2033

Varujan Vosganian:

„Suntem pregătiți să declanșăm o revoluție de catifea"

pag. 7

Chiar de ziua pensionarilor a apărut primul număr al unui săptămânal mult așteptat:

REVISTA PENSIONARILOR

Publicația mijlocește rezolvarea unor probleme presante pentru persoanele de vârsta a III-a, oferă sfaturi, soluții și adrese utile, distribuie medicamente din donații, instituie un larg dialog între pensionari și instituțiile de stat.

Nr. 40 ● 4 - 10 octombrie 1995 ● 16 pagini - 500 lei

Flacăra

Fondată în 1911 de C.BANU

Editată de
S.C. Publicațiile FLACĂRA S.A.

Președinte - director general
GEORGE ARION

Redactor șef
Răzvan Dumitrescu

Zâmbetul lui Ion Iliescu pe fața lui Bill Clinton

Pariul „Flacăra":

În 1996, numai unul dintre acești președinți nu va fi reales!

Dosar:

Despre „Cartea Albă a Securității" Spulberarea mitului: „N-aveam de ales"

pag. 5

Stare critică:

Embargoul trece, vecinii rămân

■ **Cine alimentează contrabanda cu combustibil spre Iugoslavia**

pag. 6

Reporter special:

Încet și sigur spre Spitalul 9

pag. 8

TELE abc

MAȘINA DE SCRIS

oferă în continuare premiul de un milion de lei

pag. 12-13

Joe Cocker versus Adrian Păunescu

În noaptea de sâmbătă 23 spre duminică 24 septembrie 1995 Televiziunea Română a deschis un nou conflict ce tinde să se încadreze cât de curând între deja celebrele înfruntări istorice dintre Danton și Robespierre, Lenin și Trotki, Tom și Jerry, Iliescu și Ceaușescu... Lăsând gluma la o parte, la acea dată TVR și-a permis încă o dată să-și sfideze publicul care o subvenționează făcând o modificare cel puțin ciudată în programul serii respective: „Medalionul Joe Cocker" a fost înlocuit de un material ce prezenta spectacolul de la Țebea al senatorului-poet Adrian Păunescu. Partea gravă a problemei este însă faptul că prin această înlocuire legea a fost încălcată flagrant în spiritul ei...

Ce s-a întâmplat pe programul 1 al televiziunii publice ne oferă prilejul de a redeschide un subiect delicat, legat în egală măsură de politică și cultură. „Cenaclul Flacăra", condus de Adrian Păunescu, a fost, fără-ndoială, una din mișcările culturale importante în perioada comunistă și nimeni nu cred că are interesul de a nega acest fapt. Nu trebuie aruncat la coșul de gunoi un lucru care a fost, chiar dacă doar pentru o anumită perioadă de timp, bun și util, o încercare între anumite limite mai mult sau mai puțin obiective de a scăpa de teroarea propagandistică.

Pe parcurs lucrurile au degenerat, din păcate; din cauza unui accident nefast cenaclul a fost interzis. Reiterat după decembrie '89 de poetul devenit între timp senator și lider politic sub numele noii sale reviste, „Totuși Iubirea", dar fără a mai avea puterea de odinioară, cenaclul a decăzut într-un simplu mijloc de propagandă electorală cu vădite accente naționaliste. Și, poate mai presus decât orice, nivelul cultural s-a coborât undeva la statutul unui kitsch ieftin, parcă menit doar la a-i susține orgoliul - de megaloman, îndrăznesc să spun - al conducătorului său. Adică, mai pe scurt, „valorile" de care „Cenaclul Flacăra" încerca prin subterfugii să scape au devenit structura cenaclului „Totuși Iubirea". Legenda s-a stricat.

Batjocură și încălcarea legii

Pentru telespectatorul care a citit programul editat de TVR, a-l vedea pe Adrian Păunescu în locul lui Joe Cocker trebuie că a fost un prilej de mare uimire. După uimire, pentru unii a venit indignarea, iar pentru alții, bucuria. Nu e cazul să vedem aici care dintre tabere a fost mai numeroasă. Important este că senatorul PSM Adrian Păunescu a apărut pe postul național într-o emisiune, să-i spunem culturală, de aproximativ 50 de minute, la o oră cu audiență relativ bună, făcându-și astfel o excelentă publicitate mascată... Am primit la redacție o serie de telefoane de la cititori care ne cereau să elucidăm misterul acestei emisii. Vă prezentăm în continuare opinia domnului Dumitru Iuga, din păcate neputându-vă prezenta și pe cea a dlui Moroșanu, acuzat de președintele Sindicatului liber din RTVR în interviul de mai jos. Încercând să-l contactăm pe dl Moroșanu, ni s-a spus că este plecat în străinătate.

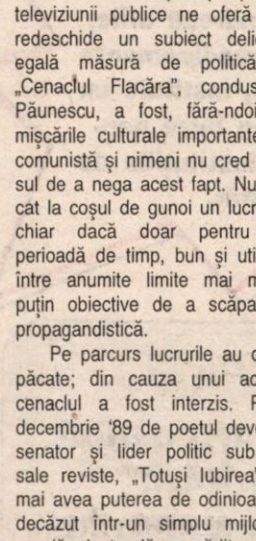

Dumitru Iuga, privind încruntat la zidul de care s-au spart toate protestele sale.

Senatorul Adrian Păunescu jucând pe degete Televiziunea Română.

„Acțiunea a fost pregătită dinainte"

- Cine poartă responsabilitatea schimbării programului postului național, domnule Iuga?

- În urma unor cercetări pe care le-am făcut în interiorul televiziunii, noi, cei de la sindicatul liber, am ajuns la etajul 11, la domnul director general Dumitru Popa. Acesta i-a solicitat directorului Moroșanu schimbarea în program și acesta s-a supus. Aici îl învinovățim pentru că, având funcția pe care o deține și calitatea de ziarist în televiziunea publică, are autonomie editorială iar programul fiind stabilit și tipărit putea să respingă această sugestie a dlui Popa...

- A fost o sugestie sau a fost altceva?

- Nu cred că a fost vorba de altceva. Ordinele nu se pot da în aceste condiții, ținând cont de faptul că singurele situații în care un program al televiziunii naționale poate fi schimbat sunt evenimentele deosebite de genul calamităților naturale, stărilor excepționale etc.

- Deci, în locul medalionului Joe Cocker ni s-a oferit...

- Aici este problema, pentru că dacă în loc de Joe Cocker ar fi intrat pe post Kenny Rogers, lucrurile ar fi stat cu totul altfel (n. red. - deși mai mică, impolitețea față de telespectatori rămâne și în acest caz). Dar acțiunea fusese pregătită. La Țebea s-a dus un car de reportaj - lucru normal, nimic de zis, având în vedere că sărbătoarea de acolo a intrat în seria manifestărilor publice pe care televiziunea nu putea să le piardă - care a realizat un film. Din acesta a fost selectat, după informațiile noastre, de către Marioara Murărescu, un calup ce prezenta spectacolul senatorului PSM Adrian Păunescu. Dacă era vorba de poetul Adrian Păunescu, iarăși problema se punea altfel. Dar aici vorbim despre liderul unui partid politic din cadrul coaliției guvernamentale. Astfel, Păunescu și-a făcut propagandă electorală într-un spațiu de emisie oferit cu atâta generozitate de către directorul Televiziunii. Aici intervine culpa, căci Legea 41/1994 interzice în spiritul ei acest lucru. În mod normal celelalte partide politice pot veni cu pretenții similare: fiecare își poate construi un spectacol și poate cere difuzarea lui pe post în condiții similare.

- Când s-a hotărât schimbarea programului?

- Sâmbătă spre ora prânzului. Montajul nu a fost făcut în ziua respectivă pentru că nu era timpul fizic necesar și de aceea susțin premeditarea acestui act.

- Ajungem la punctul-cheie al discuției. Cum pot fi contracarate aceste afaceri ale Puterii cu Televiziunea?

- Nu există nici o cale. Noi protestăm de cinci ani și ne-am ales cu praful de pe tobă... Trebuie aplicată legea. Soluția nu este alta decât numirea noului Consiliu de Administrație, chiar acceptând situația dramatică în care partidele din arcul guvernamental- vor avea majoritatea. Oricum vor exista câteva voci care să protesteze și să dezvăluie toate matrapazlâcurile care se fac aici.

Morala întregii afaceri este că ne putem aștepta la orice. Chiar și la transmiterea în direct a cenaclului „Totuși Iubirea" în loc de finala Campionatului Mondial de Fotbal...

ANTON ANDREESCU ■

Imagine de la „Cenaclul Flacăra" în vremurile lui de glorie.

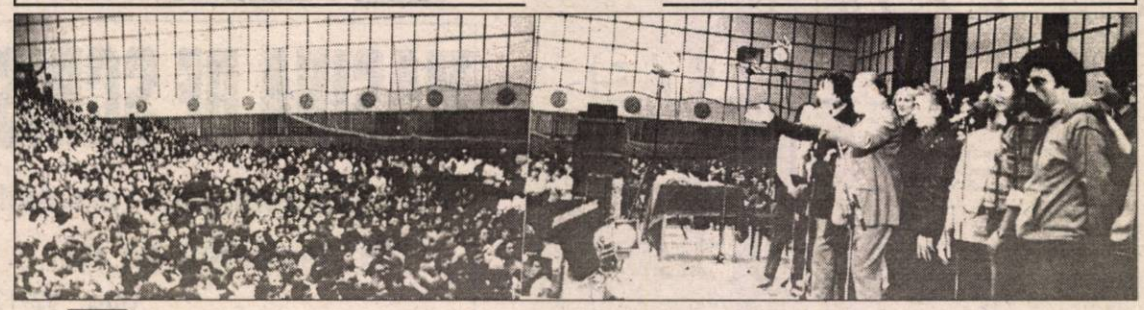

PUBLICATIILE Flacăra

Societate comercială înmatriculată la Oficiul Registrului Comerțului București sub nr. J. 40/5888/1991 din 04.07.1991

Consiliul de Administrație:
Președinte - director general: **GEORGE ARION**
Membri: **Manuela Vasiliu Arion, Ion D. Goia, Alexandru Păsărin**
Director juridic - personal: **CORNELIU OLTEANU**
Director difuzare: **MANUELA VASILIU ARION**
Secretariat: **Mihaela Caroline Mușat** 222.33.31; 222.33.44; (2002)
Adresa: București, sectorul 1, Piața Presei Libere nr. 1, cod 71341.
Telefoane: 223.15.10; 223.15.20; 223.15.30; 223.15.40, 223.15.12, 223.15.37, 223.15.44, cu interioarele din paranteze
Fax: 222.82.89
Cont lei - 40.72.30.110.496 BCR, sector 1, București
Cont valută - 47.21.6.16.0431.0 BCR, sector 1, București.

Flacăra

Redactor șef: **RĂZVAN DUMITRESCU**
Secretar general de redacție: **ADRIAN PETRESCU**

■ **POLITICĂ** - Răzvan Butaru, Tudor Călin Zarojanu
■ **EXTERNE** - Ion D. Goia, Ștefan Nicolae
■ **SOCIAL** - Alexandru Arion, Dan Gheorghe, Brîndușa Nicolae, Constantin Severin, Lucia Ștefanovici
■ **SPORT** - Pompiliu L. Dumitrescu
■ **REPORTERI SPECIALI** - Liliana Petruș, Toma Roman jr.
■ **FOTOREPORTERI** - Petre Cojocariu, Elena Ghera, Florin Ioniță
■ **CORESPONDENȚI ÎN ȚARĂ:** Pașcu Balaci, Ion Ceacâru
■ **CORESPONDENȚI ÎN STRĂINĂTATE:** Alexandru Graur (Italia), Mihai Rusu (Germania), Emanuel Tânjală (SUA)
■ **SECRETARIAT DE REDACȚIE** - Crina Gorgoi
■ **CORECTURĂ** - Maria Antonescu, Angela Ștefănescu

Flacăra BIS magazin

Redactor șef: **LIVIU TIMBUS**

REBUS
REBUSACHE
maxi SKANDY

Director publicații de divertisment: **ALEXANDRU PĂSĂRIN**
Redactori șefi:
MIHAI ZGUBEA ("Rebus")
CONSTANTIN GRIGORE ("Rebusache")
Aurel Ștefan Alexandrescu, Dan Popa, Simona Păsărin, Simona Simzianu
Telefon: 2036.

PUBLICITATE ȘI SUPLIMENTE SPECIALE 222.68.05: **Călin Mărcușanu**, Dragoș Baltă, Dan Ciuciucu, Adriana Dobrescu, Marius Onofrei, Florin Petria, Mihai Săndoiu
ȘEF COMPARTIMENT COMPUTERE: Cristina Chițulescu
TEHNOREDACTARE COMPUTERIZATĂ 222.67.38: Mihaela Anghel, Maria Călin, Mirela Fotea, Eugen Matotă, Cezar Munteanu, Doru Vintilă
DIFUZARE 222.66.28: Robert Anton, Gabriel Bumb, Cora Cioceanu, Marian Frunzeanu, Doru Iancu, Valerică Leon, Neculai Luchian, Marius Procopie, Nicolae Șerban, Marian Anton
PERSONAL (2128): Adrian Boicescu
FINANCIAR-CONTABIL: **Viorica Tudor**, Gabriela Ionescu, Florența Tudor
ADMINISTRATIV (2128): **Dan Mircea Popa**, Marian Băicoianu; Liliana Crețu, Mariana Sănduleasa

Cititorii din străinătate se pot abona prin Societatea Comercială "Publicațiile Flacăra" S.A.

TIPARUL: **OMEGA PRESS INVESTMENT S.A.**

Revista FLACĂRA utilizează informații furnizate de agenția MEDIAFAX

Viața sub un președinte de regat

George Arion

La umbra codului penal

Oare cât timp mai răbdăm faptele acestui nemernic? Oare până unde va trebui să decădem ca să observăm în sfârşit prăpastia în care ne-a azvârlit? S-a cocoţat în funcţia sa de... profitând de buna noastră credinţă. Şi-a pus rudele în posturi grase, ca să le căpătuiască. Pe nepotul său... l-a uns... în judeţul... Pe vara sa a numit-o şefă a departamentului... Nu l-a uitat nici pe... Acesta a ajuns peste noapte să se ocupe de... Dar lucrurile sunt şi mai grave. Din pricina lui au murit oameni. În timpul... Dar şi în anul... Ca şi în anul... Totul executându-se la ordinele lui. Iar acum îşi ocupă scaunul netulburat. E tot mai sigur pe el. E tot mai puternic. Nimeni nu-i mai poate face nimic. Nimic nu-l mai poate clinti din condiţia la care a ajuns călcând pe cadavre. Se bucură de onoruri. A căpătat credibilitate. Iar el aruncă peste lume o privire blajină, de înţelept care a văzut multe şi a înţeles multe. Patronează cu seninătate corupţia. I-a ocrotit pe... şi pe... L-a făcut basma curată pe... A rămas indiferent când a auzit de jaful de proporţii pe care l-a comis cu sânge rece... Criminali - e drept, mai mici decât el - au găsit iertare. Nu poate fi uitat cazul lui..., sau al lui... care nici n-au ajuns în faţa justiţiei. Şi, deşi e limpede pentru toată lumea că face jocul... rămânem cu toţii în expectativă şi aşteptăm o mântuire din cer. Până când? Până când vom.....

.....

.....

.....

.....

100 de ani de cooperație

Puțini știu că ideea de cooperație s-a născut cu peste 100 de ani în urmă și că prima cooperativă a luat ființă în anul 1844, la Rochdale, în Marea Britanie, iar Congresul de constituire a Alianței Cooperatiste Internaționale a avut loc în anul 1895, la Londra, România fiind membru fondator al acestui organism, alături de Italia, Franța, Belgia și Anglia.

ACI este ca vechime, după Crucea Roșie Internațională, a doua organizație neguvernamentală din lume. Reunind peste 230 organizații centrale, din mai mult de o sută de țări, însumând mai mult de 750 milioane cooperatori, ea reprezintă cea mai mare organizație internațională, care are un caracter neguvernamental, apolitic, nereligios și nerasial.

Împlinindu-se 100 de ani de la constituirea ei în Anglia, cooperația britanică a fost anul acesta gazda Congresului Aniversar, care s-a desfășurat în perioada 16-23 septembrie, la Manchester. Cu această ocazie au avut loc și alte întruniri ale unor organisme specializate ale ACI, din sectoarele: consum, turism, bancar, cercetare, comunicații, NETWORK etc.

Congresul s-a axat pe două teme principale: principiile cooperatiste pentru secolul XXI și dezvoltarea umană susținută. S-a adoptat o declarație privind identitatea cooperatistă, care include o definiție a cooperativelor, o enumerare a valorilor cheie ale mișcării cooperatiste, o revizuire a setului de principii ce urmează să stea la baza activității cooperativelor la începutul secolului XXI, revizuirea periodică a principiilor cooperatiste reprezentând o sursă de putere pentru mișcarea cooperatistă. Din definiția dată reținem ideea că cooperativele se bazează pe valorile întrajutorării, democrației, egalității, echității și solidarității. Lucru ce reiese și din faptul că în multe țări numărul membrilor cooperatori reprezintă un procent ridicat din totalul populației active, acesta fiind între 40-49% în SUA, Japonia, India, Malaiezia și Danemarca; între 50-59% în Belgia și Norvegia; până la 69% în Franța; mai mult de 70% în Austria, Canada, Cipru, Israel, Suedia și Uruguay. Dacă raportăm la populația activă de pe glob, acest procent este de 28%, iar împreună cu membrii familiilor el se ridică la peste 45%.

Din principiile și ideile pentru secolul XXI desprindem dorința universală a oamenilor de a fi stăpâni pe propriile destine, mobilizarea resurselor în vederea realizării protecției economice și sociale, asigurarea unui mediu ambiant nepoluant, sprijinirea oamenilor să scape de sărăcie și să conviețuiască împreună, indiferent de cultură, religie și credință politică.

De reținut că ideea cooperației este veche, ea bazându-se pe principii democratice, neavând nici o legătură cu ideile leninist-stalinist-ceaușiste și mai precis cu felul practic al aplicării lor în colhozuri și CAP-uri.

La Congresul Aniversar s-a deplasat din partea cooperației românești o puternică delegație, prezentând materiale interesante, care au fost primite cu interes de către participanți, membrii delegației noastre având o participare activă și la lucrările pe secțiuni.

Ca o recunoaștere a activității cooperației din România, dl Dumitru Dângă, președintele UCECOM, a fost ales în Consiliul CICOPA, organism specializat al ACI pentru dezvoltarea cooperativelor de producție, iar dl Ion Angelescu, președintele CENTROCOOP, a fost ales în consiliul de conducere al COOP-NETWORK, organism specializat pentru dezvoltarea cooperativelor din țările Europei Central-Estice.

Noul președinte al ACI a fost ales britanicul Graham Melmoth, fost secretar al Societății cooperatiste de vânzări en-gros, el înlocuindu-l la conducere pe suedezul Lars Marcus, care a condus Alianța Cooperatistă Internațională timp de 11 ani.

ALEXANDRU PĂSĂRIN ■

Din nou despre alegeri

Va ajunge profesorul Constantinescu în cel de-al doilea tur de scrutin?

Nu știu dacă liderii opoziției și-au pus această întrebare, sunt însă sigur că analiștii de la Cotroceni și-au focalizat studiile pe această variantă deloc imposibilă, așa cum veți remarca din cele relatate mai jos.

Două sondaje de opinie realizate recent la Suceava, la care au participat în ambele cazuri 300 de persoane, ar trebui să-i pună pe gânduri pe strategii C.D.R. Prima întrebare a fost: dacă la viitoarele alegeri prezidențiale ar candida Ion Iliescu, Emil Constantinescu, Teodor Meleșcanu și Horia Rusu, pe cine ați vota? Rezultat: Ion Iliescu 39%, Teodor Meleșcanu 27%, Emil Constantinescu 18% și Horia Rusu 6% (10% dintre participanți aveau alte preferințe). Relevant este și faptul că foarte mulți ziariști suceveni (care nu au participat la acest sondaj) l-ar vota pe dl Teodor Meleșcanu, dacă acesta ar candida. Un alt sondaj de opinie s-a axat pe întrebarea: dacă în cel de-al doilea tur de scrutin ar rămâne în cursă Ion Iliescu și Corneliu Vadim Tudor, cu cine ați vota? A rezultat: Ion Iliescu 74%, C.V. Tudor 21%, iar 5% nu au avut nici o opinie.

Aceste teste preelectorale denotă poziția fragilă a candidatului C.D.R., aflat într-o evidentă cădere liberă în opțiunile electoratului sucevean, dezamăgit probabil și de faptul că dl Petru Juravlea, controversatul lider al PNȚCD Suceava, despre care am scris într-un articol anterior, a fost ales președinte al filialei locale a C.D.R. Mulți analiști politici consideră că dacă dl Emil Constantinescu și-ar fi dat demisia după pierderea alegerilor din 1992, așa cum ar fi fost firesc, opoziția ar fi fost la ora actuală mult mai puternică și unită. Probabil, desprinderea PAC, PL'93 și PSDR din cadrul CDR ar fi fost evitată. Ce s-a obținut în schimb? După opinia mea, o situație de-a dreptul catastrofală: șansele ca dl Emil Constantinescu să intre în cel de-al doilea tur de scrutin la alegerile prezidențiale de anul viitor sunt tot mai reduse.

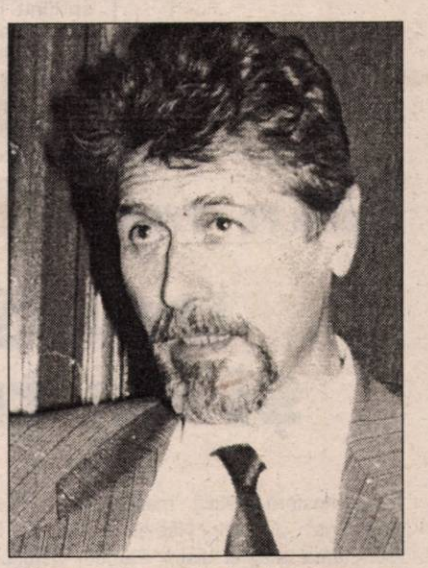

Președintele Ion Iliescu are cel puțin două soluții pentru a-și elimina eternul contracandidat încă din start: lansarea în cursă a unui nou candidat-surpriză de talia lui Teodor Meleșcanu (soluție totuși riscantă, deoarece acesta ar putea să-l învingă în cel de-al doilea tur de scrutin) sau un ordin dat unei aripi dure a PDSR, ce s-ar putea desprinde la viitorul congres al partidului de guvernământ, să-l sprijine în alegeri pe... Corneliu Vadim Tudor! În felul acesta, n-ar fi exclus ca simpatizanți CDR să-l voteze în masă pe dl Ion Iliescu în cel de-al doilea tur de scrutin. Unele frământări recente din PDSR (demisia lui Dan Marțian etc) pot fi semnale că a fost preferată cea de-a doua cale, o veritabilă lovitură de teatru al absurdului pe scena politică din România.

CONSTANTIN SEVERIN ■

Puls

Treziți-vă, domnilor!

Este de-a dreptul trist ceea ce se petrece într-o anumită parte a opoziției din România. Spun într-o anumită parte pentru că a devenit deja cât se poate de clar că alternativele la actuala putere sunt mai multe. Nu mă refer aici nici la proaspăt constituita Uniune Social-Democrată (alianță PD-PSDR) și nici la liberalii plecați din CDR (PL'93) ci exact la ceea ce se dorea a fi motorul întregii opoziții, adică la alianța al cărei președinte este profesorul Emil Constantinescu. De curând, un nou incendiu a izbucnit în sânul acestui conglomerat. Este vorba despre conflictul Halaicu-Crețu. Primul este primar al municipiului București și aparține PNL. Al doilea este viceprimar al aceleiași urbe și reprezintă PNȚCD. Și nu sunt semne cum că incendiul cu pricina ar fi de fapt un simplu foc de paie din moment ce pe adresa primarului Crin Halaicu sosesc acuze deosebit de grave de genul „a servit integral și necondiționat puterii". Cu permisiunea dv., stimați cititori, nu voi încerca o analiză a cauzelor care au generat acest conflict (ar fi nevoie de pagini întregi de revistă) ci mă voi apleca asupra consecințelor care decurg de aici.

În primul rând atât acuzatul cât și acuzatorul fac parte din CDR, alianță de partide și formațiuni care și-a propus să candideze pe liste unice la viitoarele alegeri. Prin urmare, tărăboiul iscat lovește în ambele tabere, fără discernământ. Cu alte cuvinte, un scandal de presă de proporțiile celui care se prefigurează atinge atât imaginea celor care au dreptate cât și pe aceea a celor care n-au dreptate întrucât, nu-i așa, ei se află împreună. Și este greu de crezut că disputa cu pricina se va stinge atât de curând încât să rămână suficient timp pentru ca electoratul să uite sau să treacă cu vederea cele întâmplate. Este drept că profesorul Constantinescu avea dreptate atunci când afirma: „mulți pe care i-am sprijinit în administrația locală ne-au trădat toate speranțele". Modul defectuos în care au acționat însă unii lideri CDR față de această constatare rezidă în faptul că au tergiversat rezolvarea în timp util a gravelor probleme ivite. Slavă Domnului, în patru ani de zile cei ce „au trădat speranțele" puteau fi sancționați. Acum însă problema e cu dus întors: pe de-o parte a nu face nimic este condamnabil, pe de altă parte un scandal de proporții în ajunul alegerilor poate fi fatal.

Iată prin urmare o situație care pare a fi fără ieșire pentru liderii CDR. Cam așa se întâmplă ori de câte ori amâni la infinit deciziile importante: ajungi la capătul unei fundături. „Nu lăsa pe mâine ce poți face astăzi" - spune un proverb. Îndrăznesc să afirm că scandalul la care m-am referit n-ar fi chiar atât de fatal pentru formațiunea profesorului Constantinescu, dacă ar fi singular. Lucrurile sunt însă cu mult mai complicate. Să răsfoim ziarele și să vedem care este imaginea acestei părți a opoziției în momentul de față. Săptămâna trecută, senatorul PNȚCD Tiberiu Vladislav își anunța demisia din partid. La fel a procedat și deputatul Florian Angela în luna septembrie. La conferințele județene ale PNȚCD se iscă fel de fel de scandaluri. Studenții din TUNȚ demisionează în bloc socotind că partidul este subjugat unui grup de interese condus de Mircea Ciumara. În ianuarie, senatorul Valentin Gabrielescu fusese sancționat cu „moțiune de blam" pentru opinii ce nu coincideau cu poziția oficială a partidului, iar prestațiile politice ale unor membri marcanți ai PNȚCD s-au zbătut de multe ori între ridicol și penibil. Iar PNȚCD se consideră, nici mai mult nici mai puțin, locomotiva CDR. Pe bună dreptate, un simplu spectator al vieții politice românești și-ar putea pune întrebarea: dacă așa arată locomotiva, atunci ce pretenții să avem de la restul trenului. Să mai adăugăm la toate acestea și recentul îngheț survenit în relațiile dintre rectorul Emil Constantinescu și Liga Studenților. Iată deci un tablou dezolant.

Să fie clar. Noi nu dorim să criticăm cu orice preț. Nu acesta este scopul unei publicații...

„Flacăra" a atenționat însă, în nenumărate rânduri, că dacă nu se iau măsuri radicale, opoziția se va dezagrega. Se va îneca în propria ei neputință. Și atunci cine să se mai opună tăvălugului distrugător care pisează de cinci ani încoace tot ce are mai bun această țară? Criticăm pentru că sperăm ca cei lucizi să audă și să se trezească. Spre binele tuturor.

RĂZVAN DUMITRESCU ■

Alianța PD - PSDR

Două mâini și un trandafir

Atmosferă festivă, miercuri 27 septembrie, la „Clubul Năstase". Avea loc semnarea alianței dintre Partidul Democrat și Partidul Social Democrat Român, a cărei denumire va fi Uniunea Social Democrată. Intrat în febra unor asemenea ceremonialuri matrimoniale, Petre Roman, liderul PD, era să rateze momentul pentru că uitase pixul acasă, în schimb dl Sergiu Cunescu, liderul PSDR, a fost în mare formă. Din acordul semnat și din declarațiile făcute de cei doi lideri după consfințirea alianței, s-a înțeles că noul grup va ocupa temeinic culoarul social-democrat de pe eșichierul politic românesc. N-au lipsit recursul la istorie și la simboluri: prin această uniune s-ar realiza o punte peste timp între tradiția social-democrată veche de peste o sută de ani și cea nouă reprezentată de PD. Pentru a sugera această nouă unitate, USD va avea ca simbol două mâini care țin un trandafir.

Semnarea acestei alianțe nu poate fi desprinsă de contextul actual, de aceea programul de acțiuni al USD prevede chiar o demarcare a trei perioade distincte - preelectorală, electorală și post-electorală. În baza prieteniei politice evocate de cei doi lideri - din care până mai de curând nu se vedeau decât scânteile unor confruntări - ambele partide, care-și vor păstra autonomia și identitatea, vor încerca să închege o grupare comună la scrutinurile viitoare. Cu tot ce decurge de aici: liste comune, sprijinirea candidatului mai bine plasat, folosirea în comun a mijloacelor materiale etc., sprijinire la Internaționala Socialistă.

Nu s-a comentat în nici un fel dacă această uniune nu este cumva făcută în perspectiva viitoarei Legi electorale care s-ar putea să fixeze un prag minim de 5-6 la sută, pentru fiecare partid, dar mai mic pentru coaliții sau alianțe.

În schimb, la solicitarea noastră de a comenta ironia și iritarea cu care un alt partid care are în denumirea sa cuvintele „democrat" și „social" a întâmpinat vestea realizării acestei coaliții, am obținut următoarele declarații:

SERGIU CUNESCU: „Trebuie să fim foarte atenți și să combatem imposturile în acest coridor social-democrat. Social democrații se recunosc prin modul cum respectă valorile de la care se revendică. Or, toate valorile și principiile social-democrate sunt contrazise prin acțiunile unui astfel de partid zis social-democrat. Bunăoară, solidaritatea socială este contrazisă prin instigările pe care acest partid le-a făcut între diferitele segmente ale societății: mineri contra studenți, săteni contra orășeni, chiriași contra proprietari etc. Cei care cultivă frica în favoarea lor, nu respectă nici libertatea. De aici iritarea lor că li se periclitează propria poziție".

PETRE ROMAN: „Reluând spusele unui vechi socialist spaniol, acesta recomanda partidelor socialiste din Europa de Est de a nu cădea în păcatul de a accepta ca politica să fie aliată cu interese ale oamenilor bogați, care prin favoruri acordate puterii politice urmăresc să-și întărească poziții de avuție și de monopolizare. Nu poate să pretindă cineva că este social-democrat atâta timp cât favorizează acordarea de avantaje economice unora, care bănuim că se întorc înapoi într-un fel sau altul".

Așadar, polul social-democrat nou alcătuit își face loc pe scena politică delimitându-se mai întâi de vecinii de „culoar".

ȘTEFAN NICOLAE ■

Spulberarea mitului

„N-aveam de ales”

Volumul V din *„Cartea Albă a Securității”*, conținând note informative despre scriitori și alți oameni de artă, este una din lucrările cele mai importante care au apărut în România după 1989, o apariție de-a dreptul senzațională. Analiza ei necesită însă două mențiuni preliminare: 1. Desigur că o (mică) parte din faptele acum dezvăluite erau deja cunoscute, în primul rând de la cei care au „beneficiat” de atenția Securității, dar - pentru prima dată - documentele în cauză nu numai confirmă relatările disparate, ci întregesc o imagine de ansamblu, mai mult decât șocantă. 2. Volumul trebuie luat sub beneficiu de inventar. Există deja contestări fie ale modului de selecție, fie chiar ale autenticității unor rapoarte (în special cele care par destinate să îmbunătățească imaginea unor personaje compromise). Nu este exclus ca o parte din documente să fie confecționate artificial (atunci sau acum) ori, pur și simplu, să conțină informații eronate sau greșit interpretate, dar - ținând seama și de mărturisirile deja existente - cel puțin imaginea de ansamblu este autentică, și aceasta contează mult mai mult decât unele detalii și cazuri particulare.

Aflați pentru prima dată în fața acestor note informative, rapoarte și planuri de măsuri, prima tentație - omenește explicabilă - este de-a ne repezi să ne vedem confirmate bănuielile și împărțirea în „buni” și „răi”. O dată această curiozitate satisfăcută, textele trebuie recitite cu atenție, urmărind nu rolul jucat de unul sau altul, ci concluziile generale care se impun.

Turnătorii intelectualilor erau intelectuali

1. Trebuie subliniată acuratețea stilului, atât din punct de vedere gramatical, al construcției, cât și - îndrăznesc să spun - al obiectivării, al prudenței în afirmații. Sunt folosite formule gen „ar avea legături cu” sau „se afirmă că”. Cu rare excepții - nici urmă a limbajului de lemn sau a mâniei revoluționar-patriotice. Este folosit un limbaj concis, aproape tehnic, punctat pe alocuri cu figuri de stil, inclusiv nuanțe ironice. Mai mult, uneori criticile la adresa sistemului par a fi asumate de autorul notei, care scrie „protestează împotriva condițiilor proaste de trai” și nu „împotriva condițiilor de trai, care **ar** fi proaste”. Toate acestea dovedesc că, cel puțin în ultimii ani și cel puțin în anumite medii, Securitatea crescuse sau recrutase oameni de un anumit nivel, sesizând că numai astfel poate penetra anturajele intelectuale.

2. Volumul pune intelectualitatea română antedecembristă într-o lumină mult mai favorabilă decât până acum. Dacă înainte se cunoșteau câteva gesturi izolate de disidență sau rezistență, acum ne aflăm în fața descrierii unui fenomen de masă. O întreagă trupă de teatru (L. S. Bulandra) ignoră cu nonșalanță indicațiile primite în țară și, la Berlin, actorii stau de vorbă cu cine au chef, inclusiv cu Noel Bernard. Mai mult, aproape ca o sfidare, îl folosesc drept translator al spectacolelor pe Emerich Schäffer, fost coleg, rămas în Germania și colaborator la „Europa liberă”. Numeroși ziariști, inclusiv conducători de publicații, se eschivează sau chiar refuză să publice articole omagiale și comentează caustic - deseori în public - sistemul comunist. Regizori, actori și scriitori refuză, sub diferite pretexte, să participe la spectacole, filme și emisiuni „patriotice”. În fine, majoritatea celor urmăriți sau chiar atenționați, interogați, amenințați de Securitate continuă să întrețină relații cu persoane de peste graniță, inclusiv diplomați străini, români transfugi și ziariști de la posturi de radio interzise în România. Concluzia este aceea că pe majoritatea artiștilor de vârf - cu o expresie neacademică - i-a durut în cot de presiunile, supravegherea și eventualele amenințări ale Securității și partidului.

Securitatea deceniului 9 - o instituție pragmatică

3. În acest val au fost prinși, mai devreme sau mai târziu, mai mult sau mai puțin, și destui artiști „de curte”, cu o activitate anterioară și/ sau o poziție socială care părea să-i catalogheze definitiv. Distanțarea acestora este, fără îndoială, obiectul unor justificate îndoieli, dar există și gesturi verificabile, care nu pot fi contestate.

4. Trebuie remarcate pragmatismul și subtilitatea tactică a Securității: se propune încetarea supravegherii unui scriitor pentru că nu mai avea legături cu ambasadele (cu alte cuvinte, poate să comenteze câte vrea în țară, numai să nu se afle în exterior), pentru „influențarea pozitivă” a lui Eugen Ionescu este elaborat un adevărat plan de luptă în 11 puncte, iar protestul lui Mihai Stănescu, care amenința că-și depune carnetul de partid și intră în greva foamei, este dezamorsat prin acordarea vizei pe care o cerea! Reiese cu evidență că:

a. conducerii statului nu îi erau indiferente ecourile în străinătate;

b. renunțând - cu unele excepții - la metodele de forță, Securitatea considera mai eficiente racolările, influențările, acordarea unor libertăți atent limitate și chiar promovările întru „cuminție”.

5. Dacă despre informatorii plătiți (în bani și/ sau alte recompense) nu e prea mult de comentat, o notă aparte trebuie făcută despre turnătorii voluntari. Dacă e trist să te vinzi, e de-a dreptul grotesc să te dai pe gratis. Este evident că o făceau din convingere, dovadă că apără și azi aceleași convingeri. În principiu, convingerile trebuie apreciate ca atare și consecvența pare o calitate - dar nu indiferent în ce ești consecvent! Nimeni nu poate pune la îndoială convingerile și consecvența lui Hitler, de pildă. Și, dacă Hitler era un zugrav parvenit, este de neiertat perseverența în ticăloșie a unor intelectuali. Numele lor nu merită a fi amintite.

Cei care au făcut puțin și cei care n-au făcut nimic

6. Aspectul cel mai interesant - și, totodată, cel mai delicat - este cel legat de măsurile luate împotriva recalcitranților. Dacă în anii ‘50 aceștia erau trimiși în pușcării, lagăre de muncă sau erau executați, în deceniul nouă majoritatea își continuau, de bine, de rău, activitatea, publicau cărți, erau ziariști, unii - membri de partid, își vizitau rudele din străinătate („frecvent” - scrie la câțiva!), inclusiv pe cele plecate ilegal, plecau peste graniță în interes de serviciu, li se permitea accesul în organe de conducere și - unii - ocupau chiar funcții destul de importante. Măsurile luate împotriva lor însemnau urmărirea, uneori anchetarea, retragerea de pe piață a unor cărți și interzicerea apariției altora, retragerea dreptului de a semna în presă și - în câteva cazuri - domiciliu forțat. Pentru că acest lucru poate fi interpretat azi în felurite moduri, mă grăbesc să precizez că:

a. Nu era vorba de o clemență a Securității și partidului, ci de conștientizarea faptului că e preferabil să nu creezi martiri - combinată cu faptul că, la sfârșitul secolului XX, iată, nici China nu mai poate fi indiferentă la reacțiile internaționale. Deci nu clemență, ci viclenie.

b. „Organele” se bazau pe slaba audiență a fenomenului artistic (cu excepția televiziunii și a cinematografiei, care tocmai de aceea erau cel mai abitir păzite). Lui Mircea Daneliuc i s-a refuzat ecranizarea unei cărți deja publicate pe motivul (real) că „filmul pătrunde mai adânc în mase”!

c. Înlocuirea represiunilor brutale, fizice, cu șicane, presiuni psihologice, trecerea pe „linie moartă” etc. nu știrbește cu nimic curajul și demnitatea celor care au refuzat să „intre în rând”, în schimb îi văduvește de orice scuză pe cei slugarnici. **Documentele publicate de SRI** - și acesta e principalul merit al gestului făcut de instituția condusă de dl Măgureanu - **spulberă definitiv celebrul „N-aveam de ales”**. Celui care se scuză astfel, nu alternativa i-a lipsit, ci caracterul.

Se putea face mai mult decât atât? Cu siguranță. Am avut noi un Vaclav Havel? Din păcate, nu. Dar acesta nu e un motiv să subestimăm moralitatea celor care au avut gesturi de curaj, poate nu spectaculoase dar consecvente și, după cum reiese acum, foarte multe. Cum nici un gest nu e inutil și cum orice întreg se compune din fragmente, putem fi siguri că izbucnirea din Decembrie ‘89, atât cât a fost, s-a bazat - pentru că oricum totul se afla - și pe rectitudinea morală a multor scriitori și artiști români. Iar cei tentați să spună „Mare scofală că a refuzat să scrie un articol!”, să încerce să-și aducă aminte câte lucruri au refuzat ei să facă...

TUDOR CĂLIN ZAROJANU ■

Deși SRI-ul s-a disociat de orice interpretare politică a publicării volumului V din „**Cartea Albă a Securității**”, rămâne întrebarea: De ce tocmai acum? Până la alegerile din 1996 ar fi timpul necesar ca electoratul să reflecteze la ceea ce a aflat...

Sfidarea ca profesiune de credință

La instalarea sa, ministrul PUNR-ist la agricultură și industrie alimentară, Valeriu Tabără, a declarat sus și tare că în cazul scumpirii pâinii - considerată neverosimilă - va demisiona imediat. Nici mai mult, nici mai puțin. Dar nu se uscase bine cerneala pe hârtie și pâinea s-a și scumpit. Nu cu 0,8 sau 1,5 la sută ci cu... 20. Iar același specialist în ale agriculturii (adept fidel al lui Funar) s-a precipitat să ne înfunde urechile cu șuvoaie și torente de explicații.

N-a mai trecut mult timp, și într-o emisiune radiofonică (apelul prioritar) a apărut pe post - din echipa aceluiași ministru - cel mai mare ins în ierarhia uleiului. După o prelegere savantă, s-a îndârjit să risipească zvonurile care circulau, încredințând pe toată lumea, pe calea undelor, „ca să știe”, că uleiul nu se va scumpi. Stocurile existente asigurau consumul până la anul viitor, fiind, bineînțeles, constituite la costurile vechi. Dar... abia se pierduseră în eter ecourile undelor și... bucuria populației a devenit generală: uleiul a urmat și el calea pâinii cea de toate zilele. Tot 20 la sută scumpire.

RENEL-ul a ținut succesiv, la intervale scurte, 4 conferințe de presă. Pe lângă etalarea necazurilor pe care i le provoacă **răii platnici**, chestiune în care solicita sprijinul mass-media, de fiecare dată s-au dat, pentru a fi transmise, asigurări că energia electrică nu se va scumpi. Poate n-o să vă vină să credeți, dar la două săptămâni de la ultima întâlnire cu ziariștii a parvenit și informația unei scumpiri, eșalonate cu începutul anului viitor. Toată lumea este însă dispusă să pună rămășag că se va întâmpla mai devreme. Chiar dacă nu mai e deloc mult până în 1996.

Iar în ultimele zile s-a inaugurat, cu mare pompă, sistemul cartelelor magnetice la metrou. N-a făcut nimeni socoteala ce s-ar fi putut îmbunătăți și cât, cu banii cheltuiți cu inovația belgiană. Ocazie cu care două călătorii, **cartelate**, costă 450 de lei în loc de 400... Directorul respectiv, fiind întrebat de o reporteră T.V. de ce această scumpire, a avut o replică stupefiantă: „Nu este o scumpire, ci dimpotrivă” (?!?).

Sunt numai câteva exemple de ceea ce a devenit o metodă pe cale de extindere în toate compartimentele vieții publice - de sus până jos - sfidarea cetățeanului ca o veritabilă profesiune de credință. Până când?

IOAN FRÂNCU ■

Embargoul trece, vecinii rămân

Filip Teodorescu alimentează contrabanda cu combustibil spre Iugoslavia

Din 1992, anul în care Consiliul de Securitate al ONU a adoptat aplicarea sancțiunilor economice Serbiei și Muntenegrului, pe clisura Dunării, pe ambele maluri, combustibilul a devenit cuvântul cel mai des folosit. În numai câteva luni niște biete cocioabe de pescari s-au transformat în palate. Oameni care trăiau din mila Dunării au început să se joace cu miile de mărci. Autoturisme noi, din ultima generație, scumpe și pentru un occidental cu nivel ridicat de trai, au împânzit fostele sate de pescari. „În Moldova Nouă numai proștii muncesc" - e vorba de căpătâi a oricărui locuitor al zonei de frontieră. În paralel, față de această parte văzută, există și o altă față, aceea nevăzută, a marilor profitori, a rechinilor, nu a plevuștii, a intereselor Puterii. La intervale regulate, acțiuni ale forțelor de poliție în colaborare cu grănicerii acționează în zonă pentru stoparea acțiunilor de încălcare a embargoului, se aplică amenzi, se confiscă bărci și motoare. Toate aceste acțiuni, puternic mediatizate, nu au decât un singur scop, acela de a confirma participarea României la respectarea rezoluțiilor 724, 754 și 787, ale ONU. Pierderile suferite de România, estimate de oficiali la peste 10 miliarde de dolari, sunt plătite de noi ca o datorie de membru în ONU, returnarea măcar parțială a unor sume fiind deocamdată numai un deziderat. Considerați de putere ca fiind cei mai buni vecini ai noștri, iugoslavii, indiferent de rezoluțiile ONU, ne rămân vecini. Nevoia lor de benzină și motorină „trebuie" acoperită, fie că se acționează pe căi mai mult sau mai puțin ortodoxe.Traficul de benzină crește semnificativ după întâlnirile la nivel înalt româno-iugoslave, scade înaintea unor întâlniri la același nivel cu reprezentanți ai FMI și este stopat în preajma unor întâlniri de gradul „0". Cel mai bun exemplu îl constituie acțiunea condusă de generalul Ioan Dănescu, chiar înainte de mult dorita deplasare a președintelui Ion Iliescu în Statele Unite, acțiune care ar fi dus conform comunicatelor Ministerului de Interne la „stoparea încălcării embargoului". Și dacă în acțiuni de acest gen plevușca este redusă la inactivitate, dacă sunt confiscate bărci și se aplică amenzi de până la 100.000 de lei, rechinii, marii afaceriști, își văd liniștiți de treabă. Fiindcă ei, slujitori ai vechii și ai noii Puteri, fac un comerț legal, sunt acoperiți de acte, iar mici ilegalități, care pentru alții, oameni de rând, ar fi dus la pușcărie, pentru ei sunt fleacuri.

Într-un barcaz, de fapt o barcă metalică „de embargo", intră cam 1000-1500 de litri de combustibil, vândut sârbilor cu 1,8-2 mărci litrul. Sute de bărci fac în zilele bune cam două-trei transporturi. Sârbii vând autorităților (pe malul sârbesc al Dunării există mari depozite colectoare) litrul de benzină cu 2,5-3 mărci. Responsabilul sârb în achiziționare este **Romanov Mancilov**. Responsabilul român cu aprovizionarea nu este decât bănuit de către cei ce „fac embargoul". Trei nume se vehiculează însă referitor la această activitate, cel al fostului șef al contraspionajului român, **Filip Teodorescu**, al șefului adjunct al Securității Timiș, **Radu Tinu**, și cel al președintelui Uniunii Democratice a sârbilor din România, **Stoitcovici Rada**.

Din totalul stațiilor de benzină deschise pe teritoriul României, aproape 500, o treime, se află la granița de sud-vest. Într-o concurență acerbă câștigă cel care are cea mai bună aprovizionare, într-o zonă în care nu se duce lipsă de cumpărători. Prețul la care contrabandiștii cumpără benzină, în cantități de sute de mii de litri de la stații, este de 800-900 de lei. Producătorii, rafinăriile, preferă livrarea concurențială a benzinei către unitățile particulare datorită în principal decontării imediate a mărfii. Și aici șpaga este proporțională nu numai cu cantitatea livrată.

Cea mai puternică firmă din zonă, firmă ce se ocupă cu vânzarea către populație a combustibilului, este **SC Autodanubius-Moldova Nouă**, firmă condusă din postul său de director de **Rada Stoitcovici**, nimeni altul decât președintele Uniunii Democratice a sârbilor din România. Cu o rețea de aprovizionare ce depășește 600 de tone lunar, el este cel mai căutat om din zonă. Tot ceea ce vinde este perfect legal, iar ca angajat al statului este obligat să vândă cât mai mult. Dacă benzina vândută de firma pe care o conduce este sau nu traficată peste graniță, nu constituie un subiect de discuție pentru șeful comunității sârbilor din România. Faptul că activitatea de aprovizionare a traficanților cu combustibil constituie principala preocupare a directorului de naționalitate sârbă îl constituie transporturile ce ocolesc bazele SC Autodanubius și care se opresc direct la porțile marilor traficanți, cu acte în regulă.

Aprovizionarea firmei Autodanubius se face printr-o firmă-fantomă condusă de Filip Teodorescu

Cantitățile mari de combustibil pe care le primește în mod regulat Rada Stoitcovici au ridicat pentru concurență multe semne de întrebare. Spiritele s-au potolit însă când s-a aflat că în spatele întregii acțiuni stă Filip Teodorescu, fostul șef al contraspionajului românesc. Patron al unei firme care practic nu există, nefiind înregistrată la Registrul Comerțului, Filip Teodorescu este intermediarul particular între două firme cu capital de stat, Autodanubius și Petrotrans SA Ploiești, intermediar ce ridică întrucâtva prețul mărfii, nesemnificativ însă pentru Stoitcovici, dar care asigură o aprovizionare „eficientă" pe calea ferată. Numai într-o zi, **19 sept. 1994**, firma Printer Trans a transportat către Moldova Nouă, pe calea ferată, 88.340 litri de benzină, cantitate ce a fost depășită la data de 14 octombrie printr-un transport record de 107.040 litri, în condițiile în care aprovizionarea curentă asigurată de Filip Teodorescu fratelui Stoitcovici era de aproximativ 45.000 de litri de combustibil pe zi. Locul de debarcare a combustibilului este stația **CFR Ticvanul Mic**, gară ferită de privirile curioșilor, aflată la mai puțin de 60 de kilometri distanță de locul de destinație. Trecând peste faptul că firma intermediară Printer Trans SRL nu există, demn de reținut este faptul că la numărul de telefon ce se găsește pe documentele emise de semnatarul Filip Teodorescu răspunde o voce suavă care te întâmpină cu atât de cunoscutul „să trăiți", voce al cărei deținător nu știe, nu cunoaște și nu are habar nici de Filip Teodorescu și nici de Printer SRL, personaj umil care atâta timp cât nu știe cu cine are de-a face repetă salutul militar la fiecare două cuvinte.

Implicarea în afacere a comandanților represiunii de la Timișoara

Unul dintre cei mai bogați oameni de afaceri din Timișoara la această oră este fostul adjunct al generalului recent trecut în lumea drepților Ion Bunoaica, șeful Securității Timiș. Fost șef al Secției de Contrainformații și Dezinformare a Securității Timiș, maiorul Radu Tinu este unul dintre puținii ofițeri superiori participanți la represiune care nu au fost făcuți generali. Ajunși pe banca acuzaților pentru crimă și genocid, eliberat din lipsă de probe, el și-a deschis ca tot „omul întreprinzător" o firmă - TIVAL IMPEX-SRL, asociindu-se și în afaceri cu un alt personaj cunoscut, Valentin Ciucă, implicat în transportul cadavrelor din Timișoara la crematoriul Cenușa. O a treia persoană implicată în afacere, acționar în firmă, este cunoscutul afacerist arab Ahmad Tabrizi. Prosperă, firma Tival a fost clasată de Camera de Comerț Timiș pe locul 7 în topul oamenilor de afaceri din județ. Radu Tinu poate fi considerat pionierul încălcării embargoului, în condițiile în care sancțiunile ONU din luna noiembrie 1992, întărite de dispoziții ale Direcției Generale a Vămilor în data de 25 a aceleiași luni, au fost încălcate de Tinu prin falsificarea semnăturilor comandantului FORPRONU, Filipe Morrion, într-o autorizație prezentată autorităților vamale, autorizație ce permitea trecerea frontierei spre Bosnia a nu mai puțin de trei garnituri CFR cu motorină, aproximativ 10.000 de tone, ajutor umanitar pentru Bosnia Hertegovina. Autorizațiile emise de Departamentul Afacerilor Umanitare ONU sunt prezentate la vama Moravița de Radu Tinu personal. „Uns" puțin, vameșul de serviciu, ignorând dispozițiile șefului de tură, permite trecerea garniturilor fără a aștepta confirmarea ONU. 24 de cisterne iau calea Bosniei. Restul sunt blocate la vamă, dar după numai câteva ore iau calea Ungariei. Radu Tinu este cercetat de Procuratura Timiș, pentru fals și uz de fals, la sesizarea Direcției Generale a Vămilor. Este scos de sub urmărire penală considerându-se că a fost vorba de o greșeală neintenționată, patronul, respectiv, Radu Tinu, nefiind obligat să prezinte autorizații speciale ONU, această sarcină revenindu-i importatorului, adică firmei Sember Tradexim din Bijelina.

Continuate, cu acte mai mult sau mai puțin valabile, afacerile au mers din plin pentru firma fostului comandant de securitate. Gurile rele spun însă că și aceasta este o față văzută a unei afaceri. După părerea lor, cealaltă față se află dincolo, unde printre patroni sunt de găsit, în firme mixte, aceleași nume sau altele de aceeași rezonanță predecembristă.

ANDREI MINCU ■

Document emis de Filip Teodorescu lui Rada Stoitcovici. Firma Printer nu există. Există în schimb o relație ce trebuie susținută printr-un „transfer bancar și printr-un avans urgent"

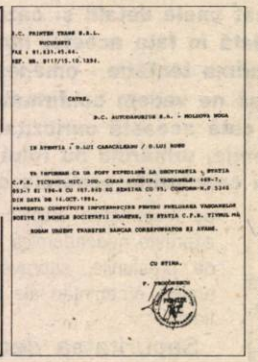

Autorizație ONU falsificată de fostul șef al Direcției de Contrainformații și Dezinformare Timiș - Radu Tinu

Mogoșești - un accident aviatic cu multe semne de întrebare

■ Parlamentarii Puterii s-au opus deschiderii unei anchete.

■ Nu este exclusă posibilitatea unui atentat.

■ Culmea absurdului, de cercetări se ocupă Dănescu deși se avea la cuțite cu Bunoaica

Deși a trecut aproximativ o lună de la accidentul de la Mogoșești, Iași, Comisia de cercetare a cauzelor prăbușirii elicopterului MI 17-107, soldată cu moartea a șase persoane, nu a emis nici un raport preliminar. Totuși, în urma cercetărilor stabilite la fața locului, principala cauză a accidentului în care și-au pierdut viața: gen. mr. ION BUNOAICA, Comandantul Trupelor de Jandarmi, gen. mr. IOAN EUGEN SANDU, secretar de stat la Ministerul de Interne, col. MIHAI ALEXE, șeful protocolului în Comandamentul Trupelor de Jandarmi, și membrii echipajului: col. AUREL FLOREA, lt. col. VASILE ALEXANDRU și maistru principal SILVIU PARASCHIV, părea să fi fost vremea nevaforabilă. În zona accidentului, la Iași, a plouat torențial (22 litri/mp) și era ceață. Ofițerii intenționau să se întoarcă în București, după ce participaseră la ceremonia de înmânare a două drapele de luptă brigăzilor de grăniceri MOLDOVA IAȘI. Surse apropiate generalilor susțin că gen. SANDU, gen. BUNOAICA și col. ALEXE ar fi consumat băuturi alcoolice la festivitate și, probabil, într-un moment de euforie ei au ordonat ca echipajul elicopterului să decoleze. Totodată, surse din Jandarmerie susțin că nu este exclusă și posibilitatea unui atentat. Reprezentanții arcului guvernamental din Comisia de Apărare, ordine publică și siguranță națională s-au opus deschiderii unei anchete parlamentare în paralel cu ancheta desfășurată de Ministerul de Interne sub conducerea generalului GEORGE IOAN DĂNESCU, fost ministru de Interne.

Inițiativa unei anchete parlamentare a aparținut deputaților Opoziției, dintre care unul, PETRE LIȚIU, este chiar ofițer de aviație în rezervă. Menționăm că atât accidentul de la BALOTEȘTI, în care și-au pierdut viața cele 60 de persoane aflate la bordul aeronavei AIRBUS 310A MUNTENIA, cât și prăbușirea elicopterului ROBINSON, la FUNDULEA, care-l avea ca pilot pe VASILE MALUȚAN, fostul pilot al lui NICOLAE CEAUȘESCU, au fost dezbătute de către parlamentari. În opinia inițiatorilor, permisiunea de zbor dată de turnul de control (din București!!!), în pofida vremii nefavorabile, este deosebit de dubioasă, la asta adăugându-se și proastele relații, cunoscute de toată lumea, dintre generalul BUNOAICA și fostul ministru DĂNESCU, general care se ocupă acum cu... cercetarea catastrofei. Cei doi se aveau la cuțite din cauza încercării generalului BUNOAICA de a scoate Corpul jandarmilor de sub tutela poliției.

TEO CĂLINESCU ■

Varujan Vosganian

„Suntem pregătiți să declanșăm o revoluție de catifea"

Varujan Vosganian s-a născut pe 25 iulie 1958 la Craiova și a copilărit la Focșani. Absolvent al Facultății de Comerț (ASE-1982) și al celei de Matematică (Universitate-1991), doctorand în științe economice, autor a două cărți de economie, un volum de versuri și un altul de proză, circa 300 de articole, studii și eseuri. Membru al Uniunii Scriitorilor. A lucrat în Centrala berii și vinului până la revoluție, apoi a fost membru în CPUN și în ambele legislaturi ale Parlamentului ca deputat. Lider al grupului parlamentar al minorităților naționale, președinte al Uniunii Armenilor din România, redactor-șef al revistei „Ararat".

Comunitatea armeană nu are proprietăți de revendicat?

- Suntem interesați în rezolvarea acestei probleme. În Consiliul pentru Minorități lucrăm pentru elaborarea unui proiect de lege referitor la proprietățile tuturor minorităților, dar soarta acesteia va fi probabil aceeași cu cea a Legii Minorităților, a cărei dezbatere se tot amână de un an și jumătate.

- Care este politica Armeniei față de diaspora, comparativ cu cea a României?

- E greu de făcut o comparație, pentru că Armenia a devenit independentă abia în '91. Diaspora armeană este, din acest motiv, mai influentă și, pe de altă parte, mai numeroasă, poate, decât populația din Armenia. Ceea ce o aseamănă însă cu diaspora română sunt rezervele pe care le are față de evoluția proceselor democratice în țara de origine.

- Cu ce se mai ocupă Consiliul pentru Minorități?

- Pentru noi - gospodărește fondurile alocate de la buget, pentru guvern - continuă să facă propagandă și să aibă o atitudine antimaghiară. Dacă doriți să vedeți care e aceasta, e suficient să citiți „Vocea României", care are o atitudine fățiș antimaghiară, contaminată tot mai mult de poziția unor partide din arcul guvernamental.

Generația Iliescu a trecut prin Istorie fără s-o atingă

- La discutarea „moțiunii grâului", ce-ați înțeles dv. din cuvântul primului-ministru?

- Am înțeles că e foarte mulțumit. Faptul că țăranii nu știu unde să-și vândă grâul, și licențele pentru export sunt folosite pentru a mulțumi o anumită clientelă politică - i se par lucruri normale.

- În particular, cum comentați afirmația că desființarea CAP-urilor a fost o gafă?

- Aștept momentul în care dl prim-ministru va spune că și desființarea CSP-ului a fost o gafă. Este o încercare de a-și recupera propria existență, altminteri pusă sub semnul derizoriului. Cei din generația politică a președintelui Iliescu au trecut prin Istorie aproape fără s-o atingă și fără să ne lase o lume mai bună. Poporului român i s-a încercat extirparea sentimentului național, a demnității și a proprietății. Acum ei încearcă să se justifice, susținând că o lume care să semene cu ce-a fost este normală și acceptabilă.

- Pe de altă parte, ce credeți că a înțeles premierul din cuvântul dv.?

- Nu foarte mult, pentru că jumătate din timp l-a petrecut pe culoare, ieșind din sală - este interesant de [illegible] - tocmai la aceste cuvinte: „Starea de relativă normalitate din agricultură arată starea de criză în care se află economia națională".

- Poate a fost o coincidență...

- Da, în sensul că de câte ori vorbesc eu, dl prim-ministru are o stare de iritare. Când am vorbit la moțiunea de politică externă, coborând apoi și trecând prin fața domniei-sale, mi-a spus câteva vorbe pe care mă sfiesc să le redau tiparului...

- Politica economică a guvernului este grevată de unele imperfecțiuni sau e greșită din concepție?

- M-am întrebat dacă acest guvern nu vrea sau nu poate. Am ajuns la concluzia că nici nu vrea, dar nici nu poate. Este limpede că apariția clasei de mijloc va solicita alte forțe politice. PDSR nu poate guverna țara în stare de normalitate, într-o economie privată reală - nu fanariotă, ca acum. Deci, pentru ei e esențial să mențină sectorul preponderent de stat, cu un mic segment particular bine controlat.

- Felul în care e guvernată acum România este, deci, o problemă de generație?

- În parte, da, dar există și oameni de vârstă medie care s-au lăsat contaminați: Adrian Năstase, Florin Georgescu, Dan Mircea Popescu și alții. Unii au avut o tinerețe foarte lesnicioasă și trebuie să fie recunoscători, alții au găsit o șansă de-a se lansa pe care n-ar fi avut-o lângă colegii lor de generație, iar alții pur și simplu nu și-au pus problema că pot schimba ceva și se lasă folosiți - există diverse cauze, dar nici una nu le face cinste.

- Această problemă de generație se manifestă și în cadrul opoziției?

- Aici lucrurile sunt și mai clare. Opoziția trebuia să ofere o nouă viziune, o democratizare a vieții de partid, eficiență în dialogul cu societatea civilă - ceea ce nu se întâmplă, pentru că generația vârstnică își menține monopolul conducerii. Este și motivul pentru care forțele de stânga au guvernat aproape fără opoziție. Iar când a făcut zarvă, opoziția a folosit teme care nu interesau cetățeanul: scandalul Petromin, cazul Florică, validarea miniștrilor, numirea directorului SRI...

În scurt timp vom da publicității mesajul nostru

- Dacă așa stau lucrurile, o întrebare se impune: ce s-a întâmplat cu generația revoluției?

- A avut loc o acțiune sistematică de compromitere. Au fost împinși în față tot felul de revoluționari zurbagii, gălăgioși, cu o conduită morală echivocă, care nu puteau explica bine de ce au ieșit în stradă, în schimb explicau foarte bine ce vor ca recompensă. Există însă și altfel de revoluționari, ca Horia-Roman Patapievici sau Florin Iaru, care au fost cu mine la Jilava. Eu nu cred că trebuie insistat pe acest aspect. Marii pușcăriași politici ca Noica, Țuțea sau Steinhardt vorbeau mai puțin de suferințele lor și mai mult despre lumea care ar trebui construită.

- De acord, nu trebuie să vă bateți cu pumnul în piept, dar n-ar fi cazul să vă afirmați mai concret idealurile?

- Ba da, momentul a sosit. Pentru a intra în mileniul trei cu fața curată, România trebuie să înceapă de pe acum lupta pentru schimbare - atât a orientării de ansamblu, cât și a clasei politice. Există deja un nucleu de oameni care încearcă să refacă ideea de opoziție. Esențial este să știm unde vrem să ajungem. Discutând cu mulți dintre aceștia, am constatat că avem foarte multe lucruri în comun și putem construi un asemenea model. Probabil că în câteva săptămâni vom da publicității un prim mesaj.

- România a pierdut în '90 un moment extrem de favorabil - credeți că mai poate fi recuperat acum?

- În primul rând s-a pierdut sentimentul de fraternitate, pentru că actuala putere a dus o permanentă politică de dezbinare. În al doilea rând, România a rămas ultima în Europa, deși avea datorii mici, o țară destul de mare și o foarte bună credibilitate. Singura explicație e lipsa de vocație democratică a guvernării - nici o influență străină nu se poate manifesta dacă nu găsește cozi de topor în țară. Cei care invocă influențe străine își demască propria trădare. Toate aceste lucruri se pot încă recupera. Când realitatea e foarte mobilă, macropolitica trebuie să fie fermă, să știe ce vrea - ceea ce acum nu e cazul.

- Noua ofertă politică va avea nevoie însă și de mijloace materiale.

- Greu a fost până am descoperit cât de mulți suntem cei cu aceleași afinități. Există destui oameni de afaceri, de nivel mediu sau chiar mai importanți, care nu doresc tipul de economie neconcurențială existent în prezent, de aceea sunt dispuși să susțină o forță politică nouă, care să asigure un câștig pe termen lung. Sentimente similare cred că există și în rândurile armatei, ale serviciilor de informații, ale directorilor de mari unități economice - am contactat deja câțiva dintre ei - care nu mai sunt de acord cu sistemul în care unii împart bugetul de parcă ar fi proprietatea lor, cerând în schimb obedientă politică.

- Ceea ce are în vedere acest grup ar putea fi considerat o revoluție de catifea?

- Este exact o revoluție de catifea. Am înțeles că nu prin lupte de stradă, mitinguri și lozinci vom schimba lucrurile. Așa perfectibilă cum e, Constituția permite accesul la putere pe căi democratice, și trebuie s-o facem acum, dacă vom eșua, va fi foarte greu să adunăm din nou acești oameni. N-avem voie să greșim, n-avem voie să ne lăsăm înfrânți.

TUDOR CĂLIN ZAROJANU ■

DI Iliescu e blestemat să meargă mai departe

- Ați figurat într-un top al posibililor candidați la președinție - nu v-a bătut gândul s-o luați în serios?

- Observați că se lansează diverse nume pentru a discredita competiția și a-i determina pe realii candidați să aibă o reținere: cum să concurezi cu clerici exaltați sau cu lideri naționaliști? Gruparea noastră nu și-a pus încă problema unui candidat la președinție, dar cred că trebuie ales astfel încât să nu fie resuscitate sentimentele naționaliste.

- Credeți că actualul președinte va mai candida?

- Cred că este blestemat să candideze. Chiar dacă nu dorește să se apere pe sine, are multe alte lucruri de apărat. Puterea s-a izolat de popor, înconjurându-se de birocrație și corupție. DI Iliescu nu poate fi acuzat de corupție, dar e înconjurat de corupți și lingușitori care-l protejează de popor - deci e silit să-i protejeze la rândul său. De aceea, dl Iliescu e blestemat să meargă mai departe.

Încet și sigur spre Spitalul 9

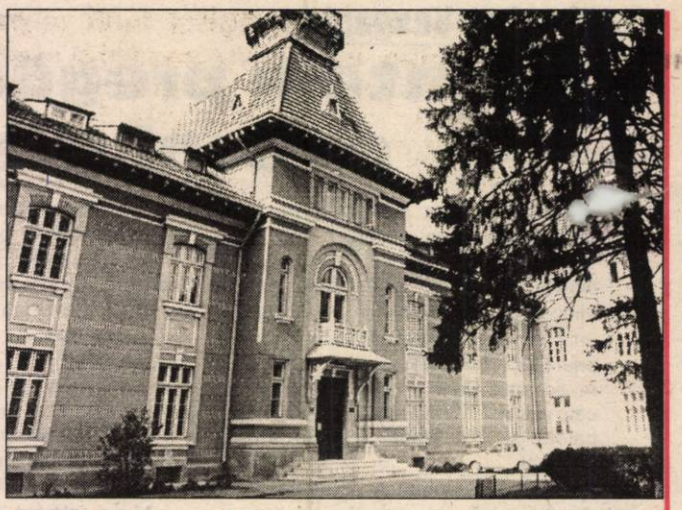

În ultimii ani, pe fondul problemelor sociale ale tranziției, România a devenit, printre altele, un fel de laborator numai bun pentru experimentarea afecțiunilor psihice. Din păcate, însă, actualii guvernanți se întrec în a ne oferi doar cauzele tulburărilor psihice. În condițiile în care, recent, s-a redus bugetul de asistență medicală - iar Ministerul Sănătății consideră psihiatria în afara preocupărilor sale - tratarea corespunzătoare a afecțiunilor amintite, în spitale sau în mediul social, rămâne o temă de anul 2001. Specialiștii apreciază că în România există peste 5 milioane de purtători de tulburări psihice, adică o treime din populația adultă. Să mai spunem că toate țările dezvoltate au o lege a asistenței psihiatrice. Avem și noi un proiect de lege, rătăcit prin Parlament. Și nu e bine, domnilor, că la coadă la cupoane lumea zice cum că și printre „marii bărbați" ai țării bântuie tulburările psihice. Așa că ar fi bine să grăbim legea cu pricina, să ne asigurăm viitorul. Ne place sau nu, toți purtăm în sacoșă bastonul de bolnav psihic.

Se bea mai mult pentru că se suferă mai mult

În baza consultațiilor de psihiatrie, în policlinici, și a internărilor, specialiștii susțin că asistăm la o recrudescență a patologiei psihice și că numărul bolnavilor de acest fel, în ultimii ani, s-a dublat. Din punct de vedere calitativ, să zicem așa, tabloul afecțiunilor psihice se schimbă chiar sub ochii noștri. Conform datelor furnizate de dr. Radu Mihăilescu, medic primar psihiatru, consilier al Ligii Române pentru sănătate mentală, psihiatria actuală este dominată de **tulburările depresive**. Apoi, deși pare ciudat, urmează dependența de alcool. Mai mult decât îngrijorător este faptul că vârsta la care se manifestă alcoolismul a scăzut spre 20 de ani, lucru rar întâlnit înainte de '89. Dacă dependența de alcool se instalează la 20 de ani, înseamnă că există o populație care exagerează cu băutura de pe la 15 ani. Dr. Mihăilescu apreciază că în România se bea mai mult pentru că se suferă mai mult. Alcoolul, se știe, are și un efect antidepresiv, produce o stare de bine. Or, cine nu vrea să-și prelungească stările de acest fel? Pe de altă parte, cu toate scumpirile, acest „tratament" este, totuși, mai ieftin decât un tratament antidepresiv. Oferta e generoasă, tarabele gem de băuturi proaste și contrafăcute, cu prețuri chiar atractive. Statisticile Organizației Mondiale a Sănătății precizează că, după consumul de alcool, România ocupă un loc de mijloc între țările europene, cu 7,8 l alcool pur pe cap de locuitor, într-un an. Numai că cifra respectivă se bazează doar pe sursele comerciale și nu ține cont de faptul că tot românul se muncește toamna pentru ceva tărie și vin, producție de familie.

Tulburările psihice au ieșit în stradă

O altă patologie cu tendințe expansioniste ține de **manifestările cu violență**. Violența, pur și simplu, nu este un diagnostic în psihiatrie. Dar nici nu ține de normal. Așa că, în ultimii ani, o dată cu înmulțirea factorilor de stres, oamenii își controlează tot mai greu reacțiile, înjură și lovesc din te miri ce, devin violenți cât ai bate din palme. În legătură chiar directă cu afecțiunile deja amintite, urmează **actele suicidare**. Dincolo de o creștere alarmantă a numărului de sinucideri, tranziția românească se poate mândri și cu „motive noi" gen: nu am unde locui, sunt șomer, nu-mi ajung banii ca să trăiesc, sunt dezamăgit de ceea ce înseamnă libertatea în România etc. Lista noutăților psihiatrice - cam lungă, nu-i așa? - poate continua cu **dependența de droguri** și cu ceea ce s-ar numi **patologie managerială**, o tulburare căreia nici medicii nu i-au dat, încă, de capăt. Această afecțiune trage spre tineri între 35-40 de ani, sănătoși, atletici, dăruiți trup și suflet afacerilor de pe agendă. Ei muncesc cu plăcere, de dimineața până noaptea, au succese și câștiguri materiale de invidiat. Numai că, la un moment dat, clachează. Unii spun că i-ar durea stomacul, alții acuză tulburări cardiace. După ce se plimbă pe la tot felul de medici, fără rezultat, managerii respectivi sunt trimiși la psihiatrie. Și, când colo, chiar așa! În aceste cazuri se pare că avem de-a face cu o depășire a limitelor de rezistență ale unui individ. Prins într-o activitate plăcută și bănoasă, managerul nostru nu ia în calcul oboseala, nu-și evaluează corect posibilitățile.

Nimic despre sănătatea președintelui

Tulburările psihice au ajuns - și asta se cam vede, chiar cu ochiul liber - și pe scaunele unora dintre persoanele publice. Dacă este vorba despre vreun șef de partid, problema e simplă, poate că așa dorește partidul respectiv să fie reprezentat. Pe noi, ca oameni de pe stradă, ar trebui să ne intereseze starea de sănătate a președintelui, a miniștrilor, primarilor ș.a.m.d. Președintele SUA, ca să vezi, este supus sistematic la tot felul de analize medicale. Culmea este că analizele respective se mai și dau publicității. Dar dacă asta este o ofensă adusă autorității și americanii nu știu? Eu zic să nu le spunem, să se descurce cum vor.

Poate suntem nebuni și nu știm

Toate afecțiunile psihice amintite au cale liberă atâta timp cât situația social-economică a României se menține la cotele actuale. La un nivel de trai atât de scăzut, „românul mediu" este stresat de o mie de lucruri: nu are bani pentru mâncare, fabrica unde lucrează a trecut la restructurări, întreținerea depășește jumătate din venitul lunar al familiei, rechizitele școlare s-au scumpit ș.a.m.d. Presiunea psihologică exercitată de această stare de lucruri duce, încet și sigur, spre Spitalul 9. O să spuneți, desigur că motive de stres existau, slavă Domnului, și pe vremea lui Ceaușescu. De acord. Dar vin specialiștii și spun că este o diferență foarte mare între a suferi laolaltă cu toți ceilalți, aproximativ egal, și a suferi de unul singur, fără să-ți recunoști o vină. Înainte exista o solidaritate în suferință, acum fiecare individ simte că toți ceilalți sunt împotriva lui. Societatea românească este dominată de un sentiment general de nedreptate, greu de suportat, dacă în decembrie 1989 ți-ai dorit oarecare schimbări. În aceste condiții, acțiunea stresului de zi cu zi este mult mai perfidă. Pe de altă parte, afecțiunile psihice pot fi agravate și din cauze externe. Dr. Mihăilescu are câțiva pacienți care vin la cabinet cu grija situației din Iugoslavia sau a relațiilor româno-maghiare.

Ca să fim bineînțeleși, tulburările psihice nu înseamnă nebunie. Medicii de specialitate sunt chiar intrigați de faptul că în România bolnavul psihic este tratat cu etichete rușinoase și respins în cel mai inuman mod posibil. Cei care au în buzunar un bilet de externare de la psihiatrie nu-și mai găsesc locul nici în familie, dar de cum în societate. Nimeni nu-i angajează, nimeni nu înțelege că bolnavul psihic are nevoie, în primul rând, de o viață normală. La noi se întâmplă cam pe dos: noile spitale de psihiatrie se construiesc la zeci de kilometri de localit

Despre cei care omoară fără să știe

Unii dintre bolnavii psihici, puțini ce-i drept, ajung până la crimă. Ce se întâmplă în asemenea situații? Un individ care a comis o infracțiune din cauza bolii psihice, deci, fără să aibă capacitatea de a înțelege consecințele faptei sale, este tratat de justiție într-un alt mod decât cel responsabil. Dacă se ajunge la concluzia că ceea ce a făcut individul respectiv este de domeniul patologicului, comisia de expertiză se pronunță asupra discernământului care poate fi: **intact** - autorul primește pedeapsa normală; **abolit** - autorul este iresponsabil, intră sub incidența art. 114 Cod penal, adică este trimis, fără pedeapsă, într-o instituție specializată, pentru tratament; **atenuat** - completul de judecată ia în calcul această circumstanță atenuantă și reduce pedeapsa. Doar diagnosticul de bolnav psihic nu scutește pe nimeni de pedeapsă. Despre comisiile de expertiză medico-legală se spune că sunt destul de verificate și c au suficiente baraje în calea abuzurilor. Așa o fi, d noi nu băgăm mâna în foc.

„Tratamentul" cu alcool este mai ieftin decât cel cu antidepresive

copiii se ploconesc în fața medicului, ca să-și țină părinții internați cât mai mult - dacă s-ar putea definitiv ar fi și mai bine -, ziarele fac un adevărat spectacol din suferința psihică. În 17 decembrie 1991, Adunarea Generală ONU a adoptat Rezoluția 46/119 privind principiile protecției persoanei atinse de boală psihică. Drept urmare, toate țările cu pretenții democratice își modifică legislația, funcție de aceste principii, aliniate drepturilor omului. România se face că nu aude și nu vede. Mai mult, se pare că nici celebrul Decret 313, considerat a fi baza abuz psihiatrice, nu dă semne de abrogare.

LILIANA PETRUȘ ■

Emil, Liga şi balamucul cazărilor

S-au dus anii când studenţii defilau alături de domnu' profesor

În fiecare an, la sfârşitul lunii septembrie, începe un balamuc întreg cu cazarea studenţilor. În 1990, în Universitatea Bucureşti erau 7.000 de studenţi, înscrişi la şapte facultăţi. Anul acesta, numărul facultăţilor a crescut la 15, iar cel al studenţilor la 30.000. Numărul locurilor de cazare nu a crescut considerabil faţă de perioada lui Ceauşescu. În mod normal (?), în fiecare an un număr mare de studenţi veniţi din provincie rămân pe dinafară şi trebuie să recurgă la tot felul de aranjamente, presiuni sau să plătească bani grei pentru locuinţă în Bucureşti. Anul acesta, numai la nivelul Universităţii Bucureşti au rămas pe dinafară peste 6.300 de studenţi.

Cu ani în urmă, studenţii manifestau cot la cot cu Emil. Acum, lucrurile s-au schimbat radical. De unde se vede că după mărire urmează decăderea.

Rectorul Emil în dificultate

Prima organizaţie care a încercat să se zbată pentru studenţii rămaşi pe afară a fost Liga Studenţilor. Pentru Ligă nici că se putea o ocazie mai bună. De câţiva ani, ea intrase într-un con de umbră, pierduse mulţi membri şi lâncezea în inactivitate. Mai ceva ca pasărea Phoenix, Liga a renăscut şi a început o ofensivă pe trei fronturi: împotriva studenţilor străini care ocupă locurile românilor în cămine, împotriva administraţiei Universităţii Bucureşti în frunte cu rectorul Emil Constantinescu şi împotriva Universităţii de Medicină şi Farmacie „Carol Davila", ce administrează trei cămine, care, după opinia Ligii studenţilor, ar fi trebuit să revină Universităţii Bucureşti.

În Grozăveşti au apărut afişe împotriva studenţilor străini, ca şi în anii precedenţi. În faţa Rectoratului Universităţii Bucureşti au avut loc câteva manifestaţii. La una din ele am participat şi noi. Pe o pancartă mare scria „Vrem un rector capabil". Vorbind în nişte portavoci, liderii L.S. îşi terminau discursurile cu o formulă clasică: „Se aude, domnule rector?"

Emil Constantinescu, aflat în clădire, a coborât în mijlocul studenţilor şi a început să vorbească despre democraţie, corupţie şi cum s-a luptat el pentru studenţi. De cealaltă parte, studenţii ripostau în portavoci cu fraze de genul: „Asta-i o minciună, domnule rector!" Domnul Emil Constantinescu nu a prea convins. Manifestaţia s-a transformat într-un fel de dialog al surzilor, domnul Constantinescu şi reprezentanţii Ligii întrerupându-se reciproc.

Manifestaţia s-a încheiat în coadă de peşte, cei din L.S. o ţineau pe a lor, iar domnul Constantinescu a spus că studenţii au semnat la admitere o hârtie prin care se angajau că nu solicită cazare şi că nu există locuri pentru cei rămaşi pe dinafară.

Fricţiuni prin Grozăveşti

Am vrut să vedem şi la ce se rezumă conflictul dintre Liga Studenţilor şi U.M.F. „Carol Davila". După terminarea mitingului Ligii, am pornit agale spre cele trei cămine aflate în litigiu. Am ajuns la B2, unde am aflat că stau doamna administrator şi alte persoane importante. Cum am intrat, de la etajul doi o negresă interesantă ne-a aruncat în cap cu un înveliş de ciocolată Milkyway. O altă negresă apăsa de zor pe butonul de la lift. Nemulţumită de faptul că vine prea încet, spune „lift brost" şi pleacă pe scări. Noi luăm liftul „brost" şi ajungem în birou la doamna Diana, administratoarea. Aceasta, amabilă, ne toarnă în pahar un suc cu gust de chimicale, cu numele sugestiv „Căpşuna mamă". Apare un fel de instalator care zice că poliţia a făcut doar în ziua aceea două razii şi îi spune încetişor doamnei Diana că a fost şi „dom' Săndel cu poliţia". După ce omoară un gândac cu pantoful, doamna Diana ne roagă să aşteptăm până apare şefa, „dom'şoara Georgeta, are doar 23 de ani". Până să vină domnişoara, intră în cameră Vicenţiu, medicinist din Timişoara, care ne spune că la razii au participat pe lângă poliţie şi membri ai Ligii Studenţilor şi că „de când vine poliţia la comanda Ligii?!". Tot el încearcă să ne explice că fricţiunile au început şi din cauza unui război de uzură dintre Liga Studenţilor şi Societatea Studenţilor Medicinişti, organizaţia cu cea mai mare pondere în U.M.F. Într-un târziu, mai apar „dom' Marian", administratorul căminului E, „dom'şoara Georgeta" şi „dom' Costel". Doamna Diana ne arată fluturaşul de salariu din care reiese că ia doar 96.000 lei pe lună. După părerea noastră, nu arată a muritoare de foame. Intră pe uşă arabul Samir, care a „coborât jos o canape şi vrut urcat sus". Nu se înţelege prea bine ce vrea, dar e lăsat să-şi pună canapeaua în camera 6.

Doamna Diana ne spune că din cele 329 de locuri ale căminelor B1 şi B2, doar 50 sunt ocupate de străini. Nouă ni s-a părut, luându-ne după numărul de maşini luxoase şi antene parabolice, că ar fi ceva mai mulţi. Ne despărţim în relaţii bune cu toţi interlocutorii. La ieşire, bem o bere la unul din nenumăratele baruri ale Grozăveştiului. Un cerşetor răpciugos, care fumează Kent, ne face plecăciuni şi ne spune bună seara în cinci limbi, inclusiv arabă.

TOMA ROMAN jr. ■
LUCI ŞTEFANOVICI ■
cu sprijinul lui LUCIAN DRĂGHICI

Dom' Marian se plânge că nu poate să-şi dea seama dacă albanezii cazaţi sunt după nume băieţi sau fete şi nu ştie cum să-i pună în camere. Dom' Costel tace. Dom'şoara Georgeta, în schimb, ne povesteşte cum e cu situaţia. După Georgeta Agache, în căminul E, pe 518 locuri nu stau decât 110 străini. Majoritatea străinilor nu sunt pe cont propriu valutar, ci bursieri ai statului român. Doctoranzii basarabeni şi ucraineni fac ce fac şi se lipesc câţiva ani, obţinând, pe căi nebănuite, de la Ministerul Învăţământului, prelungirea şederii. Ne spune că domnul Emil Constantinescu nu a emis pretenţii pentru cele trei cămine. Totuşi, din câte ne dăm noi seama, scandalul va continua pentru că în 1996 intră în vigoare Legea patrimoniului, iar dacă E, B1 şi B2 vor fi administrate tot de U.M.F. vor intra în patrimoniul acestora.

Din cele afirmate de membrii Ligii a reieşit că domnul Constantinescu n-a mişcat nici un deget pentru rezolvarea problemei cazării şi nici măcar nu s-a luptat cu cei de la U.M.F. pentru recuperarea căminelor B1, B2 şi E, aflate în administrarea U.M.F.

Dl Emil Constantinescu a dat-o la întors, spunând că a fost de câteva ori la ministrul Maior şi că a făcut rost de bani pentru fochiştii de la centrala termică din Grozăveşti. Una peste alta, rectorul a spus despre Ligă, care s-a ocupat anii trecuţi cu cazările în cămine, că a primit o groază de reclamaţii la adresa membrilor ei.

O veste bună!

Începe TIB '95

În această săptămânnă începe cea de a XXI-a ediţie a Târgului Internaţional Bucureşti, despre care se poate spune că are deja o tradiţie. Ediţia din acest an este cea de-a doua atestată de Uniunea Internaţională a Târgurilor, U.F.I.

Anul acesta vor expune cu 200 de firme mai mult decât în 1994, adică un total de 1400. Numărul de ţări reprezentate este acelaşi ca şi anul trecut (28), dintre care 17 sub pavilion naţional. Firmele străine au ponderea de 42% din totalul celor reprezentate la târg. Ne avertizăm cititorii că trebuie să fie pe faţă în ziua de 3 octombrie, când intrarea va fi liberă. În restul zilelor, între 30 septembrie şi 5 octombrie, tariful unui bilet de intrare va fi 3000 de lei, pentru elevi, studenţi şi pensionari va fi de o mie.

LUCI ŞTEFANOVICI ■

Porumbelul păcii deasupra Casei Albe

Pentru Bill Clinton săptămâna trecută probabil că va fi considerată o perioadă fastă în zodiacul său politic. La Washington a avut loc semnarea acordului de pace israeliano-palestinian convenit după intense şi dramatice negocieri la Taba (Egipt), în timp ce la New York, ca urmare a eforturilor diplomaţilor de la Departamentul de Stat, s-a organizat întâlnirea ministerială tripartită vizând încetarea ostilităţilor în spaţiul fostei Iugoslavii.

Să le luăm pe rând. Documentul convenit de liderul palestinian Yasser Arafat şi de premierul israelian, Yitzhak Rabin a fost pe punctul de a fi compromis tocmai în faza finală. A fost nevoie de noi asigurări din partea SUA şi de încurajări transmise prin intermediul preşedintelui egiptean Hosni Mubarak, pentru ca negociatorii să se reaşeze la masa verde şi să aprobe acest acord. Dar ce conţine el? Este vorba de un document de 400 de pagini care prevede detaliile programului de întărire a autorităţii palestiniene în Cisiordania. În linii mari, documentul cuprinde angajamentul Israelului de a-şi retrage, în interval de şase luni, trupele din regiune, pentru ca la numai trei săptămâni după aceea să aibă loc alegeri în teritoriile palestiniene autonome. Astfel că în iulie 1997 se va ajunge ca palestinienii să deţină controlul în proporţie de 90 la sută asupra Malului de Vest al Iordanului. Se ştie că de aproape un an şi jumătate controlul palestinian se exercita doar în Fâşia Gaza şi în enclava Ierihon. Planul conţine şi alte detalii tehnice, cum ar fi eliberarea în etape a miilor de prizonieri palestinieni, asigurarea resurselor de apă pentru palestinieni, controlul bazelor militare etc. Un consiliu pentru Autonomia Palestinei va avea rol de administrator interimar până în 1999, iar întreg procesul va fi supravegheat de o delegaţie de observatori internaţionali.

În sfârşit, documentul prevede ca soarta unor aşezări precum Ierusalimul, a coloniilor evreieşti şi a refugiaţilor palestinieni să fie determinată în negocierile pentru „statutul final", care vor începe anul viitor.

Şi întâlnirea de la New York a beligeranţilor din Bosnia era pe cale de a fi compromisă din cauza refuzului guvernului bosniac de a lua parte la el, întrucât se îndoia de viabilitatea soluţiei privind recunoaşterea dreptului la statalitate al musulmanilor. Procesul de pace, dinamizat şi întreţinut de Casa Albă, care oferă şi garanţiile necesare, a început. Planul de pace de la Geneva, se afirmă la Casa Albă, are nevoie doar de retuşuri. Bombardamentele NATO au dat posibilitatea restabilirii în teren a decupajelor teritoriale puse la cale la masa tratativelor. Sârbii şi-au pierdut din aplomb, dar vor accepta probabil noile condiţii de pace, care le garantează autoritatea asupra a circa jumătate din teritoriul Bosniei. Piedicile nu vor lipsi însă în continuare, iar una dintre ele pare să fie obstinaţia cu care preşedintele croat Franjo Tudjman, pare să privească problema controlării de către Zagreb a Slavoniei Orientale „4,5 la sută din teritoriul nostru care este încă ocupat de sârbi", după cum a spus Tudjman în cursul vizitei la Paris.

Cele două momente din SUA - care au împins în planul al doilea al atenţiei opiniei publice vizita preşedintelui Iliescu - constituie succese importante pentru Bill Clinton, care îşi gândeşte gesturile politice în perspectiva alegerilor prezidenţiale de anul viitor. Iar prin aceste succese, SUA îşi întăresc autoritatea de principală forţă politică în lumea de azi.

Lumea cu geometrie variabilă

Cine dă cu banul în Uniunea Europeană?

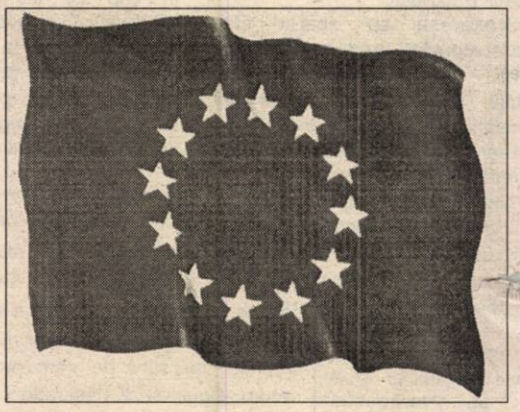

Recenta reuniune neoficială la nivel înalt a reprezentanţilor celor 15 state membre ale Uniunii Europene a avut loc sub oblăduirea oficialităţilor spaniole, care deţin preşedinţia semestrială a instituţiilor comunitare. Desfăşurat la Formentor, în insulele Baleare, „summit"-ul a prilejuit abordarea într-un cadru destins, de vacanţă, a unor probleme serioase privind destinul Uniunii, într-un moment crucial al devenirii sale. Anul viitor urmează să aibă loc Conferinţa Interguvernamentală care va hotărî noua organizare a Uniunii, care iniţial a cuprins şase membri, în baza Tratatului de la Roma, pentru ca la orizontul mileniului următor UE să aibă circa 25 de membri, dacă vor fi admise şi noile democraţii din Europa de răsărit. Dar întâlnirea din Baleare, care nu s-a concretizat în nici un document comun, consacră de fapt o prelungire a crizei din interiorul Uniunii. Să amintim câteva insuccese: implicarea Bruxelles-ului în rezolvarea conflictului din ex-Iugoslavia a fost un fiasco răsunător; transpunerea în viaţă a Tratatului de la Maastricht se face cu mare dificultate, iar adoptarea unei monede unice - una dintre prevederile sale - a fost mult întârziată, existând reticenţe semnificative din partea Angliei; extinderea UE spre Est a trecut de la entuziasmul debordant la o prudenţă vecină cu refuzul; testele franceze din Mururoa, criticate de partenerii Parisului din UE, au arătat încă o dată că Europa nu poate vorbi pe o singură voce şi că în materie de politică externă fiecare ţară îşi urmează propriile interese. Aceste exemple pot continua.

Optimiştii din UE spun că nu există motive de deznădejde, că şi în trecut comunitatea a trecut prin momente de criză. Pentru ţări ca România însă, care aspiră să intre în UE, această criză este descumpănitoare pentru că, alături de celelalte state foste comuniste, îşi pune mari speranţe în integrarea europeană. Iar alternativă nu există decât probabil pentru nostalgicii lagărului comunist, ai CAER şi ai Tratatului de la Varşovia.

Iar această integrare nu are numai un obiectiv economic, ci şi unul politic şi de securitate într-o lume în schimbare ale cărei trăsături încercăm să le rezumăm în continuare: După 1989 a dispărut bipolaritatea politică a lumii şi o întreagă concepţie a menţinerii păcii pe baza disuasiunii reciproce a devenit perimată; Rusia îşi trăieşte propria criză internă, decurgând din destrămarea imperiului sovietic; la Kremlin se încearcă reimpunerea hegemoniei Moscovei măcar în spaţiul CSI, iar, recent, Elţân evoca posibilitatea înfiinţării unui alt pact militar care să se opună NATO, pe cale de a se extinde spre Est; în sfârşit, Moscova se vede înlăturată din poziţia sa de mare putere, glasul ei nemaiauzindu-se, bunăoară, în soluţionarea crizei din Bosnia. Pe de altă parte, SUA nu se mai simt sfidate în autoritatea lor de mare putere mondială, dar nu îndrăznesc sau nu doresc să-şi asume poziţia de lider unic al lumii; de aceea va trebui regândită doctrina politică a unei lumi cu o singură mare superputere; Casa Albă doreşte să păstreze pentru Moscova un statut de mare putere în Europa şi ca o contrabalansare a posibilei extinderi a forţei Germaniei; China pare să fie marea forţă a viitorului în regiunea sa, acolo unde Japonia nu este destul de motivată în intenţiile şi în mesajul său politic de locomotivă regională; de aceea, poate, între China şi SUA au început să devină vizibile primele semne ale unei rivalităţi. În sfârşit, pentru a încheia acest tablou succint, Uniunea Europeană ar putea fi celălalt mare pol de forţă economică şi politică al lumii de mâine. Dar va reuşi Europa să dispună şi de instrumentul militar al acestei forţe economice? Moscova, la rândul ei, va putea să stopeze elanurile NATO de a-şi prelungi penetraţia spre Est? Indiferent de aceste necunoscute, pentru România şi ţările asemenea ei din regiune, opţiunea rămâne una singură: apropierea tot mai mare de UE.

Pagină realizată
ŞTEFAN NICOLAE ■

Aventura lui Andrei Şerban

„Oedipe" ca pretext

Festivalul George Enescu a avut două subiecte principale de dispute: cam-deloc audiției în Casa Poporului și „Oedipe"-ul lui Andrei Șerban. La care se adaugă, ca avanpremieră, refuzul pianistului Dan Grigore de a concerta sub tutela prezidențială. Despre Casa Poporului lucrurile sunt clare: nici o orchestră românească nu a vrut să cânte acolo, iar de curând deputații au decis o reducere substanțială a fondurilor destinate amenajării ciudatei construcții.

După o lună de repetiții și câteva reprezentații, Opera se află acum în concediu. Dacă „Oedipe" se va mai cânta, cu timpul se va uita că la avanpremieră spectatorii au intrat în sală după ce au fost cercetați de metale de păzitorii președintelui Iliescu, iar în final celebrul regizor Andrei Șerban s-a urcat pe scenă ca să mulțumească unui **„președinte de regat"**.

Întors în America, Andrei Șerban a putut să povestească, așa cum a povestit și la București despre unele montări americane, că publicul s-a împărțit în două, jumătate l-au atacat vehement, iar restul l-au lăudat.

Donații de la guvern

La Gala UNITER, „jenantă oarecum, inflamată de orgoliu, vorbirea lui Andrei Șerban" (Dan C. Mihăilescu) a anunțat public proiectul unui nou „Oedipe" la Opera Română. Au fost evidente câteva lucruri: regizorul vrea să facă spectacolul, directoarea Operei era hotărâtă să facă rost de bani pentru montare, dar rămânea ca mare necunoscută reacția Ministerului Culturii.

Au trecut câteva luni de telefoane și faxuri, de intervenții și negocieri fără rezultat. Andrei Șerban fierbea în America, își făcuse un proiect pentru acest „Oedipe", dar cuplul PRM-PSM de la Ministerul Culturii nu-l vroia. Și până n-au început intervențiile de la Cotroceni, până nu a fost însărcinat direct consilierul prezidențial Opaschi cu negocierea contractului, „Oedipe" a fost un spectacol incert. Până la urmă s-au găsit foarte multele milioane necesare montării (decoruri, costume, colaboratori, recuzită, plata regizorului) la care s-au adăugat 400 de milioane de lei „donați de către guvern" pentru ca în două luni să se schimbe mirosul prăfuit al clădirii prin unele reparații.

Acum toată lumea știe, mai mult decât semnificația culturală a lucrării lui George Enescu, că numai la intervenția președintelui Iliescu, Andrei Șerban a putut monta „Oedipe". Și totuși regizorul a lucrat cu impresia că cineva stă la pândă să-i pună bețe în roate.

„Oedipe" nu există fără sinopsis?

Acest „Oedipe" este un eveniment, atât pentru Operă, cât și pentru regizor. Andrei Șerban nu a mai scos de mult un spectacol nou. Chiar și regiile de operă le-a lucrat pentru niște opusuri consacrate cu orchestre și soliști dintre cei mai buni. Starea Operei Naționale rezultă și din sutele de milioane cheltuite numai pentru ștergerea prafului și schimbarea cortinei.

Este impresionant felul în care Andrei Șerban și-a pregătit și lansat premiera. Întâi nu a vrut să lase ziariștii la repetiții, apoi a dat interviuri cu condiția să le citească înainte de publicare și să

nu fie tăiat un cuvânt. Nu mai contează că aproape toate interviurile seamănă între ele. Pentru a pregăti publicul pentru ceea ce trebuie să vadă, a compus un sinopsis tipărit în caietul program. Textul este perfect, justifică cu fiecare frază ideea de a face din Oedip un erou contemporan. În mod obișnuit, un astfel de sinopsis este scris de secretarul literar sau dramaturg (cum se numește în Vest), nu pentru a explica un demers regizoral, ci pentru promoționare. De astă dată însă un panou așezat în foaier, scris de mână, cerea: „Rog a se citi sinopsisul din program. Andrei Șerban". „Oedipe" nu poate să existe fără acest sinopsis?

Opera există datorită compozitorilor

Nici o operă nu a ajuns celebră datorită soliștilor sau instrumeniștilor. Aceștia fiind un factor entropic, pot aduce performanța în cazul unor reprezentații, dar baza rămâne muzica. La Opera Națională nu ne putem lăuda nici cu cântăreți, nici cu orchestră. Marea șansă de a scoate din anonimat această instituție a fost invitarea lui Andrei Șerban. Deci, un regizor, care să creeze un spectacol, nu o producție muzicală. Și chiar așa s-a întâmplat cu „Oedipe". Este prima interpretare integrală a operei lui Enescu, dar acest eveniment muzical a rămas într-un plan secundar. Și din motive interpretative nu se discută decât despre opțiunea regizorului. Cu un buget senzațional pentru România - nici un alt spectacol nu a înghițit atâția bani oficiali - Andrei Șerban a pus în mișcare toți angajații Operei și a chemat încă pe atâția în ajutor. Cântăreți, balerini, dansatori, corp ansamblu, coriști, instrumentiști, mașiniști, decoratori, asistenți etc. Pentru a crește dinamica soliștilor, scena a fost prelungită în public. Astfel că o parte din orchestră cântă acoperită de scânduri. Ce-a mai rămas din muzica lui Enescu...

Un precedent periculos

Până acum s-au publicat o grămadă de păreri despre „Oedipe". O analiză a spectacolului nu am citit încă. Toată lumea comentează evenimentul premierei: spectacolul în sine a fost bruiat de paza președintelui care filtra spectatorii și mulțumirile rostite de regizor. Spectacolul efectiv a rămas la mijloc, spectatorii fiind năuciți de contextul politic al momentului.

Cert este că Andrei Șerban a scos din îmbâcseală Opera Națională. Dar totodată s-a mai născut o legendă: că numai Andrei Șerban are dreptul, poate, să facă așa ceva, și numai cu acordul

președintelui României. Un precedent periculos.

Urmările: Andrei Șerban s-a supărat pe toți cei care l-au criticat. În ochii unora apare ca un scandal faptul că regizorul a trimis scrisori și fax-uri ziariștilor și redacțiilor care l-au atacat. Dar acest lucru este curent, regizorul povestind astfel de aventuri și cu criticii americani. Dar aici au fost și fax-uri de mulțumire (UNITER) urmate de altele cu reproșuri. Au fost admonestați cronicari invitați la premieră care nu au scris. Mai mult, regizorul a lăsat și unele texte ca replică la presupuse atacuri. Totul este, privit lucid, o mare ironie. Andrei Șerban își regizează nu numai spectacolele, ci și reacția spectatorilor. Până la un punct.

Cum reprezentațiile cu „Oedipe" se reiau tocmai peste o lună nu voi renunța la tentația de a scrie și ce se întâmplă pe scenă.

REMUS ANDREI ION ■

„Trupa pe butoaie" joacă cu intrarea liberă și prezența neobligatorie

„Trupa pe butoaie", tânăra echipă de teatru aflată sub patronaj UNITER, a susținut vineri și sâmbătă, la Brașov, în Piața Sfatului și la Cetate, două reprezentații, într-o ambianță arhitectonică medievală, apropiată de cea în care, în urmă cu secole, primele trupe ambulante începuseră să încânte locuitorii burgurilor de altădată. „Acest gen de spectacole, ne mărturisea Ion Caramitru, își propune să readucă teatrului apropierea de public, mai ales cel mai puțin cunoscător, prin interpretări mai puțin convenționale, organizate în aer liber, aproape spontan, cu o pregătire și cheltuieli minime, în piețe publice, parcuri, guri de metrou sau curtea unei întreprinderi. Intrarea este întotdeauna gratuită și prezența neobligatorie. Firma M.B. Distribution, reprezentanta românească a concernului EPSON, a făcut sponsorizarea spectacolelor de la Brașov ca și a altor manifestări UNITER. Patronatorul ne-a oferit vopselurile, iar Bere Grivița butoaiele pe care improvizăm scena". **(C.M.)**

Toate artele

„Pe viață, pe moarte"

Dintr-un străvechi oraș roman și românesc, Drobeta Turnu Severin, îmi sosește cartea unui remarcabil poet, Florian Copcea, convingându-mă încă o dată că „provincia" rămâne un spațiu mirabil, etern deschis surprizelor.

Crescuți fără mentori literari și fără alintul ori judecata necruțătoare a criticii, poeții provinciei își scriu cărțile cu un calm (latin?) neatins de convulsiile ce subminează scrisa „capitaliștilor", bucureștenii deveniți brusc politicieni, candidați la înalte dregătorii, istorici ori tribuni justițiari.

Ocoliți de meritata laudă, dar și de jurii (și injurii), ei nu scriu altcum decât pentru „sine", cu convingerea că există o **dreptate** a actului creator care îi va scoate cândva din anonimatul în care îi zidește febra unui prezent puțin propice poeziei.

Și uite, deschid cartea lui Copcea (cu apăsat titlu polemic „Pe viață, pe moarte") și mă uimesc citind versuri fericite, memorabile, ce pot legitima harul unui poet de alese virtuți: „Mă bucur, moarte te-am sărăcit/ de-un trup/ și-un buzunar cu semințe!"

Sau: „Își șterg lentilele ochelarilor/ cu pielea unui câine de om!"

„Plânsul/ căruia i-am fost odată/ viață".

„Să-mi vând moartea/ ce nu o mai am de trăit".

„Aristocrația cuvintelor/ primește cerul la vorbitor".

„Buzele citind/ în ochii mei legați la gură".

Contrazicând versul acesta din urmă, Florian Copcea scrie cu ochi liber, stăpânit de o vibrație ce nu cunoaște constrângerea. Pe rând teribil, truculent, edictual, poetul își rostește discursul cu un soi de **sănătate** a rostirii ce îl face credibil nu doar atunci când își oferă vreun ospăț metaforic ci și când, abandonându-se, nu își refuză expresia ternă, „neliterară".

Cu o vitalitate minată de secrete triste ți, el se simte o victimă a blândului... Don Quijote, adică a credinței în aventură și în himeră. Pe alocuri, versul se descarcă de lirism și calchiază epica aspră a textului jurnalier. Și în această ipostază Florian Copcea convinge, semn că opțiunile etice (politice) îi sunt tot ferme, cum de nezdruncinat e în iubirea pentru frumusețile lumii.

Citindu-l, am simțit adesea respirația marelui fluviu pe malul căruia are norocul să viețuiască și să se cheltuie, fertil, în vaste proiecte (roman, eseu, poezie) impunând, în solitudine și nezgomotoasă trudă, un chip al Poetului de azi dar mai ales, de Mâine...

GHEORGHE TOMOZEI ■

MAȘINA DE SCRIS

Scrisori de la autori furioşi

Domnule Alex Ştefănescu,

Vă mulţumesc că mi-aţi spus că n-am talent. Deci am aflat că nu am talent, că am umor involuntar (sic), că puteţi fi „preot, tată, amant, duhovnic", că vă „trăiţi viaţa scufundat până peste cap în sutele de manuscrise", că aveţi capacitatea unui juriu, că ştiţi „ce autori trebuie scoşi din anonimat", că! există riscul să vă înşelaţi, şi dacă vă înşelaţi, ce? doar s-a înşelat şi Macedonski în legătură cu Eminescu şi şi-a asumat şi responsabilitatea (oare-l ataca că se-nşelase sau că nu se înşelase?!). Câţi nu s-au înşelat în privinţa lui Nichita, Ionesco... ce, se mai înşală omul!? şi încă ce oameni s-au înşelat!

Mi-am adus aminte de scrisoarea lui Noica, către Liiceanu, nu amănunţesc, în orice caz era vorba de faptul că domnului Noica îi părea rău că nu poate trăi mai mult să-i vadă „barba" (citiţi în „Cearta cu filozofia" despre ce barbă e vorba). Eu fiind mai tânăr, sper să trăiesc mai mult şi dumneavoastră să fiţi cât mai sănătos, să vă crească barbă albă şi să apucăm să vedem împreună ce înseamnă în literatură talentele scoase de dumneavoastră din anonimat. În ceea ce mă priveşte, mi-aş dori aşa de mult să mai trăiesc încă un timp după ce mor, să văd ce a rămas din mine.

Sigur, mi-am zis, hai să scriu domnului Alex, ca un copil cuminte tatălui său: tată, sunt un copil bun, am învăţat, am ajuns student la două facultăţi (Zootehnie, anul V, Regie-teatru, anul IV - zi), nişte oameni nepricepuţi mi-au dat voie să scot o carte de poezie, pe banii scoşi în vara în care am muncit ca hamal. Pe 1 XI 1995 împlinesc 26 de ani (coincidenţă cu data în care acorzi premiul), sunt un băiat de la ţară (Mihail Kogălniceanu-Constanţa), am păscut, plângând, oile în copilărie, fii mai blând cu mine şi citeşte-mi cu atenţie încercările şi iartă-mi toate obrăzniciile mele. Citeşte, te rog, încă o dată „Miorita divină", „Ars divina", „Arta genezei", „Arta natală" şi „Arta eroticii" şi zi-mi cu mâna pe inimă că n-am talent. Şi dacă o spui, fă-mă de râs şi publică la „umor involuntar" o parte din ele.

Şi tot ca un copil cu minte vă dedic această poezie:

„Se vor trezi tomnatici critici iubitori
gândind
pe mari poeţi să îi deteste
şi fericiţi sub plaiurile unui gând
se vor izbi de creste".

TOMA ENACHE - Bucureşti

P.S. Îmi asum toată responsabilitatea, cu siguranţă mai mare decât cea care vă revine dumneavoastră dacă vă înşelaţi publicând un anonim care ar rămâne anonim.

Alex,

Te tot zbaţi, dar nu răzbaţi în jungla danubiană. Nici n-ai să poţi până la Marea Dispariţie, cât o să dureze post-comunista (noastră) tranziţie. Chiar dacă la fel ca tine sunt mulţi, în contră-s aşijderi, cam toţi hoţi şi inculţi.

Îţi recomand să scoţi o carte (ar fi un op original, inedit, sui-generis, un experiment în critica de la noi şi din altă părţi), o culegere de dialoguri, de eşantioane, de tribulaţii ale acestei damnate generaţii ce nu poate deprinde înotul, care a pierdut cam totul (făcând totul!) inclusiv datul din coate, de-atâta democraţie şi libertate.

Zău, Alex, una din două: n-o fă sau fă-o! Pentru mine, un nea Cutare şi alte sute de anonimi cu drept la nume (şi renume!), ai putea alcătui o asemenea culegere de gingăşii literare. Apelează, antologic, la SLAST, Zig-Zag, Flacăra şi la prieteni. Acum cât nu e prea târziu!

Pe lângă cât (şi câte) ai pierdut, ce mai contează o-ncercare, un eseu, un astfel de... debut?

Gândeşte-te, meditează (la ce ţi-am sugerat), nu la cel ce-ţi scrie şi semnează.

Cu stimă, te salut! Atât.

BELZEBHUT (Bucureşti)

Domnule,

Am aproape 20 de ani şi sunt frământat de o mulţime de semne de întrebare. Ieri am găsit în „Flacăra" răspunsul pe care mi l-aţi acordat în urma „versurilor" pe care am îndrăznit să vi le trimit. Am înţeles din cele citite acolo că nu sunt compatibil cu literatura. Deşi sunt un pesimist, nu mă aşteptam la un astfel de răspuns şi asta nu pentru că aş fi plin de mine ori m-aş considera o capacitate, ci datorită faptului că oamenii de cultură din Gorj îmi apreciază emanaţiile şi, în plus, îndrăznesc să mi le şi publice. Unii îmi sunt prieteni. Mă întreb: de ce nu mi-au spus deschis să mă apuc de alt sport? Le plăcea să se distreze pe seama perlelor mele? Sau poate pentru că, din noul val, sunt cea mai răsărită nonvaloare, în sensul bun al cuvântului? Nu ştiu ce să cred.

Oricum nu regret timpul pierdut înaintea colii albe şi promit să continui a-mi lăsa sufletul să vorbească, în ciuda faptului că emite doar „Exclamaţii teatrale şi prăpăstioase, imposibil de luat în considerare ca literatură". Sincer, cred că judecata emisă de dv. este mult prea aspră, unilaterală şi lipsită de o lectură (măcar) atentă a rândurilor trimise de mine. Sunt conştient că am cântat în mai multe game, dv. aţi gustat dintr-una şi, cuprins de lehamite, m-aţi expulzat în patria maculaturii, pentru că aţi fost convins că sunt un element irecuperabil, anti-literatură. Vă înşelaţi, domnule Alex Ştefănescu, de aceea vă promit că într-o zi vă voi demonstra contrariul. Nu orgoliul mă determină să scriu astfel de rânduri, ci conştiinţa nedreptăţii pe care, generos, mi-aţi făcut-o la câteva zile de examenul de admitere în înv. superior, de care vă vorbeam în scrisoarea anterioară. Ştiu, veţi spune că a scrie prostii nu e o catastrofă, dar a persista în această activitate echivalează cu un demers strigător la cer. Atâta timp cât vor exista cititori care îmi apreciază emanaţiile (nu mă refer la cei ce mă publică), voi continua.

Nădăjduiesc că nu-mi veţi percepe rândurile acestea ca fiind o răbufnire de orgoliu. Priviţi dincolo de aparenţe, părăsiţi peştera de care vorbeşte Platon, şi mă veţi vedea. Ştiu, ştiu, nu merită... Lehamite întâlneşti la tot pasul, fără eforturi prea mari. Şi totuşi, pentru eventuale momente de criză, vă trimit ultimele emanaţii, animat de un refren ce datează de pe vremea când mezalianţa mea cu literatura nu fusese dezvăluită şi pe fondul căruia mă retrag discret, apăsat de a mea non-valoare, angajată pe viaţă în slujba maculaturii... „Recuperare, recondiţionare, refolosire"... Oldies, but goldier...

Cu respectul cuvenit, al dv.

NARCIS DAJU - Târgu-Jiu

P.S. Încă ceva... Nici o clipă nu m-am gândit la [illegible] miul pus în joc. Îmi ştiu [illegible] nasului. Am vrut doar o părere avizată. Judecata emisă de dv. mi s-a părut însă, cum am mai scris, prea aspră, unilaterală şi nefundamentată de o citire atentă, integrală a emanaţiilor pe care vi le-am trimis. Lucrez de doi ani în presă. Am sentimentul că uneori uitaţi că mulţi vă încredinţează sufletele lor (mai mult sau mai puţin infestate) şi că, mulţumită gestului lor, nu vă este permis să le răspundeţi într-o manieră menită să-i binedispună pe ceilalţi cititori. „Texte sub lupă" se vrea a fi mai mult decât o rubrică de umor. Ar putea fi cel mult negru. Al dv., însă, aduce nepermis de mult cu altceva. Am crezut să sunteţi un etalon al (non)valorii, dar realizez că sunteţi nepermis de subiectiv, uitând că materia primă cu care operaţi e destul de fragilă.

Nu trebuie să vă afecteze criticile venite din partea unui neavenit căruia îi lipseşte, înainte de toate, co[illegible] de sine, deşi ea, teoretic, se dobândeşte în pragul pubertăţii.

Poemul săptămânii

Universul paralel

Copilăria mea – maidan cu muşeţel.
Printr-un canal de nimenea ştiut
pătrund în universul paralel
cu universul unde m-am născut.
Şi acolo strada Zorilor există,
dar se numeşte Roliroz,
iar Moartea, juna biciclistă,
poartă chiloţi de nailon roz.
Tramvaiele se-aleargă şcolăreşte,
fără vatmani, pe şine de topaz.
În Cişmegiu, din lac se scoate peşte
de aur, cu fireturi de ceapraz.
Domni cu auzul fin ascultă muzici
produse de fanfarele abstracte,
în timp ce muzicanţi hipoacuzici
beau ceaiuri sedative în antracte.
O vară blândă şi eternă doarme
pe creştetele sălciilor blonde
şi pacea e vegheată de jandarme
de porţelan, cu forme rubiconde.
Prin cafenele, tablele se joacă
doar cu un zar şi oamenii politici
şed în amurg cum ciorile pe cracă
şi croncăne în arbori megalitici.
Ei par inofensivi şi poartă nume
bizare: Bulă, Bom Bonel, Bor Tică
şi Kaghe Bistu Care Face Spume,
şi Chel Pe Leu, Alai Cu Sculă Mică...
Şi marţidani, şi hribiîncioc şi gavre
care-şi împrăştie în vânt discursul,
că de atât nobil pişat de javre,
treptat îşi schimbă Dâmboviţa cursul.
Totul e altfel, totul e la fel
în universul, versul paralel...
Copilăria mea - maidan cu muşeţel
strivit de mari traverse de oţel.

GHEORGHE IONESCU – Bucureşti

Ştiu că ştiţi, dar ţin să vă amintesc

■ La rubrica „Maşina de scris" pot trimite texte literare autori din orice categorie: tineri sau bătrâni, începători sau consacraţi, bărbaţi sau femei, români sau neromâni, cu studii sau fără studii etc.

■ Textele trebuie să fie dactilografiate sau cel puţin scrise lizibil. Dacă aveţi încredere în valoarea lor, trimiteţi-mi şi o fotografie a dv. şi un curriculum vitae. Dactilogramele, manuscrisele şi fotografiile nepublicate NU se restituie.

■ Vă rog să nu mă căutaţi la telefon şi să nu mă vizitaţi la redacţie. TOATE scrisorile dv. vor primi răspuns în cadrul rubricii „Maşina de scris", în ordinea primirii lor.

■ Cele mai valoroase texte se publică în cadrul rubricii „Maşina de scris". Toate textele publicate în cadrul acestei rubrici candidează automat la premiul de 1.000.000 de lei care se acordă anual, la 1 noiembrie.

■ Tot dintre corespondenţii rubricii „Maşina de scris" se aleg autorii cărora li se asigură publicarea unei cărţi (pe bază de contract). Numele lor este anunţat la fiecare 1 martie.

■ Plicurile trebuie trimise la următoarea adresă: Alex Ştefănescu, la redacţia revistei „Flacăra", Piaţa Presei Libere nr. 1, sector 1, 71341 Bucureşti.

Să râdem (şi să plângem) cu CĂTĂLIN MIHULEAC

Transfer erotic

Psihanalistul îşi luă figura înţeleaptă, de vechi scormonitor în sufletele oamenilor. O agrafă [illegible]tă în ceafă, pentru a-i [illegible] nitel pielea gâtului, l-ar fi întinerit cu douăzeci de ani. Fără agrafă, trebuia să se mulţumească doar cu zece.

Pacienta se foia în scaun, aşezată pe un muşuroi de furnici imaginare. Ai fi zis că e muncită de grele gânduri şi ezită: să le spună, să nu le spună...

- Mă puteţi, oare, înţelege? Imaginea aceasta mă agasează de ani de zile: noi doi făceam dragoste pe canapeaua vişinie, iar, dedesubt, pisica noastră birmaneză năştea. Şi azi mă cutremur: atâta naturalism... Sunt pe deplin lămurită: frigiditatea mea din tabloul acesta îşi trage seva.

Psihanalistul îşi dilată cu lăcomie ochii, nădăjduind să cuprindă cât mai mult din această privelişte atâtătoare.

- Da, pentru mine e clar, mai clar nici că se putea: un transfer erotic. Din punct de vedere al psihanalizei, soluţia ar fi una singură: inversaţi rolurile. Pisica să facă dragoste pe canapeaua vişinie, iar dumneavoastră să naşteţi.

Goana de singurătate pe tocuri

- Colegul tău e acasă?

Dinaintea ochilor obosiţi, cârpiţi cu aracet, începe să se contureze o siluetă oxigenată, proptită în două tocuri enorme.

- Nu-i acasă... Intră, îl poţi aştepta - reuşi să îngaime, [illegible]torcându-şi, ca pe un burete, pruna de politeţe.

Fata îşi prelinse trupul elastic şi arcurile canapelei o primiră ospitalier, scârţâind voluptuos.

- Scuză-mi mutra, sunt după o beţie, am serbat ceva. Mi-e o sete de Sahara. Când ai sunat la uşă, mă visam înmuiat într-o cadă cu bere. Cică ajută şi pielii, o face mai fină...

Unduindu-se felin, fata îşi petrecu mâna leneşă peste braţul său.

Parcă ţinea să verifice cât adevăr conţine afirmaţia cu fineţea pielii. Coborî pe piept, întârziind în cârlionţii pufoşi.

*

Inspiră cu nesaţ ultimul fum de ţigară, strivind-o în pântecul scrumierei ce reprezenta o femeie goală, tolănită în aşteptare.

*

Nu mai am ţigări, îşi spuse aprinzând mucul stins în scrumieră. Fata îşi trăgea ciorapii negri, prelungind pervers fiecare gest. Îi plăcea să se îmbrace în faţa bărbaţilor (cum, de altfel, îi plăcea să se şi [illegible]e), urmărindu-le jocul ochilor. Nesătui.

Din depărtări, o sirenă de fabrică mugi lung. Ies proletarii din schimb, gândi, aninându-şi văzul de şoldurile tari ale fetei. Când a ajuns în faţa uşii? Pleacă?

- Dă-i plicul ăsta colegului tău de cameră. Spune-i că-l aştept sâmbătă, pe la zece. E o invitaţie la cununie.

- Da? Cine se cunună?

- Eu. Ştii, nu mai suport singurătatea.

Intelectualul blocului

Intelectualul blocului îşi reluă povestirea: „Pasărea se înalţă, graţioasă..."

Trei bătăi firave în uşă îi suspendară fraza.

- Citeşte-mi, maică, leacurile astea, îl rugă bătrâna care, de pe treptele blocului, vindea seminţe prăjite trecătorilor.

Intelectualul deşertă medicamentele pe birou şi începu să le alinieze: asta la şase ore, cealaltă între mese, mulţumesc maică, să vii să te răsplătesc cu câteva seminţe.

„Pasărea se înalţă graţioasă, ca purtată..."

Bâzâitul soneriei îi strânse de gât cuvintele.

- Salvează-ne, căzu în genunchi administratorul asociaţiei, soarta blocului stă în mâinile tale. Formulează protestul către primar.

Intelectualului îi pulsau tâmplele ca două motoare în sarcină. Nu irosi prilejul de a se răcori pe încercata spinare a primarului.

„Pasărea se înalţă, graţioasă, ca purtată pe o..."

O gingaşă prezenţă îşi aprinse ţigara cu tutun blond. Cercurile uşoare de fum se roteau în văzduh asemeni unor păsări graţioase. Ducă-se naibii libertatea sa iluzorie! Dacă se însura, ca tot românul, risca cel mult o fumătoare.

„Pasărea se înalţă, graţioasă, ca purtată pe cercuri uşoare de fum de ţigară".

- Vecine, fă, te rog, compunerea pentru fiu-meu, vrei să rămână repetent?

Intelectualul nu dorea în ruptul capului aşa ceva.

„Pasărea se înalţă, graţioasă - bătăi în uşă - apoi se prăbuşi lată în faţa blocului în care locuiesc".

Aruncă stiloul şi ieşi după... făgăduitele seminţe.

Whisky „Chivas" de pomană

Doi ochi imenşi, albaştri, îmbrăcaţi din cap până-n picioare în negru, mă luară în primire pe postamentul de la intrarea restaurantului. Bună seara, eu te-am căutat, să mă prezint - numele, oh, încântat - numele.

Ne-am încolonat în cortegiul ce se strecura, asemeni unei râme leneşe, în miezul localului. O contemplam cu coada ochiului şi-mi venea să strâng mâna Spaţiului carpato-dunărean, să-l felicit pentru o aşa creaţie. Era superbă şi regret că nu am o fotografie s-o trântesc în locul oricărei descrieri care, oricât de elogioasă ar fi, nu poate decât s-o dezavantajeze. Indescifrabil mai e şi bunul Dumnezeu: priviţi, vă rog, vocea care a insistat atâta la telefon să ieşim la cel mai luxos restaurant, precizând, din capul locului, că face cinste, altfel nici nu poate fi vorba.

Dialogul se născu greu, ca prin cezariană. Îndemânatec, whisky-ul „Chivas" ne culegea cuvintele, rânduindu-le în conversaţie. Am început să înşir verzi şi uscate, neomiţând remarcile la adresa fetei - strălucitoare, inteligentă, culoarea neagră o prindea de minune.

Fata se lăsă antrenată, da, da.

Fasoanele se dizolvau în viteză, ca nişte cuburi de unt în tigaia încinsă a vervei mele. Încrezător, începusem să întrevăd dimineaţa, cu fruntea odihnindu-mi-se pe relieful trupului său.

Mai e loc pentru un whisky? întrebai, halal întrebare, totdeauna mai e loc pentru un whisky, veni, prompt, răspunsul. Băutura se acumula în ochi şi-mi părea, cu fiecare înghiţitură, şi mai frumoasă fata. Cred că asta-i marea calitate a alcoolului: fiecare nou pahar înfrumuseţează femeia de lângă tine.

Gerul sticlos de afară ne primi ostil. Am tras-o de umeri, ca pentru a o proteja, ţi-e frig, sărmana de tine, cu gestul acela tandru-acaparator pe care-l ştiu pe de rost toţi urmaşii lui Adam..

Ca împunsă de o mie de ace, fata sări în lături, neruşinatule, este posibil?

O jignită nedumerire îmi ţâşni din priviri şi poate de aceea ea se îndulci cu o gradaţie, îndreptându-şi degetul arătător spre firma incandescentă a restaurantului.

- Citeşte: Restaurant „Mamma mia". Acum cred că pricepi, sunt în doliu. I-am făcut mamei de patruzeci de zile.

Sub birou, o blană de caniş

Ciudaţi mai sunteţi şi voi, prietenii mei. Îmi cereţi azi, când lansez prima carte, după toasturi şi pupături, să vă spun o poveste. Şi nu orice fel, ci una dureroasă, sfâşietoare. Ca şi când cele din volum ar fi tare vesele. Aveţi în voi ceva de masochişti, v-a mai spus-o cineva?

În fine, o s-o fac şi pe asta deşi, ca pe orice pătanie amară, îmi vine greu, nespus de greu s-o depăn. Vă previn: nu suport istoriile triste lungi. Lăsaţi-mă să cred că, măcar când povesteşti, tristeţea poate fi de scurtă durată.

V-am surprins, nu de puţine ori, ironizându-mi blana cârlionţată de caniş, de sub birou, în care-mi încălzesc picioarele. Zgârcioban mai e şi ăsta, oţi fi gândit, de nu-şi permite, la banii lui, o blană de urs, sau măcar de râs. Câţiva, mai puţini, mi-aţi pus alegerea pe seama setei de originalitate. Vă dezamăgesc. Ştiu că nu-l pentru prima oară. Şi unii şi alţii v-aţi înşelat.

Eram profesor, undeva, la nu ştiu câţi kilometri. Făceam săptămânal naveta. La treaba asta, punea vârtos umărul venerabila şi cinstita Dacie a lui taică-meu. Singurătatea noroioasă de sat-românesc-la-drac-u-n praznic o făceam pe din două cu, aţi ghicit, un căţel, rasa caniş. Un câine sensibil şi drept, atât de bun la inimă că - n-ar fi făcut rău nici unei pisici. Avea frizura mitoasă şi, seară de seară, se ghemuia sub biroul unde scriam. Îl acopeream cu picioarele şi adormea dus, oftând mulţumit. Să vă spun cât însemna el pentru mine?

*

Într-una din seri, era un martie nesuferit, când iarna devine ranchiunoasă, ca o femeie care simte că vrei s-o părăseşti, căţelul s-a-mbolnăvit. De bună seamă, am sărit în Dacia bătrânească, îndreptându-mă, cu toată viteza, spre oraş, la un amic veterinar, singurul medic în care-am încredere. Căţelul zăcea stins pe bancheta din faţă, toropit de febră. Am ajuns, după miezul nopţii. M-am avântat, în grabă, pe scările blocului unde locuia veterinarul. Omul doar de vizite nocturne n-avea trebuinţă. Era şi puţin cherchelit. Am fost silit, pentru a-l scoate din bârlog, să apelez la întreg instrumentarul de bătăi în uşă, rugăminţi şi ameninţări, deschide sau o sparg. Ce-ai omule, te pasc insomniile, se apără amicul meu, salvează-mi câinele, l-am implorat, plătesc oricât. A mai adăugat câte ceva despre nesimţire şi-a tras un trening pe el şi, în sfârşit, a coborât.

Nici până azi, n-am idee cât a durat toată tevatura: zece minute, un sfert de oră, poate jumătate de ceas.

În stradă, mi-am găsit maşina cu parbrizul spart. Căţelul, nicăieri. L-am fluierat, l-am strigat, l-am căutat în tufe. Era întuneric ca pe lumea cealaltă. Nu vedeam la doi paşi, când m-am împiedicat de ceva. Am ridicat din iarbă, cu mâinile tremurânde, trupul, cald încă.

Hoţul îl sugrumase ca să fie sigur că nu latră cât îmi fură casetofonul din maşină.

Criminalul, un puşti obraznic, a fost prins, două zile mai târziu. Fiind la prima abatere, n-a păţit nimic. Părinţii mi-au plătit casetofonul şi parbrizul spart şi nu pricepeau de ce atâta garagată pentru un câine. Mai ales că se oferiseră să-mi cumpere un altul, chiar mai mulţi, dacă poftesc. Erau chirurgi şi banii nu constituiau o problemă.

Ca să-mi pot jupui de blană prietenul, am fumat, singura dată în viaţă, o ţigară de haşiş. N-am avut de ales: trebuia, în continuare, să simt blana, seară de seară, la picioare.

DE CRIS

Pagini realizate de Alex Ştefănescu

Corespondență din Frankfurt, de la Salonul Internațional Auto

Mai scump sau mai ieftin? Mai mare sau mai mic?

Acestea sunt întrebările automobiliștilor sau ale producătorilor după vizionarea tradiționalului **salon internațional de la Frankfurt pe Main.** Răspunsul apare simplu dacă vom ține cont de „buzunarul" fiecăruia, cu toate că trebuie să mai luăm în considerație aspectul ecologic sau al spațiului, având în vedere că Germania, de exemplu, s-a încadrat perfect în noua orientare spre protejarea mediului. Observatorii și experții domeniului automobilistic au ajuns chiar de la începutul salonului internațional la o concluzie simplă cu privire la exponate: niciodată nu au fost prezentate atâtea modele noi, ce vor fi vândute pe piață la finele acestui an sau la începutul lui 1996.

În categoria celor „mici" trebuie remarcate noile mașini ale **Hondei** cu un **Civic** splendid de 1,4, 1,5 sau 1,6 cm cubi, cu un motor în 4 cilindri, ce dezvoltă un randament în funcție de cei 75-160 de CP, sau Peugeot-ul 406, realizat de francezi la Socheaux tocmai pentru a face față concurenței nipone, mașină deci cu aproximativ aceleași caracteristici tehnice. Doar prețul este în favoarea japonezilor, cu circa 5000 - 6000 DM mai redus decât elegantul **Peugeot 406**, care este și mai puternic împiedicat pe piață de sud-coreeni, veniți la Frankfurt cu un **Hyundai Mantra** ce poate fi cumpărat cu 25.000 DM. Or, la asemenea sume, neamțul sau chiar occidentalul devine slab, mai ales că **Opel**-ul împreună cu **Audi**-ul au creat două frumusețI pe patru roți, cu catalizator bineînțeles, cu litraj mic sau CP mai reduși decât rivalii lor, dar cu un preț mult mai ridicat, având în vedere manopera germană, mult mai scumpă decât aceea din Franța sau Asia. M-a impresionat **Opelul Vectra** sau **VW Polo** și, la fel, **Fordul Fiesta**, așadar produse pentru cetățeanul de rând cu salariu mediu dar și care locuiește în oraș unde nu are loc de parcare suficient, motiv de a opta pentru modelele descrise.

Pentru cei care câștigă circa 10.000 DM pe lună sau mai mult, cele trei „mari" germane, **Mercedes Benz**, **BMW** și **AUDI**, au oferit publicului trei prototipuri aflate deja pe banda rulantă de la Stuttgart, München și Ingolstadt. Este vorba de clasa **E Mercedes** în 6 cilindri și cu 136-347 CP, dar și trei modele cu Diesel, ale căror prețuri variază între 52.000 și 148.000 DM. Mercedes-urile respective beneficiază de tot ceea ce își dorește iubitorul de lux, marele avantaj al concernului șvab fiind motorul plus caroseria sau roțile cu detaliile ca atare, finisarea și prelucrarea primind nota 10. Audi-ul 6, compact, rapid, rezistent mai ales iarna, și el cu o variantă Turbo-Diesel, atrage pe reprezentanții de firme care au de efectuat pe an circa 60.000 de km pe orice vreme, așadar un model care asigură siguranță și protecție totală mai ales pe zăpadă și gheață. Și, în fine, BMW-ul din seria 5, cu elemente

tradiționale, deci design sportiv și linie ultraaerodinamică, având scaune din piele precum și alte facilități de gust și fantezie, la care, contra unei sume în plus, poate fi comandat și montat un computer de navigație, inovație care aduce o nouă dominantă bavareză. Ca preț, între 58.000 și 60.000 DM.

MIHAI RUSU ■
Redactor la "Europa liberă"

Flash

Radio Contact

■ Rock'n' Roll-ul a celebrat un nou loc „Sfânt" în Cleveland pe 2 septembrie printr-un concert de șase ore care a adus alături celebrități rock de vârstă respectabilă cât și pe succesori ai lor.

Chuck Berry și Bruce Springsteen au deschis concertul la Cleveland Stadium cântând clasicul Johnny be Good al lui Berry în fața unei mulțimi de 57.000 de persoane și a altor milioane de telespectatori. Au fost urmați de John Mellencamp, Bon Jovi, Melissa Etheridge și mulți alții. Rock'n' Roll Hall Of Fame și-a deschis astfel porțile publicului.

■ R.E.M. și compania de ciocolată Hershey au rezolvat o dispută în legătură cu o recentă reclamă radiofonică care a determinat grupul la o acțiune legală.

Reclama se referea la un concert R.E.M. în Hersheypark, Pennsylvania, care era recomandat ca o manifestare R.E.M.-Kit Kat. R.E.M. a reclamat faptul că reputația grupului a fost deteriorată prin asocierea cu batonul Kit Kat.

Hershey a afirmat că ambele părți au ajuns la concluzia că greșeala s-a datorat unei a treia părți care a proiectat și realizat reclama, astfel lămurindu-se lucrurile.

BUCUREȘTI 96,1 FM
BAIA MARE 88,5 FM
IAȘI 91,9 FM
CLUJ 89,8 FM
radio CONTACT
PLOIEȘTI 92,8 FM
SIBIU 91,8 FM
CONSTANȚA 91,1 FM

FLUFFY

și restul lumii

Pământul moștenit de la părinți - care muriseră de bătrânețe la Canal, fiind trecuți bine de 35 de ani - o fi fost el mic, dar era vioi, dovadă că țopăise de la un proprietar la altul. Diverși simpli cetățeni ai comunei (șeful de post, diaconul, viceprimarul) îl obținuseră unul de la altul, până când - profitând de un moment când erau toți beți - Maria pusese mâna pe el și-i trăsese un zid de parc-ar fi fost vizavi de Grădina Botanică.

- Dacă m-am judecat eu cu diaconul, care, orișicât, are seminarul la bază, n-o să mă-mpiedic acum de-un cesepist!, anunță, hotărâtă,

Rezumatul episodului precedent: Maria a făcut o criză, temându-se că eventuala reînființare a CAP-urilor i-ar putea răpi lotul de 1,7 mp.

Episodul 11

Un urlet în noapte

femeia.

- Stai, dragă, liniștită, că nu mai sunt vremurile alea. Nu vezi că a fost eliminată Dinamo Kiev din Liga Campionilor?

Maria ridică nervoasă din umeri: o durea de Dinamo Kiev exact cât îl doare pe ministrul culturii de cultură. Atmosfera se mai dezamorsă totuși și, exact când dna Stănescu începuse să-și retragă artileria grea (două sacoșe cu gogoșari și-un detergent din acela care albește rufele numai dacă le arăți prețul), își făcu apariția trimisul special al lui Ionel, Fluffy, care - prin mișcări sugestive din coadă - îi invită în sediul progeniturii.

Cei doi pătrunseră oarecum emoționați în camera puștiului, unde în mod normal n-aveau acces decât cu viză. Pe ușă trona un simpatic cap de mort și sloganul național al tineretului: „No job, no future, no problem". Înăuntru era aproape beznă, două boxe uriașe erau oricând gata să creeze între vecini un val de refugiați, iar într-un colț ardea o flacără veșnică pentru sufletul lui Kurt Cobain.

- Intrați, intrați, îi încurajă Ionel. Hai, că nu dau drumul la muzică. Vreau să vă arăt ce-am reușit să fac!, adăugă el, radios.

- Ți-a ieșit problema aia cu sfera înscrisă într-un trunchi de piramidă? întrebă Sergiu cu o întristătoare naivitate.

Fiul lui îi aruncă o privire cu semnificația „Hai, măi, tată, zău, așa mă știi tu pe mine?!, apoi - cu un gest dramatic - dezveli un maldăr de fierătanii:

- Cu mâna mea, anunță el solemn, din materiale recuperabile și refolosibile, mi-am construit un set complet de percuție!

Maria leșină peste Sergiu. Sergiu se sprijini de dulap. Dulapul se sprijini de masă. Masa se prăvăli peste câine. Câinele începu să urle.

(vor urma și alte u...

ZIZI ■

Din München, pentru revista FLACĂRA, Mihai Rusu, redactorul sportiv al postului de radio „Europa liberă":

Înfrângere „de milioane"

Echipa de Cupa Davis a Germaniei a fost la un pas de calificarea în finala ediției actuale a **Salatierei de Argint**, și doar șansa sau ghinionul i-a oprit pe **Boris Becker** și **Michael Stich** de la un eventual succes general, având în vedere faptul că ultimul act s-ar fi desfășurat la Stuttgart sau Dortmund. Dar eșecul nemților trebuie privit și altfel, pe de-o parte încrederea lor exagerată sau tenacitatea lui **Kafelnikov** și mai ales **Cesnokov**, au determinat pierderea unor sume enorme de bani ce ar fi parvenit din comercializarea totală a Cupei Davis. Să reținem, așadar, aspectul sportiv, cu toate că, dacă suntem realiști, atunci prezența rușilor în finală pentru a doua oară consecutiv, și mai ales în urma unei alte victorii (la Hamburg, în fața Germaniei), ne scutește de eventuala surpriză consemnată de unii gazetari. Marele șoc apare însă în cadrul federației germane care, după experiența de anul trecut, și-a pregătit „campania" rusească de la Moscova mai bine decât în 1994. Spun federalii, bineînțeles, cu toate că și de data aceasta au dat dovada unei superficialități ce a pedepsit nu numai jucătorii, ci și oficialii. Despre ce e vorba?

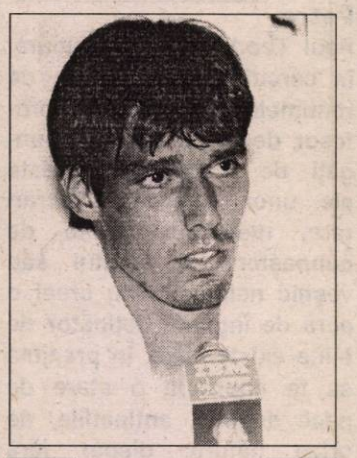

Eliminat din primul tur la Romanian Open Tennis, Michael Stich nu a avut mai mult noroc în Cupa Davis.

Înaintea dramaticelor partide din sala olimpică moscovită, presa germană i-a informat pe amatorii de tenis din această țară că Becker și Stich pornesc fără discuție ca mari favoriți și că motivația principală părea a fi o finală cu SUA, cu **Agassi** și **Sampras**, care aveau de trecut doar o formalitate la Las Vegas cu Suedia, deținătoarea trofeului de anul trecut. Astfel, conducătorii federației germane s-au gândit, chiar înaintea primului schimb de mingi dintre Becker și Cesnokov, la eventualul loc de disputare a finalei, calculând și profiturile ce ar fi apărut din mediatizare sau publicitate. Una peste alta, cifra de afaceri s-ar fi ridicat la milioane de mărci, deoarece meciurile de mare rivalitate dintre americani și nemți ar fi atras sponsori și oameni de afaceri de peste tot, la care contribuie TV prin transmisiile în direct. Să apreciem deci logistica și meticulozitatea nemților în concepția teoreticei finale, programatorii noștri neținând seama - din nefericire pentru ei - că o victorie nu se poate obține în computer, ci pe terenul de tenis. Cu toate că, după prima zi, jucătorii germani au condus cu 2-0, iar la dublu tot așa, dar la seturi, iar la ultima întâlnire Stich a avut chiar 9 match-balls-uri în fața lui Cesnokov, destinul le-a jucat o festă nemților, rușii câștigând semifinala, contrar previziunilor experților. De aici decepția formidabilă, plus „pierderile" necalculate, intrate acum în buzunarul finaliștilor, mai ales americanii bucurându-se că nu trebuie să evolueze la Stuttgart. Morala: „lăsați sportul să rămână sport".

Grupa mondială - semifinale

SUA - SUEDIA 4-1

RUSIA - GERMANIA 3-2 (A.Cesnokov - B. Becker 7-6, 3-6, 6-7, 5-7; E. Kafelnikov - M. Stich 1-6, 6-4, 3-6, 4-6; E. Kafelnikov, A. Olhovski - B. Becker, M. Stich 7-6, 6-4, 2-6, 6-7, 7-5; E. Kafelnikov - B. Karbacher (Becker accidentat!) 6-1, 7-6, 6-2; A. Cesnokov - M. Stich 6-4, 1-6, 1-6, 6-3, 14-12.

Finala (Rusia - SUA) se va disputa în perioada 1-3 decembrie, la Moscova.

S-a arătat pricina!

Cine sare de, pardon, poponeț în sus, când ziariștii îi încondeiază, prin note, după câte o tragere la semn, semnul fiind bara? Arbitrii. Și ce argumente forte au ei, dragii de ei? Cum că nu pot fi judecați de unii cu caș la gură, care abia au deschis ochii în fotbal, în timp ce stimabilii fluierași și stegari și-au rupt oasele pe gazon, ceea ce înseamnă că știu fotbalul ca pe apă. Lumea crede, că sună bine, e ca-n filmele americane: „Depoziția mea, ditamai specialistul, împotriva declarației tale, un amărât". Ei bine, feții moșului, s-a arătat pricina, mai acum o săptămână, o echipă de ziariști sportivi zdrobind, pe „23", de-i zice acum (da' se va reveni, bag seamă) „Național", cu drăgălașul scor de 6-2 o ditamai selecționată a arbitrilor, specialiști, vezi bine! Acum, ziceți și dumneavoastră, n-ar fi nimerit să zicem și noi, ăștia cu pixul, „Gurița mai mică?"

Nu e grila, sunt criterii

Vă mai aduceți aminte de tărășenia cu taxa de trecere a frontierei, interzisă de Curtea Constituțională, că îngrădea dreptul la liberă circulație, și băgată pe gâtul românului prin nu-ș ce lege a asigurărilor sociale? Cam așa și cu grila de evaluare a jucătorului de fotbal, respinsă de cluburi, dar introdusă, bine-mersi, în cazurile Lupu și Dănciulescu. Al dracului model guvernamental, cum prinde el, că nu-i mai zice grilă, ci criterii. Tot de evaluare a jucătorului de fotbal. Conform acestei logici, dacă, Doamne-ferește, parlamentul respinge Constituția, îi lipim eticheta Lege fundamentală și ne vedem de treabă. Vesel popor. Dar nu-i râsul lui.

Un rezultat aproape normal

❑ Juventus Torino - Steaua București 3-0 (2-0)

Așa după cum era de așteptat, Juventus Torino s-a impus clar, cu un binemeritat scor de 3-0 în fața campionilor noștri în cel de-al doilea meci din Liga Campionilor. Nu ascund faptul că, după partida bună făcută de Steaua la București cu Glasgow Rangers, speram într-un rezultat-surpriză. Nu a fost să fie, iar realitatea de pe teren în meciul de miercurea trecută a scos la iveală un lucru foarte clar: legea, în fotbalul european al acestei perioade, o face un grup restrâns de super-cluburi a căror valoare o depășește cu mult pe cea a eșalonului următor de echipe. Steaua poate, la ora aceasta, să se bată de la egal la egal cu majoritatea formațiilor din Europa, dar nu are forța necesară de a pătrunde în rândul elitei, alături de Juventus, Ajax, Real Madrid, A.C. Milan, Barcelona sau F.C. Porto. Diferența de valoare din meciul Juventus-Steaua nu se vede doar din scor - care în altă ordine de idei putea fi chiar mult mai mare - ci și din impresia pe care torinezii au lăsat-o în anumite momente că joacă pentru spectacol, lejer, nepunându-și nici un moment problema învingătorului. Probabil că nici dacă meciul ar mai fi durat două ore, Steaua nu reușea să egaleze...

Nu e cazul să facem un capăt de țară din înfrângerea de la Torino. Campionii noștri nu trebuie nici învinuiți și nici lăudați, căci punctele puse în joc erau, pentru oricine care se pricepe cât de cât la fotbal, pierdute în proporție de cel puțin 80 la sută înainte de fluierul de început, iar scorul de 3-0 aproape că intră în categoria rezultatelor normale. O eventuală victorie în fața lui Juventus nu ar fi fost deloc în concordanță cu adevărata valoare a celor două echipe. Se poate spune că ne-am prezentat onorabil, că am arătat, cât de cât, un fotbal frumos, că puteam să marcăm chiar, că am pierdut pe merit în fața unei echipe mai bune și mai mature și că nu ne-au furat arbitrii. Și se mai poate spune că, în afara șanselor de calificare care ne rămân intacte ba chiar, în chip surprinzător, ni se măresc după egalul în partida Glasgow Rangers-Borussia, avem o echipă cu mari speranțe de creștere valorică, o echipă în primul rând foarte tânără... Problema e că, dacă ritmul vânzărilor de jucători se va menține, atunci riscăm să avem în continuare, an de an, o echipă mereu tânără, căci nu știu ce se întâmpla dacă în teren, miercuri, se mai aflau și Panduru și Ilie Dumitrescu...

ALEXANDRU ARION ■

Grupa C - Clasament

1.	Juventus Torino	2	2	0	0	6-1 6p
2.	Steaua	2	1	0	1	1-3 3p
3.	Glasgow Rangers	2	0	1	1	2-3 1p
4.	Borussia Dortmund	2	0	1	1	3-5 1p

În cealaltă partidă:
Glasgow Rangers - Borussia 2-2 (0-1)

Săptămâna trecută, Sala Rapid din Capitală a găzduit întâlnirea din cadrul etapei a doua a campionatului masculin de baschet dintre Rapid și Steaua. Pătimașii suporteri ai feroviarilor au avut o plăcută surpriză, favoriții lor apărând cu un „new look". Firma EPSON, unul dintre cei mai importanți producători mondiali de imprimante (matriciale, laser și cu jet de cerneală), care face parte din grupul industrial SEIKO, este și un foarte important sponsor al unor manifestări sportive sau transmisii ale unor emisiuni de acest gen la televiziune. Sponsorizarea echipei masculine de baschet Rapid reprezintă intrarea într-o nouă etapă a implicării EPSON în domeniul sportiv, contractul fiind semnat pe un an, fără a fi condiționat de rezultatele echipei. Suma acordată urmează să acopere în jur de 50 la sută din necesitățile formației, restul fiind asigurat de SNCFR.

În pauza meciului (care, din păcate, nu a coincis cu o victorie) a avut loc festivitatea oficială de etalare a echipamentului de joc și a celui de prezentare. Din partea concernului EPSON - SEIKO au participat domnii Norbert Braun (director vânzări pentru Europa de Est) și Victor Macri (director de marketing).

POMPILIU L. DUMITRESCU ■

Aspect de la conferința de presă: Victor Bulancea - antrenor principal, Mihai Zaharia - președintele C.S. Rapid, Victor Macri, Cătălin Iosub - șef Divizia vagoane CFR, Gheorghe Dumitru - antrenor secund (de la stânga la dreapta).

Celebrul yoghin Petre Paul Teodorescu dezvăluie:

„Urmând învățăturile ezoterice, vei reuși cu sprijinul Divinității, prin triplul Său spirit, să devii inițiat"

- „Magia este o armă pusă în slujba binelui sau a răului"
- „Magia implică explozia devastatoare a unor uriașe forțe"

Dl Petre Paul Teodorescu se bucură, în cercul cunoscătorilor, de renumele unui excelent profesor de yoga. Anii îndelungați de studii aprofundate ale unor valoroase lucrări rare, metodele oculte de cunoaștere și spiritul său veșnic neliniștit i-au creat o aură de înțelept deținător de taine existențiale. În preajma sa te cuprinde o stare de pace deplină, antipatiile, de orice natură, dispar fără urmă și realizezi că, de fapt, singurul lucru care capătă pondere este acela de a deveni capabil să gândești cu propriul tău cap, să devii stăpânul mentalului tău. Astfel, trecerea ta pe Pământ va conta ca experiență acumulată în lumea de... dincolo.

- Dle profesor, ne-ați rămas dator cu o explicație privind modul în care pot fi stăpânite secretele Universului...

- Unica și adevărata cale către toate secretele este de a face apel la Dumnezeu, autorul a tot ce este bun, și a te orienta pe calea arătată de Christos: **„Caută mai întâi Împărăția Cerurilor și dreptatea divină fiindcă restul îți va fi dat pe deasupra"**. Simt nevoia să vă repet mereu această importantă învățătură.

Apoi, **„Fii atent ca inima ta să fie îndepărtată de lăcomie și de la grijile acestei vieți"**.

În continuare, **„Încredințează toate proiectele tale Divinului și fii sigur că dreptatea Sa va acționa"**.

Respectă faptul că **„Eu sunt Domnul Tău, seniorul Tău care îți dă toate învățămintele, îți arată tot ce este util pentru evoluția ta și, permanent, prin îngerii tăi, ești condus pe adevărata cale pe care trebuie să o urmezi"**.

„Fii sigur că-ți voi da inteligența, pătrunderea necesară și te voi instrui așa ca să poți parcurge orice drum".

De asemenea, **„Te voi face să nu fii fățarnic și pervers, arătându-ți, mereu, adevărata cale. Trebuie să ajungi la capacitatea de a da învățături pline de înțelepciune copiilor și celor din jurul tău"**.

Fii atent: **„Dacă urmărești să îndeplinești voința Tatălui care este în Ceruri, înseamnă că, făcând aceasta, vei ajunge a fi, într-adevăr, dintre discipolii mei și ceea ce este Divin se va fixa, permanent, în sufletul tău"**.

- Aceste învățături, tot în număr de șapte, unde sunt întâlnite?

- Există în scrierile ezoterice.

- Dacă le îndeplinim, cu adevărat, unde vom ajunge?

- Dacă le vei îndeplini cu adevărat, în gândire și în act, nu te vei mai înșela niciodată, vei putea atinge obiectivele urmărite fără a te îndepărta, prin aceasta, față de calea dreaptă, și Divinitatea, prin triplul Său spirit, îți va arăta ce este util și adevărat și vei avea drept scut pe sfinții îngeri, reușind, prin ei, cu sprijinul lor, să pătrunzi, treptat, secretele Universului. Te găsești, astfel, pe poziția de inițiat.

Gruparea „God is The Devil" a participat la asasinarea senatorului Robert Kennedy

- Ar fi de dorit ca, atingând acest punct, să clarificăm ce înseamnă magia binelui și magia răului.

- Ca să înțelegeți ce este magia răului, vom cerceta efectele recrudescenței ritualurilor magice în SUA. Vă voi dezvălui că multe personalități artistice și politice au căzut victime furiei dezlănțuite a membrilor unor astfel de secte ce practică ritualuri satanice. Un exemplu concludent în acest sens îl reprezintă asasinarea senatorului Robert Kennedy. Iată ce a aflat dna Nancy Baumann, redactor la un important cotidian californian: «La originea asasinatelor (inclusiv cel al lui Sharon Tate n.n.) se află gruparea „God is The Devil". Conducătorul lor, Neal Cassady, era expert în așanumita demonologie. El a decedat, la Saint Miguellende, la vârsta de 42 de ani, în urma abuzului de droguri. Se constată că practicile la care se dedau cei ce se ocupă de magie produc, treptat-treptat, o totală pervertire, o evidentă schimbare în caracterul și concepțiile individului. Am aflat că membrii grupului țineau ședințe în care erau respectate anumite ritualuri secrete în cursul cărora erau torturate și sacrificate tot felul de animale, totul în cadrul unor acte de magie neagră în care principalul sentiment era acela al unei uri foarte concentrate. Ura se îndrepta în final contra unei anumite persoane ce era condamnată a fi ucisă. Sugestiile sau starea de hipnoză ajungeau să lege cu un lanț infernal acest cerc macabru».

- Așa s-a ajuns, deci, la asasinarea lui Robert Kennedy...

- Într-adevăr, poliția a înțeles, atunci, că Shiran Shiran fusese determinat să creadă, cu putere, că era de datoria sa să-l asasineze pe R. Kennedy din cauză că acesta promisese să sprijine cauza israeliană. În primele 24 de ore care au urmat arestării lui Shiran, acesta a refuzat avocatul și a răspuns prin «Da» la oricare din întrebările puse. A reieșit, atunci, că metodele de hipnoză folosite de acești adepți ai Diavolului se combinau, pentru siguranță, cu utilizarea drogurilor atât timp cât era necesar ca asasinul să capete ideea fixă de a ucide respectiva „țintă". În acea perioadă, Neal Cassady se comporta ca un mort-viu, aflându-se sub influența drogurilor, într-o stare profundă de hipnoză. El a mărturisit, în această stare fiind, un proiect ce prevedea eliminarea a 25 de personalități printre care figura și curajoasa Nancy Baumann.

- De fapt, cum acționa Neal Cassady?

- Practicile la care se dedau membrii grupului „God is The Devil" îl perverteau în asemenea măsură pe individ, încurajându-l mereu să meargă mai departe și, la rându-i, să exercite aceeași influență asupra altuia. Această reacție în lanț, de ură și de voință de a ucide, ducea la starea magică ce realiza un adevărat infern lăuntric care, proiectat în afară, dădea, celor în cauză, imaginea unei lumi deformate, menită a-i convinge să meargă până la capăt. Exista și un alt ritual intitulat «călătoria». El reprezenta un fel de inițiere a celor aleși pentru a executa fapte oribile. Consta în câteva luni de influențare hipnotică care se exercita însoțită de drăcești tam-tam-uri. Neal Cassady conducea această «călătorie». Întotdeauna, el a susținut că forța negativă pe care o reprezintă ura este de sute de ori mai puternică decât cea pozitivă, reprezentată de iubire.

- Probabil că demonicul Cassady cerea o „dăruire" totală...

- Așa este. Un alt principiu al acestui sinistru «învățământ» era «sacrificiul» celor inițiați. Instinctul îndreptat spre a ucide și magnetismul infernal ce provoca teama și ura s-au dovedit a fi la baza unui întreg șir de pretinse sinucideri printre membrii grupului. Moartea atroce a respectivelor persoane avea semnificația sfârșitului prost al «călătoriei».

„Magia este o știință care implică și factori psihici și spirituali"

- Din cele dezvăluite până acum rezultă că magia neagră poate deveni o armă redutabilă.

- De fapt, magia este o armă ca oricare alta ce poate fi pusă în slujba răului sau a binelui. Am mai afirmat că magia este o știință, numai că diferă de științele pozitive prin factorii psihici și spirituali pe care îi implică, ca și prin obiectul și subiectul reprezentate prin actul final operator. Ca orice altă știință, magia cere pregătire, calm și răbdare, toate însoțite de un mare curaj pentru a putea depăși primul prag ce duce la o anumită atitudine, fie de a se mobiliza total în slujba binelui, fie de a urmări realizarea, cu orice preț, fără a ține seama de morală și fără scrupule, a unor importante avantaje materiale și personale.

„Prin magie, omul poate cunoaște și folosi misterul vieții"

- În fond, cred că omul încearcă, prin magie, să ajungă la Divin.

- Da, în forma sa cea mai pură, magia a fost inspirată de dorința vie a omului de a participa la o conducere fenomenală, ce poate să ajungă până la Divin. Acest lucru este posibil numai prin excepționala sa pregătire, sub toate aspectele, și prin însușirea unei cunoașteri cu totul excepționale. În fond, omul poate fi eliberat, fiindu-i oferite mijloacele prin care să înfrunte misterele vieții, să ajungă a-l cunoaște și a-l folosi pentru sine sau pentru omenire în general.

- Care sunt pericolele implicate de preocupările magice?

- În general, nu există, în acest domeniu, desfășurare fără pericole. Graba, dorința obținerii unor rezultate imediate, fără un examen prealabil, ignorarea forțelor uriașe închise în experiența magică favorizează, frecvent, explozia devastatoare a acestor forțe dacă se recurge imprudent la dezlănțuirea lor. Rezultă că pentru a acționa corect trebuie să existe pregătirea necesară spre a ajunge a dirija, a sublinia și, mai ales, a integra, într-un sistem personal și social, valorile cu care se lucrează. Experiența magică dă în vileag perseverența, încăpățânarea care trebuie să fie puse în valoare spre a cuceri, cu adevărat, cele urmărite.

- va urma -

BRÎNDUȘA NICOLAE ■

Ultima oră:

În loc de Cocker, Marele de Bârca !

Biblioteca municipală
ODORHEIU SECUIESC
2032

DI ambasador Antonio Ortiz:

„Modelul spaniol poate încă trezi interes pentru România"

pag. 2

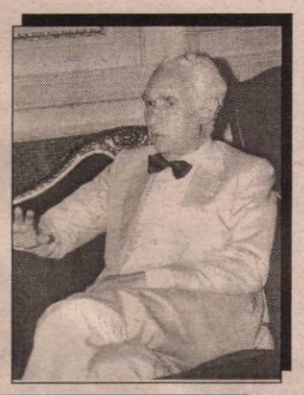

Nr. 41 • 11 - 17 octombrie 1995 • 16 pagini - 500 lei

Flacăra

Fondată în 1911 de C.BANU

Editată de
S.C. Publicațiile FLACĂRA S.A.

Președinte - director general
GEORGE ARION

Redactor șef
Răzvan Dumitrescu

Corneliu Coposu:

o eminentă personalitate politică distinsă cu Legiunea de onoare

Campania de toamnă la români

pag. 4

Afacerea Cernavodă - o ecuație cu multe necunoscute

pag. 5

Legea fondului funciar:

La Suceava se fură pământul

pag. 6

Comparați și cugetați:

ELLADA după patru milenii

pag. 8-9

TELE abc

MAȘINA DE SCRIS

oferă în continuare premiul de un milion de lei

pag. 12-13

Un prieten statornic al României, ambasadorul Antonio Ortiz:

„Modelul spaniol poate încă trezi interes pentru România”

Dl ambasador al Spaniei, Antonio Ortiz, are motive particulare să nutrească sentimente de simpatie față de România, întrucât aici și-a început, în 1968, activitatea diplomatică în exterior. După studii strălucite de drept și câteva cursuri de specializare în Franța și Anglia va lucra o vreme în învățământ la Facultatea de drept din Madrid. Intrat în diplomație în 1964, domnia sa a îndeplinit mai multe misiuni în străinătate. O activitate îndelungată și fructuoasă care a fost încununată cu venirea din nou în România în 1990. Spirit fin și analist subtil, domnia sa poate să desfășoare lesne conversația în franceză, engleză, germană, italiană și, desigur, în română.

- După cum știți, România face eforturi pentru integrarea în Uniunea Europeană. Spania, care asigură în prezent președinția UE, se pare că dorește mai curînd o întărire a cooperării UE cu țările mediteraneene, decât o extindere spre Est. Este adevărată această observație?

- În primul rînd trebuie spus că Spania nu opune procesul într-adevăr firesc de întărire a cooperării cu țările din zona Mediteranei celui al integrării noilor democrații răsăritene în Uniunea Europeană. După cum știți, în prezent este format un grup de reflecție, la nivelul UE, grup condus de un spaniol, care pregătește o serie de documente pentru Conferința Interguvernamentală a UE, de anul viitor. (Conferință care ar trebui să examineze restructurarea UE în perspectiva primirii de noi membri și să actualizeze Tratatul de la Maastricht - n.r.). Sigur că Spania, prin poziția ei geografică și tradițiile istorice, este mai legată de spațiul mediteranean, ca și de spațiul latino-american. Dar acest interes al ei particular nu intră în contradicție cu necesitatea măririi UE și deci cu primirea de noi membri din țările fostului bloc sovietic.

- Observatorii obiectivi pot să constate că Spania nu manifestă un entuziasm deosebit de a investi în România. De ce? Și în prelungirea acestei idei, este Spania mai interesată să coopereze cu alte state foste comuniste?

- Da, este o întrebare bună și justă. Și asta pentru că aveți dreptate într-un fel. Problema este că pentru investitorii străini se ivesc mai multe complicații atunci când vor să vină în România. De fapt toate statele din Uniunea Europeană au avut asemenea complicații și dificultăți. Aici sunt de întîmpinat diverse piedici birocratice și juridice. Deci, din păcate, nu din vina noastră nu sunt mai mulți investitori spanioli pe piața românească. Știți bine că între cele două țări ale noastre există frumoase tradiții de la Traian încoace. Cu cât mai mult se va apropia sistemul economiei de piață din România de cel occidental, cu atât vor veni mai mulți investitori, așa cum se întâmplă de fapt în unele țări central-europene. Problemele de vamă, de poștă, de sistem legislativ, de proprietate privată sunt tot atâtea domenii care trebuie clarificate. Aș spune că la fel ca și în turism, unde nu poți să obligi pe cineva să-și facă vacanța într-o anumită țară, dacă pe el nu-l atrage, la fel și cu investitorii. Ei trebuie să aibă suficiente argumente ca să se convingă de oportunitatea unor inițiative în România.

- Bănuiesc că de când vă aflați în România vi s-a pus de multe ori întrebarea în legătură cu posibilitatea ca Spania să fie un model pentru România în ce privește tranziția de la dictatură la democrație. Cu nuanțele care se impun, desigur, între care aceea că în Spania exista o economie de piață la căderea franchismului. Credeți că mai există un interes al oficialităților din România pentru acest model?

- Desigur că experiența spaniolă a fost atent studiată de oficialitățile din România, dar nu a fost singurul model. Partide guvernamentale și din opoziție s-au interesat de acest model, care provine, aș vrea să cred, și dintr-o admirație și o simpatie pentru Spania. Dar trebuie spus că în Spania, în vremea lui Franco, a existat o societate civilă puternică. Sigur, nu existau partide, alegeri, libertățile erau limitate, dar exista în schimb economie de piață. Deci sunt deosebiri importante. Dar, desigur, se poate vorbi de Spania ca despre un model teoretic.

- Mai este apoi și modelul regalității...

- Da, este adevărat, însă regele nostru spune că el nu a făcut minuni, că nu a făcut ceva excepțional. A fost și rolul Parlamentului, al celorlalte instituții, al clasei politice, al poporului însuși. Sigur că regele a fost, așa cum s-a spus, motorul și garantul acestei schimbări, dar oricum se poate spune că un rege singur nu poate face nimic.

- Excelență, în curând veți sărbători Ziua Hispanității. Spuneți-ne pe scurt ce semnificație are această zi și dacă vedeți posibilă o lume a latinității după modelul hispanității pe care-l cunoașteți.

- Ziua hispanității marchează momentul întîlnirii a două lumi, în acea zi de 12 octombrie 1492, când o mână de spanioli îndrăzneți în frunte cu amiralul Cristofor Columb, îmbarcați pe trei nave, au atins coastele Lumii Noi. Aceeași sete de descoperire l-a împins probabil și pe Traian s-o pornească spre Dacia... Deci ceea ce unește lumea hispanității este aceeași cultură, același sistem de gândire, modul de a trăi, tradiții și chiar cam aceleași valori. Deci este o apropiere mult mai mare și mai profundă în lumea hispanică, decât ar putea fi la nivelul țărilor latine. Dar aceste detalii specifice nu pot împiedica, bunăoară, popoarele spaniol și român să se apropie cât mai mult nu numai din punct de vedere cultural, ci în toate sensurile.

ȘTEFAN NICOLAE ■

PUBLICAȚIILE
Flacăra

Societate comercială înmatriculată la Oficiul Registrului Comerțului București sub nr. J. 40/5888/1991 din 04.07.1991

Consiliul de Administrație:
Președinte - director general:
GEORGE ARION
Membri: Manuela Vasiliu Arion, Ion D. Goia, Alexandru Păsărin
Director juridic - personal: CORNELIU OLTEANU
Director difuzare: MANUELA VASILIU ARION
Secretariat: Mihaela Caroline Mușat 222.33.31; 222.33.44; (2002)
Adresa: București, sectorul 1, Piața Presei Libere nr. 1, cod 71341.
Telefoane: 223.15.10; 223.15.20; 223.15.30; 223.15.40, 223.15.12, 223.15.37, 223.15.44, cu interioarele din paranteze
Fax: 222.82.89
Cont lei - 40.72.30.110.496 BCR, sector 1, București
Cont valută - 47.21.6.16.0431.0 BCR, sector 1, București.

Flacăra

Redactor șef: RĂZVAN DUMITRESCU
Secretar general de redacție:
ADRIAN PETRESCU
■ POLITICĂ - Răzvan Butaru, Tudor Călin Zarojanu
■ EXTERNE - Ion D. Goia, Ștefan Nicolae
■ CULTURĂ - Remus Andrei Ion
■ SOCIAL - Alexandru Arion, Lucia Ștefanovici
■ SPORT - Pompiliu L. Dumitrescu
■ REPORTERI SPECIALI - Liliana Petruș, Toma Roman jr., Horia Țurcanu
■ INVESTIGAȚII - Matei Dumitru
■ FOTOREPORTERI - Petre Cojocariu, Elena Ghera, Florin Ioniță
■ CORESPONDENȚI ÎN ȚARĂ: Pașcu Balaci, Ion Ceacâru
■ CORESPONDENȚI ÎN STRĂINĂTATE: Alexandru Graur (Italia), Mihai Rusu (Germania), Emanuel Tânjală (SUA)
■ SECRETARIAT DE REDACȚIE - Crina Gorgoi
■ CORECTURĂ - Maria Antonescu, Angela Ștefănescu

Flacăra BIS magazin
Redactor șef: LIVIU TIMBUS

REBUS
REBUSACHE
maxi SKANDY
Director publicații de divertisment:
ALEXANDRU PĂSĂRIN
Redactori șefi:
MIHAI ZGUBEA ("Rebus")
CONSTANTIN GRIGORE ("Rebusache")
Aurel Ștefan Alexandrescu, Dan Popa, Simona Păsărin, Simona Simzianu
Telefon: 2036.

PUBLICITATE ȘI SUPLIMENTE SPECIALE 222.68.05: Călin Mărcușanu, Dragoș Baltă, Dan Ciuciucu, Adriana Dobrescu, Marius Onofrei, Florin Petria, Mihai Săndoiu
ȘEF COMPARTIMENT COMPUTERE: Cristina Chițulescu
TEHNOREDACTARE COMPUTERIZATĂ 222.67.38: Mihaela Anghel, Maria Călin, Mirela Fotea, Eugen Mățotă, Cezar Munteanu, Doru Vintilă
DIFUZARE 222.66.28: Robert Anton, Gabriel Bumb, Cora Cioceanu, Marian Frunzeanu, Doru Iancu, Valerică Leon, Neculai Luchian, Marius Procopie, Nicolae Șerban, Marian Anton
PERSONAL (2128): Adrian Boicescu
FINANCIAR-CONTABIL: Viorica Tudor, Gabriela Ionescu, Florența Tudor
ADMINISTRATIV (2128): Dan Mircea Popa, Marian Băicoianu; Liliana Crețu, Mariana Sănduleasa

Cititorii din străinătate se pot abona prin Societatea Comercială "Publicațiile Flacăra" S.A.

TIPARUL: OMEGA PRESS INVESTMENT S.A.

Revista FLACĂRA utilizează informații furnizate de agenția MEDIAFAX

Viața sub un președinte de regat

George Arion

Un telefon de la președinție

Citesc cu plăcere articolele lui Ion Cristoiu. Dar nu, în primul rând, pentru a-i afla părerea în legătură cu vreun eveniment sau vreun personaj de pe scena politică. Nici pentru analizele sale - deseori convingătoare, bine argumentate. Personal, mă las cucerit, mai ales, de tabloul plin de viață al societății românești de azi pe care îl schițează cu mult talent. Editorialele lui reprezintă paginile unui roman-fluviu în care se întâlnesc și eroi de o frumusețe morală inimaginabilă, dar și mulți ticăloși - parveniți, hoți, asasini, corupți, demagogi. El este interesat, în mod vizibil, de relația care se stabilește între individ și putere. Paginile pe care ni le propune zilnic spre lectură încearcă, de fapt, să descifreze acest mecanism delicat care îi propulsează pe unii pe cele mai înalte trepte ale ierarhiei, iar altora le rezervă postura de umiliți ai sorții. Și, totodată, țin sub observație comportamentul celor ajunși în vârful piramidei, unde pe unii îi cuprinde vertijul și comit gafe dezonorante, alții însă reușesc să se păstreze neîntinați.

Am pornit la aceste considerații după ce am citit, în Expres magazin nr. 39, articolul său intitulat Avantajul de a trăi sub Stalin, în care, aceeași legătură dintre individ și putere este prezentată pornind de la o convorbire telefonică pe care a avut-o Stalin cu Bulgakov în anul 1930. Autorul Cabalei bigoților, un opozant al regimului totalitar în care trăia, este profund tulburat de faptul că „părintele popoarelor" îl sună. Toate relele care se abătuseră asupra lui sunt uitate sau sunt atribuite unor nemernici pe care însuși Stalin i-ar dezavua. „Un telefon de acest gen e ca și cum te-ar fi sunat însuși Dumnezeu. Explicabil, așadar, că, fără să-și dea seama, Bulgakov e fascinat de Stalin" - notează cu îndreptățire Ion Cristoiu.

Exact în ziua în care a apărut Expres magazin nr. 39, am aflat, cu uimire, cum a reacționat o cunoscută personalitate de la noi la un telefon pe care l-a primit de la Ion Iliescu. Respectiva personalitate era bine cunoscută pentru opiniile negative pe care le avea despre președinte. Dar când acesta a invitat-o să participe, alături de el, la târgul de carte de la Frankfurt, brusc a fost cuprinsă de amnezie, a uitat toate acuzațiile pe care i le aducea celui aflat în fruntea bucatelor în această țară. Nu numai că a acceptat cu bucurie invitația, dar a și început să spună în stânga și în dreapta ce om drăguț e Iliescu, ce conversații fermecătoare se pot purta cu el. Dintr-o dată, albul a devenit negru și negrul alb! Desigur, Ion Iliescu nu e tătucul Stalin și nici personalitatea respectivă nu e Bulgakov. Dar atracția de magnet exercitată de un om care poate decide destinele a milioane de oameni e indiscutabilă în orice spațiu și timp. Probabil că, dacă ar fi posibil să vorbească la telefon cu întreg poporul, Iliescu n-ar mai avea nici un opozant. Personal, mi-am luat măsuri de apărare. Dacă vreodată îi va veni cheful să mă sune, i se va spune că nu sunt acasă.

Păzea Senat, că vine Cozma!

Miron Cozma și-a început campania electorală

Pe vremea când era prim-ministru, Petre Roman a constatat, printre altele, că minele din România nu sunt rentabile și că am ieși mai ieftin dacă am importa cărbune, cupru și chiar aur. Ideea cu pricina a intrat în folclor. S-a transmis din gură în gură, din lider în lider, ba chiar din bâtă în bâtă. Minerul din subteran - care era convins că abatajul lui este un fel de „buricul pământului" - a simțit dintr-o dată că-i fuge galeria de sub picioare: „Uite dom'le, la o adică ăștia ar fi în stare să închidă mina!". Minele, vezi bine, nu s-au închis. Numai că de-atunci ortacii cam tresar în somn, de coșmaruri cu galerii închise. Cineva s-a gândit că o campanie electorală poate începe chiar așa.

Viitorul senator vrea să meargă la coasă

De vreo câteva săptămâni încoace, minerii din Țebea au prins de veste că însuși Miron Cozma s-a socotit să le facă o vizită de lucru. Nu-i rău, și-au zis ortacii. Da' oare de ce? Față de celelalte mine din județul Hunedoara, Țebea are, totuși, mai puține dureri de cap. Ei lasă, poate că-s doar zvonuri. Ba nu. Luni, 25 septembrie, Miron Cozma chiar a venit la Țebea. Singur-singurel, fără delegație, că dumnealui nu [illegible] teme a umbla printre oameni, după cum avea să declare. Numai doi băieți de pază au mai venit, Doamne ferește, câte nu se pot întâmpla pe drum, cu un Daewoo Espero, mă rog. Întâlnirea cu ortacii a fost, vezi bine, spontană, la intrarea în șut. Toată lumea s-a bucurat, uite ce întâmplare, nu-i de ici de colo să te vezi cu o așa personalitate. Și, totuși, de ce? Liderul minerilor cică ar fi fost informat cum că ortacii de la Țebea, nu se știe de unde, au auzit oarecum despre desființarea minei. Ei bine, el a venit să-i liniștească. Nu, nu se va întâmpla asta. Dacă el ajunge senator, problemele minerilor vor fi pe mâini bune. Și a mai spus că nu-l interesează politica, nici în Senat n-o să-l intereseze altceva în afară de viața minerilor. Trebuie să fie acolo când se hotărăște soarta celor care muncesc în pământ... Nu mai vrea ca minerii să fie folosiți în scopuri străine de viața lor. Că el știe ofu' ortacilor, tatăl lui tot miner a fost, a trăit modest, el nu-și dorește altceva decât etc. Miron Cozma a fost de-a dreptul încântat de cât de frumoasă poate fi toamna în Apuseni. A devenit chiar sentimental, a susținut că i-ar plăcea să meargă pe dealurile din jur ori să cosească fânul din luncă. Minerilor li s-a muiat inima. Ei o să-l susțină, cum să nu? Dar, până una alta, hai să se semneze fondul de salarii, că nu au bani, întârzierea plății nu le pică bine. Miron Cozma a zis că se rezolvă, ce, asta-i o problemă? El tocmai merge la București, dă un telefon și gata. Noroc bun! A doua zi, dimineața, minerii de la Țebea și-au luat banii, de nu le venea a crede. Să trăiască domn' senator, nu?

LILIANA PETRUȘ ■

O poveste veche:

"Afacerea Lobby"

❑ Interesele politice stabilesc țapul ispășitor?

Eugen Vasiliu, directorul Direcției de Urmărire Penală și Criminalistică din Parchetul General, declara că toate documentele privitoare la acuzațiile aduse lui Petre Roman, în legătură cu fondurile destinate îmbunătățirii imaginii României în lume, au dispărut. Procurorul în cauză este cel care instrumentează dosarul "Afacerea Lobby". El preciza că actele care însoțeau alocarea de fonduri au dispărut atât de la solicitant, adică Ministerul Afacerilor Externe, cât și de la instituția care a asigurat banii, în speță Banca Română de Comerț Exterior. Anumite surse susțin că deși acesta nu face politică, el este totuși simpatizant P.D. Corpul de Control al primului ministru a sesizat Parchetul General și Curtea de Conturi. Parchetul General, după cinci ani de cercetări, n-a ajuns la nici o soluție. Pe 22 mai a.c. Curtea de Conturi a dispus sesizarea Ministerului Public pentru începerea urmăririi penale împotriva fostului director al Direcției de Plan Valutar și Salarizare, Șerban Victor, a fostului șef serviciu Ionescu Grigore, a fostului consilier Dinu Florica și a fostului economist Iftode Gheorghe. Ei se fac vinovați, conform deciziei Curții de Conturi, de faptul că au prejudiciat statul român cu 200.000 de dolari.

În iulie 1990, la propunerea lui Adrian Sîrbu, la acea dată secretar de stat la Consiliul pentru Reformă și Relații Publice, premierul Petre Roman a aprobat ca o delegație română să se deplaseze în Statele Unite, pentru a contacta oameni politici și de afaceri, bancheri și reprezentanți mass-media cu influență, cu ajutorul cărora să fie promovată, peste Ocean, o imagine favorabilă a României. În acest scop BRCE a transferat suma de 200.000 de dolari din contul valutar al MAE (portofoliul era deținut de Adrian Năstase) în contul personal al

Eugen Vasiliu

cetățeanului american Fred Wilson, directorul firmei Transworld Insurance Brokers.

În urma acestui fapt, Petre Roman a fost acuzat că a folosit inadecvat 200.000 de dolari. Parchetul General este cel care va hotărî cine va fi trimis în fața instanței în legătură cu "Afacerea Lobby".

"Această poveste are evidente conotații politice", declara procurorul general Vasile Manea Drăgulin. Și probabil și electorale, adăugăm noi.

Așteptăm prin urmare deznodământul acestei afaceri, final care se anunță a fi puternic influențat de acerba precampanie electorală pe care o traversăm.

TEO CĂLINESCU ■

Puls

Pentru cine?

Zilele trecute, am fost pus în situația de-a mă întreba dacă nu cumva, de multe ori, și noi, ziariștii, alunecăm în metehnele politicienilor. Dacă nu cumva, de prea multe ori, nu ne lansăm în subiecte sterile pe marginea unor comentarii de senzație care rămân departe de adevăratele necazuri cu care se luptă – aproape cu disperare – o mare parte din cei pentru care se presupune că scriem.

Într-o frumoasă seară de toamnă, o zi după așa-zisa dezbatere a raportului Comisiei „Apartamentul", încă reflectând la această „chestiune a zilei", treceam pe o stradă când, în fața mea, unui om i s-a rupt sacoșa de plastic din care s-au prăbușit cinci roșii, o conopidă și un pahar de smântână. Nu exagerez când spun că toți cei din jur au scos exclamații de durere. Omul – un bărbat la vreo 50 de ani – a rămas câteva clipe împietrit. L-am ajutat să-și adune bietele cumpărături, dar punga era atât de dezmembrată încât nu mai putea fi ținută nici de dedesubt. Pur și simplu omul nu avea destule mâini pentru a-și duce acasă acea brumă de mâncare, încât i-am sugerat să renunțe la paharul de smântână, care și așa se vărsase în mare parte. El a șoptit însă: „Bine, dar a rămas aproape jumătate..." Acesta a fost momentul în care, nu mi-e rușine să o spun, m-am abținut foarte greu să nu plâng. Eram deja amândoi murdari de smântână și ne uitam năuci în jur, până când am descoperit un mic magazin. L-am lăsat pe bărbat strângându-și comoara la piept și am intrat să întreb de o sacoșă. Spre cinstea ei, vânzătoarea, care a văzut ce s-a întâmplat, a refuzat să-i plătesc punga pe care mi-a dat-o și în care omul și-a înghesuit cu chiu, cu vai, cumpărăturile.

Printr-o nefericită coincidență, câteva minute mai târziu, pe o străduță neluminată și plină de hârtoape, o bătrânică, ieșită la plimbare cu soțul ei, s-a împiedicat și a căzut la pământ. Din fericire, nu și-a rupt nimic, printr-un adevărat miracol.

După aceste două scene am început să mă gândesc foarte serios la ceea ce scriu, la ceea ce scriem. Mi-am amintit de câte ori am consumat timpul și hârtia popularizând mârlăniile unor personaje față de care cea mai bună atitudine – și cea mai usturătoare pedeapsă – ar fi ignorarea totală. M-am gândit la marile campanii de presă și m-am întrebat: oare cât de acut au resimțit bărbatul și bătrâna întâlniți de mine problema Petromin sau scandalul articolelor 205 și 206? Mi-am amintit, mai ales, de câte ori am trecut pe lângă oameni amărâți și n-am scris un rând despre ei.

Sigur, mizeria măruntă nu e spectaculoasă. Dacă omului aceluia i-ar fi căzut în stradă nu câteva roșii, ci un teanc de cupoane nominative, sau dacă bătrânica ar fi fost călcată de o mașină, eventual condusă de un fotbalist cunoscut – acelea, da, ar fi fost subiecte de presă!

Și totuși ceea ce este astăzi dramatic în România nu sunt abuzurile și prostiile câtorva indivizi, fie ei și demnitari, ci ceea ce se întâmplă la nivelul străzii, în sicriele de beton care ne țin loc de case, în troleibuzele ruginite și supraaglomerate, în piețe și magazine, peste tot.

Nu uit, firește, că mizeria materială de jos e provocată de mizeria morală de sus, că fiecare din micile necazuri își are cauza tocmai în abuzurile și prostiile celor „mari", că – așa cum bine spune o vorbă – peștele de la cap se împute.

Și totuși poate că ar trebui să ne gândim mai bine dacă nu despre ce scriem, atunci măcar pentru cine. În ce mă privește, cu riscul de a părea patetic sau lacrimogen, voi încerca să scriu de-acum înainte pentru bărbatul care nu și-a permis să abandoneze două linguri de smântână, pentru bătrâna care îi cerea soțului iertare că n-a văzut unde pune piciorul și pentru toți cei care trăiesc asemeni lor în noua Epocă de Aur postdecembristă.

TUDOR CĂLIN ZAROJANU ■

Campania de toamnă la români

Crin Halaicu contraatacă. Conflictul dintre Iulian Crețu și Crin Halaicu se amplifică pe zi ce trece, o dată cu apropierea alegerilor locale. Ținând cont că Iulian Crețu a fost susținut de ziarul Ziua, Halaicu a dedus că în toată afacerea e vârâtă mâna lungă și întortocheată a PL '93, partid care-i cam poartă sâmbetele. Tot domnul Halaicu mușcă din dușmanul Crețu, spunând că viceprimarul a fost acuzat de consilierii locali că e incompetent și că a aranjat niște „cestiuni" cu spații comerciale, întrebându-se retoric cum și-au deschis magazine prin centru, fără aprobarea sa, firmele Springtime și Divertas. Domnul Iulian Crețu l-a acuzat pe primarul general că a gestionat foarte prost fondurile primăriei, a administrat cum nu se poate mai rău Bucureștiul și că e corupt. Drept răspuns, primarul Capitalei a împărțit pe la ziariști mape de presă în care demonstra cum a „reabilitat cimitire, grădini publice, parcuri și crematorii umane". Astfel, suntem și noi foarte mândri că Belu se află în sistematizare, cimitirul Sfânta Vineri are gard nou și crematoriul Vitan-Bârzești „are o capacitate de cel puțin 10 ani". Deci bucureștenii pot muri liniștiți, au unde să fie arși sau îngropați. Noi, la fel de liniștiți, credem că în acest conflict Crețu-Halaicu, ambele părți au dreptate.

Crin Halaicu

Iulian Crețu

Amănunte despre partidul lui Varujan Vosganian. Într-un interviu acordat în urmă cu o săptămână revistei noastre, domnul Varujan Vosganian, deputatul minorității armene din România, a lăsat să se înțeleagă că o să-și construiască o nouă mișcare politică, formată din personalități tinere și bine cotate, care împreună o vor pune de-o revoluție de catifea. Intrigați, ne-am interesat și am aflat că mai întâi va apărea o mișcare civică și, abia după aceea, un partid. Partidul va fi botezat, după unele surse, Partidul Nostru. Îi urăm mult succes domnului Vosganian, dar, totodată, îi atragem atenția că experiența cu mișcarea civică din care rezultă partid a mai fost pusă în aplicare și de alții fără rezultate extraordinare.

„Flacăra" – mai bine informată decât conservatorii din PDSR. Elefanții PDSR s-au supărat îngrozitor pe aripa Năstase-Mitrea. Picătura care a umplut paharul conservatorilor Marțian, Solcanu, Văcaru & comp. a fost faptul că oamenii lui Mitrea, veniți din Partidul Solidarității Sociale, s-au întins la cașcaval și au vrut niscaiva funcții-cheie în structurile locale ale PDSR și în administrația de stat. Din această cauză, socialistul științific Dan Marțian s-a transformat în social-democrat autentic, un fel de Robespierre care vrea să ghilotineze toți escrocii din partid și dușmanii de clasă. Putem spune, parafrazând Evenimentul zilei, că „Flacăra" a mai avut o dată dreptate. În serialul nostru „Mafia sindicală" în care am relatat pe larg despre absorbirea PSS de către PDSR, previzionam că așa se va întâmpla. Aceasta pentru că în timpul tratativelor cu oamenii lui Mitrea, „sindicaliștii" au pretins mult, iar staff-ul PDSR le-a promis pe măsură.

Dan Marțian

TUNȚCD și fineturile politice. Studenții țărăniști au ținut o conferință de presă și ne-au povestit cum vor să-l invite de 8 Noiembrie pe M.S. Regele Mihai în țară. Când s-a ajuns la problemele studenților rămași fără locuri în cămine, președintele TUNȚCD Radu Munteanu și vicepreședintele Cristian Popescu au dat dovadă de maturitate politică precoce, spunând că susțin pe de-a-ntregul revendicările colegilor lor care riscă să rămână pe străzi. În timp ce domnul Emil Constantinescu vede diversiuni și se cramponează de noua lege a învățământului, tinerii țărăniști vor totuși să se zbată pe la Ministerul Învățământului pentru drepturile colegilor lor. Nu zicem că nu și-or fi băgat coada și agenturili care vor să-l debarce pe domnul rector, dar nici acesta nu a făcut din timp nimic care să prevină scandalul cazărilor, cu toate că putea măcar să bănuiască cum va trebui să plătească oalele sparte.

TOMA ROMAN jr. ■
LUCI ȘTEFANOVICI ■

FLUFFY și restul lumii

Rezumatul episodului precedent: **Ionel și-a înjghebat singur un set de instrumente de percuție, motiv pentru care restul familiei a căzut pe spate - la propriu, nu la figurat.**

Episodul 12

O IDEE GENIALĂ

După ce se adunară de pe jos și-l extraseră pe Fluffy de sub ruinele mesei, Sergiu, regăsindu-și parțial vocea, șopti:

- Măi, tată, da' ce-ai tu cu noi, că n-am cerut să intrăm în NATO, n-am publicat Cartea Albă a familiei și, uite, maică-ta a renunțat să candideze la președinție!

Puștiul era sincer mirat:

- Care-i problema?

Maria, care reușise cât de cât să-l asambleze la loc pe Fluffy, îi explică răbdătoare copilului:

- Problema e că dacă tu te-apuci să dai în drăciile astea o să sentâmple următoarele fenomene: unu: - ne evacuează din casă și, cum taică-tu nu e demnitar, n-avem nici un castelaș în care să ne mutăm; doi - cățelul ăsta, care a scăpat de teribila epidemie care a ucis aproape o pisică întreagă, o să-nnebunească artificial; și trei - n-o să te mai ții de școală, tocmai acum când a intrat în vigoare noua Lege a învățământului și România pășește pe noi culmi de civilizație și progres!

Ionel dădu din mână a lehamite:

- Bine, bine, am înțeles. Renunț, da' să știți că ăsta e un adevărat genocid muzical!

Începu să demonteze fierătaniile, oftând:

- Compusesem un șlagăr bubuitor, cu care aș fi rupt gura târgului: **„Odă pentru vizita la Washington"**, pentru timpane, talgere și cinel! În fine, nu mai contează, o să mă reprofilez.

Se opri, gânditor, cu bucățile de metal în mână:

- Tată, ce zici, crezi că pot să fac un avion din astea?

Fericit că a scăpat de perspectiva solo-urilor de baterie, Sergiu era gata să accepte orice, așa că îl încurajă:

- Sigur, sigur, încearcă. Oricum, măcar cât un MIG tot o să zboare.

Părinții se retraseră ușurați, lăsându-l pe junior în faza de trasare a liniilor generale conceptuale (fază care, la nivel național, dura de șase ani, așa că n-avea rost să-l grăbească). N-apucaseră însă să se apuce de o treabă serioasă (integrame, „Santa Barbara", un roman de Brown, ceva), că tânărul irumpse în sufragerie cu ochii sticlind, jurai că-i un țăran care a reușit să vândă un kil de grâu:

- Mamă, tată, am găsit!! O să construiesc un autobuz eolian! Vă dați seama? Zero motorină, zero poluare, zero zahăr...ăăă, nu, asta era altceva...

Sergiu reflectă o clipă, apoi oftă:

- Ar fi o idee, dar... Știm noi de unde bate vântul?...

(vor urma alte bătăi)

ZIZI ■

Afacerea Cernavodă - o ecuație cu multe necunoscute

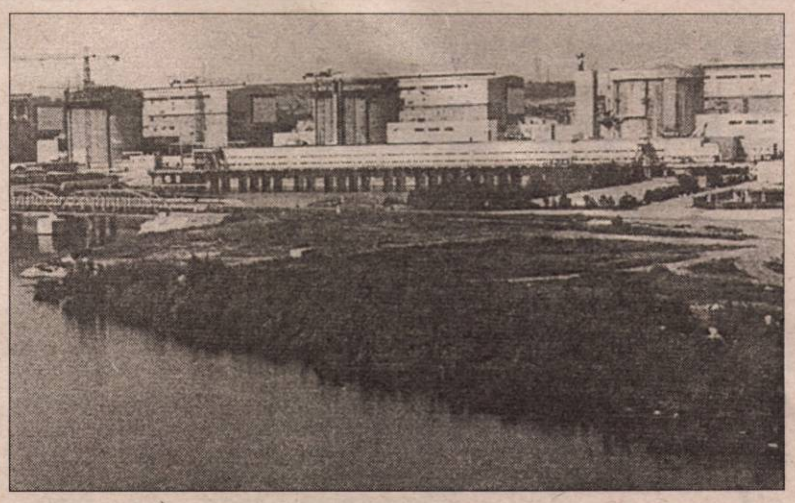

Centrala Nucleară de la Cernavodă, prin pornirea reactorului nuclear numărul 1, ar urma să producă energie electrică spre sfârșitul acestui an. "Comisia Națională pentru Controlul Activității Nucleare" a anunțat că încărcarea cu combustibil a unității numărul 1 s-a încheiat. Combustibilul, uraniu natural în fascicule, a fost importat din Canada, însă modul în care a ajuns în portul Constanța, în primăvara acestui an, a trezit o serie de suspiciuni.

Cu toate că specialiștii "RENEL", școliți în Canada, declarau pe cheiul portului Constanța că „se va efectua un control al întregii încărcături, imediat după descărcarea conteinerelor de pe vasul turcesc", acest lucru nu a avut loc. Din 5 conteinere, două erau desigilate. Controlul s-a rezumat în urma unui ordin venit "de sus", la verificarea existenței lăzilor sigilate în cele două conteinere desigilate. Toată verificarea a durat în port mai puțin de o jumătate de oră, cu toate că ea era estimată a dura cam 5 ore de către specialiștii RENEL, specialiști care nu prea au avut însă de ales, întrucât din motive necunoscute, vasul nu a acostat decât pe înserat la chei. Verificarea a avut loc într-una din clădirile centralei, amenajate special. Operațiunea a început a doua zi și a durat aproape două săptămâni.

Un personaj interesant, fost șef al stației RA Cernavodă, nu a fost surprins de modul în care a avut loc verificarea. După părerea sa, numai cele două conteinere desigilate conțineau combustibil. Celelalte erau goale, o cantitate egală aflându-se în Cernavodă de aproape un an, combustibil nuclear românesc, produs la Pitești. Calitativ la un nivel egal cu cel importat, uraniul românesc este însă de 10 ori mai scump, zăcămintele noastre fiind foarte sărace. Cu toate acestea, încărcarea următoare a reactorului numărul 1 se va face cu combustibil românesc. Interesele sunt nu economice, ci, în primul rând, de ordin politic. În industria extractivă lucrează mii de oameni care nu pot fi lăsați pe drumuri.

Analizele efectuate de Stația de supraveghere au avut o eroare de 200%!

Fostul șef al Stației RA Cernavodă, inginerul fizician **Gabriel Pascu** a fost concediat și îndepărtat astfel din Laboratorul Stației de Supraveghere în urmă cu doi ani, după ce a deranjat instituțiile statului cu câteva memorii, de altfel foarte bine documentate. Subordonată Laboratorului de Cercetare a Radioactivității Mediului (LCRM) Afumați, stația Cernavodă ar fi trebuit să fie un fel de Poliție a Centralei atomice, prin subordonarea sa indirectă la Ministerul Mediului. Conform regulamentelor internaționale, Stația RA ar fi trebuit să preleveze probe de aer, sol și apă din zona centralei, să le analizeze și să le prezinte laboratorului Afumați, pe o perioadă de un an înainte de termenul de punere în funcțiune a centralei, termen amânat continuu de la prima dată propusă - 21 decembrie 1993. Toate aceste date ar fi trebuit să constituie datele de referință, față de care ar fi trebuit să se analizeze probele prelevate în timpul funcționării Centralei Atomice. Cu câteva aparate defecte și în lipsa dotărilor minim necesare, inginerul Pascu nu-și putea desfășura activitatea. În paralel, în interiorul centralei funcționa un laborator similar dotat la nivel internațional, dar subordonat conducerii CNA, conducere care nu ar fi avut nici un interes în prezentarea unor date care ar fi putut confirma o funcționare defectuoasă a Centralei. Erorile constatate de șeful Stației RA erau pe atunci de nu mai puțin de 200%. Datele stației CNA erau confidențiale. Ceea ce nu a înțeles pe atunci Gabriel Pascu a fost că șeful lui direct, cel căruia el îi trimitea de zor memorii și rapoarte, nu putea fi obiectiv. Sandu Sonoc, șef al LCRM Afumați, este în prezent în așteptarea cetățeniei canadiene. La scurt timp după ce îndepărtat fiind de el de la conducerea Stației RA Cernavodă, pe motiv de indisciplină, Gabriel Pascu a trimis memorii comisiei parlamentare de profil, Sandu Sonoc a plecat la specializare în... Canada. Și dacă înainte de plecare nu și-ar fi vândut și casa și toate bunurile, dacă nu ar fi păstrat un secret suspect asupra plecării față de colegii săi, specializarea nu ar fi ieșit cu nimic din comun, în cazul în care un ochi neatent nu ar fi sesizat faptul că inginerul Sonoc nu era angajatul CNA, ci al Ministerului Mediului.

SRI-ul este în căutare de țapi ispășitori

Ca de obicei prompt, serviciul condus de domnu' Virgil nu putea să nu fie pe subiect. Contrar tuturor așteptărilor, nu plecarea precipitată la specializare a fostului șef de laborator a constituit subiectul de interes pentru SRI, ci semnatarul memoriilor. În raportul SRI prezentat în fața Parlamentului la sfârșitul anului trecut, la pagina 24, apare următorul pasaj: "Un fost angajat într-o unitate de importanță strategică, pe fondul frustrării generate de concedierea sa, motivată însă de serioase abateri disciplinare, a furnizat unui agent de spionaj date și aprecieri de natură să determine reacții nefavorabile și chiar tergiversarea intrării în funcțiune a unui obioectiv de interes național, precum și crearea de dificultăți în cooperarea României cu partenerii străini, inclusiv pe terțe piețe, ceea ce ar putea antrena posibile consecințe negative pentru economia națională". Nenominalizat, personajul nu era altul decât inginerul Pascu. Acesta, după o luptă zadarnică cu șeful său pe atunci în post, după zeci de memorii adresate Parlamentului, Președinției, organizațiilor internaționale, convins fiind că pornirea reactorului numărul 1 este un pericol ce ne-ar afecta pe toți, a recurs la o soluție discutabilă la prima vedere - a apelat la concurență. Ca orice cetățean, s-a prezentat la poarta ambasadei ruse și a solicitat o întâlnire cu reprezentantul unei agenții de presă. După obținerea întrevederii, "frustratul" a așteptat momentul întrevederii.

Anunțat telefonic acasă de la ambasadă, inginerul Pascu a fost arestat în Gara de Nord în urma unei acțiuni ce a ridicat părul în cap călătorilor aflați atunci în gara bucureșteană. Cu cagule pe cap, trupe speciale au luat cu asalt un tren de călători pentru arestarea unui inginer ce a fost apoi interogat timp de 8 ore într-o cameră a Parchetului General. Înainte de a fi eliberat, după spusele lui, inginerului i s-a comunicat că cel care l-a denunțat nu a fost altul decât atașatul de presă al Ambasadei Ruse, care a stabilit întâlnirea solicitată de Pascu, la ora și în locul anunțate telefonic acestuia, de fapt domiciliul diplomatului rus, de acord cu Serviciul Român de Informații. Eliberat, după ce s-a ajuns la concluzia că nu există un cap de acuzare, inginerul Pascu a devenit însă un caz rezolvat în raportul anual al SRI. Credem că este de prisos să amintim că inginerul frustrat a fost sfătuit să se potolească.

Jocul intereselor

Nu vrem să fim acuzați de rea-voință. O trecere în revistă a consecințelor punerii în funcțiune a Centralei de la Cernavodă nu credem că ar putea fi catalogată ca o acțiune antinațională. La Cernavodă s-a lucrat timp de 16 ani. Aici au murit 20 de oameni în accidente de muncă, mai mult sau mai puțin discutabile. Reactorul numărul 1, de tip CANDU 6, a fost primul construit în Europa comunistă. În vechiul stil al hei-rupului muncitoresc și al asimilării de tehnologie, s-au făcut greșeli ce ar putea umple, prin simplă enumerare un număr de revistă. Neînglobarea în corpul reactorului a unor sute de piese metalice la glisarea din anul 1988, încercarea de ascundere a adevărului în fața reprezentanților canadieni, ca și aplicarea unor tehnologii mioritice în remediere, tehnologii ce aveau la bază ciocanul pneumatic și mortarul ce i-au lăsat cu gura căscată pe canadieni, e doar un exemplu.

La Cernavodă lucrau în general cam 18.000 de muncitori. Pentru Ceaușescu totul căpătase pe atunci valoarea unui pariu cu rușii. Un reactor costă cam 600 de milioane de dolari. Anual, România importă energie electrică în valoare de 350 milioane de dolari. Punerea în funcțiune a centralei ne-ar transforma din importatori de energie electrică în exportatori. Concurența însă în această zonă a Europei este mare. Centrala de la Cernavodă se află în apropierea a nu mai puțin de trei mari centrale nucleare: Cernobâl, Haslovsc (Slovacia) și Koslodui (Bulgaria). Speculând accidentul de la Cernobâl, premierul Văcăroiu face eforturi deosebite pentru închiderea centralelor de tip sovietic din zonă. Închiderea acestor centrale ar grăbi și găsirea unor resurse valutare stringent necesare pentru finalizarea lucrării.

RENEL se află în continuare în căutare de investitori. Deși se pare că există amatori, ei cam întârzie să-și facă simțită prezența.

Practic, partea română ar fi interesată în implementarea la unitățile 3,4 și 5 a sistemului "CANDU 3", sistem ce nu a fost încă materializat în lume. A transforma construcții aproape teminate de tip Candu 6 în tip Candu 3, complet computerizate, este o soluție greu digerabilă pentru un partener căruia i se cere virarea a sute de milioane de dolari. De înțeles și chiar de dorit în cazul unei investiții aflate în perspectivă propunerea părții române (Agenția Națională pentru Energie Atomică) nu a fost agreată de partea italiană, datorită pericolului ce-l poate reprezenta punerea în funcțiune a unei asemenea improvizații, cu toate că un sistem Candu de tip 3 se caracterizează în primul rând prin "conceptul de securitate îmbunătățit".

Din surse neconfirmate, am aflat că principalii interesați în afacere ar fi italienii, care s-au arătat dispuși a investi câteva sute de milioane de dolari, acceptând rambursarea în sistem barter (livrare de produse industriale) sau în energie electrică. Războiul din Iugoslavia împiedică însă realizarea unui export de energie spre Italia, realizarea unei magistrale electrice sau folosirea uneia deja existentă neprezentând garanții. Transportul energiei prin Ungaria, Austria sau Bulgaria ar crește sensibil prețul. Sistemul barter devine astfel singurul posibil. Din aceleași surse am aflat că nu imposibilitatea României de a livra produse industriale competitive ar sta la baza amânării încheierii acordului cu partea italiană, ci o anume originalitate românească ce se poate întrevedea și în acest domeniu, originalitate ce nu e acceptată de occidentali.

Amintind faptul că la Parlament se află depus un proiect al Legii nucleare ce a stârnit nedumerirea celor care ar fi fost în măsură să prezinte un asemenea proiect (Centrul de Inginerie Tehnologică pentru Obiective Nucleare, Institutul de Cercetări Nucleare Pitești) și care nici măcar nu au fost consultați ca de altfel nici asociațiile profesionale în domeniul (Asociația Română Energia Nucleară și Societatea Română de Radioprotecție), nu ne rămâne decât să ne arătăm uimirea în fața acestor jocuri de culise. Și cum o centrală nucleară nu este un coteț, nu credem că punerea în discuție a unor nereguli ar putea fi catalogată ca fiind o acțiune dușmănoasă. Nu de altceva, dar parcă am mai sta pe aici cu toate articolele 205 și 206.

DUMITRU MATEI ■

Legea fondului funciar

La Suceava se fură pământul

Radu Ioan are 75 de ani și a ajuns să-și macine bătrânețile cu procese, audiențe, petiții și navete săptămânale București-Suceava și retur. Povestea lui are ca punct de plecare un abuz al regimului comunist (colectivizarea forțată) și ca punct final, un sfârșit fără happy-end în plin regim de tranziție democratică spre un capitalism original. Bătrânul din fața reporterului își caută dreptatea, cerându-și înapoi pământul de care a fost deposedat în urmă cu 35 de ani. Nenorocirea lui este că nu a înțeles că dreptatea este un obiect de lux care se cumpără și care aparține celui ce dă mai mult. Radu Ioan n-a înțeles să dea ceva pe ceea ce i se cuvenea de drept, și atunci și-a pierdut pământul pentru a doua oară.

În Comuna Arbore primarul vrea ciubuc

În 1947, Radu Ioan cumpără, de la un anume Lupu Damian, un lot de pământ de 2200 mp în comuna Arbore, județul Suceava. Cei doi nu fac act de vânzare-cumpărare, pentru că Lupu Damian, la rândul său, nu avea acte pe terenul în cauză, pe care îl cumpărase, în 1943, de la un român de origine germană ce părăsise, între timp, țara. Omul nostru și-a stăpânit liniștit tarlaua până în '59 când comuniștii i-au luat pământul cu japca la cooperativă. Fapt foarte important, cei 2200 mp de teren arabil sunt înscriși pe fișa agricolă nr. 54 din anul 1959/1963 în dreptul numelui Leonte Magdalena, soacra lui Radu Ioan.

Radu Floarea, soția lui Ioan, este unica moștenitoare în urma decesului mamei sale, Leonte Magdalena.

După decembrie '89, în baza Legii fondului funciar, Radu Ioan primește adeverința de proprietate nr. 785/15.10.1991, iar la 9 septembrie 1992, prin procesul verbal nr. 1496, este pus în posesia terenului revendicat.

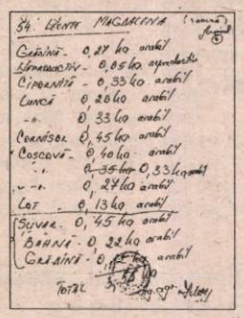

Fișa agricolă prin care rezultă că pământul lui Floarea și Ioan Radu a fost trecut în colectivă pe numele Leonte Magdalena

În toamna lui '92, Lupu Nistor, fiul lui Lupu Damian, ocupă abuziv terenul soților Radu, pretinzând că este adevăratul proprietar. Bătrânii dau în judecată „invadatorul" bazându-se pe actele ce le dețineau și pe spusele martorilor. Din păcate, primarul comunei Arbore, Vasile Buliga, și Iliese Leonte, membru al Comisiei Comunale, nemulțumiți, se pare, că Ioan Radu a refuzat să le dea ciubuc, eliberează procesul-verbal nr. 1300/1 mai 1993 prin care îl pune în posesie pe Lupu Nistor pe aceeași bucată de pământ.

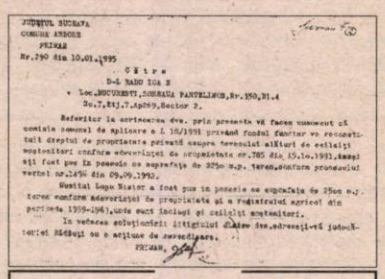

La 10.01. 1995 primarul Buliga este de acord și cu Lupu Nistor și cu Radu Ioan!

Judecătoarea Bulancia crede în mărturiile mincinoase

Sentința în procesul intentat de Radu Ioan lui Lupu Nistor a fost dată în ședința publică din 4 iunie 1993 a Tribunalului Rădăuți, județul Suceava. Judecătoarea Bulancia Ana a considerat că ultimul împroprietărit este adevăratul stăpân al pământului în litigiu. Hotărârea instanței s-a bazat pe procesul-verbal de punere în posesie a lui Lupu Nistor, pe mărturia lui Ciubotar Vasile și pe declarația depusă la dosar de Iliese Leonte, membru în Comisia Comunală de reconstituire a dreptului de proprietate. Iliese Leonte afirmă că a fost indus în eroare de către Radu Ioan și că în mod greșit i s-a eliberat acestuia proces-verbal de punere în posesie.

Dacă citim cu atenție sentința penală nr. 627, constatăm câteva ciudățenii. Este nominalizată prezența martorului **Preotesi Constantin**, venit să-l sprijine pe Radu Ioan. Judecătoarea Bulancia reține, însă, declarația lui **Leonte Vasile** care a susținut că „terenul în litigiu a aparținut anterior cooperativizării părții vătămate, iar Lupu Nistor (inculpatul) a ocupat abuziv terenul". Pe de altă parte, Radu Ioan susține că la proces a avut doi martori, iar instanța se pare că a încercat să escamoteze pe unul dintre ei.

La dosarul cauzei se găsește o hârtie prin care primăria comunei Arbore răspunde unei adrese emise de Judecătoria Rădăuți. Prin răspunsul dat, primarul Vasile Buliga precizează că membrii Comisiei Comunale nu se pot pronunța în ce privește litigiul dintre Radu Ioan și Lupu Nistor, ba chiar emite părerea că „s-ar putea să aibă dreptate ambele părți". De altfel, din întreaga scrisoare nu se înțelege care ar putea fi adevăratul stăpân al pământului. Despre Radu Ioan se spune că este în evidențele primăriei cu o parcelă în tarlaua denumită „Suvar", iar despre Lupu Nistor se spune că „s-a constatat că terenul **ar fi** al lui".

Cu toate acestea, judecătoarea Bulancia susține că prin procesul verbal nr. 1300/1.05.1993, Comisia Comunală a revenit și l-a pus în posesie pe Lupu Nistor, deoarece s-a constatat că el este proprietarul de drept.

Un an mai târziu, în februarie 1994, Ciubotaru Vasile, cel care a depus mărturie la proces în favoarea lui Lupu Nistor, **a fost dovedit ca martor mincinos** și sancționat cu o amendă administrativă de 25.000 lei.

La Rădăuți se moare cu dreptatea în brațe

Radu Ioan și-a căutat dreptatea peste tot: la Ministerul Agriculturii, la primăria comunei Arbore, la prefectura județului Suceava. De peste tot a primit răspunsuri favorabile și i s-a explicat că este proprietar pentru că a fost pus în posesie. Numai în justiție n-a avut noroc. A pierdut și recursul și procesul la Curtea de Apel și nu știe dacă i se va aproba recursul în anulare. Interesant este că la nici o judecată nu i-a fost cerut actul de proprietate pe terenul în litigiu, după cum nici lui Lupu Nistor nu i s-a cerut așa ceva. Cei doi, după cum spuneam, nu au de unde să scoată un astfel de act. Totuși, pământul pe care Radu Ioan îl revendică a fost înscris la colectivă pe numele soacrei sale, Leonte Magdalena, nu pe cel al tatălui lui Lupu Nistor. Deci, pământul în cauză ar trebui dat lui Radu Floarea, adică fiica și moștenitoarea lui Leonte Magdalena. Din păcate, la Rădăuți justiția este ruptă de realitate.

RĂZVAN BUTARU ■

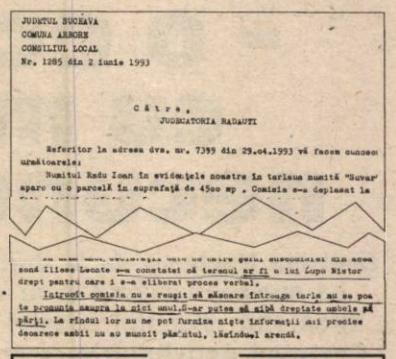

JUDEȚUL SUCEAVA
COMUNA ARBORE
CONSILIUL LOCAL
Nr. 1285 din 2 iunie 1993

Către,
JUDECĂTORIA RĂDĂUȚI

Referitor la adresa dvs. nr. 7399 din 29.04.1993 vă facem cunoscut următoarele:

Numitul Radu Ioan în evidențele noastre în tarlaua numită "Suvar" apare cu o parcelă în suprafață de 4500 mp. Comisia s-a deplasat la [illegible] sondă Iliese Leonte nu constatat că terenul nu fi o lui Lupu Nistor drept pentru care i s-a eliberat proces verbal.

Întrucât comisia nu a reușit să găsească întrunirea tarla nu se poate pronunța asupra la unul sau la altul, deci ar putea să aibă dreptate ambele părți. La rîndul lor nu ne pot furniza niște informații mai precise deoarece sabii nu au mușchi pământul, lăcătușul arendă.

După cum se vede și din facsimilul scrisorii semnate de primarul Buliga, Comisia Comunală nu s-a putut pronunța *„asupra la nici unul"*

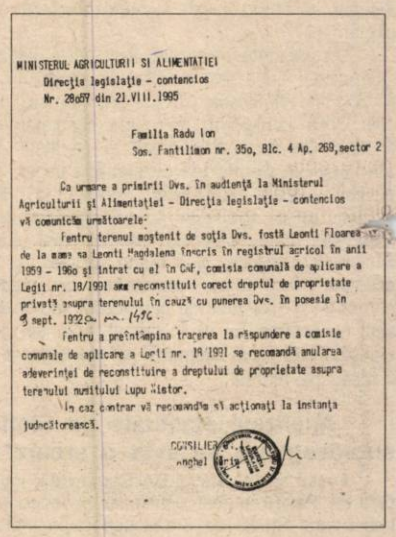

MINISTERUL AGRICULTURII SI ALIMENTATIEI
Direcția legislație - contencios
Nr. 28c07 din 21.VIII.1995

Familia Radu Ion
Șos. Fantiliman nr. 35o, Blc. 4 Ap. 269, sector 2

Ca urmare a primirii Dvs. în audiență la Ministerul Agriculturii și Alimentației - Direcția legislație - contencios vă comunicăm următoarele:

Pentru terenul moștenit de soția Dvs. fostă Leonti Floarea de la mama sa Leonti Magdalena înscris în registrul agricol în anii 1959 - 196o și intrat cu el în CAP, comisia comunală de aplicare a Legii nr. 18/1991 are reconstituit corect dreptul de proprietate privată asupra terenului în cauză cu punerea Dvs. în posesie în 9 sept. 1992 [illegible] 1496.

Pentru a preîntâmpina trăgerea la răspundere a comisie comunale de aplicare a Legii nr. 18/1991 ve recomandă anularea adeverinței de reconstituire a dreptului de proprietate asupra terenului numitului Lupu Nistor.

În caz contrar vă recomandăm să acționați la instanța judecătorească.

COMISIILE [illegible]
[illegible]

Lupu Nistor. Deci, pământul în cauză ar trebui dat lui Radu Floarea, adică fiica și moștenitoarea lui Leonte Magdalena. Din păcate, la Rădăuți justiția este ruptă de realitate.

PARCHETUL DE PE LÂNGA
JUDECĂTORIA RĂDĂUȚI
Nr.724/P/95 26 iulie 1994

Către,
RADU ION
BUCUREȘTI, Șos.Pantelimon nr.35o, bl.IV, sc.7., et.VII., ap.269 Sect.II.

La cererea dvs., vă facem cunoscut că dosarul cu număr de mai sus în care s-au efectuat cercetări față de numitul CIUBOTARU VASILE, sub aspectul săvârșirii infracțiunii de mărturie mincinoasă prev.de art. 26o c.p. a fost soluționat la data de 2o februarie 1994 prin ordonanță de scoatere de sub urmărire penală și aplicarea unei sancțiuni cu caracter administrativ, respectiv 25.ooo lei amendă.

PRIM PROCUROR,

Martorul propus de Lupu Nistor și acceptat de judecătoarea Bulancia era... mincinos

Prof. dr. ing. Eugen Sofan (AGIR):

„Singura soluție pentru ieșirea din criză este crearea unei piețe interne puternice"

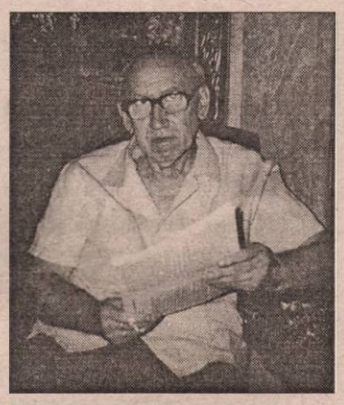

- Are dreptul un inginer să aspire la calitatea de specialist în economie?

- Un inginer, spun cunoscătorii, este un specialist care realizează cu cinci dolari ceea ce altul ar realiza cu 10. Evident, această definiție nu transformă un inginer într-un economist. Economistul, prin natura intrinsecă a specializării sale, nu capătă sensibilitate, cunoaștere față de tehnică. Un inginer, însă, este obligat să manifeste afinitate față de sistemul economic. Pentru un economist, a face economie, în sensul cel mai obișnuit al cuvântului, înseamnă, de obicei, renunțarea la unele utilități, restrângerea acestora. Un inginer percepe economia drept o mai bună folosire a respectivelor utilități, pentru a se obține reducerea prețului de fabricație sau de exploatare a produsului.

- Care sunt diferențele dintre socialism, capitalismul sălbatic și economia socială de piață?

- Obiectivul general al modelului numit economie socială de piață este bunăstarea pentru toți.La noi, în acest moment, nu se pune această problemă... În capitalismul zis sălbatic, se acordă prioritate absolută interesului individual. În socialism se impunea ca totul să aparțină colectivității, ceea ce reprezenta o utopie față de posibilitățile reale. Economia socială de piață merge pe o idee oarecum de compromis. Se consideră legitimă servirea intereselor individuale, fără să se omită responsabilitatea față de colectivitate.

Capitalismul sălbatic a pătruns prin intermediul păturii comuniste de conducere

- Ce s-a întâmplat la noi, după Revoluție?

- S-a întâmplat un lucru straniu. Principiile capitalismului zis sălbatic au ajuns aici pe o filieră paradoxală: prin intermediul păturii comuniste de conducere. Aceasta a manifestat tendința netă de acaparare, conform vechii ei mentalități că totul i se cuvine: bani, drepturi, activități științifice, activități culturale etc. Această mentalitate e foarte adâncă, dominatoare. Vorbele promițătoare vehiculate de ei nu fac altceva decât să mascheze respectiva tendință. În perioada imediat post-decembristă nici nu a putut fi vorba despre economia socială de piață. Totuși, există o evoluție pe această cale. Ea se datorează, pe de o parte, contactului ce s-a stabilit, mai-nevrând, cu țările în care există economie liberă de piață și, pe de altă parte, acelui minim de libertate efectivă care s-a manifestat și la noi. În prezent, se caută, într-o serie de direcții, mai mult sau mai puțin sincer, să se aplice principiile economiei sociale de piață. Dar nu într-un mod suficient de consecvent, după părerea mea.

- Ce a fost greșit? Ce a produs dezastrul?

- Premisele de la care s-a pornit. Vedeți, germanii au fost cei care au elaborat modelul economiei sociale de piață încă de pe vremea lui Hitler și l-au aplicat efectiv, în R.F.G.-ul aflat sub ocupație anglo-americană. De pe o zi pe alta, ei au realizat, concret, **liberalizarea prețurilor**. În timp, adică nu imediat, faptul a dus la rezultatele pe care le cunoaștem. Însă, premisele de la care au pornit germanii diferă esențial de cele de la care au început românii. În primul rând, nemții au dispus de ajutorul acordat prin planul Marshall. În plus, ei știau cum să aplice acest model ce se potrivea condițiilor lor. Germanii nu cunoscuseră planificarea centralizată, rigidă care a dominat atâția ani la noi. Mai mult, ei au un anumit simț al disciplinei destul de diferit de cel al românilor. În asemenea condiții, trecându-se la **liberalizarea, peste noapte, a prețurilor**, românii au simțit numai **efectele negative** ale acțiunii, nu și pe cele pozitive. Așa s-a ajuns la rapida și de nestăvilit inflație, la nedorita polarizare a societății în ultrabogați și în foarte săraci. Factorii de decizie, aparent, nu au prevăzut aceste efecte. A doua greșeală a fost modul în care s-a înțeles principiul **neintervenției statului** în economie. Modelul economic discutat cere, șocant, nu-i așa, **amestecul statului,** dar în cu totul alt mod decât în economia centralizată, dirijată. Deci, numai în anumite situații ce nu pot fi rezolvate, de la sine, prin mecanismele economiei de piață libere, deci prin pârghii economice: impozite, subvenții, protecții vamale etc. La noi, lucrul acesta a fost neglijat, încă de la pornire.

- Există, în viziunea dv., o cale de a ieși din criză?

- Da, singura cale viabilă este, în opinia mea, **crearea unei piețe interne puternice**. Este unica soluție ce va duce la redresarea economiei, la stoparea inflației și la creșterea nivelului de trai.

Integrarea europeană e incompatibilă cu sprijinirea producătorilor interni

- Care sunt consecințele lipsei pieței interne?

- În primul rând, înseamnă, logic, imposibilitatea valorificării produselor. Apoi, investitorii străini nu pot rezolva, nici ei, această situație căci, evident, nici ei nu-și pot valorifica produsele, serviciile pe care le oferă. Am întâlnit un potențial investitor străin care a afirmat că va veni numai când românii vor avea un venit mediu lunar de 2000 dolari. Dacă, totuși, ei vin și cum nu există capacitatea de absorbție a pieței interne, așa cum, de fapt, recunosc și guvernanții, atunci va exista un gen de concurență între ei, investitorii străini, românii alegându-se cu prea puțin. Din păcate, conform cu acordurile la care a aderat statul român, integrarea europeană este incompatibilă cu sprijinirea producătorilor interni, se pare chiar în condițiile folosirii unor pârghii economice la nivel macro. Ar rămâne, deci, numai posibilitatea adoptării unor soluții la nivel microeconomic care se izbesc, tocmai, de lipsa pieței interne. Unii occidentali au înțeles că respectiva situație este în dezacord cu propriile lor interese, însemnând, de fapt, extinderea acerbei concurențe comunitare. Vedeți, deci de ce este indispensabilă crearea unei puternice piețe interne. Paradoxal, tocmai cerințele economice ce impun menținerea nivelului de schimb leu-dolar, măsură ce nu stinge inflația, fac ca activitatea de export să devină nerentabilă.

- Cum?

- Simplu. Exportatorul primește, pentru produsele sale, aceeași sumă în valută, un timp îndelungat. În țară, însă de-a lungul respectivei perioade, prețul materiilor prime și al manoperei crește continuu. Deci, prin acest mecanism simplu, profitul exportatorului scade, putându-se înregistra chiar pierderi.

- Care ar fi soluția?

- O variantă ar fi existența unor întreprinderi care să împartă materia primă și inventând inteligență industrială să exporte produse. Soluția nu poate fi aplicată, la noi, decât sporadic, acolo unde există oaze de tehnologie înaltă. Deci, acest mod de a ocoli piața internă nu ne poate aduce avantaje economice.

- Produsele românești, din păcate nu sunt la nivelul performanțelor mondiale.

- Să vedeți cum ia naștere un cerc vicios. Dacă se ivește vreo necesitate, este, adesea, mult mai avantajos ca agentul economic să recurgă la import deși, câteodată, și industria autohtonă ar putea să o satisfacă. Nivelul calitativ al multor produse românești este mult inferior celor din străinătate, dar nu din lipsa de capacitate, ci din pricina dificultăților de valorificare a resurselor. Competitivitatea produselor românești pe piața internă nu este, neapărat, dată de atingerea unor performanțe de vârf pe plan mondial, ci înseamnă satisfacerea unor necesități ale consumatorilor care, foarte frecvent, nu corespund cu cerințele mondiale. Ieșirea din acest cerc vicios este posibilă dacă mentalitățile s-ar adapta realității.

- Într-un cuvânt?

- Este vorba despre **corupție**. Perspective nebănuite ar dispărea în cazul unei privatizări reale, al unui climat concurențial. Dacă ar exista, în plus, și piața internă și produse suficiente, tot mai anevoioase ar deveni plimbările peste hotare și tot mai greu s-ar putea asigura contraservicii din partea exportatorilor străini pentru înlesnirea pătrunderii lor pe piața românească. „Justificări" pentru „nobile idealuri" se găsesc destule. Un lucru este cert. Oricât ne-am strădui, noi nu putem achiziționa cea mai perfecționată tehnică. Tot timpul, ne vom situa sub nivelul maxim atins pe plan mondial. Deci, cu atât mai puțin este justificat faptul că nu se caută rezolvarea problemelor prin mijloace interne. Mi-ați cerut un singur cuvânt. **Eșec** - dacă nu se vor găsi și alte căi pentru stimularea realizării pieței interne puternice.

A consemnat
BRÎNDUȘA NICOLAE ■

Marea privatizare poate fi sortită eșecului

- Ce șanse de reușită are acțiunea de privatizare în masă desfășurată de către guvernanți?

- Mutația de la situația existentă la privatizarea reală este de lungă durată. Realizarea instantanee a efectelor privatizării este o utopie, o iluzie. Recunosc că am fost surprins de sinceritatea dlui Mircea Coșea care afirma că marea privatizare este o necesitate pentru viitor, fără a se putea asigura un succes imediat, mai ales sub aspectul mult-așteptat al dividendelor. Această privatizare, în modul în care se realizează, nu va duce, în nici un caz, la efecte rapide. Dacă vor apărea, totuși, efecte târzii, depinde de mulți factori. Iată unul: **să se ia toate măsurile pentru crearea unei piețe puternice interne.** Conform modelului pe care îl analizăm, **o obligație fundamentală a statului este aceea de a realiza climatul concurențial,** prin măsuri legislative, prin pârghii economice.

- Este posibil așa ceva?

- La noi, nu există o dorință sinceră în acest sens din partea celor ce dețin frânele țării sau din partea celor ce pot influența modul de folosire a frânelor. Căci, așa cum recunoștea și dl Mircea Coșea, nenumăratele interese existente cer conservarea avantajelor conferite de situația actuală.

Comparaţi şi cugetaţi

ELLADA după pa

O țară poate fi văzută în mai multe feluri: în interes de afaceri (mai mari sau mai mici), turistic în stil american, turistic pe îndelete sau, pur și simplu, stabilindu-te într-un singur loc, cu programul obișnuit al unui concediu (plajă sau schi - după caz). Dintre toate, însă, cea mai fascinantă este integrarea în atmosferă, lumea văzută de la nivelul străzii, pătrunzând în zonele neturistice, încercând să cunoști oamenii - fără a ocoli, firește, locurile celebre, dar refuzând să te limitezi doar la acestea.

O asemenea aventură este cu atât mai captivantă cu cât vizitezi o țară suprasaturată de istorie, cum este Grecia. La fiecare colț de stradă poți întâlni ruinele unui templu milenar - și tocmai de aceea e pasionantă tentativa de a înțelege ce înseamnă să trăiești permanent cu istoria civilizației sub ochi. Este viața modernă a grecului oarecare independentă de secolele pe care le are „în spate"? Categoric - nu. Dacă privești și asculți cu atenție, îți vei aminti, inevitabil, anecdota cu gazonul englezesc impecabil întreținut. „Cât a durat să-l faceți așa frumos?", întreabă turistul, la care gazda răspunde: „Cam două mii de ani".

Câteva calcule pentru o eternă obsesie

Când călătorește în străinătate, obsesia românului de a compara prețurile este irepresibilă. Mărfurile și serviciile care (majoritatea) se găsesc acum și în România, costă în Grecia de două până la 7-8 ori mai mult (ținând cont că o drahmă face aproape zece lei): 30-100 drahme o ilustrată, 12.000-18.000 o pereche de blugi, circa 15.000 o masă de patru persoane într-un mic restaurant, 200-350 un pateu pe stradă, 2.000-6.000 o casetă video, 3.500-9.900 o pereche de pantofi de vară, iar un costum într-un magazin de lux ajunge la 300.000 (deci trei milioane de lei!).

Urmează un amănunt: salariul minim este

După ridicarea Erechteionului, s-a considerat o gafă faptul că stă cu spatele la Parthenon. Improvizarea unui compromis a dat naștere celebrelor cariatide.

în jur de 150.000 drahme. Calculele se răstoarnă însă din nou aflând că, pentru un apartament, chiria sare de o sută de mii...

Una peste alta, nivelul de trai este vizibil mai ridicat decât în România. Foarte mulți athenieni și-au ridicat case de vacanță pe malul mării, unde locuiesc doar vara. Drumul pe țărm spre **Cap Sunion** a fost deschis abia cu 25 de ani în urmă și, în acest scurt interval, cei 65 km au fost, în mare parte, „tiviți cu vile", pe mai multe rânduri, în condițiile în care un metru pătrat construit costă între o mie și patru mii de dolari! Am întâlnit foarte rar cerșetori și copii ai străzii. Cât privește îmbrăcămintea, ea este simplă și nespecifică - majoritatea grecilor ar putea fi „transplantați" pe Magheru fără să se observe, mai ales că - în ciuda unei vechi imagini-standard - sunt de toate felurile, inclusiv înalți și blonzi.

O culoare fără egal

A face plajă la Marea Egee seamănă și nu prea cu ceea ce știai de la Mamaia și Neptun. Pentru zonele private, intrarea te costă 800 drahme de persoană, așa că mai bine te lipsești. Plăjele publice sunt neamenajate, excluzând un duș care poate să nu funcționeze. Absența unor magazine fixe e parțial suplinită de câteva rulote care vin să vândă mâncare și răcoritoare.

Scoicile lipsesc aproape cu desăvârșire, în apă și pe uscat, nisipul e zgrunțuros și pre-

Micene, cetatea lui Agamemnon. Blocurile de piatră rezistă secolelor fără nici un liant.

domină pietrișul. Fundul apei coboară brusc - la cinci metri de țărm nu mai ai contact cu el. În fine, soarele arde cumplit. Mass-media locală se află în campanie permanentă împotriva radiațiilor solare, lucru pe care grecii îl iau foarte în serios: ei știu pe dinafară că între orele 9 și 11 ai voie să stai 20 minute la soare, între 11 și 13 - 18 minute ș.a.m.d. În plus, foarte mulți își păstrează șepcile și

Imaginea României în Grecia

În prima zi atheniană, prima terasă pe care ne-am așezat a fost, la scurt timp, scăldată în valurile „Ciocârliei"... Muzicanții nu lucrau acolo, ci onorau o masă de români pe care o remarcaseră în trecere. După ce ne-au descoperit și pe noi și-au venit să ne cânte,. ospătarul - cu care comunicaserăm în engleză - a exclamat: „De ce nu mi-ați spus că sunteți români?!"

Aproape oricare vânzător și chelner are o cunoștință din România și se bucură că știe să spună „Ce mai faci?". Din păcate, singurul nume cu care ești asociat rămâne (deocamdată) Ceaușescu. Și mai neplăcută a fost uimirea ghidei de la **Micene** față de interesul nostru pentru istorie. Femeia ne-a explicat că precedentul grup de români pe care l-a condus întreba exclusiv când, unde și ce urmează să mănânce.

În fine, am zâmbit cu jumătate de gură când un ospătar ne-a povestit despre un român care a ținut o tavernă în Athena între 1945 și 1995 (!): „Se numea «Noroc» și avea mâncăruri specific românești: sarmale, mămăligă, papricaș, gulaș..."

Întâmplarea a făcut ca la scurtă vreme după întoarcerea noastră, să aflăm, dintr-o emisiune a TVR, că românii din Grecia, reuniți în comunitatea **„Sfântul Ștefan cel Mare"**, n-au fost niciodată anunțați de vizita vreunei oficialități din țară. Nu e de mirare că - așa cum a dezvăluit un preot - grecii erau convinși că noi am apărut (ca popor și drept creștini) în secolul XIV...

pălăriile chiar când intră să înoate!

Toate acestea pălesc însă la simpla vedere a apei: incredibil de curată, liniștită și, evident, caldă. Fundul mării îl vezi limpede, piatră cu piatră, chiar la 4-5 metri adâncime. Nici urmă de gunoaie, alge sau meduze. Mai mult decât legendara lumină a cerului (pe care apariția unui nor e un mic eveniment, iar ploaia - un eveniment național), extraordinara culoare albastru-închis a mării este una din cele mai persistente imagini cu care te întorci din Grecia. Nu întâmplător, firește, exact această nuanță se regăsește pe drapelul urmașilor lui Ulise.

Bucuria civilizației și civilizația bucuriei

Viața de noapte a Athenei este vizibil influențată de nivelul de civilizație, de tradiții și - îndrăznesc să folosesc un termen pe nedrept

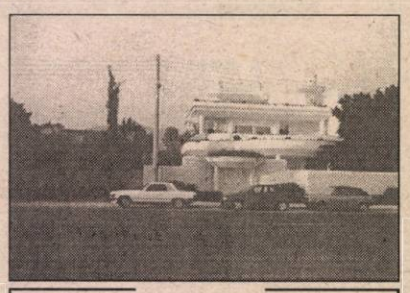

Standardul de viață al clasei de mijloc. Cei mai bogați au vile pe insule - sau insule cu totul.

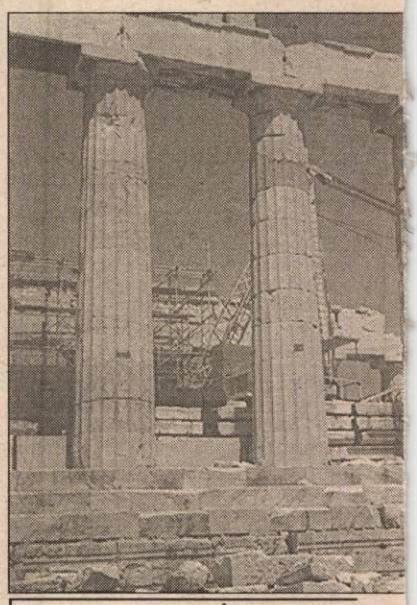

În Parthenon să
Istoria prime[illegible]aj

perimat - de patriotism. **„Riba's"**, unul din cele mai scumpe localuri de noapte (un mare amfiteatru în aer liber), are programul artistic bazat aproape exclusiv pe motive muzicale folclorice. Se cântă doar în greacă, iar publicul trăiește fiecare melodie, o fredonează, dansează între mese, pe scenă și chiar pe mese! Am urmărit cu o atenție chițibușară: NU se îmbătaseră. Între două reprize de frenezie stăteau liniștiți la mese, continuând însă să vibreze în ritmul muzicii.

Cum la Riba's o masă (doar fructe și băutură) costă 3.000-4.000 dolari, un platou cu flori (care se aruncă pe scenă sa[illegible] comeseni) face 20 de dolari iar o vedetă [illegible] plătită cu 5.000 de dolari pe spectacol, am ținut, evident, să vedem cum arată lucrurile și de partea cealaltă a zidului bogăției, într-o tavernă de cartier. Concluzia a fost tulburătoare: la fel. La alte prețuri, dar în aceeași atmosferă de bucurie molipsitoare.

În nouă zile și nouă nopți petre[illegible] în Grecia n-am auzit muzică străină în [illegible] un local (e drept, n-am fost în discotecile tinerețului) și am văzut 1 (un) om beat pe stradă.

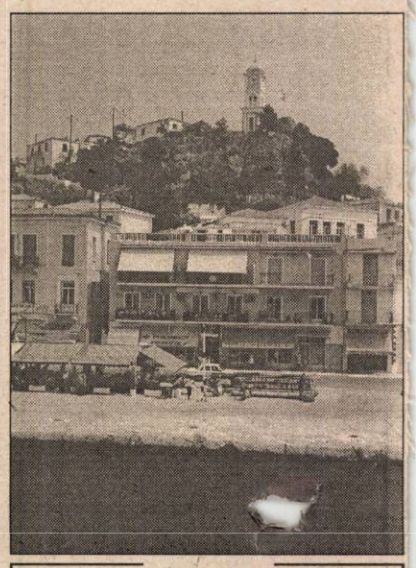

Dacă le numărăm pe cele locuite, Grecia are peste o mie de insule. Luând în calcul orice petic de pământ care iese din apă - numărul sare de cinci mii.

...tru milenii

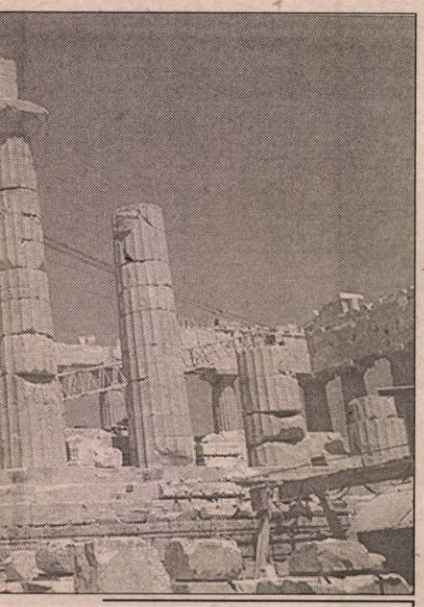

...lăşluieşte o macara. ...ut... tehnicii moderne.

Arta consumaţiei

Tavernele greceşti inundă trotuarele. Unele au trei-patru mese, altele 30-40, niciodată ocupate integral (în nici un caz în timpul zilei). În cea mai umilă cârciumă există meniu tipărit cel puţin în greacă şi engleză, orice ospătar (ca şi orice vânzător) se descurcă măcar în engleză şi serviciul e ireproşabil. De mâncat şi de băut se găseşte pentru toate gusturile, dar câteva

Când treci pe lângă un restaurant, ospătarii îţi ies în drum, te invită să iei loc, îţi bagă în mână meniul (deşi e, oricum, afară, la vedere), te cheamă să vezi bucătăria, îţi aduc platouri cu mâncare doar ca să le vezi şi - amănunt important - nu-şi manifestă nicicum dezamăgirea dacă-i refuzi.

Iar dacă preţurile par piperate, trebuie precizat că orice băutură, inclusiv vinul, se găseşte şi la sticle de un sfert şi poţi comanda doar o cafea sau o felie de pâine, fiind servit cu aceeaşi deferenţă. În plus, poţi cere să ţi se mute masa, să se închidă aerul condiţionat (omniprezent), să ţi se aducă pahare reci etc.

amănunte trebuie semnalate: sucurile sunt naturale; răcoritoarea naţională pare să fie apa minerală neacidulată - până şi cerşetorii au o sticlă-două cu ei; te poţi sătura doar cu o salată, căci conţine - după caz - brânză, ouă, carne, caşcaval etc.; toate ingredientele (zahăr, sare, piper, ulei, oţet) se servesc separat, fiecare îşi pune cât poftеşte; iaurtul e ceva în care lingurita poate sta vertical...

Un ultim amănunt, de coloratură: pentru că o singură bucătărie se întâmplă să „ţină" mai multe terase, o imagine aparte a Athenei este cea a chelnerilor traversând strada, în slalom printre maşini, cu o tavă plină în mână!

Trecutul ca prezent

În Grecia, istoria nu este o sumă de obiective turistice, ci o omniprezenţă. Pare un clişeu, dar e o simplă realitate. Nu numai pentru că pământul e mai bogat în vestigii decât în minerale (o anecdotă zice că oamenii nu-şi pot face liniştiţi o ...cum sapi de o fundaţie, cum provoci un ...ier arheologic...), ci şi pentru că Trecutul e absorbit în prezent. Când i-am spus unui localnic că - mai mult decât Ellada antică, parţial cunoscută din filme, fotografii, relatări - m-a surprins Athena modernă, mi-a răspuns sobru că edificii din sticlă şi aluminiu se găsesc oriunde în lume, şi ei nu cu acestea se mândresc.

● Mândria trecutului se manifestă uneori paradoxal: la **Cap Sunion** ghida ne-a vorbit preţ de zece minute despre celebra semnătură a lui **Byron** pe una din coloanele **Templului lui Poseidon**, deşi azi un asemenea gest e considerat un vandalism. Dar, e drept, nu oricine e Byron.

● Descoperirile au stat, nu o dată, sub semnul întâmplării: **„Trezoreria" de la Micene** (termen sub care se înţelegea un lăcaş de pomenire – în cazul acesta un ansamblu funerar), complet acoperită de pământ, a fost dată la iveală de căderea unei capre care a „desfăcut" cheia de boltă a construcţiei. Cât despre tehnologia antică, e simplu: se ia un deal, se îmbracă în blocuri de piatră (fără nici un liant), apoi se scoate pământul dinăuntru...

● Tot la Micene, de data aceasta în amfiteatru, am putut verifica legendara acustică a incintelor de spectacol: unui turist i-a căzut o monedă şi sunetul s-a auzit limpede de la „strapontină", câteva zeci de metri mai sus.

● Pe **Akropolis**-ul Atenei emoţia este în mare măsură obstrucţionată de utilajele şantierului care încearcă să cureţe mâzga de pe marmură şi să regăsească locul fragmentelor de piatră răspândite peste tot. Mai mult decât monumentele impresionează panorama uriaşului oraş aflat sub imperiul soarelui (şi, din păcate, deseori şi sub cel al incendiilor).

● Surprinzătoare este atmosfera din **Muzeul Naţional de Arheologie**: mari pâlcuri de turişti bântuie în toate direcţiile, se odihnesc pe scări, fotografiază şi filmează (lucru interzis doar în zona colecţiilor particulare). Ingenuă şi fermecătoare a fost imaginea unei fetiţe aşezate pe jos, sprijinită de o vitrină cu vestigii fabuloase, răsfoind o revistă pentru copii...

● Privind sculpturile, impresia cea mai puternică e dată de perfecţiunea detaliilor, în special faldurile hainelor şi mâinile ce par gata să se mişte. De remarcat că anticii ne-au lăsat nu numai imagini de personalităţi, ci şi - de pildă - sculpturi ale unor spălătorese anonime.

● În secţia de artă egipteană se află, între altele, o corabie de lemn, cu personaje minuscule, care aminteşte izbitor - iertată-mi fie comparaţia - o construcţie LEGO! După patru milenii, miniaturalele membre (din lemn!) sunt

În centrul Athenei, construcţia unui bloc nu înseamnă demolarea unei bisericuţe.

intacte şi culorile par aşternute ieri.

● Trecutul şi prezentul s-au împletit încă o dată, apoteotic, într-un spectacol de sunet şi lumină nocturn. Monumentele de pe Akropolis, savant luminate, „dădeau" surprinzător de bine pe fondul „Athena by night" şi, în vreme ce difuzoarele povesteau istoria vremurilor apuse, din oraş se auzeau claxoane - fără ca asta să pară o impietate. Surpriza finală a fost însă totală: sfârşitul spectacolului era sincronizat cu răsăritul lunii!! Şi cum s-a nimerit să fie lună plină, ne-au trebuit minute bune să ne regăsim glasul.

Thesaloniki (Salonic) - locul în care marea pare să intre în oraş.

Athena - oraş deschis

În vreme ce Ellada clasică rămâne neschimbată (între altele - nici o speranţă de recuperare a vestigiilor răspândite prin muzeele lumii), Grecia de vârf e racordată la evoluţiile de vârf ale Occidentului. Vezi asta de cum îi treci graniţa: şoselele (inclusiv marcajele rutiere) sunt impecabile şi, dacă apare vreo deviere sau îngustare a drumului, semnalizările sunt atât de insistente încât orb să fii şi tot le vezi.

Vorbind de circulaţie, trebuie spus că se circulă tare de tot: în capitală, deşi majoritatea străzilor sunt înguste datorită sistemului de sensuri unice şi a „undelor verzi" poţi prinde 10-15 stopuri la rând cu 80 km/h... Mai mult decât al maşinilor, străzile sunt teritoriul motocicletelor, de la Honde conduse pe o roată (sic!) până la paşnicele scutere cu care circulă puştii de 15-16 ani. Dar deasupra tuturora, în localităţi şi în afara lor, se află „life security" (pompieri, ambulanţe, poliţie): când se aude o sirenă, toate vehiculele se aruncă în lături, ştiind că nu vor fi ferite!

Pe „zebrele" fără semafor pietonii **nu** au prioritate, dacă pui piciorul jos ţi-l laşi acolo. Mai bine aştepţi 5-10 minute până traversezi. În fine, pe şosele se trece lejer de 160km/h - şi cu toate acestea n-am văzut nici un accident, şi nici vreun echipaj de poliţie rutieră. Ideea „filtrelor", a controalelor preventive, pare necunoscută, drept care se şi bea la volan - dar când te prinde, te-a ars. Radarele adună fotografii în „contul" fiecăruia şi-ţi prezintă nota de plată la sfârşitul anului... Acest sistem, bizar pentru noi, asigură o incredibilă fluenţă a traficului.

Cât despre imobile, majoritatea au până în 3-4 etaje, iar puţinele blocuri arată mai degrabă a hoteluri sau vile - în rest, predomină casele. Într-o zonă în care ploaia vine mai rar decât incendiile, cultul vegetaţiei este impresionant: balcoanele sunt inundate de flori, iar

Hotelurile - o lume ameţitoare, în care seara piscinele devin arteziene colorate.

micile peluze sunt udate aproape non-stop.

Pe marile bulevarde se poate vedea o concepţie edilitară neobişnuită: lipseşte ideea de front al străzii, fiecare clădire e de sine stătătoare, distanţată faţă de vecine şi fără nici o grijă de armonizare a stilurilor. Luată în parte, fiecare e interesantă, chiar sclipitoare, dar ansamblul e obositor pentru ochi.

Metroul - urâţel şi nu prea curat - se află în plin proces de extindere a traseelor, autobuzele sunt ca la Bucureşti, troleibuzele - cam la fel, dar - aglomeraţia fiind necunoscută - starea lor fizică e mult mai bună.

Toate acestea sunt însă neesenţiale faţă de labirintul străduţelor-scări care înconjură Akropolis-ul. Un univers fascinant în care poţi vedea, de pildă, un balcon pe care încape o singură masă de tavernă...

Şi, deasupra tuturora, plutind peste oraş, ca o insulă înaripată, ca un mesaj despre imortalitate - Parthenonul, Erechteionul, Propileele, Templul zeiţei Nike...

Deplasare sponsorizată de „Altis-Hellenic Croissant". Autorul mulţumeşte dlui Vassilious Kourouvanis.

TUDOR CĂLIN ZAROJANU ■

Oameni care ştiu ce au

Principala ramură a economiei greceşti este turismul - iată un adevăr de care sunt conştienţi şi copiii. În „sate" - care arată mai degrabă a sate de vacanţă şi poţi jura că toate casele au fost văruite special pentru venirea ta - „ţăranii" sunt, în mare parte, comercianţi şi, cel puţin la şosea, fiecare casă e un magazin. Acestea sunt deschise toată ziua, chiar dacă la orele amiezii, din pricina căldurii, localităţile sunt pustii. La un magazin de ceramică am fost invitaţi în ateliere, ni s-a făcut o demonstraţie de olărit şi ni s-a explicat vreun sfert de oră cum să deosebim obiectele făcute manual de cele realizate (tot de ei!) cu mijloace mecanice. „Cele autentice şi scumpe sunt pentru dvs.", a glumit gazda, „cele ieftine - pentru cadouri acasă..."

Inutil să mai spun că mai toate firmele, reclamele, numele de străzi şi indicaţiile rutiere sunt bilingve, pentru uzul turiştilor, monumentele sunt înconjurate de „centuri" comerciale, iar pe şosele, în cel mai micuţ popas, găseşti aproape orice şi dotările sunt ca-n filme.

Ca un amănunt despre cum înţeleg grecii comerţul: în august, calendarele pe anul următor încep cu septembrie anul curent...

Văzând toate acestea, nu poţi să nu te gândeşti: dacă la vechimea monumentelor (nu şi la frumuseţea lor) şi la spectacolul marin Grecia se află în avantaj faţă de România, în ce priveşte peisajele terestre n-avem ce discuta. Or, ce înseamnă azi turismul în România? Dacă grecii ar avea Bucegii sau mânăstirile din Moldova, cred că şi-ar dubla bugetul naţional.

Lumea cu geometrie variabilă

Extinderea NATO spre Est: „De ce?" și „Cum?"

Precum legendara Pythia, Consiliul NATO a dat de curând niște răspunsuri sibilinice la modul în care ar urma să se producă extinderea Alianței spre Est. Se știe că de la destrămarea Pactului de la Varșovia, țările care au fost până de curând în spatele cortinei de fier au acuzat vidul de securitate în care se află. Și aceasta în condițiile în care Rusia, ca un boxer care-și revine din pumni, începe să-și manifeste din nou tendințele hegemonice. Iată de ce, de câțiva ani aceste țări - într-un mod mai ferm sau cu glasul mai moale - solicită intrarea în Alianța Atlantică. Moscova, la început permeabilă la acest proiect, a dat repede înapoi - probabil sub presiunea complexului său militar - și prin glasul lui Eltân a spus „niet" oricărei extinderi a Alianței spre granițele sale, socotind că aceasta s-ar face în detrimentul propriei securități. Alianța a dat asigurări că extinderea nu este îndreptată împotriva altcuiva, iar președintele Clinton a spus răspicat, la reuniunea OSCE de la Budapesta, că nimeni nu are drept de veto în această privință. Moscova a recepționat cu iritare mesajul și a urmat un șir de declarații ale reprezentanților săi cei mai de seamă care au spus că într-o lume în care a dispărut bipolarismul nu mai înțeleg sensul existenței NATO și că se vor opune în continuare planurilor Alianței.

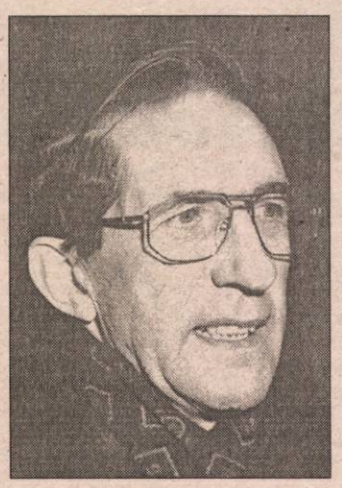

Pentru a atenua aceste suspiciuni, NATO a oferit un statut special Rusiei în cadrul Parteneriatului pentru pace. Dar în același timp Alianța și-a manifestat voința nezdruncinată de a se extinde. Pentru statele candidate au început frământările legate de răspunsul la mai multe întrebări: când, în ce condiții și în ce ordine vor fi primite în Alianță?

Conducerea NATO, prin glasul secretarului său general, Willy Claes, a anunțat că vor fi stabilite niște criterii ferme de aderare care să țină seama atât de interesele Alianței cât și de compatibilitatea fiecărui aspirant cu aceste baremuri. Săptămâna trecută la Bruxelles conducerea Alianței a dat răspunsul doar la întrebările „de ce" și „cum". La prima întrebare răspunsul, rezumat, a fost următorul: NATO vrea să asigure mai multă stabilitate și securitate în zona euro-atlantică, fără a retrasa noi linii de divizare. Aderarea la NATO se va face paralel cu intrarea țărilor respective în UE, astfel încât integrarea va fi una economico-militară. „Înaintarea" spre Est nu se va face împotriva Rusiei și nici a altei țări.

În legătură cu modalitățile de aderare s-a precizat că în baza unei cereri se va decide dacă vor fi admise mai multe state laolaltă sau separat, noii membri urmând să împărtășească obligațiile și riscurile care derivă din noul lor statut și bine-înțeles să beneficieze de avantajele care decurg din apartenența la Alianță. În prima fază, cel puțin, noile state membre vor participa la acțiunile NATO, dar nu este obligatoriu ca pe teritoriul lor să fie instalate baze militare. Nu trebuie neglijate nici costurile financiare ale țărilor care vor fi acceptate.

Deși termenii pot părea vagi, ei conțin niște obligații ferme de ambele părți. Urmează să fie dat răspunsul la alte două întrebări chinuitoare: „cine?" și „când?". În această privință, România continuă să aibă emoții, întrucât semnalele sunt când încurajatoare, când dezamăgitoare. Ceea ce se poate deduce inclusiv după vizita președintelui Iliescu în SUA - unde componentei militare a relațiilor bilaterale i s-a dat o importanță primordială - este că România ar putea fi inclusă în această extindere. Dar probabil că nu va face parte din primul eșalon. Chiar dacă ministrul de externe Teodor Meleșcanu declara că aceasta ar putea provoca noi tensiuni și un potențial de instabilitate în zona geografică a României.

Ministrul apărării al SUA, William Perry, declara, în timpul vizitei lui Iliescu la Pentagon, că pentru intrarea în NATO trebuie îndeplinite cinci principii: progresul pe calea democratizării, economie de piață/ inclusiv privatizarea/, control civil asupra armatei, lipsa unor disensiuni cu vreo țară vecină pentru a nu fi „importate" de NATO; în sfârșit, adaptarea forțelor armate la nevoile și capacitatea NATO. Citind aceste principii-obligații, ne îndoim că Bucureștiul va trece ștacheta. Și nu din vina NATO.

Ceea ce poate însemna, însă, o nouă ocazie ratată. Dacă nu cumva sunt unii care chiar doresc acest lucru, dovadă strâmbăturile din nas ale PSM.

Cinci ani de la căderea Zidului Berlinului

Nici un alt simbol nu a fost mai mediatizat, pentru a ilustra dispariția unei lumi - cea comunistă - decât Zidul Berlinului. Căderea „zidului rușinii", cum a mai fost denumit, a marcat nu numai ștergerea liniei artificiale de separație dintre două segmente ale aceluiași popor, aruncate de istorie în două tabere dușmane, ci chiar dispariția unei lumi. Lumea care se întindea în spatele cortinei de fier de la acest zid și până în Extremul Orient, în apropiere de Japonia.

La 3 octombrie 1989 zidul cădea, iar zeci de mii de berlinezi din Est îl escaladau sărind „dincolo", sau pur și simplu treceau prin el, prin spărturile făcute cu târnăcopul sau chiar cu mâinile goale. La cinci ani de la acest eveniment, cum arată Germania? Răspunsul nu este ușor de dat. Dar ceea ce este dincolo de orice dubiu este că apropierea dintre Vest și Est nu s-a făcut așa de simplu precum părea. Costurile au fost mai mari decât se bănuia. Este vorba atât de costurile economice și sociale, dar și de cele umane. Pentru că „integrarea" de care se vorbește a stârnit și încă mai stârnește pasiuni și controverse. Pe de o parte, foștii RDG-iști le reproșează fraților lor din Vest că au stat la căldurică (deși nu este așa, pentru că prețul prosperității lor a fost munca proprie în condițiile, însă, ale libertății) și că „nu au mâncat salam cu soia", ori variațiuni pe aceeași temă. Acum, spun nostalgicii comunismului, care sunt încă destui, vesticii au venit cu banii lor să-i cumpere. Nu contează că tot ce au de cumpărat aceștia sunt întreprinderi nerentabile și prost echipate, mentalitatea lui „nu ne vindem țara" s-a metamorfozat și a ajuns să însemne „lăsați-ne așa cum suntem".

Suspiciunea nu este mai puțin păguboasă și păgubitoare din partea vesticilor. Aceștia suspectează încă pe mulți dintre frații lor din Est că au fost informatori ai STASI (ceea ce în mare parte e adevărat, așa cum au dovedit-o dosarele care pot fi consultate în mod liber), sau că n-au renunțat la dogmele lor comuniste.

Cu timpul, tensiunea aceasta s-a mai aplanat. Este interesant că în landurile din Est au apărut grupările extremiste și neonaziste, dar tot de aici își racolează susținătorii Partidul Socialist.

Cu toate acestea, transformările, spun cei care au vizitat fosta RDG, sunt uluitoare. Industria nou construită este chiar mai modernă decât în Vest, însă șomajul este o plagă socială. Investițiile sunt enorme, numai pentru Berlin fiind alocate peste 42 miliarde mărci. Totul trebuie să fie făcut după noile standarde, de la retehnologizarea și ecologizarea întreprinderilor, până la recalificarea forței de muncă. Generația tânără s-a și adaptat, iar maturii încearcă să țină pasul.

Miza politică a acestui pariu pe care și l-au luat cancelarul Kohl și partidul său, UCD, depășește însă interesul strict al unei anumite forțe politice. Experiența, unică, a RDG servește ca exemplu și pentru fostele regimuri comuniste, în cazul în care și acestea vor fi sprijinite ex... șansele prosperității pe un termen mult mai lung. Iar Germania își va confirma încă o dată, în acest fel, renumele de locomotivă a Europei.

Pagină realizată de
ȘTEFAN NICOLAE ■

Dan Grigore nu a refuzat Veneția

Deși a refuzat să cânte la Festivalul Enescu, pianistul Dan Grigore a rămas în topul celor mai buni pianiști din estul Europei. Recent, el a fost invitat la Veneția la aniversarea a 45 de ani de la înființarea Adunării Generale a Societăților Europene de Cultură. Din partea României a participat Mihnea Gheorghiu, președintele Centrului Național Român.

Pentru închiderea adunării a fost preferat Dan Grigore, care deși nu face parte din conducerea nici unui grup, a fost invitat pentru un recital.

REMUS ANDREI ION ■

Guvernul este presat de artiști

Oamenii de teatru vor mărirea imediată a salariilor

Artiștii, adică actorii,· scenografii, regizorii, angajații din muzee, Fundația Culturală Română sunt în război cu Guvernul. Nu sunt de acord cu hotărârea de a spori salariile cu doar 25% și numai pentru șase instituții culturale din București. Seria de proteste scrise a încetat.

UNITER a fost mandatat de directorii de teatre și vârfurile artistice să ceară o audiență ministrului culturii pentru a rezolva o stare în primul rând jenantă. Este deja cunoscut răspunsul ignorant pe care ministerul l-a dat publicității: „...Ținând seama, însă, de resursele financiare actuale, Guvernul a aprobat deocamdată sporurile anunțate, urmând ca la începutul anului următor, să ia în discuție și să aprobe și alte sporuri la alte instituții de cultură și artă". Un text cu gramatică tip Jana Morărescu care nu a făcut decât să-i irite pe actori. Astfel, Sindicatul de la Odeon a anunțat că a început lupta sindicală și s-ar putea ajunge chiar la o grevă.

UNITER a insistat pentru audiență. De astă dată, răspunsul a venit semnat de ministrul Viorel Mărginean, respingând în mod indirect cererea oamenilor de teatru. Stupid, dar adevărat, textul, tot din familia J.M., nu are nici o logică, nu face nici o referire la audiență și se încheie cu citatul din comunicat. Ministrul a fost la un pas de a se face de râs. Între timp, o parte din resursele financiare ale ministerului se cheltuiește pe festivaluri de teatru ce se desfășoară în paralel la Oradea și Timișoara, Galați și Arad. UNITER consideră că inclusiv procentul de 25% este ridicol. La nivelul actual al salariilor, sporul trebuie să fie de peste 100%, chiar 200%. În cele din urmă, ministrul a acceptat audiența cerută de UNITER, pe 16 octombrie, ora 12.00 (fără prezența presei). Atunci se vor cere garanții scrise, legate de mărirea iminentă a salariilor angajaților din teatre.

Horea Popescu, directorul teatrelor nu se gândește la salariile actorilor, ci la postul său din minister.

REMUS ANDREI ION ■

Ministerul Culturii încurajează sărăcia editurilor

❑ "Cultura Națională" expune cu toptanul la Târgul de carte de la Frankfurt

"România va avea cel mai sărac stand la Târgul de carte de la Frankfurt", a spus Gabriel Liiceanu la o conferință de presă. În premieră, România va avea un stand național după mai mulți ani în care a fost singura țară din Est care nu avea așa ceva. De obicei, organizatorii târgului iau contact cu ministerele culturii din țările participante, care plătesc standurile și oferă garanții de participare. În țara noastră ministerul a ignorat pur și simplu acest lucru. La un moment dat a încercat birocratic să obțină niște bani în mod neloial de la partenerii germani și englezi.

Acum, însă, Fundația ART-EXPO condusă de Mihai Oroveanu s-a ocupat de înscrierea și participarea editorilor români la Frankfurt. Doar patru edituri au reușit să plătească un stand propriu, adică 10 metri pătrați: Humanitas, Rao, Nemira și All. Apoi Editura Univers și Fundația Culturală Română, care este invitată prin alți parteneri. Înscrierile oficiale s-au încheiat fără ca editurile de stat să apară pe lista participanților. Cultura Națională, falimentată de propriii directori, nu s-a interesat de așa ceva, după cum nu a făcut-o nici ministerul, care a cheltuit anul trecut mai multe miliarde pentru "comenzi de stat". Și tot standul României nu ar fi costat sub 20 de milioane. În condițiile date, totul este făcut pe bani puțini, la limita sărăciei. În ultimul moment, editurile Culturii Naționale au profitat de retragerea editurii DU Style și s-au înscris toate pe mai puțin de 5 m.p.

Editura Humanitas va prezenta și ediția integrală a poeziilor lui Blaga, tipărită în Germania în condiții excepționale. Pe contrapagina volumului scrie că a apărut cu sprijinul Ministerului Culturii. Adevărat pe jumătate, pentru că ministerul a comandat ediția, a promis o subvenție care scădea prețul la 10.000 de lei. S-a contrafăcut și un tiraj bibliofil. Îngrijitorii ediției, în frunte cu academicianul Eugen Simion, au descoperit câteva volume, le-au legat în piele și au semnat de parcă ar fi fost autori. După ce a făcut cadouri pentru centenarul Blaga, ministerul nu a mai vrut să plătească editurii. Humanitas a luat o țeapă, cum s-ar zice. A trebuit Gabriel Liiceanu să ajungă să ceară banii cuveniți de la parlament... În cele din urmă tirajul a fost preluat integral de Humanitas și prețul a crescut cu câteva mii de lei. Ministerul Culturii nu a fost în stare să subvenționeze decât protocolul ediției Blaga.

REMUS ANDREI ION ■

Toate artele

Scrisoarea ne-pierdută

Dimineața, pictorul a avut bucuria să găsească, pusă sub ușa apartamentului său, o scrisoare pe care s-a grăbit s-o deschidă:

„Un grup de pictori se ridică împotriva producției dumitale, lucruri fără valoare, demne de un alienat. Toate eforturile noastre de a zdrobi activitatea dumitale nefastă care înjosește Franța - și mai ales în ochii străinătății - eșuând, am hotărât soarta dumitale săptămâna trecută și de vreme ce Forța Publică te lasă în pace, vom acționa noi.

Așază-ți propriile gunoaie alături de operele marilor pictori și vei vedea ce gunoi ești! Și fiindcă ești un ratat, un incapabil, ai găsit formula idioată, bună pentru imbecili! Dar ce nenorocire pentru țară că tinerii te urmează! Sărmani cretini!"

Semnat: „Un grup de artiști, din cei adevărați!"

Epilogul istoriei? Ce s-a întâmplat cu bietul pictor? Va fi fost el suprimat de brutala sentință? I s-a dat foc la atelier, i-au fost răpiți copiii, a fost cotonogit, i-a fost violată soacra?

Nici pomeneală. Amenințările n-au fost urmate de promisele măsuri radicale astfel încât, scăpat cu fața curată - și întreagă - el și-a văzut de ale lui, pictând și sculptând.

Dar să nu uit să-i dau numele.

Nefericitul se numea Pablo Picasso, pe care lexicoanele nu-l socotesc alienat (ci doar genial).

„Gunoiul" a fost și a rămas cel mai mare artist al veacului. Gloria i-a fost deplină. Orice hârtie pe care a apucat să așeze câteva semne e colecționată avar și expusă în muzee. Sume fabuloase valorizează (totdeauna cu crescătoare tendințe) o operă fără egal.

Putea să însemne ceva, pentru Picasso, imunda „scrisoare" primită la 15 iunie 1946? N-a aruncat-o iritat sau amuzat?

Nu. A păstrat-o.

Arta e veșnic ținta unor asemenea vajnice atacuri josnice, executate în numele colectivității (un grup de tovarăși), artistul (sau bunul meșteșugar) îi irită pe anonimii roși de invidii și îi scoate din minți.

Amărâtul actor al răvașului a știut prea bine că nu-l poate „suprima" pe Picasso. Ce să facă o lăcustă spre a opri o locomotivă cu aburi? Nu, el s-ar fi mulțumit doar cu uciderea unei dimineți. Amărăciunea lui Picasso l-ar fi îndulcit. S-ar fi îngrășat.

Și nu trebuie să fii Picasso, adică geniul între genii, spre a acuza asemenea abjecte „loviri". La tot pasul, în numele democrației ești învățat cum să respiri și să șekspiri. Ești tras de urechi, pus pe coji de nuci, înjuriat. Ți se arată reteveiul. Și nu ți se spune cu minimă precauție: **cred** că ești un bou, părerea mea este că ești un nimeni, s-ar putea să fii un cretin! Ți se vorbește net: **ești**! Că așa vor mușchii mei epistolari. Am zis. Eu. Ajunge atât.

De obicei lătrătura se exprimă ca fiind product al oamenilor muncii. Opinie a unor cetățeni patrioți. A contribuabililor înșelați. Etc...

Și ce-i de făcut?

Nimic.

GHEORGHE TOMOZEI ■

MAȘINA DE SCRIS

Alte opinii în legătură cu scrisoarea lui

Remus Valeriu Giorgioni

În numărul din 30 august a.c. al revistei **Flacăra** am publicat la **Mașina de scris** o scrisoare-eseu a poetului Remus Valeriu Giorgioni din Lugoj, care demonstra – dramatic – că în vremea noastră arta oscilează între a fi drog sau balsam, că **agonizează.** Acestei provocări literare i-au răspuns mulți corespondenți ai noștri. În numărul din 27 septembrie am reprodus intervențiile lui Tudor Călin Zarojanu din București și Alexandru Sfârlea din Oradea, amândoi scriitori consacrați. Fac loc, acum, în perimetrul **Mașinii de scris,** și opiniilor unor corespondenți care nu prea au experiența scrisului. Ei repetă ideile, uneori se exprimă neclar etc. De aceea, am fost nevoit să mă mulțumesc cu **extrase** din scrisorile lor. M-am gândit că n-ar fi bine să ignor complet aceste scrisori, întrucât ele alimentează discuția cu noi (și câteodată insolite) puncte de vedere.

Devoratorii de perisabil

Faptul că arta adevărată se află, nu de puține ori, în situația de-a se furișa pe tarabele neîncăpătoare, asemeni unui rău făcător, mă duce cu gândul la numărul crescând de consumatori. Cine sunt ei? De unde vin? Lipsa unei educații estetice căreia cel pe care Ortega y Gasset îl numește „omul-masă" i se împotrivește cu toată ființa este tocmai ceea ce furnizorii acestor mărfuri exploatează. De ce se încurajează acest consum? De ce?, de unde?, de când? acele traduceri nesupravegheate (în care de multe ori sunt omise – sau protejate? – până și numele traducătorilor).

Și ce îl deranjează pe omul cu educație estetică?, se vor întreba cei ce le admiră pe Sandra Brown, Danielle Steel ș.a.m.d. Deși gravă, nu existența celor lipsiți de bun-gust este supărătoare (până la urmă devoratorii de perisabil au dreptul la opțiune), ci maliția lor (adeseori brutală) la adresa artiștilor adevărați.

IULIA VALS
Turda

Sindromul Giorgioni

Referitor la scrisoarea domnului Remus Valeriu Giorgioni: bunul simț ne obligă să nu luăm în derâdere un semen de-al nostru care probabil a avut, bietul, o noapte de coșmar. A fi însă total indiferenți față de debitul său logoreic, ar însemna să-i întreținem sindromul.

Cu puțin efort de voință din partea autorului scrisorii s-ar putea debarasa de acest sindrom, cu singura condiție de a coborî din „sferele înalte" în care plutește, și a veni aici printre noi, pe Pământ.

LIVIU VAL MUNTEANU
Luna de Jos, Cluj

Arta nu agonizează

Cititorul bun a știut întotdeauna să aleagă și a ales arta pentru că acolo s-a regăsit pe sine, și-a regăsit toate splendorile, suferințele, spaimele și iluziile și a ales-o să-i țină companie în timp. Cititorul bun a stat mereu smerit în fața capodoperei, a marilor valori. Au venit însă cei care au dorit doar să se afle în treabă, să pară și ei culți și cărora arta li s-a părut ceva lesnicios de realizat, nu i-au intuit resorturile intime, melosul, bogăția.

Arta rămâne, cu sau fără voia unora, artă, ceva după care ne putem potrivi sufletele. Ea nu agonizează. Agonizează însă, uneori, artistul care, furat de succes, de impulsurile vieții și ale întreprinzătorilor este dispus să facă compromisuri. Îl simți cum se îndepărtează de artă, hăituit de himere sau hăituind himere, înconjurat de „binevoitori" și invocând până la urmă imperfecțiunile artistului și implicit ale artei.

IOLANDA PAGU
București

O pădure de țepe

Incitantă scrisoarea dlui Remus Valeriu Giorgioni! Poate că nu aș fi intrat în „hora" discuției la care am fost invitați cu generozitate, dacă destul de recent nu m-ar fi surprins o „judecată de valoare" emisă de o educatoare (calificată!): „ce bine scrie Sandra asta Brown". Se adresa unor surate aflate nu tocmai la prima tinerețe. M-am cutremurat, gândindu-mă la bieții copilași ajunși pe asemenea mâini. Dar să revenim. Singurul aspect unde nu pot fi de acord cu domnul Giorgioni este acela care privește transformarea artei în drog. Imposibil! Pentru că, ajunsă aici, arta a fost deja asasinată. (Nu cumva asasin însemna, la origine, mâncător de hașiș?) Proliferarea subkitschului în producția de carte, film, muzică, este un fenomen prea vizibil și, desigur, deranjant. Și dacă ar fi numai atât!... În cazul în care n-ar găsi teren de afirmare – un grosier segment al societății – nu s-ar manifesta. C. Noica vorbea undeva despre faptul că la anumiți oameni se observă existența unui ideal al mediocrității. Dar mediocritatea e prezentă peste tot și fără ideal, ceea ce e încă normal. Periculos e când această stare invadează, cucerește societatea și plonjează în submediocritate, adică în bovinizare, cum se exprima C. Blănaru în cartea „La lumina zilei", dacă nu mă înșel. Suburbanitatea, la propriu și la figurat, aflată într-o perpetuă și amețitoare navetă, murdară și agresivă, a produs și produce dezechilibrul persoanei umane, după care o aruncă într-un adevărat Infern cu poleială de Paradis. Obrăznicia „artistică", grosolană, împopoțonată și cocoțată pe umerii bietului om, oferindu-i o clipă de dezmăț pentru a-l înlănțui în ghearele-i hidoase, nu va putea fi eradicată, chiar dacă s-ar ridica pe ici - pe colo spânzurători, idee avansată de domnul Giorgioni în sfânta-i și, bineînțeles, atât de dreapta-i revoltă. Pentru moment, din spirit patriotic, eu propun un alt remediu – țepe, chiar și din „lemn de prun". O pădure de țepe!

Ăsta ar fi începutul...

IOAN ȚICALO
Râșca, Suceava

Știu că știți, dar țin să vă amintesc

■ La rubrica „Mașina de scris" se primesc texte literare de la autori din orice categorie: tineri sau bătrâni, începători sau consacrați, bărbați sau femei, români sau neromâni, cu studii sau fără studii.

■ Textele trebuie să fie dactilografiate sau cel puțin scrise lizibil. Dacă aveți încredere în valoarea lor, trimiteți-mi și o fotografie a dv. și un curriculum vitae. Dactilogramele, manuscrisele și fotografiile nepublicate NU se restituie.

■ Vă rog să nu mă căutați la telefon și să nu mă vizitați la redacție. TOATE scrisorile dv. vor primi un răspuns în cadrul rubricii „Mașina de scris", în ordinea sosirii lor.

■ Cele mai valoroase texte se publică în cadrul rubricii „Mașina de scris". Toate textele publicate în cadrul acestei rubrici candidează automat la premiul de 1.000.000 de lei care se acordă anual, la 1 noiembrie.

■ Tot dintre corespondenții rubricii „Mașina de scris" se aleg autorii cărora li se asigură publicarea unei cărți (pe bază de contract). Numele lor este anunțat la fiecare 1 martie.

■ Plicurile trebuie trimise la următoarea adresă: Alex Ștefănescu, la redacția revistei „Flacăra", Piața Presei Libere nr. 1, sector 1, 71341 București.

O nouă scrisoare de la Ana Maria Ionescu

Doamna Ana Maria Ionescu, învățătoare pensionară din Balotești, Sectorul Agricol Ilfov, mi-a reproșat, cu câteva săptămâni în urmă, că nu am publicat prompt proza lui Theodor Marius Barna, deși (tot eu) declarasem că o consider valoroasă. Am explicat atunci că nu mă grăbesc să-i lansez pe autorii de la care am o singură dovadă a talentului lor, fiindcă de multe ori se întâmplă să fie vorba doar de o erupție a vârstei, fără consecințe. Doamna Ana Maria Ionescu revine, cu o argumentație judicioasă, și mă contrazice din nou. Întrucât are mai multă experiență decât mine și, în plus, insistă dintr-o mare bunătate și nu din orgoliu, mă recunosc învins și o asigur de afecțiunea mea.

Stimate domnule Alex Ștefănescu,

Am fost profund impresionată că mi-ați răspuns în paginile și așa destul de drămuite ale revistei **Flacăra.** Credeam că rândurile mele, scrise pe o foaie de caiet, vor fi aruncate de secretara dv. la coș.

Trebuie să recunosc că aveți multă răbdare și putere de muncă. (Nu știu de unde găsiți și timpul necesar!) Așa ca să citiți rândurile tuturor celor care vă scriu. Să vă aplecați asupra lor cu atenție. Să le răspundeți.

Persist totuși în părerea mea. Știți cum sunt „cațele" bătrâne! Îmi permit să vă contrazic. O proză foarte bună, chiar dacă e trimisă de un începător necunoscut, ar trebui publicată. E o încurajare. Unii scriu pentru ei. Așa, din plăcere. Și scriu bine. Dacă n-ar fi un Alex Ștefănescu care să-i scoată la lumină, ar rămâne cu scrierile lor în sertar. Și oare n-ar fi o pierdere pentru noi? Nu atât pentru mine, care mi-am trăit viața, cât pentru generațiile de tineri care trebuie învățați să aprecieze fumosul.

Talentul trebuie încurajat la timp. Altfel se pierde. V-o spun eu, iertați-mi părerea. Dar am crescut generații de tineri. Mulți dintre ei n-ar fi ajuns ce sunt dacă nu-i încurajam și nu le călăuzeam pașii spre chemarea pe care o aveau. Reținerea dv. mi se pare exagerată. Uneori, o simplă încercare timidă poate schimba calea unui om. Dacă e pusă în valoare. N-are rost să vă dau exemple din istoria noastră sau a omenirii. Nu este cazul. Dv., om cult, le cunoașteți mai bine decât mine. Eu zic să aveți curajul, chiar dacă o să greșiți uneori, să dați drumul fără zăgaz la ce e bun și valoros. Chiar dacă el durează o clipă. O scânteie se poate transforma câteodată într-o vâlvătaie!

Cu tot respectul pentru munca dv. deosebită și neobosită... și pentru omenie.

Ana Maria Ionescu

Mari scriitori de mâine: Valentin Lavric

Valentin Lavric (din Solca, județul Suceava) a câștigat anul acesta - după cum, probabil, vă amintiți, stimați cititori - unul dintre premiile oferite de „Mașina de scris", constând în dreptul de a publica o carte. La semnarea contractului de editare el mi-a propus însă - și eu am fost de acord - să nu facă un volum din proza scurtă scrisă până în momentul respectiv, ci să debuteze cu un roman, la care abia începuse să lucreze. Așa se face că Valentin Lavric îmi trimite de atunci, periodic, câte un nou capitol din romanul promis - intitulat „Vremea ușoarei rătăciri". Capitolele sunt însoțite de explicații, care și ele ar merita publicate. Iată un exemplu:

„Încă nu am bătut la mașină capitolul 4, dar nu după multă vreme va fi gata și vi-l voi trimite. Puteți vedea că am băgat în funcțiune mașina cea nouă de scris, care merge perfect.

(Este vorba de mașina de scris electronică dăruită, ca premiu suplimentar, de firma Rank Xerox - nota mea, Alex. Șt.)

M-am gândit dacă n-ar fi mai bine s-o las pe ea singură să termine de scris romanul, căci și așa eu sunt cam leneș (7 luni - 4 capitole). Chiar dacă aș vrea să scriu mai repede, tot n-aș putea, căci cartea a început să ia singură hotărâri și se scrie singură (știți ce vreau să spun)."

Între timp, ca să nu-mi pierd cu totul răbdarea, Valentin Lavric mi-a trimis și o schiță, o mică bijuterie literară, cu titlul „Să fii tu însuți". Este scrisă cu umor, dar nu este doar o proză umoristică. Mă grăbesc s-o public pentru că nu sunt egoist și vreau să vă ofer și dv., stimați cititori, un prilej de delectare.

Valentin Lavric semnând contractul pentru editarea unui roman încă nescris

Să fii tu însuți

În vreme ce ea îl privea pierdută, Cristian îi luă mâna și, strângând-o cât putea de tare, îi șopti cu o voce misterioasă și măreață:

- Draga mea, scumpa mea Maricica, înțelegi tu, oare, ce reprezinți cu adevărat pentru mine? Pricepi tu însemnătatea urjașă a acestui moment și grozăvia care se petrece? M-am îndrăgostit de tine într-un mod atât de fără dubii, încât doar o minune ar putea face să nu te mai iubesc!

Fata suspină adânc și se cuibări la pieptul lui, îndrăgostită și ea la rândul ei ca o găinușă.

- Chipul tău drăgălaș și minunatul tău mod de a te purta m-au corupt fără putință de scăpare, continuă Cristian pe același ton romantic. Dar deodată tresări și, după o clipă de ezitare, puse următoarea întrebare: dar tu, tu ce-ai găsit la mine, ce te-a atras ca lumina pe un biet fluturaș? Spune-mi motivul respectiv, mor de curiozitate, căci, fie vorba între noi, mie mi se pare că sunt un tip destul de șters și fără valoare.

Maricica nu se aștepta deloc la această întrebare și nici la alta asemănătoare. Rămase fără replică, dar, venindu-și în cele din urmă în fire, deschise gura și rosti cu timiditate:

- Păi, cum să-ți spun... A fost așa, ca o...

- Hai, curaj! Nu te teme! Ești aici, cu mine.

Cristian se înfierbântase, drăguțul de el, gesticula fără încetare, dar fata încă ezita, mai bine zis nu știa ce să spună.

- Hai, dă-i bătaie! Trântește-o!

- De fapt, zise ea pe un ton destul de hotărât, mi-a plăcut că nu pozezi ca alții, nu-ți dai aere și ești sincer, neprefăcut. Ca și cum ai zice: Așta sunt eu și gata; cui îi place, bine, cui nu, tot bine.

- Acum înțeleg, zise el luminându-se. Ți-ai zis: uite un om care are curajul de a fi el însuși și gata, te-ai și îndrăgostit de mine. He-he-he! Mare hotomancă, n-am ce spune! În altă ordine de idei, cred că așa este, dacă stau să mă gândesc, într-adevăr eu sunt eu însumi și acest lucru mă bucură. Dar alte merite nu am și bănuiesc că ți-ai dat seama de asta, căci pare destul de evident. Absolut nici un merit, un tip șters și cam ciudat de felul lui. Așta sunt eu, eu însumi.

Mai târziu, se ridicară de pe banca aceea din parc și începură să meargă încet pe alee, îndreptându-se spre centrul orașului, unde locuia ea.

Pe drum, la marginea parcului, se întâlniră cu niște rațe care se bălăceau într-un ochi de apă, vesele nevoie mare. Ce vreți, se aflau în mediul lor și se bucurau, în ciuda faptului că apa era murdară, noroioasă și urât mirositoare.

Lui Cristian îi veni o idee aiurită, cum le vin tuturor oamenilor de multe ori, dar astfel de idei sunt imediat respinse și aruncate la coșul de gunoi. Dar Cristian își aduse aminte că el își poate asuma liniștit propriul eu și... se repezi spre rațele cu pricina și le fugări de acolo, strigând și agitându-și mâinile. La care ele plecară, nu fără părere de rău. Apoi, Cristian își puse ideea în aplicare: se lungi deasupra bălții, sprijinit numai în palme și în vârful ghetelor și începu să facă flotări, cu grijă să nu-și murdărească hainele. La un moment dat, însă, tot își murdări manșeta din partea stângă și, gândindu-se „De-acum mi-e totuna!", se lăsă dus de impulsul unei noi idei a lui însuși și se trânti în baltă. Cuprins de frenezie, se întoarse pe spate în bălțoacă și începu să bată apa cu palmele și picioarele, scoțând diferite chiuituri, într-o adevărată dezlănțuire de libertate.

În acest timp, auzise niște chicoteli pe care nu prea le luase în seamă. Întorcând acum capul, zări, cocoțați pe un gard, niște puști care se hlizeau arătându-i cu degetul. De asemenea, la marginea parcului se opriseră din mers niște femei și un domn cu pălărie și se uitau la el cu interes. Se mai opriră și alții, dornici de distracție.

Deodată, se auzi un strigăt și frumoasa Maricica o luă la fugă cu mână la gură, plângând în hohote. Poala rochiei îi flutura în bătaia vântului.

Cristian mai întârzie numai o clipă ca să-și savureze victoria sine-lui, dar apoi îl cuprinse îndoiala și începu să se întrebe dacă nu exagerase nițel.

În seara aceea și a doua zi și în zilele următoare, îi dădu telefon fetei, dar de fiecare dată îi răspundea o voce rece și uscată și aspră care spunea:

- Maricica nu mai este acasă...

Ieșirea din anonimat: Gheorghe Bololoi

Deși are un nume mai curând de comerciant, de ministru sau de spion decât de poet, Gheorghe Bololoi este poet. S-a născut la 14 august 1952 în comuna Pogruia din județul Gorj și o mare parte din viață - din a doua jumătate a vieții de până acum - și-a petrecut-o în străinătate, de unde s-a întors într-o stare de spirit (îmi asum răspunderea pentru această apreciere) confuză. Glumește și când este și când nu este cazul (mai ales pe seama sa), compune jocuri de cuvinte cu o insistență maniacală, face excursii bizare în lumea fictivă a culturii sau în lumea propriilor sale visuri (visuri visate cu ochii deschiși). Din toată această țăcăneală rezultă o poezie imprevizibilă și plină de farmec, un fel de jazz de cuvinte, o tragedie antică interpretată de bețivii dintr-o crâșmă (nu orice fel de bețivi, ci artiști ratați, cu sclipiri de inteligență la fel de dese ca blitz-urile aparatelor de fotografiat la o paradă a modei). În literatura română își face deci apariția încă un poet excentric. Să-l citim fără prejudecăți și, în general, în timpul lecturii, să fim pregătiți pentru... orice!

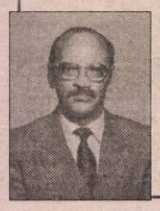

Nume pline de sume

Adâncile semnificații ale entității numelor pline de sume se opresc la poarta neînțelegerii mele. Iată un exemplu: rochie! Trei palate și-o trăsură într-o noapte cu căldură doar pentru o tură. Yoko Ono m-auzea, muzică pe nări sufla și mă-nvăluia. Rochie, câte minuni, coșmare, avatare prin altare nu se petrec cu tine, pe tine, în tine, sub tine, din tine, spre tine, din cauza ta, surato! Un eolian regat pentru o rochie! A fi sau a nu fi, aceasta-i rochia! Poeme aproape biblice, homerice, pentru rochii istorice isterice. Ferice de călugări cu rochiile lor sutanale, sultanale banale, rasiale, răsuflate. Imagini dantești pentru rochii de porcine candide la dolcevitaline feline mereu virgine. Întrebări hamletiene, ofeliene, rubensiene pentru (despre) rochiile lui Ene-a și Didon-a, cele două b-orfeline cântând în șiroaie de ploaie cu dragoste la zero fahenreite rabelaissate prin sate. TAFIRI!

O terassă, mai multe mese

Bine, măi Taasse, poți tu să bei... două beri de-o-dată, mă?!! Și timp pentru viața ta personală când mai ai, puiule? Uită-te și tu, totul trebuie refăcut! Atâtea masse și-atât de puține mese! Ce să mai vorbim de beri? Una șatenă, bronzată, cu părul lung și ochi albaștri, pătrunzători ca niște **Aștri**, alta blondă, rondă, bucă-lată, de domnul bine-cuvânt-ată se... ceartă cu o Zulu-fată pentru o cămașă descheiată.

Veni și una mai zurlie, suavă ca o pălărie pe o păpădie, plecă urgent cu un sergent, că nu-i plăcu acel dement, ce o privea cam insistent.

Rămasse una mai pletoasă cu trei mici și alta mult prea roasă de blânda, dulcea invidie, până când plata să mai vie.

Are cu-vântu' Ceea blondă, care-ntre timp nu mai e rondă, băută cu prea mult nesaț, de unu'slab de prin Galatzi.

Ha..., ha... H-albaaaa!!!

Neagraaa,

Măi bă-ietzi c-atzi devenit cam îndrăznetzi!!!

Oglinzi venețiene

Priviți-mă!, Priviți-ne! Eu, noi, sunt, suntem
Elenele tuturor timpurilor, tuturor lumilor
Rara avis in terris, noi viață nu cerem, vrem!
Fără un cuvânt, fără o privire pe toți vă supunem
Exempli gratia – augustii regi ai romanilor
Carele triumfale, cezarele marilor, prinților
Tinerele Diane supunând imperii, universuri, poeți
Întotdeauna ne-au venerat, în genunchi plângând
Un doge, teatral, cu torțe arzând, vers alb îngânând
Ne-a dăruit Veneția, femeia fatală a marilor filozofi
Elegant, sublim, încet murind, la nesfârșit repetând...

Oglinzi venețiene, oglinzi venețiene!!
Priviți-ne, priviți-ne! Priviți-mă!!!!!

Pagini realizate de Alex Ștefănescu

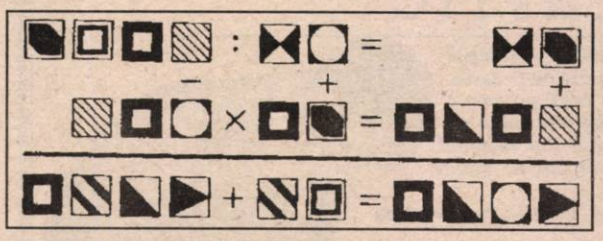

CALCULE

La cifre egale corespund semne egale.

EVALUARE

Integramă de M. ZGUBEA

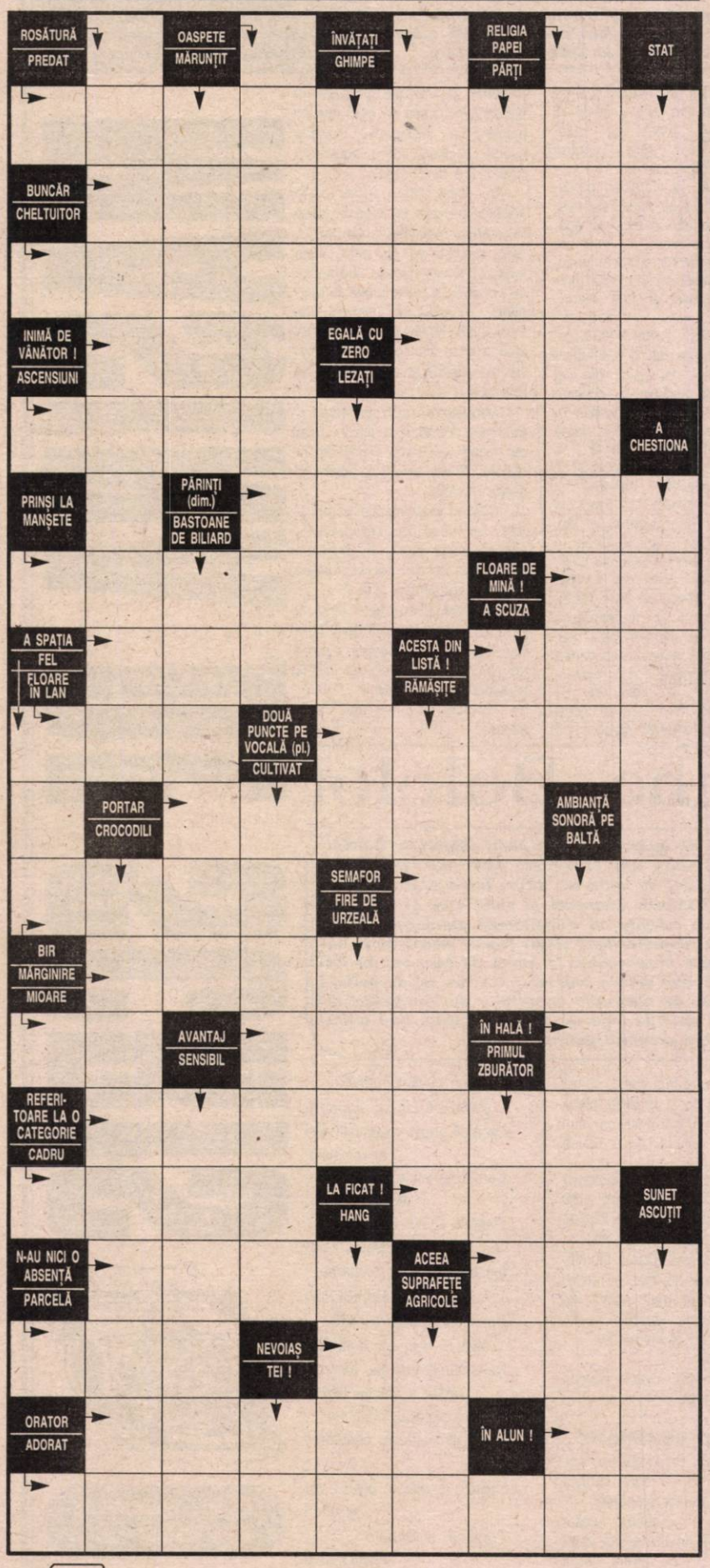

INOVAȚII

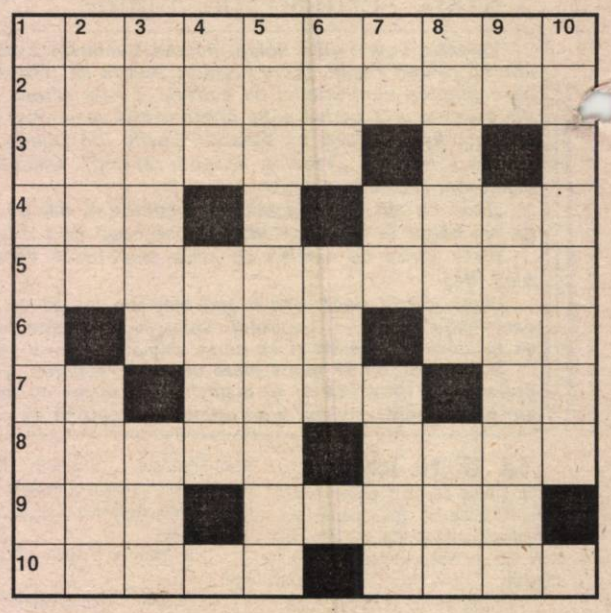

ORIZONTAL: **1)** Zi nelucrătoare. **2)** Lovitură de mare efect. **3)** Față strâmbă. **4)** Local popular - Spus la superlativ (pop.). **5)** Tip de secerătoare. **6)** Dată în fuga mare - Subansamblu de piese. **7)** Biologic! - Luat ca probă - Tei uscat! **8)** Bun de prins - Loc special amenajat pentru alegeri. **9)** Nu-i a bună (masc.) - Pune cuvintele în ordine. **10)** Pusă pe învârteli - Cuvânt de încheiere.

VERTICAL: **1)** Aflată la înghesuială. **2)** Cactus viu - Dă din gură. **3)** Cuprinși de friguri - Bun de spânzurat. **4)** Destinație pentru un balon - Partenera lui Mc Donald (!). **5)** Făcute de râs. **6)** Stă în echilibru - Primul la fugă. **7)** Cote medii! - Trunchi de cais! - A face părul măciucă. **8)** Văzut cu ochii - Făcut de râs. **9)** Curse rebusiste! - Aflați la capătul Pământului. **10)** Gen de emisiune.

DAN POPA ■

DESEN ASCUNS

Uniți toate punctele de la 1 la 51.

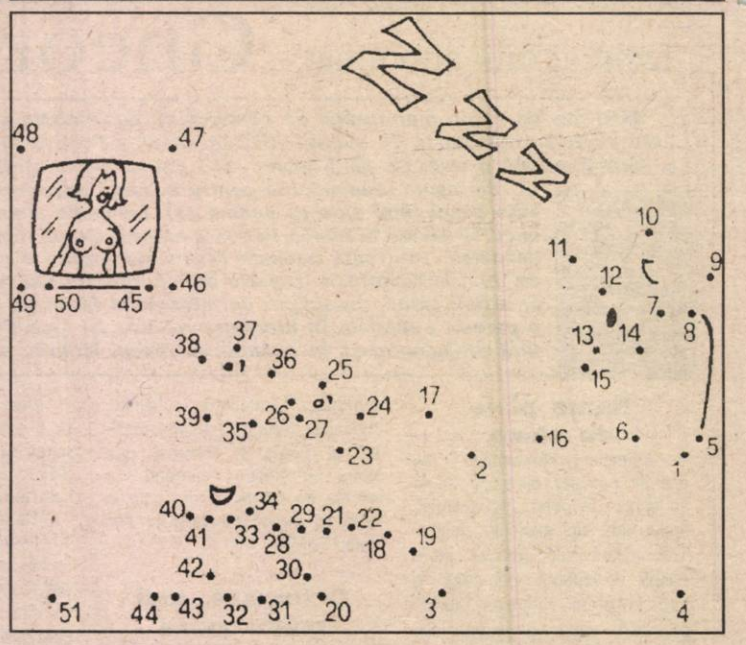

Pagină realizată de MIHAI ZGUBEA

Biblioteca municipală
ODORHEIU-SECUIESC

Ion Coja:

„PDSR a inițiat strategia stupidă a racolării prin ciolan !"

pag. 7

Nr. 42 ● 18 - 24 octombrie 1995 ● 16 pagini - 500 lei

Flacăra

Fondată în 1911 de C.BANU

Editată de
S.C. Publicațiile FLACĂRA S.A.

Președinte - director general
GEORGE ARION

Redactor șef
Răzvan Dumitrescu

Un spion între oameni

Istoria completă a douăzeci de ani de carieră a agentului secret Dinu Dan

pag. 5

Flash:

Afacere cu cântec: CREDIT BANK

Surprize, ciudățenii, declarații fulminante

pag. 2

Investigații:

PSM la umbra Durref

O invenție mare cât o escrocherie

pag. 8 - 9

Campionatul Mondial de Rebus

Poiana Brașov
22-27 octombrie 1995

Cel mai mare eveniment rebusist din istoria țării noastre, a patra manifestare de anvergură pe plan mondial după edițiile precedente ale CMR (1992 - SUA, 1993 - Cehia, 1994 - Germania), a cărei deviză este

BRAIN FOR PEACE.

(În numărul viitor vom publica un material amplu referitor la începerea lucrărilor și lista sponsorilor)

MAȘINA DE SCRIS

oferă în continuare premiul de un milion de lei

pag. 12-13

O afacere cu cântec:

Credit Bank

❑ Surprize, ciudăţenii, declaraţii fulminante

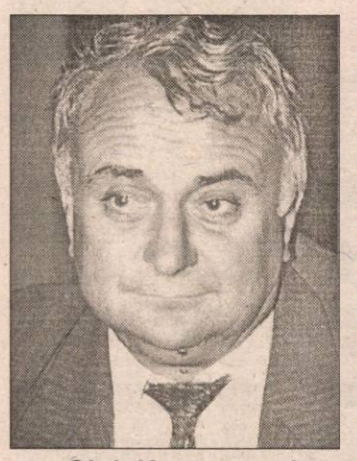

Marcel Ivan, preşedintele CREDIT BANK, a fost arestat pe data de 7 ianuarie a.c., acuzat fiind de fals şi uz de fals, bancrută frauduloasă (aducerea la faliment a băncii), luare de mită şi înşelăciune. Ultimele două infracţiuni constituie obiectul unui dosar aflat pe rolul instanţei Secţiei I Penale a Tribunalului Bucureşti. Pentru celelalte infracţiuni, Marcel Ivan este încă cercetat. Întrucât Parchetul General n-a solicitat prelungirea mandatului de arestare, ar trebui să fie cercetat în stare de libertate pentru bancrută frauduloasă, dar i se menţine starea de arest pentru luare de mită şi înşelăciune.

Gigi Kent nu ştie unde a dat mita!

În cele nouă luni, a fost desemnată noua conducere a Băncii CREDIT BANK: preşedinte EMIL CIOFLAN (rectorul Universităţii Athenaeum) iar vicepreşedinte STERIU POPESCU. De menţionat că pe acesta din urmă, Marcel Ivan l-a destituit din funcţia de vicepreşedinte la sfârşitul anului trecut, dar a fost repus în funcţie după arestarea fostului preşedinte.

La baza acuzaţiei de luare de mită stau două denunţuri: al lui Vasile Gheorghe, cunoscut în lumea interlopă sub numele de Gigi Kent, şi al lui Nicolae Bică, ce afirmă că Marcel Ivan le-a cerut zeci de milioane de lei pentru a le aproba credite de sute de milioane de lei.

Gigi Kent, patronul Hotelului Alpin din Sinaia, a declarat instanţei că Marcel Ivan i-a cerut în 1993 11 milioane de lei pentru a-i da un credit de 100 milioane de lei. "Sacoşa cu cei 11 milioane am lăsat-o pe o măsuţă din sticlă în biroul lui Marcel Ivan", a precizat Gigi Kent. În replică, Marcel Ivan a declarat că respectiva măsuţă de sticlă se află în biroul actual al preşedintelui băncii, din strada CORBENI nr.30. "Banii pe care pretinde Kent că mi i-a dat în 1993, ar fi trebuit să-i primesc în biroul din strada LOUIS CALDERON, unde se afla vechiul sediu al băncii şi unde nu aveam măsuţă de sticlă", a precizat Marcel Ivan. De altfel, la întrebarea instanţei, Gigi Kent n-a ştiut să precizeze etajul unde a avut biroul Marcel Ivan în sediul vechi al băncii. În legătură cu închirierea unei vile în Sinaia, Gigi Kent a declarat instanţei că deşi i-a cerut lui Marcel Ivan 300 de milioane de lei pe an, a încheiat afacerea pentru 144 milioane de lei (pentru această "afacere", Marcel Ivan i-a solicitat un comision de 20 milioane de lei). Până şi instanţa s-a mirat că Gigi Kent s-a mulţumit cu mai puţin de jumătate din suma cerută iniţial. Banii pentru vilă au fost daţi, în schimb imobilul nu a mai putut fi închiriat , pentru că proprietarii de drept au intrat în posesie.

Un caz cusut cu aţă albă!

Gigi Kent i-a propus lui Marcel Ivan închirierea Hotelului Alpin, dar a fost refuzat. După nouă luni, banca i-a trimis lui Gigi Kent o somaţie prin care îi cerea restituirea sumei de 144 milioane lei, plus dobânda de 237 milioane lei. "Dacă nu-mi cerea banii, nu eram aici", a declarat în faţa instanţei Gigi Kent, precizând că l-a denunţat pe Marcel Ivan, pentru a nu plăti sumele respective.

Totodată, Marcel Ivan a ţinut să precizeze instanţei că Steriu Popescu, vicepreşedintele Credit Bank, a venit într-o zi cu Gigi Kent şi i-a spus că dacă nu-şi retrage somaţiile, patronul Hotelului Alpin îl va denunţa la poliţie.

NICOLAE BICĂ, patron al unei societăţi comerciale din Urziceni, a declarat instanţei că Marcel Ivan i-a cerut, în 1993, 10% din creditul de 400 milioane de lei, pe care urma să-l obţină de la bancă, datorită intervenţiei preşedintelui Credit Bank. Nicolae Bică a precizat că, în vara anului 1993, a solicitat un împrumut de 400 milioane de lei de la Agenţia Sectorului 2 - Credit Bank, dar cererea i-a fost respinsă deoarece nu prezenta garanţiile necesare obţinerii creditului. La a doua solicitare, Nicolae Bică a prezentat drept garanţii două contracte, privind importarea de hârtie de ziar din Rusia. Şi această cerere i-a fost respinsă. "Persoane, cărora nu le pot preciza numele, care lucrau în bancă mi-au spus că dacă îi ofer un comision din sumă lui Marcel Ivan pot obţine creditul", a declarat instanţei Bică. El a afirmat că s-a dus la preşedintele Ivan deşi nu-l cunoştea şi i-a prezentat cazul său. După ce Marcel Ivan a acceptat cererea pentru credit, Nicolae Bică l-a întrebat pe preşedintele băncii "cât îl costă", iar acesta i-a răspuns că doreşte 10% din totalul creditului. La întrebarea instanţei de ce Bică i-a propus să-i dea un comision lui Marcel Ivan ulterior acceptării de către acesta a creditului, patronul din Urziceni a afirmat că aşa a considerat el necesar. "Am dat ca să fiu sigur că iau", a conchis Bică. El a declarat că a lăsat o sacoşă ce conţinea 27 milioane de lei pe un birou negru ce se afla pe partea dreaptă a cabinetului băncii, Marcel Ivan neschiţând nici un gest. Surse ale administraţiei băncii susţin că în fostul cabinet al lui Marcel Ivan n-a existat niciodată un birou negru, pe partea dreaptă fiind o uşă ce face legătura cu biroul vicepreşedintelui Steriu Popescu. Nicolae Bică l-a denunţat pe Marcel Ivan în urma unei vizite, la sediul societăţii pe care o conduce, a două persoane care s-au recomandat ca venind din partea preşedintelui băncii, pentru recuperarea creditului şi care l-au ameninţat că îi vor fi răpiţi cei patru copii dacă nu returnează banii. În replică, Marcel Ivan a declarat mirat că nu-l cunoaşte şi nu l-a văzut în viaţa lui pe Nicolae Bică. Totodată, a ţinut ca instanţa să-l întrebe pe Bică unde şi-a înregistrat firma pe care o conduce, deoarece el, în calitate de preşedinte, a ordonat ca societăţile să-şi deschidă credite la filialele Credit Bank în localităţile unde au fost înregistrate ca persoane juridice. Firma lui Bică are sediul în Urziceni şi a fost înregistrată în Ialomiţa. Credit Bank are filiale în ambele localităţi. De dosarul privind creditele obţinute de Bică se ocupă COSTEL PAPARI, fost şef al Serviciului Credite al Agenţiei Sectorului 2, actual director al Agenţiei Sectorului 4. Bică, în februarie 1994, a obţinut de la filiala băncii din Tulcea un credit de 355 milioane de lei pe care l-a transferat la Agenţia Sectorului 4. Din toţi banii, Bică n-a restituit decât 70 de milioane lei, conform declaraţiei lui din instanţă.

Marcel Ivan a declarat instanţei că tot ce i se întâmplă este un aranjament şi că Gigi Kent împreună cu colonelul Sorescu din IGP şi alte persoane din Parchetul General s-au întâlnit la un moment dat în barul ALEXIS pentru a discuta acest lucru.

Dacă luarea ca mită a milioane de lei nu reprezintă suportul solid al acuzaţiilor, înşelăciunea pe care a realizat-o ex-preşedintele Ivan ridică însă multe semne de întrebare. Cum pentru bancrută frauduloasă Parchetul nici n-a mai emis mandat de arestare, atunci n-ar fi exclus să se fi dorit doar înlăturarea lui Marcel Ivan pentru ca partidul de guvernământ să aibă controlul total al Băncii Credit Bank.

TEO CĂLINESCU ■

PUBLICAŢIILE
Flacăra

Societate comercială înmatriculată la Oficiul Registrului Comerţului Bucureşti sub nr. J. 40/5888/1991 din 04.07.1991

Consiliul de Administraţie:
Preşedinte - director general:
GEORGE ARION
Membri: Manuela Vasiliu Arion, Ion D. Goia, Alexandru Păsărin
Director juridic - personal: CORNELIU OLTEANU
Director difuzare: MANUELA VASILIU ARION
Secretariat: Mihaela Caroline Muşat 222.33.31; 222.33.44; (2002)
Adresa: Bucureşti, sectorul 1, Piaţa Presei Libere nr. 1, cod 71341.
Telefoane: 223.15.10; 223.15.20; 223.15.30; 223.15.40, 223.15.12, 223.15.37, 223.15.44, cu interioarele din paranteze
Fax: 222.82.89
Cont lei - 40.72.30.110.496 BCR, sector 1, Bucureşti
Cont valută - 47.21.6.16.0431.0 BCR, sector 1, Bucureşti.

Flacăra

Redactor şef: RĂZVAN DUMITRESCU
Secretar general de redacţie: ADRIAN PETRESCU
■ POLITICĂ - Răzvan Butaru, Tudor Călin Zarojanu
■ EXTERNE - Ion D. Goia, Ştefan Nicolae
■ CULTURĂ - Remus Andrei Ion
■ SOCIAL - Alexandru Arion, Lucia Ştefanovici
■ SPORT - Pompiliu L. Dumitrescu
■ REPORTERI SPECIALI - Liliana Petruş, Toma Roman jr., Horia Ţurcanu
■ INVESTIGAŢII - Matei Dumitru
■ FOTOREPORTERI - Petre Cojocariu, Elena Ghera, Florin Ioniţă
■ CORESPONDENŢI ÎN ŢARĂ: Paşcu Balaci, Ion Ceacâru
■ CORESPONDENŢI ÎN STRĂINĂTATE: Alexandru Graur (Italia), Mihai Rusu (Germania), Emanuel Tânjală (SUA)
■ SECRETARIAT DE REDACŢIE - Crina Gorgoi
■ CORECTURĂ - Maria Antonescu, Angela Ştefănescu

Flacăra BIS magazin
Redactor şef: LIVIU TIMBUS

REBUS
REBUSACHE
maxi SKANDY
Director publicaţii de divertisment:
ALEXANDRU PĂSĂRIN
Redactori şefi:
MIHAI ZGUBEA ("Rebus")
CONSTANTIN GRIGORE ("Rebusache")
Aurel Ştefan Alexandrescu, Dan Popa, Simona Păsărin, Simona Simzianu; Telefon: 2036.

REVISTA PENSIONARILOR
Redactor şef: BRÎNDUŞA NICOLAE
Dan Gheorghe

PUBLICITATE ŞI SUPLIMENTE SPECIALE 222.68.05: Călin Mărcuşanu, Dragoş Baltă, Dan Ciuciucu, Adriana Dobrescu, Marius Onofrei, Florin Petria, Mihai Săndoiu
ŞEF COMPARTIMENT COMPUTERE: Cristina Chiţulescu
TEHNOREDACTARE COMPUTERIZATĂ 222.67.38: Mihaela Anghel, Maria Călin, Mirela Fotea, Eugen Maţotă, Cezar Munteanu, Doru Vintilă
DIFUZARE 222.66.28: Robert Anton, Gabriel Bumb, Cora Cioceanu, Marian Frunzeanu, Doru Iancu, Valerică Leon, Neculai Luchian, Marius Procopie, Nicolae Şerban, Marian Anton
PERSONAL (2128): Adrian Boicescu
FINANCIAR-CONTABIL: Viorica Tudor, Gabriela Ionescu, Florenţa Tudor
ADMINISTRATIV (2128): Dan Mircea Popa, Marian Băicoianu; Liliana Creţu, Mariana Sănduleasa
Cititorii din străinătate se pot abona prin Societatea Comercială "Publicaţiile Flacăra" S.A.

TIPARUL: OMEGA PRESS INVESTMENT S.A.

Revista FLACĂRA utilizează informaţii furnizate de agenţia MEDIAFAX

Cazul Dinu Dan

Un spion între oameni

Acest serial nu se dorește un atac la adresa SRI și nici a directorului său, Virgil Măgureanu

Spioni... Servicii secrete... Securitate... Filaje... Toți acești termeni și încă mulți alții delimitează mai mult decât vocabularul unei cărți polițiste. Pentru unii ei fac parte din vorbirea curentă. Dinu Dan e unul dintre aceștia. Nu are rost să judecăm dacă el, spionul dintre oameni, este un om rău sau bun... Într-o asemenea lume acești termeni nu există. Recunoaște că a făcut mult rău, că oameni vinovați sau nu au avut de suferit de pe urma acțiunilor lui. Unii poate au murit. Și iarăși nu are rost să judecăm dacă, rupându-se din viața pe care a dus-o 20 de ani, s-a salvat moral. Singurul lucru important - și mi-am dat seama de asta după multe ore de discuții cu spionul **Dinu Dan și după câteva replici ale** omului **Dinu Dan - este istoria dintr-o lume secretă care iese, acum, la iveală... Acum câtăva vreme, „Ziua" a publicat o parte din dezvăluirile senzaționale ale fostului subofițer de contrainformații Dinu Dan. Începând cu acest număr, revista FLACĂRA vă oferă istoria completă a douăzeci de ani de carieră în „lumea din umbră".**

Episodul 1:
RACOLAREA

Dinu Dan s-a născut pe 23 august 1954 la Râmnicu-Vâlcea. În 1974 a absolvit școala militară de maiștri subofițeri „Gh. Lazăr" din Sibiu, fiind apoi repartizat la Centrul de instrucție a cadrelor de transmisiuni, U.M. 01612 București. Până în 1975 destinul său era cel al unui om aproape obișnuit. De atunci înainte, pentru Dinu Dan a început aventura într-un univers necunoscut, într-o lume ascunsă. Povestea sa, de-a lungul a 20 de ani de muncă în contraspionaj, începe...

- Când ați fost racolat?

- În 1975, pe când eram subofițer activ la U.M. 01612 București. M-a racolat lt. colonelul MIERLUȚIU IOAN, ofițer de contrainformații, într-o conjunctură, evident, defavorabilă pentru mine și favorabilă lui. Eram tânăr, aveam 21 de ani, fusesem trimis la munci agricole, nu îmi plăcea...

- Vi s-a propus direct colaborarea cu Securitatea?

- Da. Când m-am întors dintr-o acțiune din aceasta de munci agricole lt. colonelul MIERLUȚIU m-a chemat în biroul său - unde se mai afla și un civil - și m-a întrebat: „Îți place poliția?". Am răspuns că dacă e vorba de poliția cu câine pe stradă , nu îmi place. „Dar cea de spionaj, contraspionaj?" m-a întrebat mai departe. Am răspuns afirmativ, după care am acceptat să „vin la ei".

- Ce știați, atunci, despre implicațiile unei astfel de decizii, despre ce înseamnă exact propunerea care v-a fost făcută?

- Nimic.

- Ați semnat vreun act?

- Da, am completat un formular tipizat, conceput în niște termeni foarte duri, un fel de angajament. După două săptămâni am plecat în reciclare la Grădiștea unde am stat trei luni. Nu pot să vă spun decât că acolo am fost instruit, antrenat pentru ceea ce aveam să fac mai târziu. Și din acel moment am început să trăiesc o viață dublă: eram atât ofițer în trupele MAN cât și în cadrul Direcției a 4-a a Departamentului Securității Statului. În 1975 când au fost inundațiile am fost repartizat ca subofițer de securitate în cadrul gărzii de corp și de însoțire a colonelului, pe atunci, Ilie Ceaușescu. Astfel am intrat sub aripa lui ocrotitoare și recunosc faptul că de-a lungul carierei mele m-am folosit de această relație. Am fost mutat la Comandamentul Apărării Civile, dar nu cred că am trecut pe acolo de mai mult de două ori. Eu îmi făceam treaba mea pe linie de contrainformații la Comenduirea de garnizoană, la Aeroportul Otopeni, raportând tot la Consiliul politic superior. Nu am avut, în această perioadă, acțiuni majore... Era o perioadă de acomodare.

- Cât a durat această perioadă?

- Vreo șase luni, timp în care am fost mutat cu locuința la cazarma contrainformațiilor militare de pe strada 13 Septembrie unde mi s-au dat „n" uniforme militare, de la aviație la marină, cu diverse grade pe care le foloseam în acțiunile de filaj, de supraveghere...

- Care a fost prima misiune cu adevărat importantă?

- Practic, prima misiune în adevăratul sens al cuvântului a avut loc în noiembrie-decembrie 1975. Era vorba de testarea autospecialelor de transmisiuni R1300, produse, proiectate și concepute de lt. colonelul GHENOVICI. Aceste autospeciale sunt niște stații radio cu rază medie de acțiune (350 km.), montate pe TV-uri modernizate și care trebuiau să le înlocuiască pe cele rusești R130. Din fericire, atunci, nu a fost nici o problemă...

(continuare în numărul viitor)

Departamentul Securității Statului

Direcția 1: contraspionaj politic

Se ocupa cu toate acțiunile îndreptate împotriva PCR. Metodele sale erau filarea, urmărirea disidenților precum și a tuturor persoanelor considerate a fi împotriva regimului. Ascultarea convorbirilor telefonice și deschiderea corespondenței intrau tot în apanajul acestei direcții. Telefonul era branșat din centrala automată la un serviciu de ascultare al Serviciului tehnic al Securității. Capsula de emisie, microfonul telefonului, putea capta atât convorbirile telefonice cât și pe cele din casă. În momentul când frecvența sunetului se situa între 270 și 3000 Hz, în centrală se cupla în mod automat un casetofon care înregistra respectivele discuții. De asemenea, atunci când ascultarea se făcea fără aprobarea șefului Securității județene sau a șefului Serviciului tehnic, lucrătorii, în special cei ai Direcției 4, se branșau direct la repartitorul unde se găsea conectat respectivul telefon. Toți membrii marcanți ai PCR erau ascultați.

Direcția a 2-a: contraspionaj economic

Se ocupa cu protecția contrainformativă economică a industriei împotriva eventualilor agenți externi.

Direcția a 3-a

Se ocupa exclusiv cu filaje, urmăriri, supravegherea relației cu străinii a cetățenilor români. De asemenea, răspundea de mass-media, cultură, sport etc., lucrând la cererea celorlalte direcții ale Securității.

Direcția a 4-a: contrainformații militare

Se ocupa de contracararea tuturor acțiunilor îndreptate împotriva armatei române (trupele MAN, MI, ale Gărzilor patriotice și Apărării civile). Metodele acestei direcții cuprindeau tot ceea ce se făcea în cadrul Securității. Oamenii din acest serviciu erau cei mai periculoși fiind incontrolabili la nivel local și, până la un punct central, fiind subordonați doar șefului Direcției și șefului DSS. Acțiunile lor vizau atât civili cât mai ales cadre militare chiar din Securitate.

Direcția a 5-a: pază și protocol

Lucrătorii acestui serviciu aveau atât o dotare specială la nivelul comunicațiilor (tehnică americană, vest-germană și japoneză ce funcționa pe unde ultrascurte imposibil de detectat de către celelalte servicii) și al armamentului (UZI, mini-UZI, aparatură de ochire în infraroșu, veste antiglonț) cât și un antrenament special, efectuat la trupele USLA, București.

Pagină realizată de ALEXANDRU ARION ■

Redacția revistei „Flacăra" cere Ministerului de Interne protecție pentru cetățeanul Dinu Dan împotriva eventualelor agresiuni asupra sa.

Subsemnatul Dinu Dan, domiciliat în Râmnicu Vâlcea, str. Doctor Nauman nr. 26, bl. 99 sc. D ap. 5, sunt de acord cu materialul publicat în Revista Flacăra nr. 42/'95, drept pentru care semnez propriu.

București,
sediul revistei Flacăra
12.10.1995

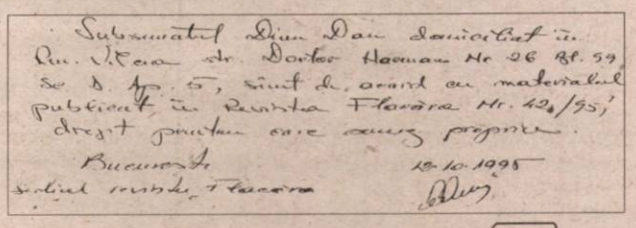

Puterea pumnului

Un polițist încalcă legile

Poliția este un organ de stat însărcinat să vegheze la respectarea legilor, să apere și să protejeze cetățenii și drepturile lor. Cazul Valentinei Chirea, din București, ne arată disprețul și bătaia de joc cu care poate fi tratat un simplu muritor de rând de către un banal plutonier de secție, sau chiar de către o întreagă Direcție Generală de Poliție. În rândurile care urmează veți înțelege ce înseamnă secretul de serviciu pentru lucrătorii Secției 11 Poliție și veți vedea cum sunt cercetate sesizările și plângerile formulate de locuitorii sectorului 3 din București. Penibilul situației ar trebui să ne facă să râdem dacă n-am ști că totul se întâmplă pe banii noștri.

Divorț cu scandal

Chirea Valentina nu a avut o căsnicie fericită. Fostul ei soț, Valentin, căci între timp s-a produs divorțul, era violent, îi plăcea băutura și umbla după femei. După 10 ani cei doi se despart, dar nu civilizat și asta din cauza năravurilor lui Chirea Valentin. Supusă bătăilor și injuriilor permanente, Valentina își scoate într-un final, în urma loviturilor primite în ziua de 14 iulie 1994, un certificat medico-legal. Cu actul respectiv se duce la Secția 11 Poliție și depune o plângere împotriva lui Chirea Valentin, plângere care primește numărul de înregistrare 1176456/ 3.08.1994. Deși în colțul din stânga sus al plângerii se află scrisă o rezoluție prin care se cere rezolvarea cazului, Chirea Valentina nu primește nici un răspuns. Drept urmare, femeia deschide acțiune penală împotriva celui ce îi era încă soț. În 28 martie 1995 se pronunță divorțul, iar la 5 aprilie Chirea Valentin, prin sentința nr. 372, este condamnat la plata unei amenzi penale de 25.000 lei.

Chirea Valentina n-a fost sacul de box doar al fostului ei soț. Ea a luat bătaie și de la vecinul de apartament, Feraru Florentin, cu doar o lună înainte de pronunțarea divorțului. Feraru se pare că este în relații amicale cu Chirea Valentin, iar Valentina este ferm convinsă că există o legătură între agresiunea vecinului și prietenia celor doi. În orice caz, biata femeie a mai depus o plângere la Secția 11 Poliție împotriva viteazului Feraru. Nici de această dată n-a primit răspuns. Cum nu a primit răspuns nici la sesizările prin care arăta că i-au dispărut lucruri din apartament: televizor, frigider, congelator și fier de călcat. N-a venit nici un polițist să constate dispariția obiectelor de uz casnic, în condițiile în care ușa apartamentului nu fusese forțată, iar partajul bunurilor celor doi, Valentin și Valentina, nu s-a produs. A fost împărțit doar apartamentul din Brândușelor 4-15 în care locuiau, două camere revenind femeii și copilului, Cristina Andreea, în vârstă de 9 ani, ce a fost încredințată mamei, iar o cameră lui Valentin.

La Secția 11 Poliție se pierd secrete de serviciu

Au trecut 14 luni de când Valentina a depus la Secția 11 Poliție prima plângere (în care sesiza organele în drept că a fost maltratată de soț). Cel ce trebuia să se ocupe de situația în care se găsește Chirea Valentina este bravul și dreptul plutonier de poliție Jecu Nicolae. Jecu a fost atât de drept și atât de cinstit cu împricinatul Chirea, încât i-a arătat și i-a lăsat spre păstrare plângerea soției! Adică, a scos de la dosar hârtia cu nr. 1176456/ 3.08.1994, prin care Valentina relata cum a fost bătută de soțul devenit caftitor și a dat-o acestuia să studieze și să ia măsuri. Din fericire, lucrătura pusă la cale de plutonier împotriva celei pe care ar fi trebuit să o apere a fost descoperită. Pe scurt, Valentina și-a găsit plângerea, în original, și cu numărul de înregistrare dat de registratura Secției 11 Poliție, exact în camera în care locuiește fostul ei soț!

CERTIFICAT MEDICO-LEGAL

Credem că este destul de clar de ce nu au fost rezolvate sesizările Valentinei Chirea. Clar i-a fost și ei, drept pentru care a depus, la 23 august 1995, un memoriu la Direcția Generală a Poliției Municipiului București, prin care cerea tragerea la răspundere a subofițerului Jecu Nicolae, precum și a comandantului acestuia de la Secția 11 Poliție. Conform legii, a așteptat răspuns de la DGP București 30 de zile. A așteptat de pomană pentru că n-a primit nimic. Sau aproape nimic, deoarece, de la Secția 11 Poliție primește o hârtie prin care i se preciza că atât în cazul plângerii cu nr. 1176456/ 3.08.1994, cât și următoarea nu are dreptate. Adică pe Valentina n-a bătut-o nici fostul ei soț, nici vecinul Feraru! Prostia întrece orice limite, în condițiile în care există o hotărâre judecătorească prin care Chirea Valentin este condamnat penal tocmai pentru că și-a maltratat soția!

Disprețul organelor de ordine

Deși nu era greu, în cazul Valentinei Chirea poliția nu a vrut să facă lumină. Dacă nu poliția ca instituție, atunci în mod cert anumiți polițiști în frunte chiar cu șeful Secției 11, care se pare că știe adevărul. Mai mult, în acest caz, lucrătorii Direcției Generale de Poliție din București au fost atenționați de Valentina că nu are încredere în obiectivitatea poliției din sectorul 3 și, toate acestea cauza în speță a ajuns spre rezolvare tot la Secția 11 Poliție. Direcția Generală de Poliție București nu a fost interesată, nici măcar din curiozitate, să afle care sunt probele deținute de Valentina Chirea prin care se poate demonstra că plutonierul Jecu Nicolae a încercat să mușamalizeze reclamațiile împotriva lui Valentin Chirea. Nu ne rămâne decât să atragem atenția că la Secția 11 Poliție există un subofițer, bugetar, care trăiește cu nesimțire pe spatele nostru, al contribuabililor, și că însuși comandantul lui îi acoperă matrapazlâcurile, de vreme ce nu binevoiește să-l întrebe, așa, de amorul artei, unde este originalul plângerii Valentinei Chirea. Nu de alta, dar actul respectiv reprezintă un secret de serviciu, iar domnii polițiști de la Direcția Generală a Poliției Municipiului București ar face bine să nu mai construiască avioane de hârtie din plângerile unor simpli cetățeni pe care să le lanseze, spre analiză, exact celor care sunt incriminați. Cazul Chirea Valentina poate că domnilor polițiști nu li se pare prea important, dar dacă sunt plătiți atunci să rezolve corect și cum trebuie. Dacă nu, pot pleca din Poliție și se pot apuca de afaceri importante (spre exemplu, mașini străine).

PREȘEDINȚIA ROMÂNIEI

RĂZVAN BUTARU ■

Despre cazul Rostock s-a scris enorm. Timp de mai mult de trei ani, periodic, colegii de breaslă în ale scrisului au vărsat cam atâta cerneală, câtă apă ar fi trebuit să curgă pe brațul Sulina în timpul unei scurte delegații. Astăzi, când subiectul nu mai prezintă, pentru ei, mai nimic senzațional, ca orice alt subiect care tratat un timp îndelungat riscă să cadă în derizoriu, ne permitem să oferim cititorilor Flacăra o serie de date ce nu au fost atinse de presă decât oarecum tangențial, date ce probabil nu puteau părea atunci decât pure fantezii.

Ce nu prea s-a știut despre nava de transport general "Rostock"

Pilotul și copilotul ucraineni au murit în următoarele trei luni!

Despre nava **Rostock**, navă eșuată pe brațul Sulina, la data de 7 septembrie 1991, s-a spus că era o navă de „transport mărfuri generale". Nimeni, nici chiar reprezentanții Ministerului Transportului, nu a pus sub semnul întrebării această afirmație oferită la început presei, afirmație gravă care poate confirma astăzi bănuiala că birourile de presă ale instituțiilor statului nu au decât un singur rol – cel al dezinformării. **Nava Rostock, aflată sub pavilion ucrainean, nu era de fapt o navă de transport de mărfuri generale, ci era o navă cu funcționalitate dublă, civilă și militară. Dotarea ei cu un brâu antimagnetic pentru treceri prin câmpuri de mine, traseele speciale de aerisire și de alimentare pentru transport de armament, plus spațiile speciale destinate luptei scot Rostock-ul din categoria navelor de transport general de mărfuri** și o plasează în categoria navelor de luptă.

Piloții români sunt șantajați pentru luare de mită

Nava Rostock a fost pilotată de piloți români. Cauza eșuării a fost, în scripte, lipsa piloților. Piloții trăiesc, dar numele lor sunt încă ascunse de autoritățile portuare, din cine știe ce ordin.

Inițialele numelor (**GB** și **MS**) piloților care au fost găsiți vinovați de accident de către aceleași personaje ce le ascund acum identitatea reală sunt însă acum cunoscute. Aceiași angajați publici îi șantajează, afirmând faptul că: „lor nu le prea pasă de pilotaj, ci de șpaga pe care o primeau, trecând în acte date care ar fi dus la o scădere a tarifului de trecere cu 700 de dolari". Dacă lucrurile s-ar fi oprit aici, rămâne o singură întrebare – cum de-au fost găsiți nevinovați?

Un miliard de dolari investiți în politica externă

Rostock-ul a eșuat cu un an și două luni înainte de instaurarea embargoului împotriva fostei Iugoslavii. Marinarii participanți la prima încercare de dezeșuare erau convinși că în compartimentele vasului, pe lângă sârmă, se găsea și altă încărcătură mai puțin sau deloc convențională, încărcătură ce figurează în acte ca fiind „necunoscută". Deși era pregătită pentru un drum lung, nava Rostock nu avea în rezervoare în momentul eșuării decât 19 tone de combustibil, cantitate ce nu i-ar fi fost suficientă decât pentru efectuarea unui traseu dus, spre Iugoslavia, țară care conform datelor general acceptate ar fi trebuit să asigure realimentarea. Subiectul combustibilului, al cantității enorme de motorină care s-ar afla în rezervoare și care printr-o „încercare nereușită de dezeșuare ar pune în pericol Delta Dunării, creând un adevărat dezastru ecologic", cade.

> Toți cei care, cu sau fără voia lor, au participat la naufragiu, au murit. Fie accidental, fie subit ei au dispărut din lumea celor vii. Fostul căpitan al Rostock-ului a murit după numai câteva săptămâni de la naufragiu, undeva, în Marea Nordului, subit, fără ca moartea sa să declanșeze vreo anchetă.
>
> Comandantul secund I al navei moare și el la numai trei luni de la naufragiu, la fel de suspect.
>
> În 1993, când scandalul Rostock luase o turnură periculoasă, moare cel care s-a ocupat direct de operațiunile de salvare, căpitanul I al portului, **Tănase Gabriel**.

Misterioasa încărcătură nu putea consta, în această situație, decât în armament pentru frații sârbi. Compania Lloyds nu a plătit despăgubiri. De ce, nu prea se știe. Cert este că s-a lansat în mass-media ideea că vestita companie britanică nu plătește despăgubiri în cazul în care epava cade pradă hoților. Or, la noi, din aceștia s-au găsit, fie ei persoane civile, fie persoane juridice.

Că nava putea fi scoasă de români este la ora actuală o certitudine. Ce au plătit guvernanții noștri nu a fost acțiunea de dezeșuare, ci secretul încărcăturii. Totul ne-a costat pe noi, nu pe ei, cam 1 miliard de dolari. Pentru ceilalți, nu pentru noi, totul s-a rezumat la o acțiune de „politică externă necesară". După instaurarea embargoului, totul a devenit oarecum rentabil pentru partea română, subiectul Rostock fiind atins la fiecare întâlnire cu reprezentanții FMI. Blocarea celui mai mare canal navigabil dintre Est și Vest fiind, nu, un mare dezastru național.

MATEI DUMITRU (ANDREI MINCU) ■

Ion Coja:

"PDSR a inițiat strategia stupidă a racolării prin ciolan"

Ion Coja s-a născut pe 22 octombrie 1942 în Constanța. A urmat Liceul "Mircea cel Bătrân", apoi Facultatea de Limba și Literatura Română, pe care a absolvit-o în 1965. Profesorul Al. Graur l-a oprit ca asistent, astăzi dl. Coja fiind conferențiar la aceeași facultate. Printre studenții săi s-a numărat, între alții, regretatul Petre Culianu, care **"era cu un cap deasupra profesorilor, ceea ce la început m-a deranjat"**. În studenție, vara, Ion Coja se angaja la "Salvamar", ca să câștige un ban: **"Am reușit să mă eschivez de la munca patriotică, după cum n-am defilat niciodată"**. Senator PDAR, căsătorit, doi copii.

Strategia PDSR are sens doar dacă vor frauda alegerile

- De ce ați intrat în politică?

- Am cam fost solicitat. Când FSN s-a transformat din ce zicea că este în partid, au zis că au nevoie de oameni curați. Prietenii mi-au spus: „Dacă iese vreo porcărie, e bine să fii înăuntru, să-i contracarezi". Am semnat pe aceeași pagină cu domnii Brucan și Măgureanu.

- Credeați în „lupta din interior" și pe vremea PCR-ului?

- Da. Dl Romul Munteanu, în '69, ne-a zis - mie, lui Mircea Martin, lui Gigi Frâncu și altora: „Dacă se poate schimba ceva, se va schimba din interior". Nu știu cât am reușit, dar nu-mi pare rău că am intrat atunci. Cât despre FSN, am așteptat să mă cheme la vreo acțiune, ceva. Nu, m-au sunat nici până azi... Interesul lor nu era să construiască un partid, probabil trebuia să fiu țuțărul lui Iliescu, Măgureanu sau Roman. Nici acum nu sunt oameni care să construiască ceva, e un partid de egoiști, preocupați fiecare de un singur lucru: „Nu cumva am apucat mai puțin ca alții". E pe apucate - nu numai în PDSR și PD, e o mentalitate generală.

- Ce a urmat?

- Am fost membru fondator și la PUNR, mi s-a oferit și funcția de președinte pe București, dar eram prim-vicepreședinte la „Vatra Românească" și țineam să se știe că nu este a unui partid. Am fost înscris pe listele electorale din '90, dar în urma unor neînțelegeri cu Radu Ceontea, m-am retras și din cursă, și din PUNR.

- Cum ați ajuns la PDAR?

- Tot invitat. În familia mea era o bună atmosferă pentru PDAR, care avusese succes în alegerile locale și era în creștere, deci mi-a surâs ideea. PDAR-ul s-a bazat pe structurile fostelor direcții agricole, constituindu-se ca un partid de breaslă. El fusese înființat printr-o manevră politică, ca satelit al FSN care să contracareze PNȚ-CD, dar s-au adunat aici oameni serioși, care știu ce-i aia muncă și nu se ocupă cu trăncăneala.

- Ce perspective are azi PDAR?

- N-ar fi exclus să repetăm succesul din primăvara lui '92, cu condiția ca Legea electorală să prevină fraudele cum a fost aceea a milioanelor de voturi anulate.

- Când ați ieșit din Pentagonală, PDSR-ul v-a amenințat deschis.

- Ei au inițiat o campanie stupidă: racolarea pe bază de ciolan. Singurul motiv ca să intri în PDSR e să capeți o funcție, un credit, o afacere - or, nu pot să le dea tuturor alegătorilor!

- E suficient să le dea agenților de influență.

- Dacă alegerile vor fi cinstite, cei racolați prin umilință și presiuni nu vor vota cu ei. Strategia PDSR are sens doar dacă au pus la punct un sistem de a frauda alegerile. Dacă nu - tot ce-au făcut până acum e absurd. Dar mi-e teamă că ei nu sunt absurzi...

Cine renunță la onoare pentru o casă, e capabil și de crimă

- Dle Coja, dv. ați avut câteva gesturi și declarații care au stârnit valuri. Vă propun să le rememorăm pe scurt. Cum priviți astăzi „Scrisoarea celor 7"?

- Atunci am semnat fără să citesc textul. Eu vroiam să protestez pentru că în Muzeul Holocaustului se vorbește despre așa-zisul pogrom al evreilor în România, în timpul războiului și dl Moses trebuia să știe adevărul. Acum mă gândesc să-i scriu o scrisoare ca să-l felicit pentru un interviu în care a prezentat lucrurile pe cât de succint, pe atât de corect.

- Ați declarat că „parlamentarii care au votat Legea caselor naționalizate sunt mai porci decât comuniștii". Vă păstrați opinia?

- Când am spus „porci" m-am gândit la cei care urmăreau un interes, dar aș putea să adaug că unii au votat din prostie, din solidaritate de partid - cum să fii însă solidar cu niște inși imorali?

- Deci, ar exista posibilitatea reconstituirii proprietăților, fără a afecta chiriașii?

- Sigur că da! Dar singura voință care a funcționat a fost de a pune în posesie pe cei care locuiesc în casele și vilele pricopsite. Nici Ceaușescu nu s-a gândit ca aceste case să fie vândute chiriașilor! Asta-i mitocănie, să ai pretenția că dacă ai stat 50 de ani într-o casă, ai dreptul s-o stăpânești. Păi, să-i mulțumești frumos proprietarului, să fii recunoscător că nu-ți cere despăgubiri și să-i dai casa înapoi! Și chiar dacă nu s-ar da, cu ce i-a deranjat situația actuală? Actuala lege nu e nici comunistă, nici capitalistă.

- Cu altă ocazie, ați afirmat că „guvernul practică un populism de derbedei"...

- În 1995 se pot cumpăra apartamente sau vile la un preț de un salariu lunar, în avantajul celor cu bani, în vreme ce tinerii n-au nici o speranță să dobândească o garsonieră, cu câteva milioane. Cum se numește asta, dacă nu golănie? Eu aș vrea să-mi iau un apartament mai mare, dar nu-mi permit. Leafa îmi asigură doar supraviețuirea - ce sunt șapte sute de mii de lei la o familie cu doi copii mari?

- În fine, la dezbaterea raportului comisiei „Apartamentul" i-ați acuzat de sperjur pe președinții celor două Camere.

- Când ești lider politic și produci acte false, îți încalci jurământul - rostit sau nu - de om care se presupune că luptă pentru legalitate. Dacă renunți la onoare pentru o casă, ești capabil și de crimă, și de trădare de țară! Oamenii ăștia nu mai merită încredere.

Cei care îi acuză pe legionari, le ignoră argumentele

- Sunteți un simpatizant al doctrinei legionare?

- Mișcarea legionară face parte din istorie și mă interesează adevărul despre ea. Nu știam prea multe, până i-am întâlnit pe Petre Țuțea și Simeon Ghinea, care mi-au povestit lucruri ce ulterior s-au confirmat. Eu nu știu adevărul despre legionari - încă îl caut, dar e ciudat că cei care-i acuză, ignoră complet argumentele lor. De pildă, motivul asasinării lui Duca a fost că a acceptat 300.000 imigranți în schimbul unui credit extern, deși fusese avertizat să nu semneze.

- Stați puțin - și asta justifică asasinatul?

- Nu, dar se pune întrebarea de ce s-a ascuns până acum acest lucru. Ia închipuiți-vă că în Israel ar veni trei sute de mii de imigranți străini - cine i-ar primi n-ar păți nimic?

- A fi naționalist înseamnă a avea o atitudine de arici față de alte etnii?

- Nici vorbă! Fiecare popor are valorile lui. O cultură nu e superioară alteia, nu se pot face clasamente. Important e să-ți accepți soarta.

- Dv., de pildă, aveți prieteni maghiari?

- O! Era să mă însor de vreo două ori cu unguroaice!

- Credeți că raportul va avea vreo urmare concretă?

- Ar fi trist să n-aibă! Cred că va avea, pentru că majoritatea parlamentarilor nu sunt băgați în mizeria asta și sunt sătui de rușinea care se întinde asupra tuturor. Nu tot PDSR-ul, PD-ul sau UDMR-ul stă în case care nu li se cuveneau, ci ici-colo câte un șmecher, cei care știu să „se învârtă" - și care s-au „învârtit" și înainte. Lumea e sătulă de „disciplina de partid" prin care se apără interese personale.

Vadim știa pe cine strânge în brațe

- Care credeți că vor fi urmările atacului lui C.V.Tudor la adresa președintelui Iliescu?

Toată lumea vorbește de urmări, dar nimeni nu se-ntreabă dacă din acele grave acuzații nu e vreuna adevărată...

- Presupunând că ar fi, acum le-a aflat?

- Asta îl privește pe Vadim, faptul că a știut și a tăcut. Eu aș trece cu vederea povestea cu KGB-ul (în tinerețe poți să faci prostii, poate că n-a avut încotro) și că ar fi țigan (au mai fost țigani de ispravă, nu m-ar deranja să fie și dl.Iliescu unul), dar nu pot să trec peste cum s-a purtat cu mama sa - dacă e adevărat.

- Bine, dar asta e o poveste veche!

- Am crezut că e o calomnie, dar dacă și individul acesta o reia... Dincolo de stilul său, deseori este bine informat. Pentru un președinte de țară, detaliul ăsta nu poate fi trecut la „viața personală în care nu ne băgăm". Normalitatea unei persoane rezultă din normalitatea vieții de familie - în alte țări un divorț încheie cariera politică, darmite chestiunea aceasta.

- Și vi se pare normal ca ieșirile suburbane ale președintelui PRM să stârnească mai multă atenție decât afirmațiile civilizate, de ani de zile, ale restului presei?

- Nu-i vorba de stil, nici de persoană, ci de faptul că acum afirmațiile vin din interior. Ăsta se îmbrățișa cu Iliescu, se săruta cu el - probabil știa pe cine strânge în brațe!

L-am urât degeaba pe Ceaușescu

- Ce regretați cel mai mult?

- Am crezut că o să mă laud că n-am scris niciodată despre Ceaușescu. Astăzi nu mi se mai pare semnificativ. Nu numai pentru că am fost impresionat cum a fost ucis mișelește, dar pentru că ce-a urmat e departe de a fi un reper defavorabil lui. Îmi pare rău că l-am urât și cred că l-am urât fără suficiente motive, prin comparație cu ce se-ntâmplă azi și cine ne conduce azi.

TUDOR CĂLIN ZAROJANU ■

PSM la umbra Durref:

O invenție mare că

Andrei Hododi trece, în ochii lumii, drept un mare inventator. Într-un consens nemaiîntâlnit la noi, acest personaj și invenția lui, materialul de construcții Durref, se bucură de creditul Guvernului, Președinției, SRI-ului, al băncilor (de stat) și, mai ales, de cel al presei, indiferent de orientare sau culoare. Putem spune că este normal să fie așa, deoarece Andrei Hododi pretinde că ar fi descoperit metoda de transformare a deșeurilor vegetale în cel mai ieftin material de construcție a caselor. Mai mult, Andrei Hododi consideră normală și imediată pătrunderea Durref-ului în aproape toate ramurile industriale ale țării. El afirmă că invenția sa poate fi folosită la construirea vapoarelor, vagoanelor de călători sau în industria aviatică, în electronică, în industria strategică și, citățm, „în multe alte industrii pentru care Durref-ul încă nici nu a fost cercetat". O asemenea enormitate venită din partea unuia care se dă inginer constructor, deci care ar trebui să știe ce înseamnă rigoarea (cum să poți folosi un material într-un domeniu pentru care nu a fost testat?), ne-a făcut să ne întrebăm dacă Durref este cu adevărat o invenție sau dacă nu cumva este o escrocherie.

Curtea de Conturi descoperă nereguli în ograda Durref

Prin '92 sau '93, Andrei Hododi este mediatizat puternic, într-o emisiune TV, de către „șou-men-ul" Mihai Tatulici, adică de cel care a făcut publicitate, nu se știe cât de gratuită, unui trist personaj, Adrian Păunescu, sau, și mai trist, unui escroc de talia lui Ioan Stoica-Caritas. Hododi susținea și susține în continuare că a descoperit un material cu structuri fizico-mecanice variabile, inventat în 107 rețete, fiecare rețetă având trei variante. Durref este realizat din resturi vegetale: pleava de grâu sau orez, ciocălăi de porumb, hârtie, resturi textile, rumeguș de lemn etc. În același timp, Hododi afirmă că Durref este cel mai bun și mai ieftin material de construit case și că în acest fel va rezolva problema lipsei acute de locuințe din România. Descoperitorul materialului de senzație pozează într-un bun român, mare patriot care nu vrea să-și pună în practică invenția decât în țară și în folosul ei. De aceea face credite bancare de 5 miliarde de lei, de la bănci de stat. Pentru 2 miliarde de lei mulțumește ministrului de finanțe, Florin Georgescu, care a ajutat Societatea Comercială Durref SRL la contractarea creditului respectiv, iar pentru 350 milioane mulțumește ministrului cercetării și tehnologiei, Doru Dumitru Palade, care a aprobat în '95 încă un contract de 550 milioane lei.

Tineretul vrea Durref

La 31 martie 1995, printr-o Hotărâre de Guvern se aprobă includerea „Programului de cercetare-dezvoltare pentru materiale Durref" în Programul strategic național de cercetare-dezvoltare pe anul în curs. Numai că Virgil Mihuț, inspectorul Curții de Conturi din Ministerul Cercetării și Tehnologiei (MCT), refuză viza de control financiar preventiv pentru angajarea cheltuielilor de 550 milioane lei prin contractul de cercetare-dezvoltare nr. 478B/2.05.1995 încheiat între Durref SRL și MCT. Raportul inspectorului Mihuț, înregistrat cu nr. 598/29.05.'95, ne dezvăluie cauzele refuzului vizei de control financiar: „Contractul 478B, având ca obiect o temă (A1) are la bază brevetul de invenție nr.105789/'93 cu denumirea: înlocuitor de lemn, procedeu de obținere și utilizare a acestuia. Brevetul, potrivit art. 2 și 34 din Legea 64/'91, interzice terților folosirea invențiilor și contractul nu poate fi încheiat întrucât anulează de facto MCT-ului, ca reprezentant al statului, calitatea de beneficiar. Contractul vizează, în fapt, finanțarea de investiții din bugetul statului prin eludarea dispozițiilor legale în vigoare (art. 19 din Legea 10/'91) în vederea realizării unei instalații industriale experimentale, de uscare a unor materiale destinate construcțiilor civile și industriale. Pentru achiziționarea tunelului respectiv de uscare, SC Durref SRL încheie contracte de furnizare cu Fabrica de Piese de Schimb și Subansamble București în decembrie '94 și cu Institutul de Cercetări și Proiectare Aparataje pentru Instalații și Utilaje pentru Construcții (ICPAIUC SA București) în noiembrie același an, adică cu patru luni înainte de acceptarea temei de cercetare și desemnarea unității executante de către Comisia de Specialitate a Colegiului Consultativ pentru Cercetare-Dezvoltare! În bugetul MCT aprobat prin Legea bugetului nr. 22/'95 nu sunt prevăzute cheltuieli pentru finanțarea acestui obiectiv de investiții. „Pe scurt, Andrei Hododi încheie niște contracte prin care dorește să cumpere tehnologie, iar apoi caută bani și îi găsește exact la bugetul statului, contractul 478B/'95 fiind încheiat, se pare, pentru finanțarea unor afaceri deja stabilite de firma Durref SRL. În continuare, raportul Curții de Conturi precizează că „analiza unor date cu privire la modul de fundamentare de către Durref SRL a valorilor devizului antecalcul aferent contractului 478B/'95 prin care se propune angajarea unor cheltuieli în sumă de 550 milioane lei, pentru tunelul de uscare, din bugetul de stat a dus la concluzia: cheltuielile directe cu materii prime și materiale prevăzute în deviz la 173.500.000 lei sunt de 8,1 ori mai mari decât cele necesare, care reprezintă suma de 21.349.400 lei (pe baza documentelor aflate la dosar), valoarea contractului fiind, în consecință, majorată în mod nejustificat pe seama cheltuielilor cu materii prime și materiale, însumând 152.150.000 lei. Inspectorul Virgil Mihuț menționează și lista utilajelor executate de FPSS, la 6.03.'95 pentru SC Durref SRL. La poziția 15, tunelul de uscare figurează cu un preț de livrare de 30 milioane lei și nu 173,5 milioane lei.

Fabrica și „linia tehnologică"

Contractul 478B nu este singurul cu hibe. Există și contractul numărul 371C/1994, care a avut devizul antecalculat la 355 milioane lei, dar căruia prin actul adițional din 19.12.1994, i-a fost redusă valoarea la 247 milioane lei. Faza 3 din 371C/'94 a fost formulată, inițial, astfel: „elaborarea și execuția echipamentului pentru încercarea materialului Durref face obiectul preocupării noastre...; soluțiile viitoarelor rețete Durref urmând să fie testate și probate mai întâi în cadrul propriului nostru laborator". La 3 aprilie 1994 ministrul cercetării, D.D. Palade, dă următoarea rezoluție: „finalizați urgent contractul 371 C", iar faza 3 apare cu altă formulare: „cercetarea, proiectarea, elaborarea și execuția de modele și prototipuri de utilaje, specifice liniilor tehnologice pilot pentru materialul Durref 2", în condițiile în care firma lui Hododi nu avea la acea dată activitatea de cercetare înscrisă în dosarul depus la Oficiul Registrului Comerțului. Deci, MCT încheiase un contract de cercetare cu o societate comercială care nu avea dreptul să desfășoare activitate de acest gen.

Durref muiat în apă se desface în fâșii

Andrei Hododi ne-a fluturat pe la nas niște buletine de analize ale materialului Durref, pe care însă nu ni le-a dat în copie. De aceea am mers la institutele la care s-a testat materialul inventat: PROCEMA, INCERC și Laboratorul Central. Peste tot am constatat cu stupoare că Hododi nu a mers cu testările până la capăt și că rezultatele sunt mediocre. Spre exemplu, inventatorul a supus Durref doar la încercările fizico-mecanice și a evitat testele biologice. Traian Ispas, directorul Institutului PROCEMA, ne-a explicat că patronul Durref SRL a pus la dispoziție niște eșantioane de material care nu erau asemănătoare între ele. Pe fiecare eșantion s-a făcut câte o încercare fizico-mecanică. Deci, eșantionului nr. 1 i s-a determinat, spre exemplu, rezistența la compresiune, iar eșantionului nr. 2 rezistența la întindere. Rezultatul primului eșantion nu poate fi luat în considerare pentru al doilea eșantion și invers, pentru că, după cum am precizat, eșantioanele erau diferite între ele, adică specialiștii de la PROCEMA nu au avut la dispoziție două bucăți de material identice. De aceea, răspunsul dat de PROCEMA, în urma efectuării analizelor în condițiile impuse de Hododi, a fost următorul: „Rezultatele sunt valabile numai pentru materialele testate". În continuare se propunea părintelui Durref continuarea testărilor în vederea agrementării tehnice, adică aprobării folosirii materialului în construcții. În ce privește posibilele calități ale Durref-ului, nu se punea problema construirii unor case, ci folosirea lui, în cel mai bun caz, pentru pereți despărțitori sau pardoseli.

Hododi este bine susținut

În iulie '94 Andrei Hododi își încearcă norocul la INCERC și face o comandă prin care cere niște teste, probe și încercări necesare agrementării (omologării) Durref 1 ca material bun pentru „PARDOSELI PEREȚI INTERIORI". Prin aceeași comandă inventatorul de la marginea Bucureștiului interzice supunerea epruvetelor (eșantioanelor) expediate la alte probe decât cele comandate. Faptul că nu a existat pretenția omologării lui Durref 1 pentru a putea fi folosit la construirea pereților de rezistență a caselor demonstrează clar că Hododi știe că invenția lui e găunoasă. Răspunsul institutului, condus de directorul Paul Popescu, a fost următorul: „Ținând seama de răspândirea mare a calităților structurale ale materialelor (densitatea ce variază de la o mostră la alta cu până la 65%, structura internă variabilă) se apreciază că rezultatele obținute caracterizează în mod strict probele încercate, neputând fi folosite pentru agrementarea unui produs unic." Petre Lazăr Șerban, directorul științific al INCERC, ne-a spus că densitatea mostrelor Durref varia între 600 și 1200 kg/m.c., în august '94, și că un cub din respectivul material, muiat în apă, se desfăcea pur și simplu în fâșii. Rezultatele individuale

Cercetar

...t o escrocherie

erau ceva între lemn și beton, iar Durref 1 nu prezenta condiții minime de omogenitate. Practic, pentru aceeași încercare, probele livrate de Hododi dădeau rezultate total diferite!

Supărat, președintele Durref SRL se mută cu analizele la Laboratorul Central, dar și acolo se descoperă o variație mare a densității materialului Durref și o ridicată sensibilitate la umezeală. Drept urmare, Hododi întrerupe contractul după efectuarea probelor fizico-mecanice, deși acestea reprezentau doar jumătate din analizele convenite de comun acord. Conform spuselor directorului Vijiianu, la Laboratorul Central nu a fost testat nici un fel de Durref pentru structuri de case. Pentru ca produsul lui Hododi să intre pe piață este nevoie de agrementul tehnic care se obține dacă se demonstrează și se verifică parametrii declarați de inventator și dacă se verifică posibilitatea de repetare a acestor parametri. De aceea este obligatoriu ca alte eșantioane, din același material să înregistreze aceiași parametri și mai este necesară și existența unui proces tehnologic care să garanteze constanța, în timp, a parametrilor respectivi.

CAP-urile lui Hododi

Andrei Hododi a afirmat că deține un patrimoniu de 15 miliarde de lei și că a ridicat două fabrici pe o groapă de gunoi de la marginea Bucureștiului. De fapt, patrimoniul este de „doar" 5,14 miliarde lei, iar fabricile sunt atelierele și construcțiile unor CAP-uri.

Hododi a obținut autorizația nr. 17518/9.07.'90 prin care pornea Intreprinderea Mică Durref de producere a obiectelor de artizanat, mobilier

...ea românească alături de Durref

mic, rame din înlocuitor lemn și unicate cu denumirea Durref, croitorie, pardoseli, parchet. Pentru a porni această afacere, Hododi închiriase la 28 iunie '90 de la CAP Vârteju un spațiu în comuna Măgurele, SAI. Este vorba de o hală industrială de 190 mp, de o clădire centrală, de instalații și de teren intravilan aferent (2.574 mp).

La 30 august 1991, Hododi cumpără de la CAP Măgurele, din strada Atomiștilor 16, activul fostei secții de artizanat și al fostului atelier de mase plastice (hală industrială, barăci metalice, gard din prefabricate, magazii etc.). Pe lângă toate acareturile enumerate sunt adăugați și 4864,5 mp și atelierul de mase plastice din Elegiei 25. Toată afacerea îl costă pe Hododi 8.726.742 lei! La 24 noiembrie, în același an, CAP Măgurele îi vinde Complexul Zootehnic și 71.128 mp, teren aferent construcțiilor și împrejurimilor, cu 25 milioane lei. Patru luni mai târziu, în martie '92, prin expertiza 2.152, valoarea complexului și a terenului este stabilită la 102 milioane lei! La 1 ianuarie 1994 terenul este apreciat la 508 milioane lei, iar Complexul Zootehnic la aproape 1,4 miliarde lei! Nu se știe precis cum s-a desfășurat licitația prin care Hododi a pus mâna pe complexul CAP-ului din Măgurele, în condițiile în care a plătit doar 25 milioane lei, iar 4 luni mai târziu era stabilit un preț de 102 milioane lei.

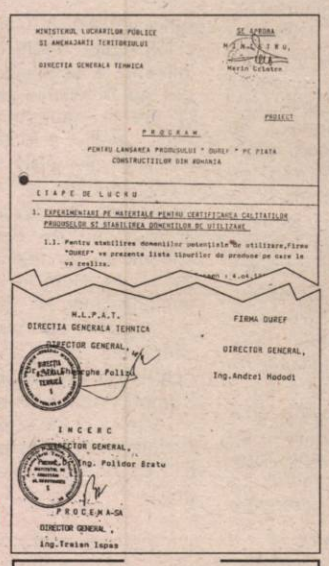

MINISTERUL LUCRĂRILOR PUBLICE
ȘI AMENAJĂRII TERITORIULUI
DIRECȚIA GENERALĂ TEHNICĂ

PROGRAM
PENTRU LANSAREA PRODUSULUI " DURET " PE PIAȚA CONSTRUCTIILOR DIN ROMANIA

ETAPE DE LUCRU

1. EXPERIMENTARE PE MATERIALE PENTRU CERTIFICAREA CALITĂȚILOR PRODUSELOR ȘI STABILIREA DOMENIILOR DE UTILIZARE.

1.1. Pentru stabilirea domeniilor autorizate de utilizare, firma "DUREF" va prezenta lista tipurilor de produse pe care le va realiza.

M.L.P.A.T.
DIRECȚIA GENERALĂ TEHNICĂ
DIRECTOR GENERAL,
Ing. Gheorghe Poliță

FIRMA DUREF
DIRECTOR GENERAL,
Ing. Andrei Hododi

INCERC
DIRECTOR GENERAL,
Ing. Poliță Eratu

PROCEMA-SA
DIRECTOR GENERAL,
Ing. Traian Iapa

Hododi pretinde că MLPAT i-a trimis un contract prin care „îl prelua cu fulgi cu tot". „Contractul", despre care afirma că l-a rupt, este de fapt un banal program de cercetare în vederea agrementării Durref.

CAP Vârteju din comuna Măgurele îi vinde tot lui Hododi ceea ce îi închiriase în Elegiei 25 încă din '90. Totul pe suma infimă de un milion de lei! Un an mai târziu, doar construcțiile din Elegiei 25 erau evaluate la 90,4 milioane lei.

Tot în '92, în luna martie, Andrei Hododi cumpără de la CAP Glina ferma zootehnică și 60.000 mp pentru 33 milioane lei, acareturi care un an mai târziu au valoarea stabilită la 1,4 miliarde lei, iar în octombrie cumpără ferma CAP-ului Corbii Mari, din județul Dâmbovița, împreună cu 75.000 mp, terenul aferent intravilan. La Corbii Mari a dat 60 milioane lei, pentru ca un an mai târziu investiția lui Hododi în județul Dâmbovița să fie evaluată la 1,1 miliarde lei.

Există întrebări pentru toate aceste "mici" cumpărături: de unde banii, cum s-au desfășurat licitațiile, cum s-a ajuns la asemenea subevaluări.

Un nabab făcut din credite bancare

Hododi are credite de 5 miliarde lei la BRCE și poate și la alte bănci. Cum le-a obținut și pe ce garanții, patronul Durref-ului refuză să ne explice (mai puțin cele 2 miliarde lei, ajutor de la Florin Georgescu). Cert este că, dacă la începutul lui '93 Andrei Hododi avea doar 370 de milioane lei credite bancare, la sfârșitul aceluiași an datoriile lui la bănci ajunseseră la peste 1 miliard de lei. De altfel, '93 este singurul an în care descoperitorul Durref-ului nu-și încalcă statutul propriei societăți comerciale, în sensul în care își depune bilanțul financiar – contabil la Registrul Comerțului. Probabil că 1993 a fost singurul an bun pentru Hododi.

Parchetul pe post de ușă la intrare

Fotografii de IONEL PUICĂ ■

Kitsch-ul Hododi

Maestrul din Elegiei 25 afirmă că "el nu a fost executat, pentru că a împrumutat de la băncile cu capital de stat" și că „cei care veghează ca în România să existe o ordine economică nu vor da voie să i se ceară să-și plătească datoriile (trebuia să o facă încă din martie '95), cum de altfel nici nu au dat voie până în prezent", sprijinitorii lui fiind „președintele și primul ministru". Hododi lasă să se înțeleagă că Ion Iliescu și Văcăroiu ar fi intervenit pe lângă instituțiile bancare creditoare. Cert este că are ca aliați pe ministrul cercetării, D.D. Palade, pe ministrul tineretului, Alexandru Mironov, pe Mișu Negritoiu și SRI-ul care îl păzește în permanență.

Cine este Andrei Hododi, omul sprijinit cu atâta ardoare și cu atât de mulți bani? O persoană care afirmă că are diplomă de inginer constructor deși înainte de '90 a funcționat ca tehnician, **este marele descoperitor care**, în brevetul de invenție al materialului Durref, **a confundat formula chimică a ipsosului cu cea a varului** (decanul Facultății de Chimie Industrială din București, doamna profesoară Andronescu, a descoperit această enormitate) și **este cel care a confundat noțiunea de rezistență la rupere cu cea a modulului de elasticitate**, fapt confirmat de directorul științific al INCERC, Lazăr Șerban. Această ultimă idioțenie a debitat-o într-o ședință la guvern, în fața primului ministru Văcăroiu, a ministrului Mironov (care este chiar profesor de fizică), a ministrului cercetării, Doru Dumitru Palade, precum și a altor specialiști prezenți acolo. Hododi este cel care a încheiat 54 de contracte de construire a unor case cu un material neomologat, cu care nu are voie să iasă până acum pe piață, dar de pe urma cărora a încasat bani în avans. Este cel care afirmă că îți ridică o casă de 100 mp în numai 8 ore, dar care în 4 august n-a reușit acest lucru, deși a pus 40 de muncitori la muncă. Andrei Hododi este cel care spune că acea casă de 100 mp, construită din Durref, costă doar 27 de milioane de lei la cheie, cu instalații sanitare, lustre, pardoseli și faianță, dar care, la magazinul său din I. Câmpineanu 63, îți rezervă surpriza să constați că trebuie să o cumperi cu 35,5 milioane lei. Tot Hododi spune că dacă vrei o casă de 250 mp el ți-o face cu 48 milioane lei, dar în realitate, conform contractului, te costă 81 milioane lei, iar fundația casei o plătești separat și se execută cu mijloacele și materialele beneficiarului. De fapt, dacă închei contractul cu Durref SRL, observi că în prețul casei nu intră nici montajul faianței, al marmurei și al utilităților în băi și bucătărie, nici montajul obiectelor de iluminat și nici casa nu ți-o ridică în 8 ore, ci în 90 de zile cu tot cu fundație!

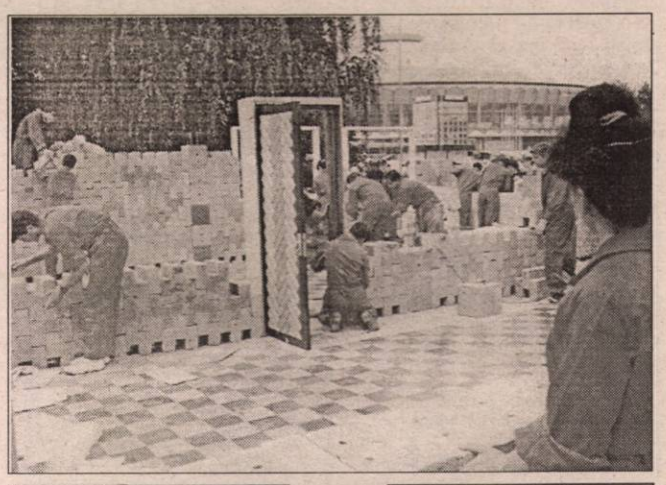

Oare Andrei Hododi a plătit spațiul pe care îl ține ocupat din 4 august '95 la Expoziție, inclusiv în zilele TIB-ului?

Andrei Hododi este singurul inventator din lume care nu-și poate aduce aminte în ce țări ale lumii și-a brevetat invenția. În fine, Andrei Hododi este cel care a construit la Expoziție un kitsch de 100 mp, ale cărui cărămizi deja au început să se crape sau să se macereze. În rest, să auzim numai de bine! Dacă o să mai putem!

P.S. Curtea de Conturi a deblocat cele 550 de milioane lei. Oare unde vor ajunge banii?

Va da banii pe campania electorală a lui Verdeț și comp. proaspătul PSM-ist Andrei Hododi? În acest caz PSM va șubrezi precum tribuna lor pe care vor s-o construiască din Durref. Atenție că intră la apă!

RĂZVAN BUTARU ■

Deşi bombele încă mai cad în Bosnia

Începe cursa afacerilor de după pace

Adevărul este că această cursă pentru reconstruirea Bosniei a început mai demult, iar americanii sunt ultimii veniţi dar şi cei mai importanţi ofertanţi. Prin canale diplomatice intenţiile şi planurile SUA în materie au ajuns la preşedinţia spaniolă a Uniunii Europene şi de aici la Sarajevo. Departamentul de Stat îşi rezervă într-un fel rolul de coordonator al acestui program. Cei care vor oferi patru miliarde de dolari din suma necesară reconstrucţiei în Bosnia vor fi Japonia şi ţările islamice. În documentul încă secret denumit „Concept Paper" ţările din Uniunea Europeană au şi ele locul lor rezervat, dar contribuţia lor financiară efectivă va fi, cel puţin în prima fază, minoră. Şi Banca Mondială este indicată în acest plan, urmând să garanteze logistica acestei injecţii cu dolari, sau, dacă vreţi, infrastructura tehnică a proiectului.

Potrivit unor organe de presă occidentală, care au intrat în posesia unor părţi din aceste documente, programul are de fapt în vedere un plan de reconstrucţie pentru întregul spaţiu ex-iugoslav. Astfel Croaţia va avea la dispoziţie, imediat ce pacea va intra în vigoare, un fond de 1,5 miliarde dolari ca să-şi vindece rănile de război. Alţi 1,9 miliarde dolari ar urma să fie utilizaţi pentru scopuri umanitare, inclusiv pentru asigurarea condiţiilor de viaţă pentru miile de refugiaţi, musulmani în cea mai mare parte, care se află în diverse localităţi croate.

Dacă acest program va fi realizat aşa cum a fost proiectat, în decurs de trei ani toate familiile obligate să ia calea bejeniei în timpul războiului vor fi reinstalate. Nu se ştie ce se va întâmpla cu acele familii care au fost supuse epurărilor etnice şi ale căror cămine fac parte acum din teritoriile inamicului. Acest miniplan Marshall cuprinde şi alte capitole, numai că bosniacii consideră că sumele oferite sunt minore faţă de necesităţi. Astfel, preşedintele Camerei de Comerţ din Bosnia, Mensur Smilovici, a declarat că numai pentru lucrările de reconstrucţie din Sarajevo ar fi necesară, într-o primă etapă, suma de 2 miliarde dolari. Refacerea - spune el - presupune nu numai asigurarea de locuinţe, ci şi repunerea în funcţiune a fabricilor distruse.

> În pocherul diplomatic care s-a jucat în legătură cu realizarea păcii în Bosnia, un argument demn de luat în seamă au fost banii. Este vorba de banii oferiţi pentru „a face să prospere o ţară care va fi democratică", după expresia diplomatului american Daniel Server, coordonatorul programelor de ajutorare în Bosnia al guvernului de la Washington.

Tot acest program are desigur şi o încărcătură politică, nu numai economică. Condiţia ca el să fie îndeplinit este în primul rând ca pacea să triumfe. Or, cum se ştie, armistiţiul anunţat de Bill Clinton la Casa Albă nu a intrat în vigoare din cauza faptului că nu se poate asigura alimentarea cu gaze a oraşului Sarajevo, ceea ce constituie una dintre condiţiile preliminare ale acordului de încetare a focului. Apoi, nici principiile păcii, convenite la Geneva, nu întrunesc unanimitatea. Fiecare parte încearcă, acum când lumina păcii se întrezăreşte la capătul tunelului, să intre în posesia a noi teritorii, punând marile puteri în faţa faptului împlinit. Aşa încât decupajul teritorial convenit s-ar putea să sufere noi modificări.

Mai există şi o altă explicaţie a mizei politice. SUA şi puterile occidentale vor să-şi păstreze influenţa în regiune, trimiţând o puternică forţă a NATO. Dar planul de redresare economică îi are ca protagonişti pe japonezi şi ţările musulmane producătoare de petrol şi pentru că Washingtonul nu doreşte o pătrundere prea masivă a Germaniei în Croaţia şi Slovenia, intrate de fapt în sfera de influenţă a acesteia. Pe de altă parte, dar nu în ultimul rând, atât SUA cât şi Franţa sau Anglia (ţări care au avut mulţi soldaţi printre „căştile albastre" ale ONU) vor să se asigure că societăţile lor comerciale vor fi privilegiate în dezvoltarea economică şi a comerţului din spaţiul iugoslav, imediat ce tunurile vor înceta să mai fie auzite. Cum va reacţiona Rusia la această „inserţie" occidentală? Vestul a încercat să nu irite prea mult Kremlinul, care şi aşa priveşte cu ochi critici alte iniţiative occidentale în Europa, cum ar fi extinderea NATO.

Iată deci că şi construirea păcii în Bosnia şi în ex-lugoslavia nu este lipsită de tensiune şi de un anumit suspans.

Lumea cu geometrie variabilă

NATO şi sfidările mileniului al treilea

În afară de problemele extinderii spre Est, angajării militare în Bosnia, asigurării flancului sudic european, NATO este frământată şi de perspectivele mileniului următor, când pericolele la adresa securităţii membrilor săi nu vor fi mai mici, chiar dacă a dispărut Pactul de la Varşovia. Printre scenariile studiate la sediul din Bruxelles al Alianţei figurează modalităţile de reacţie în caz de terorism nuclear, sau de ameninţare din partea ţărilor islamice ori din partea lumii a treia, de data aceasta din motive economice.

Cum va reacţiona NATO în cazul în care oraşe precum Boston sau Los Angeles ar fi supuse unor ameninţări nucleare de către nişte terorişti care au intrat în posesia unui asemenea tip de arme de distrugere în masă? Ce trebuie să facă NATO acum pentru a preveni o asemenea eventualitate? Sau o altă posibilitate care se întrezăreşte: care va fi reacţia Alianţei în cazul în care milioane de africani, împinşi de foamete şi mizerie, vor năvăli prin toate mijloacele posibile şi înfruntând toate riscurile în Europa?

Sau dacă milioane de fanatici islamici vor considera că este momentul să pună mâna pe arme împotriva „Satanei capitaliste", cum sunt deja denumite SUA şi aliaţii săi de către Iran şi Irak?

După mai bine de 45 de ani de la înfiinţare (4 aprilie 1949) NATO are nevoie să gândească în alţi termeni politica sa şi pentru aceasta experţii săi militari alcătuiesc planuri, servindu-se de mijloacele cele mai moderne. Desigur, detaliile acestor scenarii nu se cunosc, dar problemele au fost puse. Şi cele enumerate nu sunt singure. Surse oficioase din Bruxelles, citate de presa occidentală, au arătat că experţii militari ai Alianţei nu scapă din vedere nici alte posibilităţi prin care propria lor securitate ar putea fi pusă în pericol. Unul dintre scenariile cele mai oribile ar fi acela ca Rusia, trezită din haosul economic şi din degringolada politică, să încapă pe mâna unor naţionalişti agresivi care să reia politica hegemonică a Moscovei cu mijloace militare. Cum va reacţiona NATO la această teribilă provocare din partea unei ţări care are încă un uriaş potenţial nuclear?

Dar NATO trebuie să se pregătească nu doar pentru asemenea scenarii apocaliptice, ci şi pentru situaţii care au devenit deja practică obişnuită. Este vorba de angajarea forţelor NATO în

Bosnia (practic prima intervenţie militară a Alianţei în Europa), sau de participarea la operaţiunea „Furtuna Deşertului", condusă de SUA împotriva Irakului. Iar aceste „sfidări" regionale devin tot mai numeroase. Sau cum vor răspunde SUA în cazul în care opoziţia Rusiei de extindere a Alianţei va avea şi o componentă militară?

Experţii NATO au de lucru, aşadar, iar aceste posibile provocări infirmă teza, vehiculată de Moscova, că o dată cu dispariţia bipolarităţii politice a lumii nu ar mai fi nevoie de existenţa Alianţei.

Pagină realizată de ŞTEFAN NICOLAE ■

De ce a întârziat stagiunea la Teatrul Național

❑ „Tamerlan cel Mare" are bani dar n-are spor

Victor Ioan Frunză este un regizor al recordurilor. Singur își propune niște curse în care nu mai concurează aproape nimeni. O inițiativă personală, deci.

În primăvară a propus la Teatrul Național din București două spectacole: „Don Juan" și „Tamerlan cel Mare", pe care să le repete în paralel și să le lanseze în toamnă, pe la începutul stagiunii chiar. Fănuș Neagu a fost entuziasmat. De mult n-a mai avut un astfel de regizor prin bătătură. Totul a fost pus în mișcare, s-au găsit bani pentru proiect chiar și la Banca Națională. Cu un an în urmă, Fănuș Neagu l-a făcut pe V.I. Frunză golan pentru că a avut curajul să pună în scenă „Satyriconul" lui Petronius. Acum a apărut la o conferință de presă unde și-a pus cenușă în cap: „Eu nu sunt ca alții înțepenit în proiect."

Nici un alt proiect n-a mai avut o astfel de lansare. Faxul teatrului a început să funcționeze după luni și luni de uitare și redacțiile au fost bombardate de comunicate. „Tamerlan cel Mare" de Marlowe va fi cea mai mare producție din istoria Teatrului Național cu peste o sută de personaje. „Don Juan" nu este decât reluarea unui spectacol realizat cu câțiva ani în urmă. Distribuția era fascinantă: Ovidiu Iuliu Moldovan, Maia Morgenstern, Gheorghe Dinică, Dan Puric, Ilinca Goia etc. Adriana Grand a făcut schițe și desene pentru o scenografie somptuoasă. V. I. Frunză a ajuns cel mai modern regizor român, cu telefon mobil și totodată cel mai curtat de ziariști.

Victor Ioan Frunză

Până la închiderea stagiunii, „Don Juan" era aproape pus pe scenă. Dar în vacanță Victor Ioan Frunză a început să refacă „Trupa pe butoaie" împreună cu UNITER-ul și a reușit.

După vacanță însă au început problemele. Actorii s-au săturat de repetiții, scena mare era blocată de „Tamerlan", stagiunea a început cu întârziere, Gheorghe Dinică s-a retras din distribuție, la fel și Dan Puric, a apărut Gheorghe Visu și aproape totul a fost reluat. Prin teatru se șoșotește, directorii se tem de zvonuri false, de boicoturi. Nu se mai repetă altceva în afară de spectacolele lui Frunză. Deci atmosfera în Național nu e veselă, nici optimistă, cel mai mare spectacol este așteptat la rampă, dar nu apare. „Don Juan", „Trupa pe butoaie", „Tamerlan cel Mare" - un record pe care Victor Ioan Frunză nu l-a atins încă.

REMUS ANDREI ION ■

Marin Sorescu este recidivist

În ultimii ani, **Marin Sorescu** a fost cel mai publicat poet. „Comenzile de stat", aprobate de Parlament, au fost lansate, spuneau ministeriabilii, pentru a scoate din faliment editurile de stat. Și a fost pregătită o listă de autori și cărți cu preț subvenționat, aprobată de o comisie condusă de ministrul culturii de atunci, **Marin Sorescu.**

Cum **Marin Sorescu** se obișnuise să tot publice în serie, **La lilieci** s-a înfruptat și din „comenzile de stat". Avea deja un volum masiv, ediție definitivă, tipărit la „Scrisul românesc" pe banii Departamentului pentru Informații al Guvernului. Nevasta, patroană la Editura Creuzet, l-a convins pe Ion Văduva Poenaru să-i cumpere tot tirajul cărților pentru Cultura Națională sau biblioteci. **Marin Sorescu** a fost și cel mai jucat dramaturg contemporan, pentru că toți directorii de teatru pe care i-a numit s-au grăbit să-i monteze o piesă.

Spre sfârșitul ministeriatului și-a mai pus câteva volume pe lista „comenzilor de stat". Pesemne era invidios pe concurență (Fănuș Neagu, Romulus Vulpescu, Dinu Săraru, Eugen Simion, Corneliu Leu s.a.). Dar nu și-a publicat volumele la editurile de stat, a luat subvenția pentru Editura Creuzet. Așa se face că recent a mai apărut un volum de zise „poezii pentru copii", cu desenele autorului, pe nume „Lulu și Gulu Gulu". Chiar și după ce nu mai este ministru, Marin Sorescu recidivează. El este până acum cel mai publicat autor dintre cei care susțin Puterea.

R.A.I. ■

Haijinii români au intrat în circuitul mondial al valorilor

Autorii români de haiku alcătuiesc la ora actuală o insolită familie situată în avangarda promoțională a literaturii române. Lipsa de complexe, deschiderea către competiția universală, dinamismul și inițiativa personală, globalismul au contribuit la apariția unei constelații de personalități ale genului, care publică frecvent în cele mai celebre reviste din lume, din Japonia până în Statele Unite.

Multe nume precum Constantin Abăluță, Ion Codrescu, Florin Vasiliu, Șerban Codrin (un scriitor important, despre care se vorbește prea puțin), Olga Duțu, Laura Văceanu ș.a. se numără printre laureații unor concursuri cu mii de participanți de pe toate continentele. Au apărut și primele cărți publicate în străinătate, ultimul titlu fiind „Flori nevândute" de Ion Codrescu (Editura Hub, Anglia). Pentru acești discreți și pe nedrept marginalizați poeți, a debuta într-o ediție bilingvă sau trilingvă a devenit un fapt normal.

Toate aceste considerații preliminare au fost reconfirmate de actuala ediție a Colocviului Național de Haiku (Mamaia, 8-10 sept. a.c.), organizat de către Societatea de Haiku din Constanța, al cărei președinte a fost poetul și graficianul Ion Codrescu. Evenimentul central al reuniunii l-a constituit audierea comunicării „Legătura și schimbarea - ghid practic pentru compunerea poemului renku", aparținând lui Tadashi Kondo (cel mai mare poet al Japoniei contemporane) și lui William J. Higginson (SUA). Cu un atelier Haiku și unul de scriere a poemului renku, cu dezbateri interesante și lansarea unor volume de valoare precum „Singurătatea ciclopului", al maestrului Constantin Abăluță, „Dincolo de tăcere", de Șerban Codrin, „Liniște de mătase" de Ioan Găbudean ș.a., întâlnirea de la Mamaia a fost un succes.

Premiile revistei **Albatros** din Constanța (una dintre cele mai bune publicații similare din lume) au revenit în acest an scriitorilor Elizabeth St Jacques (Canada), Günter Klinge (Germania), Robert Spiess (SUA), Radu Patrichi (România, Constanța) și Ștefan Isaic (elev din Constanța). Ar fi în avantajul culturii române dacă Uniunea Scriitorilor ar sprijini această prestigioasă revistă aflată în impas, precum și viitoarea ediție a Festivalului Internațional de Haiku, organizat împreună cu Societatea Britanică de Haiku în anul 1996.

CONSTANTIN SEVERIN ■

Toate artele

Un mecanism al cerului

Mi-a scris.

E prima scrisoare de la el. Ne-am întâlnit de (prea) puține ori, la ședători sau conclavuri scriitoricești.

De iubit îl iubesc de mult.

Și iubirea începe, e știut, cu admirarea.

În preajma lui, crisparea mă împiedică să fiu afectuos și dezinvolt. Dar acum când stau ghemuit și scriu pe genunchi, ca asirii, prind curaj și îi strig din aburii paginii: Îți mulțumesc, Ioanid!

Mi-a scris.

Cel pe care îl socotesc de ani și ani, cu netulburare, un mare poet, Ioanid Romanescu face cu mine schimb de singurătăți și, o dată cu ultimele lui cărți, îmi trimite, la ceas de toamnă, vocabule de brumă.

Zice: „Stimate și iubite Dom' Tom, am bulibistrat-o rău. Am dat în tuberculoză cavernoasă. Blestemată generație am mai fost!

Când mă uit, uneori, la cei care vin din urmă (în majoritate zgomotoși, inculți și cu pretenții, ba - încă - și „demolatori"), mă apucă sila. Da' Dumneavoastră să nu Vă lăsați, Dom' Tom! Vă rog să fumați mai puțin și să iubiți femeile (cum se spune în nordul Moldovei), pentru că ele (nu numai în viziunea lui Balzac) sunt în primul rând pentru artiști. Vă trimit ultimele două cărți. Multă sănătate și tot ce doriți! Cu profund respect și devotament, vă îmbrățișez fratern. Ioanid."

Cum să răspund?

Să-mi cer iertare că am divulgat blestemata „taină" a suferinței sale? Poate așa mai tulbur, sensibilizând-o fie și numai pentru o clipă, atenția unei lumi ce i-a uitat pe poeți; lume în vibrare când zăngăne muzici „metalice", când fotbaliștii își ciocnesc turloaiele și când - citez - femeile frumoase își cheltuie farmecele la Istanbul.

Poeții?

Nu li se mai „publică" nici ferparele, ei își târâie în cetăți bolnave umbrele firave, ei încă se bat cu morile de vânt, păguboși și săraci, coborând caldarâme cu „netrebnica" lor strălucire.

Nu trăiesc altfel nici învingătorii din stirpea cărora face parte Ioanid Romanescu (învingători, adică ziditi în litere cu nume și parfume) și îmi este peste măsură de greu să înțeleg răul care îi surpă.

Ioanid: n-a fost și nu e primar (ambasador, senator), n-a fost slujbaș al Puterii (în vremuri vechi și noi), nu s-a chivernisit cu conac și Mercedes, nu și-a serbat onomastica la Paris, nu s-a tăvălit (cu poze și interviuri) în cearșafurile maculate ale ziarelor. N-a colecționat premii și titluri. O fi luat, când și când, Ordinul Jartierei de la vreo femeie din miazănoapte, va fi fiind templier al Pagubei și Inocenței, trezorier al prafului de pe tobă, dăruitor de indulgențe, duelgiu fără spadă și adversar, caligraf de himere).

Ioanid: nimeni nu e ostenit de luminat, numele lui.

El există trudind pentru noi, dar fără noi, simplu, schivnic al unei vieți foșnind de miracole, solemn, cast îndurerat.

Se denunță singur:

„Scrie! te trezești spunându-i
umbrei de lângă tine
care chiar crede că inventezi -
greu să prinzeapă că nu ești decât
un mecanism al ceasului,
pe care numai Dumnezeu știe să-l folosească (...)"

Creatorul a făurit mecanismul numit în lexicoane Ioanid Romanescu din cele mai friabile „materiale" avute la-ndemână; de aceea întreg, chipul poetului, pare a fi piele de lacrimă.

Aruncat într-o lume de demoni, solidar cu lumi de fantome, refuzat de convențiile domestice, cu dorul de a se retrage în păduri sau în Cuvânt, acest poet ținut deasupra apelor de propria-i forță, pare împăcat cu un implacabil destin:

„Un loc de pământ e prea mult,
nu-l vei avea, nu se poate -
inexistent vei fi între ei,
puternic în singurătate
prin tine trec păsări în zbor
și spui că-i un vis, o părere -
alcătuire a renunțării,
ce nu are cum să dispere".

GHEORGHE TOMOZEI ■

MAŞINA DE SCRIS

Texte sub lupă

● **MARIO S., Târgu-Mureş.** Răspunsul de mai sus vi se potriveşte şi dv., chiar dacă mi-aţi trimis versuri, nu proză. Mesajele adresate iubitei daţi-i-le direct ei şi nu mă folosiţi pe mine ca intermediar!

● **C.E., Craiova.** Aveţi dreptate: patriotismul nu constă în a interzice orice observaţie critică la adresa patriei. Din păcate, însă, articolul în care dezvoltaţi această idee se bazează pe o retorică simplistă şi o ironie ieftină:

„un românaş de-al nostru se comportă ca un înjurat de mamă când cineva îi vorbeşte de rău ţărişoara" etc.

● **IZABELA POPA, Glodeni, Lăculeţe, Dâmboviţa.** Faceţi o nedreptate bănuind-o pe secretara de la **Flacăra** că nu-mi înmânează scrisorile dv. Nu este chiar atât de... geloasă.

Versurile pe care mi le-aţi trimis de-a lungul timpului sunt, aproape toate, publicabile. Dar nu mai mult decât atât. Le lipseşte scânteia care să le facă de neuitat:

„Aştept să mi se limpezească izvoarele năucite/ de noianul atâtor răspunsuri/ care devin mereu întrebări./ Până şi tu, dragul meu trup străin/ eşti un semn de-ntrebare/ sub care mă zic şi dezic." etc.

● **SORIN ANDRONACHE, Haţeg, Hunedoara.** Articolul **Huligani în uniforme de poliţişti** l-am dat redactorului şef al revistei **Flacăra**, Răzvan Dumitrescu. Faptele incriminate de dv. trebuie verificate, pentru că este vorba de prestigiul unor poliţişti, iar pe dv. (iertaţi-mă) nu vă cunosc şi nu pot gira afirmaţiile pe care le faceţi.

● **ELENA ALBU, Brăila.** Versurile sunt desuete. Am să public totuşi, în viitorul apropiat, poemul **Presimţire**, pentru că are două sau trei imagini îndrăzneţe.

● **VERONICA TOACSEN, Lupeni, Hunedoara.** Deşi cuprinde (ca şi data trecută, de altfel) mici imperfecţiuni stilistice, proza dv. continuă să fie frumoasă şi învăluitoare, să aibă putere de seducţie, ca o poveste a Şeherazadei. A apărut, ca o noutate, şi o undă de umor, expresie a unei feminităţi jucăuşe, ceea ce măreşte farmecul naraţiunii.

Povestirea **Jocul**, care ar putea fi subintitulată „scurt tratat ironic despre dragoste şi căsnicie", se mai remarcă prin **suspense,** prin atmosfera fantastică, prin descrierea cu aplomb a unei ambianţe specifice stilului nostru de viaţă de azi. Aş publica-o, dar este prea întinsă. (Într-o pagină de revistă încap maximum 180 de rânduri text dactilografiat, fără ilustraţie.)

Fragmentul de roman, la fel de bine scris, are ca punct de atracţie actul notarial referitor la schimbul de terenuri dintre Mihai I, regele României, şi ţăranul I.L. Rebedea. Aş publica acest fragment, dar vă rog să mi-l retrimiteţi, dactilografiat şi însoţit de o fotografie a dv. (cea dinainte a dispărut la tipografie; probabil a luat-o cineva să doarmă cu ea sub pernă).

● **IULIA ATOMULESEI, Suceava, EMIL PERŢA, Geoagiu, Hunedoara, SOCRATE NICOLAS UŢICĂ, Petroşani, NARCIS DAJU, Târgu-Jiu.** Sunteţi la un pas de a deveni scriitori. Un pas mic pentru omenire, un salt uriaş pentru dv.

● **EDUARD PAPP, Bucureşti, AUREL VOICU, V.Nandrii, Dârmăneşti, Argeş, VASILICA BASARAB, Galaţi, C.BISTRIŢEANU, Caracal, MARGHIOLIŢA HUSCA, Bucureşti, MIROSLAV DRAGOMIRESCU, Cluj-Napoca, ELENA GRIGORIU, Reşiţa.** Ceea ce scrieţi dv. n-are legătură cu literatura. Vă aştept cu colaborări pentru rubrica **Scrisori de la autori furioşi.**

Sfaturi de la un corespondent

Stimate domnule Alex Ştefănescu,

Ceea ce întreprindeţi - heliadismul acţiunii dv. - este benefic pentru cultura românească scrisă a acestui final tulbure de mileniu! (Şi, dincolo de orice altceva, este absolut admirabil curajul dv. - probabil că nici dv. înşivă n-aţi avut de unde să ştiţi cu certitudine de câtă putere de muncă dispuneţi, o muncă al cărei volum face să se "sparie gândul"!!) Şi să vă dea Domnul şi pe mai departe putere şi sănătate! (Puţini s-ar "înhăma" la "jugul" unei asemenea "misii"!)

Iată însă şi câteva sfaturi:

a.) Probabil că v-aţi gândit: e nevoie şi de un continuator, un discipol, un ucenic (măcar unul), onest şi la fel de dezinteresat ca dv., vom avea nevoie de el (atât dv., cât şi noi, care vom fi din ce în ce mai mulţi!!)

b.) Întreprinderea va trebui să devină (presiunea valorică o va impune cândva!) heliadescă cu adevărat (mai apoi, maioresciană, chiar!); aşadar: cei care-şi aşteaptă rândul la "glorie" literară ar trebui să dovedească un grad de "profesionalitate" ceva mai ridicat - "scriţi, scriţi, orce, numai scriţi..." va trebui să aibă fireasca urmare "faceţi, iară nu stricaţi!!!" ("Decât două traducţii proaste, mai degrabă una originală" - scriere - "dar"... bună!!!)

c.) Pentru a evita, cât de cât, "inflaţia" de texte cu adevărat minore (ca registru artistic), poate că cititorii şi apoi - inevitabil - scriptorii (victime uneori chiar în sens propriu al termenului!) rubricii dv. ar trebui să fie ceva mai "în temă cu cerinţele, exigenţele" prozei, domeniu prin excelenţă narativ! (Or, de multe ori, ceea ce apare la rubrica "Maşina de scris" sunt texte "mecanice" sub mai multe aspecte...)

VALENTIN BASARAB CENUŞĂ, Turda

● **DOLLY OPRIŞAN, Constanţa.** V-am mai explicat: aştept de la dv. texte literare propriu-zise, nu scrisori. Nu am competenţa necesară ca să mă pronunţ în probleme de viaţă.

● **VALENTIN GARDEI FILIP, Bucureşti.** Aveţi sensibilitate multă şi talent puţin. Mai bine era invers.

● **VALENTIN BASARAB CENUŞĂ, Turda.** Sfaturile pe care mi le daţi (deşi mi-au provocat fiori de groază, în special acela cu găsirea unui continuator) le reproduc, după cum vedeţi, chiar în acest număr. Nu intenţionez să le urmez, dar îmi place cum sunt formulate.

Dintre murphismele pe care mi le-aţi trimis, puţine au umor. Nu înţeleg, de exemplu, ce găsiţi comic în următoarea constatare:

„Găinile nu dau căldură, dar clocesc."

De asemenea, nu înţeleg de ce, în unele cazuri, stricaţi efectul glumei cu câte-o continuare inutilă:

„Dacă nu pricepi genul de muzică, nu da radioul mai tare (aici trebuia să vă opriţi! - nota mea, Alex.Şt.): **fii practic - scoate-l din priză!"**

În sfârşit, îmi displace şi excesul de „aparat critic" (titluri, subtitluri, paranteze explicative, nume pitoreşti de autori etc.). Toată această recuzită livrescă anulează impresia de umor operativ, americănesc (specifică „legilor lui Murphy") şi transformă textul într-o parodie laborioasă şi cam plictisitoare.

Iată acum, extrase din contextul baroc, şi murphismele care mi-au plăcut:

„Dacă ceea ce gândeşti este prost, vei fi înţeles de toată lumea."

„Întotdeauna dorinţa de a comunica se va lovi de dorinţa similară a celorlalţi."

„Cărămida ce te loveşte în moalele capului emite în cădere un sunet caracteristic, pe care numai cei aflaţi în afara traiectoriei acesteia îl aud."

„Cine n-are bătrâni să fie precaut: aceia care sunt de vânzare au, în genere, prea mari tarifele!"

Povestirile dovedesc că aveţi fantezie, că folosiţi cu dexteritate şi uneori chiar cu artă limba română, dar sunt sofisticate şi nu pot fi publicate. Oricum, mi-ar face plăcere să-mi mai scrieţi.

● **VIOREL OPREA, Mizil.** În **Surâsul neputinţei** există câteva momente remarcabile prin dramatism: doborârea bradului („Era ca o săgeată uriaşă pe care n-o va folosi nimeni, niciodată, pentru că menirea ei era aceea de a se înfige în nori, şi cine e atât de prost încât să tragă în nori."), criza de nebunie a băiatului care îşi tratează tatăl mort ca şi cum ar fi încă viu („Tot ce i-am întins cu lingura s-a prelins pe lângă buzele încleştate, apoi pe pernă şi aşternut. I-am aşezat în gură o ţigară aprinsă, dar ea se stinse repede.") etc. Povestirea, în ansamblul ei, este impresionantă, deşi cuprinde şi unele dezvoltări inutile. Intenţionez s-o public, dar vă rog să faceţi anumite tăieturi (aşa cum se curăţă pomii, primăvara, de crenguţele de prisos) sau să-mi daţi mie mână liberă să elimin câteva pasaje.

Desen de LINU

De asemenea, vă rog să-mi trimiteţi o fotografie şi un curriculum vitae.

● **DANA B., Târgu-Jiu.** Textul romanţios şi naiv pe care mi l-aţi trimis are valoare numai pentru dumneavoastră - o valoare sentimentală. Ca literatură nu înseamnă nimic.

Ştiu că ştiţi, dar ţin să vă amintesc

■ La rubrica „Maşina de scris" se primesc texte literare de la autori din orice categorie: tineri sau bătrâni, începători sau consacraţi, bărbaţi sau femei, români sau neromâni, cu studii sau fără studii.

■ Textele trebuie să fie dactilografiate sau cel puţin scrise lizibil. Dacă aveţi încredere în valoarea lor, trimiteţi-mi şi o fotografie a dv. şi un curriculum vitae. Dactilogramele, manuscrisele şi fotografiile nepublicate NU se restituie.

■ Vă rog să nu mă căutaţi la telefon şi să nu mă vizitaţi la redacţie. TOATE scrisorile dv. vor primi un răspuns în cadrul rubricii „Maşina de scris".

■ Cele mai valoroase texte se publică în cadrul rubricii „Maşina de scris", în ordinea sosirii lor. Toate textele publicate în cadrul acestei rubrici candidează automat la premiul de 1.000.000 de lei care se acordă, anual, la 1 noiembrie.

■ Tot dintre corespondenţii rubricii „Maşina de scris" se aleg autorii cărora li se asigură publicarea unei cărţi (pe bază de contract). Numele lor este anunţat la fiecare 1 martie.

■ Plicurile trebuie trimise la următoarea adresă: Alex Ştefănescu, la redacţia revistei "Flacăra", Piaţa Presei Libere nr.1, sector 1, 71341 Bucureşti.

Un spirit boem: Gheorghe Ionescu

Nu știu nimic despre Gheorghe Ionescu. Nu știu câți ani are, nu știu dacă a mai publicat, nu știu cu ce se ocupă (în afară de poezie). Îi cunosc doar înfățișarea, vag, prin intermediul unui autoportret (pe care îl și reproduc în acest număr).

În schimb, n-am nici o îndoială că este un poet talentat. Spirit boem (așa cum reiese din versuri, nu din biografie, pe care, repet, n-o cunosc), el face din cuvinte un fel de petarde fumigene pentru a se apăra de urâțenia și de farmecul pervers cu care îl asediază Bucureștiul. Este un București turcit, franțuzit, proletarizat, alcoolizat, fesenizat, minerizat și gheorgheionescizat.

Hoinar și contemplativ, poetul iese câteodată, fără să-și dea seama, din perimetrul Bucureștiului și ajunge în alte țări sau în spații imaginare, păstrându-și însă scepticismul și verva satirică, adică... bucureștenismul. El este nu numai un boem, ci și un stilist, care își face bijuterii lingvistice, din acelea pe care nu le pot fura hoții de buzunare din capitala Valahiei.

ELEGIA A PATRA VESTICA

Într-o noapte când stelele păreau decorații sovietice
agățate pe tunica unui general american,
m-am rătăcit printre magaziile de suflete
din aerogara părăsită de pe Aldebaran.
Un paznic șontorog mă somă: Stai că trag!,
îndreptându-și spre mine cârja în chip de pușcă.
Cerberul se făcea că plouă, motăind pe bancheta
unui Ford antediluvian care-i ținea loc de cușcă.
I-am dat paznicului un pac de mahorcă și m-a lăsat să mă duc
pe aleea unde fumegau sufletele femeilor ușoare.
Undeva, într-o piațetă pardosită cu plăci de marmură neagră,
suflete de criminali dansau cu suflete de bătrâne domnișoare.
Suflete de contabili conversau cu suflete de generali,
suflete de astronomi se plimbau cu suflete de croitorese
pe trotuare de andezit, în timp ce sufletele
unor pompieri voluntari flirtau cu sufletele marilor preotese.
Din loc în loc mă împiedicam de câte un suflet îngenunchiat,
de țăran, care se ruga amarnic să plouă.
Suflete de boschetari se iteau din ceturi albastre,
dând peste cap pe nerăsuflate sticle cu rouă.
Prin celelalte magazii era un amestec bizar
de suflete: prinți, cerșetori, șerpi, porumbei...
Câteva suflete de hingheri se târau
prin mărăcinișuri împietrite, cu sufletele câinilor după ei.
Într-un târziu, obosit, m-am așezat pe un bolovan
pierdut în miriștea cerului. Era mâine sau ieri?
Pe lângă mine trecu un suflet de cioban urmat de sufletele oilor sale.
Sufletul meu nu se vedea nicăieri.

CÂNTEC DESPRE ORAȘUL LUI BUCUR CIOBANUL

Respirația cartierelor muncitorești, mirosind a carne alterată,
a nicotină și a vodcă de doi bani.
Umbra Marelui Cioban, încovoiată,
hălăduiește printre mormane de gunoaie, de cinci sute de ani.
Vocile rapsozilor populari se suprapun peste vocile
cântăreților de muzică pop.
Cutremure isterice dislocă rocile
străbune și pereții blocurilor, lipiți cu pap.
Soarele cade peste oraș în fiecare zi ca o pleașcă
pentru bișnițarii care se înghesuie în "mergedesuri".
Alții au spirit, noi avem spirit de gașcă.
Alții au istorie, noi avem istorii cu două înțelesuri.
Așteptăm ceva ce nu se va întâmpla niciodată.
Totul ni se întâmplă pe neașteptate.
Viața ni se oferă ca o târfă nespălată
prin parcuri, la repezeală, pe la spate.
Moartea - un înger furat de țigani,
ne pândește cu șișul pregătit, fluturându-și părul de aur
În acest oraș care troznește între Carpați și Balcani
ca o nucă între două măsele de brontozaur.

PASTEL CU DULCEAȚĂ ZAHARISITĂ

Amurg de octombrie - tone de dulceață zaharisită
revărsându-se pe treptele de la intrarea Operei Române.
Vocea unei soprane celebre, suspendată în balconul înserării
ca o pereche de indispensabili, rămâne.
Figurant neglorios într-un oraș cu decoruri de mucava,
plimbând în lesă poezia - câtea maidaneză -
printre automobile care dispar ca bucățile de zahăr în ceștile cu cafea,
în curbele spațiului, în cea mai mare viteză.
Fiecare cu foamea lui aici în buricul Europei
sub care se deschide Marea Neagră ca un sex de țigancă -
aici unde babele se roagă pentru sănătatea prezidentului
și palavramentarii au conturi babane în bancă.
Aici unde soarele este o mămăligă uriașă răsturnată
în fiecare zi din ceaunul cosmic peste Munții Carpați
și [illegible]le - sarmalele care nu lipsesc niciodată
[illegible]roanele marilor bărbați.
[illegible]leci, mâncătorilor de sarmale,
[illegible]or de mititei, mâncătorilor de rahat,
[illegible]e mâncători, căpcăuni ai ospețelor tradiționale
[illegible]ă în țara asta poate fi devorat.
[illegible] al foamei naționale este strivită
[illegible]ulelor mele bătrâne...

Amurg de octombrie - tone de dulceață zaharisită
revărsându-se pe treptele de la intrarea Operei Române.

NOCTURNĂ

Noaptea, prin tavernele orașului pustiu
îmi plimb morga de alegător al lui Văcaru.
Hai la bomba "Trei Păduchi" să bem rachiu
de secară cu fantoma lui Stelaru.
Țoiul strălucește pe tejghea
ca un nud de balerină-n ploaie.
Doamne, numai spiritul ar putea,
sufletul să-mi spele de noroaie.
Poezia - straniu anotimp.
Jocul rândunelelor de mare.
Sângelui de vagabond, în schimb
alcoolul nopților polare.
Rece-alb absintul arzător
al uitării pentru veci, de sine.
Bețivan. Poet. Nemuritor.
Dumnezeu în palma lui mă ține.

STAMPĂ CU VAMPĂ

Mor plopii în orașul devastat
la miezul nopții, de bujori și crini,
când lunecă din tainice grădini
vampa de fum cu inorog mascat
și patrulează pe alei pustii
în timp ce din cvartale-n infinit
se-nalță un fantastic gâfâit
de troglodiți ce zămislesc copii.
Prin helestee se întrec amanți
în jocuri de amor cu adamiți.
În piețe, lângă focuri aciuiți,
ghicesc trecutul marii capnomanți.
Fantomele se plimbă în calești
de abur pe un slin de bulevard.
Din cerul greu, de apatit și nard,
se-așterne colbul peste Bucuresci,
mătreață glorioasă înălbind
biserici, abatoare și statui,
și crângul ovilit unde stătui
la pândă, spiriduse-n pumni să prind
sau corcoduse - poate am visat.
Poate visez că am visat. Nu știu.
Vară de untdelemn încins. Târziu.
Mor plopii în orașul devastat.

ZĂPADA MIEILOR

Noapte balcanică târându-se prin noroaiele orașelor scufundate,
ca o aripă rănită, de albatros.
Trec ploile de iarnă, lungi trene de gladiole înecate.
Doar în poveștile copilăriei mai ninge frumos.
Ce lume este aceasta - întreabă călătorii pierduți
în lapovița care se cerne ca un nor de mătreață
cu stranii cimitire de uzine-mamuți
legănându-se pe banchize imense în ceață,
cu guri de canal larg căscate ce sorb
mari șuvoaie de timp,
cu tuneluri surpate
în pământul orb de sub cerul orb,
cu vânturi ce înjunghie trecătorii pe la spate,
cu istorii carnavalești, cu duhuri trândave
care bântuie prin ruinele luparnarelor,
cu furnicare de roboți printre ziduri bolnave,
cu zâmbetul omului invizibil
lățindu-se pe ecranele televizoarelor...
Ave!
- Ave!
La porțile zeilor -
urători, turnători de ocazie.
Sub șenilele blindatelor se înroșește
zăpada mieilor
care a căzut pe străzi
după ultima razie.

VASILE DE SARIS

Pagini realizate de
Alex Ștefănescu

Între două „prietene":
- De unde vii, dragă?
- De la un institut de înfrumusețare.
- Probabil că era închis...

●

- Doctore, nu știu ce să mai fac: tot timpul îmi vine să latru.
- Și de când a început?
- De când eram cățeluș...

●

Soția plânge și se lamentează:
- Am înghițit linguriță din greșeală!
- Nu face nimic, o calmează soțul, mai avem încă un serviciu complet...

ANECDOTE

- Cum de ați venit la poliție după șase luni ca să reclamați dispariția soției dv.?
- Cum să vă spun, domnule polițist? Până acum nu-mi venea să cred...

●

- Pentru că mi-ați salvat viața, scoțându-mă din apă, v-aș da 50 de lire, dar nu am la mine decât o hârtie de 100.
- Nici o problemă, poate mai săriți încă o dată...

●

- Unde te grăbești așa?
- I-am cumpărat soției o rochie și vreau să ajung acasă până nu se schimbă moda...

ZECE DIFERENȚE

MONOLOG

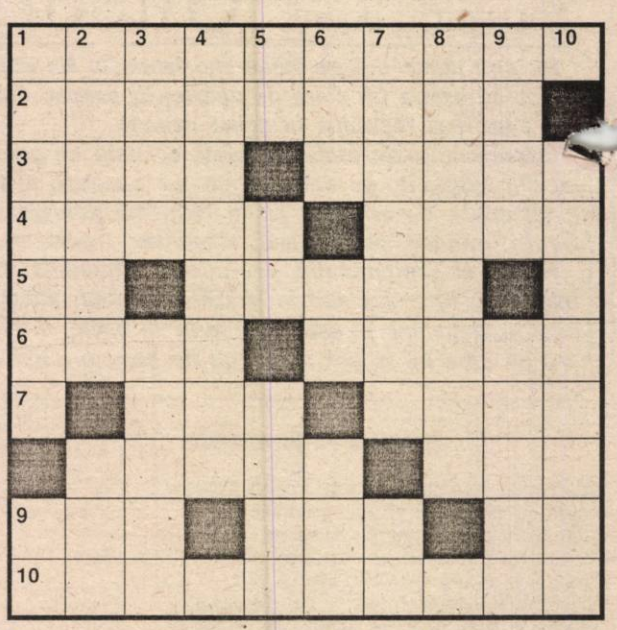

ORIZONTAL: **1)** Stare de liniște. **2)** Acțiuni de control. **3)** Realizat pas cu pas - A înșela văzând cu ochii. **4)** Încinse pe mijloc - Are treabă la oraș. **5)** Aflate în cuvă! - A mișca din toate încheieturile. **6)** Criteriu de selecție - Dreaptă în felul ei. **7)** Măsurați pe teren - Mediu de transmisie. **8)** Nu lasă să-i scape nimic - În centrul bazarului! **9)** Bun pentru datul în leagăn - Vecii vecilor - Apărute în seră! **10)** Acțiune de colectare.

VERTICAL: **1)** Stau pe capul unora - Nuci fără coajă! **2)** A produce tensiune - Trasă de limbă. **3)** Ca o lămâie - Cel mai al dracului. **4)** Mod de atenționare. **5)** Perete! - Într-un rebo! - Prins în lanțuri. **6)** Fapta săvârșită - Apel! - Trei de la început(!) **7)** Tip de pompă - În plină teză! **8)** Îți interzice să riști. **9)** Aflat prin apropiere - Oglindă cu ape adânci. **10)** Determină o stricăciune.

Dicționar: AZA.

Dan POPA

ALEGERI

Integramă de Mihai ZGUBEA

NETER-MINATE / IREVOCABIL		GLAS DE PĂSĂRI / BUNE DE PUS LA RANĂ		LEGALE / INDIFERENTĂ		AMINTIT / OMUL DE LA HAN (dim.)		ÎN AVAL!	
ÎNCĂTUȘATĂ / IROSITĂ									
								A ÎNTÂRÂTA	
CURATĂ / OCHI DE LANȚ									
		PICTOR ROMÂN / FIR DE URZEALĂ					PODOABĂ CAPILARĂ		
SÂRMULIȚĂ / LEGENDĂ				RÂU / ÎN PARC !					
			ÎNDESAT / INSUFLEȚIT (dim.)						
IVĂR / LA REVEDERE !						CURĂ!			
		POFTIM ! / CAMPION							
LUPTĂTOR ÎN ARENĂ / CRANII									

- Și zici că ai mulți pacienți care și-au depus candidatura?

O singură poză corespunde negativului

CALCULE

20	:		+		:		=	7
+		+		+		+		+
	x	4	:		+		=	
:		+		-		+		-
	x		+	5	-		=	
-		-		-		+		-
	x		-		:	2	=	
=		=		=		=		=
9	+		+		-		=	2

Pagină realizată de MIHAI ZGUBEA

ROMÂNIA - FRANȚA 1-3 !

❑ „Tricolorii" au nevoie de „sânge proaspăt". De unde?!

Pornită ca niciodată sub cele mai bune auspicii, minicampania de pregătire a penultimului meci din preliminariile C.E. avea să se încheie în modul cel mai neplăcut. Desigur, este vorba de faptul că, pentru prima oară după foarte mult timp, selecționerul Anghel Iordănescu i-a avut la dispoziție, cu 5 zile înaintea confruntării cu Franța, pe toți cei 19 jucători convocați (dintre care 10 stranieri). Probleme însă au existat, în special datorită stării de sănătate a unor componenți. Astfel, un titular cert, Sabău, nu a putut fi recuperat, iar Hagi, Lăcătuș, Panduru și Gică Popescu au necesitat diverse tratamente. Pe de altă parte, datorită prelungitei sale inactivități, liberoul Belodedici (doar cu 7 zile de antrenamente la noua sa echipă, Villareal, din divizia secundă spaniolă), deși prezent în cantonamentul de la Săftica, a resimțit dureri la un picior și a fost nevoit să renunțe după prima zi. De asemenea, Ilie Dumitrescu, la Tottenham, a jucat numai în primele trei etape, evoluând în continuare la echipa a doua. Din păcate pentru el, ca și pentru alți jucători valoroși (Mihali, Lupescu), s-a constatat o scădere vizibilă pe parcursul partidei. De altfel, după pauză, I. Dumitrescu și Mihali au cedat locul lui Vlădoiu și Lupu, iar spre final, Hagi lui Panduru. Bineînțeles, nu trebuie uitată nici absența vârfului Florin Răducioiu, care și-a ispășit ultima etapă de suspendare.

Nici în tabăra oaspeților lucrurile nu au stat mai bine, selecționerul Aimé Jacquet trebuind să renunțe pe rând la portarul Lama, Blanc și Roche, apoi la Ouédec și Loko, Papin și Cantona, Ginola și Pedros. Numai că ajunși aici trebuie să

Miodrag Belodedici - un libero a cărui lipsă s-a resimțit

facem o comparație între resursele fotbalului din Hexagon și ale celui autohton. În timp ce doi ani la rând Dinamo și Universitatea Craiova nu reușesc să treacă de preliminariile cupelor europene intercluburi, riscând ca în ediția viitoare să avem dreptul de a înscrie o singură reprezentantă în Cupa UEFA, Franța a promovat în turul secund al respectivei competiții cu 5 echipe (Auxerre, Lyon, Lens, Strasbourg, Bordeaux), având doar o "pierdere" (Monaco),P.S.G. continuă cursa în Cupa Cupelor, iar FC Nantes este prezentă (ca și Steaua) în Liga Campionilor. Totodată, nu putem să nu remarcăm că în 11-le de start al francezilor a figurat un puternic "bloc italian" format din Deschamps (Juventus), Desailly (Milan), Angloma (Torino) și Karembeu (Genoa). Faptul că "il calcio" reprezintă cel mai puternic campionat din lume l-a simțit pe propria-i piele Steaua, căreia Juventus i-a administrat un scor de forfait, deși campioana peninsularilor oscila între bornele unui 0-0 la Cagliari (deținătoarea „lanternei roșii") și 1-1 pe propriul teren cu Napoli. În acest timp, Steaua, care de-a lungul evoluțiilor sale europene, în 6 partide cu echipe italiene, nu a înscris măcar un gol, zburdă în campionatul intern, lipsit de forță reală și bântuit (suspectat) de aranjamente.

Ca un corolar al celor de mai sus trebuie să menționăm că am ieșit șifonați rău din tripla confruntare româno-franceză. Dacă în ceea ce privește prima reprezentativă, înfrângerea nu ne-a oferit prilejul de a sărbători de pe acum calificarea, șansele noastre rămânând pe mai departe, în schimb la tineret-olimpici, remiza albă (cu o contraperformanță mai greu de crezut: jucătorii noștri nu au expediat nici măcar un balon pe spațiul porții adverse!) ne face să ne gândim la Atlanta ca la un vis (ar trebui să învingem în Slovacia, iar Franța să piardă cu Israelul). Dar cel mai dureros lucru este că, în amicalul juniorilor sub 18 ani, oaspeții ne-au învins clar cu 4-1, iar „sângele proaspăt" de care simte nevoie Anghel Iordănescu la nivelul primei reprezentative nu prea știm de unde să-l luăm.

Clasamentul grupei 1

1.	ROMÂNIA	9	5	3	1	16- 9	18 p.
2.	Franța	9	4	5	0	20- 2	17 p.
3.	Slovacia	9	4	2	3	14-16	14 p.
4.	Polonia	9	3	3	3	14-12	12 p.
5.	Israel	9	3	3	3	13-11	12 p.
6.	Azerbaidjan	9	0	0	9	2-29	0 p.

Celelalte rezultate din grupă:
Slovacia-Polonia 4-1
Israel-Azerbaidjan 2-0
Următoarele partide (15 noiembrie): Slovacia-România, Franța-Israel, Azerbaidjan-Polonia.

● Lăcătuș a înscris golul cu numărul 800 pentru prima reprezentativă ● Hagi a îmbrăcat tricoul național pentru a 93-a oară ● Din decembrie 1993, sub „comanda" lui Aimé Jacquet selecționata Franței este neînvinsă: 9 victorii și 7 egaluri, golaveraj 32-6 ● Ultima înfrângere a „tricolorilor" pe teren propriu într-un meci oficial (0-3 cu Bulgaria): 17 octombrie 1990, perioadă în care s-au înregistrat 11 victorii și un singur egal (golaveraj 38-5).

POMPILIU L. DUMITRESCU ■

Matthias Sammer

Din München, pentru revista FLACĂRA, Mihai Rusu, redactorul sportiv al postului de radio „Europa liberă":

După cinci ani...

Evenimentele politice desfășurate în luna octombrie 1989 în ex-RDG au avut implicații dintre cele mai puternice în toate domeniile de activitate ale societății din Estul german. Să amintesc doar cele aproape 900 de miliarde de mărci, dacă nu chiar o mie de miliarde, care au plecat din Vest în Răsărit pentru a dezvolta infrastructura respectivă, un capitol aparte fiind reprezentat de sport și în special de fotbal. Reunirea, căci despre aceasta e vorba, s-a materializat în fotbal mai întâi prin contopirea celor două federații de specialitate, sediul central rămânând în Frankfurt pe Main, de unde s-au transferat circa 8 milioane de mărci pentru crearea unei noi baze materiale atât la nivelul amatorilor cât și al profesioniștilor.

Dintr-un punct de vedere, marii profitori ai unității germane au fost fără discuție fotbaliștii, deci jucătorii care au plecat direct spre Occidentul lor, ceea ce a însemnat dintr-o dată un vid colosal, dacă vom lua în considerație că s-a ajuns la situația de a nu mai avea buni componenți. Au rămas antrenorii care, fără material uman sau cu cărți de vizită de data aceasta „nesănătoase" (vezi dosarele STASI), s-au transformat în „oile negre" ale noii societăți sportive, fiind huliți sau pur și simplu îndepărtați din funcții, așa cum s-a întâmplat inițial la Dinamo Berlin și Dresda, marile cluburi ce și-au pierdut identitatea și prezentul sportiv. Paradoxal cu situația de azi, **Berti Vogts**, selecționerul federal, este de părere că munca de creștere a talentelor în centrele de copii și juniori rămâne superioară din punct de vedere calitativ față de Vest, în ciuda unor condiții departe de etalonul cunoscut, dar pe fondul unui idealism profesional caracteristic Estului, călit în vremuri dificile.

Așadar, să înțelegem că noua dezvoltare din Germania prezintă aspecte contradictorii în fotbal, ce se manifestă o dată prin mulțumirea jucătorilor, integrați perfect în noul sistem, și poate nu întâmplător **Matthias Sammer**, de la Borussia Dortmund, originar din Dresda, a fost ales cel mai valoros fotbalist al anului, față de critica tehnicienilor marginalizați sau discriminați profesional, întrucât aproape că nu există vreun antrenor „de dincolo" care pregătește vreo echipă de fotbal din landurile tradiționale ale republicii. Primul care a ridicat glasul și a criticat noua situație a fost **Eduard Geyer**, ex-federal până în 1989, care a declarat recent în **Kicker** că, dacă evenimentele din octombrie 1989 ar fi avut loc în 19 și nu în 5, deci înaintea meciului cu Austria de la Viena din cadrul calificărilor pentru Italia '90, elevii săi ar fi câștigat partida și ar fi primit dreptul de a evolua la Campionatul Mondial, sigur o acțiune ce ar fi ridicat cota lui sau a colegilor de branșă, vizavi de „rivalii" în frunte cu **Franz Beckenbauer**, de exemplu, sau Berti Vogts.

Reportaj la lumânare, că petrolul e scump

În serile de iarnă, la flacăra palidă a lămpii cu petrol, copiii din satele neelectrificate citesc, pe litere, câte o poveste cu final fericit. Bunicii - care țin întotdeauna cu Făt-Frumos - se minunează de câte pot fi scrise în aste cărți. La vremea lor de-abia dacă-și purtau prin mâini câte o Biblie roasă, în fața căreia se rugau, după cum îi ajuta gândul, că n-au învățat să citească. În serile de iarnă, la flacăra lumânării - că petrolul e scump și nu se găsește - țăranii din satele neelectrificate spun povești cu primari și partide care au promis lumină electrică. Flacăra de-abia pâlpâie, copiii stau smirnă, povestea asta cu lumina li se pare cam ciudată, cam greu de înțeles. Ei nu au trecut dincolo de satul lor de munte, nu știu cum arată un bec, un televizor sau un frigider.

Scrisori duioase și lichior de mentă

Satul Ofa, așezat la granița dintre județele Harghita și Bacău, are doar 13 case. Din punct de vedere administrativ satul este, culmea, împărțit pe din două: o jumătate aparține comunei Ciuc-Sângeorgiu din județul Harghita, iar cealaltă jumătate, plus unu, aparține comunei Ghimeș-Făget, din județul Bacău. Și dacă tot au doi stăpâni, oamenii sunt lăsați în voia sorții. Pentru orice problemă sunt trimiși de la o primărie la alta sau dintr-un județ într-altul. Povestea asta fiind veche de când satul, oamenii nici nu se mai obosesc s-o priceapă. Ei trec pe la primărie doar dacă li se mai naște vreun copil sau dacă vor să-și îngroape după lege un mort și au trebuință de certificat de deces. Unii se mai și cunună, ce-i drept, alții spun că n-are sens să treci șapte dealuri pentru o foaie de hârtie.

Țăranii din satul Ofa se socotesc cum vor trece iarna, fără bani și cu pivnițele goale

Țăranii din Ofa n-au avut dureri de cap cu Legea fondului funciar, ei au pământ cât vezi cu ochii. Fiecare familie a moștenit câteva hectare, colectivizarea nu a ajuns până-n coasta munților. Numai că pământul e bun doar de fân și ceva legume. Oricât ar munci, oamenii din Ofa sunt condamnați la sărăcie. Nu tu grâu și porumb, fructele rămân în copaci, verzi și acre, varza de-abia dacă apucă să lege două-trei frunze. Așa că pe-aici se trăiește doar de pe spinarea animalelor. Pășuni sunt, slavă Domnului, cât poți cuprinde. Unii ar zice că de vreme ce curge lapte, e chiar Raiul pe Pământ. Localnicilor, însă, li s-a acrit doar de brânzeturi. La vremea mesei, întrebarea sună cam așa: „În afară de lapte și brânză, mai avem oarește?". Dacă-și pot aduna câțiva bani de porumb, țăranii mai cresc un purcel, o găină și asta seamănă deja a lux. Numai că problema cu banii le încurcă mai toate socotelile. Înainte vreme, bărbații lucrau la o exploatare forestieră și aveau un salariu, de, cât să nu moară de foame. Acum s-a trecut la șomaj, în zonă nu mai există nici o variantă de loc de muncă. Și-atunci, de unde bani ca să-ți faci aprovizionarea de iarnă? Unii s-au gândit să crească oi, poate ar fi o afacere, da' n-au cu ce să le cumpere. Ar putea să vândă și ceva lemn, că fiecare familie are două-trei hectare de pădure. S-a rezolvat, nu se poate, vorba pădurarului, doar nu există titlu de proprietate. Așa că, până una alta, țăranii din Ofa chiar nu au din ce să trăiască. Satul Ofa pare un loc unde niciodată nu se întâmplă nimic. Birtul este singurul element de legătură între casele răsfirate cât colo. Pe rafturile roase de vreme nu se găsesc decât ceva băuturi proaste, gen lichior de mentă, rom, țuică de pere. Cum prind câte un leu, bărbații musai să se cinstească. Ei zic ceva legat de faptul că asta le-o fi singura bucurie, până pe lumea ailaltă. Dacă buzunarul e chiar gol, se mai găsește o sticlă prin beci. Și birtul ajunge doar un pretext pentru întâlniri și povești. După una mică, oamenii, altfel mai mult posomorâți, se încing la vorbă. Pandele Sărăcolea și Toader Goișteanu sunt deja renumiți pentru că „le zic bine". Asta înseamnă că pun problema electrificării, ticluiesc scrisori duioase către primărie și prefectură, fac cereri să se extindă exploatarea forestieră. Femeile stau de-o parte cu mâna la gură și nu intervin decât cu câte un „Să ne-ajute Cel de sus!". Ritualul acesta se repetă de zeci de ani. Oamenii n-au obosit, doar că sunt mai bătrâni. Cel mai mare dușman al lor este iarna, când, la lumina lămpii, serile par cumplit de lungi. Satul rămâne rupt de lume, drumurile sunt doar bănuite sub ninsoare, lupii și ursii pândesc grajdurile de animale. Anul trecut, de pildă, au fost omorâte 10 oi și 3 vite. Ce poți face pe întuneric atâta amar de vreme? Femeile mai torc lână și împletesc ciorapi, bărbații fac ceva lemnărie și fumează în draci. Satul pare pustiu și din cauză că aici nu există școală, deci toți copiii sunt împrăștiați pe la rudele din comunele vecine, ca să învețe ceva carte. În asemenea condiții, a învăța să scrii și să citești nu este la îndemâna oricui. Ildiko Ghertoi, mama unei fetițe de 10 ani, spune că drumurile până la Agarsec, la școală, sunt o adevărată pacoste. Ea merge peste dealuri, cam trei-patru ore, cu traistele doldora de mâncare și haine curate. Bărbatul zice că nu are de lucru, la ce i-o fi trebuind copilei școală, în ziua de azi? Ce, nu poate sta acasă fără diplomă de liceu? Femeia dă să zâmbească, un gând îi luminează chipul, știe ea ceva. Fetița e cuminte, învață bine, cu siguranță că o să ajungă într-o școală de oraș. Și dacă are carte, s-o mărita pe-acolo, gata cu Ofa și cu lampa de petrol: „Vă dați seama că eu, la bătrânețe, s-ar putea să stau în casa fetei mele și să mă uit la televizor sau să am un bec în bucătărie? Atunci o să fiu tare fericită, de-abia o să aștept să vină seara. Ziua o să merg la rugăciune. Știți, satul nostru nu are biserică!"

> Gheorghe Gabor, de pildă, are 36.000 lei/lună ajutor de șomaj. Ei bine, banii ăștia trebuie să-i întindă la disperare, de la grâu pentru iarnă până la cizme de cauciuc. Băieții nu-l pot ajuta, ei se cheamă că nici șomeri nu pot fi, așa li s-a spus din comună. Dacă pământul ăsta nu s-ar roade în așa amar de sărăcie, oamenii ar munci ca robii și nu s-ar plânge de nimic. Și când colo, n-au decât să cumpere ori să rabde. Întrebați de ce nu vând lapte și brânză, oamenii dau din mâini a pagubă. Până în Comănești, unde este cea mai apropiată piață, sunt 30 km. Vara nu pot merge cu căruța, 4-5 ore, că au de lucru, la fân. Iarna, când ar avea timp, rămân izolați, drumurile sunt blocate de ninsoare și gheață. Pe o asemenea vreme, ferească Domnul să te îmbolnăvești, că nici cu sania nu poți cobori.

Dau scândură, contra grâu și porumb

Satul Casa de Piatră, din comuna Arieșeni, județul Alba, are doar 16 fumuri (a se citi case). Apoi, 7 morminte, în jurul unei bisericuțe de lemn. Oamenii intră în biserică o singură dată pe an, când vine un preot din comună și ține o slujbă lungă și frumoasă, de-ți curg lacrimile fără să vrei. Mai la vale, uite, căsuța de colo e chiar școala. Aici învață 9 copii, cu un învățător găsit cu greu, că așa sunt condițiile. Nu se poate face navetă, învățătorul stă pe la părinții școlarilor. Seara se adună cu toții, la lumina lămpii, desigur, când într-o casă când într-alta. Învățătorul spune o lecție, copiii repetă, părinții se bucură că a ajuns cartea și la ei.

Satul Casa de Piatră nu a fost trecut pe listele colectivizării comuniste, că zona Apusenilor numai de agricultură nu s-a putut ține. Bătrânii își amintesc că cei care umblau prin sate, cu planuri de CAP, au fost și în ograda lor. S-au uitat pe dealuri, s-au minunat de atâta sărăcie de piatră și au zis că așa ceva nu poate intra în colectiv. Țăranilor li s-a spus să-și păstreze pământul, că oricum nu-i bun de nimic. Așa că fiecare familie din sat are cam 1,5 hectare pământ. Loturile, împrăștiate pe dealuri, sunt cultivate cu sfeclă, salată, cartofi și fân, pentru că altceva nu se face în zonă. Solul e pietros, mai tot anul e frig și plouă, în Apuseni iarna se află în drepturile sale din octombrie până în mai. Anul acesta, din motive de rozătoare, nici cartofii nu au dat rod. Rândurile sunt goale, cartofii semănați au intrat pe galerii de șobolani și șoareci de câmp. Așa stând lucrurile,

În biserica din satul Casa de Piatră se ține slujbă o singură dată pe an

țăranii din Casa de Piatră sunt siliți să-și cumpere aproape toate cele necesare traiului, din târg de la Gârda. Aprovizionarea se face greu, că nu sunt bani, pe de o parte, iar drumul e cumplit, preț de 17 km, pe spinarea muntelui, pe de altă parte. Țăranii din Casa de Piatră spun, nu fără o oarecare jenă, că viața lor e mult mai grea decât pe vremea lui Ceaușescu. Atunci măcar prețurile erau mici, se puteau apropia și ei de magazinul din comună. În plus, mai luau un ban și pe lapte, brânză și ouă, că era un centru de colectare în Arieșeni. Prețurile de acum sunt enorme, laptele nu-l mai ia nimeni, locuri de muncă nu se găsesc. Și-atunci, din ce să trăiască, ei nu pot scoate bani din piatra muntelui. Bărbații mai fac lemnărie și ciubere, dar s-au dus vremurile cu vânzare bună. Ciuberele, coborâte pe cai până-n Banat sau Bihor, nu se dau cu mai mult de 5.000 lei bucata. Or, asta înseamnă că nu-i plătit nici drumul, dar decum lemnul și lucrul. Lazea Rovim, primarul comunei Arieșeni, le-a promis oamenilor că încearcă să găsească o soluție de locuri de muncă, prin exploatarea forestieră Câmpeni. Deocamdată, însă, nu au nici o veste. Chiar dacă muncesc pe rupte, oamenii nu pot câștiga mai mult de 30.000 lei/lună. Salariile sunt funcție de plan și conducerea Exploatării a făcut așa de bine că a pus niște norme imposibil de realizat. La gândul că iarna e ca și venită, oamenii își fac cruce și se roagă să nu fie ninsoare mare și ger de crăpat pietrele. Numai că, din păcate, cam așa se întâmplă în fiecare an. Oamenii susțin că viața lor, cu atâtea necazuri, nu-i poate înmuia pe mai-marii județului și ai țării. Au făcut zeci de cereri de electrificare, au tot scris să li se dea titlu de proprietate pe pădure, ca s-o poată valorifica, doar cât să-și țină zilele, nu mai mult. Ar face ceva scândură și ar duce-o în Banat și Oltenia, contra grâu și porumb. Oare țăranii din Casa de Piatră chiar să nu aibă dreptul la o simplă bucată de pâine?

LILIANA PETRUȘ ■

Ultima oră:

Generalul Iordănescu s-a cerut în retragere!

Biblioteca municipală
ODORHEIU SECUIESC

2032

PRM - PDSR alianța nu mai e!

Nr. 43 ● 25 - 31 octombrie 1995 ● 16 pagini - 500 lei

Flacăra

Fondată în 1911 de C.BANU

Editată de
S.C. Publicațiile FLACĂRA S.A.

Președinte - director general
GEORGE ARION

Redactor șef
Răzvan Dumitrescu

Deși dl Alexandru Mironov a ordonat: „CONTRAMANDAȚI!" la Poiana Brașov se desfășoară Congresul și Campionatul Mondial de Rebus

— ediția a IV-a —

● Un ministru (al tineretului și al sportului) care sprijină escrocheria „supradotatului" Hododi

● Același ministru bagă bețe-n roate Campionatului Mondial de Rebus

● Cu un asemenea „sprijin", va ajunge Rebusul un sport olimpic?

pag. 14

Dialog:
Incursiune în politică - Radu Boroianu

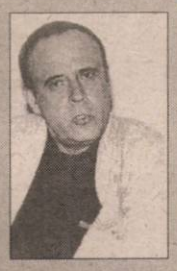

pag. 7

Inedit:
Excursie într-o lume de figuranți
pag. 6

Stare de spirit:
Se apropie campania electorală

Telecomunicațiile devin obiectivul nr. „0"
pag. 3

Stare critică:
Cum scotocește guvernul prin buzunarele goale ale românului
pag. 8-9

TELE abc

MAȘINA DE SCRIS

În numărul viitor veți afla cine este câștigătorul premiului de un milion de lei

pag. 12-13

Un ambasador la locul potrivit

Dl ambasador al Republicii Cehe la Bucureşti, JAROMIR KVAPIL, se poate spune că se află în elementul său în capitala României. Excelent vorbitor al limbii române, domnia sa şi-a făcut o parte din studii la Academia de Ştiinţe Economice (între anii 1969-1972). După o carieră reuşită pe linia comerţului exterior în fosta Cehoslovacie, a revenit în România în 1990, mai întâi în calitate de consilier economic, apoi locţiitor al ambasadorului şi însărcinat cu afaceri al ţării sale la Bucureşti, pentru ca în mai 1994 să-şi prezinte scrisorile de acreditare ca ambasador. Traducător din limba română, domnia sa este, aşadar, familiarizat nu numai cu realităţile din ţară, dar şi cu spiritualitatea şi cultura poporului român, pe care le apreciază.

"În Cehia succesul reformei se explică prin aceea că oamenii au înţeles ceea ce au şi votat"

☐ Ne-a declarat ambasadorul acestei ţări la Bucureşti, dl Jaromir Kvapil

- Se ştie că Cehia este una dintre fostele ţări comuniste, unde programul de trecere la economia de piaţă şi, în special, privatizarea au dat rezultate foarte bune. Care sunt elementele acestui "model ceh"?

- Mai întâi că la conducerea statului cehoslovac - cum a fost imediat după "revoluţia de catifea" - la conducerea statului au venit nişte oameni care erau foarte bine pregătiţi în legătură cu ceea ce înseamnă economia de piaţă. Ei au propus chiar de la sfârşitul anului 1989 să se treacă rapid la economia de piaţă şi bineînţeles la privatizare. După iunie 1990, când au avut loc primele alegeri, Forumul Civic, care a câştigat, a susţinut un asemenea program. S-a trecut la privatizarea în masă care a cuprins o primă etapă, privatizarea mică (ceva asemănător ca şi în România), apoi marea privatizare şi, în sfârşit, restituirile (de bunuri şi proprietăţi naţionalizate - n.r.). Printr-o legislaţie corespunzătoare şi prin interdependenţa acestor sisteme s-a ajuns acum ca 80 la sută din fostul patrimoniu al statului să fie privatizat.

- Dar nu a existat o frână din partea aparatului birocratic? Ce alte elemente au mai contribuit la acest succes?

- Oamenii au înţeles ceea ce au şi votat. Pentru acest spirit au votat şi în 1990 şi în 1992. A fost deci vorba de un proces de înţelegere şi de explicare, atât la nivelul electoratului, să zicem, dar şi între patronat şi salariaţi. Toţi au ştiut de la început scopurile şi obiectivele, care s-au înfăptuit întocmai.

- N-a existat un fel de pact social, cum s-a invocat la noi Pactul de la Moncloa?

- Nu, adevărul este că şi sindicatele sunt pentru reforma rapidă. N-a fost nevoie de un pact, dar a fost o înţelegere de către toţi a acestei reforme. Şi nu au existat jumătăţi de măsură.

- Apropo de restauraţia comunistă despre care se vorbeşte în unele foste ţări din lagărul sovietic. În Cehia de ce credeţi că stânga este încă slabă şi după câte ştiu nu pare să aibă şanse nici la alegerile viitoare din 1996?

- Primul lucru a fost revoluţia fără violenţă, "revoluţia de catifea". Apoi, Partidul Comunist nu a fost interzis, i s-a permis să existe, cu condiţia respectării regulilor democratice, firesc. Apoi s-a votat şi o lege a "purificării", să-i spunem, prin care se prevede ca acei oameni care au fost în nomenclatura de rangul întâi comunistă să nu aibă voie să participe la viaţa politică pentru o vreme; de asemenea, fără să se aplice sancţiuni, legea prevede ca şi foşti lucrători ai STB (Securitatea cehoslovacă), colaboratorii conştienţi ai acesteia sau agenţii serviciilor secrete străine dovediţi, să respecte aceste restricţii. Toate aceste elemente au dat probabil o anumită orientare a electoratului spre centru-dreapta. De asemenea, politica socială nu se mai face la modul general, ci este orientată doar spre oamenii care au nevoie.

- În legătură cu accesul Cehiei la UE şi NATO sunteţi de părere că Vestul are în vedere un anumit grup preferenţial de state pentru accesul în prima fază?

- Vreau să vă spun mai întâi că aşa cum a declarat şi premierul Vaclav Klaus, "grupul de la Vişegrad", ca atare, nu există. În schimb, s-a format Asociaţia de Liber Schimb a Europei Centrale - în care este vorba să intre şi România - care este un grup de cooperare. Deci, dacă este o percepţie diferită a Vestului faţă de anumite state, ea nu este legată de apartenenţa sau nu la o grupare, ci depinde de felul în care sunt îndeplinite anumite standarde sau condiţii. Nu este vorba numai de a fi acceptaţi în aceste structuri, ci şi de a accepta anumite reguli.

- Ce ne puteţi spune în legătură cu noile condiţii pe care să le îndeplinească turiştii români care vin în Cehia? Vă aşteptaţi la măsuri de răspuns din partea română?

- Mai întâi trebuie spus că între Cehia şi România nu există vize. Dar pentru aceasta cetăţeanul român trebuie să aibă o invitaţie de la o instituţie sau o persoană sau să aibă o anumită sumă de bani în valută (cam 280 dolari). Dar măsura se aplică nu numai pentru români, ci tuturor persoanelor din estul Europei. Măsura a fost necesară pentru că sunt şi oameni care vin fără bani, sau uită să mai plece, ca să spun aşa, din Cehia. Cât priveşte măsurile de răspuns ale României, nu cred să existe, pentru că măsurile constituie o îmbunătăţire a condiţiilor de a intra în Cehia. Dar, dacă ar exista o reciprocitate, ar fi foarte bine.

- Dar în ce priveşte relaţiile bilaterale, cum le apreciaţi?

- Ele puteau fi desigur mai bune. Cehia este o ţară tânără, dar în aceşti trei ani s-a reuşit să se creeze un important cadru legislativ al relaţiilor bilaterale. Între altele, a fost semnat şi Tratatul de bază. Numai că la nivelul schimburilor există un dezechilibru, în sensul că România exportă de patru ori mai puţin decât importă. Ar trebui deci să se liberalizeze şi să se echilibreze mai mult comerţul.

- În sfârşit, ce semnificaţie are apropiata Zi Naţională a Cehiei?

- Ziua de 28 octombrie 1918 a însemnat reînfiinţarea unui stat cehesc care a existat pe harta Europei şi fusese desfiinţat în timpul Imperiului austriac. Apoi această primă Republică a beneficiat de toate atributele unei democraţii.

ŞTEFAN NICOLAE ■

PUBLICAŢIILE Flacăra

Societate comercială înmatriculată la Oficiul Registrului Comerţului Bucureşti sub nr. J. 40/5888/1991 din 04.07.1991

Consiliul de Administraţie:
Preşedinte - director general: **GEORGE ARION**
Membri: **Manuela Vasiliu Arion, Ion D. Goia, Alexandru Păsărin**
Director juridic - personal: **CORNELIU OLTEANU**
Director difuzare: **MANUELA VASILIU ARION**
Secretariat: **Mihaela Caroline Muşat** 222.33.31; 222.33.44; (2002)
Adresa: Bucureşti, sectorul 1, Piaţa Presei Libere nr. 1, cod 71341.
Telefoane: 223.15.10; 223.15.20; 223.15.30; 223.15.40, 223.15.12, 223.15.37, 223.15.44, cu interioarele din paranteze
Fax: 222.82.89
Cont lei - 40.72.30.110.496 BCR, sector 1, Bucureşti
Cont valută - 47.21.6.16.0431.0 BCR, sector 1, Bucureşti.

Flacăra

Redactor şef: **RĂZVAN DUMITRESCU**
Secretar general de redacţie: **ADRIAN PETRESCU**
- **POLITICĂ** - Răzvan Buţaru, Tudor Călin Zarojanu
- **EXTERNE** - Ion D. Goia, Ştefan Nicolae
- **CULTURĂ** - Remus Andrei Ion
- **SOCIAL** - Alexandru Arion, Lucia Ştefanovici
- **SPORT** - Pompiliu L. Dumitrescu
- **REPORTERI SPECIALI** - Liliana Petruş, Toma Roman jr., Horia Ţurcanu
- **INVESTIGAŢII** - Matei Dumitru
- **FOTOREPORTERI** - Petre Cojocariu, Elena Ghera, Florin Ioniţă
- **CORESPONDENŢI ÎN ŢARĂ:** Paşcu Balaci, Ion Ceacâru
- **CORESPONDENŢI ÎN STRĂINĂTATE:** Alexandru Graur (Italia), Mihai Rusu (Germania), Emanuel Tânjală (SUA)
- **SECRETARIAT DE REDACŢIE** - Crina Gorgoi
- **CORECTURĂ** - Maria Antonescu, Angela Ştefănescu

Flacăra BIS magazin

Redactor şef: **LIVIU TIMBUS**

REBUS
REBUSACHE
maxi SKANDY

Director publicaţii de divertisment: **ALEXANDRU PĂSĂRIN**
Redactori şefi: **MIHAI ZGUBEA** ("Rebus")
CONSTANŢIN GRIGORE ("Rebusache")
Aurel Ştefan Alexandrescu, Dan Popa, Simona Păsărin, Simona Simzianu
Telefon: 2036.

PUBLICITATE ŞI SUPLIMENTE SPECIALE 222.68.05: **Călin Mărcuşanu**, Dan Ciuciucu, Adriana Dobrescu, Marius Onofrei, Florin Petria
ŞEF COMPARTIMENT COMPUTERE: Cristina Chiţulescu
TEHNOREDACTARE COMPUTERIZATĂ 222.67.38: Mihaela Anghel, Nicoleta Burtea, Maria Călin, Eugen Maţotă, Cezar Munteanu, Doru Vintilă
DIFUZARE 222.66.28: Gabriel Bumb, Cora Cioceanu, Marian Frunzeanu, Doru Iancu, Valerică Leon, Neculai Luchian, Marius Procopie, Nicolae Şerban, Marian Anton
PERSONAL (2128): Adrian Boicescu
FINANCIAR-CONTABIL: **Viorica Tudor**, Gabriela Ionescu, Florenţa Tudor
ADMINISTRATIV (2128): **Dan Mircea Popa**, Marian Băicoianu; Liliana Creţu, Mariana Sănduleasa

Cititorii din străinătate se pot abona prin Societatea Comercială "Publicaţiile Flacăra" S.A.

TIPARUL: OMEGA PRESS INVESTMENT S.A

Revista FLACĂRA utilizează informaţii furnizate de agenţia MEDIAFAX

Viața sub un președinte de regat

George Arion

Modestă propunere

Nu, nu e vorba de celebrul pamflet al lui Swift - poate cel mai cumplit și mai amar pamflet care s-a scris vreodată. Deși conceput în secolul al XVIII-lea, el înfățișează parcă scene pe care le vedem zi de zi, în preajma noastră. „Pentru trecătorii de pe străzile acestei mari cetăți, ca și pentru drumeții străbătând în lung și în lat țara, e prilej de întristare atunci când întâlnesc la tot pasul - pe ulițe, la drumul mare, sau în ușile bordeielor - atâta amar de cerșetoare cu câte trei, patru, uneori și șase țânci în zdrențe ținându-se după ele, și milogindu-se de călători după pomană. În loc de a munci spre a-și câștiga o pâine cinstită, aceste mame sunt nevoite să-și irosească zilele umblând de colo până colo să ceară ajutor spre a-și hrăni nefericitele odrasle; care, ajungând oameni în toată firea, din lipsă de alte slujbe, devin apoi tâlhari la drumul mare...” În continuare, marele satiric oferă o soluție îngrozitoare pentru stârpirea cerșetoriei și alungarea spectrului foamei - evident, totul fiind o cruntă batjocură la adresa unei cârmuiri nedrepte.

În cazul nostru, s-ar putea obține aceleași rezultate mult mai simplu. De fapt, ar fi destul dacă, la anul, nu s-ar mai organiza alegeri. Sumele uriașe pe care le-ar necesita ar fi folosite pentru sărmanii al căror număr e în creștere. Ziarele și revistele n-ar mai consacra pagini întregi răfuielilor dintre cei dornici să fie aleși. În locul emisiunilor electorale de la televizor s-ar programa filme. N-ar mai fi nevoie de afișe, de pliante care să-i prezinte pe candidați. N-ar mai fi pierderi de timp și bani pentru călătorii prin țară în vederea racolării de noi prozeliți. S-ar evita oboseala, stresul cauzate de astfel de acțiuni. Ceea ce se va irosi de pomană într-un interval scurt de timp ar ajunge pentru câțiva ani. Fiindcă jocurile sunt deja făcute. Se știe cu exactitate câte procente va lua un partid și câte altul. De pe acum se poate afla cine va întruni sufragiile și cine nu. Și, mai ales, încă de pe acum se știe, cu toată siguranța, cine va fi președintele țării în continuare. Atunci, la ce bun atâta cheltuială?

Culmea Codului Penal:

Un traficant ajuns general!

În urmă cu aproape două săptămâni au fost date publicității decrete prin care președintele Ion Iliescu acorda unor colonei din cadrul MApN și MI gradul de generali de brigadă și în același timp îi trecea în rezervă sau în retragere. Aflăm astfel că, prin decret prezidențial, este înaintat la gradul de general de brigadă și totodată trecut în rezervă, începând cu data de 15 octombrie 1995, colonelul George Traian Moise - fost șef al Corpului de Control al Ministrului de Interne. Desigur că ar trebui să ne amintim cum a ajuns colonelul Moise fost șef al Corpului de Control al lui Tărăcilă.

Acum câteva luni, un important cotidian ne informa că, prin Ordin de zi, ministrul de interne l-a destituit pe colonelul George Traian Moise, pentru implicarea în traficul cu mașini furate din Occident.

Mai mult, întregul S[illegible] înmatriculare al Brigăzii de Poliție Rutieră a Capitalei fusese destituit pentru aceeași infracțiune și chiar ofițeri din MApN au avut aceeași soartă. Ne-am așteptat să înceapă urmărirea penală în cazul respectiv. Iată că președintele Iliescu nu a mai avut răbdare și l-a pedepsit aspru pe colonelul George Traian Moise făcându-l general și trimițându-l la vatră pentru a apăra ordinea pârculețului din fața blocului în care locuiește bravul polițist.

Considerăm normal ca, prin decret prezidențial, să fie curmată tergiversarea proceselor lui Fane Spoitoru, Gigi Constantinescu sau al fraților Bosoancă. Ion Iliescu va face dreptate numindu-i generali pe toți enumerații. Mai bine ar fi dacă i-ar păstra în activitate, primenind astfel Ministerul de Interne cu cadre de încredere, serioase, cu experiență. Și nu-l uitați, domnule președinte, pe Ioan Stoica-Caritas. Asta trebuie numit direct mareșal al finanțelor să facă impozitele de opt ori mai mari.

RĂZVAN BUTARU ■

În timp ce se apropie campania electorală,

Pentru Putere telecomunicațiile devin obiectivul nr. „0”

Demiterea din funcție a lui **Andrei Chirică**, directorul ROMTELECOM, de către ministrul comunicațiilor, **Adrian Turicu**, a fost sesizată de către aleșii Opoziției ca fiind o simplă reglare de conturi în scena politică actuală.

Din păcate, nici măcar unul dintre membrii comisiilor de apărare ale parlamentului nu a realizat faptul că această destituire se înscrie într-o acțiune concentrată de acaparare a controlului definitiv și total al telecomunicațiilor, în preajma declanșării campaniei electorale și a alegerilor din anul viitor. Actualul ministru, **Adrian Turicu,** este cel ce a fost acuzat de permiterea interceptării convorbirilor telefonice ale Opoziției, de către filiala SRI Maramureș, convorbiri ce erau puse la dispoziția PUNR Maramureș, fișate, analizate și comentate. Pe atunci, în 1992, **Adrian Turicu** nu era ministru, ci doar director al ROMTELECOM Maramureș, iar activitatea sa nu putea depăși limitele județene. Postul de ministru îi deschide însă posibilități nelimitate de a sluji partidul în care este înregimentat, PUNR, partid extremist, considerat de observatorii străini ca reprezentând unul dintre cele mai mari pericole pentru democrația României.

Cu numai două săptămâni în urmă, Serviciul Român de Informații a încercat să evacueze clădirea Institutului Național de Matematică. La prima vedere, știrea nu prezenta nimic senzațional, SRI-ul a obținut, prin hotărâri de guvern, zeci de clădiri, hoteluri și case de odihnă. Institutul Național de Matematică reprezintă însă, prin dotările și rețelele sale, un punct dè importanță maximă în timpul campaniei electorale și al alegerilor, el fiind al doilea nod de telecomunicații al țării. Protestul hotărât al matematicienilor a blocat acțiunea Serviciului condus de Virgil Măgureanu, care s-a mulțumit, pe moment, cu instalarea unui birou SRI la parterul Institutului Național de Matematică.

Adrian Turicu a pus umărul la înființarea unui serviciu neconstituțional

La data de 27 mai 1993, premierul Văcăroiu a creat un serviciu secret printr-o simplă hotărâre de guvern. Hotărârea, semnată și de miniștrii Florin Georgescu (finanțe), Nicolae Spiroiu (MApN) și de nimeni altul decât Adrian Turicu, privește „unele măsuri de organizare și funcționare a **Serviciului de Telecomunicații Speciale**”. Fără a se specifica ce se înțelege prin „telecomunicații speciale” hotărârea de guvern strălucește prin modul laconic în care a fost redactată: „STS este organul de specialitate în domeniul telecomunicațiilor speciale, organizarea, funcționarea și principalele atribuții fiind stabilite de Consiliul Suprem de Apărare a Țării.” „STS colaborează cu instituții competente (?), iar ca activități, se ocupă de rețelele speciale de comunicații telefonice ca și transmisii de date, rețele de teleconferințe interurbane, «TO», spectrul guvernamental de frecvențe radioelectronice, de protecția rețelelor din subordine prin supraveghere radioelectronică și introducerea aparaturii de secretizare”. Rețelele de telecomunicații speciale sunt prevăzute într-o anexă la hotărâre, anexă ce se comunică „numai celor interesați”, nepublicată în Monitorul Oficial. Proaspăta Lege a secretului de stat, votată de parlament, specifică un număr de 9 instituții care nu sunt supuse controlului SRI, printre care, pe lângă președinție, SPP și SIE se găsește și STS (Serviciul de Telecomunicații Speciale).

Menționând faptul că în hotărârea guvernamentală de înființare a STS se specifică: „Serviciul de Telecomunicații Speciale poate desfășura activități colaterale de activitate în conformitate cu legislația în vigoare”, putem deduce că această instituție nu are practic limite în zona telecomunicațiilor. Iar atunci când din înființare o instituție nu respectă legea, Constituția prevăzând că nepublicarea unei hotărâri guvernamentale atrage inexistența ei, în afara unor instituții cu caracter militar (cu activități colaterale nesupuse controlului public?), este greu de crezut că va respecta legi în vigoare din pură bunăvoință.

Adrian Turicu

Serviciul de Telecomunicații Speciale nu numai că funcționează din plin, beneficiind de o aparatură fabuloasă amplasată pe „Turnul Eiffel de lângă lacul Ciurel”, dar a beneficiat în timp și de un sprijin financiar puțin spus discutabil. De la bugetul statului, STS a primit 4 miliarde de lei, în timp ce întregului Minister al Comunicațiilor i s-au repartizat numai 3 miliarde (1993). La toate acestea se adaugă zeci de spații primite în zonele centrale, ale marilor orașe, la etaje superioare, în toată țara.

Și dacă la toate acestea se adaugă ultimele acțiuni ale ministrului PUNR ce a pus umărul la înființarea STS, inclusiv demiterea lui Andrei Chirică, corectitudinea alegerilor de anul viitor este pusă serios sub semnul întrebării. Să nu uităm că tot în urmă cu câteva luni a căzut și fostul comandant al trupelor de jandarmi, trupe ce asigurau buna desfășurare a alegerilor. Generalul Bunoaica a avut din păcate, însă, parte de o cădere „definitivă” într-un „accident aviatic” mult prea dubios pentru a nu ne neliniști.

MATEI DUMITRU ■

Puls

E rândul dumneavoastră

Să recapitulăm: ce ştim astăzi şi nu ştiam ieri despre teroriştii din Decembrie, conturile lui Ceauşescu, subminarea economiei naţionale (în „procesul celor 4" s-a promis că se lucrează la acest dosar), patrimoniul PCR-UTC-UGSR, Fondul „Libertatea", instigatorii şi făptaşii mineriadelor şi ai evenimentelor de la Tg. Mureş, catastrofa de la Baloteşti, terasa „Anda", căpitanul Soare, bilanţurile guvernelor, corupţie, afacerea „Apartamentul", Petromin, „cisternele lui Văcăroiu" şi toate celelalte evenimente, abuzuri, anomalii şi mistere? Nimic. Zero absolut. O ceaţă totală pluteşte peste tot ce s-a întâmplat grav în România postrevoluţionară. Nu s-a luat nici o măsură care să confirme faptele semnalate dar, pe de altă parte, nici o sentinţă de calomnie n-a infirmat vreo acuzaţie. Cu alte cuvinte, faptele n-au fost nici adevărate, nici neadevărate! Au fost lansate cu mare tam-tam procese care s-au terminat în coadă pe peşte sau nu se vor termina niciodată. Au fost arestaţi oameni pe şest şi tot pe şest au fost eliberaţi, fără explicaţii, scuze, despăgubiri sau reabilitare publică. Formaţiunile aliate partidului de guvernământ ameninţă permanent cu ruptura, dar stau cuminţi în rând. Ele sprijină guvernul, dar „nu sunt părtaşe" la dezastrul economic şi social! Singurul care a părăsit coaliţia, PDAR, şi-a întărit legăturile cu partidul căruia îi aparţine ministrul sectorului cel mai criticat de agrarieni!

De partea cealaltă, partidele de opoziţie, după ce au câştigat alegerile locale, şi le-au pierdut pe cele generale (fapt rarisim în lume), au început să-şi piardă primarii, demişi pe capete, repudiaţi de propriile formaţiuni sau înfiinţându-şi partide noi. Consecventa critică a opoziţiei nu a avut nici un rezultat concret. Victorii semnalate cu mândrie (de pildă, introducerea în Constituţie a Avocatului Poporului) au rămas fără nici o urmare.

În fine, puţinele fapte penale care au fost pedepsite (nici una însă implicând vreun demnitar) sunt fuşerite în mod lamentabil. Ioan Stoica nu e pedepsit pentru că a escrocat milioane de oameni, ci pentru bancrută frauduloasă, iar „Fane Spoitoru" nu pentru că a mutilat un poliţist, ci pentru că nu şi-a plătit impozitele sau aşa ceva... Dar de ce ne-am mira? Cei care ne-au otrăvit viaţa vreme de decenii şi au provocat măcelul din Decembrie n-au fost oare condamnaţi (câţi au fost!) pentru „nerespectarea regimului armelor de foc" şi alte asemenea păcate capitale, iar acum, liberi, ne dau lecţii de democraţie?

Să presupunem că guvernul e bine intenţionat şi competent (vă rog să nu vă enervaţi, e o presupunere). Să presupunem că organizaţiile şi comunitatea internaţională ne vor trata cu toată atenţia, că vor curge creditele şi ajutoarele de la FMI, BIRD, BERD etc., că vom fi primiţi în UE şi NATO - se vor rezolva astfel problemele noastre, câtă vreme noi habar n-avem cine suntem, ce vrem şi ce se-ntâmplă cu noi? Ce medicament miraculos poate vindeca un bolnav căruia nu i s-a pus nici un diagnostic? Cum să ne limpezim relaţiile externe şi să participăm la rezolvarea problemelor mondiale, când noi plutim în ceaţă cu relaţiile şi problemele interne? Cum să ne impunem faţă de alte state, câtă vreme nu suntem în stare să punem la punct un pârlit de funcţionar corupt şi să ne băgăm criminalii în puşcărie? În fine, cum să ne clarificăm viitorul, atâta timp cât nu ne sunt deloc clare trecutul şi prezentul?

Sunt întrebări la care nu gazetarul trebuie să răspundă. Şi nici actuala clasă politică. Oricât ar fi de greu, la aceste întrebări trebuie să răspundeţi dumneavoastră, stimaţi cititori.

TUDOR CĂLIN ZAROJANU ■

PD lipeşte cioburile social-democraţiei române

Miercuri 18 octombrie **Petre Roman**, preşedintele PD, şi **Serghei Meszaroş**, preşedintele PUSD, au semnat protocolul de fuziune a celor două partide pe care le conduc. Mariajul politic al celor două formaţiuni este, normal, unul din interes. Se pare că, în acest mod, **Nicolae Dide** şi colegul său **Meszaroş** încearcă să-şi asigure locuri parlamentare în viitoarea legislatură, sau, în orice caz, ieşirea dintr-un anonimat politic care durează din 1992. Ce obţine **Petre Roman** în schimb? În primul rând **Nicolae Dide** a fost recunoscut ca lider de către majoritatea organizaţiilor revoluţionare. În al doilea rând PUSD dispune de o anumită forţă financiară şi de o importantă bază logistică. Iată două elemente valoroase pentru viitoarea campanie electorală. Dacă ne mai gândim şi la recenta alianţă dintre PD şi PDSR-ul lui **Sergiu Cunescu**, putem spune că **Petre Roman** a făcut o mişcare deşteaptă. Unificarea dintre PD şi PUSD va fi percepută în străinătate ca o coagulare a forţelor social-democrate din România în jurul fostului FSN-aripa reformatoare. Pe de altă parte, alianţa cu **Sergiu Cunescu**, care îi va asigura acestuia intrarea în Parlament în '96, reprezintă pentru PD, probabil, un brânci definitiv în Internaţionala Socialistă în care partidul lui **Petre Roman** are statutul de membru asociat.

În orice caz, fuziunea PD-PUSD nu va genera păcăliţi sau păcălitori. Toţi vor primi ceea ce le-a fost promis. Se pune, însă, problema, de ce a avut loc acest mariaj politic acum şi nu mai târziu? Se poate presupune că PD a intuit sau chiar a ştiut de o viitoare destrămare a alianţei PRM cu PDSR (condus de **Oliviu Gherman** şi **Adrian Năstase**). Faptul acesta va fi bine primit în străinătate şi să nu uităm că PDSR este un partid care bate şi el la poarta Internaţionalei Socialiste, dar fără folos până acum. Eticheta de formaţiune extremistă a PRM se răsfrânge neplăcut asupra PDSR. O disociere de **Vadim Tudor** şi de partidul acestuia ar duce la o ameliorare a relaţiilor PDSR cu social-democraţia europeană.

În concluzie, credem că PD a făcut un pas electoral inteligent, iar roadele se vor vedea într-un viitor relativ apropiat. Fuziunea PUSD-PD rămâne un gest important pe scena politică românească şi mai ales pozitiv.

RĂZVAN BUTARU ■

Dezastru în casa lui Vadim Tudor

La 28 septembrie 1995, în timpul vizitei din Statele Unite ale Americii, preşedintele Ion Iliescu declara presei că „Funar şi C.V. Tudor vor să atragă atenţia asupra lor à la Jirinovski". Faptul acesta a provocat o reacţie necontrolată a lui C.V. Tudor care, în paginile revistelor pe care le conduce, l-a atacat pe preşedintele României într-un limbaj mai mult decât suburban, aducându-i în acelaşi timp grave acuzaţii (de exemplu, trădarea intereselor naţionale). Mai mult, conflictul a degenerat, fiind implicat şi principalul partid de guvernământ, PDSR, ce a sărit în apărarea lui Iliescu, a cărui reacţie la ieşirile lui Vadim a fost lamentabilă. În sfârşit, Parchetul General a binevoit să dispună verificări în legătură cu articolele apărute în revistele „România Mare" şi „Politica". Rămâne de văzut cum se va sfârşi tot circul pornit de preşedintele Iliescu în SUA şi continuat, în apoteoză, de Vadim Tudor.

La PDSR se pregăteşte o despărţire

Din surse confidenţiale, din cadrul PDSR, se pare că soarta Butimanului este incertă. Membri importanţi din cadrul acestui partid, printre care cei doi preşedinţi, Adrian Năstase şi Oliviu Gherman, doresc ruperea alianţei cu PRM. Se pare că şi Ion Iliescu este de aceeaşi părere. Există, însă, şi acei membri PDSR, mai mult sau mai puţin importanţi, apropiaţi sufleteşte de Partidul România Mare şi de liderul Vadim Tudor şi care nu vor destrămarea patrulaterului roşu. Numai că aceştia nu au curaj să-l susţină pe Vadim în dauna propriilor interese şi să plece din PDSR doar de dragul prieteniei cu senatorul de Butimanu. Ei ştiu că dacă nu mai eşti în cărţile puterii îţi pierzi locul în AGA sau prefectura pe care o conduci. Mai sunt şi acei lideri PDSR care se tem de dosarele compromiţătoare pe care Vadim Tudor le-ar putea arunca pe piaţă. Nici aceştia nu sunt de acord cu declanşarea represaliilor împotriva PRM.

În loc de Vadim

Sursele noastre din PDSR cred că sunt mai multe posibilităţi de rezolvare a conflictului. Este posibil ca Biroul executiv al acestui partid să hotărască ruperea alianţei cu PRM, izolarea politică a lui Vadim, şi obligarea oamenilor săi, care deţin funcţii în guvern sau în administraţia de stat, să îngroaşe rândurile PDSR. Se va aplica, în felul acesta, aceeaşi schemă ca şi în cazul lui Victor Surdu. Există şi soluţia unei rupturi de ochii lumii, dar ideea nu prea este agreată de Virgil Măgureanu (se pare că are şi directorul SRI un cuvânt de spus, măcar la urechea preşedintelui Iliescu).

Totuşi, Vadim Tudor nu va primi cartonaşul roşu. Dosarul care i se va întocmi la Parchetul General va fi păstrat cu grijă pentru o eventuală altă şi ultimă deraiere. În nici un caz nu i se va ridica imunitatea parlamentară şi nici la tribunal nu va ajunge. Deocamdată!

La data apariţiei acestor rânduri se va cunoaşte hotărârea luată de conducerea PDSR. Va fi o ruptură cu PRM sau numai cu Vadim, dacă nu cumva va fi amânată luarea deciziei! Se pare că soarta definitivă a lui C.V. Tudor stă, totuşi, în mâinile lui Ion Iliescu şi ale lui Virgil Măgureanu. Nu se ştie dacă directorul SRI a îmbrăcat sau nu costumul de profesor de filozofie, pe care l-a purtat în decembrie '8[illegible]. De fapt, atunci a început totul.

RĂZVAN BUTARU ■

Cazul Dinu Dan

Un spion între oameni

Acest al doilea episod este adevăratul început al povestirilor. Indiferent de natura datelor și a documentelor ce vor fi publicate un lucru trebuie spus de la bun început: spionul *Dinu Dan* nu acuză ci povestește. Ar fi o greșeală din partea noastră să începem să judecăm, în paginile unei reviste, oameni, fapte, decizii. O întreagă perioadă de timp ar fi trebuit să fie judecată. Iar instanța, singura instanță în stare să o facă, este cea a moralei poporului român. În lumea în care intrăm, cea a serviciilor de spionaj și a Securității, noțiunile de bine și de rău sunt judecate prin prisma ordinelor primite. Aceste ordine, la rândul lor, sunt date de oameni aparținând lumii de care vorbim... Cercul se închide.

Acest serial nu se dorește un atac la adresa SRI și nici a directorului său, Virgil Măgureanu

***Dinu Dan* a săvârșit imensa greșeală de a ieși din cerc. De ce?**

***Dinu Dan* s-a decis să-și revadă viața publicată negru pe alb în pagini de ziar. De ce?**

***Dinu Dan* trăiește hăituit, sub spaima amenințărilor de tot felul, sărac, dar nu se oprește. De ce?**

Episodul 2:

Față în față cu rușii

perioada 1975 - 1978

- Care a fost misiunea cea mai importantă din perioada la care ne referim?

- E vorba de încercarea Direcției 4 de a demonstra conducerii MApN, în speță Comandamentului de Transmisiuni condus de generalul **Dumitru Dumitru,** director și la Televiziune câțiva ani mai târziu, că autospecialele de transmisiuni R 127 de proveniență rusească nu atingeau nici pe departe parametrii dați de exportatori.

- De unde această suspiciune?

- Din informațiile noastre provenite de la niște surse din Uniunea Sovietică...

- Cum ați procedat?

- Treaba noastră consta în supravegherea atentă a celor două autospeciale achiziționate de probă de armata română. Într-o noapte, pe când una dintre ele se afla în U.M. 01612 București, am pătruns neobservat împreună cu un alt ofițer C.I. în autospecială. Desfăcând un panou am descoperit că multe butoane erau puse numai de formă, nefolosind la nimic. Mai mult chiar: stația radio era montată pe niște Zill-uri. Răzuind plăcuțele cu seria motorului și o caroserie am văzut că primul era făcut în 1954 (cu 22 de ani înainte) iar caroseria în 1962...

- Cam cât costa o asemenea autospecială și ce performanțe avea?

- Era o autospecială de mare putere cu posibilitatea retransmisiei prin satelit. Practic se putea vorbi cu ea oriunde, la New York, în Kamciatka... Problema ei era că nu funcționa bine decât pe vreme bună fără nori pe cer. Costa în jur de 12-13 milioane de lei (aproximativ 1 milion de dolari, pe vremea aceea la mersul oficial 1 dolar = 13 lei - n.r.) Problema gravă era că noi bănuiam că stația e dotată cu un sistem de retransmisie la Moscova. Dar nu am putut să verificăm, toate cercetările fiind făcute de un anume colonel **Filip.**

- S-a cumpărat vreuna?

- Da, s-au cumpărat zece bucăți, dar din "anumite" motive n-au fost utilizate niciodată...

Deconspirarea submarinelor românești

- Să revenim, totuși, la misiunile pe linie contrainformativă.

- O acțiune foarte importantă s-a desfășurat la Constanța. În trecut, o bună bucată de vreme marina română nu a recunoscut că ar deține submarine. În 1976 câțiva reprezentanți ai marinei au participat la "Ziua Armatei Sovietice", ale cărei festivități s-au desfășurat la București, la Casa Armatei. Acolo, după terminarea părții oficiale, la cârciuma Casei Armatei, un ministru militar pe nume **Miu** a spus, beat fiind, că lucrează pe un submarin. A ieșit un mare scandal atât în țară, cât și la nivel internațional.

- Ce a fost Direcția 4 în acest context?

- Alertată integral, Direcția 4 prin oamenii ei a încercat o serie de acțiuni de dezinformare la nivelul militarilor: umblam prin garnizoanele militare și unde vedeam mai mulți militari la un loc - prin cârciumi în special - intram în grupul lor și aduceam vorba despre subiectul submarinelor. Mă dădeam că lucrez la Constanța și negam afirmațiile acelui **Miu.**

- A reușit sau nu acțiunea?

- Pe plan intern, da. Rușii însă au trimis o delegație militară la Capul Midia unde au descoperit cele două submarine fabricate în Germania înainte de cel de-al doilea război mondial, niște U-Boat-uri. Acestea au fost de atunci puse sub supraveghere sovietică și nu au mai ieșit din radă până târziu, la sfârșitul anilor '80.

C.I.-stul era și securist și polițai și pompier

- Cum erau văzuți agenții de contrainformații de ceilalți, de colegii militari din unitate?

- Pentru ei eram niște "ciume"... Toți credeau că eram puși numai să facem rău, iar pe de altă parte, nimeni nu avea curaj să se ia de noi. Până și comandantul unității era speriat în ceea ce privește acțiunile C.I.-știlor.

- Și totuși, ați avut diverse acțiuni în urma cărora mulți au avut de suferit.

- Da, am făcut și mult rău. Pe drept sau pe nedrept mulți militari și apoi, în perioadele următoare, și mulți civili au suferit de pe urma rapoartelor pe care le făceam noi. C.I.-stul era, într-o unitate militară, și polițist și securist și pompier... Ne ocupam de la spioni și până la găinarii de rând. Acum să vă dau un singur exemplu: pe vremea inundațiilor, în 1975, când toată lumea era mobilizată să limiteze proporțiile catastrofei, au existat și diverși militari de la unitatea mea (01612 București) care nu aveau altceva mai bun de făcut decât să vândă efectele militare - bocanci, foi de cort etc. - țiganilor din Ciurel.

Au început represaliile

Pe data de 10 octombrie 1995 la presiunile exercitate de organele SRI județul Vâlcea împotriva fostei soții a lui Dinu Dan, **Giurau Georgeta,** în special de către șefa telefonistă **Hodină Maria** (soția fostului ofițer C.I. și fost șef al lui **Dinu Dan** lt. colonel **Hodină Ștefan**) un executor judecătoresc a evacuat mobila personală a lui **Dinu Dan** din camera pe care acesta o deținea legal în apartamentul din strada dr. Hacman bl.99, sc.D, ap.5, Râmnicu Vâlcea. De asemenea, **Georgetei Giurau** i s-a pus în vedere să nu-l mai primească pe fostul soț în apartament, să nu-i mai permită legătura cu copilul lor, **Dinu Beatrice Lavinia** și să anunțe imediat Poliția în cazul în care îl vede pe **Dinu Dan.**

Actele pe baza cărora s-au evacuat bunurile nu au valoare legală. Alăturat vi le prezentăm în facsimil.

În plus, anumiți ofițeri implicați în dezvăluirile făcute de **Dinu Dan** (e vorba de lt.col. **Pleșuvescu Ștefan,** lt.col. **Crăciunescu Gheorghe,** cpt. **Dănciulescu Nicolae)** au strâns o sumă de bani cu care l-au plătit pe lt.col. (r) **Popa Gheorghe** ca să-l caute și să-l omoare pe **Dinu Dan.** De menționat că **Popa Gheorghe** a fost unul dintre directorii adjuncți ai Agenției Naționale de Investigații și Securitate Economică al cărei director era **Dinu Dan.**

N.R.1. Telefonistele, inclusiv fosta soție a lui **Dinu Dan** și **Hodină Maria,** au grade militare lucrând până în '89 în cadrul DSS.

2. Informațiile ne-au fost furnizate de subofițerul în rezervă **Stănciulescu Dan** din Râmnicu Vâlcea, fost lucrător în DSS, în SRI și în MApN la unitățile militare 01036 și 01077 Vâlcea.

La sediul redacției Flacăra, în urma apariției în numărul trecut a primului episod din serialul "Un spion între oameni" s-au primit telefoane anonime de amenințare pentru întreruperea publicării materialului.

Subsemnatul Dinu Dan, domiciliat în Râmnicu Vâlcea, str. Doctor Hacman nr. 26, bl. 99 sc. D ap. 5, sunt de acord cu materialul publicat în Revista Flacăra nr. 43/'95, drept pentru care semnez propriu.

București,
sediul revistei Flacăra
19.10.1995

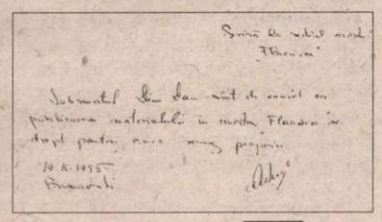

Mic dicționar explicativ

Vă prezentăm o serie de termeni utilizați în jargonul serviciilor secrete române, în special de Direcția 4, de dinainte de 1989 pentru o mai bună înțelegere a textului interviului.

informator 1. benevol - individ exploatat (în sensul furnizării de informații) cu voia lui;

2. delegat - individ șantajat în scopul obținerii de informații;

exploatare în orb = obținere de informații fără ca sursa să-și dea seama;

agent de informații = individ racolat din rândul cadrelor militare în rezervă sau active cu asentimentul lui sau șantajat;

pentru aducerea de informații erau premiați (sume între 5.000 - 20.000 lei);

lucrător de informații = agent plătit pe statele securității, putea fi oficial sau acoperit;

rezident de informații = șeful rețelei de informatori ce putea cuprinde între 50 și 200 de oameni;

ofițer coordonator = cadru activ în DSS cu grad cel puțin de căpitan, răspundea de rezidenți;

obiectiv = individ ce trebuia supravegheat permanent;

conservă = agent lăsat în rezervă, într-un anumit obiectiv de importanță obștească sau particulară, pentru a putea fi folosit la un moment dat;

pescar = individ din sistemul informațional care culegea informații;

morfină = membru al familiei unui obiectiv ce putea fi folosit la nevoie;

antenă = membru al unei societăți obștești care avea angajament cu DSS și era obligat să furnizeze date (ex.: telefoniste, asistente medicale, lucrătoare în turism, agenți de circulație);

curier = conducătorii auto din sistemul TIR.

Un grup de redactori

Acum mai bine de șase luni, reporterul special Toma Roman jr. a fost oprit pe stradă de un individ, cu o geacă de piele și o șapcă în creștet, care i-a spus scurt: „Ia stai! Ai moacă de american!". După ce colegul nostru a căzut în nedumerire, necunoscutul, profitând de efectul surpriză, i-a spus că-l face om, îl pune să joace într-un film cu mari vedete americane. S-a și recomandat. A spus că este Carol Gruber, președintele Asociației Naționale a Figuranților din România. Filmul american se turna în fața la Intercontinental. Ca și Toma Roman jr., mai fuseseră adunați și vreo alți 20 de indivizi, fericiți posesori ai unor fețe de americani. Pe peluză, fețele de americani au fost privite cu circumspecție de un individ cu o borsetă, care a răcnit: „I need you, you and you!" și a plecat. Reporterul nostru nu s-a aflat printre cei aleși. Supărat de mama focului, Carol Gruber răcnește foarte furios după plecarea străinului: „Dă-l în p... mă-sii de american! Numai figuri d-astea face. Mi-a cerut 20 și vrea trei..." Drept consolare, le împarte celor rămași pe dinafară cărți de vizită cu telefonul său și le spune: „Las' că mai vin și alte filmări."

Acum o săptămână, Toma Roman jr. a găsit în buzunarul unei geci cartea de vizită a lui Carol Gruber.

Ca să ne convingă cât de bun e, Carol Gruber s-a pozat pentru Flacăra înconjurat de figuranții săi ...

Excursie printr-o lume de figuranți

Banii, nămolul și japonezii

Ne-am fixat întâlnirea cu Gruber într-o vineri, la ora 16, în fața hotelului Banat. La ora fixată, îl găsim pe Gruber vorbind cu un japonez gras și o romîncă slabă. Lângă el, tăcea un bărbat cu mustăcioară. Aflăm că japonezul gras e domnul **Tajimura**, care tocmai face un spot publicitar despre nămolul românesc și nebănuitele sale calități terapeutice. Tipul slab cu mustăcioară e cascadorul **Aurel Manolescu**, care trebuie să fie agățat de un tren, târât, „făcut ferfeniță", după care să se dea cu nămolul românesc și să se facă la loc, ca nou.

Fiindcă n-are timp, Carol Gruber ne spune să sărim într-un microbuz și să mergem cu el până la Cernica, unde trebuie filmat clipul, deoarece Aurel Manolescu trebuie să vadă locul unde o să-l agațe trenul. Pe drum, Gruber e când foarte simpatic, când vâră texte clasice. Textele clasice le spune repede când deschidem noi reportofonul și vrea să pară cât mai oficial-ceremonios, așa cum șade bine când te dă la ziar,

La Cernica, Aurel Manolescu cercetează expert terasamentul căii ferate, se uită după cioburi, vede ce burtiere, genunchiere și cotiere o să-i trebuiască. Pe drumul de întoarcere, Gruber, ceva mai ușurat (Aurel Manolescu acceptase cascada), vorbește mai mult și mai pe bune cu noi.

Profesia: furnizor universal

Când un regizor i-o cere, Carol Gruber face rost de orice. Specialitatea lui e să găsească fel de fel de oameni, dar nu se dă în lături să aducă, pe căi nebănuite, în platourile de filmare, și animale, mobilă, mașini sau, prin șarmul personal, să convingă proprietarii unor locuințe (de regulă cocioabe sau vile) să accepte turnarea filmului la ei în casă. În timp, și-a format o rețea de colaboratori, pe care îi solicită preferențial. De multe ori, însă, se ivesc cazuri speciale sau e presat de timp și atunci recurge la metoda lui infailibilă: agățatul pe stradă.

Mircea Veroiu a vrut să-i facă rost în 24 de ore de 120 de mutre de epocă, pe care Gruber le-a selecționat mergând prin cârciumi. Pentru **Hotel de lux**, nea Carol a trebuit să aducă 200 de șchiopi și handicapați. Altădăți a trebuit să facă rost ba de o fanfară militară, ba de curve autentice, ba de 20 de sugari. Agățatul pe stradă nu se termină tot timpul bine. Acum câteva luni trebuia să facă rost pentru un spot publicitar de vreo 15 fete peste 1,80 și cu sânii mari. Ghinionul l-a făcut pe nea Carol să oprească în **Parcul Icoanei** o echipă de voleibaliste. Cum figurantului-șef îi plăcea să umble cu costume curate, ghiuluri, brățări și lanțuri, antrenorul fetelor a bănuit că este un țel de pește. De frică să nu-i descompleteze lotul, voleibalistul-șef i-a tras figurantului-șef o mamă de bătaie, a cărei amintire îl înfricoșează și acum.

Îl întreb pe Gruber ce profesie are la bază. Ne spune că a făcut inițial chiar el figurație și din '84 e furnizor de figuranți. În '90 a fondat **Asociația Națională a Figuranților** și, ca să atragă lumea, l-a pus secretar-general pe primul campion olimpic de caiac-canoe al României, **Leon Rotman.**

Mafia figuranților

După Carol Gruber, peste 50% dintre cei care fac figurație trăiesc sub limita minimă a sărăciei. Majoritatea sunt pensionari, studenți sau oameni foarte tineri. Puțini vor să facă figurație ca să se vadă în filme, iar alții vin fiindcă sunt avari, cu toate că „au acas' două-trei televizoare Sony și Cielo".

Figuranții sunt plătiți, de la caz la caz, cam între cinci și douăzeci de mii de lei. De multe ori Gruber are necazuri, căci „producătorii mai dau țepe". Fiindcă plata figuranților se face doar în urma unor înțelegeri verbale, la sfârșitul filmărilor producătorii spun că s-a terminat bugetul filmului sau plătesc mai puțin decât suma stabilită. Fiecare regizor e capricios. Unul vrea figurante sau figuranți cu care să se distreze după program, altul vrea indivizi cu care să se îmbete.

Gruber taxează atât producătorul, cât și figuranții. Ne spune cu modestie că de la figuranți ia 500-1000 de lei de căciulă, cât să-și plătească telefonul. La un film iese ceva, dar filme nu se toarnă toată ziua bună-ziua și, mai des există și în domeniul furnizorilor concurență acerbă. Carol Gruber ne-a povestit de vicepreședintele Asociației, care a încercat să-i fure câteva ghișefturi, dar n-a reușit fiindcă lucrează cu o metodă mai greoaie (lipește afișe la forțele de muncă) și nu poate face rost de oameni foarte repede. Adevăratul mare concurent al lui nea Carol este tocmai cel de la care a învățat meserie. Un individ în vârstă, și el mare specialist în metoda agățatului, dar care în ultima vreme a lăsat-o mai moale fiindcă este bolnav, și s-a apucat serios de pileală.

Microbuzul ne-a lăsat la loc în **Piața Rosetti**, tot în fața la **Banat**. L-am invitat pe Carol Gruber la o bere, pe terasa hotelului. Volubil, nea Carol spunea bancuri porcoase, râdea și îi dădea cu povești pline de curve, actori celebri și regizori. Din când în când se mai oprea cineva și-l lua cu „Maestre! N-ai nici o comandă?" Când mașina 311 oprea în stație și trecea pe lângă noi un puhoi de lume, Carol Gruber tăcea mâlc și se uita instinctiv după fe[illegible] americani, evrei și francez[illegible]

TOMA ROMAN jr. ■
LUCI ȘTEFANOVICI ■

Sunt la modă
Hoții de buzunare îmbrăcați elegant

Vineri, 13 octombrie 1995, la ora 11, cinci hoți de buzunare (patru cu înfățișare de țigani, unul cu figură de român) au flancat-o pe o femeie care voia să cumpere ceva de pe o tarabă de lângă Foișorul de Foc, iar unul dintre ei i-a scotocit prin poșetă. Negăsind bani (singura bancnotă pe care o avea, femeia o ținea în mână), hoțul i-a pus în poșetă, în bătaie de joc, o țigară aprinsă. Când a simțit miros de ars, cea care devenise fără vină țintă batjocurii unei bande de ticăloși, a început să-i admonesteze pe agresori. Nimeni din martorii întâmplători ai incidentului nu s-a solidarizat cu femeia. În schimb, unul din hoți a vrut s-o bată, ca să-i închidă gura, și abia la intervenția mea, a unui biet ziarist rău văzut de actualul guvern, victima a fost lăsată în pace.

Credeam că hoții, după ce s-au divulgat ca hoți, se vor evapora rapid din zonă. Nici gând. Ei s-au îndepărtat cu numai câteva zeci de metri și s-au postat lângă o biserică de pe strada Traian, pentru a-i escroca pe bătrânii care se îndreptau spre sfântul lăcaș. Trecuseră la altă metodă: o făceau pe străinii care nu știu să identifice bancnotele românești și le cereau bătrânilor să le arate propriile lor bancnote, ca termen de comparație. Dacă refuzau, le dădeau câte un picior în fund.

Să vezi un om cu părul alb, batjocorit de un borfaș, polițist să fii și tot nu poți să rămâi indiferent. Cel puțin așa credeam. Și, bineînțeles, mă înșelam. Profitând de faptul că tocmai atunci și-a făcut apariția un plutonier major de poliție, i-am arătat ce se întâmplă peste drum, în fața bisericii, și i-am propus să mergem împreună la hoți și măcar să-i alungăm de acolo. Polițistul m-a ascultat și mi-a explicat că nu are timp de așa ceva, întrucât trebuie să prindă tramvaiul 14, care, într-adevăr, tocmai sosea în stație. Cu un salt de om antrenat, el a pătruns în primul vagon și s-a grăbit să-și găsească un loc liber.

Hoții, de pe celălalt trotuar, m-au privit îndelung, bănuind că fusese ceva necurat în discuția mea cu polițistul, dar în cele din urmă le-a fost lene să treacă strada și m-au lăsat în pace. Erau toți bine dispuși. Și erau și foarte eleganți, făcându-i pe bătrânii acostați să nici nu-și poată închipui că au de-a face cu niște borfași. Eu, în schimb, ziarist rău văzut de actualul guvern, eram foarte trist. Și eram atât de prost îmbrăcat, încât trecătorii de pe stradă mă priveau îngrijorați, ca pe un posibil hoț de buzunare.

ION MATEESCU ■

ele goale

Fotografii de IONEL PUICĂ ■

(pisica rămânând, din fericire, netaxată). Pentru câinii de pază: taxa variază de la 1.000 lei (pe cel de-al doilea câine) până la 4.000 lei de fiecare,

n 1930, an considerat oarte apăsătoare

)% conform legii din 1928. Impozitele pe drepi progresive, impozitele pe veniturile mobiliare fost stabilite până la 20%. Taxa pe zahăr era chirii s-a aplicat o taxă de 2%.
este impozite împovărătoare, vom prezenta ce ătea. În 1928 doar 18% dintr-un total de 5,5 l și asta în anul în care minimum de venit de lunar. În 1930, legea prevedea ca minimum l contribuabililor, 42,13% erau cei cu un venit

evăzut a fi perceput de stat și virat la buget. ătit de către cei 8,43% contribuabili cu un venit tingeau cota maximă de 20% impozit pe veni-0 lei, reprezentând aproximativ 1% din totalul

ă începi socoteala cu al treilea și mătorii. Pentru câinii de vânătoare axa e între 5.000 și 10.000 lei în funcție tot de numărul patrupedelor pe care le stăpânești, iar pentru câinii de agrement plătești 15.000 lei pentru primul câine și câte 20.000 lei de fiecare pentru următorii.

După taxa pe bicicletă și pe câini, legea cuprinde taxa pe umbrele și perdele cu Coca-Cola sau Kent și se oprește la cazanul de fiert rachiu. Conform art. 12, românul trebuie să plătească între 2.500 lei și 5.000 lei pentru autorizația de funcționare a cazanului de fabricat rachiu, în caz că pos[illegible]ășa ceva. Numai că, „amenda" pe cazanul de fiert rachiu nu se limitează la atât, pentru că la art. 53 se precizează că, cei ce au în proprietate [illegible] în folosință un asemenea utilaj, trebuie să plătească o taxă de 50.000 lei/an.

Ne întrebăm unde ar fi ajuns onorabilii, dacă nu se opreau înainte de a descoperi că pe aceste pământuri s-au plătit impozite și pe fumărit? Trecând și peste Legea 27/'94, am ajuns la Legea 34, din același an, care stabilește impozitul pe venitul agricol. Așa se presupune, căci în realitate, conform anexei ce cuprinde normele de venit agricol impozabil, legea stabilește o impozitare pe un venit agricol obținut datorită unei presupuse [illegible]ități, ne[illegible] în [illegible]ția [illegible]pri[illegible]a rea-

liza muncind pământul. Țăranul rămâne obligat să realizeze venitul impus de Legea 34/'94, ceea ce e bine, căci e cananinte. Înainte de '89. La art. 12 din această lege apare brusc și producția. E normal să fie așa, pentru că apare dintr-o calamitate: „în situația de pierdere a recoltei din cauza calamităților naturale, venitul impozabil se reduce proporțional cu ponderea producției calamitate, determinate prin raportarea acesteia la producția medie realizată în ultimii 3 ani..." Producția medie este probabil producția obținută în anexa legislativă.

Și uite așa, din calamitate în calamitate, am ajuns și la problema titlurilor de proprietate. Țăranii trebuie să plătească impozit pe pământul pe care încă nu-l stăpânesc, cu acte în regulă, pentru simplul motiv că nu dețin vreun certificat de proprietate postrevoluționar. Acestora li se percepe ilegal impozitul agricol.

Furtul cu sticla și calculatorul

Încercând să aflăm ce i-a mai trecut românului prin minte să facă pentru a eluda fiscul am întâlnit și două modalități nedescoperite, se pare, de către organele abilitate să o facă. Prezentându-le poate că reușim în felul acesta să ajutăm bravele autorități.

Prima șmecherie ne-a relatat-o un cunoscut care s-a ocupat până de curând cu importul de bere. Acesta ne-a dezvăluit de ce găsim bere străină la prețuri apropiate de prețurile berei autohtone. Presupunem că o sticlă de bere germană costă la producător 1 DM. Dacă 0,70 DM costă berea din sticlă, iar 0,30 DM ambalajul, importatorii români și poate nu numai ei fac rost de facturi în care cifrele sunt inversate, în felul acesta aplicându-se accizele pentru bere pe prețul sticlei (0,30 DM) și nu pe cel al produsului (0,70 DM). Concluzia o trage fiscul singur.

Ingeniozitatea românilor nu s-a oprit într-o biată sticlă de bere. Recent aceasta a început să se manifeste și în sofisticatul domeniu al calculatoarelor. O parte din programele de contabilitate oferite de firmele producătoare de soft au prevăzută funcția de "roll-over": în cazul în care utilizatorul constată că a făcut una sau mai multe înregistrări eronate, el poate relua întregul proces cu câțiva pași în urmă (cu corectarea automată a totalurilor). Este o facilitate importantă, pe care unii beneficiari o pot folosi pentru a ține contabilitate dublă. A venit vreun control până la sfârșitul lunii - rămâne versiunea corectă. N-a venit - se face "roll-over" și se introduc datele "alternative". Toată șmecheria durează câteva minute! Nici nu ne mai gândim ce va fi când în România vor exista mari rețele de calculatoare (în special în domeniul bancar), cărți de credit etc. Dealtfel, normele de lucru după care acționează Fiscul prevăd faptul că agentul economic trebuie înștiințat din timp că urmează să fie controlat. În felul acesta niciodată nu poți fi surprins pe "roll-over", pentru că înștiințarea se face cu 5 zile înainte printr-un "aviz de control".

Evaziunea fiscală

Art.1: "Evaziunea fiscală este sustragerea prin orice mijloace, în întregime sau în parte, de la plata impozitelor, taxelor și altor sume datorate bugetului de stat și fondurilor speciale extrabugetare de către persoanele fizice și persoanele juridice române sau străine, denumite în continuare contribuabili" (Legea 87/'94 pentru combaterea evaziunii fiscale.)

Directorul SRI, Virgil Măgureanu, estima economia subterană românească, reprezentând evaziunea fiscală, contrabanda sau tranzacțiile valutare ilegale, la 38% din Produsul Intern Brut.

DGCFS în acțiune

Din datele care ne-au fost puse la dispoziție de Liviu Iancu, director general al Direcției Generale a Controlului Financiar de Stat (DGCFS) din Ministerul Finanțelor, reiese că în 1994 au fost efectuate 17.128 controale, din care 16.649 la agenți economici, soldate cu vărsăminte la buget de 92.737,8 milioane lei. Au fost lichidate datorii restante în valoare de 518.902 milioane lei, au fost aplicate amenzi contravenționale cu un total de 10.704,2 milioane lei pentru abateri de la disciplina bugetară, fiscală și valutară, s-au efectuat confiscări ale unor bunuri și ale unor sume de bani, totalizând 13.105,6 milioane lei, obținute prin desfășurarea unor activități nelegale, au fost înaintate organelor de cercetare penală actele de control încheiate pentru prejudicii de 11.095,4 milioane lei, produse prin ilegalități săvârșite de 377 persoane.

Cazuri cu necazuri

Societatea Comercială KL International Cluj SRL a importat de la Alvorada Viena 16,1 tone de cafea, care au fost introduse în țară fără să fie vămuite și fără calcularea și vărsarea accizelor aferente. Importul nu s-a înregistrat în evidența contabilă, cafeaua comercializându-se ilegal prin intermediul magazinului Societății Comerciale KL International din Cluj. Introducerea cafelei s-a făcut cu ajutorul vameșului Lupaș Dan, în prezent fugit din țară în urma stabilirii de către organele de control a evaziunii fiscale. La control s-au calculat taxe vamale și majorări de întârziere aferente de 8.574 mii lei, accize în valoare de 22.524 mii lei, profit suplimentar în sumă de 4.527 mii lei și un impozit de 5.547 mii lei. A fost confiscată suma de 12.300 mii lei. Dosarul respectivei afaceri se găsește în faza de cercetare penală.

Un alt caz de evaziune fiscală a fost descoperit la Societatea Comercială LEMITEX SA Timișoara, societate comercială, care, în perioada 30 mai 1994 - 24 ianuarie 1995, a efectuat importuri de bere, declarând însă, în fals, importuri de must de bere pentru prelucrare. Mustul de bere, fiind materie primă, beneficiază de reduceri ale taxelor vamale, comisioanelor și accizelor. În felul acesta nu au fost calculate taxe vamale de 49.347 mii lei, diminuându-se valoarea accizelor cu 27.141 mii lei. LEMITEX SA nu a plătit nici TVA în valoare totală de 78.807 mii lei.

În urma verificărilor au fost stabilite obligațiile sustrase la plată și majorări în valoare totală de 22.064 mii lei. În fine, s-a dispus recuperarea accizelor, iar dosarul a fost trimis organelor de cercetare penală.

Pagini realizate de
RĂZVAN BUTARU ■
TUDOR CĂLIN ZAROJANU ■

Urmările „Afacerii Agusta"

Un Watergate belgian?

Până de curând, despre Willy Claes, actualul secretar general al NATO, se putea spune că este un băftos. Om cu o pregătire remarcabilă, muzician excepțional (a dirijat și la București orchestra simfonică, în vremea când era ministru de externe al țării sale), fin diplomat și politician din naștere, Claes a cunoscut până la cei aproape 60 de ani ai săi toate gloriile și vanitățile acestei lumi. Ca o încununare a întregii cariere, a fost ales secretar general al Alianței Atlantice, succedându-i altui politician excepțional, Manfred Wörner. Și trebuie spus că venirea lui Willy Claes în fruntea NATO a avut loc într-un moment deosebit al evoluției acestei organizații. După desființarea Pactului de la Varșovia, Alianța a devenit umbrela de protecție a Occidentului pentru orice situație de insecuritate ori instabilitate; țările est-europene care s-au aflat în spatele Cortinei de Fier vor și ele să pătrundă sub această umbrelă; Rusia - care își redimensionează politica la noile realități, dar nu renunță la pozițiile de mare forță - cere desființarea NATO sau măcar stoparea extinderii ei spre Est; în sfârșit, dar nu în ultimul rând, pentru prima dată de la înființarea Alianței, forțele sale au intervenit direct într-un conflict din Europa și anume în cel din Bosnia.

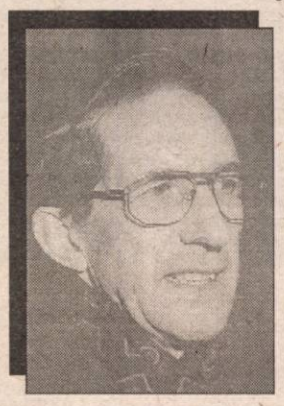

La toate aceste provocări, Willy Claes a răspuns cu profesionalism și tact, măsurându-și acțiunile și faptele și - fapt rar - fiind apreciat cam de toate țările membre ale Alianței, care pot acum să se felicite asupra alegerii sale.

Dar cine ar fi crezut că Willy Claes se va împiedica de-un ciot și este pe cale să-și strice și reputația și cariera? Încă de la preluarea funcției sale în fruntea NATO circulau zvonuri că ar fi fost implicat într-o afacere de corupție. Treptat, zvonul a devenit tot mai insistent și au început să circule și detalii ale afacerii. Acum se știe că în anul 1986, pe când Claes era ministru al economiei în guvernul țării sale, firma italiană constructoare de elicoptere „Agusta" ar fi oferit mită suma de 1,6 milioane dolari unor membri ai cabinetului pentru a se perfecta contractul prin care s-au cumpărat elicoptere în valoare de peste 225 milioane dolari. Banii primiți ar fi fost vărsați în contul Partidului Socialist Flamand.

Willy Claes a susținut inițial că nu știe absolut nimic despre această afacere, pentru ca ulterior să afirme că își amintește vag o discuție despre o asemenea problemă, dar că nu a avut cunoștință de afacerea propriu-zisă. Cert este că după mai multe audieri, recent, Curtea de Casație l-a învinuit - cu un vot minim de 6-5 - că este implicat în ceea ce presa belgiană numește deja **Willygate**. Urmează ca o hotărâre definitivă să fie adoptată de Parlament. Dar ceea ce a produs un adevărat frison în lume a fost faptul că, pentru prima dată de la începutul întregului scandal, Claes a declarat după reuniunea Curții de Casație că examinează posibilitatea demisiei sale din fruntea NATO. Momentul, cum spuneam, este deosebit de delicat

chiar pentru Alianță. Pe de altă parte, spiritul democratic îndeamnă la pedepsirea celui care a fost implicat într-o afacere de corupție (ceea ce pe malurile Dâmboviței nu ar stârni decât zâmbete în rândul clasei politice).

Deși sunt confruntate cu organizarea celei mai importante forțe militare de după cel de-al doilea război mondial, structurile de conducere ale Alianței au luat în considerare, după câte se pare, și posibilitatea găsirii unui „înlocuitor de rezervă" al lui Claes.

La ora când apare revista noastră, se va fi aflat rezultatul deliberărilor din Parlamentul belgian. Dar este sigur că anumite mesaje au fost transmise spre Bruxelles de marile puteri occidentale. Astfel, Departamentul de Stat a declarat, prin purtătorul său de cuvânt, că îi acordă în continuare încredere lui Claes, care a fost omagiat pentru prestația sa politică de până acum. Dacă Willy Claes va fi sacrificat în această afacere, ar fi pentru prima dată când o personalitate aflată în fruntea unei mari organizații internaționale își va sfârși astfel cariera. Într-o situație de criză s-a aflat și fostul secretar general al ONU, Kurt Waldheim, dar scandalul legat de anumite activități ale lui în cel de-al doilea război mondial a izbucnit în vremea când devenise președinte al Austriei, și totul s-a stins fără să-i compromită cariera.

Va crea Willy Claes o nedorită premieră? Oricum, o listă a posibililor succesori a și fost alcătuită, ea cuprinzând între alții pe fostul ministru de externe danez Uffe Ellemann Jensen, pe fostul premier olandez Ruud Lubbers, ex-ministrul britanic de externe Douglas Hurd sau actualii miniștri ai apărării din Anglia și Germania, Malcolm Rifkind și, respectiv, Volker Ruehe. Considerată încă „o afacere internă belgiană" de către oficialitățile din țările membre ale NATO, scandalul Willygate s-ar putea ca să depășească însă acest cadru limitat și să se transfere într-o minicriză a NATO.

Lumea cu geometrie variabilă

Chirac riscă să-și rupă gâtul în Mururoa

În presa franceză, cuvântul Mururoa a devenit un fel de bau-bau cu care sunt speriați oamenii politici. Se fac tot felul de calambururi, se irosește o mare parte a ironiei galice pe acest subiect care le-a căzut greu la stomac oamenilor politici, mai dihai decât o cină cu prea mult foie-gras. Lăsând gluma la o parte, unii comentatori au afirmat că din cauza obstinației cu care președintele Jacques Chirac ține la acest proiect - respectiv continuarea testelor nucleare din atolul Mururoa, în pofida unei opoziții cvasigenerale pe plan internațional - s-ar putea să-l coste foarte mult în plan politic.

De fapt, se afirmă că actuala echipă venită la putere în Franța a pășit cu stângul. Premierul Alain Juppé este eroul unui roman foileton de proastă calitate (după cum afirmă un ziar parizian), fiind nevoit să dea socoteală pentru faptul că a profitat de funcțiile publice pe care le-a avut pentru a avea, el și fiul său, apartamente în plin centrul Parisului, cu chirii foarte mici, fiind vorba de locuințe obținute din fondul guvernului. Deși pe noi, românii, o asemenea știre nu ne oripilează, francezilor nu le-a plăcut deloc și drept urmare premierul a fost supus unei întregi hărțuieli juridice. A fost, în cele din urmă, „achitat", dacă se poate spune așa, dar având obligația să-și rezolve situația locativă. Premierul și-a mai lustruit puțin imaginea, fiind ales de curând lider al Adunării Pentru Republică, principalul partid al coaliției guvernamentale.

Șeful statului nu a fost nici el mai norocos, întrucât declararea impetuoasă a continuării testelor nucleare din atolul Mururoa s-a soldat cu acțiuni concertate de respingere din partea statelor din zonă (în special, Australia și Noua Zeelandă), cu noi acțiuni ale organizației „Greenpeace", care au atras atenția opiniei publice internaționale. Ba chiar și marile puteri nucleare (cu excepția Chinei, care și ea continuă asemenea experiențe) au condamnat aceste teste, care încalcă prevederile ultimului acord internațional în materie. În sfârșit, chiar partenerii Franței din Uniunea Europeană au criticat-o deschis, sau abia s-au abținut s-o condamne. Ba chiar și la recenta reuniune de la București a Uniunii Interparlamentare nu s-a putut evita elaborarea și votarea unei rezoluții prin care Franța este pusă la colț.

De ce acceptă Franța asemenea riscuri, care în opinia unora ar sta chiar și la baza unora dintre atentatele recente din Hexagon?

Oricum, se pare că președintele și consilierii săi nu au prevăzut o asemenea reacție. În fond și China face experiențe, dar asupra ei criticile nu sunt așa de vehemente. Strâns cu ușa, Chirac a promis că experiențele vor înceta în 1996 și că Franța va semna prima viitorul Tratat de interzicere a experiențelor nucleare. Faptul că experiențele vor continua ține însă de prestigiul țării. Dacă vrea - și este clar că vrea - să demonstreze că Franța este o mare putere semnificativă, Parisul nu-și va îngădui să dea înapoi. Cu orice risc. Dar nu cumva pierderile în plan politic vor fi prea mari? Se pare că aceeași întrebare și-o pun, cu anume dramatism, și oamenii politici din Franța. Numai că s-a intrat pe o cale în care orice întoarcere este grea, dar nu imposibilă. Pentru a dovedi eficacitatea acelei **„force de frappe"** și într-un fel pentru a-și satisface orgoliul de președinte descins din pulpana lui De Gaulle, Chirac înfruntă aceste riscuri, deși s-ar putea să-și frângă în cele din urmă gâtul. Desigur, în cei șapte ani ai mandatului său, el are posibilitatea să dreagă busuiocul, dar până atunci riscurile asumate pot să-i compromită imaginea pentru multă vreme.

Consecința pe plan internațional a acțiunii franceze ar putea să fie însă una pozitivă, susțin experții în materie. Ea ar putea grăbi în chip aproape necondiționat ultimele negocieri privind Tratatul amintit, omenirea putând să intre în curând într-o e[ra] postnucleară, din pun[ctul] vedere al testelor cu [bombe] asemenea factură.

Pagină realizată de ȘTEFAN NICOLA[E]

Premieră cinematografică: „Elisa"

Vanessa Paradis și-a dat seama cât de ușor este să te îndrăgostești de Gérard Depardieu

O cântăreață celebră și frumoasă ca Vanessa Paradis nu putea să rateze marele ecran, să fie ocolită de producătorii de filme. A debutat în cinema acum cinci ani cu „Noce Blanche", apoi a dispărut. Revine în forță, în rolul principal din „Elisa", unde este cap de afiș înaintea lui Gérard Depardieu, partenerul ei. Vanessa joacă rolul unei delincvente seducătoare, plimbată din orfelinat în orfelinat, învățată să profite de oricine și orice, și într-o zi își descoperă tatăl pe care voia să se răzbune. Tatăl este interpretat de Gérard Depardieu.

„În ceea ce-l privește pe Gérard, la început eram terorizată de întâlnirea cu el. Îmi era atât de teamă că nu voi fi în stare să fac ceea ce trebuie și că se va enerva și va voi să lucreze cu o adevărată profesionistă. Dar a fost exact invers. Când am ajuns la prima filmare inima îmi bătea cu 200 pe minut. El era deja pe platou, s-a ridicat și m-a întâmpinat cu brațele larg deschise. A fost atât de generos și protector. Totul devine simplu cu Gérard. Să joci cu el e simplu, normal și natural. El te duce... are intuiții magnifice. Se implică total. Pe scurt: e genial. Noroc că am jucat rolurile de fiică - tată pentru că îmi dau seama cât de ușor te poți îndrăgosti de el. E atât de amuzant și uman, atât de plin de viață și inteligent... Acum sper că mi se va propune o frumoasă poveste de dragoste care te va face să visezi, chiar dacă e tristă. Nu am preferințe speciale pentru regizor. De fapt, cred că mi-ar plăcea să știu că are nevoie de mine, că sunt dorită".

Ministrul culturii își rotește consilierii

Viorel Mărginean s-a supărat pe jumătate pe purtătorii săi de cuvânt. După avalanșa de comunicate agramate semnate Jana Morărescu și cele verbale ale lui Ion Țugui, ministrul și-a propus o schimbare. Despre încadrarea Janei Morărescu, editorialistă, fostă angajată la „Dimineața", nici directoarea de la personal nu știe prea multe: o fi consilier, o fi referent la biroul de presă? Ion Țugui însă, consilier ministerial, pasionat paranormal, a fost arvunit de Ion Cristoiu pentru „Revista fenomenelor paranormale". Și Jana pare să aibă o pasiune de bătrânețe, plimbatul prin lumea teatrului, la festivaluri, pe banii ministerului.

Ei bine, Ministerul Culturii și-a schimbat consilierii-purtători de cuvânt Jana Morărescu și Ion Țugui, cu un simplu purtător de cuvânt, Marian Grigore, ziarist la „Magazin". Și primul comunicat de presă a fost o dare de seamă despre întâlnirea ministrului cu actorii și directorii de teatre. Ion Țugui pleacă la „Revista fenomenelor...". Jana Morărescu a fost transferată, cu delicatețe familială, la Direcția teatre, nu se știe pe ce post. Probabil pe postul lui Amza Săceanu, acum prim consilier al ministrului, fost activist cultural, fost pensionar.

Mario Vargas Llosa la București și-a adus aminte de campania prezidențială din Peru

Înghesuială mare pentru a-l vedea și asculta pe Mario Vargas Llosa. În timp ce președintele României își compunea campania la Frankfurt, cel mai citit scriitor străin din România pregătea o vizită pe plaiuri mioritice pentru a-și lansa cartea de memorii „Peștele în apă". A renunțat să mai viziteze mânăstirile din nordul Moldovei, și a petrecut mai mult timp în București.

A fost ca într-o campanie politică, păzit de bodyguarzi, înghesuit de reporteri, vânat de blitzuri și camere video, totul într-o mare de admiratori. O singură diferență, nu au fost microfoane și nu s-a prea auzit ce-a spus. Fără să vrea, Llosa și-a adus aminte de campania electorală pe care a pierdut-o în Peru. De astă dată a câștigat! Cea mai aplaudată declarație a sa: „Scrisul presupune o angajare vitală care îl confruntă pe creator cu Puterea. Nu numai în această privință Peru și România au probleme comune: Puterea este dură, intolerantă, totalitară".

Ion Caramitru mai are doi pași până să ajungă lord

„Cred că cea mai frumoasă declarație pe care aș putea s-o fac ar fi în tăcere, fiindcă tăcerea ar putea să spună mai mult decât cuvintele, acum. Este prima decorație pe care o primesc în viața mea, este pentru mine o emoție care depășește, orice altă emoție pe care am trăit-o până acum, nu pentru că am fost decorat, ci pentru că simt că ceea ce am putut să fac, eu împreună cu colegii mei și însuși teatrul românesc în acești zece ani, așa cum a fost exprimat în comunicatul Ambasadei Britanice - nu a fost în zadar.

(...) Sper ca într-un viitor apropiat, statul român să recunoască în sfârșit importanța covârșitoare a culturii, în special a teatrului, pentru viața noastră de astăzi. Marea Britanie consideră teatrul ca un fenomen care aparține însăși ființei naționale. Cred că același fenomen este și al nostru. L-am descoperit, l-am săvârșit, am ajuns la momente de culme care nu sunt trecătoare, ci care lasă în urmă generații care ard pentru teatru, și acest lucru nu este necunoscut în România. Sub această, aș spune, umbrelă londoneză am să mă apăr de ploile nocive ale neputinței noastre de a recunoaște adevărul. Voi lupta în continuare, mai înarmat, cred, pentru drepturile teatrului românesc și pentru o circulație mai bună a teatrului în lume". Aceasta este declarația pe care a făcut-o cunoscutul actor la reședința ambasadorului Marii Britanii după ce a primit „Order of The British Empire". Mai are doi pași și poate ajunge lord. Dar până atunci este gata să se bată până la reușită pentru majorarea salariilor oamenilor de teatru.

Pagină realizată de REMUS ANDREI ION ■

Toate artele

Dintr-un ceaslov

N-au trecut mulți ani de când profesorul Paul Miron din Freiburg a tipărit în volumul omagial dedicat lingvistului Coșeriu ("Logos semanticos!") un studiu dedicat sintagmei **Eminescu la marginea mării** în care a relevat un detaliu inedit despre viața poetului.

Domnia sa ne încredințează de existența unei însemnări pe un ceaslov al unui duhovnic de la Mănăstirea Neamț (numele nu i se cunoaște) privind internarea lui Mihai Eminescu la "ospiciul de alienați" ce funcționa - s-ar fi putut altfel? - într-o tiparniță dezafectată.

Iată acest mic text:

"Pe ziua de Sfântu Voievozi, la anul 1886 m'au chemat la M-rea Neamțu la bolniță și l'am spovedit și l'am împărtășit pe poetul M.Eminescu.

Și au fost acolo și Ion Ghiorghiță din Grăcăuani care acum este primar.

Iar M. Eminescu era limpede la minte numai tare posac și trist. Și mi-a sărutat mîna și au spus: Părinte să mă îngropați la țărmurile mării și să fie într-o mănăstire de Maici și să ascult în fiecare sară ca la Agafton cum cântă «Lumină lină»".

Se știu puține lucruri despre șederea la Neamț: amara conviețuire într-o odaie cu 12 paturi, o "evadare" într-un sat apropiat, mâna de ajutor dată de caligraf administrației (transcriind acte contabile, poetul încurcă mazărea cu fasolea), o vizită a lui Creangă etc., dar mărturia ceaslovului le face să pălească. În iarna cu potopitoare ninsori (Creangă măsura omătul ca fiind "de o palmă domnească") Eminescu recheamă din amintirile copilăriei, vizitele la schitul Agafton din preajma Botoșanilor și are, în inima munților, nostalgia somnului lin sub lină lumină, la marginea mării. Un motiv literar asumat, reconfirmarea în proză confesivă a testamentului poetic trudnic elaborat în variante succesive socotite nemulțumitoare, un dor pe care ilustrul învățat din Freiburg îl vede împlinindu-se prin mutarea în Tomisul ovidian a osemintelor astrale sufocate "de îngrămădeala megieșilor de la Bellu". Oseminte protejate de noua zidire a unei mănăstiri, albe, luminoase "un mausoleu național" ce ar sfinți astfel pământul Dobrogei și s-ar lega peste Dunăre „cu nepieritoare punți".

Cu mulți ani în urmă, și fără a avea știre de ceaslovul nemțean, Geo Bogza "tulbura" un congres scriitoricesc cu un gând similar. Ideea le-a apărut unora ca o blasfemie. Alții au socotit-o doar ridicolă.

Nici eu n-o agreez.

Om cu gustul arhivelor, cred însă în posibilitatea, evident romantică, ca tezaurul eminescian să fie sporit. Prea multele preumblări ale bietelor lăzi cu manuscrise ridică, prin timp, semne de întrebare: nu cumva conținutul celor pierdute zace, uitat în cine știe ce "clasic" pod de terfeloage? Nu cumva arhive din Străinezia, particulare îndeosebi, le dețin spre o mereu amânată dezvelire?

GHEORGHE TOMOZEI ■

MAȘINA DE SCRIS

Texte sub lupă

● **DAN MARIUS, București.** Aveți un mod original de a privi viața, făcând abstracție de tot ceea ce e convențional. Este ilustrativ în acest sens faptul că **mama** însăși, personaj ultramitologizat și transformat de multă vreme într-un simbol (nu numai în literatură, ci și în reprezentările omului obișnuit), devine (redevine) în proza dv. o realitate biologică:

„Mama e cu totul și cu totul de carne; de carne și sânge; de carne, de sânge, de măduvă; măduvă adâncă și grea, bogăție opacă de franjuri inerți, de volute; de volute închise, gelatinoase, născând o gâlgâire somnoroasă de mucus alunecător, o cavitate flască, pulsând hibernal mereu vii mereu vii și amânate puteri spectrale..."

Îmi place acest mod brutal de a smulge vălul care acoperă existența. Nu-mi place, însă, că vă lăsați dus adeseori, ca de un torent, de o retorică scăpată de sub control. Smulgeți-vă din această atracție a pierzaniei lingvistice! Nu vedeți ce-a pățit Nicolae Breban?

● **FĂNUȘ CRIȘAN, Galați.** Proza dv. de inspirație țărănească este bine scrisă, dar și prea fidelă față de tradiția genului. Dacă n-ar fi semnată, s-ar putea crede că a rezultat din colaborarea lui Liviu Rebreanu cu Marin Preda:

„De obicei se adună roată sub coroana salcâmului sălbatic de lângă gardul lui Tache Buzilă. Vreo zecedoisprezece bărbați stau de vorbă, ținându-și brațele împletite pe piept, glumesc și râd sau sunt gravi, după cum devine vorba. Vreun sătean mai darnic aduce o sticlă de vin cu floare, rămas pe fundul butoiului de anul trecut, care trece din mână-n mână, noroc și sănătate, noroc, noroc, și chipurile bărbaților devin parcă mai luminoase și vesele, cuvintele stau să sară din gurile cu buze vinețiі".

Nu cred că acest fel de proză are viitor (deși are trecut, și încă unul prestigios).

● **CRISTIAN ROBU, Brăila.** Mi-ar face plăcere să public povestirea **Testamentul unui nonagenar.** Este cuceritoare încă de la primele fraze:

„Stă și privește mut în tavan. Nemișcat. Fără o tresărire. Lucru normal, în fond. E mort, și pe deasupra are nouăzeci de ani".

Am nevoie însă de un curriculum vitae și de o fotografie a dv.

● **LIVIA PAȘCALĂU, Oradea.** „Eu am o tangență minimă cu viața intelectuală, fiind o simplă muncitoare aici, în oraș, la Cooperativa «Munca invalizilor». Sunt o femeie care încearcă să-și împartă timpul între serviciu, copii, gospodărie. Și iată că îmi mai rămâne puțin timp și pentru a citi sau scrie. Deși am numai 24 de ani, am trecut până acum prin destule dificultăți. Asta-i viața. Am fost un copil sărac și nefericit, de aceea am lăsat idealurile mari deoparte, luptând să am întâi o casă și o pâine. Desigur, acum e greu să mă mai ocup de poezie și să pătrund într-un cerc favorabil literaturii. Muncitorii sunt la coadă în acest domeniu. Sper să-mi luați în seamă scrisoarea și să-mi răspundeți. Sper să nu mă speriați prea tare".

Povestea vieții dv. mă înduioșează, dar nu-mi poate schimba în bine părerea despre versuri, care sunt copilărești (copilărești, nu muncitorești!):

„Greierii își dau concertul
/ Într-un ritm de mandolină.
/ Sus, pe boltă, doi luceferi
/ Își întind mână cu mână."
etc.

Viața literară este (și) o competiție, astfel încât pretinde (și) sportivitate. Vi s-ar părea firesc ca la un concurs de alergări un concurent care șchiopătează să pretindă înțelegere din partea arbitrilor și a publicului?

Trebuie sau să vă pregătiți mai bine sau să abandonați concursul.

Peste numai o săptămână, veți afla din aceste pagini

Cine este câștigătorul premiului de 1.000.000 lei

■ După cum am mai explicat, în repetate rânduri, toate textele literare publicate în cadrul rubricii **Mașina de scris** candidează automat la premiul de 1.000.000 de lei care se acordă în fiecare an, la 1 noiembrie. Data fatidică s-a apropiat. În numărul viitor voi divulga numele câștigătorului. Și am să vă explic pe larg, stimați corespondenți, cum am făcut alegerea, ce autori am avut în vedere până în ultima clipă, care sunt meritele prin care mi s-a impus câștigătorul etc.

■ Imediat după decernarea premiului, începe următorul concurs, în aceleași condiții:

1. Toate textele literare valoroase care sosesc de la dv. se publică în cadrul rubricii **Mașina de scris**.

2. Toate textele literare care apar în acest spațiu candidează automat la premiul de 1.000.000 de lei, care se acordă în fiecare an, la 1 noiembrie.

■ Vă aduc aminte că tot dintre corespondenții rubricii **Mașina de scris** se aleg autorii cărora li se asigură publicarea unei cărți (pe bază de contract). Numele lor este anunțat la fiecare 1 martie.

■ Plicurile trebuie trimise la următoarea adresă: Alex Ștefănescu, la redacția revistei „Flacăra", Piața Presei Libere nr. 1, sector 1, 71341 București

Ieșirea din anonimat Elena Albu

Elena Albu este, din câte am înțeles, absolventă de liceu și lucrează ca asistentă sanitară la un spital, în Brăila. Deși scrie într-o manieră tradițională, are o imagistică îndrăzneață, configurată cu precizie și eleganță, astfel s-ar putea să progreseze și să se emancipeze din punct de vedere literar în cel mai scurt timp.

Presimțire

Presimt: o regăsire în curând.
Mi-e teamă dar aștept plăpânda clipă
Când visul răs-visat se înfiripă
S-aducă-n noi iluminat cuvânt.

Presimt că cerul va fi bicolor
Sclipiri albastre sfâșiate purpuriu
O sferă, și un cub pe care-l știu
Umplându-se cu furie de dor.

Presimt că în curând am să mă schimb
Și alte griji mi-o treiera făptura
Surâs mai trist îmi va cuprinde gura
Și teamă îmi va fi, mai mult, de timp.

Teoretician al poeziei și poet Ioni Pleșa

Într-un timp nu foarte îndepărtat, în orice cămin un calculator va deveni la fel de comun ca un televizor. Într-un timp nu foarte îndepărtat, orice calculator aflat pe masa de lucru va putea accesa informații din orice domeniu, din orice continent, din orice timp. Într-un timp nu foarte îndepărtat, toate aceste calculatoare vor fi legate între ele și libertatea de comunicare va deveni „obligatorie". Gândiți-vă că sunteți la domiciliul dv. și apăsând pe câteva taste puteți intra într-o bibliotecă infinită, închipuiți-vă că un poet își „proiectează" instantaneu poezia către un public aflat în fața unui spectacol, în fața unei nașteri repetate în care sunet+imagine+cuvânt împlinesc acel ideal poetic în care „versul ritmează acțiunea". Astăzi, într-o rețea de calculatoare se transmite (cu excepții nesemnificative: teatrul virtual) doar o informație inertă din punct de vedere cultural, iar în viitor (și) acest mediu de comunicare va deveni purtătorul unui mesaj sufletesc; poate cultura să aștepte până ce inepțiile comerciale vor fi închis orizontul?

În cele două poezii alăturate se regăsesc, sper, unele din semnele și cuvintele proprii unui limbaj informatic: există zei și printre cipuri!

Bucureștii Noi

Un pachebot eșuat printre blocuri
și mii de băștinași veniți să fure
oglinzi, brichete, sticle colorate,
ține de tren.

O mașină roșie oprită-n intersecție
și mulțimea de gură-cască privind
acvariile, biserica decapotabilă
(Mai demult aici a fost o pădure
ori un CARTIER MUNCITORESC.)

Nu poți scăpa, nu te poți ascunde,
nu există scutire, oricât ai încerca,
pereții ard curajul, gândul
îți este tatuat.

După

ce te-ai născut tu, copile,
eu am început să urc
o scară alunecând
în întuneric.

(Tot viitorul e într-un gând
și Atlantida s-a șters
cum ștergi un fișier
din calculator
și

după aceea compresezi
să nu rămână cenușa.)

Bastonul de mareșal a
înmuguri
și tu te joci cu el, calul tău.

Înainte, înainte.
Dii, să prindem apusul!

Un biograf al diavolului: Daniel Bănulescu

Nici n-a apărut bine romanul *Ultimul Isus*, **în care George Cușnarencu povestește venirea lui Isus la București, și Daniel Bănulescu anunță că lucrează la un roman despre descinderea, în același oraș, a diavolului. (Ce bine că este vorba de ficțiuni, și că cele două personaje nu se pot întâlni!)**

Romanul lui Daniel Bănulescu este intitulat (provizoriu) *Cei șapte regi ai Bucureștiului* **și începe chiar cu capitolul pe care îl reproduc mai jos. Autorul are o fantezie de vizionar și de satiric (mergând în această privință pe urmele lui Mihail Bulgakov, cu mențiunea însă că este atras mai curând de circul existenței decât de profunzimea sufletului omenesc). Cu multă vervă stilistică este reconstituită mixtura de balcanism și comunism din România ultimilor ani ai lui Ceaușescu.**

P.S. Daniel Bănulescu (născut la 31 august 1960 în București) are pregătire de inginer petrolist. A debutat editorial în 1988 cu un mic volum de versuri - *Ziua în care am fost publicat* **- editat de Universitatea București. În 1993, cu volumul de proză scurtă** *Te voi iubi pîn' la sfîrșitul patului,* **apărut la prestigioasa editură Cartea Românească, a obținut Premiul Uniunii Scriitorilor. În 1994, a scandalizat opinia publică (și și-a asigurat succesul de librărie) intitulîndu-și un roman** *Te pup în fund conducător iubit* **(Editura Nemira). Acesta reprezintă prima parte a unei trilogii, în componența căreia va intra, ca partea a doua,** *Cei șapte regi ai Bucureștiului*.

Cei șapte regi ai Bucureștiului

Într-una din fioroasele, dar și tandrele zile ale lunii aprilie 1988, asupra unui București, cuprins între dulcile spasme ale siestei de după amiază, se aruncă Diavolul.

Pogorîndu-se din înălțimile cerului ca un pietroi, întrecînd linia fortărețelor nevăzute, din care, conform Cărții proorocului Daniel, capitolul 10 cu versetele 13 și 20, căpeteniile duhurilor necurate își exercită stăpînirea temporară asupra Pămîntului, Diavolul frînă brusc la un kilometru și jumătate deasupra Capitalei și, mușcat de o dispoziție de zile mari, se materializă, apoi tolănit pe spate ca un sultan, cu un picior răsturnat neglijent peste celălalt, și cu mușticul de la o narghilea slujindu-i cu iscusință cînd degetele mîinii, cînd colțurile gurii, se roti de trei ori deasupra orașului, savurîndu-i fiecare bucățică a acoperișurilor de tablă tărcată sau cu vopseaua sărită, tresăltînd de încîntare în preajma oricărei terase de bloc placată cu ardezie sau tivită cu smoală.

- Cafea este? întrebă Diavolul, nu se știe pe cine, cu o voce avînd totuși aerajul unui om cumsecade.

Iar după o vreme, dedulcindu-se prin luneta mușticului cu detaliile de feronerie și soluțiile de ancadrament ale unui imobil sugiuc din strada Căderea Bastiliei numărul 19, tot el își răspunse:

- Cafea este. Ar fi și coniac. Cafea la noi ca la turci. Coniac la domniile noastre rîuri, rîuri... Dar ce-ți pasă?

Ho diábolos pluti o porțiune tăcut. Apoi, din zbor, schimbîndu-și și confortul poziției și potrivindu-se în șezut, ridică un deget ca și cum ar fi intenționat să pună, nu știu cui, trei dintre întrebările fundamentale.

- Iubim tocăniță?... Îl giugiulim pe stomac?... Le înfăptuim pe sarmale?...

Pentru ca tot el, modificîndu-și huzurul și plutind acum într-o rînă pe deasupra streașinilor, coșurilor de zidărie, uscătoriilor de blocuri, bălăriilor de antene, miorlăiturilor de mîrtani, scînteierilor de troleie, siluetelor de bulevarde, uguitului de guguștiuci, hergheliilor de castani și havuzurilor enigmatice, să-și explice tărăgănat și isteț.

- Iubim, că dacă nu iubim, nu o halim pe păpică!... Dacă nu giugiulim, moare mamița!... Și dacă nu avem nici un chef de înfăptuit, belim belengherul!...

Vorbea astfel, simțindu-și papila gustativă beteagă de la niște citate aramaice, grecești și latinești cu ajutorul cărora triumfase recent în cîteva turnire teologice, rașchetase în înfundăturile mai multor biserici, împinsese sub pojghițele demnităților ecleziastice sumedenie de inși, dar și din pricina cărora i se aplecase, zbura acuma mofluz, la doar două degete de a deborda, abătîndu-se asupra Capitalei, nu în ultimul rînd, pentru a-și clăti și tăvăli cerul gurii prin aroma piperată a dialectului dîmbovițean.

Avea și alte marafeturi de regulat. Ungerea chichițelor și rafinamentelor cu care e desconspirat că tîrăște în înșelăciune întregul pămînt locuit, surparea adevărat credincioșilor, depășirea cifrelor de plan la adorarea icoanelor, sleirea dragostei celor mai mulți, dar și încingerea unor chefulețe afurisite cu duducile sau văduvoaicele ce-l așteptaseră sub propriul lor zbenghi, grabnice la a i se dezveli din buric sau la a-i sorbi vorbele ascultate cu gura căscată dacă cumva cel pe care textul ebraic îl numește **has Satan** ar fi catadicsit să le dezvăluie pretextul detectivistic pentru care se aruncase în vîjîială spre București.

După două vocalize suduia mai abitir decît un fierar betonist, drăcuia mai dihai decît o precupeață de podoabe de plastic deprinsă să-și reverse șuncile ori căruciorul cu marfă pe platoul din fața Halei de Pește din piața Obor.

Băga Necuratul arcuș de cătrăneală în voce și bătea tactul cu mușticul narghilelei pe tejgheaua oricărui norișor. Fredona Ucigă-l toaca:

- Lasă-ți, țațo, ocultismul și dezbracă-ți organismul...

Organismul nu ia foc fiindcă-ai drăcuit în bloc.

Compunea de n-avea treabă. Bale de voluptate curgeau de pe limba sa de scîrbavnic și, insinuîndu-se pe la colțurile buzelor, se preschimbau ba în sirop de fistic, ba în firimitură de baclava, fiindcă poseda tînguitură dulceagă, turbatul.

De altfel, fără a se lăsa prea îndelung îmboldite, pe terasele blocurilor din cartierele deocheate Pantelimon și Colentina, pe deasupra cărora se promenada, nu mai pridideau să se ivească, la intuiție, țațe felurite, gătite ba cu-n papuc cu talpa moale și capișon de pluș, ba în rochițe de casă cu panglici și șiretlicuri, în capoate de crep înflorat, cu agrafe și piepteni botoși zburătăciți prin conciurile sfărîmate, aținîndu-se în mînă ba cu bătătorul de covoare, ba cu levata, schimonosindu-se ca și cum s-ar fi nimerit din întîmplare să-și aerisească lenjeria de pat sau chiar atunci s-ar fi urnit din pasiență, cînd, în realitate, tălpile iadului adulmecau de mult ambientul ori bufneau cu sîngele pe nas deîndată ce păseau sub glasul de mandolinist al Seducătorului.

Ardea ăla, dușmanul, din cobză gîtlejului, într-o veselie:

- Țațo ale tele oase
dau prin pat doar șase-șase.
Și te-aș îmbrînci ușor
și te-aș îmbrînci ușor
să dai țațo pe covor
să dai țațo pe covor...

Neam de mai deslușeai restul obligațiilor enumerate. Ispititorul cotea deja pe Lizeanu, prelingîndu-se prin canionul adînc lăsat de curgerea liniei de tramvai, reflectîndu-și imaginea în pîrîul călîi din căușul rețelelor de canalizare, scăpărînd din copite, **electrocutînd** la trecătoare și **înfiorînd** la bețivani.

Prin dreptul cinematografului Melodia, pe ale cărui cearceafuri nu se mai răsfățase, nici nu-și mai troznise oasele, de peste zece ani, țipenie de film străin, pe deasupra menajeriilor subterane ale ornamentatului Circ de stat, unde aceeași criză generală de valută preschimbase siluetele contorsioniste ale tigrilor și cămilelor în mogîldețe duhnind clar a oi, cîini sau pisici, clătinate dintr-o parte în alta a arenei nu de strigătele de roți dințate ale dresorilor cambrați în fireturi, ci de mormăiturile veștede ale unor ciobani încuiați la gură, negeluiți de oraș, nepreocupați decît de a devasta proviziile de băutură ale restaurantului „Hora", prin dreptul Parcului Sportiv „Dinamo", pe deasupra cofetăriei „Perla", și a librăriei „Lumina", peste prispele reduse la doar două trepte de ciment ale aprozarelor, croitoriilor și magazinelor de mobilă culcușite la parterul versanților formați din blocuri cu cîte opt sau zece etaje, **Ho diábolos** trîntea melancolizat cîte-o tumbă, zburînd așa, cu boașele atîrnîndu-i, cu brațele aruncate în cruce, planînd iscusit și gîdilînd cu mușticul buzelor trecătorilor pe care îi îndrăgea cel mai mult.

(- Na, țațo, la piculină. Sărută mumos piculina...) amuzîndu-se că fumează pipa păcii cu cei mai de treabă bucureșteni.

Dedesubtul său, încolonate frumos, ca la manifestație, defilau arterele Ștefan cel Mare și Nicolae Titulescu. În stînga, Orașul Vechi, atîta cît mai era, cu alimentarele hîrbuite, rămase în pielea goală, cu cîrciumioarele ponosite, să-ți pierzi clanța prin ele de n-aveai uitătura frumoasă, cu ulicioarele izmenite, cu asfalturile cutate precum pielea de elefant ori bombate precum spinarea mușuroiului de cîrtiță de încordarea sutelor de copaci ce se învederau centenari, cu arhitectura intimistă și lipicioasă, de rămînea și buldozerul pe gînduri cînd primea de demolat ceva, și pînă și dînsul, buldozerul, se apropia de clădire luîndu-și toate curteniile și murmurîndu-i „Căpșunica mea!"

Pagini realizate de
Alex Ștefănescu

A patra ediție a Congresului și Campionatului Mondial de Rebus

- Poiana Brașov, 22-27 octombrie -

Pe când rebusul sport olimpic?

Un vis mai vechi al rebusiștilor din toată lumea, indiferent de denumirea lor de la o țară la alta, de a se confrunta sub formă competițională pe plan mondial, a început în 1992 în America, acolo unde a fost inventat la începutul secolului careul de cuvinte încrucișate. Și, în sfârșit, acest vis se concretizează și în România, prin desfășurarea în aceste zile a celei de-a IV-a ediții, care a fost atribuită la Congresul Mondial de Rebus de la Köln Editurii „Ecran Magazin" din Brașov, S.C. „Publicațiile Flacăra" S.A. și Agenției de publicistică „Rebus Labirint" din Brașov.

Considerăm că aceasta este o mare șansă pentru rebusiștii români, dar care în același timp obligă la eforturi susținute pentru a intra în pas, sau mai precis pentru a ne pune în ton cu tendința mondială în dezvoltarea rebusismului. Cu alte cuvinte, de a ne integra în eforturile ce se depun pe plan continental și mondial pentru perfecționare, așa cum se procedează, bineînțeles mai mult sau mai puțin, în toate domeniile de activitate.

Campionatul Mondial de Rebus urmărește accesul, pe plan competițional, la statutul de sport olimpic și totodată implicarea mai spectaculoasă pe plan publicistic. Pentru rebusiștii români el trebuie să ajute la impulsionarea mișcării rebusiste naționale, la promovarea contribuțiilor românești pe plan internațional și la integrarea în structurile de specialitate internaționale pe care le dorim realizate cât mai rapid. Pentru realizarea acestor deziderate este nevoie de găsirea unui limbaj comun, mai ales în competiție, lucru care i-a preocupat și-i preocupă pe rebusiștii din toate țările, inclusiv din România. Și de fapt s-au făcut pași importanți, fără ca limba să constituie un impediment. Aceasta pentru că rebusismul acționează nu numai prin limbă, ci și prin științe cum ar fi matematica, chimia, informatica, fizica și prin arte ca muzica, plastica etc., care au puncte comune ce constituie exact limbajul posibil pentru desfășurarea de competiții internaționale. Dar să nu uităm că există termeni comuni de cunoștințe generale în geografie, istorie și literatură care de asemenea pot fi folosiți. Pe aceste lucruri se bazează și problemele ce vor fi date echipelor participante de la Poiana Brașov. Practic ele vor consta în patru cicluri, a câte 16 probleme, ce vor fi punctate atât pe individual, cât și pe echipe, care sunt formate din patru jucători și un căpitan nejucător, dar care are un rol în reușita echipei prin îndrumările ce le poate da la anumite probe. De precizat că în cadrul problemelor ce se dau la acest campionat de către organizatori, adică de către partea română, 3/4 sunt careuri, acest lucru fiind punctul de vedere al românilor. Desigur că aceste careuri reprezintă ca specific majoritatea țărilor, deci diferite stiluri, dar pe cât posibil respectând unele condiții impuse realizatorilor români de careuri. Despre rezultatele și impresiile participanților cât și despre altele vom scrie în numerele viitoare ale revistei.

Și acum trebuie să spunem cititorilor că pe lângă eforturile noastre, ale organizatorilor, un rol mare îl au sponsorizările, fără de care ne-ar fi fost mult mai greu să realizăm ce ne-am propus. Pe această cale mulțumim firmelor care ne-au ajutat, printre care enumerăm pe: S.C. Poiana Brașov, Jaro International, Editura Maxim din București, BETACO SRL București, B.T.T.-București, Frucade Brașov, Avicola Brașov, S.C. Apullum Alba Iulia, S.C. Aurora (bere) S.A. Brașov, Stațiunea de cercetări viticole Murfatlar, Rulmentul S.A. Brașov, S.C. Favorit (Bodoc Sf. Gheorghe), Teleferic S.A. Brașov, Conimpex Company LTD - București, S.C. Silva S.A. Reghin.

ALEXANDRU PĂSĂRIN ■

Precizare

La începutul acestui an, ministrul tineretului și sportului, Alexandru Mironov, a fost informat, în cadrul unei întrevederi cu factori responsabili în organizarea celui de-al IV-lea Congres și Campionat Mondial de Rebus, despre această valoroasă inițiativă aparținând editurii „Ecran Magazin", S.C. „Publicațiile Flacăra" S.A. și Agenției de Publicistică „Rebus Labirint". Cu acea ocazie el a promis sprijin manifestării care tinde să devină tradițională, sprijin constând în două autocare puse la dispoziția participanților. Dar, stupoare! În urmă cu câteva zile, dl Mironov, cu prilejul unei alte întâlniri, a refuzat acest ajutor invocând neafilierea organizatorilor la Federația de jocuri logice la care ar figura și secția Rebus. Folosim această „Precizare" ca să-l informăm că Federația cu pricina nu există decât în imaginația domniei-sale înfierbântate de prea multe lecturi SF. Există trei federații separate pentru GO, SCRABBLE și BRIDGE și nici pomeneală de REBUS. În orice caz, chiar și fără dl Mironov, ediția a patra a Congresului și Campionatului Mondial de Rebus își va desfășura lucrările. Iar România poate fi mândră pentru că a fost aleasă gazdă a acestui eveniment, chiar dacă unii guvernanți visează numai superdotați, iar când îi are nu-i bagă în seamă.

Sinaia -"Perla Carpaților" - în sărbătoare

Undeva, pe o prelungire a muntelui Furnica, râul Prahova primește ca afluenți pe dreapta pârâul Peleș, iar pe stânga pârâul Valea Rea, prin această întâlnire formând perfect semnul sfânt al unei cruci. În acest loc, spătarul Mihail Cantacuzino, fratele domnitorului Șerban Cantacuzino, întors dintr-o călătorie la locurile sfinte, unde a ajuns până la Muntele Sinai, însoțind pe mama sa, Elida, și pe sora sa, Stanca, mama viitorului domnitor Constantin Brâncoveanu, a ales loc de zidire a unei mânăstiri, ca un gest de mulțumire și recunoștință adresat lui Dumnezeu. Mânăstirea s-a numit Sinaia și a fost sfințită la 15 august 1695, cu hramul Adormirii Maicii Domnului. Acest nume, atât de frumos în românește, a fost preluat și de orașul care s-a format în jurul mânăstirii. Mai târziu, prin inaugurarea Castelului Peleș în 1883, construit sub domnia regelui Carol I și a reginei Elisabeta, localitatea, devenind și reședință regală de vară, ia o dezvoltare și mai mare.

Recent, primăria orașului a organizat numeroase manifestări ocazionate de aniversarea a 300 de ani de la prima atestare documentară. Începutul acestor manifestări a fost marcat de vizitarea mânăstirii, o ceremonie religioasă realizată de episcopul Teofan Sinaitul și părintele Macarie, starețul mânăstirii, dezvelirea unei plăci comemorative în incinta cetății mânăstirești, vizitarea muzeului mânăstirii și a uneia din camerele (chilie) locuite de familia princiară, pe pereții căreia sunt desenate portrete ale mai multor personalități ale vremii de către regina Elisabeta. Păcat că forurile în drept nu se îngrijesc de restaurarea acestora și punerea în circuit pentru publicul larg.

A fost organizat în continuare un simpozion la Cazino, în sala de festivități, mai precis o adunare solemnă a Consiliului local, condusă de prof. Nicolae Andrei, primarul orașului, unde au prezentat comunicări, printre alții, Rodica Rotărescu ("Despre Castelul Peleș"), prof. Ovidiu Marian ("70 de ani de învățământ gimnazial la Sinaia"), dr. Grigore Dinescu ("100 de ani de la înființarea Spitalului orășenesc Sinaia"). Au prezentat mesaje dl Nicolae Bălănoiu (prefectul județului Prahova), din partea dlui Oliviu Gherman, președintele Senatului României, și din partea Prefecturii Prahova, dl Constantin Hartia, președintele Consiliului județean Prahova, dl Ștefan Augustin Doinaș, din partea Partidului Alianței Civice, episcop Teofan Sinaitul, din partea Patriarhiei Române etc.

De precizat că la sărbătorirea orașului au participat și două delegații ale unor orașe înfrățite (Aosta din Italia, înfrățit cu Sinaia de peste 30 de ani) și Athis-Mons din Franța, cu care s-a semnat protocolul final în aceste zile, primul fiind semnat anul trecut la Athis-Mons.

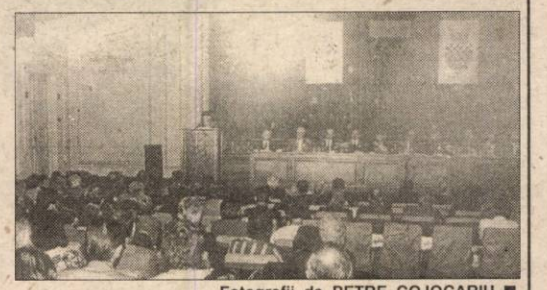

Fotografii de PETRE COJOCARIU ■

Tot în aceste zile a fost dezvelită o placă comemorativă la spitalul orașului, cu ocazia împlinirii a 100 de ani, prilej cu care spitalul a fost sponsorizat de către firmele Mefin Sinaia, BRD-Filiala Sinaia, Tel CFR-Bușteni, Electric Business Sinaia și S.C. Șamota S.A. Azuga.

Special pentru ziariștii prezenți, grație dlui Ioan Cojocărescu, președintele Societății "Mara", ni s-a prezentat hotelul cu același nume, de 4(5) stele, ce va fi inaugurat în curând la Sinaia.

În încheiere mai adăugăm că atmosfera sărbătorească a fost întregită de o interesantă expoziție documentară de fotografii realizate după picturi, gravuri și litografii ale vremii cu privire la istoricul localității și de un mare program artistic desfășurat în Parcul Central al orașului, la care s-au produs: Teatrul "Masca", "Teatrul pe butoaie", grupul "Divertis", Maria Ciobanu, Ion Dolănescu, Nicu Alifantis, Colibri, Școala vedetelor, Gabriel Cotabiță, Alexandru Andrieș, Holograf etc. (prezentatori: Geo Costiniu și Andrei Partos). **(A.P.)**

Din München, pentru revista FLACĂRA, Mihai Rusu, redactorul sportiv al postului de radio „Europa liberă":

Fotbalul, cel mai bun produs românesc de export

Nu glumesc afirmând așa ceva după mai bine de patru ani de când piața occidentală a fost îmbogățită și cu jucători din România. Chiar dacă la început peste o mie de fotbaliști și-au încercat norocul prin Europa, Africa sau Asia, și alături de ei și antrenori, calitatea produsului nu s-a afirmat așa cum ne-am fi dorit noi, ei bine, pe parcurs valorile s-au triat și au căpătat o anumită notă caracteristică. E clar ca apa de izvor că Barcelona se mândrește cu doi tricolori, după cum zona Rinului se impune în Bundesliga prin Lupescu și Munteanu, ca să nu mai vorbesc de „belgieni", „turci" sau alți „iberici". Brescia devenise „romena", iar celebrul Milan îl avea printre angajați pe Florin Răducioiu, după cum ungurii sau israelienii nu se mai săturau, poate și din curiozitate, de a aduce „marfă" de la noi. Dar cea mai bună și serioasă calitate a dovedit-o echipa națională atât la **Italia Novanta** cât și la **World Cup '94,** unde Hagi și ai săi au dat peste cap o serie de pronosticuri, demonstrând (ca și bulgarii, de altfel) că în Balcani se joacă un fotbal peste medie. Între timp și Albionul va găzdui reprezentativa lui Puiu Iordănescu, și cred că în 1996 această generație va atinge apogeul carierei fotbalistice, sigur pe fondul unei experiențe cu adevărat profesioniste de 6 sezoane.

Cea mai mare surpriză pentru mine a fost însă marcată de Steaua, care înaintea meciului din Liga Campionilor cu Borussia Dortmund a oferit atâta material ziariștilor germani cât și publicului, cum nu mi-am imaginat niciodată. Cu trei zile înaintea întâlnirii, marile cotidiane sau publicațiile de specialitate, gen **Kicker**, dar și 5 posturi de TV, fie de stat sau particulare, au prezentat cu lux de informații pe campioana Diviziei Naționale, cu amănunte despre campionatul nostru sau chiar cu fostele adversare ale militarilor, în așa fel încât formația din Piatra Neamț, de exemplu, a devenit o vedetă. Cu toate că Steaua a transferat jucători cu nume, alții, și mă refer la cei din noua generație, încep să fie luați „sub lupă" în vederea unor eventuale achiziții, iar aici Narcis Răducan, Adrian Ilie sau Gâlcă apar deja pe lista impresarilor. Interesant de menționat este și faptul că antrenorii germani „umblă" după români, trei echipe - așa cum sunt cele din Kaiserslautern, Mönchengladbach sau chiar Freiburg - studiază cu mare atenție piața balcanică, de unde bulgarii Balakov sau Lecikov sau Borimirov au făcut ravagii în Bundesliga. Dacă vă interesează cota noastră și a vecinilor de peste Dunăre, trebuie să vă spun că aceasta este mult mai ridicată decât a altora, și; dacă Steaua va evolua așa cum trebuie în grupa C, să nu ne mirăm dacă și la vară alți băieți vor veni în Occident, dar în special în Germania. „Real Madridul Estului", astfel o definește pe Steaua Ottmar Hitzfeld, antrenorul de la Dortmund, un considerent cu subînțelesuri.

De frică!!!

Borussia Dortmund - Steaua București 1-0 (0-0)

Dacă atunci când Juventus ne bătea sec cu 3-0 nu aveam prea mari motive să ne supărăm pe Steaua, de data aceasta am pierdut pe mâna noastră în fața unei echipe fără mari valențe tehnice sau tactice. Steaua a jucat cu frică, adoptând un plan care ar fi fost bun la Torino, nemților nerevenindu-le altă sarcină decât să atace.

N-au făcut-o prea grozav, dar, pe fondul unei bâlbâieli - clasice de pe acum - în apărare au înscris și au câștigat. Prea multe nu mai sunt de spus, poate doar faptul că Steaua merită calificarea în condițiile în care se va comporta la nivelul ei valoric. La Dortmund puteam să luăm un punct, iar cu puțin mai multă tragere de inimă chiar trei. N-am luat nimic. De frică! **(Al. Arion)**

FLUFFY

și restul lumii

Rezumatul episodului precedent:

Ionel și-a propus să pună pe roate un autobuz eolian, dar taică-su i-a atras atenția că încă nu se știe de unde bate vântul.

EPISODUL 14

ÎNTÂLNIRE DE GRADUL DOI

Ionel era dezamăgit - adică, mai exact, des amăgit: deștepții ăia codificaseră emtiviul, ăi bătrâni nu-l încurajau în geniul lui tehnic, "Steaua" se-ntorsese din Torino de parcă n-ar fi fost plecată și, colac peste pupăză, prietena lui avea pretenția s-o ducă la teatru - viață mai era asta?

Prevăd c-ați tresărit, iubiți cititori și mai ales iubite cititoare: prietena lui?! Păi, sigur că da, avea și el o prietenă, că doar nu era... Doamne ferește. O fată drăguță foc și care, cum spuneam, pretindea că viață culturală nu-nseamnă numai "Sarmalele Reci" ci și Shakespeare - ce gusturi bizare, este? Dar despre Antoanela cu alt prilej.

Fapt e că dimineață Ionel se trezi cu un asemenea gust amar în gură de parcă ar fi învățat lecția la mate - ceea ce, firește, nu era cazul. Mâncă frugal - de fapt, toată familia mânca frugal de vreo zece ani încoace -, își puse blugii și lanțurile pe el, îl fluieră pe Fluffy, care atâta aștepta, și împreună plecară spre școală (cățelul avea niște amici prin zonă, așa că Ionel îl mai lua uneori cu el și-l lăsa să-l aștepte; de regulă, n-avea mult de așteptat, că Ionel se plictisea repede de școală).

Liceul unde învăța progenitura familiei Stănescu era cunoscut în cartier sub apelativul simpatic **"Cuibul diavolilor"**. Nu că elevii ar fi fost copii răi - nici vorbă, din contră, deseori ajutau bătrânii să traverseze în ambele sensuri, repetitiv -, ci pentru că se întâmplau acolo lucruri destul de enigmatice. Bunăoară, profu de sport, care îi cam hingherea pe băieți, punându-i să facă "salturi înainte" (se pare că fusese ofițer, dar când s-a desființat Securitatea i-au mai împrăștiat un pic), își găsise odată mașina fără roți, iar secretara (o femeie de treabă, care se mulțumea doar cu o sticlă de "Rasputin" ca să-ți elibereze diploma de bacalaureat) rămăsese 24 ore blocată în closet. Datorită acțiunii energice a forțelor de ordine, făptașii fuseseră descoperiți repede, problema era că erau cam mulți: circa o sută de elevi se bătuseră să revendice atentatele.

Dar nu la aceste lucruri minore se gândea acum Ionel, târându-se spre cimitirul tinereții sale, ci, așa, în general, la sensul vieții. Când să dea colțul străzii - surpriză -, cât pe-aci să se ciocnească de Antoanela! (Am spus "cu alt prilej" - ei, ăsta-i prilejul)

(vor urma alte ciocniri)

ZIZI ■

Garri Kasparov, un personaj aparte, un mare campion (1)

La **World Trade Center** din New York, într-o ciudată cușcă de sticlă antiglonț, rusul (fost cetățean al Azerbaidjanului, în fapt din tată evreu și mamă armeancă) Garri Kasparov și-a pus din nou în joc titlul de campion mondial de șah, în fața tânărului indian **Viswanathan Anand**. Recent, prestigioasa revistă specializată **L'Equipe Magazine** a publicat sub semnătura lui **Benoit Heimermann** un amplu interviu, excelentă autoprezentare a interesantului personaj care este Kasparov, din care ne propunem să vă prezentăm, în serial, câteva extrase.

- Celor care pretind că șahul nu este un sport, ce răspuns le dați?

- Comit o greșeală enormă. Ce caracterizează un sport? Mușchii sau competiția? Bineînțeles, competiția. Două inteligențe care se înfruntă, cu tot ceea ce implică aceasta: stres, concentrare și autodepășire, nu este acesta sport? Șahul invită la luptă și predispune la confruntări frontale. Știu multe alte discipline - câteva le practic chiar eu, și nu prea rău - care sunt mult mai puțin periculoase pentru echilibrul mental decât șahul. Aș zice chiar confortabil. La șah, tensiunea este teribilă. Jucătorii sunt tot timpul gata de ripostă. Sunt atât de concentrați, că, uneori, aproape uită să respire. A memora, a contra, a ataca, a anticipa; câteodată, confruntarea devine de nesuportat. La fiecare mare turneu, pierd între 3 și 4 kg. Seara sunt stors.

(...) În ultimele 14 luni am avut o perioadă grea în ceea ce privește viața personală. Am părăsit Baku, am divorțat. Astăzi însă totul a fost dat uitării.

- Deși, să recunoaștem, nivelul mediu s-a ameliorat, anumiți specialiști sugerează că dacă Fischer sau Capablanca ar fi încă în activitate ar domina acest joc.

- Este un nonsens. Dacă Fischer din 1972 ar fi din nou printre noi ca jucător, nu numai că ar fi bătut de campionul mondial, dar sigur cel puțin și de challenger. Șahul actual se dispută pe cu totul altă planetă. Nivelul cunoștințelor marilor maeștri de acum e departe de cel al vechilor campioni.

(va urma)

Selecție și traducere
TEODORA OPREA ■

AMENINȚAREA CU GREVA A REUȘIT!

Pentru prima oară de când bietul românaș are și el dreptul la grevă, adică stă pe față, nu așa, prin fabrici și uzine, ascunși după freze - raboteze din lipsă de comenzi și alte chestii de-astea, o astfel de operațiune, ba chiar numai tentativa ei, a reușit! Fotbaliștii sibieni doar ce au amenințat cu încrucișarea picioarelor (că ei mai mult cu astea, nu cu brațele, săracii) și i-au bătut pe rapidiști. Care rapidiști, capitaliști sadea, aveau niște prime de mai mare dragul, puteau s-o pună de-un șomaj tehnic, la rândul lor, pe-o lună. Aici, până aici, de fapt, ar fi și încheierea premierei, reintrându-se cu hotărâre în normalitate, dacă permiteți cuvântul. Adică, motivul grevei (neplata jucătorilor) se află, în continuare, pe rol. Cum zice românul, e ca-n gară.

HERCULE LE CHAT

MENTALITATE - CARUSEL

Un antrenor obișnuit cu diversele loturi, mai bine zis, un obișnuit al loturilor, acum, din nou, la o reprezentativă, are un mic păcat: îi plac introducerile mobilizatoare la ședințele teoretice, introduceri pe cât de lungi, pe atât de stereotipe. Într-o vreme, cel puțin, revenea obsesiv o expresie: „Măi băieți, schimbați-vă-ți mentalitățile!" Azi așa, mâine-așa, nu se putea să nu apară o replică, fotbaliștii, în mediul lor, nu cu mătăuzul televizioniștilor sub mustață sau cutia neagră a reportofonului în aceeași zonă, când o cam dau pe citate (vai, cam din presa de lemnișor), fiind caterincoși de felul lor. Așa că, într-o bună zi, a venit și contra: „Auzi, bre, pe mine unu' m-ai zăpăcit de cap. Ne-ai zis să ne schimbăm mentalitatea, eu, băiat ascultător. A doua zi, iar mi-am schimbat-o și tot așa. Uite și matale, după o săptămână de cantonament le-am terminat pe toate, sunt ca la început!"

Timp de două ore am fost fani ai „Mamei Sfinte"

sau, Yoga la români

Cu o săptămână în urmă, centrul Bucureștiului a fost invadat de sute de afișe care nu chemau niciunde. Cei care le-au făcut, un grup de studenți la Arte Plastice, sunt , de bună seamă, niște oameni cu bani și cu simțul umorului. Afișele aveau grafica și formatul identice cu cele care chemau pe bucureșteni la șușanele de toate felurile. Și conținutul era făcut din tot felul de șabloane luate de la Miss Piranda, *evanghelizatori, yoghini* și de la reclamele spectacolelor, unde sunt anunțați *Divertișii*, dar vine de fapt *Nae Lăzărescu.*

Sub o poză cu o damă cu gura căscată scria „Shri Mandela Devi Mardela vă trezește conștiința vibratorie". Pe Calea Victoriei am văzut cum un grup de tineri rupea de zor partea de sus din afișul făcut la mișto. Apropiindu-ne de grup, am observat că aveau în piept insigne cu o mutră pe are o cunoșteam de undeva. Ne-am adus aminte că figura aparține indiencei *Shri Mataji*, zisă și *Nirmala Devi (Mama Sfântă)* și că din '90 încoace o mai zărisem lipită pe toate gardurile.

Am rămas șocați văzând ce apărători vajnici are „Mama Sfântă" și ne-am gândit că trebuie studiați mai bine. Grupul nu rupea doar afișele, ci și punea altele în loc. Cele noi chemau pe cititorii lor să ia parte la întâlnirile săptămânale de Sahaja Yoga, care se țin la Casa de Cultură de pe strada Zalomit nr. 6.

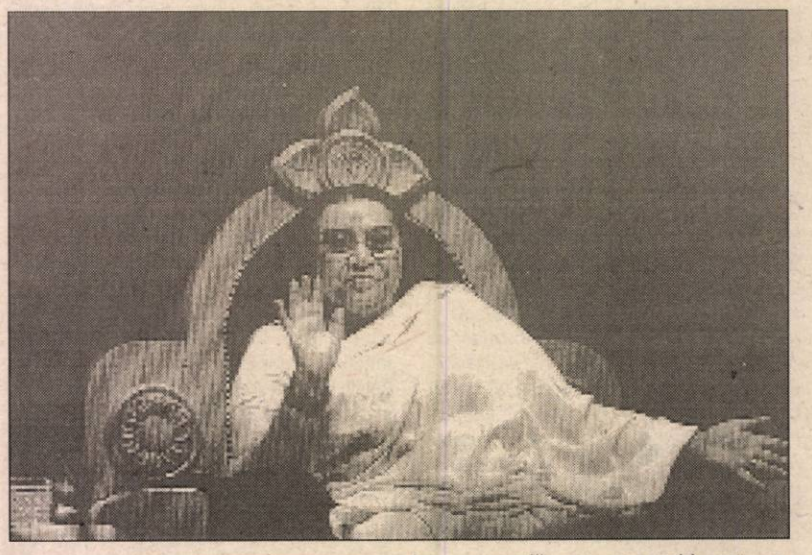

Cine e „Mama Sfântă"

Fiindcă încercăm să ne facem meseria așa cum trebuie, am zis că n-ar strica să ne documentăm puțin. **Shri Mataji** este o indiancă născută în 1923. Numele său adevărat este Nirmala Salve. Provine dintr-o familie bogată și este căsătorită cu unul dintre cei mai bogați armatori din India. În 1970, brusc, ea a inventat metoda **Sahaja Yoga**, care este de fapt o variantă comprimată a clasicei **Hatha Yoga.** De altfel, **Sahaja Yoga** s-ar traduce în românește prin **yoga spontană.** Practicând o variantă simplă de yoga, **Shri Mataji** și-a găsit repede adepți și s-au format cluburi de **Sahaja Yoga** în 66 de țări.

Probabil orbită de succes, **Shri Mataji** a acceptat să i se clădească un cult al personalității, tipic asiatic. Au apărut sute de titluri de broșuri, în care **Shri Mataji** e proslăvită cu cuvinte din cele mai mari și găunoase. Fanii umblă cu portretul ei în piept. Noi credem că doamnei Mataji i s-a cam suit la cap. Prin România ea trece cam o dată pe an și ține adunări gratuite cu câteva mii de spectatori la Sala Polivalentă.

În ciorapi, prin praf

Sâmbătă, la ora 10, mergeam pe strada Zalomit. În curtea Casei de Cultură, un casetofon răcnește: „Fred, come to bed!". O femeie de serviciu ne spune să urcăm la etajul întâi. Intrăm într-o sală peste care tronează mutra colorată a lui **Shri Mataji**. În fața portretului arde o lumânare. Niște moșuleți și o babă îmbrăcată în ie ne salută. Au prinse în piept un fel de farfurii cu chipul indiencei. Bătrâneii își duc mâna la plex, femeia se înclină cu mâinile împreunate. O damă între două vârste se urcă lângă portret, se bucură că au venit noi adepți și începe să spună ceva despre energii, osul sacru, corpul subtil, corpul cosmic, canalul stâng și canalul drept. Tot ce putem înțelege este că trebuie să trezim în noi o misterioasă energie kundalini. Fiind profani, nu înțelegem prea mare lucru. Când dama ne spune că nu e bine să fim nici abstinenți sexuali, nici să facem amor foarte mult, casetofonul din curte tocmai răcnea: „For making sex, with a sexy ass". După ce termină cu sexul, femeia ne spune că **Shri Mataji** e complet luminată, „ca Buddha", că fotografia ei „exprimă vibrații" și că lumânarea purifică atmosfera. După ce termină de vorbit despre Shri Mataji, ne pune să ne descălțăm și să facem o ședință de meditație. Ne zice că, descălțându-ne, energiile negative se vor scurge în pământ, cu toate că noi lipăim în ciorapi prin praful gros de pe podeaua sălii. Vecina noastră de scaun, o damă grasă, de frică să nu-i intre o țeapă în picior, ezită mult până când să se descalțe. Ni se spune că trebuie să ne ducem mâna ba pe inimă, ba pe ceafă, pe genunchi sau pe frunte și să repetăm diverse formule, cum ar fi: „Mamă, fă-mă martor detașat al jocului cosmic!", „Mamă, iert pe toată lumea!", „Mamă, îți mulțumesc pentru tot ce mi-ai dăruit!". Repetăm exercițiul.

„Mamă, iert pe toată lumea!"

De data asta, formulele sunt schimbate: „Mamă, fă-mă propriul meu guru!", „Mamă, tu faci totul, eu nu fac nimic!", „Mamă, vibrațiile sunt veritabilul meu ghid!" și iarăși, „Mamă, iert pe toată lumea!" - un bătrânel, probabil mai avansat în meditație, își vâră cu voioșie degetele în urechi și dă din mâini.

Cea care a coordonat meditația ne spune că trebuie să simțim un vânticel răcoros sau călduț în creștet. Noi nu simțim nimic. Fotoreporterul nostru o recunoaște în public, niște tineri yoghini se oferă să lucreze cu el peste program, dar sunt dezamăgiți de un răspuns evaziv-politicos.

O altă femeie, mai bătrână, conduce cea de-a doua meditație. Suntem puși să ne pipăim de-a lungul canalelor, să facem două sau trei noduri în aer, deasupra capului, și să repetăm de 10-15 ori câte una din formulele sus-menționate. Trebuie să ne uităm fix la punctul roșu de pe fruntea lui **Shri Mataji**. Cu această a doua meditație se încheie ședința. Suntem rugați să revenim peste o săptămână, la aceeași oră. În curte, băieții cu casetofonul trecuseră pe muzică lăutărească. La Universitate, niște țigani ascultau același tip de muzică la un casetofon. Era unul din hiturile verii '93: „Dă, mamă cu biciu-n mine, că n-am ascultat de tine!"

LUCI ȘTEFANOVICI ■
TOMA ROMAN jr. ■

Ultima oră: **Fie taxa cât de rea, sunt student în țara mea.**

2032

George Ţestea:

„Sunt un pericol pentru marii producători auto !"

pag. 7

Nr. 44 ● 1 - 7 noiembrie 1995 ● 16 pagini - 500 lei

Flacăra

Fondată în 1911 de C.BANU

Editată de S.C. Publicaţiile FLACĂRA S.A. | Preşedinte - director general GEORGE ARION | Redactor şef Răzvan Dumitrescu

Prin deputatul Rotaru, PSM a încercat racolarea lui Dinu Dan

pag. 5

Reportaj:

Ciocu, un artist al gunoaielor

pag. 8-9

Din nou despre Savu, cherestea şi Pădure

pag. 10

Stare critică:

Ministerul de Interne justifică un viol printr-o condamnare nedreaptă

pag. 6

TELE abc

MAŞINA DE SCRIS

Câştigătorul premiului de **1.000.000 de lei** este **Cătălin Mihuleac.**

Decernarea premiului va avea loc vineri, 3 noiembrie, ora 12, la sediul redacţiei FLACĂRA.

pag. 12-13

Turcia sprijină intrarea României în NATO

■ ne asigură ambasadorul acestei ţări, YAMAN BAŞKUT

- Domnule ambasador, cum vă explicaţi faptul că Turcia, care are de câteva decenii un acord de parteneriat cu UE, nu a reuşit să devină membru al acestui organism?

- Pentru ţările care doresc să devină membre ale Uniunii Europene, relaţiile cu aceasta reprezintă un proces complex multilateral. Ele depind atât de felul în care ţările Uniunii Europene privesc ţara care candidează, cât şi de adaptarea stilului de viaţă al ţării respective la standardele Uniunii Europene. Şi dacă Turcia nu a devenit membru cu drepturi depline de la semnarea Acordului de parteneriat cu Uniunea Europeană în 1963 şi până în prezent, cauzele trebuie să le căutăm în procesul la care m-am referit anterior. De fapt, această cale nu s-a închis acum. Dimpotrivă, ea s-a intensificat. La începutul anului viitor se aşteaptă ca între Uniunea Europeană şi Turcia să intre în vigoare Acordul Uniunii Vamale. Adică, se prevede ridicarea taxelor vamale şi adaptarea la tarifele vamale comune. Un astfel de parteneriat reprezintă un model de integrare care vizează statutul de membru cu drepturi depline.

- S-au exprimat multe speranţe dar şi reticenţe în legătură cu crearea Comunităţii Economice a Mării Negre, care are printre iniţiatori ţara dv. Cum apreciaţi perspectivele acestei cooperări regionale?

- Îmi este imposibil să împărtăşesc punctele de vedere privind stagnarea Colaborării Economice în Marea Neagră. În conjunctura internaţională actuală este imposibil ca proiectele de colaborare regională să fie începute şi finalizate prin hotărâri luate într-o zi. Este necesară o anumită perioadă de pregătiri. Este necesar ca mijloacele să fie definitivate suficient pentru ca scopurile să fie atinse. Iată, în acest cadru trebuie apreciate activităţile Colaborării Economice în Marea Neagră care a luat fiinţă în 1992 la Istanbul. Într-adevăr, crearea Secretariatului Internaţional Permanent al CEMN, începerea activităţii Consiliului Oamenilor de Afaceri (BSEC), punerea bazei Băncii de Comerţ şi Dezvoltare a Mării Negre, înfiinţarea Centrului de schimburi de date statistice şi informaţii economice demonstrează existenţa de acum a mijloacelor instituţionale de bază şi a celor financiare.

Acum este rândul aplicării în viaţă a proiectelor concrete de colaborare. Hotărârile adoptate de şefii de stat sau de guvern la Reuniunea la nivel înalt, care a avut loc în luna iunie 1995 la Bucureşti, au o importanţă deosebită din acest punct de vedere. În acest cadru cred că semnarea Acordului de Liber Schimb ca şi dezvoltarea continuă a colaborării din domeniul transporturilor au o importanţă deosebită.

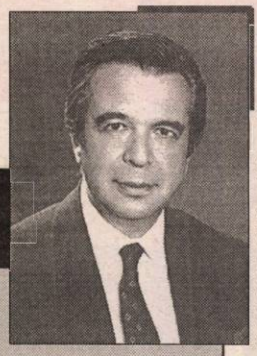

UN DIPLOMAT DE CARIERĂ

Viaţa dlui Yaman Başkut, ambasadorul Turciei la Bucureşti, a fost în aşa fel organizată încât să se împlinească în diplomaţie. Născut în 1939 la Istanbul, după studii efectuate în oraşul natal şi la Neuchâtel (Elveţia) domnia sa lucrează din 1969 în Ministerul Afacerilor Externe al Turciei. După mai multe misiuni succesive la Paris, Alger, Geneva, Moscova va face parte, în 1991, din delegaţia ţării sale care va negocia acordul de cooperare economică dintre ţările situate în bazinul Mării Negre. Aşa s-a apropiat pentru prima dată şi de problema relaţiilor Turciei cu România, pe care încearcă să le dezvolte de la preluarea mandatului său la Bucureşti în 1991. Persoană deschisă şi disponibilă, dl ambasador se arată foarte implicat într-o realitate diplomatică foarte dinamică.

- Se vorbeşte despre posibilitatea extinderii NATO spre Estul Europei. Va fi o asemenea măsură benefică şi pentru Turcia?

- NATO reprezintă piatra de temelie a securităţii transatlantice şi europene şi este importantă protejarea funcţionalităţii sale tradiţionale. Turcia consideră că România, cu care întreţine relaţii apropiate atât în plan bilateral cât şi multilateral este îndreptăţită să dorească şi să fie hotărâtă să devină membru cu drepturi depline al NATO şi o sprijină sincer.

- Există "probleme" în dezvoltarea cooperării dintre România şi Turcia? Dacă da, care sunt acestea?

- Relaţiile bune tradiţionale care existau între Turcia şi România au demonstrat evoluţii importante de la revoluţie şi până în prezent. Contactele politice continuă în mod regulat la cele mai înalte niveluri. Contactele dintre popoarele noastre continuă intens (în ultimii 5 ani peste 5 milioane de români şi turci şi-au vizitat reciproc ţările). Structura juridică a colaborării este în mare măsură definitivată, au fost semnate acordurile şi protocoalele necesare. De asemenea, relaţiile noastre comerciale şi economice se dezvoltă intens. În prezent, România este în Balcani cel mai important partener al Turciei. Şi Turcia ocupă un loc de frunte în exportul total al României. În plus, balanţa comercială a fost stabilizată. Turcia ocupă un loc important în cadrul capitalului străin din România, atât prin numărul de firme, cât şi din punctul de vedere al capitalului investit. În locul micilor investitori turci care se ocupau la început în general cu comerţul, azi ponderea o deţin firmele turceşti mijlocii şi mari care se orientează către producţie. În etapa actuală în prim plan se află domenii cum ar fi construcţiile, turismul, asigurările, industria alimentară, telecomunicaţiile, petrochimia, produsele electronice. Atâta vreme cât înţelegerea ideii de colaborare reciprocă va dăinui, este foarte probabil ca aceste domenii să se îmbogăţească şi mai mult în viitor.

ŞTEFAN NICOLAE ■

PUBLICAŢIILE Flacăra

Societate comercială înmatriculată la Oficiul Registrului Comerţului Bucureşti sub nr. J. 40/5888/1991 din 04.07.1991

Consiliul de Administraţie:
Preşedinte - director general: **GEORGE ARION**
Membri: **Manuela Vasiliu Arion, Ion D. Goia, Alexandru Păsărin**
Director juridic - personal: **CORNELIU OLTEANU**
Director difuzare: **MANUELA VASILIU ARION**
Secretariat: **Mihaela Caroline Muşat** 222.33.31; 222.33.44; (2002)
Adresa: Bucureşti, sectorul 1, Piaţa Presei Libere nr. 1, cod 71341.
Telefoane: 223.15.10; 223.15.20; 223.15.30; 223.15.40, 223.15.12, 223.15.37, 223.15.44, cu interioarele din paranteze
Fax: 222.82.69
Cont lei - 40.72.30.110.496 BCR, sector 1, Bucureşti
Cont valută - 47.21.6.16.0431.0 BCR, sector 1, Bucureşti.

Flacăra

Redactor şef: **RĂZVAN DUMITRESCU**
Secretar general de redacţie: **ADRIAN PETRESCU**
■ **POLITICĂ** - Răzvan Butaru, Tudor Călin Zarojanu
■ **EXTERNE** - Ion D. Goia, Ştefan Nicolae
■ **CULTURĂ** - Remus Andrei Ion
■ **SOCIAL** - Alexandru Arion, Lucia Ştefanovici
■ **SPORT** - Pompiliu L. Dumitrescu
■ **REPORTERI SPECIALI** - Liliana Petruş, Toma Roman jr., Horia Ţurcanu
■ **INVESTIGAŢII** - Matei Dumitru
■ **FOTOREPORTERI** - Petre Cojocariu, Elena Ghera, Florin Ioniţă
■ **CORESPONDENŢI ÎN ŢARĂ:** Paşcu Balaci, Ion Ceacâru
■ **CORESPONDENŢI ÎN STRĂINĂTATE:** Alexandru Graur (Italia), Mihai Rusu (Germania), Emanuel Tânjală (SUA)
■ **SECRETARIAT DE REDACŢIE** - Crina Gorgoi
■ **CORECTURĂ** - Maria Antonescu, Angela Ştefănescu

Flacăra BIS magazin

Redactor şef: **LIVIU TIMBUS**

REBUS
REBUSACHE
maxi SKANDY

Director publicaţii de divertisment: **ALEXANDRU PĂSĂRIN**
Redactori şefi:
MIHAI ZGUBEA ("Rebus")
CONSTANTIN GRIGORE ("Rebusache")
Aurel Ştefan Alexandrescu, Dan Popa, Simona Păsărin, Simona Simzianu; telefon: 2036.

REVISTA PENSIONARILOR

Redactor şef: **BRÎNDUŞA NICOLAE**
Dan Gheorghe

PUBLICITATE ŞI SUPLIMENTE SPECIALE 222.68.05: **Călin Mărcuşanu**, Dan Ciuciucu, Adriana Dobrescu, Marius Onofrei, Florin Petria
ŞEF COMPARTIMENT COMPUTERE: Cristina Chitulescu
TEHNOREDACTARE COMPUTERIZATĂ 222.67.38: Mihaela Anghel, Maria Călin, Nicoleta Burtea, Eugen Matotă, Cezar Munteanu, Doru Vintilă
DIFUZARE 222.66.28: Marian Anton, Gabriel Bumb, Cora Cioceanu, Marian Frunzeanu, Doru Iancu, Valerică Leon, Neculai Luchian, Marius Procopie, Nicolae Şerban,
PERSONAL (2128): Adrian Boicescu
FINANCIAR-CONTABIL: **Viorica Tudor**, Gabriela Ionescu, Florenţa Tudor, Anghel Elena
ADMINISTRATIV (2128): **Dan Mircea Popa**, Marian Băicoianu; Liliana Creţu, Mariana Sănduleasa

Cititorii din străinătate se pot abona prin Societatea Comercială "Publicaţiile Flacăra" S.A.

TIPARUL: **OMEGA PRESS INVESTMENT**

Revista FLACĂRA utilizează informaţii furnizate de agenţia MEDIAFAX

Viața sub un președinte de regat

George Arion

Ochi

Ochii tulburi ai lui Nicolae Vacăroiu.
Ochii indiferenți ai lui Emil Constantinescu.
Ochii cu sclipiri de oțel ai lui Virgil Măgureanu.
Ochii de bon-viveur ai lui Andrei Pleșu.
Ochii de gheață ai lui Nicolae Manolescu.
Ochii cu privire fixă ai lui Vadim.
Ochii lăcrimoși ai Doinei Cornea.
Ochii neîndurători ai lui Octavian Paler.
Ochii ageri ai lui Adrian Năstase.
Ochii care privesc de departe ai lui Corneliu Coposu.
Ochii vicleni ai lui Radu Câmpeanu.
Ochii profunzi ai lui Gabriel Liiceanu.
Ochii în care nu citești nimic ai lui Ilie Verdeț.
Ochii pătrunzători ai lui Gheorghe Tinca.
Ochii pofticioși ai lui Vasile Văcaru.
Ochii de uliu ai lui Gheorghe Funar.
Ochii plini de vioiciune ai lui Petre Roman.
Ochii cu lumini jucăușe ai lui Alexandru Paleologu.
Ochii posaci ai lui Sergiu Cunescu.
Ochii obraznici ai lui Ioan Gavra.
Ochii de un tragism îndurat cu noblețe ai regelui Mihai.
Ochii care pot să semene cu toți ochii din lume ai lui Ion Iliescu.
De pretutindeni ne-nconjoară ochi care ne bântuie, fără folos, zilele și nopțile.

Politică occidentală la Pogoanele

Circulă tot mai mult zvonul că Partidul Socialist al lui Mohora a găsit un sprijin puternic în partidele de centru-stânga din Europa occidentală și, mai ales, la câteva centrale sindicale importante din Statele Unite. De aici s-ar părea că i se trage domnului Tudor Mohora orientarea politică socialist liberală, știut fiind faptul că social-liberalismul este o doctrină politică hibridă en-vogue printre partidele stângii vestice. Mulți analiști politici, printre care și Ion Cristoiu (cu care Tudor Mohora s-a cunoscut în perioada U.A.S.C.R.), văd în Partidul Socialist primul partid de stânga din România care lucrează cu metode dinamice, moderne, occidentale.

Noi putem spune că sunt curat-balcanice și "curat-moderne", mai ales că seamănă foarte tare cu cele folosite de partidele perioadei politice interbelice.

Orășelul Pogoanele din județul Buzău e un târg liniștit, unde nu se întâmplă niciodată nimic special, poate doar dacă se îmbată cineva și își ia la bătaie nevasta. În urmă cu puțin timp, în micul oraș s-a petrecut, totuși, ceva special. În centru, a apărut mai întâi fosta secretară II a județenei de partid Buzău. Tovarășa de la județ nu a venit singură și nici cu mâna goală. Delegația de partid mai era formată dintr-un taraf și câțiva șoferi care transportaseră cantități mari de carne de mici și multe butoaie cu vin. Pentru cetățenii alegători totul era pe de-a moaca. Tovarășii lăutari cântau, alți tovarăși mai mici prăjeau carnea la grătar, iar cetățenii alegători mâncau și beau cât încăpea. Când tarafful făcea o pauză, tovarășii de la județ discursau cu patos revoluționar de pe tribune improvizate.

Populația masculină a orașului s-a simțit excelent, pentru că vinul nu era deloc rău. Noaptea târziu, când toată lumea se magnetizase binișor, au apărut și niște formulare. Oameni serviabili, cetățenii din Pogoanele au semnat fără să se uite cu atenție ce semnează. Cei cu care am vorbit noi au iscălit fără să se uite pe ce document pălesc cu semnătura.

După o matură analiză politică, am tras concluzia că este foarte probabil ca Partidul Socialist să fi început deja să strângă cele 100 000 de semnături necesare intrării în cursă a unui candidat propriu la alegerile prezidențiale.

TOMA ROMAN jr. ■

Tribunalele din România și Casa Regală

***Mircea Grigore Lambrino* a fost recunoscut de justiția română ca fiu legitim al lui Carol al II-lea. Tribunalul Alexandria a decis, pe 13 octombrie a.c., recunoașterea pe teritoriul României a unei hotărâri judecătorești a Tribunalului din Lisabona (Portugalia) din 1955. Instanța portugheză hotărâse că *Mircea Grigore Lambrino* poate participa la inventarul succesoral lăsat de *Carol al II-lea*. În baza acestei hotărâri, *Mircea Grigore* a primit titlul de prinț de *Hohenzollern*.**

Paul Filip de Hohenzollern, ca mandator al tatălui său **Mircea Grigore,** a formulat în 1991 o cerere Tribunalului București prin care solicita recunoașterea hotărârii Tribunalului din Lisabona din 1955, pe teritoriul României. După patru ani, a ajuns la Tribunalul care a admis faptul că primul născut al lui **Carol al II-lea** este **Mircea Grigore**. Hotărârea Tribunalului din Alexandria poate fi atacată la Curtea de Apel Teleorman în termen de 15 zile de la pronunțare. „După 75 de ani s-a făcut dreptate. Această victorie se constituie ca un gest de iubire și onoare față de tatăl meu. Nu am făcut aceste demersuri pentru avantaje personale, ci doar pentru tatăl meu. Decizia prin care se recunoaște că tatăl meu este, legal, șeful Familiei Regale Române, marchează victoria cauzei drepte a familiei mele în fața justiției din România". De asemenea, **Paul** afirmă că toate încercările de a refuza apartenența la Familia Regală a prințului **Carol Mircea Grigore** sunt sortite eșecului. „La început i s-a negat faptul că ar fi un fiu legitim, apoi - după ce partea adversă (n.r. Regele Mihai) a pierdut în fața unei instanțe române - se neagă puterea justiției asupra Familiei Regale. Când nu vor mai avea argumente și pentru acestea, ce vor mai găsi?" Referitor la acest subiect, Biroul de presă al **MS Regele Mihai** precizează: „Decizia Tribunalului Alexandria nu are nici o consecință directă sau indirectă la statutul Familiei Regale a României. Această decizie de drept civil în materie de filiație nu poate, în nici un caz, să confere statutul de membru al Familiei Regale sau să confere titlul și denumirea de Alteță Regală". În concluzie, numai Regele Mihai își poate asuma, în mod legitim, datoriile și responsabilitățile Tronului României.

Părintele **Constantin Galeriu**, referitor la căsătoria dintre **Carol al II-lea** și **Zizi Lambrino,** declara: „Căsătoria de la Odessa este cea legală, canonică și, după câte știu, Biserica nu a anulat niciodată această cununie". Totuși **Ioana Zizi Lambrino** l-a chemat, în 1926, în fața instanței Departamentului Sena (Franța) pe **Carol Caraiman** (la acea dată el neavând titlul de prinț) pentru a recunoaște că este tatăl lui **Mircea Grigore. Carol** a refuzat să recunoască și a indicat, în acest sens, competența exclusivă a statului român. Instanța franceză a respins, pe 1 decembrie 1926, cererea lui **Zizi Lambrino**.

În 1918, la Odessa, **Carol al II-lea** și **Ioana Zizi Lambrino** s-au căsătorit religios. Constituția și statutul Casei Regale prevedeau că orice căsătorie a unui membru al Casei Regale trebuia încuviințată de Rege. În 1919, Tribunalul Ilfov a anulat căsătoria lui **Carol al II-lea** cu **Zizi Lambrino**. Pe 23 martie 1919 hotărârea instanței românești a rămas definitivă. Pe 8 ianuarie 1920 s-a născut **Mircea Grigore**, iar pe certificatul său de naștere în locul numelui tatălui s-a tras o liniuță. La acea dată, legislația română nu admitea nici un fel de stat al paternității în afara căsătoriei, nici măcar prin recunoaștere voluntară. Deși **Carol al II-lea** a declarat imediat în presă că-și recunoaște copilul, **Mircea Grigore** a primit numele mamei, **Lambrino**.

Scumpa mea Zizi
București, 1.08.1919
Rămânând a pleca spre a-mi relua comanda Regimentului pe front, nu se poate ști ce se poate întâmpla. Doresc ca această scrisoare să-ți rămâie ca o recunoaștere din partea mea că sunt părintele copilului care-l vei naște și că niciodată n-am încetat, cu toată anularea căsătoriei noastre, de a mă considera ca soțul tău".
Carol, Principe al României

TEO CĂLINESCU ■

Puls

Confirmări, confirmări, confirmări...

Acum, când scandalul Vadim-Iliescu se lăfăie prin paginile tuturor gazetelor, nici o publicație nu sesizează că trăim de fapt într-o perioadă a marilor confirmări.

În ultimul timp s-au petrecut evenimente cu adevărat notabile care dovedesc fără echivoc faptul că, într-o serie de chestiuni fundamentale, presa independentă a avut dreptate.

Nu o dată în ultimii ani puterea politică a fost acuzată că falsifică datele statistice. Cu alte cuvinte, se sugera faptul că mai marii zilei, prin uneltele lor servile, pe care le-au infiltrat în toate eșaloanele societății, controlează și Comisia Națională de Statistică. Ca principal argument, presa aducea în discuție decalajul uriaș dintre cifrele și afirmațiile guvernanților - care sugerau o creștere a nivelului de trai - și situația concretă a cetățeanului, care se înrăutățea. Analizele presei erau susținute și de autorități în materie de economie, dar ce contează presa atunci când televiziunea este cu trup și suflet alături de executiv și minte atât de frumos? Sau dacă nu minte, tace?

Iată însă că limpezirea acestei chestiuni vine de unde nu te aștepți și tocmai de aceea confirmarea cu pricina are o valoare deosebită. Senatorul socialist Gh. Răboacă iese la rampă și acuză Comisia Națională de Statistică de faptul că lucrează cu indicatori deformați. Tot parlamentarul cu pricina sesiza faptul că rezultatele economice cu care se fălește dl Văcăroiu sunt umflate de două ori. Când asemenea afirmații vin de la un om care a văzut până de curând actuala putere din interior, lucrurile devin cât se poate de serioase. Iată deci că timp de trei ani, presa n-a strigat degeaba. Avea dreptate.

Tot acum izbucnește afacerea PUMA. Sigur, executivul neagă orice implicare a sa în tranzacționarea celor 12 elicoptere. Ziarele din Africa de Sud aduc însă la lumină detalii interesante. Planează încă misterul asupra comisionului încasat și, ținând cont de apropierea alegerilor, orice speculație poate prinde contur. Una peste alta, povestea seamănă cu celebra afacere PETROMIN - FORUM MARITIME. Se confirmă deci afirmațiile presei independente potrivit cărora cei care guvernează România au transformat țara într-o zonă a comisioanelor grase, unde totul e posibil. Nu puteam omite din această scurtă înșiruire scandalul iscat de afirmațiile senatorului C.V. Tudor. Și această poveste dovedește ceva. Dovedește că Parchetul General se poate oricând autosesiza... dacă vrea președintele republicii. În ultimii ani, Vadim nu l-a ofensat doar pe dl Iliescu. Au fost trecute prin condeiul spurcat al indivizilor de la binecunoscuta fițuică a gazetarului-senator și alte persoane cu funcții în stat și Procuratura nu s-a autosesizat deși avea voie s-o facă! Dacă liderului PRM i se va retrage imunitatea parlamentară - ceea ce de altfel și merită - se va naște fireasca întrebare: dacă acum s-a întâmplat, până acum de ce n-a fost posibil? Un singur element nou a apărut și acesta este cât se poate de clar: acum l-a supărat pe președinte. De unde concluzia: orice se poate, numai să vrea șeful statului.

Iată deci încă o posibilă confirmare a faptului că la noi statul de drept și democrația sunt noțiuni ce admit orice fel de interpretare. Nu spunea tot ea, presa ultimilor ani, că trăim într-o republică prezidențială?

RĂZVAN DUMITRESCU ■

Gura vadimului n-are lacăt

C.V. Tudor consideră că solicitarea Parchetului General de ridicare a imunității parlamentare este o mârșăvie. „Este evident că Vasile Manea Drăgulin ne plătește niște polițe. Înainte de a fi numit, i-am cerut președintelui Iliescu să găsească pe altcineva, Drăgulin fiind un infractor dovedit, turnător cu simbrie la securitate, nemaivorbind de jenantele sale puseuri alcoolice", a declarat C.V. Tudor. De asemenea, el a precizat că are cunoștință despre „presiunile infernale" ce se fac asupra ministrului justiției, de către înalte sfere ale puterii, pentru ridicarea imunității sale parlamentare.

A fi sau a nu fi imun. Aceasta-i întrebarea

După aproximativ trei săptămâni de verificări, procurorul general a solicitat ministrului justiției să declanșeze, în Senat, procedura de ridicare a imunității parlamentare a senatorului PRM Corneliu Vadim Tudor. Vasile Manea Drăgulin a motivat cererea prin faptul că au fost îndeplinite actele premergătoare de urmărire penală, în urma publicării unor articole injurioase la adresa președintelui Ion Iliescu și a directorului SRI, Virgil Măgureanu, și este necesară declanșarea urmăririi penale pentru ofensă adusă autorității. Urmează ca ministrul justiției, Gavril Iosif Chiuzbaian, să înainteze cererea de ridicare a imunității parlamentare la Comisia Juridică a Senatului, care va analiza sub aspectul legalității și al probelor de acuzare cazul respectiv. Din punct de vedere procedural, propunerea de ridicare a imunității parlamentare a senatorului C.V. Tudor va ajunge cu siguranță în plenul Senatului. Ministrul justiției nu poate stopa declanșarea ridicării imunității parlamentare, deoarece Ministerul Justiției este un organ al administrației de stat și nu poate lua o decizie împotriva unui organ al puterii judecătorești cum este Parchetul General. Avizul Comisiei Juridice este însă consultativ, ridicarea imunității putând fi decisă cu votul a 2/3 din numărul senatorilor. Senatul este singurul loc unde poate fi stopată ridicarea imunității parlamentare a președintelui PRM. Ridicarea imunității parlamentare atrage după sine vulnerabilitatea persoanei în raport de orice acțiune judecătorească ce i s-ar intenta. Ceea ce înseamnă că Vadim Tudor trebuie să răspundă tuturor acuzațiilor de calomnie ce i-au fost aduse în ultimii patru ani de diferite persoane, pe care senatorul PRM le-a atacat în săptămânalul România Mare. Dar, atenție, acest lucru se poate întâmpla doar pe perioada pierderii imunității. Se pot porni toate acțiunile intentate lui Vadim, singura condiție este ca ele să fie finalizate la momentul încheierii procesului în dosarul pentru care i s-a ridicat imunitatea parlamentară. Astfel, procurorul Marian Capotă, de la Parchetul General, cel care pe parcursul ultimilor ani a stocat toate plângerile penale împotriva lui C.V. Tudor - ar trebui să întocmească rechizitorii pe care să le trimită spre judecare Curții Supreme de Justiție. Dacă C.V. Tudor își va pierde imunitatea, el are în continuare statut de demnitar, iar singura instanță competentă să-l judece este secția Penală a Curții Supreme de Justiție.

TEO CĂLINESCU ■

Pe banii dumneavoastră

Bugetarii

De obicei, când spunem „instituții bugetare", ne gândim la cele 19 ministere, la unitățile subordonate lor și la întreprinderile de stat. În realitate sunt ceva mai multe și e bine să știți de existența lor, întrucât funcționează, stimați cititori, pe banii dv. Departe de noi gândul de a insinua că unele dintre instituțiile din lista care urmează ar consuma degeaba impozitele pe care le plătiți - în schimb vă invităm pe dv. să comentați în ce măsură considerați că își justifică existența și cheltuielile. De asemenea - pentru că lista, probabil, e departe de a fi completă -, vă rugăm să ne semnalați ce alte unități bugetare ar trebui trecute pe ea. Nu am inclus în listă întreprinderile de stat (fabrici, societăți comerciale, prestări servicii etc.) care, într-un viitor ipotetic, ar putea deveni private și/sau rentabile, nesubvenționate - ci doar pe cele care prin definiție sunt alimentate de la buget.

1. Ministere: Industrie, Apărare, Externe, Interne, Cultură, Sănătate, Justiție, Învățământ, Cercetare, Tineret, Comerț, Mediu, Agricultură, Muncă, Finanțe, Transporturi, Telecomunicații, Turism, Lucrări Publice.
2. Unități subordonate: ambasade și consulate, unități militare și centre militare județene, inspectorate și secții de poliție, inspectorate și instituții de cultură, direcții județene și instituții medicale, tribunale, inspectorate județene și unități școlare, institute de cercetare și proiectare etc.
3. Comisia Națională de Statistică.
4. Oficiul de Stat pentru Invenții și Mărci.
5. Agenția Națională de Control al Exporturilor.
6. Agenția Națională pentru Resurse Materiale.
7. Agenția Națională pentru Resurse Minerale.
8. Oficiul de Stat pentru Protecția Cumpărătorilor.
9. Consiliul pentru Minorități.
10. Comitetul Interministerial pentru Relații cu Republica Moldova.
11. Centrul Euroatlantic.
12. Institutul de Relații și Studii Internaționale.
13. Fundația Europeană „Nicolae Titulescu".
14. Fundația Culturală Română.
15. Comisia Națională pentru Informatică.
16. Comisia Națională pentru Rezolvarea Sesizărilor și Doleanțelor Cetățenilor.
17. Comisia Națională de Protecție a Muncii.
18. Comisia Națională pentru Controlul Activității Nucleare.
19. Comisia Națională pentru Urbanism și Amenajarea Teritoriului.
20. Institutul Român de Standardizare.
21. Biroul Român de Metrologie Legală.
22. Comisia Muzeelor și Colecțiilor.
23. Comisia Națională a Monumentelor, Ansamblurilor și Siturilor Istorice.
24. Curtea Supremă de Justiție.
25. Procuratura Generală.
26. Procuratura Militară.
27. Colegiul Național de Apărare.
28. Fundația Colegiului Național de Apărare.
29. Curtea de Conturi.
30. Curtea Constituțională.
31. Comisia Națională pentru UNESCO.
32. Centrul de Inventică.
33. Asociația de Drept Internațional și Relații Internaționale.
34. Comisia Națională a Audiovizualului.
35. Secretariatul de Stat pentru Handicapați.
36. Biroul Central pentru Expertize Tehnice.
37. Consiliul Legislativ.
38. Agenția Națională pentru Privatizare.
39. Aparatul tehnico-administrativ al Guvernului, Parlamentului și Președinției.
40. Serviciul Român de Informații.
41. Serviciul de Pază și Protocol.
42. Agenția Română de Dezvoltare.
43. Comisia Națională de Prognoză.
44. Secretariatul de Stat pentru Culte.
45. Consiliul pentru Coordonare, Strategie și Reformă Economică.
46. Subsecretariatul de Stat pentru Problemele Victimelor Revoluției.
47. Comitetul Național pentru Protecția Copilului.
48. Fondul Proprietății de Stat.
49. Comisia pentru Administrarea Fondului „Libertatea".
50. Institutul pentru Calitatea Vieții.
51. Agenția de Protecție a Mediului (cu filiale județene).
52. Camerele de Muncă (idem).
53. Consiliul Național de Evaluare și Acreditare Academică.
54. Comisia de Evaluare și Acreditare a Învățământului Preșcolar și Preuniversitar.
55. Consiliul Național pentru Reforma Învățământului.
56. Consiliul Național de Atestare a Titlurilor, Diplomelor și Certificatelor Universitare.
57. Consiliul Național de Finanțare a Învățământului Superior.
58. Consiliul Național al Bibliotecilor.
59. Consiliul Național al Rectorilor.
60. Consiliile Naționale de specialitate (pe discipline).
61. Federațiile sportive.
62. Comitetul Olimpic Român.
63. Federația Sportului Școlar și Universitar.
64. Academia Română.
65. Academia de Științe Medicale.

Așteptăm comentariile dv.

TUDOR CĂLIN ZAROJANU ■

Cazul Dinu Dan

Un spion între oameni

Ar fi interesant de știut cine nu vrea ca acest serial să continue. Telefoanele anonime de amenințare primite la sediul revistei noastre, despre care aminteam în numărul trecut, ar fi putut să treacă, în alte condiții, drept o glumă proastă. Represaliile cu care atât *Dinu Dan*, cât și redactorii noștri sunt amenințați pot fi, în condițiile unei asemenea lumi neiertătoare în care am intrat, mai mult decât adevărate.

A discerne minciuna de adevăr, păcăleala de tragedie, într-un asemenea context, este o operațiune ce necesită o cunoaștere mult mai profundă, din interior, a lucrurilor. Dinu Dan poate să fie încă spion și asta o spunem doar ca un exemplu dintre cele mai banale. Și, mai mult ca sigur, neadevărat.

Acest serial nu se dorește un atac la adresa SRI și nici a directorului său, Virgil Măgureanu

Văzându-l însă pe acest om, fost securist, fost SRI-st, mergând orbește pe un drum fără nici o ieșire vizibilă, conștient de ce face și de consecințe, am realizat că nici o instanță din lume nu-l va putea condamna mai drastic decât a făcut-o el însuși ieșind din „lumea din umbră". Se teme de toți și de toate, e aproape singur, fără bani, fără casă... Singura lui avere este memoria, conștiința a 20 de ani de muncă apăsându-l din ce în ce mai rău. *Dinu Dan*, acum e un personaj pe cât de tragic, pe atât de enigmatic și de periculos. Și tocmai de aceea revine cu obstinație întrebarea: Cine nu vrea ca acest serial să apară?

Episodul 3

Goana după spioni străini

- perioada 1978-1984 -

- Ce s-a petrecut în 1978, în cariera dv.?

- Până atunci dusesem o viață dublă: eram, pe de-o parte, subofiter de transmisiuni în cadrul MApN, iar pe de altă parte agent de Securitate. A apărut un moment în care șefii mei din Direcția a IV-a nu au mai reușit să-i păcălească pe cei de la armată și a trebuit să fiu trecut în rezervă...

- Ce s-a întâmplat?

- Am avut un conflict cu niște cetățeni libieni la Rm. Vâlcea, la restaurantul hotelului „Alutus". Practic, eu stăteam la o masă în restaurant..., eram într-o misiune de filaj chiar al acestor cetățeni libieni. La masa lor spiritele s-au încins destul de tare încât discuția pe care o purtau a degenerat, la un moment dat, în bătaie. M-am implicat încercând să-i calmez, dar nu s-a putut... m-au lovit și pe mine, iar în momentul în care viața îmi era pusă realmente în pericol am scos pistolul și i-am amenințat. S-au speriat foarte tare... În fine cei de la armată mi-au aflat adevăratul statut și m-au trecut în rezervă.

- Care era motivul filajului?

- Cetățenii libieni, unii dintre ei, erau bănuiți de acțiuni de spionaj economic la întreprinderea I.U.C.F. Rm. Vâlcea. Până la urmă șeful de grup a și fost dovedit și declarat „persona non grata". Cred că era chiar o rudă de a lui **Ghaddafi**...

- Fiind trecut în rezervă din MApN, activitatea pe linie contrainformativă a crescut, probabil, foarte mult...

- Sigur. Am fost încadrat la diverse unități, să le spunem „socialiste", pe funcții de acoperire, dar exact în acele locuri care îmi îngăduiau accesul la informațiile de care aveau nevoie șefii mei. Prima dintre slujbe a fost la Corpul de pază militarizată județul Vâlcea, ca armurier și șef transmisiuni, cu toate că nu aveam nici măcar o stație radio... Pe linie de contrainformații spatele îmi era asigurat aici de locțiitorul comandantului Corpului, Pantel Emilian, un ofițer DSS extraordinar de bine pregătit - mărturisesc că nici eu nu știu prea bine cu ce se ocupa acolo -, care a fost trimis spion în 1968 în Cehoslovacia. Aveam acces în toate unitățile de importanță strategică din județ: „Uzina G", de apă grea, Fabrica de armament de la Băbeni, I.U.C.F. - uzina producătoare de părți componente pentru tancurile românești ș.a.m.d. În plus, în urma unui aranjament la nivel superior am fost pus, să furnizez informații și lt. col. **Hodină Ștefan**, cel care se ocupa de cadrele de miliție, pe lângă activitatea mea de contrainformații militare pe care o raportam col. **Onescu Aurel**.

Am intrat pe șest în obiective militare de importanță strategică.

- Care au fost misiunile mai deosebite pe care le-ați întreprins atunci?

- Prima și, poate, una dintre cele mai importante a fost întocmirea planurilor de pază ale hidrocentralei Voineasa și ale sistemului aferent.

- Ce înseamnă acest sistem aferent?

- La complexul hidroenergetic Voineasa sunt și alte obiective incluse cu caracter strategico - militar protejate de trupele de securitate iar pe de altă parte de formațiunile de pază militarizată. Nu pot să vă spun exact ce fel de obiective se află acolo căci fac parte din sistemul național de apărare și...

- Concret, ce misiune ați avut?

- Trebuia să verific dacă în aceste obiective se putea pătrunde.

- Și se putea sau nu intra în ele?

- Se putea. Eu am verificat acest lucru intrând în ele, chiar de mai multe ori, pe șest. Alt ordin l-am primit de la șeful miliției municipiului Rm. Vâlcea, col. **Neacșu**, și de la locțiitorul acestuia, lt. col. **Pârvu**, care mi-au dat o misiune specială: urmărirea tuturor cetățenilor străini care tranziteaza județul Vâlcea. Cu această ocazie am prins doi cetățeni turci, șoferi de TIR, dar în realitate ofițeri ai Ministerului de Interne al Turciei.

Șoferii de TIR turci erau, de fapt, spioni

- Cum ați procedat?

- Îmi făcusem o rețea de informatori din rândul leprelor, al traficanților de carne vie, al speculanților din Rm. Vâlcea, dintre care i-aș menționa pe **Măgădan Constantin** zis „Lordul" și pe **Nino „Italianul"** care îmi furnizau date ca să-i las în pace. Aceștia doi mi-au oferit informații cum că doi turci se interesează de sistemul de protecție al barajului Nord (care dacă se rupea distrugea tot orașul) și de unitățile industriale din zonă. Noaptea am luat două prostituate, m-am dus cu ele pe baraj, le-am spus numărul TIR-ului și le-am trimis la turci. Între timp am chemat un echipaj de poliție care i-a surprins în flagrant delict, ei neavând voie să intre în contact cu cetățeni români și cu atât mai puțin cu prostituate. La control li s-au găsit și legitimațiile de la Ministerul Turc de Interne. La anchetă ei au și recunoscut acest lucru. Alt caz a fost supravegherea unui fost ofițer de securitate, **Ispas Nicolae**, unul dintre șefii de serviciu de la Contraspionajul economic al Securității Vâlcene. De data asta nu el, ci fiica lui era cea care furniza date. Ea era liceană, minoră și o apucase pe căi greșite. Era în relații, mai mult sau mai puțin amoroase, cu un cetățean libian care pretindea că studiază în București. Am descoperit că fata îl trăgea pur și simplu, de limbă pe taică-său ori, pur și simplu îi fura documentele din buzunare și i le dădea cetățeanului arab. Acesta a fost prins, iar printre alte documente secrete, asupra lui s-au găsit schițe de utilaje, schițe ale unităților economice strategice și fotografia tatălui fetei, a ofițerului **Ispas Nicolae** cel care, cel puțin la nivel teoretic, conducea operațiunile de contracarare a lui.

- Ce s-a întâmplat cu spionul arab?

- A murit într-un accident de circulație, pe autostrada București - Pitești. Nu a mai apucat să ajungă la el în țară...

(continuare în numărul viitor).

Un grup de redactori

Implicarea PSM-ului

Subsemnatul, Dinu Dan, vă aduc la cunoștință următoarele:

În ziua de 19.10.1995 am fost căutat în București de numitul **Stănciulescu Dan,** fost subordonat al meu în cadrul A.N.I.S.E care inițial a spus că vrea să dea informații suplimentare care să confirme ceea ce s-a scris în ziarul **Ziua**.

După ce l-am prezentat celor de la redacția ziarului **Ziua** și a dat o declarație în acest sens, primind și suma de 50.000 lei, a vrut să meargă și la redacția revistei **Flacăra** pentru același lucru.

L-au oprit în București și l-au cazat la hotelul Grivița, iar a doua zi acesta a plecat în Rm. Vâlcea spunând că mai vine cu un cetățean care dorește să facă același lucru.

Într-adevăr, a venit însoțit de **Marin Marian,** care s-a prezentat drept ziarist la cotidianul local din Rm. Vâlcea **„Poștalionul"** și împreună cu aceștia am fost la redacția revistei **„Flacăra"** unde s-au purtat anumite discuții, cei doi încercând să devină colaboratori pentru diverse sume de bani și totodată încercând prin discuțiile purtate să atragă atenția celor din redacție că eu am lucrat (sau lucrez pentru D.I.A.) și că oamenii din S.R.I. Vâlcea s-ar ocupa cu strângerea de informații în acest sens.

În după-amiaza de vineri cei doi au început să-mi demonstreze că nu fac bine ce fac și că sunt persoane din Rm. Vâlcea interesate ca eu să ies din viața publică, iar ei mă vor asigura pe toată viața cu tot ce am nevoie, inclusiv protecție.

În noaptea de vineri am locuit cu cei doi într-un apartament din Pajura, unde m-a dus Marin Marian. Dimineața, aceștia mi-au spus că deputatul Rotaru din P.S.M. dorește ca eu să-l întâlnesc în Rm. Vâlcea și, dacă accept, voi avea din partea acestui partid tot ce îmi trebuie. Inițial m-am prefăcut că accept și cei doi mi-au spus că de fapt acest deputat i-a trimis dându-le și banii necesari. De asemenea, au discutat cu acesta la telefon la Rm. Vâlcea și i-au comunicat că am acceptat, urmând să ne deplasăm împreună la Rm. Vâlcea. În gară, eu le-am spus că mă duc la W.C. și am dispărut.

Precizez că cei doi au primit și sâmbătă 21.10.1995 o sumă de bani din partea deputatului Rotaru la Oficiul nr. 1 București.

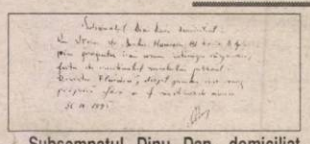

Subsemnatul Dinu Dan, domiciliat în Rm. Vâlcea, str. Doctor Hacman bl. 99, sc. D, ap. 5, prin prezenta îmi asum întreaga răspundere față de conținutul serialului publicat în revista „Flacăra", drept pentru care semnez propriu, fără a fi constrâns de cineva.

26.10.1995.

Subsemnatul Dinu Dan, domiciliat în Rm. Vâlcea, str. Doctor Hacman bl. 99, sc. D, ap. 5, sunt de acord cu publicarea în revista „Flacăra" nr. 44 a acestui material.

26.10.1995

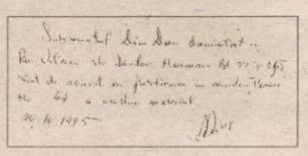

Precizare

Redacția revistei noastre ține să aducă la cunoștința publicului următoarele informații aflate în urma unei discuții cu subofițerul în rezervă *Stănciulescu Dan:*

1. acesta nu a activat nici în cadrul DSS și nici în cel al SRI. Singura încadrare militară a fost în trupele MApN.

2. lt. col. (r) *Popa Gheorghe* a fost contactat de o serie de ofițeri implicați în dezvăluirile făcute de *Dinu Dan* pentru „a-i închide gura" acestuia contra unei anumite sume de bani și nu cu misiunea expresă de a-l lichida.

Marie Jeanne Curelescu și fiul ei Mihai

Ministerul de Interne justifică un viol printr-o condamnare nedreaptă

Ce s-a întâmplat

Anul trecut revista noastră a publicat un reportaj despre ce a pățit dna Curelescu în '89-'90. Ea a fost arestată în timpul revoluției. După ce a organizat la TVR un punct de prim-ajutor pentru răniți, a observat că alte personaje de prin zonă se „ocupau" de ajutoare. Fiindcă văzuse prea multe și mai ales pentru că încercase să facă lumină în cazul dispariției miraculoase a unei mari cantități de medicamente și alimente, ea a fost considerată incomodă și a fost înfundată. Cei care făceau să dispară ajutoarele mai ceva decât magicianul David Copperfield s-au transformat din acuzați în acuzatori, la fel ca Ceaușescu la procesul din 1936. A fost umflată de miliția postrevoluționară. Calvarul dânsei a durat 9 luni, cât timp a stat în arest preventiv. A fost mutată de la o secție de poliție la alta, a fost bătută, nu a avut dreptul la vorbitor. Prin februarie 1990 a fost dusă la Jilava.

Fiindcă în toamna lui 1990 opinia publică aflase din presă despre nenumăratele furturi din ajutoarele primite la „Revoluție" și puterea încerca să găsească un „țap ispășitor", dna Curelescu a fost condamnată fără probe concludente la 1 an și 6 luni închisoare. Pe data de 3 ianuarie 1990, în timp ce se afla în arestul Secției 4 Poliție, dna Curelescu a fost violată de plutonierul criminalist Simion Tudor. Mai-marii Secției 4 au încercat să mușamalizeze totul, nu au adus un medic legist să constate violul și au transferat-o pe dna Curelescu pe la alte secții de la Penitenciarul Jilava. În urma violului, dna Curelescu a rămas gravidă și nu i s-a permis să facă avort. Astfel, în septembrie 1990, a născut un băiat, pe Mihai-Dimitri.

După ce a ieșit din închisoare, Marie Jeanne a cerut să se lămurească situația. Sub presiunea organizațiilor internaționale pentru drepturile omului și prin evidența probelor, instanța a decis că tatăl copilului este plutonierul Simion. În timpul cercetărilor, să lungească procedura de judecată. Au avut loc înfățișări peste înfățișări. Marie Jeanne Curelescu a adus martori credibili printre care și un subofițer M.I., dl Popescu Cornel.

Pe 9 mai 1995, completul de judecată al Judecătoriei Sectorului 5, condus de dna Herold Ioana, admite reclamația dnei Curelescu. Prin sentința nr. 2932, M.I. este obligat să plătească 3.000.000 de lei daune morale dnei Marie Jeanne Curelescu și 259.000 lei cheltuieli de judecată.

Marie Jeanne Curelescu era până la „evenimentele" din '89 un om obișnuit. Lucra ca asistentă medicală, nu-i mergea nici prea bine, nici prea prost. Vâjâiala din decembrie, însă, i-a transformat viața într-un coșmar. Aceasta nu din cauză că a fost rănită sau capturată de „teroriști", ci exclusiv din vina autorităților statului, pe atunci proaspăt democratice.

Anii trecuți, presa a relatat pe larg despre ce i s-a întâmplat dnei Curelescu. Cazul ei a intrat în atenția unor organizații naționale și internaționale pentru drepturile omului, precum LADO, APADOR-CH, AMNESTY INTERNATIONAL. Mai mult chiar, cunoscutul regizor Stere Gulea a început turnarea filmului HIMERA, cu un scenariu inspirat din „experiența" dnei Curelescu. După tot acest tapaj, am crezut că dnei Curelescu i se va face dreptate, dar nu a fost să fie așa.

Faza I: Marie Jeanne câștigă

Doamna Curelescu a introdus acțiunea penală pe 7.01.1991. Juriștii M.I., mari specialiști în pertractări și tras de timp, au reușit polițistul s-a sinucis, pe data de 11.06.1991.

De mai bine de doi ani și jumătate, Marie Jeanne Curelescu se judecă cu M.I. pentru daune morale. Ea a fost totuși violată de un polițist în exercițiul funcțiunii, în incinta unei clădiri a M.I.

Faza II: M.I. contraatacă

Cei de la M.I. nu vor în ruptul capului să plătească despăgubirile și mai ales nu pot accepta să se recunoască vinovați. Ei au depus o cerere de recurs la Tribunalul Municipiului București.

Cererea de recurs, în posesia căreia ne aflăm, este de un cinism nemaipomenit. Consilierii juridici ai dlui Tărăcilă încearcă să abată atenția de la viol legându-se de „conduita general necorespunzătoare a reclamantei, care a fost condamnată la un an și șase luni închisoare."

Tot acești domni consilieri, băieți isteți, au mai găsit un subterfugiu de milioane, anume că violul nu a fost reclamat la timp. Întâmplător, câteva luni după comiterea infracțiunii, dna Curelescu s-a aflat în penitenciar sub presiunea șefilor plutonierului Simion Tudor, care încercau să mușamalizeze totul.

Este clar că M.I. nu vrea să se creeze un precedent. Cine știe câte femei reținute de poliție nu au fost violate și dacă dna Curelescu ar câștiga procesul poate le-ar veni ideea să dea în judecată ministerul și altora și uite-așa bugetul de tranziție o să scadă. Cele 3 milioane cerute ca despăgubire de M.J. Curelescu nu reprezintă mare lucru, dar dacă ar fi să ne gândim că încă cel puțin 100 de femei vor cere același lucru, nu știm ce o să iasă.

Faza III: ?

Se presupune că Tribunalul Municipiului București, dacă va lucra cinstit, îi va da iarăși câștig de cauză dnei Curelescu. Acest fapt se va întâmpla oricum după nenumărate înfățișări, adică după cel puțin încă un an. M.I. va face iar recurs. Vor fi alte înfățișări, deci încă un an pierdut.

Acum se desfășoară o luptă de uzură, un război al nervilor. Dna Curelescu este decisă să reziste, să continue cu orice preț acțiunea judiciară. Dacă va avea succes, în doi ani va câștiga procesul cu M.I. Până atunci lumea o să uite ce s-a întâmplat și d[illegible] polițiști vor fi și ei mulțumiți.

TOMA ROMAN jr. ■
LUCI ȘTEFANOVICI ■

GEORGE ŢESTEA:

"SUNT UN PERICOL PENTRU MARII PRODUCĂTORI AUTO"

George Ţestea s-a născut pe 19 august 1934 în comuna Reicea, **"la poalele Făgăraşului"**. A absolvit Institutul Politehnic din Braşov şi a lucrat la Automatica, ICTCM, apoi semi-particular, în domeniul ingineriei auto, colaborând cu cooperaţia, IDMS, Dacia, Steagul Roşu etc. La sfârşitul anilor '70, când liber-profesioniştii au început să fie vânaţi, s-a decis să plece din ţară. Aflând intenţiile sale, Ion Dincă a ordonat arestarea şi întemniţarea sa la Jilava, fără nici un proces - **"dar despre asta prefer să nu vorbesc"**. În 1983 reuşeşte să plece în Bulgaria, cu soţia şi băiatul, obţinând azil politic în Grecia, apoi în SUA. După 11 ani în America, vorbeşte fără umbră de accent străin. A revenit în ţară ca să pună la punct o invenţie care poate revoluţiona industria mondială.

Nu se poate crea în condiţii de foarte bună stare

- Aveaţi ceva aranjat când aţi ajuns în SUA?

- Nici un fel de aranjament! Am ajuns acolo cu două valize, am fost repartizaţi în statul Connecticut şi am avut un an de zile ajutor social. Dar am luat repede taurul de coarne. Aveam ceva experienţă în afaceri, numai că n-am putut să fac ceea ce făceam în România: acolo nu poţi să înlocuieşti tu o piesă auto, că se compromite marca maşinii!

- Şi atunci ce-aţi făcut?

- Am ajuns la concluzia că singura şansă este să impui pe piaţă un produs nou. Dar ce? - că până şi vârfurile de pix au număr de patent! Până la urmă m-am hotărât să inventez un nou sistem de distribuţie pentru motoare, mai simplu şi mai eficient decât cel consacrat care consumă 35% din energia motorului.

- Era o idee mai veche?

- Nu, am fost oarecum forţat de împrejurări. Eu zic că nu se poate crea în condiţii de foarte bună stare, trebuie să fii împins de necesitate. În şase luni am găsit o soluţie dar, spre surprinderea mea, biroul de patente mi-a comunicat că un american brevetase deja un sistem asemănător, lucru despre care eu nu ştiusem. E adevărat că soluţia mea avea un raport de compresie mult mai bun, dar nu m-am mulţumit cu atât şi m-am gândit să elimin şi blocul motor! Problema asta mi-a luat un an şi jumătate şi n-a fost prea uşor: aveam un serviciu, lucram opt ore, iar noaptea munceam la proiect.

- Tot eliminând câte un element, nu mai rămânea mare lucru din motor... Ce precedente existau în lume?

- Motorul Venkel, de la Mazda, tot un motor rotativ, a fost adus de japonezi la 255 CP pentru 1,3 l (capacitatea Daciei)! După jumătate de an am găsit o formă convenabilă a rotorului, care însă nu se putea învârti în cilindru, aşa încât am ajuns la soluţia de a roti şi cilindrul! Deci motorul meu este absolut rotativ, se învârt şi camerele de explozie.

- Ce-au zis americanii?

- A trebuit să mă adresez companiei NERAC, din subordinea NASA, care se ocupă de patentele pentru motoare. După trei luni, m-au anunţat că există 3240 de cereri de brevete pentru motoare rotative şi s-a constatat că nici unul nu e ca al meu.

În curând nu va mai fi nevoie de pickhammere

- Trei mii două sute patruzeci?!

- Trebuie să ştiţi că în SUA se depun anual cam patru milioane de solicitări pentru patente de invenţii... Proiectul meu a primit brevet pentru trei invenţii diferite pe care le încorporează (motorul, compresorul şi pompa), ceea ce a fost şi pentru americani o raritate.

- Dar nu s-au înghesuit să-l fabrice.

- Am luat legătura cu General Motors, Ford, General Electric, Departamentul Energiei, Departamentul Apărării... Peste tot mi s-a spus fie că au nevoie de un studiu aprofundat, fie că nu sunt pregătiţi pentru aşa ceva. Realitatea este că sunt un pericol pentru ei: dacă motorul se impune, ar trebui să-şi refacă liniile tehnologice, care costă miliarde de dolari. Sau să-mi cumpere dreptul de fabricaţie şi să-l pună în sertar. Dar nimeni nu se poate opune progresului: voi încerca să colaborez cu întreprinderi mai mici.

- Ce legătură au toate acestea cu prezenţa dv. în România?

- Am reuşit să fac la "Automatica" un model experimental şi să-mi adun o echipă de înaltă clasă cu care lucrăm la studiul fundamental. Mai mult, am realizat în paralel câteva proiecte de pompe, aflate în execuţie la "Turbomecanica", printre care pompa cu jet de apă care dezvoltă 2000 atmosfere. Ea poate fi folosită în decuparea metalului, a minereului, a asfaltului - nu va mai fi nevoie de pickhammere şi explozii.

- Când vom vedea motorul-minune în acţiune?

- Sperăm ca până la sfârşitul anului să punem la punct un motor de 1,5 litri care să dezvolte 300-350 CP. El va încorpora tehnologia cea mai avansată: injecţie de benzină în camera de explozie, computerizare, elemente Bosch, trei explozii la o singură rotaţie, şi va avea forţe de inerţie neglijabile. Faţă de motoarele clasice, care pierd 85% din energie, lucrul mecanic util va fi de 60%. De producţia lui s-a arătat interesată RATMIL - Regia Autonomă de Tehnică Militară. Pe de altă parte, omul meu de afaceri de la New York a contactat o bancă internaţională care promovează tehnologia avansată. Dacă vor fi interesaţi, vom avea asigurate contracte în toată lumea şi o finanţare de la 1 miliard de dolari în sus. O parte din aceşti bani voi încerca să-i dirijez spre România, faţă de care am o obligaţie morală.

Românii s-au obişnuit să muncească doar la ordin

- Ce părere aveţi despre cei care susţin că se trăia mai bine pe vremea lui Ceauşescu?

- Îmi puneţi nişte întrebări... Dacă vrei democratizare, asta presupune privatizare şi economie de piaţă, implicit nişte discrepanţe. Dacă tu ai avut o iniţiativă şi ai reuşit să te "ridici", iar vecinul tău n-a avut nici o iniţiativă, sigur că el rămâne la un nivel de trai mai scăzut - aceste diferenţe există oriunde în capitalism.

- Cum vedeţi România anilor viitori?

- În mod categoric nu există cale de întoarcere! Or, dacă ai plecat pe drumul acesta, nu poţi să mergi decât spre mai bine. Cât de repede - asta depinde de specificul românesc. Sociologii lumii au constatat că trebuie să-i tratezi cu mare grijă pe români: tu îl îndrepţi pe om într-o direcţie şi el, tentat de extreme, foarte greu merge pe linia mediană. Pe de altă parte, românii s-au obişnuit să fie foarte încorsetaţi, să primească ordine ca să facă ceva. Cum le-ai dat libertate, devin imprevizibili. Poate că, pentru o scurtă perioadă, ar trebui temperată "explozia de democraţie". Eu zic că e nevoie de mai multă educaţie, în primul rând. Una peste alta, sunt totuşi optimist.

Diaspora românească acţionează tot pe baza principiului cu capra vecinului

- Ce ne puteţi spune despre românii din America?

- Poate că încercarea lui George Pallade, prin congresul de la Sinaia, va reuşi să adune diaspora românească. Până acum n-a existat o unitate, funcţionează şi acolo principiul "să moară şi capra vecinului", ceea ce e dureros.

- Cum aţi regăsit România?

- Nimeni nu poate să nege "deşurubarea" spre democraţie, mai ales în ce priveşte libertatea cuvântului. Cât de repede se poate realiza democratizarea - rămâne de văzut. Economic vorbind, sigur că după o revoluţie se creează perturbaţii. E o situaţie foarte grea. Problema principală e cea a calităţii produselor - eu pot să vin cu un contract, dar n-am partea umană pregătită. Dincolo, de multe ori am stat cu ochii în tavan şi m-am întrebat: "De ce America asta este atât de deşteaptă şi de puternică?" - dincolo de faptul că n-au avut războaie pe teritoriul lor etc. Răspunsul este: pentru că au transformat omul în maşină-unealtă, specializată pe un anumit segment. Asta e cheia succesului! Potenţialul ştiinţific al românilor este foarte bun, dovadă că în străinătate sunt puşi în poziţii de vârf şi sunt foarte apreciaţi, dar aici lipseşte specializarea. Omul trebuie calificat foarte bine pe un anumit domeniu - nu să se priceapă câte un pic la toate.

TUDOR CĂLIN ZAROJANU ■

Ciocu, un artist

Într-o margine de București, pe malul Dâmboviței și aproape de cartierul Vitan, s-a înălțat o casă cu turnulețe și creneluri, de tipul "noua țigănie". Pare o casă de țigani bogați. Surpriza este că țiganii cu pricina nu locuiesc în casă, ci în spatele ei, în niște cotețe de carton, printre mormane de carton, făcând focul cu carton. Chiar și caii (sunt vreo trei-patru) se hrănesc cu carton. Stăpânul acestui loc dubios este Daniel, zis CIOCU. Casa e gândită de el, pentru veșnicie. E o casă "făcută din gunoaie".

Tot pe malul Dâmboviței, dar mai sus, către marginea orașului, e o groapă de gunoi. Acolo sunt țigani nenumărați, toți din Bolintin, care s-au instalat temeinic în bordeie. Ei culeg resturile de carton și sticlele goale, deșeuri de metale și alte chestii, pe care le vând apoi centrelor de colectare. Subsemnatul, tocmai se retrăsese strategic, după ce făcuse câteva poze, din fața borcanelor și pietrelor aruncate de pașnicii „țigani" de origine bolintineană, când a descoperit micul palat al lui Ciocu.

După câțiva pași prudenți către casa cu turnulețe, din spate a ieșit o căruță cu un cal rănit la gât. Tânărul bărbat de pe capră a uitat să fie agresiv pentru moment. A cui e casa asta frumoasă, dom'le, am întrebat, iar reacția omului a fost imediată, a mea, dom'le, a zi el cu mândrie. S-a dat jos repede din căruță, bucuros în mod evident de faptul că cineva a întrebat de casă, și-a frecat mâinile și după ce a aflat că sunt de la ziar a început să povestească grăbit câte camere are, cum a desenat-o el, că nu e chiar terminată, că are trei copii și o nevastă și că el cu asta și-a făcut datoria față de familie, a lăsat ceva posterității, cum ar veni, o frumusețe, nu alta, o minunație, o... bijuterie arhitectonică, am adăugat eu, da dom'le, exact așa, a zis el mulțumit. Apoi s-a prezentat, Daniel, da' nimeni nu-l știe de Daniel, ci de Ciocu, oricine e întrebat pe groapă de Ciocu, îl va arăta cu promptitudine și cu degetul.

Omul mă invită în... spate (și nu în casă cum mă așteptam), în timp ce eu întreb cum adică „pe groapă". Adică pe groapa de gunoaie, zice el, în timp ce dăm colțul casei și în timp ce privirilor li se dezvăluie o imagine de coșmar, de lumea a treisprezecea, de... țigănie absolută.

Colibe la umbra palatului

Sunt vreo patru-cinci colibe-cotețe de carton și de tablă, vreo douăzeci de persoane, bărbați, copii, bătrâni, câini și cai, vreo trei vetre de foc din care două funcționează cu niște ceaune pe ele, și, mai ales, mormane întregi de cartoane legate cu sârme, cu sfori, cu cârpe, cu orice. Ciocu pare să nu sesizeze surprinderea mea și continuă să vorbească despre groapa lui de gunoi, despre familia lui, despre cartoanele lui, caii lui, căruțele lui. Vorbește repede și pare că e mai bine să nu-l întrerupi. Căruța cu calul rănit la gât e pe malul Dâmboviței și un puști a scos o găleată cu apă pe care a pus-o în fața animalului de tracțiune. Ciocu vorbește rar și clar, foarte ciudat pentru un țigan, își alege cumva cuvintele, asta se vede, se aude, dom'le, ăștia sunt familia mea, adică nu toți, sunt mai mult veri și unchi și mătuși, ei adună cartoane pentru mine, spune, și eu înțeleg că de fapt sunt niște angajați, niște salariați, niște amploaiați ceva ai lui Ciocu. El îi primește să locuiască pe locul lui, locul pe care l-a primit de la Primăria Sectorului 4 ca să-și facă bijuteria lui arhitectonică. Gard nu și-a făcut încă, nu pentru că n-ar fi avut bani, ci ca să aibă... căruțele pe unde să intre... și caii, și... oricum e mai frumos așa, fără gard, a văzut el în Germania că n-aveau garduri casele și... Cotețele, aflu, nu sunt numai pentru așa-zisele rude, chiar și Ciocu însuși, cu copiii, locuiește în coteț pentru moment, încă câteva zile, că a dat deja frigul, că a dat bruma, el se va muta în casă dar ceilalți... treaba lor, dacă nu vor să plătească chirie nu-i primește.

Nu poate să afume pereții în toate camerele, pentru că trebuie să facă focul, nu? Păi, și cartoanele? Ei bine, cartoanele el le ia din groapa de gunoi, le aduce cu căruțele acasă, le alege, le leagă, și ia 175 de lei pe kilogram la centru. Casa asta e făcută din gunoaie dom'le, zice el cu o anumită mândrie și înțeleg că el percepe cumva această figură de stil, că e mândru de ea, îi place cum sună, repetă mereu chestia asta, cu palatul făcut din gunoaie, din cartoane. Ciocu e un personaj interesant, cu mania lui de a repeta că el a lăsat ceva posterității lui țigănești, Ciocu e un fel de artist în mijlocul oamenilor săi, e puțin filozof, el se compară cumva cu un conducător luminat care are mândria de a lăsa un edificiu, el își imaginează o zi, peste... treizeci de ani să zicem, când nepoții lui vor spune prietenilor lor, uite, casa asta cu turnulețe și creneluri a făcut-o bunicul meu Daniel zis Ciocu, din gunoaie a făcut-o, și Ciocu zâmbește fin în colțul gurii când spune asta.

Familia spoitorilor talentați

El e **Babanu**, zice Ciocu, prezentându-mi-l pe unul din falnicii bărbați ai micului trib de pe malul Dâmboviței, și înțeleg că Babanu este, după Ciocu, omul cel mai important din gașcă. El are cal, căruță, câini și familie mare, cu băieți, ceea ce pare important. Babanu are talente multiple pe care nu se lasă mult rugat să le arate. Ciocu adaugă faptul că aici, printre spoitori, pentru că ei sunt spoitori, nu altceva, fiecare are un anumit talent pe care ceilalți îl respectă. Eu bănuiesc imediat că tot Ciocu este acela care le-a băgat în cap țiganilor că sunt talentați și îmi spun că acest personaj chiar are fire de artist, dar și de Mecena, de protector al artelor. Babanu e un artist al cuțitului și al călăriei fără șa. Fără multă vorbă, doi puști aranjează un butuc de lemn și Babanu aruncă cu dexteritate un iatagan pe care-l înfige în lemn de la cinci, zece și apoi douăzeci de pași. Iataganul vibrează primejdios când lovește cu vârful, iar Babanu pare că deține o adevărată panoplie de arme mai mici și mai mari. Apoi urmează o demonstrație de călărie pe un cal maro și foarte slab, și pe care îl remarcasem înainte mâncând din grămada de cartoane. Frâul pe care-l folosește Babanu e de fapt o sfoară nenorocită cu care fuseseră legate cartoanele, iar călărețul ei bine, trebuie să recunosc e într-adevăr îndemânatic, spre disperarea proprietarului calului. Fiind convins, opresc demonstrația, iar Ciocu, mulțumit, face precizarea că ei, deși sunt de loc din Bolintin, nu sunt „d-ăia" care s-au omorât acolo și care-au dat foc la case și care au avut probleme cu românii și cu poliția, ăia sunt ursari, altă mâncare de pește, ei sunt, după cum mi-a spus, spoitori. Adică fac tingiri și spoiesc tingiri și toarnă tingiri după procedee pe care le cunosc doar ei. Mai aflu, așezat fiind pe o laviță mult mai mult decât jegoasă, că în grupul de talente țigănești al lui Ciocu există și un mare turnător de crătiți și spoitor de mare clasă (ăsta e disperatul proprietar al calului maro), o vrăjitoare-ghicitoare în cărți, cafea, bobi etc. Chiar și nevasta lui Ciocu are un talent: face copii frumoși, zice omul, zâmbește, și eu mă prind că e o glumă la care trebuie să râd.

Palatul

Două zile mai târziu, în asfințit, mă înființez pe moșia lui Ciocu având asupra mea două sticle ieftine de rom (așa le place lor) și o carte ilustrată pentru el. E un cadou. O carte despre case, despre stiluri arhitectonice, cu poze de turle de biserică, fațade, coloane și decorațiuni.

E frig și în spatele casei cu turle ard focuri. Omul mă invită, hai moșule la foc, și mă așază din nou pe o laviță dezgustătoare, după ce în prealabil eliberează locul de orice intrus.

Locul de muncă al țiganilor lui Ciocu: groapa de gunoaie.

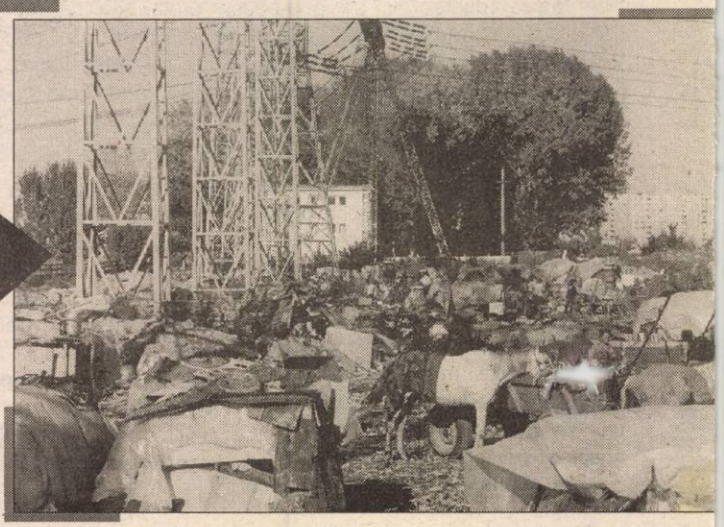

t al gunoaielor

Ciocu în spatele casei sale. Persoana cu sticla a fost răpită de el de când avea 14 ani.

Fotografii de HORIA ŢURCANU ■

Babanu, expertul în călărie, venind de la lucru.

Bag de seamă că de data aceasta adu ea e cu mult mai numeroasă, cred că sunt pe puţin treizeci-patruzeci de oameni în jurul a şase focuri. În total sunt şi şase căruţe, ceea ce mă lasă să cred că sunt în realitate şase familii care mănâncă separat, fiecare cu haleala lui, cu copiii lui etc. Ciocu e într-o dispoziţie de zile mari când vede sticlele de rom, iar când scot cartea e mai mult surprins. Apoi o răsfoieşte puţin întorcând filele spre foc, să vadă mai bine, are degetele foarte murdare, unghiile foarte negre, şi miroase, el, destul de dubios. Apoi se prinde despre ce e cartea şi reacţia lui e uluitoare. Ciocu se bucură evident, e cartea lui, casa lui pe care acum o va putea decora extraordinar, casa lui care nu e terminată şi care o să aibă mai multe turnuleţe şi mai multe creneluri, da dom'le, asta da carte, el nici n-a ştiut că există asemenea cărţi cu case şi cu castele. Mă prind că de fapt Ciocu ar fi vrut să facă chiar un palat, chiar un castel, dar... acum el o să poată să termine construcţia aşa cum vrea, o să arate constructorilor pozele din carte, uite, asta sau asta, sau poate asta ar merge la turnul din spate zice, şi-mi arată decoraţiunile unui castel francez din secolul şaisprezece, de pe Valea Loarei, asta ar merge. Ciocu e în extaz şi eu înţeleg că l-am nimerit cu cadoul meu, să omul este chiar fericit, e un lu o care-i foloseşte la cel mai important scop, la... casa asta. Visul lui Ciocu va fi împlinit şi eu am contribuit puţin la asta, el mi-e recunoscător, e cooperant, ia un gât zdravăn din sticla de rom şi mi-o pasează, să beau după el. Din fericire sunt cu maşina şi nu pot să beau, el devine din ce în ce mai vorbăreţ. În seara asta el va deschide lacătul casei şi îmi va arăta interiorul, e o ocazie specială, ce naiba, adică e o zi deosebită şi... O să-mi arate camerele, unde vor sta ei, apoi camerele copiilor şi celelalte, sala... Are şi o sală. În mod surprinzător, Ciocu, cuprins de un entuziasm exploziv, se ridică şi scoate din buzunarul de la surtuc (e de blană!) un morman de chei legate cu un lanţ cam gros. Aveam să descopăr că toate cheile, absolut toate, erau de la casă, că fiecare cameră era ferecată cu câte o cheie în ciuda faptului că în întreaga clădire nu era mai nimic. Am mai aflat cum se face o torţă dintr-un ciomag muiat în smoală şi acoperit cu cârpe şi m-am mirat de faptul că Ciocu nu s-a încurcat nici măcar o dată cu cheile, deşi erau, sau păreau, identice. El a ştiut ce cheie de la ce cameră e, în ciuda luminii puţine a torţei, şi au fost vreo douăzeci de camere. Am mai aflat că nu există instalaţie electrică, nici instalaţie de încălzire, că baia acestei case imense nu are nici măcar o gaură pentru toaletă, darămite ţevi şi alte chestii pentru apă. Această singură baie a clădirii e o cameră foarte mică, cu patru pereţi şi-atât. Ciocu m-a lăsat să ţin şi eu torţa, ca pe o favoare, în timp ce el deschidea şi închidea uşi, în timp ce-mi arăta pereţii din BCA, netencuiţi, pe care prinsese nişte cuverturi decorative cu (desigur) răpirea din Serai, cu vulturi şi lei şi cămile, cu Cristi viu colorati ş.a.m.d. Ceea ce numea „sala", adică locul de primire, este o cameră cam cât o sufragerie de bloc, cu patru coloane de BCA, iar camera lui şi a soţiei avea în mijloc urmele proaspete ale unui foc de lemne. Ferestrele lipseau în mare parte, tocmai ca fumul să poată ieşi mai lesne, iar în aripa dinspre câmp, o cameră urma să fie transformată în grajd. Camera cailor, zice Ciocu în timp ce mă pune să luminez mai bine, să văd mai bine, făcându-mă părtaş cumva la pasiunea lui pentru această construcţie. Moşule, zice ţinând cartea în mână, tu cred că înţelegi cum e treaba cu casele şi de-asta te-am lăsat să vezi cum e înăuntru. Aflu că sunt primul străin care vede zidurile pe interior, o adevărată onoare, ce mai, şi că asta se datorează numai faptului că sunt un tip deştept, care înţelege pasiunea lui, rostul lui, care înţelege mai ales imaginea aceasta a urmaşilor lui Ciocu, peste nişte zeci de ani pomenindu-l pe constructor cu admiraţie.

Puradei din „familia" lui Ciocu, într-un coteţ de carton.

Povestirile gropii de gunoi

A urmat revenirea la foc, izgonirea puradeilor lui Ciocu, deschiderea celei de-a doua sticle de rom şi chemarea bărbaţilor obştii care au avut dreptul să participe la discuţie. S-au depănat poveşti de demult, despre părinţii lui Ciocu care aveau o grămadă de cai, care au făcut puşcărie, despre cum se fac tatuajele şi de ce şi în ce condiţii, despre cum se căsătoresc ţiganii, despre legile nescrise ale colectivităţii, care sunt pe cale de dispariţie. Ciocu era de părere că tradiţiile ţiganilor trebuie păstrate şi că poliţia, de exemplu, n-are de ce să se amestece în treburile ţiganilor atâta vreme cât legea nescrisă prevede ca liderul satrei să fie judecător şi poliţist în acelaşi timp. El, Ciocu, e un tip modern, care are doar nostalgia trecutului, dar care înţelege perfect că autoritatea lui e susţinută nu de altceva decât de bani. E capitalism, aşa încât cel care are bani devine şeful celor care n-au bani. El are casă şi pământ, ceilalţi n-au. El îi primeşte să doarmă pe pământul lui, el le dă voie să facă focul acolo, în schimb ei cotizează cu o parte din câştig. În plus, el oferă protecţie, adică nimeni nu se va lega vreodată de cineva din gaşca lui Ciocu, iar poliţia va întreba numai de el, şi el va da informaţia dacă va crede că e necesar. Ciocu are un fel de vocaţie nobiliară, feudală, îi place să fie stăpân, să fie ascultat, să fie lăudat. Femeile îl spală pe picioare. Şi cu furatul? Ei, cu furatul... Mai furau înainte, pentru că furatul nu e o ruşine la ţigani, dimpotrivă. Hoţul cu talent şi iute de mână e respectat şi îi învaţă şi pe alţii cum s-o facă, pe copii, că de pe la treişpe ani încep ei să fure bine. Dar acum ei nu prea... Adică el, Ciocu, nu mai are nevoie să fure, gunoaiele sunt o afacere, e ca în America, unde gunoaiele sunt ale mafioţilor, mafioţii sunt deştepţi şi în România ţiganii sunt mafioţi deştepţi. Cum adică? Păi aşa, adică românii... lor le e ruşine să caute în gunoaie şi să se ducă cu carton la centru, sau să spele sticle din gunoi... Sau să fure, zic eu. Nu, să fure nu le e ruşine, completează el pe un ton de reproş, dar ţiganii sunt deştepţi, că uite ce casă ca un palat a făcut el din gunoaie. Şi nu numai cartonul şi sticlele şi cuprul. Ei caută bine şi... uite Bengu a găsit odată chiar şi aur în gunoaie, şi câte şi mai câte, tot felul de obiecte, lavitele astea sunt din gunoaie, porcii lor şi caii mănâncă din gunoaie, hainele vechi pe care le găsesc şi încălţămintea le spală şi le vând în talcioc la nişte români proşti care le iau crezând că au făcut vreo afacere, ha-ha, în timp ce ei, ţiganii, uite, au veste de piele turcească şi bube de aur pe degete. Păi cine-i mai deştept? Ciocu a fost la puşcărie o dată, de-a stat trei ani, da' de-atunci nu-i mai trebuie şi alte tatuaje. Când te duci la bulău îţi faci tatuaje cu cine ţi-e dor ţie de el, zice, de exemplu cu nevasta. El are tatuaj cu nevasta, din '78 când a fost la bulău. Şi pe urmă, sare el de la una la alta, odată, a găsit la Cătelu un om, în gunoaie, care toată lumea zicea că e cadavru şi de fapt era viu. Era profesor şi mai trăieşte şi-acuma şi numai lui Ciocu, de fapt nevestei lui, trebuie să-i mulţumească de viaţă. Era pe timpul lui Ceauşescu când s-a întâmplat asta şi omul ăla, care era lovit la cap, de toţi au zis că-i mort, a zis pe urmă că ţiganii l-au jefuit şi l-au aruncat la gunoi ca să moară, şi Ciocu era să ajungă iară la pârnaie, aşa i-a mulţumit profesoru' că l-a găsit şi că i-a salvat el viaţa. Şi câte nu s-au mai întâmplat pe groapă... El cunoaşte toate gropile de gunoi ale Bucureştiului şi pe toate le-a bătut şi dacă ar fi să povestească el tot ce ştie ar ieşi o carte uite ca asta de groasă, şi-mi arată cartea despre castele pe care i-o dăruisem, da' asta poate la bătrâneţe... Ciocu e din ce în ce mai vorbăreţ şi istoriile lui îi entuziasmează pe ortaci, ei îşi aduc aminte de anumite întâmplări şi se bucură când pot să confirme câte ceva, de pildă cum a furat-o Ciocu pe nevastă-sa, când ea era fată mare şi avea paispe ani, tot de pe groapă a furat-o şi i-a făcut copii şi cum în ziua când a fost nunta lor, cioclaşii (ăştia sunt nişte nenorociţi de români şmecheri) au intrat pe groapa lor ca să le fure din gunoaiele lor neîncepute şi el a lăsat şi nuntă şi tot ca să-şi apere teritoriul, cu cuţitele au fost, zi tu Babanule ce le-am făcut la ăia... Cum i-am împrăştiat noi atunci şi ce nuntă am făcut după aia?

Picnic printre cartoane frumos aranjate.

Epilog

Discuţia cu gaşca lui Ciocu a durat până după miezul nopţii, şi ne-am despărţit aproape amici. El a rămas convins că a descoperit pe singurul român capabil să înţeleagă un artist ţigan şi că a descoperit singura carte din lume cu poze de decoraţiuni de castele. Eu am plecat convins că am descoperit pe singurul ţigan cu vocaţie de nobil din secolele trecute şi având în cap scena care urmează să se petreacă în viitor, cu urmaşii lui Ciocu, pomenindu-l ca pe un ridicător de palate ţigăneşti.

HORIA ŢURCANU ■

Aşa arată locuinţele de campanie din spatele viitorului palat.

Ne întoarcem la clienţii noştri mai vechi

Acum despre Savu, cherestea şi Pădure

Multă vreme nu ne-am mai ocupat de prietenii noştri de la S.C. Urbis S.A. Bănuim că erau fericiţi că au scăpat de mânia noastră proletară. Nu s-a întâmplat aşa, pentru că am făcut doar o pauză retorică. Fiindcă am învăţat bine lecţiile de strategie, pălim când cei din conducerea S.C. Urbis S.A. nu se aşteaptă.

Directorul Savu buşeşte maşini

Aşa cum am scris în urmă cu câteva săptămâni, în urma apelului făcut de revista noastră, la poarta **S.C. Urbis S.A.** au descins o groază de ziarişti. Cu toţii am fost ţinuţi la poartă şi, la un moment dat, a răsărit directorul de personal **Savu Ion**, care, dând din colţ în colţ, ne-a trimis în cele din urmă pe toţi la plimbare. Fiindcă pe noi, cei de la **Flacăra,** nici nu a vrut să ne bage în seamă, ca să nu se simtă la fel de jenat ca şi noi, îi dăm puţină atenţie.

Conform unor documente ale căror copii ne-au parvenit la redacţie, aflăm că domnul **Savu** a buşit în 1993 maşina directorului general cu care nu avea nici un drept să se plimbe, mai ales fără şofer. Este vorba de o Dacie break. Domnul **Iorgu Miron** îşi aduce aminte că înainte de accident îl tot vedea şomând pe şoferul care avea în gestiune maşina conducerii. Întrebându-l, acesta îi spunea că domnul Savu exersează, să înveţe mai bine arta condusului. Domnul **Savu** a tot exersat, până când a făcut un accident. Despre circumstanţele producerii acestuia nu s-a aflat nimic clar până în ziua de azi. Cert este că maşina a fost reparată şi domnul **Savu** nu a păţit nimic, cu toate că a avut un accident cu o maşină pe care nu avea dreptul să o conducă!

Domnii **Miron Iorgu** şi **Adrian Toşcuţă** sunt convinşi că unul din motivele demiterii dumnealor a fost şi faptul că sesizau consumul imens de benzină pe care îl făcea directorul **Savu.** Conform unor regulamente, la **S.C. Urbis S.A.** consumul limită de benzină pe maşinile conducerii era de 110 litri pe lună. În cazuri de urgenţă, cu aprobări speciale, se mai puteau obţine câteva zeci de litri în plus. Domnul **Savu** consuma lunar între 800 şi 1000 de litri de benzină!

Poarta URBIS pe placul directorilor: fără ziarişti

Domnul **Iorgu Miron** se întreba, pe bună dreptate, în ce rezervoare ajungea atâta benzină, căci, altfel, pentru a-şi justifica lichidul consumat, domnul **Savu** ar fi trebuit să prezinte foi de parcurs cu câteva drumuri lunare până în Franţa şi înapoi.

Cazul TIR-ului cu cherestea

Un alt motiv pentru care **Iorgu Miron** şi **Adrian Toşcuţă** erau incomozi a fost şi faptul că datorită lor a fost oprit un transport ilegal. Este vorba despre un TIR de 22 de tone încărcat la **S.C. Urbis S.A.** cu lemn prelucrat şi două motopompe. Oprit la poartă, şoferul a prezentat o factură veche de un an, pe care se mai scosese o dată cherestea. În cabină se mai aflau băieţii gestionarei **Maria Miu**.

Datorită intervenţiei domnilor **Miron şi Toşcuţă,** transportul a fost blocat şi, astfel, nu s-au furat materiale în valoare de câteva zeci de milioane de lei.

Conducerea **S.C. Urbis S.A.** nici nu s-a gândit să anunţe poliţia. Cei surprinşi asupra faptului au fost sancţionaţi cu 10% din salariu, dar li s-a acordat şi o primă, prin care au recuperat banii. Modul prin care diverşii directori de la **Urbis** au acoperit furtul ni se pare cel puţin ciudat şi nu ne putem da seama ce combinaţii îi leagă de cei care au dorit să sustragă marfa. Trebuie să menţionăm că reţinerea acelui TIR a provocat ceva bătaie de cap, în primul rând unui alt şofer ce aştepta cu nerăbdare de cealaltă parte a gardului ieşirea TIR-ului, pentru a prelua o parte din marfă.

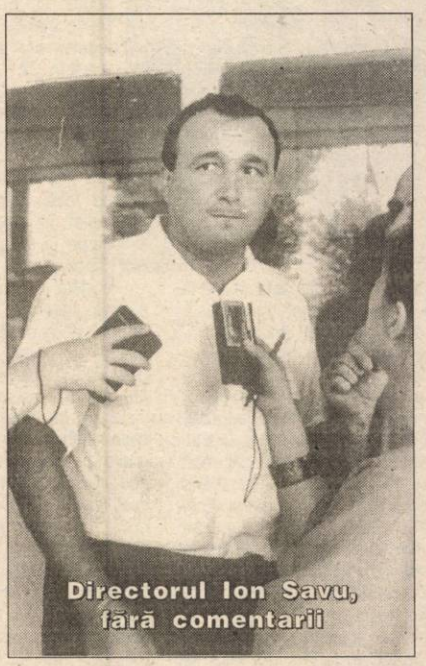
Directorul Ion Savu, fără comentarii

Ştim ce s-a întâmplat la "Tineretul liber"

În urma descinderii pe care redactorii noştri au făcut-o la **S.C. Urbis S.A.,** însoţiţi de colegi de la alte publicaţii, şi ziarul **Tineretul liber** a început o campanie virulentă împotriva ciudăţeniilor care se întâmplă acolo. După două articole extrem de dure scrise de colegul **Iulian Drăghicescu, Tineretul liber** tace. Peste încă două numere, în cotidianul sus-amintit apare articolul **"S.C. Urbis S.A.,** între realitate şi calomnie", semnat de un misterios **Andrei Barbu.** În acest articol se lua apărarea conducerii **S.C. Urbis S.A.,** iar noi, cei de la **Flacăra,** eram traşi de urechi. Nu ne-a mirosit deloc bine şi am căutat o explicaţie. Am găsit-o, văzând în numerele următoare ale **Tineretului liber** publicitate pentru **S.C. URBIS S.A.** Am aflat că misteriosul **Andrei Barbu** este chiar **Aristotel Bunescu,** redactor-şef la **Tineretul liber,** care a făcut o vizită de lucru la **S.C. Urbis S.A.** Unele surse afirmă că s-au purtat tratative între patronul **Tineretului liber, George Pădure,** şi managerul **S.C. Urbis S.A., Mircea Surdulescu,** şi că valoarea contractului de publicitate ar fi fost de 14.285.000 de lei. Pentru un cotidian cu tiraj "care abia acoperă protocolul", aceşti bani sunt o adevărată mană cerească. Suntem foarte conştienţi că unor colegi li se [illegible] închide gura prin diferite metode. Noi mergem mai departe.

TOMA ROMAN jr. ■

Imagine din „Insula sclavilor".

Festivalul Uniunii Teatrelor din Europa

Un festival cu ambiții mari și cu buget mic

Festivalul Uniunii Teatrelor din Europa are loc la București din cauza unei mari ambiții. Virgil Ogășanu a vrut să demonstreze că poate să facă orice la Bulandra. Acest festival este cel mai mare și mai important pe care l-a găzduit vreun teatru din România. Se perindă, una după alta, cele mai bune companii din Europa. Și chiar dacă din cauza bugetului nu vin toate cu cele mai bune producții ale momentului, actorii acestor trupe joacă oricum la performanța maximă. Prima probă de virtuozitate au dat-o actorii de la „Piccolo Teatro". Instruiți de Strehler, spectacolul lor „Insula sclavilor" a avut un vârf nebănuit datorită unui accident. RENEL, cu scuze, a intrerupt curentul la Teatrul Bulandra tocmai în mijlocul celei de-a treia reprezentații a italienilor. Și nu a fost panică, până să se dezmeticească spectatorii, actorii au și apărut cu lumânări în mâni și au cerut voie să joace așa pe întuneric, cu lumânări. În final, toți au fost încântați. Italienii nu au redus în nici un fel verva și energia interpretării. Față de actorii români, ai impresia că au energie de extratereștri. Au urmat o trupă celebră, „Berliner Ensemble", un text excepțional, „Sfârșit de partidă" de Beckett, un regizor care face teatru politic, Peter Palisch. Dar rezultatul a fost ca la teatrul radiofonic, un spectacol fără mișcare, cu lumini fixe și banale, fără coloană sonoră. Nici nu s-a simțit că actrița germană a avut o întindere chiar în prima zi de București. Întrebarea regizorului german este firească: de ce a fost selectat acest spectacol care este unul de text? În fiecare seară în fața teatrului un grup de actori și tehnicieni cu pancarte aminteau că lumea teatrului este bulversată de salariile mici și discriminatorii aplicate cu ignoranță de Guvern și Ministerul Culturii. Bulandra nu a reacționat în nici un fel. Lumea se agita doar pentru festival. Un festival realizat prin ambiția lui Virgil Ogășanu. Polonezii nu au găsit bani și atunci Bulandra, care tocmai avea un director nou, același cu directorul din minister, s-a oferit să fie gazdă unui astfel de festival. Cu bani relativ puțini. Lucrurile se pare că nu sunt tocmai vesele. În primul rând, unele companii din Uniunea Teatrelor din Europa nu participă, altele vin cu producții pe măsura bugetului. Apoi în teatru au apărut tot felul de suspiciuni și îndoieli. Virgil Ogășanu nu s-a ținut de cuvânt cu cele opt premiere pe stagiune, iar cele scoase sunt mai slabe decât cele din anii trecuți. Acum, în festival, biletele pentru producțiile teatrului sunt cu 70% mai ieftine. Ar mai fi vorba și de contractul semnat cu Media Pro, prin care teatrul cedează toate drepturile de televiziune, asigurarea protocolului, a plății diurnei în valută, a hotelului etc. În acest contract, Media Pro are o grămadă de clauze, iar teatrul nici una.

Pe avizierul din secretariatul teatrului este prinsă o copie după un fax trimis de la Paris de George Banu în prima zi a festivalului, un fax de îmbărbătare. După o săptămână, Bulandra a rămas fără cel mai cunoscut actor al său, Victor Rebengiuc. Acesta nu se mai putea împăca cu Virgil Ogășanu și s-a transferat discret, în tăcere, la Teatrul Mic. Într-un fel, Bulandra este pe moment cel mai curtat teatru din țară, dar pe dinăuntru este ușor găunos.

REMUS ANDREI ION ■

Prima femeie dirijor, doamna Florica Avramescu

La cei 70 de ani pe care i-a împlinit anul acesta, doamna Florica Avramescu, prima femeie-dirijor din România, a fost uitată de toată lumea. Se simte jenată pentru că, după atâta timp, vorbește despre dânsa, despre succesele pe cale le-a avut în turneele din cele opt țări unde a fost invitată pentru a dirija la diferite concursuri, despre decorațiile și medaliile pe care le-a primit.

Dar amintirea cea mai plăcută este legată de marele dirijor Sergiu Comissiona, cel care i-a apreciat talentul și care a prezentat-o pentru prima dată în public. „Pentru mine este un zeu, așa cum, la 10 ani, a fost renumitul dirijor Leopold Stokovski, idolul pe care am visat să-l urmez. Eu am învins ideea preconcepută că meseria de dirijor este rezervată numai bărbaților și am dovedit că prin muncă și pasiune poți să învingi"... „Țin permanent legătura cu maestrul Sergiu Comissiona care locuiește la New York. Este unul dintre cei cinci mari dirijori ai lumii la ora actuală. El a încheiat Festivalul Enescu dirijând acel concert extraordinar de la Sala Alexandru Ioan Cuza"

MARIA ANTONESCU ■

Doamna Florica Avramescu privind fotografiile marelui dirijor Sergiu Comissiona.

Alexandru Dabija și Mihai Măniuțiu au renunțat la București, dar nu și la Odeon

Alexandru Dabija și Mihai Măniuțiu continuă să construiască programul început la Teatrul Odeon. Au renunțat pentru moment la București, lucrează în țară. Măniuțiu la Cluj și Dabija la Brașov. Pentru ei programul estetic nu este un lucru banal și întâmplător.

La Cluj, Măniuțiu a montat "Omorul în cadedrală", piesă pe care o programase la Odeon. Spectacolul este realizat de Asociația independentă Art-inter cu sprijinul Teatrului Național clujean, cu Marcel Iureș, Radu Amzulescu, Oana Ștefănescu și Ionel Mihăilescu (fosta echipă de la Odeon) și Marius Bodochi și Miriam Cuibus. Un pariu câștigat, distribuția performantă îi permite regizorului să continue experimentul început cu "Richard al III-lea" și "Săptămâna luminată". De astă dată Măniuțiu a ales un text care încearcă să refacă o parte din taina mântuirii. Este vorba de asasinarea lui Thomas Becket, arhiepiscop de Canterbury, din porunca regelui Henric al II-lea Plantagenet. Un sacrificiu, deci, preluat mai mult de istoria bisericească decât de cea socială. Morala însă poate fi cântărită de oricine. Cum pentru Mihai Măniuțiu teatrul este o formă de sacrificiu și în același timp o problemă erotică, piesa lui T.S. Eliot este un reper firesc în biografia sa artistică.

Pe scena de la Cluj "Omorul în catedrală" nu este un spectacol inedit. Există momente apropiate de colaj care preiau imagini din "Săptămâna luminată". Cel mai mult regizorul se ocupă de rolul lui Radu Amzulescu și al Oanei Ștefănescu, două personaje, unul încărcat cu prestanța dictatorului, altul complet construit pentru a i se opune, care impun ritmul și construiesc tensiunea. Iar vârful acestei relații este al treilea personaj, Becket, interpretat de Marcel Iureș. Spectacolul are un punct culminant în timpul ultimei predici rostite de arhiepiscop, dar tensiunea se eliberează în final când personajul mut interpretat de Oana Ștefănescu începe să vorbească, împiedicat, mocnit, pentru a rosti o rugăciune.

Alexandru Dabija este de mult partener și concurent al lui Măniuțiu. La Brașov a pus în scenă un text contemporan, "Frații", al unui cunoscut irlandez, Sebastian Barry, text premiat de britanici. În rolurile principale excelează Mircea Andreescu și Costache Babii (revenit după mulți ani cap de afiș la Brașov). Textul este foarte încărcat, scris foarte legat, plin de situații grele. Regizoral este foarte complicat să-l ataci. Dabija i-a găsit cheia. Povestea a doi frați fermieri îmbătrâniți unul lângă altul, care nu pot trăi separat, unul este nebun, celălalt copleșit de situație.

Viața lor este plină de frustrări, regrete și amintiri nerezolvate. Par a fi oamenii cei mai uimiți de propria lor existență. Și își expun viața cinematografic, ca în filmele cu frații Max (după care unul dintre ei a tânjit mereu). O casă-pășune, cu pat, scaune și mese în mijlocul unui câmp de iarbă, o intrare-ieșire de lemn, glisantă, ca o ușă de grajd, este spațiul unde se petrec realitățile și fantasmele lor frustrate. Dabija nu vrea să spună mai mult decât spune dramaturgul irlandez. Toate problemele piesei însă sunt perfect scoase în evidență. Spectacolul este excepțional, o bijuterie regizorală.

Dacă aveți drum prin Cluj și Brașov, nu ratați "Omorul în catedrală" și "Frații". Sunt două spectacole care rezistă și fără a citi lista celebrităților de pe afișe.

REMUS-ANDREI ION ■

Primul român Doctor Honoris Causa la Conservatorul din București

După dirijorul și ambasadorul croat Nikola Debelici și după Lordul Yehudi Menuhin, compozitorul Pascal Bentoiu a devenit cel de-al III-lea Doctor Honoris Causa din istoria Academiei de Muzică din București. Într-o ceremonie desfășurată miercuri dimineața la academia bucureșteană, rectorul Petre Lefterescu și Senatul universitar au elogiat personalitatea deosebită a maestrului Bentoiu, unul dintre cei mai prestigioși compozitori contemporani. De-a lungul carierei domniei sale, Pascal Bentoiu a semnat opusuri situate la loc de cinste în patrimoniul național, acoperind o paletă impresionantă de genuri, de la lied la operă, de la piese instrumentale la simfonie. Laureat al unor prestigioase premii naționale și internaționale, compozitorul român a fost și este cântat cu consecvență peste hotare, creațiile sale - dintre care citâm operele **Hamlet** și **Amorul doctor**, cele 8 simfonii, Concertul pentru vioară - s-au bucurat de înregistrări radio, TV, și pe disc, de ample studii în reviste de specialitate, de cronici elogioase, fiind profund apreciate atât de melomani, cât și de specialiști.

În același timp, Pascal Bentoiu s-a impus ca un reputat muzicolog, publicând cărți de temelie pentru gândirea muzicală românească, cum ar fi **Capodopere enesciene, Imagine și sens** etc., și numeroase articole în ziare și reviste. Om de înaltă ținută morală, maestrul Bentoiu a fost după 1989 președinte al Uniunii Compozitorilor și Muzicologilor din România, pe care a condus-o cu cinste până în 1993, când a decis să se retragă din orice funcție publică.

MIHAI COSMA ■

MAȘINA DE SCRIS

Cum s-a făcut alegerea

Am explicat în repetate rânduri, stimați corespondenți, care sunt regulile de bază ale concursului:

1. Toate textele literare valoroase primite de la dv. se publică în cadrul rubricii **Mașina de scris,** în ordinea sosirii lor.

2. Toate textele literare publicate în spațiul acestei rubrici candidează automat la premiul de 1.000.000 de lei care se acordă anual, la întâi noiembrie.

Actuala ediție a concursului a început la 15 noiembrie 1994 (o dată cu mutarea rubricii din **Zig-Zag** în **Flacăra**) și s-a încheiat la 24 octombrie 1995.

În acest interval am primit 9265 de plicuri cu manuscrise de la 8102 autori. (7907 plicuri mi-au sosit prin poștă, cele mai multe pe adresa revistei **Flacăra,** dar și pe adresa revistei **România literară,** a defunctei reviste **Zig-Zag** și chiar pe adresa mea de acasă, deși n-am făcut-o niciodată publică; alte 1358 de plicuri mi-au fost aduse personal de autori sau transmise prin intermediari.)

Mi s-au dat, bineînțeles, și telefoane, mi s-au trimis telegrame cu ultimatumuri, s-au făcut tentative (eșuate) de a mi se cumpăra o apreciere favorabilă (cu damigene cu vin sau cu priviri tandre). În plicuri am găsit nu numai manuscrise, ci și flori presate, șuvițe de păr, mici icoane, ziare locale etc.

Am citit sau măcar am răsfoit **toate** manuscrisele primite. Cele mai multe se situează în afara literaturii sau dovedesc chiar că autorii respectivi nu cunosc bine limba română (la texte de acest fel mă refer când folosesc verbul "am răsfoit"; constatând că abundă în agramatisme, am renunțat să le mai citesc cu atenție și le-am aruncat la coș). Altele, a căror discutare mi s-a părut instructivă, au fost analizate sau măcar caracterizate la **Texte sub lupă.** În sfârșit, pe cele mai valoroase le-am publicat (integral sau parțial) însoțite de fotografii și de prezentări ale autorilor. Acestea din urmă au fost deci luate în considerare atunci când s-a apropiat data de 1 noiembrie și a trebuit să mă decid asupra unui câștigător. (În schimb, **nu** am luat în considerare textele publicate ca mostre de umor involuntar, și nici mesajele sau opiniile trimise de diferiți corespondenți, chiar dacă au apărut la **Mașina de scris.**)

Iată (în ordine alfabetică) numele autorilor între care a trebuit să aleg:

ELENA ALBU, Brăila, CLAUDIU-LUCIAN AMOR, București, MARIUS THEODOR BARNA, București, GABRIEL BĂDICĂ, Tulcea, OVIDIU BĂJAN, Hunedoara, DAN BĂLĂNESCU, Pitești, DANIEL BĂNULESCU, București, ILEANA BÂJA, Constanța, MIRCEA BÂRSILĂ, Pitești, MATEI BÎTEA, Reșița, GHEORGHE BOLOLOI, București, CONSTANTIN BUICIUC, Lugoj, CECILIA CARAGEA, Timișoara, ȘTEFAN CARAMAN, Tulcea, ION CHICHERE, Reșița, CONSTANTIN CÎMPEANU, Petroșani, NECULAI CÎMPEANU, Petroșani, VIOREL FLORIN COSTEA, Moinești, ANA DARIAN, Slatina, BEATRICE DIACONU, București, LIVIA DIMULESCU, Ploiești, MIRCEA DINU, Moreni, Dâmbovița, BRĂDUȚ FLORESCU, Urziceni, CARMEN FOCȘA, București, GABRIEL FUNICĂ, Focșani, MIHAIL GĂLĂȚANU, București, REMUS VALERIU GIORGIONI, Lugoj, ȘTEFANIA HARAGA, București, IOAN HENȚ, Fornădia, Șoimuș, Hunedoara, MARIN IFRIM, Buzău, MARIAN ILEA, Baia Sprie, BORIS IOACHIM, Botoșani, PAUL IOAN, București, GHEORGHE IONESCU, București, VALENTIN LAVRIC, Solca, Suceava, GEORGETA LAZĂR, Oradea, EMIL LUNGEANU, București, BORIS MARIAN, București, ȘTEFAN MARINCA, Baia Mare, VICTORIA MĂGHERUȘAN, Bistrița, NICOLAE MERIȘANU, București, MIHAI MERTICARU, Piatra Neamț, DAN MIHAI, Vaslui, CĂTĂLIN MIHULEAC, Iași, FELICIA MOȘNEANG, Someș Odorhei, Sălaj, CRISTINEL NEDEA, Cluj-Napoca, SEVER NEGRESCU, Ieșelnița, Mehedinți, ANDREI NEGRU, Timișoara, COSTICĂ OANCĂ, Corod, Galați, TIBERIU PALL, Bistrița, IONI PLEȘA, București, PETRU POIANĂ, Hunedoara, DOINA POPA, București, IZABELA POPA, Târgoviște, SPIRIDON POPESCU, Târgu-Jiu, NICOLAE ROMÂNDAȘU, Timișoara, OVIDIU-GHEORGHE RUȚA, Tureni, Cluj, LIANA SABĂU, Timișoara, ALEXANDRU SFÂRLEA, Oradea, FLORENTIN SMĂRĂNDACHE, Phoenix, SUA, LUCIAN-MIHAI SOFRONIE, Teaca, Bistrița-Năsăud, MARIA TIMUC, București, VERONICA TOACSEN, Lupeni, OVIDIU TOMA, Cristești, Iași, IOAN ȚICALO, Râșca, Suceava, HORIA TURCANU, București, MATEI VALENTIN, Iași, DANIELA VLASIE, Timișoara, IULIA VALS, Turda, CONST. VANG., Galați, CORNELIU VASILE, Caracal, ALEXANDRA VOICU, București, ELISABETA ZAHARIA, Solca, Suceava, NĂSTASE ZANFIR, Oltenița.

După o primă triere (pe baza unui criteriu exclusiv valoric) au rămas în competiție următorii autori:

DANIEL BĂNULESCU, MIRCEA BÂRSILĂ, CECILIA CARAGEA, ȘTEFAN CARAMAN, CONSTANTIN CÎMPEANU, VIOREL FLORIN COSTEA, BEATRICE DIACONU, MIHAIL GĂLĂȚANU, PAUL IOAN, VALENTIN LAVRIC, BORIS MARIAN, NICOLAE MERIȘANU, CĂTĂLIN MIHULEAC, DOINA POPA, LIANA SABĂU, ALEXANDRU SFÂRLEA, HORIA ȚURCANU, MATEI VALENTIN, DANIELA VLASIE.

Dacă ar fi fost după mine, aș fi acordat câte un premiu de 1.000.000 de lei fiecăruia din acești concurenți. Dar trebuia să aleg **un singur câștigător.** În această etapă a selecției au intervenit, recunosc, și alte criterii și anume, în afară de valoarea în sine a textelor publicate, am avut în vedere și evoluția de până acum, ca și perspectivele fiecărui autor. Pe unii i-am tăiat de pe listă pentru că tocmai au câștigat alte premii ale **Mașinii de scris** și se găsesc încă (sper) sub influența lor benefică; pe alții pentru că sunt relativ bine instalați în viața literară (tipăresc cărți, se află în atenția criticilor etc.); pe alții pentru că se ocupă de literatură sporadic și fără elan; pe alții pentru că mai au multe de învățat despre literatură, deși sunt foarte talentați.

Așa am reușit în cele din urmă să departajez un singur autor - prozatorul și publicistul **Cătălin Mihuleac,** din Iași. L-am preferat pe el întrucât, în afară de talent, inteligență, spirit de observație, umor, are o febră creatoare din care poate rezulta o mare operă.

Dacă m-am înșelat sau nu, am s-o aflu peste mulți ani, când va fi oricum prea târziu ca să mai repar ceva. Dar și în acest risc constă, la urma urmei, farmecul îndeletnicirii de critic literar.

Explicație la o caricatură

Cunoscutul caricaturist LINU s-a amuzat pe seama faptului că juriul concursului a fost alcătuit numai din mine, Alex Ștefănescu, și mi-a trimis un desen sugestiv și plin de haz pe această temă. Îi mulțumesc pentru simpatia acidă cu care urmărește ceea ce fac și folosesc prilejul pentru a explica, încă o dată, de ce prefer ca juriul să aibă o componență atât de... restrânsă.

Nu este vorba de un spirit dictatorial și nici de neîncredere în competența altor critici literari. Mă consider, dimpotrivă, un om sociabil (o dovadă o reprezintă chiar rubrica **Mașina de scris**) și știu că există critici literari de mare valoare (față de care mi-am exprimat de altfel admirația de multe ori). Dar experiența m-a învățat că un juriu format din mai multe persoane funcționează la fel de prost - cel puțin în România - ca o comisie parlamentară.

1. Citirea și evaluarea textelor durează foarte mult, până li se acrește concurenților să mai aștepte rezultatul.

2. Răspunderea fiecărui membru al juriului se diminuează transferându-se asupra "celorlalți".

În aceste condiții prefer să stabilesc de unul singur cine dintre concurenți merită premiul. O pot face în mod operativ (nu întâmplător premiul se acordă de fiecare dată în ziua stabilită). Și, în același timp, sunt nevoit să-mi asum integral răspunderea în fața opiniei publice (nu pot spune, de exemplu, că n-a fost opțiunea mea, dar așa a vrut majoritatea etc.).

Acestea fiind spuse vă asigur, stimați corespondenți, cititori și... caricaturiști, că, atâta timp cât va exista fenomenul **Mașina de scris** (pentru că de un fenomen este vorba, în condițiile în care angajează mii de oameni), juriul va fi format numai din mine. Să știți însă că, asemenea știți dv. cui, voi fi un despot luminat.

Anunț important

Premiul de 1.000.000 de lei va fi înmânat câștigătorului în cadrul unei festivități care va avea loc la sediul revistei **Flacăra** în ziua de vineri, 3 noiembrie a.c., la ora 12. Sunt invitați la festivitate reprezentanți ai posturilor de radio și televiziune, ai presei scrise, ai Uniunii Scriitorilor, ai publicului.

Un concurs s-a încheiat, un nou concurs începe

■ Începând chiar din numărul viitor, concursul pentru premiul de 1.000.000 de lei se relansează. Participă (automat) la acest concurs toți autorii cărora li se publică un text literar (sau mai multe) la rubrica **Mașina de scris.** Numele câștigătorului va fi anunțat la 1 noiembrie 1996.

■ Tot dintre corespondenții acestei rubrici se aleg autorii cărora li se va publica, pe bază de contract, câte o carte. Ei vor fi desemnați până la 1 martie 1996.

■ Aștept deci, în continuare, textele dv. Ele trebuie să fie dactilografiate sau scrise lizibil. În caz că este vorba de lucrări mai ample, vă rog să-mi trimiteți doar un eșantion, de cinci-șase pagini, și abia apoi, la cererea mea, textul integral.

■ Folosiți următoarea adresă: Alex Ștefănescu, la revista **Flacăra,** Piața Presei Libere nr.1, sector 1, 71341 București.

Câştigătorul premiului de 1.000.000 de lei este

Cătălin Mihuleac

Cătălin Mihuleac nu este un simplu autor, este o fabrică de texte. Aceasta nu înseamnă că produce literatură pe bandă rulantă. Dar, în comparaţie cu alţi scriitori de azi, el se remarcă imediat prin productivitate.

Citindu-i proza (ultrascurtă, scurtă, lungă sau supralungă), sesizăm frenezia cu care a fost scrisă. Autorul nu se repetă, deci nu-şi face plictisit meseria, ci inventează mereu altceva, cu un fel de nesaţ al înaintării în necunoscut. Bucuria de a scrie se transmite cititorului, transformată într-o bucurie de a citi.

În proza lui Cătălin Mihuleac se combină surprinzător două calităţi aparent incompatibile: spiritul de observaţie şi fantezia. Tânărul scriitor este foarte atent, dureros de atent la tot ceea ce se întâmplă în jurul lui. În acelaşi timp, însă, el nu poate relata nici o întâmplare în termeni exacţi şi prozaici. O exuberanţă nestăvilită, un demon al ghiduşiei îl determină să facă lumea mai vie şi mai colorată decât este, folosindu-şi în acest scop imaginaţia inepuizabilă.

Iată, de exemplu, cum apare în schiţa **Garsoniera memorială confort redus** grupul de turişti germani care urcă scările unui bloc din România:

"Păreau o adunătură de Sisifi sexagenari, împingându-şi pe culmi povara propriilor pântece. Gâfâiturile se amplificară, ca suflurile de locomotivă. Camerele de luat vederi şi aparatele foto agăţate de gât trăgeau în jos greu, tot mai greu".

Se poate vorbi, fără exagerare, de **o artă a istorisirii.** De o artă în care recunoaştem ceva din talentul de povestitor al oricărui moldovean (Cătălin Mihuleac este din Iaşi), dar şi ceva din: stilul studenţesc al spunerii unui banc; pitorescul balcanic (lume! lume!) cultivat de un ziar ca **Evenimentul zilei** (Cătălin Mihuleac este angajat al acestui ziar); inventivitatea epică a prozatorilor sud-americani; duioşia prozatorilor ruşi.

Este un amestec aiurit, aparent imposibil şi totuşi din asemenea elemente eterogene se compune modul de a scrie al premiatului nostru din acest an. (Pentru a vă edifica asupra duioşiei sale, citiţi povestirea **Vedere generală cu capelă şi zgripţuroaică,** reprodusă mai jos.) În mod evident, Cătălin Mihuleac nu poate fi considerat un simplu umorist. El este un scriitor complex, care are încă unele stângăcii sau unele momente de eclipsă a inspiraţiei, dar care, prin cele mai valoroase pagini ale sale (şi sunt multe!), intră - zgomotos şi simpatic - în spaţiul literaturii noastre de azi.

Garsoniera memorială confort redus

Grupul de turişti germani, mînat din spate de vocea de stentor a ghidului, se opinti iar, urcînd din greu scările blocului.

- Hai-hai, nu mai este aşa mult pînă la etajul nouă. Să nu abandonăm! Un ultim efort, vă rog, bitte schön.

Păreau o adunătură de Sisifi sexagenari, împingîndu-şi pe culmi povara propriilor pîntece. Gîfîiturile se amplificară, ca suflurile de locomotivă. Camerele de luat vederi şi aparatele foto agăţate de gît trăgeau în jos greu, tot mai [illegible]. Oh, tu mizerabil etaj nouă, inaccesibil ca fecioara din turn! A-ţi-te la faţă, pe toţi zeii!

Aiptil, pe nesimţite, zorii etajului nouă îşi făcură apariţia. Priviţi-l, străjuit de balustrada ca un brîu metalic! Călcaţi-i lin, cu grijă, mozaicul rece, parcă acum scos de la frigider!

- Domnilor turişti, doamnelor turiste, începu ghidul, chicotind drăceşte. Mai întîi, trageţi-vă sufletul! Respiraţi adînc, reglaţi-vă suflul! Alo, stingeţi ţigara, acolo, eu cu cine vorbesc? Mai pretindeţi că sunteţi germani...

Stacojiul de pe feţe prinse uşor a se decolora, lăsînd loc nuanţelor naturale.

- Da, urmă el, v-aţi manifestat dorinţa de a vizita casa memorială a Prozatorului, laureat, distins, decorat, în fine, toate astea le ştiţi. Cum se poate vedea, casa memorială este, în fapt, o garsonieră memorială confort doi. Ja, ja, kommen Sie, să intrăm! Strîmbaţi din nas, n-are tata ce vă face, nu-i cel mai agreabil miros din lume. Aşa se face artă în România. Doamnă, Frau, nu atingeţi, bitte, peretele, deterioraţi igrasia şi costă o grămadă de parale restaurarea. Mmdda, cum puteţi constata, ăsta-i spaţiul de 3,5 metri pe 4,2 metri în care a [illegible] Prozatorul. În stînga, pe birou, în cutiuţa argintată cu stema României pe capac, e păstrat corpul neînsufleţit al păianjenului Gherasim la care ţinea atîta.... Vă amuzaţi, bag seamă, dar înainte de culcare Prozatorul vîna ţînţarii cu mîna sa prelungă şi-i arunca în plasa lui Gherasim. Nu mă-ntrebaţi cum reacţiona, nu le pot şti pe toate. Aţi spus ceva? Da, ja, ja, aţi nimerit-o şi pe asta: cei din colţ sunt urmaşii legali ai defunctului Gherasim. Din păcate, nevoiţi, sărăcuţii, să-şi procure prin forţe proprii ţînţarii indispensabili traiului.

Magnetofonul, aparatul de radio, un caiet de însemnări, două mici gantere, era cam pipernicit. Da, da, sigur că puteţi fotografia, acestea sunt notele de plată a curentului electric. Scria noaptea, şi ce să-i faci, cam consuma curentul. Aici este adresa oficială prin care e înştiinţat că i se sistează furnizarea energiei electrice. Dacă i s-a tăiat, în cele din urmă? Sigur că da, credeam că se subînţelege.

În dreapta, lîngă frigiderul antediluvian, pe raftul acela pitic, sunt expuse fotografiile iubitelor sale. Multişoare, aşa-i? Oho, nu vă miraţi de pomană, le devora precum păianjenul Gherasim ţînţarii.

Adîncitura din peretele stîng, la care vă uitaţi cu atîta interes, e scobită de o lovitură de mătură, a Prozatorului. Cum să mă fac înţeles, administratorul de bloc s-a regăsit într-un personaj dintr-un poem şi a venit să-i ceară socoteală.

Oh, m-aş fi mirat să nu vă intereseze acel ciudat obiect metalic. Nu, nu-i vreun instrument miraculos. O să pricepeţi imediat: folosindu-se de el, ţăcănea, noapte de noapte, în ţeava caloriferului, atunci cînd vecinul de la etajul zece îşi bătea nevasta.

De ce o bătea? Asta chiar că n-o mai ştiu. Dar, ia staţi puţin, cred că o să vă spună chiar vecinul, e încă în viaţă. Îl chem deîndată. Numai că, vă rog din suflet, vorbiţi-i cît puteţi de tare. E cam fudul de-o ureche.

Vedere generală cu capelă şi zgripţuroaică

Trecuse aproape jumătate de zi de cînd bătrînica îşi lovea zadarnic mîna scheletică de uşi potrivnice. Sub ploaia grea, căzînd în verticale neostenite, aducea din profil cu silueta jigărită a propriei cîrje.

Îşi clinti din nou trupul gîrbov, acoperit de pălăria şubredă a umbrelei de soare. Cu paşi mărunţi, porni agale, jucărie de odinioară ce şi-a păstrat, ca prin minune, starea de funcţionare.

Nu-i fu la îndemînă să-şi urce anii şi reumatismul în tren şi să coboare în tîrgul moldav, de culoarea scrumului. Ţinea însă aşa de mult să vadă, pentru ultima oară, capela zidită de bunicul ei, om cu frică de Dumnezeu, boier mort în puşcărie.

Şi-acum, preotul nervos, cu lexic de birjar: cine-i zgripţuroaica asta care visează capele la ora siestei? Unde s-ar ajunge dacă tot norodul ar da iama în lăcaşurile sfinte oricînd ar pofti? Nu s-ar duce (Doamne iartă!) dracului toată şandramaua? Poate să fie (cotoroanţă nesuferită!) şi nepoata lu' Peşte, pe el nu-l interesează.

Bătrînica nu prea avea rodajul mitocăniei şi nici timp să şi-l mai facă. Nu pricepea în ruptul capului, dacă-i aşa nervos de ce nu a încercat cu Rudotel? Să fie ea vinovată că vremea trece şi oamenii îmbătrînesc? Ehei, să mă fi văzut acu' treizeci-patruzeci de ani cu pălărioară şi pantofi fini ce v-aţi mai fi întrecut în a mă pofti înăuntru, vă rog, distinsă doamnă, aţi fi tras fotoliul şi m-aţi fi tratat cu fursecuri şi coniac aromat.

Dar vremea pantofilor fini s-a dus şi bătăturile mă dor cumplit acum, cînd mai am o bună bucată de mers pînă la înalt Prea Sfinţitul, Mitropolitul, să-l reclam pe preotul irascibil.

*

Ce om cumsecade mitropolitul, cum îi poruncise preotului, în scris, s-o primească, să poată vedea Capela, îi dăduse chiar ei biletul. Ea a bătut, apoi, la uşă, cineva (slujnica?) a luat biletul şi a rugat-o să aştepte.

*

Ei, o fi aţipit şi el, preotul neprietenos, cu faţa brăzdată de vinişoare rozii, de-ţi venea să pui rămăşag că toată viaţa şi-o petrecuse în cîrciumă.

Scoase din poşeta scorojită (ce poşetă fusese asta pe vremuri!) o bucată de brînză învelită în două felii subţiri de pîine.

Se aşeză pe băncuţa din faţa Capelei şi-ncepu să plimbe între gingii sandvişul rupt în bucăţele mici, potrivite gurii fără dinţi. Mestecă, mulţumită, privind ploaia melancolică ce scuipa zăbrele cenuşii. Căscă uşurel, ducînd politicos mîna la gură, apoi alt căscat se înnădi de primul...

Ei, pînă o veni preotul să deschidă Capela, să mă-ntind puţin pe băncuţă. Mă dor toate, dar absolut toate.

*

Conferinţa săptămînală de presă a Poliţiei judeţene se apropia de final. Colonelul dădu peste gît o ultimă înghiţitură parfumată din ceşcuţa de cafea în care (nimeni nu trebuia să ştie!) îşi turnase cîteva lacrimi de coniac. Ziariştii sorbiră şi ei ultimii stropi din ceşcuţele de cafea în care li se turnase doar cafea.

- Ah, ar mai fi ceva, un caz nu prea interesant. Spre dimineaţă de lîngă o bisericuţă periferică a fost transportat la Morgă cadavrul îngheţat al unei cerşetoare, suspect de bine îmbrăcată, cu o eleganţă ramolită, dacă-mi permiteţi termenul.

Vom verifica şi la Ospiciu, nu-i exclus să fie vreo veche pacientă fugită de acolo.

MASINA DE SCRIS

Pagini realizate de Alex Ştefănescu

Succesiunea lui Claes

16 state în căutarea unui secretar general al NATO

Așa cum anticipam într-un comentariu anterior, scandalul

Willygate și-a devorat victima. Willy Claes și-a dat demisia din postul de secretar general al NATO în urma votului din Parlamentul belgian prin care s-a cerut ridicarea imunității sale parlamentare pentru a fi cercetat în legătură cu implicarea în scandalul de corupție legat de achiziționarea unor elicoptere „Agusta". Al 8-lea secretar general al NATO este totodată și primul care a fost obligat să demisioneze înainte de încheierea mandatului punând alianța într-o criză destul de serioasă. Și aceasta tocmai într-un moment sensibil al evoluției NATO. Se știe că Willy Claes însuși se implicase profund în ducerea la bun sfârșit a două mari proiecte ale Alianței: extinderea ei spre Est și pregătirea primei intervenții militare terestre, de la crearea sa în 1949, prin crearea unei forțe multinaționale pentru Bosnia. Proiectele sunt extrem de grave și NATO nu-și poate permite, într-un asemenea context, să greșească sau să improvizeze. De aceea a și fost acceptată demisia lui Claes.

Adevărul este că din momentul în care ciclonul care-l înhățase pe Claes se pregătea să-l spulbere, aliații au început deja să facă tatonări pentru înlocuirea sa. Problema alegerii nu este nici ea ușoară. La alegerea lui Claes se știe că a intervenit o adevărată criză între aliați, unii candidați fiind refuzați sub diverse motive și a trebuit să se aleagă o soluție de compromis. Prin tradiție, funcția de secretar general - care nu este una de decizie, dar este foarte reprezentativă și de o influență destul de mare în structurile ei de conducere - este rezervată unui reprezentant dintr-o țară europeană. Între candidații potențiali se înscrie fostul ministru danez de externe Uffe Ellemann Jensen, considerat mai volubil și mai comunicativ (deci mai deschis spre transparență), dar în același timp mai „flamboaiant", adică având un temperament mai aprins; fostul premier olandez Ruud Lubbers (care însă nu este pe placul Germaniei pentru că s-ar fi opus unificării cu RDG); comisarul european olandez Hans Van den Broek, căruia i se recunosc talentele de negociator și perseverența, dar care nu ar avea o pondere politică prea mare.

Cum se vede, fiecare candidatură va fi bine drămuită și analizată, iar desemnarea succesorului lui Claes se așteaptă să nu tergiverseze. Alegerea sa este foarte importantă nu numai pentru NATO, dar și pentru țări ca România, care se arată interesate să pătrundă în Alianță și care au nevoie de un interlocutor disponibil și rezonabil. Sorții probabil că au și fost aruncați în momentul când citiți revista noastră, așa încât NATO va putea să abordeze în curând în deplină legitimitate și responsabilitate „sfidările" la care a fost supusă sau pe care și le-a asumat.

Lumea cu geometrie variabilă

Jubileul ONU între mondenitate și gravitate

Ar fi trebuit să fie evenimentul politic principal al anului, dar până la urmă nu a fost decât un eveniment monden excepțional cu anumite conotații politice. Timp de aproape o săptămână în palatul de oțel și sticlă de pe East River din New York, adică la sediul oficial al ONU, și-au dat întâlnire 150 șefi de stat sau de guvern din totalul celor 186 state membre ale organizației mondiale (ultimul steag ridicat pe esplanada din fața ONU a fost cel al Macedoniei, cu numele său încă provizoriu). Din acest punct de vedere s-a atins un record demn de Guiness Book.

Marii absenți au fost președintele egiptean Hosni Mubarak (despre care se spune că i-ar fi fost teamă de un atentat), cancelarul german Helmut Kohl, președintele Gruziei, Șevardnadze, unul dintre „artizanii" prăbușirii Zidului Berlinului (ca fost ministru de externe sovietic), președintele italian Scalfaro sau președintele Assad al Siriei. Așa că „fotografia de familie" (moment el însuși inedit și ușor penibil prin sforțările fiecărui reprezentant de a ocupa un loc cât mai vizibil pentru nemurire) a fost una incompletă.

Dacă este să vorbim de recorduri, această sesiune jubiliară - 50 de ani de la înființarea ONU - mai poate consemna și altele: cele mai puternice forțe de poliție mobilizate vreodată pentru un eveniment politic, dar și altele care țin de astă dată de criza prin care trece ONU. Astfel, datoriile organizației mondiale sunt apreciate la peste patru miliarde dolari, cifră nemaiatinsă vreodată; numărul „căștilor albastre" dislocate de ONU pentru a face față diverselor conflicte regionale a crescut de peste patru ori în ultimii cinci ani.

Ajungem astfel la problema cheie: care sunt dificultățile, dar și proiectele care stau în fața organizației mondiale

acum la sfârșit de mileniu și în pregătirea celui următor?

Fiecare șef de stat sau de guvern în cele cinci minute ale alocuțiunilor pronunțate (partea leului și-au luat-o chiar și la acest capitol marile puteri ai căror reprezentanți au vorbit mult peste timpul cuvenit) a nominalizat multe dintre aceste probleme. Ele sunt, în cea mai mare parte, probleme care au fost discutate și răs-discutate de-a lungul celor cinci decenii în numeroase sesiuni ale Adunărilor Generale sau în alte conclavuri internaționale sub egida ONU fără ca prin aceasta să se fi rezolvat. De aceea ONU a și fost acuzată că este o uriașă moară de vorbe goale unde nu se hotărăște mai nimic. Pentru că nici în problemele dezvoltării, nici în cele ale dezarmării sau în cele ecologice (pentru a lua doar aceste exemple) organizația mondială nu a făcut prea mult, sau atunci când s-a mai făcut ceva acest lucru s-a datorat mai cu seamă înțelegerilor dintre marile puteri.

Laitmotivul implicit al cuvântătorilor de la tribuna ONU a fost însă necesitatea restructurării organizației. Dacă în urmă cu 50 de ani, când a fost înființată, ONU trebuia să pună ordine într-o lume haotică și pândită încă de duhurile războiului, acum Organizația trebuie să-și reformuleze structurile și obiectivele în urma unui alt război: războiul rece care a dus la desființarea a două lumi antagonice. Atribuția ONU va fi în continuare menținerea păcii. Dar cum se va realiza acest obiectiv? Prin măsuri de diplomație preventivă, așa cum a sugerat secretarul său general Boutros Boutros Ghali, sau prin impunerea păcii chiar cu forța, așa cum s-a încercat fără succes în Somalia și în Bosnia. Și apoi (întrebare - cheie), poate să-și realizeze ONU vocația sa cu aceiași protagoniști? Propunerea ca să fie lărgit Consiliul de Securitate se lovește de alte opreliști. Dacă vor fi admise Germania și Japonia (marile învinse ale ultimei conflagrații mondiale, acum între primele puteri economice ale lumii), de ce să nu existe o reprezentare și din partea altor regiuni ale lumii. Iar în cazul acesta să fie preferată, bunăoară, Nigeria înaintea Egiptului, ori Brazilia în locul Argentinei?

Cert este că la sesiunea jubiliară s-a constatat că unele probleme sunt vechi, iar alte „provocări" au apărut la orizont, cum ar fi recrudescența naționalismelor. În fața unor realități noi se impun soluții noi. Dar cum să se adopte aceste noi soluții când organizația este tot mai slăbită? SUA și Rusia nu vor să-și mai achite contribuțiile, fiecare din rațiuni diferite, iar exemplul lor va fi urmat de alte state. Numai Washingtonul are un

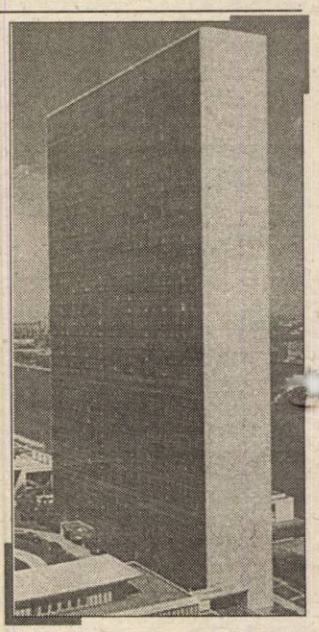

debit de peste un miliard de dolari, iar între Administrație și Congres există divergențe în legătură cu susținerea în continuare a ONU, care ar submina rolul de superputere al Americii.

Iată, așadar, că dincolo de dineurile pompoase, discursurile de circumstanță sau defilările de limuzine (gigantismul și chiar megalomania manifestărilor pentru jubileu au fost și ele criticate) dar și în contextul unor contacte bilaterale fructuoase cum a fost întâlnirea Clinton-Elțân problemele grave ale omenirii rămân, iar ONU pare deocamdată neputincioasă să le facă față. Care va fi soluția de supraviețuire? Sesiunea jubiliară n-a oferit soluții ci, cel mult, a făcut un inventar al angoaselor și neputi[illegible]

Pagină realizată de ȘTEFAN NICOLAE ■

Din München, pentru revista FLACĂRA, Mihai Rusu, redactorul sportiv al postului de radio „Europa liberă":

Michael Schumacher, „Blitzul" Germaniei

Atunci când ești cel mai rapid, cel mai curajos și cel mai decis în manevrele de specialitate ale Formulei 1, rezultatul nu poate fi decât la superlativ și coincide în mod obligatoriu cu victoria finală. Așa s-a întâmplat de-a lungul sezonului cu pilotul echipei Benetton care a câștigat pentru a doua oară Campionatul Mondial al bolizilor, triumful din cadrul Grand Prix-ului japonez reprezentând și titlul suprem. Așadar, Schumacher, la cei 26 de ani ai săi, scrie istorie în automobilismul german prin adjudecarea a două titluri consecutive, ceea ce îl impune fără discuție în galeria marilorași ai volanului alături de **Jose Manuel Fangio, Ascari, Jackie Stewart, Alain Prost** și **Ayrton Sena.**

Dominarea neamțului cu ajutorul celor de la Williams capătă în acest an o altă dimensiune față de primul titlu, când anumite scandaluri și rivalități personale i-au cam umbrit victoria ediției trecute, acum el arătând că poate conduce perfect o mașină construită perfect. Nu ar fost „Blitz" pe traseele intercontinentale dacă relația sa cu inginerii, tehnicienii și strategii Benettonului nu ar fi atins limita maximă atât din punct de vedere

uman cât și tehnic, amintind că victoriile sau înfrângerile se obțin împreună cu cei de pe margine. Aici apare marele avantaj al vechiului și noului campion mondial, spre deosebire de rivalii săi, britanicii **Damon Hill** sau **David Coulthard,** alături de austriacul **Gerhard Berger**, ultimul fiind învins mai ales că a condus un Ferrari, ce ar fi dorit trofeul campionului. Acum, Schumacher va mai concura la Adelaide, ultima stație din cele 16 ale Formulei 1, după care va trece la Ferrari, italienii programând parcă în computer victoria din anul 1996.

Poate ar fi interesant de menționat un aspect de la Aida, unde Schumacher a fost la un pas de abandon tehnic în urma defecțiunii computerului de bord asemănător celor din avioane, aparatura indicând culoarea roșie a unor sisteme de prim rang. În realitate, a fost doar o greșeală a computerului, deoarece Michael a reușit să treacă linia de sosire primul, sigur un element ce trebuie explicat doar de mecanici.

Câteva reacții trebuie consemnate pentru a avea imaginea noului campion al campionilor, primite din partea unor experți. Bernie Ecclestone, bossul Formulei 1, spune că Schumacher nu are alternativă; Niki Lauda, triplu campion mondial, a declarat că neamțul este cel mai bun, de fapt un Schumacher, iar Jackie Stewart crede că Michael va reuși să egaleze performanța lui Fangio, singurul cu 5 titluri. Berger, care va pleca de la Ferrari la Benetton, s-a convins că rivalul său nu are concurență după anumite scepticisme, iar Hans Joachim Stuck, ex-pilot de Formula 1, apreciază că, dacă eroul național va câștiga și cu Ferrari în 1996, atunci va deveni nemuritor.

William Cheung - cel mai rapid om din lume

Marele maestru în Wing Chun Kung Fu, prieten și profesor al lui Bruce Lee, elev al celebrului Yip Man, William Cheung deține recordul mondial de viteză - cu 8,3 lovituri de pumn pe secundă. Acest record a fost înregistrat la Universitatea Harvard din Boston, Statele Unite ale Americii.

William Cheung a aprofundat metodele de cercetare științifică și a dezvoltat tehnica de execuție a loviturilor până acolo încât a devenit primul practicant de arte marțiale care a introdus în câmpul său de aplicare metode biomecanice avansate.

A studiat filmele de foarte mare viteză și tehnologia informatică. A fost primul om care a analizat prin descompunere mișcările din Wing Chun Kung Fu.

Pentru a promova ideile sale, a scris o mare varietate de cărți și articole.

De asemenea, a făcut demonstrații cu elevii săi, multipli campioni mondiali în Hong Kong, la

Campionatele de Celebritate în Kung Fu, ca artist al anului, la Sala Interioară a Kung Fu-ului din Hong Kong. Premiul constituie o onoare excepțională pentru meritele sale, dintre care nu ultimul a fost recordul mondial de viteză: 8,3 lovituri pe secundă.

Premiul de Celebritate în Kung Fu se acordă foarte greu și mai ales foarte rar. William Cheung deține al doilea premiu din toate timpurile. Negreșit, recordul este demn de a fi înscris în Cartea recordurilor, ca și cel care l-a realizat, întrucât este născut în 1941.

Deci, recordul a fost stabilit la 47 de ani. Acest fapt demonstrează că în artele marțiale nu există limită de vârstă.

CRISTIAN BUTARU ■

Garri Kasparov, un personaj aparte, un mare campion - 2)

- În septembrie anul trecut ați fost învins de un ordinator.

- Detest să pierd și accept cu atât mai puțin această înfrângere, încât o consider un fapt stupid, un nonsens chiar. Dar mi-a prins bine, ca dovadă că în luna mai mi-am luat revanșa în fața unui ordinator mult mai perfecționat. De fapt, un computer poate câștiga o partidă sau două, dar nu un meci desfășurat pe mai multe săptămâni.

- Cine nu vă cunoaște și nu prea a știut câte ceva despre șah vă compară cu McEnroe, după declarațiile belicoase pe care le faceți.

- Nu se poate compara. Eu vorbesc, polemizez, dar nu mă enervez niciodată. Comportamentul meu e întotdeauna ireproșabil. E-adevărat, cu câțiva ani în urmă am fost foarte agresiv față de conducătorii sovietici sau ai federației internaționale, dar era pur și simplu o chestiune de supraviețuire. Toți acești oameni, să nu uităm, voiau să mă elimine, să mă facă să dispar. Au trucat regulamentele, au influențat cursul evenimentelor, au multiplicat capcanele pentru ca eu să nu mai fiu campion al lumii. A trebuit să urlu, să iau poziție, să-mi apăr pielea.

- Anatoli Karpov a fost adversarul dumneavoastră declarat...

- Karpov reprezenta tot ceea ce constituia ținta luptei mele: abuzul de putere, corupția, intrigile, minciuna. Nimeni nu-mi poate reproșa de ce m-am purtat dur cu el.

- Unii gândesc că a-ți urî adversarul este o condiție indispensabilă a succesului.

- Și anumiți șahiști împărtășesc acest punct de vedere, eu nu. Sigur, în timpul desfășurării unei partide, pot avea gânduri de nemărturisit: să doresc ca toate nenorocirile din lume să se abată asupra celui din fața mea, să-l consider cea mai rea ființă umană care a trăit vreodată pe pământ, dar sunt momente trecătoare.

- Cezar este personajul istoric preferat. Un personaj controversat, totuși...

- Cezar a avut mult mai multe calități decât ne imaginăm. A fost un mare soldat, un șef incomparabil, un strateg perfect. A bulversat structurile Imperiului. Timp de 500 de ani, romanii au trăit cu ideea că monarhia este un nonsens și că numai republica poate salva omenirea. Cezar a schimbat toate acestea, în ciuda logicii comune. Să apari în fața scenei, să bați cu pumnul în masă și să re-creezi totul la trecerea ta, iată un lucru pe care îl apreciez mai mult decât orice.

(va urma)

Selecție și traducere
TEODORA OPREA ■

Cei mai iubiți dintre latini

Poate n-ați știut, poate nu v-a interesat, că vă stă capul în altă parte, de pildă cum să plătiți întreținerea și alte probleme existențiale, dar trebuie să aflați că printre cei mai iubiți oameni din lume se află dragii noștri rugbyști, care, de vreo câțiva ani aduc bucurii peste bucurii pe mai toate meridianele și paralelele lumii (că mapamondului nu putem zice, întrucât am avut baftă să fim școlarizați la timp și să știm că asta înseamnă hartă, nu planetă). Oricum, frații de gintă latină ne iubesc până la sufocare, dovadă că ne invită, cum s-a întâmplat recent la "Cupa țărilor latine", taman în pampasul argentinian, unde surorile din Franța, Argentina și Italia ne-au dat de la 40 de puncte în sus. Acest comportament duios al compatrioților noștri alergând bezmetic după un balon turtit a fost completat - nu trebuia să ne pierdem renumele - astă-vară. Vă amintiți, în inconștiența lor, juniorii carpatini s-au apucat să-i bată pe cei francezi, umplând de u[illegible] în primul rând, pe propriii conducători. Care, însă, s-au dezmeticit repede (săreau, bieții de ei, din deplasări) și au reclamat echipa (cum că unul de-al nostru l-a mușcat de, pardon de expresie, pe un adversar), restabilind normalitatea, adică răsturnând rezultatul. În aceste condiții, suntem în deplin consens cu cei care cer, în turnee "peste", diurne FIRA, adică vreo 150 lire sterline. Le merită, pentru bunătatea lor fără margini.

HERCULE LE CHAT

Mironoave

Adânc tulburat, după câte ni s-a spus, de deasa vedere a donșoarei consilier prezidențial-cotrocenian Elena Iorga (viitoare secretară de stat?), dom' ministru tânăr și sportiv Alexandru Mironov s-a pus pe amărâții de subordonați. I s-a pus, cum ar veni, pata pe unii dintre ei. De-o pildă, pe cei de la Federația română de schi-biatlon-bob-sanie, pe care i-a trimis (fără sediu, ar urma o licitație, pe care o va câștiga, zicem noi, Gigi Kent) tocmai la Sinaia. Că, zice demnitarul, trebuie să fie mai aproape de sportivi. Bine gândit, dar nu până la capăt. Păi, ca să fie trup și suflet cu sportivii, funcționarii federației ar trebui s-o dea pe ubicuitate. Adică să fie în Poiana Brașov, pentru schi alpin, la Predeal, cu ochii pe fondiști și biatloniști, prin Maramureș, pentru supravegherea săritorilor și, în fine la Sinaia, că și boberii simt nevoia unui îndemn. Am zis în fine? Am greșit, și la București, unde-i grosul trebii - corespondență internațională, vize și alte acareturi.

Sportul la jubileul ONU

Cu prilejul aniversării a 50 de ani de la înființarea Organizației Națiunilor Unite și a 40 de ani de când România este membră a ONU, Ministerul Tineretului și Sportului, prin Federația Română Sportul pentru toți (Spoti), a organizat "ONU Jubileu '95 - Săptămâna sportul pentru toți". Manifestările au cuprins sesiunea de comunicări "Sportul pentru toți - factor de echilibru și progres social", precum și un concurs de fotografie artistică și afiș sportiv cu tema "Sportul pentru toți - prilej de apropiere între oameni și națiuni". Lucrările premiate sau reținute de juriu au fost reunite într-o expoziție al cărei vernisaj a avut loc la sala Dalles. De asemenea, sub generoasa deviză "Rural sport", în comuna Crângu, județul Teleorman, au avut loc întreceri și demonstrații de sporturi tradiționale, iar bucureștenii au avut și ei posibilitatea să fie conectați direct prin intermediul acțiunilor desfășurate pe diverse baze sportive. Așadar, Spoti - o federație mică (secretar general, dna Aurelia Suciu), dar cu inițiative și realizări lăudabile. **(P.L. Dumitrescu)**

La Poiana Braşov

A patra ediție a Congresului și Campionatului Mondial de Rebus

La ora când citiți aceste rânduri, al IV-lea Congres și Campionat Mondial de Rebus a luat sfârșit. Desfășurat între 22-27 octombrie 1995, el a reunit reprezentanți din 17 țări și a însemnat o nouă demonstrație a popularității de care se bucură rebusul în întreaga lume. Vom publica în numărul viitor un amplu reportaj de la această manifestare. Până atunci vă oferim câteva aspecte, sperăm sugestive, de la întâlnirea ce a avut loc la Poiana Braşov. Reamintim cititorilor noștri că unul dintre principalii organizatori ai evenimentului a fost S.C. „Publicațiile Flacăra" S.A., societatea care patronează cea mai îndrăgită publicație de divertisment din România: Rebus.

Sărbătoarea spiritului descătuşat

Acest **al IV-lea Congres și Campionat Mondial de Rebus** poate fi, din nou, un prilej de a medita la noblețea unuia dintre cele mai îndrăgite jocuri ale minții.

Ideea de joc te îndeamnă să-l asimilezi unei discipline sportive. Se organizează o competiție, concurenții se prezintă și participă, sunt câștigători și învinși, laurii îi încununează pe biruitori. Dar ar fi prea puțin. Fiindcă nu e destul să fii ager, să-ți stăpânești exemplar emoțiile, să ai spiritul de confruntare bine conturat. Mai e nevoie, în acest caz, de lecturi bogate, de o stăpânire perfectă a sensurilor cuvintelor, de o mare capacitate de a le combina în chip surprinzător, aidoma unui poet, asemeni unui romancier. Mai e nevoie, de asemenea, de multă, multă cultură, de consultarea dicționarelor, a enciclopediilor, a numeroase tratate, de zăbavă în biblioteci!

Dar nici aceasta nu e de ajuns. Fiindcă se mai adaugă pasiunea, se mai adaugă harul care îi deosebește pe cei aleși de veleitari în orice domeniu, și care transpune rebusul într-un tărâm al libertății.

De aceea, nici nu e de mirare înflorirea pe care el a cunoscut-o la noi în perioada totalitarismului.

A fost unul din mijloacele de împotrivire la agresiunea exercitată asupra omului, un refugiu numai pentru inițiați, creat de ei și controlat de ei, cu un limbaj ezoteric, nu la îndemâna oricui. Dar viitorul său poate fi apreciat ca fiind sub auspicii favorabile în continuare, și în coordonatele libertății. Cea mai bună dovadă este chiar întâlnirea de la Poiana Braşov, o sărbătoare a spiritului descătuşat, un prilej de împrietenire, de îndemn la conlucrare în vederea celui mai fierbinte vis al omenirii: Pacea.

GEORGE ARION ■

Ospitalitate românească

Fotografii de PETRE COJOCARIU ■

A început concursul

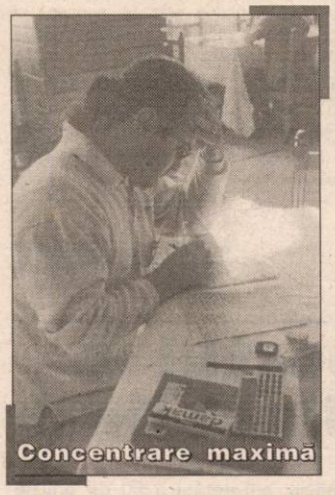

Concentrare maximă

Japonezi la foc de tabără

Clasamentele finale ale Campionatului Mondial de Rebusm - Braşov, 1995

- pe țări (echipe) -

1. SUA
2. Cehia
3. Ungaria
4. România
5. Turcia
6. Germania
7. Croația
8. Rusia
9. Japonia
10. Olanda, etc.

- individual -

1. Wei-Hwa Huang (SUA)
2. György Istvan (Ungaria)
3. Pavel Kalhous (Cehia)
4. Zack Butler (SUA)
5. Ron Osher (SUA)
6. Petr Vejchoda (Cehia)
7. Markus Gegenheimer (Germania)
8. Kresz Karoly (Ungaria)
9. Robert Babilon (Cehia)
10. Pero Galogaza (Croația)
11. Florin Georgescu (România)
13. Constantin Manea (România)
19. Lörincz Emeric (România)
23. Dragoş Luca (România)

Alexandru Mironov față-n față cu...

Ultima oră: **Lui C. V. T. i s-a mai ridicat imunitatea cu 2 cm !**

6032

B... ...pală
...SECUIESC

Din 1985, Adrian Păunescu NU mai are nici o legătură cu FLACĂRA.

2

Flash: **Diplomația și filosofia istoriei**

8-9

Reportaj: **Cei care trăiesc din sânge**

Nr. 45 ● 8 - 14 noiembrie 1995 ● 16 pagini - 500 lei

Flacăra

Fondată în 1911 de C.BANU

Editată de S.C. Publicațiile FLACĂRA S.A.

Președinte - director general GEORGE ARION

Redactor șef Răzvan Dumitrescu

Premiul MAȘINA DE SCRIS a fost acordat. Începe un nou concurs. Valoarea premiului se menține la **1.000.000** de lei

pag. 12 - 13

Acest om asigură sănătatea sau boala noastră?

Ne-am gândit să-i ajutăm pe mai-marii PDSR să se debaraseze de cei care comit ilegalități.

În acest număr,

Totul despre afacerea prefectului Nițulescu

(pag. 12)

Dialog cu Sebastian Sârcă

pag. 7

Inedit: **În decembrie '89, SECURITATEA nu s-a desființat. S-a reorganizat !**

pag. 5

În numărul viitor: **Un senzațional material despre DURREF. Andrei Hododi ne-a trimis o consistentă dezmințire. Răsturnare de situație? Vom vedea !**

Angst

Sos. Bucuresti-Târgoviste, nr. 298 BUFTEA
Tel/fax: 40-1-311.03.12

Diplomația și filosofia istoriei

Dl ambasador al Egiptului la București, Khaled Mahmoud El - Komy, abordează actul diplomatic ca un exercițiu al încrederii și înțelegerii pornind de la o anumită filosofie asupra mersului istoriei. Iar în scara de valori a acestei filosofii la loc de cinste se află speranța în pace și în spiritul de cooperare. Născut la Cairo în 1943, după studii de economie și științe politice a intrat în diplomație în 1966. După obținerea doctoratului și efectuarea mai multor misiuni în străinătate - la Istanbul, Roma, La Valetta, Abidjan, Praga, de peste un an de zile se află la București în fruntea misiunii diplomatice a țării sale.

"O pace parțială în Orientul Mijlociu poate produce frustrări și nemulțumiri"

■ este de părere dl ambasador al Egiptului, dr. Khaled Mahmoud El-Komy

- Domnule ambasador, se știe că în evoluția situației din Orientul Mijlociu, Egiptul a jucat și joacă un rol principal. Care credeți că vor fi următorii pași către o reglementare pașnică a situației din această regiune?

- Înainte de a vă răspunde la această întrebare, aș vrea să precizez anumite puncte esențiale. Pacea este o parte importantă a caracterului și civilizației noastre. Dacă nu ar fi existat o asemenea concepție nu am avea astăzi o istorie și o civilizație ca a noastră. Ideologia și încrederea noastră în pace nu sunt, așadar, elemente conjuncturale, tactice, ci este vorba despre o opțiune strategică. Este piatra unghiulară a diplomației noastre, care nu este una duplicitară. Orientul Mijlociu, deci inclusiv Egiptul, a suferit imens în ultimii 50 de ani. Am pierdut aproape totul, de la viețile oamenilor, până la elemente de infrastructură și de civilizație. Așa încât noi credem cu putere într-o pace reală și în securitate pentru toți din regiune. Dar când vorbim despre pașii care trebuie făcuți pentru viitorul păcii, este clar că trebuie îndeplinite niște condiții. Trebuie ca toate părțile din Orientul Mijlociu să ia parte la realizarea unei păci globale, inclusiv Siria și Libanul. Tunurile nu trebuie să hotărască viitorul acestei regiuni. Se impune, așadar, ca toate părțile din regiune să participe la acest proces și să dea dovadă de mai multă flexibilitate. Iar ca să se câștige încrederea tuturor nu sunt suficiente bunele intenții și cuvintele, ci acțiunile, faptele. **Toate părțile** trebuie să manifeste această încredere. Nu pot să știu în detaliu ce se va întâmpla în viitor, dar ceea ce aș dori este ca fiecare parte să demonstreze mai multă flexibilitate și încredere reciprocă. Nu există alternativă la coexistență. Cooperarea deplină în regiunea Orientului Mijlociu trebuie să se bazeze în principal pe o pace globală în zonă și anume pace și securitate pentru toate părțile, bazată pe egalitate, dreptate, eficiență. Pe de altă parte, țările comunității internaționale trebuie să-și îndeplinească toate responsabilitățile ce le revin pentru a grăbi procesul de pace. Cred totodată că deplina cooperare economică, tehnică între țările din Orientul Mijlociu se poate înfăptui pe măsură ce se realizează o pace globală. O pace parțială ar putea să producă nemulțumiri și frustrări într-o parte sau alta.

- În acest context, sperați că se va materializa acordul de pace dintre Israel și Siria?

- Sper de bună seamă în aceasta, dacă fiecare parte va ține seama și va contribui la realizarea scopului unei păci reale și nu să caute să obțină anumite avantaje pe seama celeilalte părți. Sunt totodată necesare flexibilitatea și încrederea reciprocă în sensul că securitatea poate fi egală pentru fiecare și nu pentru una dintre părți în dauna celeilalte. Dacă asemenea condiții sunt îndeplinite, orice este posibil.

O coincidență fericită a făcut ca în aceste zile să fi avut loc, la reședința dlui ambasador, lansarea numărului special al revistei „Secolul 20" consacrat Egiptului. Un adevărat regal de nume prestigioase, care realizează un tablou „spiritual" al țării faraonilor din vremuri străvechi până astăzi.

- În legătură cu manifestările fundamentalismului islamic, credeți că acest fenomen poate provoca instabilitate nu numai într-o țară anume, ci chiar în regiuni întregi ale lumii?

- Termenul de fundamentalism este importat în lumea islamică din exterior. Acest termen era cunoscut numai în iudaism și creștinism. În lumea islamică, termenul a fost importat de curând.

Aș vrea să precizez că ceea ce dv. numiți fundamentalism islamic este practic acum terorism. Islamul este una dintre cele mai tolerante religii. Dumnezeu este unul pentru fiecare om din orice religie. Se știe că religia nu este împotriva omului, ci aduce stabilitate, certitudine, pace în oameni și în popoare. Sub faldurile steagului islamic unii încearcă să obțină puterea politică. Iar pentru aceasta recrutează tineri frustrați, dezorientați, foarte mulți dintre ei șomeri. Desigur, șomajul nu este singura motivație, dar este o cauză importantă pentru că dacă acești oameni ar avea o ocupație, nu ar mai recurge la astfel de mijloace. La fel se întâmplă și în Europa cu neofasciștii, neonaziștii, cu tinerii **punk** sau **skinheads.** Soluția, după părerea mea, ar fi să li se găsească un rost acestor tineri. Fiind un fenomen internațional pe care îl întâlnești și în țări bogate precum SUA, Japonia sau în Europa occidentală, terorismul, extremismul nu pot fi înlăturate decât dacă se pune mână de la mână într-o acțiune comună de zăgăzuire a fenomenului. Președintele Hosni Mubarak spunea că trebuie să fim atenți pentru că terorismul atacă toate societățile, întrucât logica lui este oarbă. Acestea sunt realități politice care nu pot fi ignorate.

- Care este aprecierea dv. în legătură cu relațiile dintre țările noastre și ce perspectivă de viitor întrezăriți?

- Sunt foarte bucuros să constat că între țările noastre sunt condiții ca relațiile să fie excelente. Vă reamintesc faptul că peste câteva luni vom sărbători 90 de ani de la stabilirea relațiilor diplomatice dintre țările noastre. România a stabilit relații diplomatice cu Egiptul încă din 1906, înaintea unor țări europene, cum ar fi Austria, pentru că a privit de la început Egiptul ca pe o poartă spre Est, nu numai spre Orientul Mijlociu. Aceste relații s-au dezvoltat ulterior foarte bine, volumul schimburilor reciproce fiind foarte mare pentru condițiile de atunci. Mulți români s-au integrat în societatea egipteană păstrându-și credința. Deci, cred că înainte de toate, există o înțelegere și o încredere spontană între cele două popoare. În schimburile economice și comerciale ale României, Egiptul ocupă acum locul 6-7. Relațiile politice sunt și ele foarte bune. Anul trecut, președintele Mubarak a vizitat România, iar acum, în luna noiembrie, președintele Iliescu va vizita Egiptul. În afară de aceasta, au avut loc intense schimburi de diverse delegații. Într-un articol pe care l-am scris recent în cel mai mare ziar din Cairo, "Al Ahram" am vorbit despre un drum al prieteniei reale dintre țările noastre. Dincolo de rapoturile oficiale, se realizează **o personalizare** a lor, se stabilesc fecunde raporturi culturale, umane, așa încât se poate vorbi de o relație naturală între cele două popoare.

ȘTEFAN NICOLAE ■

PUBLICATIILE FLACĂRA

Societate comercială înmatriculată la Oficiul Registrului Comerțului București sub nr. J. 40/5888/1991 din 04.07.1991

Consiliul de Administrație:
Președinte - director general: **GEORGE ARION**
Membri: **Manuela Vasiliu Arion, Ion D. Goia, Alexandru Păsărin**
Director juridic - personal: **CORNELIU OLTEANU**
Director difuzare: **MANUELA VASILIU ARION**
Secretariat: **Mihaela Caroline Mușat** 222.33.31; 222.33.44; (2002)
Adresa: București, sectorul 1, Piața Presei Libere nr. 1, cod 71341.
Telefoane: 223.15.10; 223.15.20; 223.15.30; 223.15.40, 223.15.12, 223.15.37, 223.15.44, cu interioarele din paranteze
Fax: 222.82.89
Cont lei - 40.72.30.110.496 BCR, sector 1, București
Cont valută - 47.21.6.16.0431.0 BCR, sector 1, București.

FLACĂRA

Redactor șef: **RĂZVAN DUMITRESCU**
Secretar general de redacție: **ADRIAN PETRESCU**
■ **POLITICĂ** - Răzvan Butaru, Tudor Călin Zarojanu
■ **EXTERNE** - Ion D. Goia, Ștefan Nicolae
■ **CULTURĂ** - Remus Andrei Ion
■ **SOCIAL** - Alexandru Arion, Lucia Ștefanovici
■ **SPORT** - Pompiliu L. Dumitrescu
■ **REPORTERI SPECIALI** - Liliana Petruș, Toma Roman jr., Horia Țurcanu
■ **INVESTIGAȚII** - Matei Dumitru
■ **FOTOREPORTERI** - Petre Cojocariu, Florin Ioniță
■ **CORESPONDENȚI ÎN ȚARĂ:** Pașcu Balaci, Ion Ceacâru
■ **CORESPONDENȚI ÎN STRĂINĂTATE:** Alexandru Graur (Italia), Mihai Rusu (Germania), Emanuel Tânjală (SUA)
■ **SECRETARIAT DE REDACȚIE** - Crina Gorgoi
■ **CORECTURĂ** - Maria Antonescu, Angela Ștefănescu

FLACĂRA BIS magazin

Redactor șef: **LIVIU TIMBUS**

REBUS REBUSACHE maxi SKANDY

Director publicații de divertisment: **ALEXANDRU PĂSĂRIN**
Redactori șefi: **MIHAI ZGUBEA** ("Rebus") **CONSTANTIN GRIGORE** ("Rebusache")
Aurel Ștefan Alexandrescu, Dan Popa, Simona Păsărin, Simona Simzianu; telefon: 2036.

REVISTA PENSIONARILOR

Redactor șef: **BRÎNDUȘA NICOLAE**
Dan Gheorghe, Elena Ghera

ȘEF COMPARTIMENT COMPUTERE: Cristina Chițulescu
TEHNOREDACTARE COMPUTERIZATĂ 222.67.38: Mihaela Anghel, Maria Călin, Nicoleta Burtea, Eugen Mațotă, Cezar Munteanu, Doru Vintilă
DIFUZARE 222.66.28: Marian Anton, Gabriel Bumb, Cora Cioceanu, Marian Frunzeanu, Doru Iancu, Valerică Leon, Neculai Luchian, Marius Procopie, Nicolae Șerban,
PERSONAL (2128): Adrian Boicescu
FINANCIAR-CONTABIL: Viorica Tudor, Gabriela Ionescu, Florența Tudor, Anghel Elena
ADMINISTRATIV (2128): **Dan Mircea Popa**, Marian Băicoianu; Liliana Crețu, Mariana Sănduleasa

Cititorii din străinătate se pot abona prin Societatea Comercială "Publicațiile Flacăra" S.A.

TIPARUL: **OMEGA PRESS INVESTMENT S.A.**

Revista FLACĂRA utilizează informații furnizate de agenția MEDIAFAX

Viața sub un președinte de regat

George Arion

Alternativa 2000

Am urmărit cu mare interes și plăcere emisiunea lui Gabriel Giurgiu, difuzată într-o duminică noaptea pe programul 2 al TVR. Invitați - Andrei Pleșu și Varujan Vosganian. Tema în dezbatere - înființarea unui nou partid, modern, deschis la valorile noi ale timpului în care trăim, încercând să rezolve cu onestitate problemele grave și multiple ale societății românești contemporane. Și, lucru de mirare pentru o formațiune politică, fără obsesia puterii cu orice preț. Printre cei care au aderat la programul „Alternativei 2000" se află oameni fini, cultivați, fără implicări dubioase în viața noastră de zi cu zi. Dar și fără șansa de a ne reprezenta vreodată. Întâlnirea lor sub pavilionul acelorași idei generoase seamănă într-un fel cu jocul cu mărgele de sticlă al lui Hermann Hesse. Este sclipitor, dar de o nobilă ineficiență, minunat, însă perfect gratuit. Și este semnificativ pentru prăpastia care se cască pe zi ce trece între omul obișnuit și intelectualul român. Primul este hărțuit de necazurile cotidiene, de imposibilitatea de a asigura familiei un trai decent, circulând prin cea mai mare expoziție de bunuri ispititoare și inaccesibile care este azi România; celălalt, dezgustat de marasmul politicianismului, de abjecția parvenitismului, de lupta pentru supraviețuire a populației, se refugiază tot mai mult în lumea conceptelor, a soluțiilor utopice, care îi fac existența suportabilă, uneori ironizată cu deosebită satisfacție. Consecințele acestui hiatus sunt nefaste și vor accentua neîncrederea dintre membrii colectivității noastre, incapabili să restabilească un dialog benefic pentru întreaga obște. Elocventă mi s-a părut o secvență din respectiva emisiune. La un moment dat, mirat de telefoanele telespectatorilor care îi puneau întrebări numai lui Varujan Vosganian, redactorul s-a întrebat care este motivul ocolirii sistematice a lui Pleșu. La care acesta, candid, i-a răspuns prompt (citez cu aproximație): „Așa par eu, mai nătâng". Cine poate face despre sine însuși o astfel de afirmație și încă în văzul tuturor, n-are nici o șansă să ajungă în fruntea obștii și să-i conducă destinele. Personal, aș vota un președinte ca Andrei Pleșu. Dar electoratul ar prefera oare pe cineva care e bântuit de îndoieli, care în locul demagogiei statuare propune cinstea variantelor și în loc de obsesia puterii are credința că oricine poate fi înlocuit?

Tare mi-e teamă că nu suntem încă pregătiți pentru așa ceva. Iar „Alternativa 2000" va mai fi un produs sclipitor apărut la noi numai în beneficiul câtorva inițiați, care, la adăpostul culturii și al himerelor izvorâte din mintea lor strălucită, vor fi departe de „vuietul vremii".

Pentru contra

Radocea contra Răboacă

În jurul Comisiei Naționale de Statistică s-a iscat un scandal de proporții. Senatorul Partidului Socialist, Gheorghe Răboacă, l-a acuzat public pe președintele C.N.S., Alexandru Radocea, că a umblat la niscaiva date și la ceva indicatori pentru a îmbunătăți imaginea Guvernului în țară.

Reacția domnului Radocea nu s-a lăsat mult așteptată. Domnul a chemat ziariști și le-a explicat că românii mănâncă la fel de mult ca englezii și a încercat să demonstreze prin niște calcule sofisticate că este obiectiv. Neavând nici un statistician în redacția noastră, nu putem spune dacă domnul Radocea are sau nu dreptate. În schimb, după ce a lansat câteva replici dure la adresa domnului Răboacă („senatorul cu mintea aburită", „profesorul ar trebui să vină aici să ia lecții" etc.), a dat acestui conflict o turnură clar politică.

Domnul Radocea a susținut că a fost curtat de Partidul Socialist, că i s-a oferit un post de conducere pe lângă domnul Mohora, dar că a refuzat și de aceea domnul Răboacă l-a așteptat la cotitură. Cert este că în momentul de față Comisia Națională de Statistică se află în continuare sub controlul direct al Guvernului și ea, teoretic, poate fi folosită pentru cosmetizarea pre-electorală a Partidului Democrației Sociale din România.

Senatorul Răboacă a venit totuși cu o idee bună, și anume, trecerea Comisiei Naționale de Statistică sub control parlamentar.

Pentru mai - marele statisticii din România, parlamentarul Răboacă este „senator cu mintea aburită". O zice persoana din imagine, responsabil cu aburirea cetățenilor.

Zgâmbău contra Urse

La începutul săptămânii trecute, studenții au cedat. Constantin Zgâmbău, liderul Ligii Studenților din Arte Plastice, a cedat extremismului sau, mai bine zis, metodelor extremiste. El umblă prin oraș cu ilice, bundițe și itari și vrea să blocheze trenuri. Printre colegii lui circulă zvonul că ar fi obsedat de gări de când s-a bătut pe motive revoluționare cu niște impiegați de mișcare.

Zgâmbău a vrut să se lege lunea trecută de șinele din Gara de Nord, dar charisma lui n-a reușit să adune decât patru adepți ai protestelor extreme. Fiindcă impiegații de mișcare se asemenea greva ar mai fi continuat pașnic chiar trei, patru zile, Puterea, sub spectrul înghețării anului universitar, ar fi aprobat toate revendicările.

cunseseră de frică, Zgâmbău a avut un schimb de replici cu niște majori de la Poliția T.F. și a plecat supărat că nu a avut priză la mase.

De fapt, între Zgâmbău (vicepreședinte al Confederației Studenților din România) și Liga Studenților din Universitatea București a izbucnit un conflict. În timp ce primul o face pe radicalul, ceilalți, conduși de Cristian Urse, au suspendat greva studențească. Între Zgâmbău și Urse a fost un război al comunicatelor, încheiat în coadă de pește.

Studenții au încetat greva pe baza unor promisiuni făcute de mai multe partide parlamentare care au promis că vor modifica Legea învățământului. Între ei și Parlament+Liviu Maior a fost un război de uzură. Noi credem că

Evenimente mari, evenimente mici

Vadim contra apartamentelor, Sava și Timofte, Dumitru Iliescu, Sever Mureșan, Mugur Isărescu, Ion Iliescu, George Bush, Niculae Spiroiu, U.D.M.R., S.R.I., Mihai Pelin și, cu voia dumneavoastră, revista Flacăra

Butimanul național C.V.T. e vizibil speriat de spectrul ridicării imunității sale parlamentare. Din acest motiv a bătut în retragere în ceea ce privește atacurile la adresa președintelui Ion Iliescu, dar lovește haotic în toți cei care par că doresc inculparea sa. Prima victimă a fost deputatul P.N.Ț.C.D. Cornel Sturdza Popovici. Acesta, în 1991, a fost autorul unui accident de mașină soldat cu moartea unui copil. Cazul fusese clasat, deputatul Sturdza declarat nevinovat, dar V.C. Tudor, de frică să nu i se ridice lui imunitatea parlamentară, cere ca deputatul P.N.Ț.C.D. să fie declarat vinovat pentru omor din culpă.

Tot de frică să nu cumva să fie el judecat, cere cu furie să ajungă în fața tribunalului generalii Dumitru Iliescu, șeful S.P.P., și exministrul Niculae Spiroiu. Tot prin metoda „ba p'a mă-tii", sunt făcuți praf Mihai Pelin, realizatorul Cărții Albe a Securității, senatorii P.D.S.R. Radu Timofte și Constantin Sava, din comisia de apărare. Să fi uitat senatorul Vadim că în umbra statuii mareșalului Ion Antonescu pe care a plantat-o în Slobozia, în fața Poliției, s-a ghiftuit la restaurantul preferat al lui Nicu Ceaușescu cu fleici și alte produse de geniu ale spiritualității românești chiar cu senatorul Sava și că nu de mult a sărit în apărarea acestuia când Sava s-a umplut de ridicol cu primele sale cuvinte din această legislatură? Oricum, ciracii lui Vadim au pata pusă și pe onor publicația noastră. După ce ne-au atacat în revista România Mare, au fost foarte scârboși cu redactorul nostru prezent la conferințele săptămânale de presă ale P.R.M.

Senatorul Constantin Sava (PDSR) a stat la masă cu C.V.T. Nu bănuia atunci că va fi victima instabilului senator PRM. Poate că din pățanie în pățanie vor învăța și mai - marii zilei câte ceva din proverbul „cine s-a fript cu ciorbă, suflă și în iaurt".

TOMA ROMAN jr. ■
LUCI ȘTEFANOVICI ■

Puls

Infirmări? Nu. Tot confirmări!

Spuneam în numărul trecut al revistei noastre că o serie de evenimente recente confirmă afirmațiile pe care presa independentă le-a făcut în ultimii ani.

Este vorba, printre altele, despre cosmetizarea cifrelor statistice, despre transformarea țării într-o zonă în care totul este posibil și în care comisioanele grase au devenit un obicei și, nu în ultimul rând, despre faptul că recentul conflict C.V.T. - Ion Iliescu ne întărește convingerea că trăim într-un stat prezidențial în care orice se poate întâmpla dacă vrea domnul de la Cotroceni.

Să vedem acum dacă o serie de semnale apărute în aceeași presă independentă sunt de natură să infirme anumite temeri ale cetățeanului.

Cu voia dv., stimați cititori, voi începe prin a mă referi la un articol apărut în nr.420 al cotidianului "Ziua", sub semnătura lui Liviu Vălenaș. Se spunea acolo că o sursă din interiorul SRI a dezvăluit unor redactori un fapt cutremurător. Anume că, un colectiv special din cadrul instituției cu pricina a elaborat deja sinteza asupra alegerilor din 1996 în care, atenție, Ion Iliescu urmează să fie reales cu 55% din voturi!

Potrivit articolului respectiv, cam tot atât va obține și coaliția guvernamentală, despre a cărei componență se afirmă însă că nu a fost conturată definitiv.

Cu alte cuvinte, rezultatul alegerilor din 1996 este deja stabilit, căci ce alt mesaj s-ar putea desprinde din materialul la care m-am referit?

Stau și mă gândesc ce spune el, cetățeanul, când citește un asemenea articol? Probabil că reacțiile se împart în două categorii. Bănuiesc că există cititori care dau crezare celor afirmate, la fel cum există cetățeni cărora articolul cu pricina li se pare mult prea subțire pentru a fi demn de luat în seamă.

Vă mărturisesc că atunci când este vorba despre o chestiune capitală (precum cea a alegerilor, care într-un stat de drept ar trebui să fie cât se poate de libere și democratice), am serioase rezerve în legătură cu afirmații tranșante care nu se bazează pe o argumentație solidă.

Dacă însă mă întrebați ce părere am despre articolul publicat în cotidianul "Ziua", nu voi fi în stare să vă răspund tranșant, din două motive la care mă voi referi în cele ce urmează. Îmi amintesc foarte bine despre o întâmplare trăită pe data de 2 octombrie 1992 când, ca redactor al revistei „Zig-Zag", mi-a fost dat să văd ceva incredibil.

Este vorba despre buletine de vot, tocate mărunt și incendiate, descoperite într-o ghenă de gunoi din apropierea Liceului "Eugen Lovinescu", în incinta căruia fuseseră amenajate secțiile de votare 981 și 984. Pe unele foi se puteau distinge frânturi din ștampilele de control, unul dintre documente fiind aproape intact. Se putea vedea clar semnul "VOTAT" aplicat în chenarul rezervat Convenției Democratice. Ne-am adresat atunci Ministerului de Interne, mai precis biroului "Elector '92" cu sesizarea care poartă numărul de înregistrare 37.365.

Nu puteam înțelege cum s-a întâmplat așa ceva când, potrivit legii, buletinele de vot aveau un regim cât se poate de clar stabilit, iar transportarea acestora se făcea sub pază, organelor de poliție revenindu-le și sarcina de a asigura protecția secției de votare pe o rază de 500 m! Culmea, procesul-verbal privind rezultatele votării de la secția 984, pe care l-am consultat atunci, nu semnala nici cel mai mic incident. Și totuși, la ghena de gunoi se aflau buletine de vot purtând însemnele acestei secții. O pungă cu astfel de documente incendiate a poposit și pe masa secretarului de stat Crăciun, din Ministerul de Interne.

Mă veți întreba probabil ce s-a întâmplat? Nimic. Absolut nimic. Nici până astăzi nu cunosc rezultatul cercetărilor, presupunând că cineva a început vreo anchetă. Și au trecut trei ani de la evenimentul relatat. Și buletinele de vot erau cât se poate de oficiale, din moment ce pe ele erau aplicate ștampilele de control ale secțiilor de votare menționate. Este prin urmare cât se poate de clar că, cel puțin în acest caz, procedura de vot a fost viciată de o mână misterioasă.

Cunoscând toate aceste lucruri și necunoscând vreo persoană care să fi dat socoteală pentru această faptă incalificabilă, nu pot garanta că astfel de lucruri nu se vor repeta.

Revenind în anul preelectoral 1995 se cuvine să menționez și cel de-al doilea motiv care mă pune în imposibilitatea de a da un răspuns tranșant în legătură cu articolul publicat în cotidianul "Ziua". Potrivit legii, de mai bine de doi ani, fiecare cetățean cu drept de vot ar fi trebuit să se afle în posesia cărții de alegător. Dar nu se află. Există toate șansele să asistăm la o nouă bulibășeală, exact în perioada premergătoare viitorului scrutin, când se vor întocmi listele cu cei care au drept de vot. Pentru că doar cartea de alegător putea elimina o sumedenie de neconcordanțe, de genul celor înregistrate în 1992.

Așa stând lucrurile, există loc pentru fel de fel de speculații. Ciudat este însă faptul că actuala putere nu face absolut nimic concret în vederea eliminării unor astfel de temeri.

Ba dimpotrivă, acționează de o asemenea manieră, încât ai senzația că scopul mai marilor zilei este acela de a întrona dubiul în toate compartimentele societății.

RĂZVAN DUMITRESCU ■

Coposu după Coposu

În momentul în care a fost scris acest articol, președintele PNȚCD, domnul Corneliu Coposu, se zbate între viață și moarte. La Spitalul Universitar București agitația domnește peste tot. O ciudată amestecătură de ziariști, politicieni și bodyguarzi se învârt pe culoare în așteptarea unor vești. Diagnosticul oficial este afecțiune cardio-respiratorie pe fondul unei afecțiuni pulmonare. Unele surse - printre care cotidianele Evenimentul Zilei și Ziua - spun că situația este fără ieșire. Bulina roșie afirmă că este vorba de metastaze pulmonare și metastază cerebrală. În Ziua a apărut chiar că domnul Coposu s-ar afla în starea de moarte clinică ireversibilă. Din informațiile verificate de noi reiese că domnul Coposu nu supraviețuiește decât cu ajutorul respirației mecanice făcută cu niște aparate sofisticate. Comisia medicală formată din 14 personalități medicale românești păstrează tăcere, purtătorul ei de cuvânt, secretarul de stat dr. Dan Georgescu, mărginindu-se să declare doar că starea domnului Coposu este critică. Dintre personalitățile politice care au reușit să pătrundă în salonul unde se află domnul Coposu îi amintim pe deputații PNȚCD Ion Diaconescu, Remus Opriș, Mircea Ciumara, pe senatorul Dudu Ionescu și, în mod uimitor, pe directorul SRI, Virgil Măgureanu.

În momentul de față în PNȚCD există, în opinia noastră, cel puțin trei grupări importante ale căror interese sunt de multe ori divergente. Toate aceste grupări sunt unite în jurul personalității lui Corneliu Coposu. În momentul în care acesta nu se va mai putea ocupa deloc de partid, între tabere va izbucni un război pe față care va duce mai mult ca sigur la ruperea PNȚCD. Nici unul dintre grupurile de interese nu are în frunte o personalitate de talia domnului Coposu.

Domnul Coposu este singurul politician român care a avut un rol important înainte de venirea comuniștilor la putere. În 1946 a fost secretar general adjunct al PNȚ, a făcut parte din anturajul lui Iuliu Maniu. Instaurarea regimului totalitar și cei 17 ani de închisoare l-au prins când era un om politic deja format. Cu deosebită abilitate după 1990 a reușit să construiască din PNȚCD singurul partid din România care nu a suferit sciziuni importante având în același timp și o putere apreciabilă în teritoriu.

Când domnul Coposu a lipsit pentru un tratament de mai lungă durată, în PNȚCD și în Convenția Democratică din România au izbucnit nenumărate conflicte. Datorită unor orgolii exacerbate și greșelilor domnului Emil Constantinescu, CDR a fost părăsită de câteva partide importante. În PNȚCD situația era asemănătoare. Doar revenirea domnului Coposu în țară a adus după sine detensionarea situației din partid.

Gruparea cea mai bine situată din partid care ocupă câteva funcții-cheie este cea strânsă în jurul deputatului Mircea Ciumara, secondat de alți doi parlamentari importanți. Acest grup și-a făcut mulți dușmani mai ales în organizațiile de tineret ale partidului și în teritoriu. Adversarii îi numesc pe Mircea Ciumara, Remus Opriș și Dudu Ionescu „banda neagră" și cred că aceștia înclină să pactizeze cu PDSR pentru o eventuală guvernare. Printre numele vehiculate drept posibili succesori ai lui Corneliu Coposu se numără Mircea Ciumara, senatorul Radu Vasile sau, ca o soluție de compromis, prim-vicepreședintele Ion Diaconescu. Practic, în eventualitatea numirii oricăruia dintre aceștia vor exista nemulțumiți care s-ar putea să părăsească PNȚCD. Congresul partidului a fost amânat pentru luna ianuarie 1996. Atunci, cu foarte puțin timp înaintea alegerilor locale și generale o sciziune de proporții ar putea fi catastrofală nu doar pentru PNȚCD ci și pentru CDR. CDR ar putea să-și piardă rolul de principală grupare a opoziției. Singura soluție să nu se întâmple așa ceva ar fi ca în eventualitatea dispariției lui Corneliu Coposu să urmeze tot Corneliu Coposu sau să poată fi măcar menținută, în ciuda orgoliilor, linia morală și politică impusă de el până acum.

TOMA ROMAN jr. ■
LUCI ȘTEFANOVICI ■

Flacăra vă prezintă, în premieră, un document unic

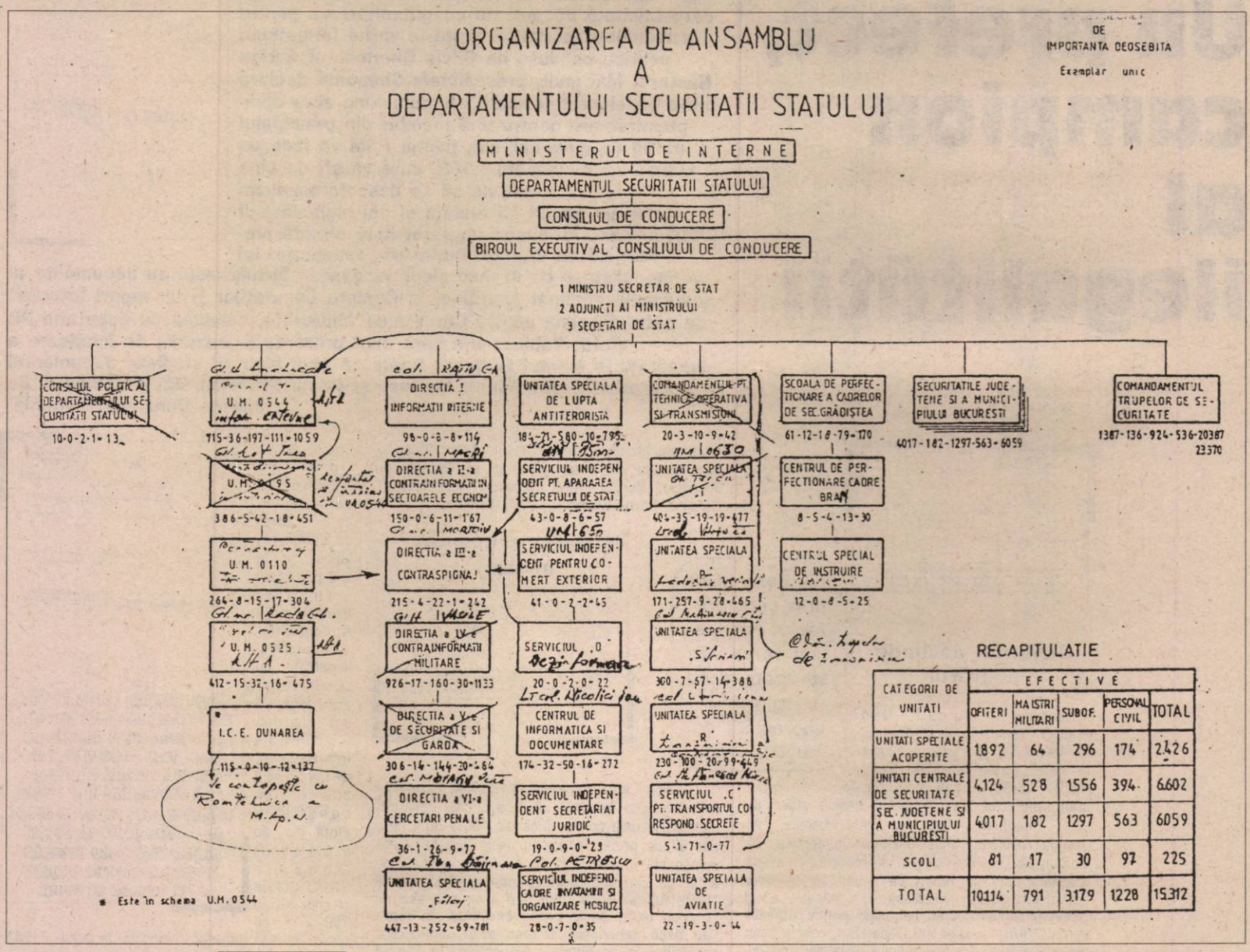

CATEGORII DE UNITATI	EFECTIVE				
	OFITERI	MAISTRI MILITARI	SUBOF.	PERSONAL CIVIL	TOTAL
UNITATI SPECIALE ACOPERITE	1892	64	296	174	2426
UNITATI CENTRALE DE SECURITATE	4124	528	1556	394	6602
SEC. JUDETENE SI A MUNICIPIULUI BUCURESTI	4017	182	1297	563	6059
SCOLI	81	17	30	97	225
TOTAL	10114	791	3179	1228	15312

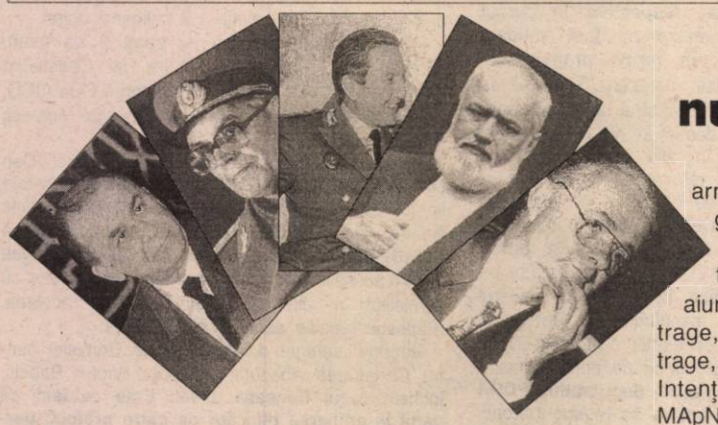

În decembrie '89, Securitatea nu s-a desființat. S-a reorganizat !

Despre organizarea fostului "Departament al Securității Statului" s-a scris mult. Desființarea acestui organism de represiune a fost anunțată cu surle și trâmbițe încă din 22 decembrie '89. Asupra numărului celor care lucrau practic în Securitate s-au făcut o mulțime de speculații. Pentru cititorii Flacăra, în exclusivitate, publicăm o schemă, în facsimil, fost exemplar unic, document de o importanță deosebită, din mai multe puncte de vedere. Această schemă privind organizarea de ansamblu a Securității a fost adnotată și modificată în chiar seara zilei de 22 decembrie în Ministerul Apărării Naționale de către grupul Iliescu-Militaru-Stănculescu-Voican-Măgureanu, grup care a condus de fapt, din Drumul Taberei, acțiunile armatei. Răposatul general Gușe se afla în acel timp în fostul CC întrebându-se aiurit "Dacă armata nu trage, Securitatea nu trage, atunci cine trage?" Intențiile grupului din MApN nu au vizat, în acele zile în care cetățenii erau chemați "cu piepturile goale" la televiziune, desființarea unităților speciale ale Securității, unități ce dispuneau, în total, de un număr de 1.105 ofițeri, 399 maiștri militari, 115 subofițeri și 160 de angajați civili. Adnotările efectuate de generalul Militaru și de Voican Voiculescu pe schemă confirmă menținerea în activitate și a Unității Speciale de Aviație a Securității, unitate formată din 22 de ofițeri, 19 maiștri și 3 subofițeri. Ce elicoptere zburau oare deasupra capitalei împrăștiind gloanțe?

Ce au desființat însă emanații? Direcția de contrainformații militare (a IV-a) și Direcția de securitate și Gardă (a V-a). Prioritară a fost însă atunci trecerea în subordinea Marelui Stat Major a Centrului de Informații externe, a Serviciului D, de dezinformare, și a Serviciului de Contrainformații Externe.

Suntem în măsură să prezentăm, în premieră absolută, efectivele reale ale Departamentului Securității Statului. Fără a pune la socoteală informatorii de rând, plătiți sau nu, putem conchide că au existat 15.312 securiști, 72 ne-au anchetat penal, 447 ne-au ascultat telefoanele, 388 ne-au citit scrisorile, 781 ne-au filat pe stradă prin parcuri și în concedii, iar de dezinformarea noastră s-au ocupat numai 22, în 22 decembrie '89. Dacă la această schemă mai adăugăm ceva personal, fiindcă nu-i așa, democrația necesită o apărare mai eficientă a societății și a individului, ne putem face o idee vagă asupra efectivelor celor 8 servicii de informații care au înlocuit Departamentul Securității Statului.

MATEI DUMITRU ■

Corupţie în judeţul Giurgiu

Un prefect, campion al ilegalităţii

De curând, mărimile din PDSR anunţau că vor trece la curăţirea partidului, înlăturând persoanele corupte. Faptul acesta venea suspect de repede după ameninţarea lui Corneliu Vadim Tudor că va da publicităţii documente compromiţătoare pentru personaje importante aflate la vârful formaţiunii politice conduse de Oliviu Gherman şi Adrian Năstase. Mai mult, preşedintele Senatului declara într-o emisiune televizată că, publicând acte compromiţătoare pentru unii membri din principalul partid de guvernământ, liderul PRM va face un mare bine conducerii PDSR, care va şti de cine trebuie să se descotorosească.

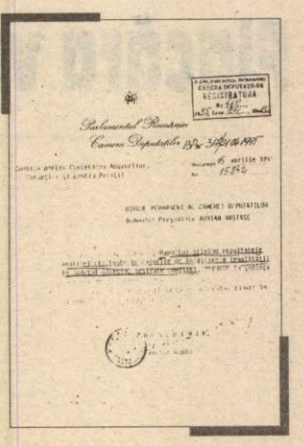

Ne-am gândit să ajutăm şi noi high-class-ul PDSR arătând cu deştu' acuzator spre ograda prefectului de Giurgiu. Dorim să-i reamintim lui Adrian Năstase că în mod sigur va găsi în buzunărasul cu documente al costumului destinat apariţiilor în Camera Deputaţilor şi un raport întocmit de către Comisia pentru Cercetarea Abuzurilor, condusă de deputatul PD Victor Babiuc, prin care sunt prezentate „cazurile de încălcare a legalităţii în judeţul Giurgiu". Poate că ar fi bine să studieze documentul cu pricina atât Adrian Năstase şi Oliviu Gherman, cât şi ministrul de interne Doru Ioan Tărăcilă.

Guvernul ascunde adevărul

Băneasa, Prundu, Daia, Frăteşti, Toporu sunt câteva dintre localităţile din judeţul Giurgiu în care Legea fondului funciar (Legea 18/'91) a fost încălcată flagrant, prefectul Dan Niţulescu nefiind străin de cele întâmplate. Cazurile, arhicunoscute, au devenit obiectul unei anchete întreprinse de Corpul de Control a primului-ministru, anchetă finalizată printr-un raport ce venea să confirme dezvăluirile făcute de presă. Din păcate, acest raport a rămas secret, cel puţin pentru Comisia pentru Abuzuri a Camerei Deputaţilor, care a cerut de nenumărate ori documentul respectiv integral. Interpelarea din noiembrie '94 adresată lui Nicolae Văcăroiu a rămas fără efect. De aceea, membrii comisiei conduse de deputatul Victor Babiuc au considerat că **„Guvernul - în mod intenţionat încalcă prevederile constituţionale, încercând să acopere, probabil, numele unor înalţi demnitari care au obţinut - încălcând flagrant legea - suprafeţe de terenuri şi - implicit - mari profituri băneşti".**

La alin. 2 din Legea 18/1991 întâlnim următoarea dispoziţie: „Familiile fără pământ sau cu pământ puţin din alte localităţi care solicită în scris pot primi în proprietate până la 10 ha în echivalent arabil cu obligaţia de a-şi stabili domiciliul în comună, oraş sau municipiu după caz, şi de a cultiva pământul primit, renunţând la proprietatea avută în localitatea lor, din extravilan". Numai că nu toţi au beneficiat de prevederile Legii 18, respectând-o în acelaşi timp. Spre exemplu, **şeful Serviciului Circulaţie la poliţia judeţului Giurgiu, Gheorghe Biţin, şi-a tras 2 ha de teren în comuna Slobozia şi încă 1000 mp în comuna Frăteşti.**

Terenurile acordate ilegal diferiţilor ştabi şi ştăbuţi locali apar în anexa 12 b pe care Comisia judeţeană Giurgiu o aprobă prin Hotărârea nr. 82/1993. Prin aceeaşi hotărâre a fost fixată o dată definitivă până la care cei ce au primit pământ conform anexei 12 b trebuiau să-şi stabilească domiciliul în localităţile respective. Data era 31 decembrie 1993, dar conform raportului Comisiei parlamentare, la 31 decembrie 1994 toată lumea rămăsese pe loc la vechile vetre „strămoşeşti". Printre cei care au încălcat legea în acest mod sunt şi **Mirică Vasile, director la Romcereal Giurgiu, Dumitrescu Petre, preşedintele Camerei de Comerţ, Giurgiu, Perşu Ioan,** vicepreşedintele Consiliului Judeţean Giurgiu, Sin Nicolae, director general al Consiliului Judeţean, Voicilă Petre, inspector al Prefecturii Giurgiu, Sârbu Dumitru, ofiţer SRI etc.

Adresa 3600 prin care prefectul Niţulescu cerea să se acopere cu gloria moralităţii ce nu o posedă

Niţulescu semnează în fals

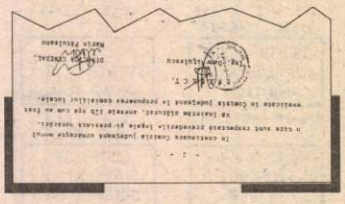

Prin adresa 3.600/13.12.1994, prefectul Dan Niţulescu încearcă să dreagă câte ceva din matrapazlâcurile comise încă din 1991. Sunt anulate 67 de poziţii, însumând peste 350 ha, toate menţionate în anexa 12 b. Adresa prefectului ne arată cu ingenuă nesimţire că **„această anexă (12 b) fusese constituită fără a se ţine seama, la acea dată, dacă există excedent de teren sau dacă beneficiarii doresc să-şi stabilească domiciliul în localitatea respectivă. În cursul anului 1991, aceste anexe au fost validate aproape în totalitate, în forma propusă de comisiile locale".** Adică, barosanii judeţului au fost împroprietăriţi cu forţa, căci ei nu au avut nici o palmă de pământ, deoarece nu doreau să-şi stabilească domiciliul în altă parte. Ca nişte adevăraţi disidenţi, au refuzat să plece în surghiun, oftând de 100 de ori pe zi de obidă că le-a dat partidul conducător o mare pacoste pe cap, sub formă de hectare de teren arabil. Trebuie ştiut că prefect în 1991 şi răspunzător de ceea ce cuprindea anexa 12 b era tot inginerul PDSR Dan Niţulescu, reconfirmat în funcţie de guvernul Văcăroiu la 24 martie 1993. Adică, la exact o lună şi jumătate după ce primul-ministru primise o adresă din partea **deputatului PDSR Mihai Luşuţ,** prin care acesta se întreba (retoric, desigur) când va fi luată măsura de înlocuire a lui Niţulescu (din funcţia de prefect) pentru **„incompetenţă şi rea voinţă".**

Raportul întocmit de Comisia pentru Abuzuri şi Corupţie a Camerei Deputaţilor, precizează că Niţulescu a dat cu bâtul şi **a semnat în fals „multe titluri de proprietate",** în condiţiile în care bravul inginer era şi preşedintele Comisiei judeţene Giurgiu de aplicare a Legii 18/'91.

Afacerea Băneasa

În 1994 izbucneşte scandalul terenurilor din comuna Băneasa. Persoane influente, unele cu importante funcţii în Ministerul Agriculturii, fuseseră puse în proprietate peste ceea ce nu le aparţinea de drept. Printre cei care au beneficiat de dărnicia lui Dan Niţulescu erau fostul ministru al agriculturii Ioan Oancea şi fostul său secretar de stat Constantin Ignat. Amândouă personajele, de tristă amintire, le găsim în Raportul Comisiei Parlamentare Anticorupţie, la capitolul ilegalităţi cu caru'! Primul are legătură cu afacerea Agricola International, iar al doilea are pe conştiinţă Flota de Pescuit Oceanic CRPO Tulcea şi importul, în 1992, de carne de vită proaspăt tranşată în anul... 1987, pentru care au fost plătiţi 1,3 milioane dolari.

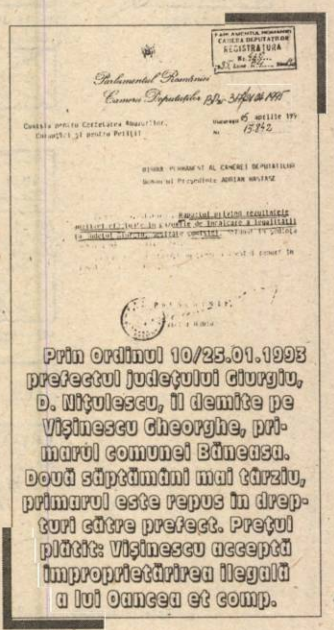

Prin Ordinul 10/25.01.1993 prefectul judeţului Giurgiu, D. Niţulescu, îl demite pe Vişinescu Gheorghe, primarul comunei Băneasa. Două săptămâni mai târziu, primarul este repus în drepturi către prefect. Preţul plătit: Vişinescu acceptă împroprietărirea ilegală a lui Oancea et comp.

Pe scurt, Ioan Oancea îşi trage 9 ha teren, cumnata sa Pandrea Iulia 7 ha, iar Constantin Ignat 8 ha de pământ. Directorii COMAICO, Constantin Baştiurea şi Mircea Dinescu, primesc şi ei 7 ha.

În urma controlului efectuat de guvern, Dan Niţulescu anulează titlurile de proprietate eliberate ilegal pentru comuna Băneasa. Motivaţia este simplă: **„în comuna Băneasa nu există teren excedentar",** deci conform art. 10 din Legea 18/'91 nu se putea acorda pământ persoanelor cu domiciliul în altă localitate! Cu toate acestea, Niţulescu reuşise această performanţă.

Raportul semnat de preşedintele Comisiei pentru Cercetarea Abuzurilor, deputat Victor Babiuc, încheie cazul Băneasa astfel: **Este evident că până la anularea titlurilor de către prefect, personalităţile în cauză au beneficiat de drepturile ce decurgeau din calitatea de proprietari... Aproximând, la preţuri minime, că s-ar fi cultivat numai grâu şi tot rezultă, de pe cele 51 ha, un beneficiu de circa 30 milioane anual".** Evident bani de buzunar pentru micii nababi.

În numărul următor al revistei vom continua să prezentăm concluziile Comisiei de Cercetare a Abuzurilor. Vom prezenta şi alţi fericiţi profitori şi beneficiari ai bunăvoinţei prefectului. Prefect care nu este dorit nici de parlamentarii PDSR. Vom arăta cum „persoane cu funcţii importante au fost mituite de Dan Niţulescu - în disprețul legii - prin acordarea unor suprafeţe de teren, pentru construcţii de case (a se citi vile) sau chiar terenuri arabile".

RĂZVAN BUTARU ■

SEBASTIAN SÂRCĂ:

"Rockerii și metaliștii sunt niște tineri extraordinari"

Sebastian Sârcă s-a născut în București, pe 30 iunie 1946. A absolvit Facultatea de Litere, debutând ca ziarist, la 18 ani, în "Viața Studențească", într-o echipă aproape legendară (Ion Cristoiu, Cornel Nistorescu, George Stanca, Mihai Tatulici ș. a.). Din 1971 este angajat al Radiodifuziunii, unde în prezent este redactor-șef adjunct al Departamentului de Copii și Tineret. Recăsătorit, are doi copii: Cristina și Sebastian Traian. Autor al volumului de proză "Călătorie spre vârful ființei mele".

Radioul se ascultă și în timp ce-ți bați copiii

- Există azi o mare fluctuație dinspre presa scrisă spre audiovizual. Ce-ar trebui să știe un ziarist care vine în radio?

- Să uite tot ce știe! Dacă vii cu texte ca pentru ziar, te încurci în frazare. În radio totul zboară, așa că ești nevoit să te repeți și să utilizezi "vorbe parazite": iată, așadar, deci... Dacă televiziunea e hipnotică - când te așezi, nu te mai miști - iar lectura presupune și ea concentrare, radioul se ascultă și în timp ce faci mâncare sau îți bați copiii...

- Pentru că e un domeniu al efemerului, te-aș întreba ce și cât se păstrează totuși?

- Se păstrează doi-trei ani emisiunile înregistrate, cele "live" se țin doar 48 ore, altfel nu ne-ar ajunge nici fonoteca de la Jilava, unde se păstrează benzile cu valoare istorică. Din păcate, accesul la arhivă nu e prea lesnicios, motiv să așteptăm crearea noii Case Radio care, deocamdată, rămâne doar în faza de conservare.

- Cum ai debutat la "Viața Studențească"?

- Am început direct cu cronică dramatică (despre Eugen Ionescu și Sartre! și comentarii muzicale. Am fost primul care, în urma unei bătălii cu redactorul-șef Nicolae Stoian, am publicat materiale despre formațiile beat-rock românești (Sideral, Cromatic, Roșu și Negru), care erau tolerate, aveau concerte, dar nu scria nimeni despre ele.

- Debutul în radio ți-l mai amintești?

- Ar fi greu să-l uit! Mi s-a cerut să fac un instantaneu despre elevii care chiulesc în prima zi de școală! Șansa m-a făcut să găsesc în Cișmigiu doi băieți care au acceptat să vorbească, cu condiția să nu le dau numele. Dialogul a ieșit atât de natural încât șeful meu, ascultând materialul, mi-a zis: "Debutezi prost, tinere! Debutezi cu un fals!" Până la urmă l-am convins că nu era nimic aranjat. Azi aflu cu plăcere că oameni care erau atunci elevi sau studenți ascultau cu plăcere programul III, care era **altceva** în concertul mass-media din acei ani.

Există o criză generală de manageri

- De ce a devenit Radio România Tineret - Canalul de Tineret?

- Intenția a fost de a căpăta o structură similară cu canalul 5 al BBC - un experiment pentru transformarea întregului Radio în canale bine structurate. Însă acest lucru e dificil câtă vreme există sectoare comune și un singur buget. Un canal trebuie integral individualizat, cu producție proprie, arhivă, buget și celelalte.

- Care e cel mai recent sondaj care vă vizează și ce concluzii impune el?

- Cred că datează din '93. Concluziile nu sunt prea îmbucurătoare, dar trebuie spus că a fost investigat doar publicul între 18 și 35 ani, în vreme ce noi avem multe programe pentru copii. În condițiile astea, eu nu am decât un "feed-back" empiric, prin telefoane și scrisori. Oricum, copiii sunt mai critici decât adulții, nu uzează de diplomație, îți spun frust "Nu-mi place".

- Dar tinerii în ce măsură se regăsesc în programele voastre? De pildă, cum a reflectat Canalul de Tineret recentele manifestații studențești?

- Avem emisiunea "Student Club", de care m-am ocupat și eu, dar mi s-a părut firesc să predau ștafeta celor mai tineri. Din păcate, aceștia nu erau formați pentru radio și nici n-au stabilit contacte strânse cu lumea studențească. A fost o comoditate cuplată cu lipsă de experiență. E nevoie de reporteri de teren, care să fie în miezul evenimentelor și chiar să le anticipeze.

- Directoarea Canalului, Jeana Gheorghiu, a avut un traseu profesional destul de agitat. Cum te înțelegi cu ea?

- Am fost colegi de facultate, ne știm foarte bine și lucrurile ar putea decurge optim dacă structura ei ar fi mai apropiată de echipa existentă. E o artă să armonizezi o echipă, artă care e grea nu numai pentru Jeana Gheorghiu, peste tot e o criză a managerilor, o criză de autoritate.

TVR practică "împrumuturile" de titluri și subiecte

- Ai creat o mulțime de emisiuni. Care a avut cel mai mare succes?

- Imediat după revoluție am inventat emisiunea de educație sexuală **"Fără prejudecăți"**, care a fost prima în genul ei în mass-media românească. Impactul la public a fost extraordinar, era ascultată și noaptea la 0.15.

- Parcă am mai auzit undeva titlul ăsta...

- Da, a fost "împrumutat" ca subtitlu într-o emisiune TV a Jeanei Gheorghiu... Aceste împrumuturi se practică, în panoramicul RTV o să găsești multe împrumuturi de titluri și teme din radio către TV, în "Măseaua de minte" sau "La puterea a doua". Nu e nici o problemă, sunt lucruri care trebuie discutate mereu. Numai că uneori mă-ntreb de ce dragii noștri tineri colegi preferă cărări deja bătătorite și nu inventează ceva nou.

- Emisiunile în direct cu ascultătorii implică unele riscuri. Au existat momente delicate sau dramatice?

- Chiar aseară am fost sunat de o mamă a șapte copii, din Zalău, care mi-a povestit plângând că fiica ei cea mare, Claudia, studentă la drept în Cluj, nu le-a mai dat nici un semn de viață de un an de zile...

- Se întâmplă ca emisiunile să ducă la rezolvări fericite?

- De multe ori, prin simplul fapt că pun în contact oameni singuri. Un tânăr nevăzător a primit după o emisiune cincizeci de telefoane din toată țara. Iar altă dată am făcut un experiment: am pus în legătură directă doi ascultători: Emilia, de 16 ani, din Târgoviște, și Adrian, de 17 ani, din Baia-Mare. Subiectul discuției era iubirea. Mai târziu s-au cunoscut și acum m-au anunțat că se căsătoresc și mă așteaptă la nuntă...

Liderul psihedelicilor e azi un burghez cuminte

- Unii susțin că "tineretul din ziua de azi" e superficial și fără nici un Dumnezeu.

- E o imagine falsă! Dacă nu înțelegi că a fi tânăr presupune, între altele, și o doză de frondă, înseamnă că nu înțelegi nimic. Discutând cu ei, am constatat că rockerii sau metaliștii de fapt n-au nimic de împărțit cu nimeni (nici măcar între ei) și sunt niște tineri extraordinari. Nimic nu e nou sub soare. Eu am avut ocazia să-i văd pe psihedelici, la vremea lor, pe treptele catedralei Sacré-Coeur - acum, liderul lor de-atunci e un burghez cuminte, cu chelie și burtă, care nu amenință nicicum stabilitatea statului francez!

- Ce-ar trebui făcut, deci, pentru tineri?

- Societatea românească traversează o criză majoră - inevitabilă după orice schimbare. Majoritatea oamenilor au nevoie de ajutor, dar pentru că tinerii reprezintă viitorul cred că atenția acordată lor ar trebui să fie mai mare. De multe ori e vorba și de un defect al informației - uneori există locuri de muncă despre care cei interesați nici nu știu. Aici putem noi să-i ajutăm, cel mai mult. Prin emisiunile noastre.

- Ce regreți cel mai mult?

- Am regretat când am împlinit 18 ani - acum regret că nu mai am 18 ani...

TUDOR CĂLIN ZAROJANU ■

"Telefonul de seară" (cazuri și comentarii)

- O doamnă mărturisește că și-a înșelat soțul, care s-a sinucis. Amantul a refuzat s-o ia de nevastă.
- Un tânăr povestește cum a făcut șase luni de pușcărie pentru un pumn dat la bețe.
- O elevă foarte bună și-a luat zilele fiindcă părinții i-au reproșat vehement o notă de 5 la geografie.
- Un grup de reprezentanți ONUDI au declarat că n-au auzit o astfel de emisiune în nici una din cele 28 țări vizitate.
- Dorin, din Galați, declară: "Iisus se gândește la «Telefonul de seară»."

Cei care trăi

Creșterea numărului de accidente, înmulțirea leucemiilor și a intervențiilor chirurgicale cardiace și ortopedice sunt doar câteva dintre motivațiile unei cereri de sânge în continuă creștere, nu numai în România. Deși nu se poate vorbi chiar despre o criză de sânge, cererea se acoperă destul de greu. Dna Laura Cazacu, director general al Institutului Național de Hematologie, susține că există un fel de echilibristică - destul de incomodă, medical vorbind - între nevoia de sânge a spitalelor din București și rezervele din donări. Cei care se ocupă de repartizarea sângelui, pe cazuri, trebuie să fie foarte talentați în a drămui, a economisi, dacă se poate și a face diferență între o situație de viață și de moarte și o transfuzie de lux.

Între conștiință și carne, alegem carnea!

În România, donatorii de sânge nu se înghesuie, sunt puțini, cam 300.000. În București se găsește, cu greu, un donator la 1.000 de locuitori, ceea ce este iarăși puțin, de vreme ce necesarul ar fi de 50 donatori/1.000 locuitori. Așa că, dacă promovarea donării rămâne, în continuare, a cincea roată de la căruța Ministerului Sănătății, în curând o să murim și din lipsă de sânge. Până una-alta, însă, n-ar fi rău să vedem cine și de ce donează sânge și, mai ales, cum se asigură mult discutata securitate transfuzională. Deci... La prima donare individul este supus unui examen medical cu analize și tot dichisul. Dacă a trecut de așa-zisul triaj medical, donatorului i se ia sânge și i se face programarea pentru următoarea donare. După analiza sângelui urmează alte respingeri. Și cu cât analizele sunt mai performante cu atât se exclud mai mulți donatori. Este de remarcat că, din punctul de vedere al testării sângelui, totuși, ne-am cam trezit, chiar și în ceasul de pe urmă, după ce mulți dintre „beneficiarii" transfuziilor trecute s-au pricopsit cu hepatită, HIV, sifilis etc. Acum se controlează fiecare unitate de sânge și este îndepărtată dacă are cele mai mici semne de alarmă (Așa ni s-a spus, pe cuvânt!). Într-o singură zi, din donări se elimină cam 6-10 unități. De vreme ce majoritatea donatorilor provin dintr-un mediu social fără prea mari garanții de sănătate, la Institutul de Hematologie există un dosar doldora cu fișe de donatori suspecți de hepatitele B și C sau HIV. În țările cu un anumit grad de civilizație, donatorilor li se face un test de autoexcludere, anonim. Și tot pe-acolo oamenii răspund sincer la întrebarea: „Considerați că sângele dumneavoastră este bun pentru a salva viața altcuiva?" Cei care știu că au probleme răspund „NU", pun chestionarul în coșul de gunoi și pleacă. La noi, însă, fiind interesați material, donatorii nu au răspuns sincer acestui test. În afară de-a umple Institutul de Hematologie cu hârtii rupte și aruncate pe jos, chestionarul de autoexcludere nu a rezolvat nimic. Și, din păcate, de sinceritatea donatorilor depind chiar vieți omenești. Pentru că, oricâte analize s-ar face, există acea „fereastră negativă", de aproximativ 6 luni de la infectarea cu HIV, de pildă, în care boala nu se vede. Aștia ne sunt donatorii, alții nu avem. Degeaba îi întrebi dacă au un comportament sexual cu risc, dacă își schimbă des partenerul, dacă și-au scos de curând o măsea (6 luni de la o extracție dentară nici n-ai avea voie să donezi) ș.a.m.d. Ei răspund NU, că sunt înfometați, o parte dintre afirmațiile lor nu se pot verifica. Una peste alta, niciodată nu poți fi sigur că dintr-o transfuzie nu te alegi și cu alte dandanale. Fără să devenim patetici, vina acestei nesiguranțe o purtăm cu toții. Pentru că donarea de sânge ar trebui să fie un act de conștiință, nu o modalitate de a-ți cumpăra un kilogram de carne.

Sângele apă nu se face, da' se face bani

Legea 4/ianuarie 1995, privind donarea de sânge, utilizarea terapeutică a sângelui uman și organizarea transfuzională în România, precizează, printre altele: „Donarea de sânge în scopuri terapeutice, menită să contribuie la ocrotirea sănătății populației, este un gest **umanitar, benevol, neremunerat** și **anonim**". Donatorii văzuți de noi, în carne și oase, mai mult oase, numai de gesturi umanitare nu vorbesc. Ei nu-și dau sângele, nici pe departe, pentru că s-ar gândi la cei în suferință. Nu, problema este mult mai simplă. Majoritatea donatorilor au descoperit că donarea este o modalitate de-a mânca civilizat, două-trei zile. Pentru fiecare donare autorul primește un bon valoric de 17.300 lei. Cu bonul respectiv își cumpără de-ale gurii, din magazinele care au contracte cu Institutul de Hematologie. Donatorii mai beneficiază de două zile libere de la locul de muncă, inclusiv ziua donării, și de ceva reduceri la transportul în comun și biletele de tratament în unitățile Ministerului Sănătății. La fiecare a cincea donare se primește o recompensă în valoare de circa 40.000 lei. În fine, cele mai emoționante sunt, desigur, diplomele și insignele cu „onorific". Acestea fiind zise, este ușor de bănuit că donatorii noștri sunt, în general, cam bruneți, cam șomeri, cam alcoolici. Ne place sau nu, cei care donează chiar nu se gândesc decât la valoarea bonului. Și oricât de „umanitar" s-ar scrie prin legea ministerului de resort, oamenii își dau sângele doar pentru că trăiesc rău, stau nemâncați și nu au bani de întreținere. O să spuneți că întreținerea nu se poate plăti cu bonuri, da', la o adică, se poate. În [illegible] institutului stă mai tot timpul o țigancă [illegible] și cu ochii în patru. Ce face draga de ea? Păi îi îmbrobodește pe donatori, că de ce să se mai deranjeze până la magazinul cutare, mai bine îi decontează ea hârtia, uite 12.000 lei și s-aveți sănătate. Donatorul nu se sinchisește că pierde ceva, e mai sigur să ai niște bani în buzunar decât un bon. Țiganca adună bonurile, merge la un magazin deja testat și, contra unei atenții pentru vătămător, își ia partea. „Salariul" țigăncii, în această afacere, depășește 50.000 lei/zi, ușor, cu pauze, să nu obosească. Bineînțeles că bruneta nu acostează chiar pe oricine, dacă te vede fomist rău te lasă să mergi la carne. Principalii ei clienți sunt bețivii. Aceștia nu mai au răbdare până la Cofetăria 1 Mai, de pildă, unde își schimbă bonurile pe băuturi proaste. E mai comod să-și facă plinul chiar la prima crâșmă. Pentru a pune capăt acestei afaceri penibile, ar trebui un singur polițist care să o întrebe pe țigancă despre ce face dumneaei pe-acolo. Polițistul ar putea fi chemat chiar de către conducerea Institutului de Hematologie, ca să nu credem altceva.

> Thalasemia majoră este o anemie hemolitică, cu evoluție cronică. Anemia este determinată de o incapacitate a măduvei osoase de a produce cantități suficiente de hemoglobină normală. Dacă nu li se administrează sânge, prin transfuzii, la intervale regulate de timp, pacienții mor prin anemie severă. Chiar bine tratați, în România bolnavii nu trăiesc peste vârsta adolescenței, din cauza complicațiilor secundare. În Grecia, de pildă, thalasemicii o duc până la 40-50 de ani. Sesizat asupra acestei felii din realitatea ce-o administrează, Guvernul spune că thalasemia e boală prea costisitoare și că nu ne-o putem permite. A, că pentru cei 200 de copii condamnați la moarte nu se face mare lucru. S-au născut deja pedepsiți. Au, de obicei, inima, ficatul, splina și alte organe mărite. Fața lor, pământie și lățită, e chiar o definiție a suferinței.

Fotografie de grup cu sânge, pui și absențe motivate

Constantin Manolache are 57 de ani și este donator de 31 de ani. Ca să nu ne imaginăm, cumva, că îl dă conștiința afară din casă, ne spune, de la început, că a ajuns pe-aici pentru că îi curge sânge din nas. Altfel n-ar dona, Doamne ferește, că e mare bătaie de joc. De ce să-i dea bonuri și să nu-i dea bani? Magazinele care acceptă bonurile astea cică au prețuri aiurea. La 1 Mai, de pildă, un kg de pui este 5.800 lei. Sau de ce nu se face un magazin chiar lângă sala de donare. După ce schimbi două-trei tramvaie, ca să ajungi la institut, mai este cazul să bați tot Bucureștiul

iesc din sânge

à să nimerești magazinul cu pricina?
Steliana Jodea are 35 de ani și este cepătoare într-ale donării. S-a gândit să dea ınge pentru că, în ultimul timp, cam are ureri de cap. Și-apoi, dintr-un salariu de uncitor necalificat, pe la Casa Poporului, nu prea ajunge cu întreținerea celor cinci copii. onurile pe sânge înseamnă, totuși, ceva ali- ente în plus. Mai sunt și zilele libere, n-are mic de pierdut!
Ioana Dinu se gândește la cei trei copii, nu e unde să lucreze, orice ban în plus o ajută, ângele îi face și tensiune... Donează de la 18 ii și vrea ca valoarea bonului - 17.300 lei - crească o dată cu prețurile.
Constanța Cristea vine să doneze doar ând o strâmtorează banii sau când lipsește de slujbă și nu are chef să o eacă nemotivat. Nevoia te vață, zice donatoarea oastră, faci un drum la ematologie și te-ai scos: umea vine să dea sânge e nevoie, ce credeți! Nu-i edeți ce mutre înfometate u?, Numai că sângele nos- pe valută și nouă vine bani puțini, asta să rieți!"
Jenică Zet face scandal i medicul de la cabinetul il poartă pe drumuri, cum ar fi beat. El nu e băut, om'le, are doi copii studenți, tre- uie să le cumpere mâncare. Stă în Rahovei, i-i ajunge pensia, nu mai are nici bani de amvai, el vrea să dea sânge, chiar acum, să-i că analizele, că nu e beat...

În România există peste 200 de copii condamnați la moarte. Nu de o instanță judecătorească, desigur, ci de THALASEMIE. Fiind o boală foarte costisitoare, sistemul nostru medical nu-și poate permite tratarea ei completă. Vindecarea - posibilă doar prin transplant de măduvă osoasă - cu atât mai puțin. Așa că aceste ființe își cheltuiesc puțina viață permisă între două transfuzii și o groază de interdicții. Nu se dezvoltă normal nici fizic, nici psihic. Din momentul în care devin conștienți de boala lor, îi urăsc pe toți cei din jur. Pentru că lor - în afară de flacoanele cu sânge și înțepăturile repetate - ziua de mâine nu le oferă nimic.

Viața între două transfuzii

În București sunt tratați, pentru thalasemie ajoră, circa 120 de copii. Probabil că numărul tal depășește, în țară, cifra de 200. Costul riiirii lor este foarte ridicat, pentru că nece- tități mari de sânge selecționat, proce- e și dificile. În Franța și Italia au înregistrat, deja, operații reușite de trans- ant de măduvă. Datorită costului enorm, pen- u bolnavii noștri transplantul de măduvă oa ste literatură SF.
La Institutul de Hematologie, în sala de ansfuzii, copiii își primesc sângele necesar entru încă o lună de viață, adică două fla- oane. Cu globulele roșii din sângele transfe- t, organismul bolnav mai rezistă treizeci de e. Numai că, din transfuziile repetate, orga-

smul acumulează o cantitate iunătoare de fier. Astfel că este osolut necesar un medicament dis- ugător de fier. În toate țările civi- zate, **Desferalul** intră la capitolul ratuități. La noi, pe lângă faptul că e un preț enorm, până mai ieri nici u se găsea. ...tru o familie, 20$ e săptămână înseamnă prea mult. La nivel e buget al sănătății, însă, cifrele pentru **esferal** nu ar fi o problemă, chiar dacă s-ar lcula meschin, după moda zilei, adică ținând ont de faptul că acești bolnavi sunt puțini, nu ăiesc decât un sfert de viață și nu au nicio- dată copii, care să le prelungească boala și să pună Ministerul Sănătății la noi cheltuieli. Apărut după un scandal de presă, Ordinul 932/22.05.1995 al Ministerului Sănătății - completare la Ordinul 1108/7.09.1993 - include thalasemia majoră în rândul bolilor cronice cu gratuitate la medicamentele necesare. Numai că, înfuriat de cererile acestor bolnavi, ministerul a făcut o treabă românească, de mântuială. În loc să acorde 40 de fiole gratuit de **Desferal**, pe lună, acordă, cu economie, doar 10. Pentru restul fiolelor, părinții n-au decât să se dea peste cap. Administratorii sănătății au luat în calcul și presa, probabil. Ca să nu prea avem ce comenta, nu există un ordin scris referitor la cantitatea de **Desferal** acordată gratuit. Numai că medicii au primit indicații verbale conform cărora rețetele nu trebuie să depășească 10 fiole. Medicii pot spune, la o adică, cum că bolnavul nu suportă o doză mai mare, că asta corespunde stadiului de evoluție etc. Mai mult, pentru faptul că au îndrăznit să tulbure liniștea ministerială, thalasemicii sunt pedepsiți, așa, ca din întâmplare. Ba sunt purtați pe la transfuzii, zile în șir, că tocmai nu există sânge din grupa lor, ba sunt anunțați că li se face un mare bine și sunt mutați la Fundeni, cu transfuziile lor cu tot. Or, asta înseamnă drumuri în plus, plimbarea sângelui între Institutul de Hematologie și Fundeni și, cel mai grav, o internare lunară de trei zile, adică o nouă modalitate de-a pierde vremea și de-a toca bani, cu asistente, infirmiere, portari...

„Dumnezeu m-a furat toată viața!"

Doamna Maria Popescu are 51 de ani, este numai piele și os, palidă, obosită, plânsă mereu. Când băiatul ei avea doar un an și trei luni și-a găsit bărbatul mort în măcelăria unde lucra. Și mort este un fel de a spune, că omul era măcelărit, pur și simplu. Deși îl știe pe criminal, doamna Popescu n-a avut ce face, n-avea cine să umble prin tribunale, ea muncea pe brânci, să-și crească pruncul. Așa că dosarul crimei a fost clasat cu mențiunea „sinucidere cu șapte lovituri de cuțit". Și cum loviturile erau toate în zona inimii, ne și putem imagina cum bărbatul s-a înjunghiat o dată, s-a mai plimbat, eventual, iar s-a înjunghiat și tot așa, de șapte ori, mă rog, hai s-o lăsăm baltă. Dna Popescu blesteamă zilele în care și-a dat copilul la grădinița din Drumul Taberei, pentru că toți cei 48 de copii de acolo s-au îmbolnăvit de hepatită. Dragoș avea, pe-atunci, 3 ani. După spitalizări și analize cu duiumul, mama a aflat că fiul ei suferă de o anemie gravă, căreia i se spune thalasemie. Așa a început nenorocirea. Dragoș a mai făcut hepatită de două ori, era palid, pământiu, nu mânca, nu se juca, stătea înțepenit într-un fotoliu. De 21 de ani băiatul trăiește doar cu tansfuzii și viața lui se consumă pe drumurile până la Institutul de Hematologie sau la Direcția sanitară. Are o pensie de handicap, de 37.000 lei. Ca să-l îngrijească, să-i prelungească viața, femeia asta muncește 12-14 ore pe zi, într-un fel inuman. Face curat pe la diverse case, spală covoare, calcă, freacă geamuri și scări, ar fi în stare să tragă și la jug. Thalasemia este o boală foarte costisitoare, Dragoș are nevoie cam de 700.000 lei/lună: ia medicamente cu pumnul, trebuie să mănânce bine, să nu obosească, să nu fie supărat. Mama spune că, nu știe de ce, Dumnezeu a furat-o toată viața. Cum să-ți vezi un copil atât de chinuit și să nu-l poți ajuta? Când era mai liniștit și mergea afară, cu puștii din bloc, venea cu ochii în lacrimi. Copiii râdeau de el, îl strigau „chinezu' ", „ou clocit", „gălbenare"... Ferească Dumnezeu să se întâmple ceva cu Dragoș, că ea nu mai are pentru ce să trăiască. Dar, cine știe? O săptămână după transfuzii, băiatul se simte binișor. Apoi devine nervos, pământiu, nu mănâncă, nu vorbește, se încuie în camera lui. Atunci se vede clar că are nevoie de sânge. Vi se pare că asta se numește viață?

„Chiar avem un minister al morții?"

La 24 de ani, Dragoș Popescu pare un puști de 15, cam palid, cu ochii încețoșați, obosiți, foarte obosit de el însuși. Dragoș a reușit să-și termine liceul, la seral, cu eforturi aproape supraomenești. Despre un loc de muncă nici nu poate fi vorba. Se simte izolat, condamnat, știe că niciodată n-o să-și poată face un loc al lui în societate, o familie... Ca să mă convingă de asta, își ridică bluza. Are lipit de corp un aparat pentru injectarea **Desferalului**. Oriunde ar merge, cu zi cu noapte, 5 zile pe săptămână poartă aparatul după el. Dragoș știe totul despre boala lui, a citit, s-a interesat, vorbește ca un medic. Spune că transfuziile i s-au făcut după ureche, că putea să fie infectat cu HIV (câțiva thalasemici au avut această soartă), că este infectat, la fel ca mulți colegi de-ai lui de boală, cu hepatită cronică. Ceea ce nu înțelege Dragoș este nepăsarea sistemului de sănătate din România față de niște copii pedepsiți fără vină. El susține, de pildă, că ani în șir **Desferalul** adus în țară, prin Banca Mondială, era trimis înapoi cu seninătate, pe motiv că în România nu există thalasemie. Și în acest timp, niște copii nevinovați tocmai mureau din lipsă de medicamentul amintit. Dragoș mai știe că banii primiți pentru returnarea **Desferalului** erau cheltuiți în străinătate, de doamne și domni pe mâinile

Poate vreți să cumpărați hepatită și nu știți de unde

În 1993, Ministerul Sănătății a dispus ca Institutul de Hematologie București să achiziționeze de la controversata firmă „Plasmarom" o cantitate de circa 1.500 l plasmă, contra unei sume cel puțin impresionante. După câteva luni, plasma respectivă a fost trimisă la firma ISI, din Italia, pentru prelucrare, în vederea obținerii de derivate specifice: gammaglobulină, albumină, Factor VIII. Cheltuielile cu fracționarea acestei plasme sunt acoperite din fondurile alocate prin Programul PHARE pentru restructurarea transfuziei din România. Până aici toate bune și frumoase, să zicem, numai că plasma trimisă în Italia nu a fost testată corespunzător, deși scandalul „Plasmarom" ar fi obligat Ministerul Sănătății la mai multă prudență. Se pare că italienii, ca să aibă conștiința împăcată, au făcut câteva teste, prin sondaj. Și au atras atenția asupra contaminării cu hepatită C. În urmă cu câteva luni, plasma amintită a revenit în România, sub formă de produse, bineînțeles. La returnare au apărut și problemele legate de comercializarea produselor. Pentru a putea fi oferite publicului, aceste derivate au nevoie de avizul Institutului pentru Controlul Serurilor și Vaccinurilor, aviz acordat în baza unor analize care să confirme lipsa de risc a produselor și, în special, absența antigenelor virale HIV, hepatită B, hepatită C. Ca nu cumva Ministerul Sănătății să piardă niște bani, au început presiunile. Se pare că o anume doamnă Mogoș a falsificat chiar semnătura directorului de la institutul amintit, pentru a da aviz favorabil acestor produse. La cea de-a treia testare, făcută cu trusă ORTHO, la Institutul „Cantacuzino", aproape toate probele testate, prin sondaj, s-au dovedit a fi contaminate cu hepatită C. Buletinul întocmit de Institutul „Cantacuzino", cu o anexă a probelor, a fost trimis directorului Brestoiu, de la Institutul de Seruri și Vaccinuri. De vreme ce s-a încercat chiar să i se falsifice semnătura, probabil că dl Brestoiu, ca orice bugetar, va mai avea parte de ceva presiuni. Noi nu putem decât să sperăm că produsele respective nu vor ajunge în farmacii și că, într-o zi, România va avea un Minister al Sănătății interesat chiar de sănătatea populației. Pentru că, între noi fie vorba, într-o țară civilizată, produsele amintite s-ar fi distrus demult.

întors de peste hotare. Pentru că thalasemicilor li se spune mereu, când cer audiență, că ministrul tocmai a plecat în străinătate. Dragoș este atât de trist încât nici să scrie nu poate, deși simte că așa s-ar mai elibera. Nu contează cui scrie, nu contează câte scrisori rupe. Am avut indiscreția de a-i copia câteva rânduri: „Pot să vă mărturisesc că, deși am un nume pe care îl port, nu am reușit și nu cred că voi reuși vreodată în viață să îmi găsesc adevărata identitate. Stau și mă gândesc, uneori, cine sunt eu, care este rostul meu pe pământ și de ce am fost eu ales pentru a întâmpina numai suferința în viața aceasta și așa extrem de scurtă? Cu drag, Dragoș Popescu."
Cu umilința de-a nu putea răspunde,

LILIANA PETRUȘ ■

Lumea cu geometrie variabilă

Drama iugoslavă își așteaptă deznodământul

La ora când citiți acest comentariu, la baza aeriană Wright-Patterson de lângă Dayton, în SUA, ar trebui să fie în toi negocierile de pace privind fostul spațiu iugoslav. La negocierile atât de râvnite, dar mereu amânate, participă delegațiile din Iugoslavia restrânsă, care cuprinde de asemenea și pe reprezentanții sârbilor bosniaci (delegație condusă de președintele sârb Slobodan Miloșevici), din Bosnia Herțegovina (având-l în frunte pe Alia Izetbegovici) și croată (condusă de președintele Franjo Tudjman). Beligeranților li s-au adăugat negociatorii internaționali și reprezentanți ai SUA și Rusiei.

Care va fi verdictul acestei păci dacă și când va fi realizată - rămâne de văzut. Cert este că pentru demararea acestor negocieri s-a consumat în ultimele luni întreaga energie a diplomației internaționale având în frunte SUA. Dacă semnele că se apropie sfârșitul celor patru ani de lupte umplite din fostul spațiu iugoslav sunt tot mai certe, în schimb semnele prefigurării păcii sunt mai incerte, deși anumite concepte și principii ale acestei păci se cunosc deja și au fost acceptate, ca premisă a bunelor intenții, de către părțile implicate. Rolul de facilitator internațional al conflictului va reveni în primul rând SUA, cu toate că Washingtonul a făcut tot posibilul să obțină și sprijinul unui alt garant puternic și influent, care este Rusia, precum și consimțământul și sprijinul Europei occidentale.

Realitatea este însă că rolul Rusiei s-a diminuat treptat, pe măsură ce misiunea principalului negociator american, Richard Holbrooke se apropia de sfârșit. Pentru ca această frustrare a Moscovei să nu genereze în Rusia o puternică recrudescență a naționalismului și pentru a menaja ambițiile de mare putere ale Kremlinului, la recenta întâlnire Elțân-Clinton de la Washington se convenise ca protagoniștii crizei iugoslave să facă mai întâi o escală la Moscova. N-a fost să fie așa, pentru că Elțân a fost spitalizat de urgență în urma unei crize cardiace care ar putea să fie hotărâtoare chiar pentru destinul său politic. În același timp, Parisul s-a oferit să găzduiască viitoarea conferință de pace finală, iar Londra ar dori să organizeze reuniunea consacrată planurilor de reconstrucție a Bosniei. Se pare, așadar, că perioada post-războinică a început. Dar această încredere trebuie bine cenzurată, pentru că părțile și-au radicalizat clar pozițiile înainte de negocierile din SUA, măsură tactică de așteptat în condițiile în care fiecare ar putea să mai cedeze câte ceva în schimbul altor promisiuni. Va fi această pace echitabilă? Răspunsul este destul de sceptic, pentru că dincolo de reglementările de la masa verde, fiecare parte are de fapt mâinile mânjite de sângele adversarului. (Chiar în aceste zile se evocă dispariția a mii de bosniaci în condiții suspecte pe undeva pe lângă Srebrenița, iar dezvăluirile unor noi atrocități vor continua încă multă vreme).

Actorii politici prezenți în America poartă cu sine un mandat dificil. Președintele sârb Miloșevici, despre care se crede că a jucat un rol însemnat în acest deznodământ al războiului, și-a recuperat mult din imaginea pe care o avea în Occident, în special după distanțarea de sârbii bosniaci ai lui Karadjici. Croația, prin președintele Tudjman, încearcă să-și valorifice avantajul moral al puterii care a reușit să lichideze enclava sârbă Krajna și se arată hotărâtă să nu renunțe la

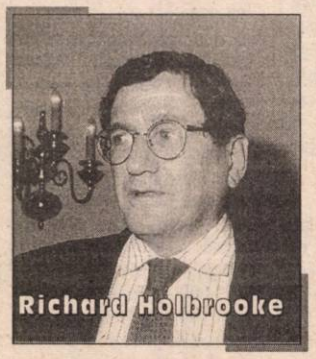

Slavonia Orientală mai ales după victoria aproape plebiscitară pe care partidul său a obținut-o la recentele alegeri parlamentare. Acceptarea tacită de către Occident a acțiunilor Zagrebului,

chiar dacă s-a soldat cu masive transferuri de populații și mii de refugiați, ar putea fi exploatată pentru întărirea viitoarei federații croato-musulmane.

Izetbegovici, la rândul său, care a avut constant de partea sa sprijinul țărilor musulmane și până la un punct și pe al Occidentului, ar putea să-și valorifice rolul de victimă mai ales după ce a câștigat, în ultimele luni ale războiului, o poziție favorabilă. Sârbii bosniaci, deși par că ar fi pierdut mai ales în ultima parte a acestui conflict pe teatrul de luptă, ar putea totuși să obțină, prin prevederile păcii, câteva dintre obiectivele pe care le-au urmărit: consolidarea unei comunități compacte a sârbilor din Bosnia, care se vor uni probabil cu Serbia, și posibila ieșire la Adriatica pe un culoar mai restrâns decât au sperat.

În condițiile acestui război - cel mai cumplit din Europa de la ultima conflagrație mondială - este greu însă de spus cine va fi câștigătorul. Mai degrabă vor fi doar înfrânți. Pagubele materiale ale beligeranților, dar mai ales miile de vieți omenești, traumele conflictului, dramele dezrădăcinărilor, coșmarul refugiaților pot să capete dintr-odată un alt sens? Imposibil. Nici ONU nu va fi mai puțin șifonată după eșecurile repetate ale misiunii sale purtate dealtfel cu bune intenții. Chiar și NATO a făcut o prestație neconvingătoare pe care ar putea să și-o îmbunătățească prin misiunea pe care o pregătește pentru a asigura consolidarea păcii. În aceste condiții poate doar diplomația americană este cea care va marca succesul. Culpabilizările și victimizările nu vor înceta probabil în pofida păcii. Sârbii vor fi acuzați că ei au declanșat conflictul. Bosniacii, la rândul lor, vor fi acuzați că s-au grăbit, să-și proclame, în mod provocator, autonomia și că au vrut să devină capul de pod al islamismului în Europa. Germanii nu vor fi nici ei scutiți de acuze pentru că s-ar fi grăbit în 1991, să recunoască fostele republici iugoslave alimentând, poate, declanșarea acestui conflict. Dar chiar și performanța SUA va fi pusă sub semnul întrebării, pentru că Washingtonul s-a hotărât să intervină decisiv pe plan diplomatic după perioade lungi de ezitări, timp în care beligeranții s-au căsăpit în voie. Dar mai bine mai târziu decât niciodată, și să așteptăm cu optimism rezultatul acestor negocieri.

Boala lui Elțân provoacă frisoane politice

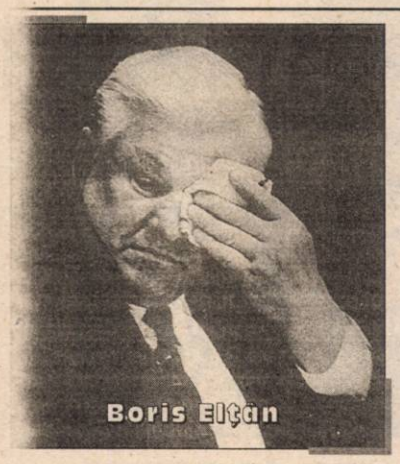

Internarea neașteptată a lui Boris Elțân în urma unei noi crize cardiace ridică tot felul de semne de întrebare nu numai în legătură cu evoluția situației politice din Rusia, dar și pe plan internațional. Dacă înainte se spunea că un strănut la Moscova provoca febră în fostele țări aliate, de astă dată orice evoluție îndoielnică a situației de la Kremlin produce, totuși, o anumită stare de alertă în toate cancelariile lumii. Este simptomatic faptul că imediat după ce Elțân a ajuns în spital, la diverse burse din lume s-a și resimțit acest șoc, întrucât este pusă sub semnul întrebării stabilitatea politică cel puțin într-o emisferă a globului. Boala lui Elțân este așadar, cum sublinia revista **Newsweek,** „fizică, dar mai cu seamă politică". Chestiunea unei eventuale succesiuni la putere în cazul dispariției lui Elțân a început deja să fie analizată de presă și de mediile diplomatice, iar această chestiune nu poate fi indiferentă nici pentru România.

Care sunt, pe scurt, efectele acestei îmbolnăviri? În Rusia, unde febra alegerilor legislative este în toi se pare că spitalizarea liderului de la Kremlin va favoriza poziția foștilor comuniști. Atmosfera electorală este și așa încărcată prin felul în care au fost adunate adeziunile fiecărui partid care trebuia să se legitimeze astfel în fața organelor de justiție. Dar mai cu seamă a stârnit vii reacții interzicerea, din motive procedurale care sunt apreciate de mulți ca îndoielnice, a mișcării **labloko** condusă de reputatul economist Grigorii Iavlinski și mai cu seamă a formațiunii politice **Derjava,** al cărei lider este Aleksandr Rutkoi, fost vicepreședinte al Rusiei, inamic personal al lui Elțân și potențial candidat la funcția supremă în stat.

În fine, boala lui Elțân, care este mai gravă decât părea, pune sub semnul întrebării candidatura acestuia pentru un viitor mandat. Iar aceasta tocmai într-un moment în care Occidentul părea să-l cauționeze din nou pe liderul de la Kremlin, care în urma întâlnirii de la Washington cu Bill Clinton obținuse un anumit grad de coparticipare la eforturile de pace din ex-Iugoslavia, stingând puțin din furia naționaliștilor. De altfel chiar gestul spectaculos al lui Elțân, care anunțase că îl va demite pe ministrul de externe Kozârev, a fost tocmai un semnal adresat Occidentului că politica Kremlinului s-ar putea schimba în sensul înăspririi poziției sale.

Elemente de nesiguranță și de neîncredere au produs îmbolnăvirea lui Elțân și în ce privește unele proiecte mai mari ale Vestului pe plan global. În problema extinderii spre Est a NATO, chestiunea fusese amânată până după alegerile prezidențiale din SUA și Rusia. Dar acum, când incertitudinile planează asupra viitorului politic al lui Elțân, Alianța trebuia să ia în calcul și alte scenarii. Și chiar în problemele înarmării nucleare, pe care mulți politicieni de la Moscova au început din nou să o fluture ca pe singura soluție de refacere a poziției de mare putere a Moscovei. Chiar și înțelegerea tacită dintre Occident și Moscova, potrivit căreia este acceptată ideea că Rusia reprezintă o mare putere, dar au fost respinse manifestările ca atare ale unei asemenea poziții, s-ar putea să fie sfâșiată de uliii radicali care ar putea veni la putere la Kremlin.

Iată așadar că ritmul bătăilor inimii lui Elțân reverberează, amplificate, în chiar starea de sănătate a politicii Rusiei și a unei bune părți din lume.

Pagină realizată de
ȘTEFAN NICOLAE ■

Iliescu va apărea în filmul „Poarta Raiului"

Lucian Pintilie trage ultimele cadre din filmul „Poarta Raiului" inspirat de nuvela „Subomul" a lui Răzvan Popescu. Aproape toate cadrele au fost filmate în Valea Jiului. Este vorba de viața minerilor în contextul evenimentelor din ultimii ani. Răzvan Popescu, acum corespondent BBC, a publicat nuvela pe vremea când era ziarist la „Expres", dar multe din evenimente le-a trăit personal, pe vremea când a fost inginer geolog în minerit.

A fost o știre de senzație faptul că Lucian Pintilie vrea să facă un film după cartea unui ziarist. După ce a ratat o producție inspirată din Cehov, marele regizor a decis să se lege de actualitate. Mineriadele nu le-a uitat încă nimeni, iar unii politicieni mai au și coșmaruri în preajma zilelor de 13-15 iunie. Personajul principal al filmului participă, între altele și la mitingurile, grevele, marșurile de salvare a capitalei. Îl ascultă și pe președintele țării mulțumind minerilor pentru devotament. Ion Iliescu devine astfel pentru prima dată implicat și într-un film artistic, iar filmul va fi prezentat la Festivalul de la Cannes.

Uniunea Compozitorilor și Muzicologilor a împlinit 75 de ani

La 2 noiembrie 1920, George Enescu era ales președintele nou înființatei Societăți a Compozitorilor Români, care reunea cele mai proeminente personalități ale muzicii noastre din perioada interbelică. „În 1949, Uniunea Compozitorilor a succedat Societatea, intenția conducerii de partid de atunci fiind de a transforma această organizație de breaslă într-un instrument de propagandă, ceea ce nu a reușit. În acel an, Enescu, Jora, Cuclin, Dinu Lipatti și Marcel Mihalovici au fost excluși din motive politice, dar, în anii '50, au fost reintegrați în Uniune. După 1990, în cadrul UCMR nu au existat nici „procese", nici excluderi sau culpabilizări publice, cred - ne-a declarat, în exclusivitate, președintele Uniunii Compozitorilor și Muzicologilor, Adrian Iorgulescu - că există un bun simț și un echilibru al muzicienilor, care au sancționat printr-o relativă izolare pe cei care au făcut compromisuri, dar nu s-au creat tensiuni ca în alte uniuni de creație".

La 2 noiembrie 1995, Uniunea Compozitorilor și Muzicologilor a sărbătorit, deci, 75 de ani de existență, eveniment marcat de manifestări ce au culminat cu Decada muzicii românești (2-12 nov.), incluzând 36 de concerte sau spectacole, peste 230 de titluri semnate de 200 de compozitori. Concerte simfonice și camerale, spectacole de revistă, muzică ușoară, jazz și pop, două montări ale operei „Oedip" - la București și Cluj - fapt fără precedent și, cu atât mai incitant. „Cred că acțiunea este comparabilă cu Festivalul Enescu, depășindu-l, poate, ca amploare, prin faptul că am activat toate centrele culturale importante din țară". În cadrul expoziției de pictură, sunt prezentate, pentru prima oară, tablouri din patrimoniul UCMR (achiziții sau donații), 32 tablouri semnate de Grigorescu, Tonitza, Luchian, Pallady, Ressu, Iser ș.a. A fost lansat volumul „Universul muzicii românești" de Octavian Lazăr Cosma, un document exploziv prin publicarea procesele verbale și stenogramelor din adunări devenite celebre (sau, dimpotrivă, ținute în secret) pentru vehemența lor în epoci mai îndepărtate sau foarte recente.

În 1990, uniunile de creație au fost considerate, de unii, structuri staliniste care trebuiau desființate, dar iată că UCMR nici nu s-a divizat, ca alte uniuni, nici nu a slăbit ca forță, „poate pentru că există oameni care au realizat o mai mare stabilitate economică și administrativă. Cred că scizinile apar când sunt probleme economice. Dacă ar fi fost o organizație de tip stalinist, nu am fi scăpat, acum, 75 de ani de existență. Muzicienii au simțit nevoia să se organizeze într-o asociație de breaslă care să le apere interesele, drepturile și prestigiul în plan profesional, social, moral, demonstrându-și utilitatea și în promovarea muzicii românești."

Au existat, în ultima vreme, câteva bârfe prin presa de scandal, semnate Anonymus - efectul a fost o solidarizare mai accentuată a muzicienilor.

ANCA FLOREA ■

Oana Pellea este vedeta festivalului: este cap de afiș în „Trei surori", „Julius Caesar" și „Woyzeck"

Festivalul Uniunii Teatrelor din Europa

Tompa Gabor a făcut un spectacol uluitor la Bulandra

Cel mai bun spectacol jucat până acum în Festivalul Uniunii Teatrelor din Europa este ultima premieră a Teatrului Bulandra, „Woyzeck" de Brüchner, în regia lui Tompa Gabor. Vârfurile distribuției sunt Mihai Constantin și Oana Pellea.

Tompa Gabor este acum directorul Teatrului Maghiar din Cluj unde a realizat celebrul spectacol „Cântăreața cheală", jucat doar ocazional la București și care are un număr impresionant de premii internaționale. S-a născut la Tg. Mureș, a studiat la București, a publicat poezii și un eseu despre regie în limba maghiară, iar de curând a fost amendat, în timp ce nu se afla în Cluj, de primarul Gh. Funar. Ultimul spectacol în limba română („Ivan Vasilievici" de Bulgakov) l-a realizat în 1983 la Bulandra. „Woyzeck" este primul spectacol pus în scenă de Tompa Gabor într-un teatru profesionist, la Sf. Gheorghe, în anul III de facultate (1980). Peste zece ani a reluat piesa lui Brüchner la Novi Sad, în Iugoslavia. Și peste încă cinci ani, acum, la Bulandra. În anii din urmă, Tompa a mai vrut să monteze în București, la Național și Odeon, dar proiectele au căzut prin demiterea directorilor.

Din primii ani Tompa Gabor a căutat o poetică personală axată mai ales pe imaginea teatrală. Spune chiar: „pentru mine totul este imagine scenică". „Woyzeck"-ul de la Bulandra uluiește mai ales prin imagini, prin folosirea luminilor și a umbrelor. Iar mijloacele sunt simple, reflectoarele teatrului, o oglindă de poșetă și trei ventilatoare care nu fac curent, ci răsucesc lumina.

Astăzi se poate vorbi în mod evident de un stil Tompa Gabor. Fiecare spectacol este o încercare de a ne transmite o convingere: „unica atitudine pe care o putem avea atunci când lumea arată așa cum arată, este aceea de iertare". „Woyzeck" începe cu un om expus într-o vitrină în mijlocul foaierului. Este chiar soldatul Woyzeck, care va trăi printre oameni vicioși, superîngâmfați, fără onoare. Datele imediate ale piesei sunt cunoscute: mediu milităresc agresiv, o amantă târfă care rămâne gravidă, un doctor psihopat care face experiențe cu mazăre. Tompa trece repede peste aceste lucruri și construiește spectacolul pentru a defini relația interioară, transformările intime ale lui Woyzeck.

Ies în evidență reacțiile față de comandant, față de doctorul care îl obligă prin contract să mănânce numai mazăre și să-și lase udul doar în eprubetă, față de camaradul Andreas sau femeia care trebuie să-i nască un copil dar se prostituează.

Este interesant faptul că regizorul mai păstrează unele scene din spectacolul de acum 15 ani. Una dintre ele este chiar genială. Woyzeck și Andreas trebuie să taie nuiele pentru căpitan; scena este transformată, cei doi soldați stau pe diagonala scenei cu câte o găleată alături, pe rând, fiecare. Își plimbă găleata și toarnă apa din găleata sa în a celuilalt; totul în ritmul bătut de un toboșar care nu se vede. Soldații fac acest lucru cinci minute, ca în mitul lui Sisif, iar figurile actorilor se transformă continuu.

Finalul spectacolului este foarte încărcat. E vorba de o crimă, Woyzeck o înjunghie pe Maria, pe față, direct, cât ai zice hop. Fără ură, cu inocență aproape, apoi furios dintr-o dată înfige cuțitul în ea până nu mai mișcă. Este el un criminal odios? Nu vrea asta, puțin buimăcit caută cuțitul însângerat în timp ce lumea îl acuză. De ce îl acuză? El vrea să fie iertat, deși nu a iertat-o pe Maria.

Tompa Gabor a lucrat cu o trupă antrenată pentru spectacolele de viteză ale lui Alexandru Darie, spectacole cu multe efecte de cinema. În „Woyzeck" toți actorii par să se fi disciplinat, nu mai țipă, nu se agită, nu se ceartă, lipsește orice isterie. Mihai Constantin, care nu a mai jucat în „Julius Caesar", ultimul spectacol al lui Darie, a avut mari emoții pentru rolul din „Woyzeck". Excepțional în „Poveste de iarnă", ușor manierist în „Trei surori", s-a spus că se apropie tot mai mult de tatăl său, George Constantin. Ei bine, în „Woyzeck" am avut impresia că Mihai Constantin dă ritmul piesei. Calm, inocent și hotărât, fără răutate, docil, înțelegător. Un rol personal care te face să uiți seria liceenilor.

REMUS ANDREI ION ■

Toate artele

PIL

Economie de silabe (singura în viața artistului) ce-l desemnează în intimitate pe Constantin Piliuță.

N-am fost la tăierea de pamblică a ultimei sale expoziții de la Teatrul Național fiind neiubitor de sfeștanii și țeremonii dar, pe burniță și frig, m-am transportat câteva zile mai târziu spre a mă desfăta și îmbăta cu magicele sale văcseli.

Am intrat (prăvălia Dominus nu are clopoțel deasupra ușii) și în dugheana de cristal am dat chiar de Meșter (ceremonios înțolit și prevăzut cu cravată) îmbrățișându-ne noi pe arăbește, adică lipind de 6 ori obraz de obraz, ne-am firitisit și, fără a sufla o vorbă despre știrea neconfirmată și necontrazisă după care ar fi mai mare peste ani 65 (!) lăsându-mi ochii să înceapă ospățul la care i-am dus.

Piliuță nu se "înnoiește" cu fiecare expunere la târg, e greu să crezi că poți da de alt Pil fiindcă (într-atât de original, de el încă de la începuturi) meșterul nu se tulbură de mode (de modele, cele feminine, da) și se rostește netulburat pe sine refuzând să esperimenteze steril, neîngăduindu-și exprimările voit șocante, epigonismul.

Calm, stenic, el continuă să facă din arta sa bucurie.

Ce-am furat cu iscusită tragere sub pleoapă?

Trei pânze în care, pe fundal marin câteva stânci (?), amoebe gigante (?), plauri (?) se orânduiesc în ape cu sclipiri primordiale. Început de lume? Sfârșit? Îl întreb pe Pil dar el nu răspunde. Îmi spune doar când le-a "făcut". Nu are deprinderea - altora - de a se explica prin grozave metafore gongorice.

Un măgăruș în chip de unicorn. Dar costeliv și uniform. Eu îi iubesc pe ăștia... mi-e milă de ei, zice meșterul.

Dar Pegasul? Capul, coama, trunchiul sunt desenate cu oarecare precizie. În locul picioarelor, un soi de bețe firave. Semn că poezia e mai ales plutitoare, că temeiul ei e părelnic, incert, instabil. Mi l-aș dori să-l pot vedea pe "peretele" revistei de poezie la care visez și pe care din pricină de... Rotschild n-o pot zidi.

Flori. Florile lui în vase ce iau colorile petalelor (aramă albă, lut gri).

Sate valahe cu gospodării umile, în care și biserica e tot o casă.

Un arbore plin cu lăutari cântând de spaima lupilor orânduiți în jur, setoși nu atât de sânge cât de muzici.

Obsesii vechi: tije florale ivite din semințe abia germinate. Și mâini (în desenele de "petreceri"), mâini uriașe, cu șiroitoare degete în plus, strânse pe pahare, ori făcute pumni, umflând spațiul. În aceste desene există butelii goale, lăutari, podele sordide muiate în vin dar lipsește aburul veselitor. Protagoniștii înfruntărilor bahice, bătrâni îndeobște, cu somptuoase chelii și chipuri devastate, sunt plini de gravitate, de nu chiar de fior tragic. Au fost frumoși, zice Pil. Și toți au murit.

El le-a desenat murirea.

Nemurindu-i, nemurind.

GHEORGHE TOMOZEI ■

MAŞINA DE SCRIS

Texte sub lupă

duioşie şi sarcasm - este simbolică şi atemporală, dar are, totuşi, o concreteţe violentă, ca un film neorealist italian. Remarcabile sunt şi replicile, sintetice, ca şi tăcerile dintre ele, întotdeauna semnificative. Intenţionez să public **Lecţie, sau ceva de genul acesta** (piesă răscolitoare despre două personaje pe care nu le poate despărţi nimic, nici moartea, şi despre strădania lor de a-şi comunica sentimente sublime folosind mijloace de exprimare rudimentare), dar mi-ar plăcea să am şi o fotografie a dv., ca să pot să vă prezint... integral cititorilor. M-a cucerit şi cealaltă piesă, **Marele regizor,** însă fiind prea amplă nu-i pot face loc la **Maşina de scris.** Aşa stând lucrurile, am înmânat-o doamnei Beatrice Diaconu, secretar literar la Teatrul "Ion Creangă" din Bucureşti, de la care veţi primi în curând un răspuns prin poştă.

● **ALEXANDRU M. MIRCEA, Bucureşti.** Poemele dv. sunt construcţii logice care impun respect, dar nu emoţionează:

"Totul a pornit de la primul său pas,/ care a lăsat o urmă,/ o urmă, însă, de neuitat pentru mine/ fiindcă exprima realitatea,/ descoperea adevărul,/ dezvăluia misterul..." **(Paşii profetului)**

● **DANA IOAN, Drobeta Turnu-Severin.** Nuvela **Puţin mov** (numită de dv. "roman cvasi-poliţist") am citit-o cu plăcere, iar la sfârşit am regretat că am citit-o, constatând că nu are consistenţă. Intriga poliţistă facilă (personajele sunt luate din cărţi, iar situaţiile - din ziare) strică totul. Păcat de fraza dv. atât de bine construită: puţin maliţioasă, puţin domestică (şi, desigur, puţin mov).

● **FLORIN RĂZVAN HĂLĂLĂU, Bucureşti.** Felicitări pentru succesul repurtat la **Adevărul literar şi artistic** şi **România literară** (sub pseudonimul Florin Vameşu). Pe mine, însă, poemele nu m-au entuziasmat. Sunt poeme-metaforă sau poeme-surpriză, cu viaţă scurtă, ca flacăra de chibrit. Unul singur (un poem despre poem) are şanse să rămână mai mult în conştiinţa cititorului:

"Stupid,/ ca o mare de cuvinte/ inutile/ substituindu-se/ gestului unic/ al facerii,/ acest poem/ născut mort/ se prelinge." **(Elegie blazată)**

● **IOAN CHIRAŞ, Petroşani.** Discursurile dv. versificate - glorificatoare şi grandilocvente - au ceva iremediabil fals:

"Şi s-a cutremurat pân'şi Ceahlăul/ Când a văzut cum urcă şi-l întrece/ Gândirea ta menită să-şi aplece/ În arcuiri de boltă curcubeul." **(Lui Eminescu)**

● **ELENA TH. ANECHIFORESEI, Oradea.** Se cunoaşte că aţi trăit izolată ca autoare, că nu v-aţi consultat cu nici un specialist. Aţi evoluat la întâmplare, astfel încât în versurile dv. se amestecă azi simplitatea cu banalitatea şi sensibilitatea cu sensibleria:

"Iartă-mi trupul gol şi orfan/ blestemul arde lucrurile sfinte./ Sunt doar un haos de priviri/ prin care trec cu aripile frânte/ bolnav,/ prea bolnav de lunga-mi tăcere/ cu gust de miere şi pelin." **(Sunt ca o noapte albă)**

● **COSTICĂ OANCĂ, Corod, Galaţi.** Şi de data aceasta unele aforisme sunt publicabile (şi le voi publica). Există însă şi multe afirmaţii (doar) constatative şi judicioase, care nu prezintă interes.

● **DANIELA MIHAI, Lugoj.** Ştiţi să schiţaţi din numai câteva cuvinte o dramă. Şi aveţi şi capacitatea de a vizualiza pregnant anumite momente. De exemplu:

"O furnică neagră a aplecat cu greutatea ei un fir firav de iarbă şi a căzut pe faţa ta, s-a încurcat pentru o clipă în mustaţă apoi a rupt-o la fugă spre ureche. O culeg cu două degete şi o las jos, în iarbă."

Vă rog să-mi retrimiteţi textele, dactilografiate şi însoţite de o fotografie a dv. şi un curriculum vitae.

● **LIVIA DIMULESCU, Ploieşti.** Fiecare dintre povestirile trimise - **Scoica, Înmormântarea, Doar un melc, Metamorfoza, Îngerul gri, Casa de bilete** - cuprinde ceva interesant, neliniştitor sau de-a dreptul halucinant, dar acel ceva se îneacă până la urmă într-o filosofare poetico-moralizatoare sterilă din punct de vedere literar. V-am mai spus: nu vă stă bine filosofarea. Dv. aveţi o remarcabilă priză la realitate, pe care trebuie s-o exploataţi. În **Metamorfoza,** de exemplu, chiar şi când desfăşuraţi cea mai îndrăzneaţă fantezie, povestind cum v-aţi transformat la un moment dat în... asfalt, relatarea rămâne realistă:

"Ore în şir mii de perechi de pantofi m-au ciuruit convingător, hotărâţi în trepidaţia, în legănatul sau în balansul picioarelor. Preferam pantofii bărbaţilor, plaţi şi masivi. Tocurile tinerelor îmi deschideau răni pe sâni şi pe obraji..."

Iată însă că finalul povestirii, poematico-metafizic, anulează impresia iniţială. Vă propun să faceţi o experienţă şi să rescrieţi textul, fără consideraţii nebuloase. Fiţi sigură că descrierea atât de precisă şi expresivă a unei situaţii fantasmagorice se va încărca de semnificaţii **de la sine,** făcând inutil comentariul dv.

● **SORIN ANDRONACHE, Haţeg, Hunedoara.** "V-aş ruga să faceţi o scurtă recenzie la cartea **Undeva, cândva** de Richard Matheson, la rubrica **Maşina de scris.** Această carte m-a impresionat profund, dar nu o pot înţelege..."

Încă nu mi-am procurat cartea, dar vă promit că, dacă o găsesc, am să scriu o scurtă recenzie. Nu vă e teamă, însă, că după ce-o veţi înţelege n-o să vi se mai pară atât de impresionantă?

● **ELIA PAVLOVICI, Stupina, Vrancea.** Proza dv., scrisă inteligent şi cu fervoare stilistică, se citeşte cu interes:

"«Revoluţia noastră capitalistă» m-a dezamăgit: clasa muncitoare în alianţă cu ţărănimea şi intelectualitatea au intrat înapoi, ca la comandă, pentru reprelucrare în imensa maşinărie, însă... probabil s-o fi defectat vreo roată dinţată sau curea de transmisie, o dată ce din metabolismul infernal nu a rezultat până acum nimic..."

Mai puţin concludente sunt referirile la viaţa sentimentală a principalului personaj feminin (care numai printr-o... coincidenţă, sper, se numeşte la fel ca dv., Elia). În acest domeniu, al vieţii sentimentale, vă pierdeţi siguranţa de scriitoare şi înregistraţi şi situaţii sau replici nesemnificative pentru cititor.

În orice caz, se poate alege din tot ce aţi scris un fragment publicabil. Vă rog să-l alegeţi, să-l bateţi la maşină şi să mi-l trimiteţi împreună cu câteva date despre dv. şi o fotografie.

● **CONSTANTIN DIN SEVERIN, Drobeta Turnu-Severin, VIORICA GRIGORE, Bucureşti, FILOFTEIA COSTACHE, Bacău, DORU PAPADOPOL, Bucureşti, ION BILCIURESCU, Constanţa, DESPINA D., Bucureşti.** Ceea ce scrieţi dv. n-are nici o legătură cu literatura. Trebuie să urmaţi singurul sfat valabil dat de Lenin: "Învăţaţi, învăţaţi, învăţaţi!"

● **IOANA DIMACHE, Galaţi, MIHAI PAVELESCU, Bucureşti, MIHAELA BALOŞ, Borleşti, Neamţ, ALEXANDRU NIŢĂ, Satu Mare, PAUL CILIANU, Bucureşti.** De ce nu-mi mai scrieţi? Sunteţi nişte trădători! Este adevărat că nu v-am publicat proza (deşi în unele cazuri am promis că o public), dar aceasta nu înseamnă că am urmărit să vă persecut în vreun fel. Am avut motive serioase (fie textul era prea mare, fie mi-au sosit între timp producţii mai valoroase, cărora le-am dat întâietate). Primesc mii de plicuri, oferta este, nu exagerez, uriaşă şi mi-am propus ca ori de câte ori compun un nou număr al **Maşinii de scris** să fac o selecţie nemiloasă, fără criterii... sindicaliste. Nu mă interesează dacă un autor aşteaptă de mai multă vreme, dacă mi-a trimis scrisori afectuoase etc. Textele dv. au pierdut de mai multe ori la rând această strânsă competiţie săptămânală. Dar dv. sunteţi autori foarte talentaţi, de la care aştept noi scrieri. Nu vă descurajaţi atât de uşor!

● **DAN LUNGU, Botoşani.** Sunteţi un dramaturg format, cu un stil inconfundabil (performanţă aproape neverosimilă într-un domeniu în care s-au făcut - aparent - toate experienţele posibile). Lumea evocată de dv. - cu un amestec de

Umor involuntar

"Femeia a fost şi este/ o controversată poveste/ de-ar fi poveste n-aş povesti-o,/ n-aş mai bate apa în piuă."
MARIN F.DIŢOIU
Frăsinet, Călăraşi

"Neliniştit în orice clipă/ sunt fără de astâmpăr/ nu pot să stau un pic în loc/ trebuie să vin, să plec."
SEVERUS ROSA
Alba Iulia

Desen de LINU

"De vei săpa sub vechile ruine/ Sub talpa groasă din călcâiul tău/ Vei observa că fiecare parte/ E os şi sânge din strămoşul tău."
NICOLETA ABĂCIOAIEI
Snagov-sat, SAI

"Nu vreau nici fală, nici averi/ Nu vreau elogii personale,/ Atât eu vreau în asfinţit de seri/ Să am doar clipele reale."
Serg. CORNEL SCURTU
U.M. 0586-Miercurea Ciuc

Ştiu că ştiţi, dar ţin să vă amintesc

■ La rubrica „Maşina de scris" se primesc texte literare de la autori din orice categorie: tineri sau bătrâni, începători sau consacraţi, bărbaţi sau femei, români sau neromâni, cu studii sau fără studii.

■ Textele trebuie să fie dactilografiate sau cel puţin scrise lizibil. Dacă aveţi încredere în valoarea lor, trimiteţi-mi şi o fotografie a dv. şi un curriculum vitae. Dactilogramele, manuscrisele şi fotografiile nepublicate NU se restituie.

■ Vă rog să nu mă căutaţi la telefon şi să nu mă vizitaţi la redacţie. TOATE scrisorile dv. vor primi un răspuns în cadrul rubricii „Maşina de scris", în ordinea sosirii lor.

■ Cele mai valoroase texte se publică în cadrul rubricii „Maşina de scris". Toate textele publicate în cadrul acestei rubrici candidează automat la premiul de 1.000.000 de lei care se acordă anual, la 1 noiembrie.

■ Tot dintre corespondenţii rubricii „Maşina de scris" se aleg autorii cărora li se asigură publicarea unei cărţi (pe bază de contract). Numele lor este anunţat la fiecare 1 martie.

■ Plicurile trebuie trimise la următoarea adresă: Alex Ştefănescu, la redacţia revistei „Flacăra", Piaţa Presei Libere nr. 1, sector 1, 71341 Bucureşti.

La ce lucrează Nicolae Merişanu

Nicolae Merişanu a fost prezentat la *Maşina de scris* ca poet. Acum lucrează la un roman cu următorul subiect (ni-l rezumă autorul însuşi):

„Sub forma unei pseudocronici, un tânăr studios, născut într-un stat ipotetic din Orientul Apropiat, încearcă să-şi povestească viaţa. Destinul. Atins de o plictiseală care-l macină, pleacă la îndemnul maestrului său într-un regat ultradezvoltat economic şi cultural unde speră să-şi aline suferinţele psihice prin discuţii cu savanţii de acolo. Până aici, o viaţă de tânăr intelectual normal... dar o întorsătură a destinului schimbă viaţa tuturor, regele luminat moare (natural sau asasinat?), în familia regală se dă o luptă pentru succesiune pe care o câştigă printr-un «fabulos» concurs al împrejurărilor politice cel mai puţin avantajat, un personaj ciudat, numit ba prinţul care doarme, ba OMUL DUBLU. Cronicarul-erou, Mumkenu, va nota toate capriciile acestui despot paradoxal care fundează o bibliotecă-închisoare în care povestirile se vor scrie cu sângele real al oamenilor reali. Toţi cei iniţiaţi în acest nou ordin, Ordinul Etern, nu vor mai putea părăsi biblioteca-închisoare. Algemas, noul rege, va juca dublu. Personaj luminos, reformator, apropiat de «cei nevoiaşi» în cetate, demiurg sadic, fără scrupule, în bibliotecă. Asta în prima fază, până când îi vine ideea de a transforma tot regatul într-o bibliotecă-închisoare. Romanul are un final surpriză..."

Să citim, acum, şi câteva fragmente de roman. Aceia dintre dv., stimaţi corespondenţi, care vreţi să comentaţi opera lui Nicolae Merişanu încă din faza de şantier, vă rog s-o faceţi, ca la un cenaclu. Mă angajez să public toate opiniile dv.

ORDINUL ETERN

I

Arif auzise de la Diab, un cioban creştin, că în regiunea Bab-al-Kabira apăruse un monstru, un câine biped înalt cât un palmier, îl văzuseră şi beduinii din tribul Abu Latif, trupul îi era acoperit cu o blană mitoasă, de oaie, ochi arămii, apoşi, enormi, ziceai că plânge, urlă spre cer, apoi scoase un mârâit prelung, fluturându-şi în aer limba sângerie, şi dispăru ca o nălucă în nisipul fin al deşertului. Arif îşi spuse că trebuie să fie câinele-om pe care îl descrie la fel un gnostic egiptean, că acest ciudat animal este paznicul sufletelor criminale care bântuie în subteranele deşertului şi se arată la suprafaţă doar atunci când un suflet ucigaş scapă de acolo, iar ciobanul Diab se închină cu spaimă când auzi aceste cuvinte, Doamne, apără-ne de ispitele lui Satan, şi-l întrebă pe Arif, cum, învăţate, a putut să scape din lad, iar Arif, zâmbind fin, îi povesti ciobanului ceva incredibil, despre pluralitatea lumilor permeabile şi paralele, Doamne, într-adevăr, toţi cărturarii sunt un pic tâcniţi, cum să existe mai multe lumi, există doar lumea noastră, frumoasă şi păcătoasă. Şi există Mântuitorul, Speranţa.

Arif îi răspunse, fericiţi cei săraci şi în Duh, sintagmă care se traduce corect cei săraci şi credincioşi, nicidecum cei săraci cu mintea.

Apoi Arif se retrase la biblioteca regală unde împărtăşi şi tălmăci ucenicilor lui viziunea ciobanului Diab. Toţi amuţiră, Regatul nostru se va prăbuşi în ghearele Diavolului, cine ar fi putut crede că această ţară prosperă şi educată va intra în stăpânirea Omului Dublu.

II

Mumkenu intrase în sala tronului cu gândurile împrăştiate, imagini, amintiri şi sentimente contradictorii îl înfiorau. Astăzi îl va cunoaşte pe noul rege, omul dublu, cum îi spuneau Arif şi mulţi învăţaţi, sau marele reformator, cum îi spunea plebea. Un lucru era cert, nu suporta creştinii, fapt care îi adusese multă simpatie din partea miliţiilor regale, conservatoare şi politeiste. Iar de partea cui este armata este şi puterea, istoria a aparţinut întotdeauna celor care ştiu să inspire teamă, făcând la rândul lor, din când în când, mici concesii supuşilor.

Dar cele mai interesante relatări despre noul rege le primise de la curtezana Mariam, o fină cunoscătoare a casei regale şi a bârfelor de la curte. Ea îi spusese că în copilărie, Algemas, noul rege, fusese doborât la pat de o boală ciudată, nici un medic nu putu s-o clasifice sau să-i dea de leac, îi apăruseră pe corp şi pe faţă pete vineţii în formă de stea şi fu cuprins de un somn diavolesc care dură cinci ani. Gurile rele, mai adaugă Mariam, spuneau că în acest timp Algemas sugea seară de seară ca un bebeluş, sânul matern, în timp ce virtuoasa regină se împerechea cu diverşi amanţi sau animale. Şi chicotind, completă, poate uriaşul câine pe care l-a văzut ciobanul Diab nu este decât o figură de stil, o metaforă populară care sintetizează toate zvonurile despre apetitul sexual al acestei case regale.

În schimb dramaturgul Alexis îi povestise cândva despre regina-mamă afirmând că nu întâlnise o persoană mai firavă prin delicateţea alcătuirii, te gândeai că întâlneşti un înger, zgârcită la vorbă, cultivată, învăluită permanent de tristeţea că există, că e carne.

Pe cine să mai crezi, râse în sinea sa, aducându-şi aminte de o spusă a tatălui său, băiete, toate fecioarele sunt potenţial târfe, iar toţi bărbaţii proxeneţi. Şi gândi păcătos că tot Mariam e mai aproape de adevăr.

III

Şi iată că o uşă masivă se deschise brusc. Şi apăru un pat pe rotile împins de patru sclavi, travestiţi în îngeri cu aripi multicolore. Oare pe acest pat, acoperit cu mătăsuri negre, zăcea însuşi regele Algemas? Ar fi fost o glumă macabră... Sclavii ieşiră, urmară câteva clipe de tulburătoare tăcere care fu ruptă de o voce tărăgănată, feminină. Vocea parcă venea din tavan, ca să nu zicem din ceruri, Mumkenu se apropie sfios de pat, da, eu te-am ales după ce ţi-am studiat atent biografia, vei fi numit cât de curând cronicar regal, ba chiar mai mult. Mumkenu încercă să distingă sub mătăsurile negre chipul regelui, părea figura unei fetişcane moarte, curios, când vorbea buzele nu i se dezlipeau, să fie chiar mort, iar tot ce trăia el o înscenare demnă de fantezia malefică a vreunui zeu plictisit de banalitatea Istoriei... dar câte minciuni minunate nu s-au întâmplat în acest Orient Fabulos!

IV

Mumkenu fu uluit de planurile culturale pe care noul rege le va pune în practică chiar de mâine. Va alcătui o nouă bibliotecă în rafturile căreia nu vor zăcea suluri, hârţi sau cărţi, ci personaje în carne şi oase. Algemas îi spuse că el se va gândi la o poveste, iar oamenii, pe care îi va selecţiona cu grijă, vor trebui să rămână până la sfârşitul vieţii lor în această bibliotecă-închisoare. După cum noi suportăm capriciile zeului cel rău care ne-a creat, tot aşa şi aceste ridicole personaje, să nu-mi spui, Mumkenu, că viaţa are vreun sens, singurul ei sens este cel pe care tu însuţi i-l dai. Iar tu, Mumkenu, vei înregistra această joacă a mea ca să rămână eternităţii, vorba vine, căci timpul este un porc nesăţios, se hrăneşte şi cu fecale şi cu mintea celor aleşi, înfulecă totul. Pentru cei care simt nuanţele jocului şi ale hazardului şi au văzut culorile morţii voi întemeia un ordin... Ordinul Etern. Toţi vor intra în el cu voia mea şi vor ieşi din el fără voia mea, Algemas râse puternic, Mumkenu, notează tot ce ţi-am spus... şi încă ceva, nici tu nu ai voie să părăseşti spaţiul bibliotecii.

Un provocator - Gabriel Funica

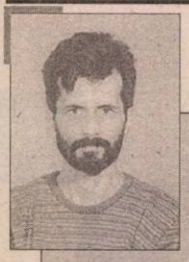

Pe Gabriel Funica l-am mai prezentat (în numărul din 6 decembrie 1994): are 34 de ani şi este bibliotecar la Biblioteca Judeţeană „Duiliu Zamfirescu" din Focşani. Eseul pe care i l-am publicat atunci, *Amurgul cărturarilor*, a avut ecou printre corespondenţii rubricii. Mulţi dintre ei, citindu-l, s-au simţit provocaţi şi au trimis replici (pe care, bineînţeles, le-am reprodus în aceste pagini).

Iată că acum Gabriel Funica ne provoacă din nou, cu două texte scurte şi eficace, ca două gloanţe de revolver. N-am nici o îndoială că i se va riposta. Abia aştept să înceapă scandalul (de idei)!

INCOMODYSEEA

Numai proştii şi mediocrii nu obosesc. Ei sunt marii Neobosiţi ai Speciei, forţa hidraulică a tuturor civilizaţiilor, tembelismul radioactiv al progresului. Eternitatea le surâde. Pentru ei astenia este o maladie de neînţeles, o carenţă insuportabilă şi descalificantă. Animaţi de idealurile lor mărunte evoluează în timp şi spaţiu cu frenezia şi dezinvoltura celui care are numai de câştigat. Şi înaintează strâns, umăr lângă umăr, convinşi numai de adevărurile lor. Nici o îndoială, nici un regret, nici o poticnire. Existenţa e o citadelă care trebuie luată cu asalt, supralicitându-i-se astfel importanţa, sacralizându-se nimicurile pe care le pune în joc.

DEMISIE

Să nu ai chef de nimic, să rătăceşti frivol printre ruinele amintirilor. Să nu mai fii sedus de nici o dorinţă, idee sau faptă. Să zaci dezgustat de tine şi de ceilalţi. Binevoitor, să te laşi depăşit de evenimente, incapabil să iei vreo atitudine. Străin de societate, ca şi de propriul corp, de propria biologie, să nu poţi opta pentru o lozincă sau un drapel. Maniac al indiferenţei, ancorat într-un abandon total şi iremediabil, să ai doar viciul disoluţiei. Până şi Dumnezeu să-ţi apară ca un spectacol derizoriu şi fără substanţă. Tentaţiile inactivităţii să pună capăt tuturor ambiţiilor, oricărui farmec al dezmăţului cotidian. Prea abulic pentru a mai accepta tirania oricărei veverite, să te retragi, să demisionezi ca un răzleţ pe care nimic nu-l mai poate scoate din sărite.

MAŞINA DE SCRIS

Pagini realizate de Alex Ştefănescu

Divertisment

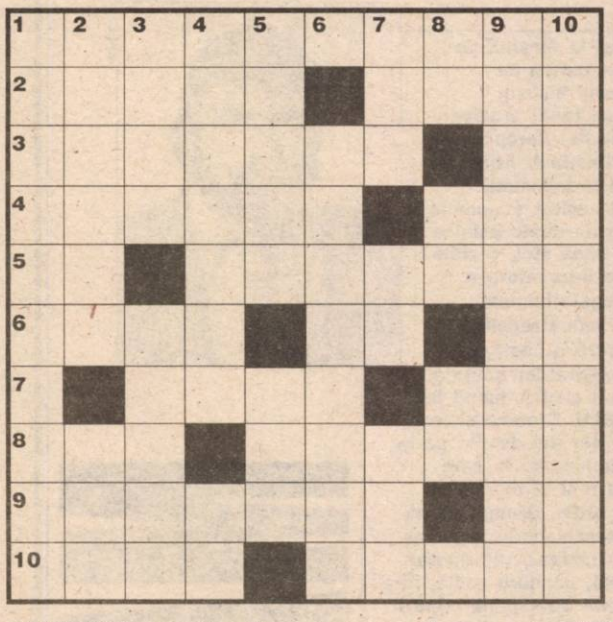

VALENTÉ

ORIZONTAL: 1) Te cam vrăjește. **2)** Arie de răspândire - Transmisii sportive. **3)** E de râs, nu alta - Tunse scurt! **4)** Alintatul părinților (pl.) - N-are nimic în plus. **5)** Aer! - Amestec de grâu. **6)** Bune de cultivat iarna - Curea la nădragi! - Teu! **7)** A pune la curent - Bis. **8)** Un altfel de tip - Nu-i scapă nimic (fem.). **9)** Urmărește rând cu rând - Înșira! **10)** Stă sub acoperiș - Date pe porții.

VERTICAL: 1) Gen de literatură... suprarealistă. **2)** Dă rezultate negative - Prinde bine la table. **3)** Un fel de urmă - A-și spune răspicat cuvântul. **4)** Desfășurate până la 12 - Pică la mijloc! **5)** Motoare de avion - Bot de râmă. **6)** Pleacă de obicei. **7)** Bază maritimă - Făcut de râs - În plin gerar! **8)** Cântec de trompetă - Cununie! - Vine în centru! **9)** Ieșiri în față. **10)** Acțiuni reparatorii.

Dan POPA ■

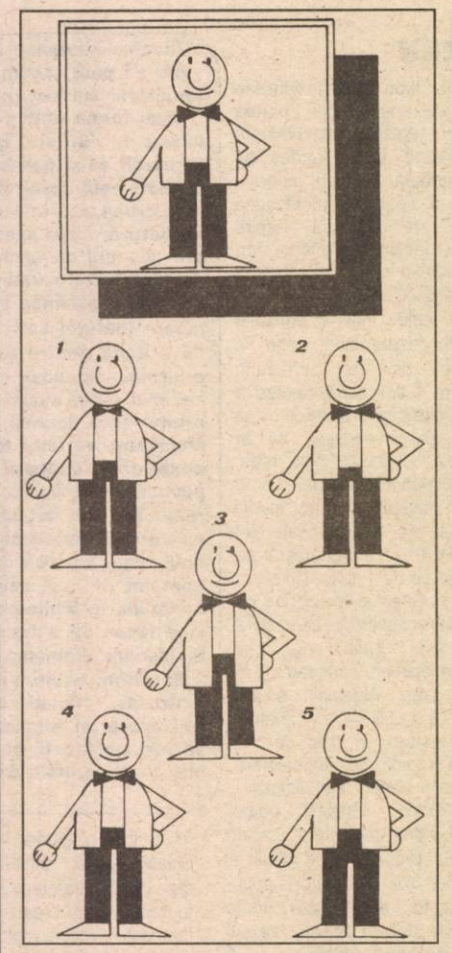

Numai unul dintre cei cinci omulați este identic cu cel de sus. Care ?

ANECDOTE

Pe schela unui bloc în construcție, trei muncitori se află în pauza de masă. Unu-i moldovean, unul ardelean și-altul e... oltean.

- Dacă și astăzi am în pachet tot mămăligă cu brânză, mă arunc de pe schelă, zice moldoveanul. Desface hârtia, se uită și se aruncă în gol.

- Și eu m-am săturat de slană, zice și ardeleanul. Dacă și azi am pită cu slană, îmi iau viața. Desface, vede ce are înăuntru și se aruncă și el de sus.

- Iar eu, adaugă olteanul, dacă am din nou pâine cu praz, fac ce făcură și ceilalți doi. Desface, vede prazul și avu și el același sfârșit.

La funeralii, cele trei văduve vorbesc între ele:

- Nu înțeleg, zice prima, de 20 de ani îi pun în pachețel brânză cu mămăligă și niciodată nu a zis nimic...

- Nici eu nu pot pricepe: de 15 de ani îi dau la el numai pită cu slană...

- Eu nu înțeleg nici atât, interveni văduva olteanului, de 25 de ani își pregătea singur pachetul cu mâncare...

●

Doi olteni tăiau o bombă cu fierăstrăul. Un vecin îi vede și le zice:

- Vedeți, bă, c-o să explodeze!

- Nu-i nimic, răspunde unul dintre cei doi, mai avem vro trei...

DE-ALE GURII...

Integramă de Mihai ZGUBEA

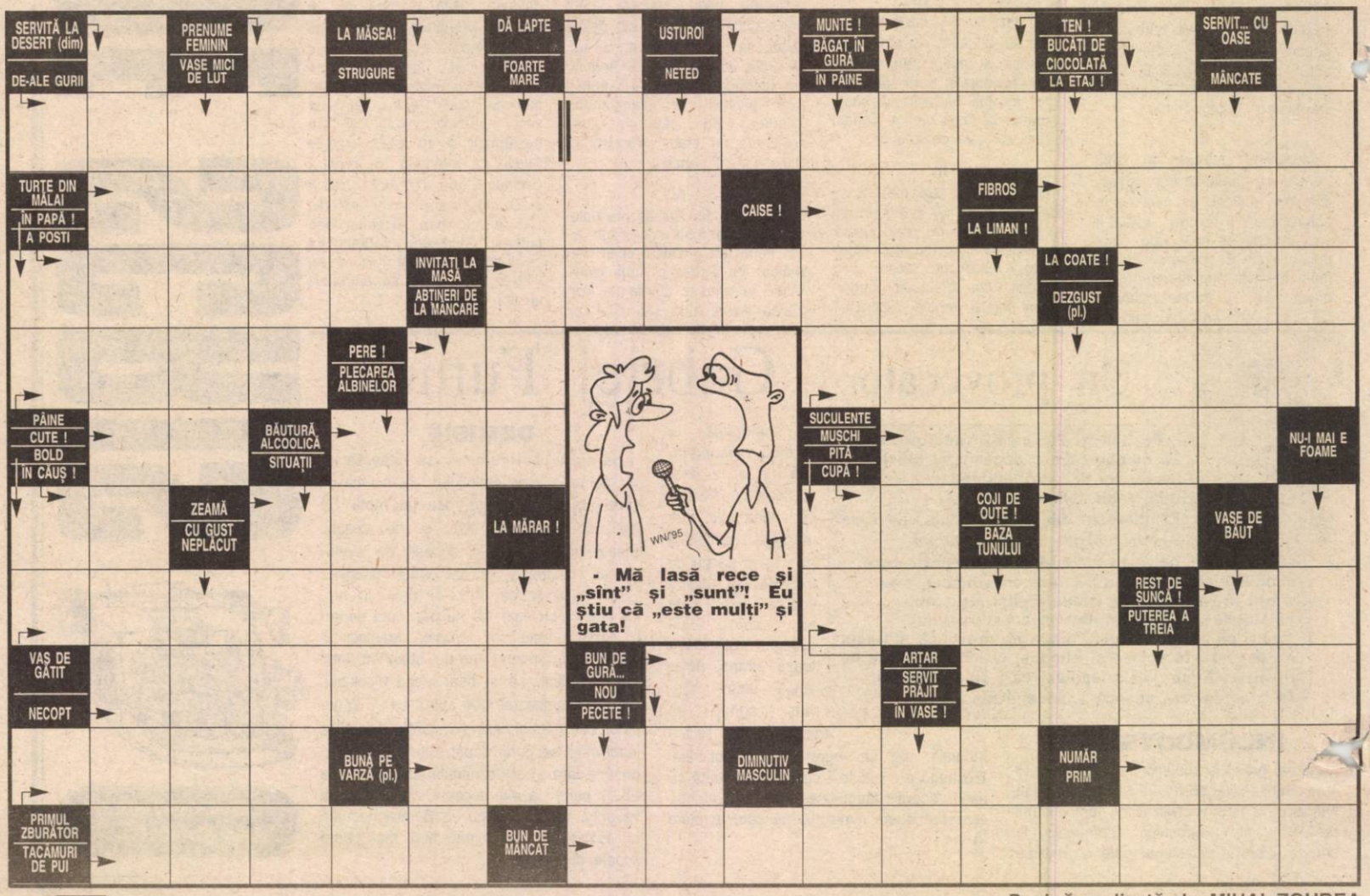

Pagină realizată de MIHAI ZGUBEA

Despre raportul leu-dolar

În ultimele zile, săptămâni mai degrabă, ați asistat, stimați contribuabili, că altfel nu vă putem zice, la deplasări cu ghiotura ale oamenilor de bine ai acestei țărișoare. De ăia se ocupă colegii de la politic, n-avem noi treabă cu ei. Noi, ăștia de sport, avem benoaclele numai pe fenomen. Așa că privim cu uimire cum tot staff-ul selecționatei a bântuit și va mai bântui, ni se spune, prin Europa, pentru a vedea la lucru, sau doar în intimitate, că unii nu prea au de muncă, jucătorii români din străinătate. Gabi Balint, Costică Ștefănescu și însuși Puiu Iordănescu bat Europa să vadă, cică, dacă lui Hagi i-a mai crescut părul (că ne închipuim că de felul cum joacă n-ar mai fi secrete), dacă numitul Craioveanu este tot ăla, golgeterul, ba mai mult, dacă e adevărat că „elveţianul" Viorel Moldovan este cu adevărat vârf de atac și acum, prin țara de adopție. Cum vă veți fi întrebat de ce se întâmplă toate acestea, amintindu-vă, domniile voastre, de asemenea, că atunci când erau prin țară, nimeni nu se înghesuia să bată D.N. 1 pentru a-i vedea, noi, perspicaci (scuze!), am aflat și motivația: diferența de diurnă. Păi, prin vot deschis, pentru **dincolo de** Curtici în buzunarele deplasaților intră 200 dolari pe zi, în timp ce **până în** Curtici se merge pe amărâta de diurnă băștinașă. Simplu ca bună ziua!

HERCULE LE CHAT

Steaua face egal acasă. Țiți e mulțumit!

Steaua - Borussia 0-0

, Miercurea trecută Steaua București a reușit să-și complice și mai mult situația din Grupa C a Ligii Campionilor făcând meci nul, în Ghencea, cu Borussia Dortmund.

Dacă am trecut cu vederea eșecurile din partidele disputate în deplasare cu Juventus și Borussia, partide în care campionii noștri au primit 4 goluri și nu au dat nici unul, de data aceasta lucrurile au început să capete o întorsătură neplăcută. E nepermis ca, într-un meci în care aveam nevoie neapărat de victorie, Lăcătuș să fie scos din teren când mai erau aproape 30 de minute de joc, iar Jean Vlădoiu să fie lăsat să-și facă mendrele o partidă întreagă. Faptul că Steaua putea să bată Borussia este incontestabil. Insuccesul se datorează însă nu atât jucătorilor - care, săracii, cu mai multă sau mai puțină tragere de inimă, tot ce spune antrenorul fac -, cât felului în care meciul este gândit din punct de vedere tactic. Or, dacă noi plecăm de la premisa că „până acum Steaua s-a comportat foarte bine" - Țiți Dumitriu - nu vom ajunge nicăieri. Nu îmi vine să cred că un antrenor a cărui echipă a ajuns, pentru a doua oară consecutiv, în Champions League, poate fi mulțumit de faptul că jucătorii lui au dat un singur gol în 4 meciuri, remizând, pe teren propriu, în fața unei echipe inferioare valoric. Oare unde e tactica super-ofensivă cu care ne tot amenință Steaua?! Unde sunt realizările supertalentatului Jean Vlădoiu, vârful „percutant" al campioanei noastre, care deocamdată s-a mulțumit să alerge ca bezmeticul de la un fundaș advers la altul?! Și, în plus, unde e probitatea morală a antrenorului când afirmă că „Aia nu e galerie!", răspunzând acelor oameni extraordinari care, meci de meci, au reușit să creeze o atmosferă fantastică în Ghencea și care, exasperați, au scandat miercuri „Demisia!" și „Țiți hop-ș-așa / Ți-ai bătut joc de Steaua"?!

Țiți Dumitriu zâmbind satisfăcut

Fotografii de PETRE COJOCARIU ■

Calificarea, acum, e aproape imposibilă. Practic, Steaua ar trebui să învingă în ambele jocuri pe care le mai are de disputat (cu Glasgow Rangers, în deplasare, și cu Juventus, acasă) în condițiile în care Borussia nu mai obține decât maximum 4 puncte. Țiți Dumitriu e încrezător în șansele Stelei. Să vedem...

ALEXANDRU ARION ■

Lăcătuș, care la 31 de ani pare că și-ar da și viața pentru clubul său și, zău, nu înțeleg de ce...

Clasament Grupa C

1.	Juventus Torino	14- 2	12 p.
2.	Borussia Dortmund	4- 5	5 p.
3.	Steaua București	1- 4	4 p.
4.	Glasgow Rangers	3-11	1 p.

Au mai rămas de jucat meciurile:

22 noiembrie

Glasgow Rangers - Steaua

Juventus - Borussia

6 decembrie

Borussia - Glasgow Rangers

Steaua - Juventus

Garri Kasparov, un personaj aparte, un mare campion (3)

- Care sunt principalele reproșuri pe care le faceți președintelui FIDE, Florencio Campomanes?

- Că este o mumie. Că refuză să meargă în pas cu epoca sa. Șahul de cel mai înalt nivel nu se poate mulțumi cu subvenții guvernamentale sau venituri federale. Ca în toate celelalte sporturi, este nevoie de mijloace mult mai importante.

- Credeți că meciul împotriva lui Short (în care s-a produs schisma față de FIDE - n.n.) a servit cauzei șahului?

- În Anglia, cu siguranță. Acoperirea mass-media a fost extraordinară. Toate partidele au fost transmise în direct pe **Channel 4**. Ziarele, **Times,** bineînțeles, care a fost principalul nostru sponsor, au consacrat pagini întregi evenimentului. Timp de 15 zile, toată țara s-a apucat să joace șah; a fost cu adevărat formidabil. Însă în celelalte țări nu a fost la fel de mediatizată. Pentru a avea un impact maxim trebuie să apelezi la mijloace adecvate. Ar trebui să imaginăm o nouă organizare și să lansăm un veritabil circuit, precum în tenis sau Formula 1. Patru orașe au intrat deja în joc: Moscova, Paris, New York, Londra. Toată lumea știe că vom reveni în fiecare an. Deja întâlnirea din octombrie, de la Paris, turneul „Intel", a devenit un eveniment încă înainte de a începe. Până acum, Federația Internațională nu s-a preocupat decât de jucătorii săi legitimați, e adevărat numeroși, dar neglijează total marea masă a practicanților. Jucătorii de șah anonimi reprezintă o masă enormă în lume. În Franța există 30.000 de legitimați, dar și cel puțin 6 milioane de oameni care joacă regulat. În Germania, la 110.000 șahiști cu carnet sunt alți 15 milioane de amatori.

- Viitorul șahului trece prin televiziune?

- Nu numai. Este nevoie de o combinație cât mai bună între acoperirea TV și servicii informatice adecvate. Astăzi, de la mare maestru la un simplu debutant, toată lumea poate urmări în direct partidele cele mai interesante, să gândească în același timp cu marii campioni, să-și imagineze care va fi următoarea mutare. Vă imaginați că sunteți, vizionând un meci de tenis, adversarul lui Sampras? Sau la fotbal, că jucați împotriva lui Stoicikov?

- Faptul că ați disputat Campionatul Mondial pe „acoperișul" lui World Trade Center din New York a fost benefic pentru lupta pe care o duceți?

- La New York, prin forța lucrurilor am fost mai expuși opiniei publice. Am jucat pe „acoperișul lumii", în inima Wall Street-ului, cel mai mare cartier de afaceri de pe planetă. E dificil să-ți imaginezi un cadru mai prestigios. Cred, sincer, că acest meci poate constitui o cotitură majoră în istoria șahului.

Selecție și traducere
TEODORA OPREA ■

Șah la Palat!

Dovedind că acțiunile de sponsorizare sportivă din cadrul activităților desfășurate pentru promovarea produselor **EPSON** în România nu reprezintă ceva întâmplător și că sportul minții este foarte apropiat de tehnica de calcul, firma **MB DISTRIBUTION** a organizat la sfârșitul lunii trecute un nou turneu de șah activ pentru copii. Astfel, într-un cadru deosebit, Palatul Național al Copiilor a găzduit întrecerile pentru întâietate în fața tablei cu pătrățele albe și negre dintre cei peste 120 de copii înscriși, având vârste între 10 și 16 ani. Ne face plăcere să menționăm numele laureaților și probabil viitorilor performeri: Raluca Costin și Vladimir Doncea (10 ani), Ana Maria Băduț și Bogdan Vioreanu (12 ani), Oana Bogza și Costel Burnoiu (14 ani), Iulia Ionică și Florin Sebe (16 ani). De asemenea, în mod absolut original, în paralel a avut loc și un concurs rezervat însoțitorilor copiilor. Pe lângă premiile în bani (însumând 5 milioane lei) atribuite celor care au urcat pe podium de către firma EPSON, aceasta și-a atras alți câțiva prieteni, care au oferit premii în cărți, reviste și produse specifice: editurile **Nemira** și **Libra**, societățile **Black & White** și **Jeco Trading** sau **Isostar** și **Ovomaltine**. Desigur, nu în ultimul rând, trebuie să spunem că reușita pe toate planurile a acestei manifestări nu ar fi fost posibilă fără entuziasmul marei maestre internaționale **Elisabeta Polihroniade,** vicepreședinte al federației de specialitate, și al domnului **Victor Macri,** marketing manager al principalului sponsor.

POMPILIU L. DUMITRESCU ■

Congresul și Campionatul Mondial de REBUS

S-a dezlegat enigma câștigătorilor

Pe 27 octombrie, la Poiana Braşov s-a încheiat Congresul şi Campionatul Mondial de Rebus - ediţia a IV-a - unul dintre organizatori fiind S.C. „Publicaţiile Flacăra" S.A. 52 de participanţi din 13 ţări ale lumii au luptat pentru gloria de a deveni cel mai bun dezlegător de enigme logice din lume. Norocul, din păcate, nu a ţinut cu reprezentanţii României, ei trebuind să se mulţumească doar cu locul 4, meritoriu de altfel. În materialul de mai jos vă prezentăm pe aceia care s-au dovedit cei mai buni dintre cei buni.

Fotografii de PETRE COJOCARIU ■

Will Shortz, căpitanul echipei americane și rebusistul cunoscutului cotidian NEW YORK TIMES, a declarat în exclusivitate pentru revista FLACĂRA: „Privesc rebusismul atât ca pe un hobby, cât și ca pe o meserie. Pentru mine este o treabă deosebit de serioasă! Tocmai de aceea am fondat, în 1992, la New York, acest Campionat Mondial de Rebus. Aici, în România, am fost tratați ca niște persoane foarte importante, iar organizarea concursului a fost excepțională". L-am rugat în continuare pe dl Shortz să încerce să rezolve pe loc o mică problemă de enigmistică: în numele revistei noastre este ascunsă o pasăre. Despre ce pasăre e vorba? În mai puțin de 30 de secunde, cât i-am dat timp de gândire, dânsul a găsit răspunsul: papagalul ARA!

Echipa SUA campioană mondială

Noul campionat al lumii este americanul de origine chineză Wei-Hua Huang, un tânăr de 22 de ani, student la California Institute of Technology: „În afară de îndatoririle mele ca student nu mă ocup de altceva decât de rebus... Rebusul este întreaga mea viață, o pasiune trăită la modul cel mai serios. Pentru mine România a fost o experiență foarte interesantă, iar organizarea deosebit de bună".

György Istvan din Ungaria este o mare surpriză atât pentru echipa sa, cât și pentru ceilalți competitori de la Brașov. A ajuns la acest campionat ca înlocuitor al unui membru al echipei ungare ce nu a putut să vină și a câștigat locul al doilea. „Sunt student la o facultate tehnică și compun careuri de cuvinte încrucișate pentru una dintre cele mai mari reviste de gen din țara mea. Am făcut câteva greșeli prostești și de aceea nu am ajuns pe primul loc, dar la anul..."

Căpitanul echipei noastre, clasată pe locul 4, dl Sorin Ursu: „Cu mai multă experiență se putea mai mult. Dar în cel mult doi ani sper să fim campioni mondiali, iar la ediția viitoare cred că vom intra în grupul primelor trei".

Chiar și numai cu mâna dreaptă teafără, dl Alexandru Păsărin, directorul publicațiilor de divertisment de la S.C. „Publicațiile Flacăra" S.A., a rezolvat cu optimism problemele legate de organizarea perfectă a Campionatului Mondial de Rebus.

Căpitanul echipei Cehiei, dl Viteslav Kondelka, bucuros că a obținut locul 2, dar și nefericit că a pierdut la o diferență de numai un rebus (careu) titlul pe care-l câștigase anul trecut: „Cred că problemele din concurs merită publicate în revistele de specialitate din întreaga lume."

Ocupantul celui de-al treilea loc, cehul Pavel Kalhous, este puțin dezamăgit pentru că nu a reușit nici de data aceasta să câștige - în edițiile precedente a fost de două ori pe locul secund - dar promite să se răzbune la cea de-a V-a ediție.

Gyócsy Géza, căpitanul echipei Ungariei, clasată pe locul 3, care consideră că totul a fost minunat, iar concursul mult mai bun decât se aștepta.

Clasat pe locul 11 la individual, Florin Georgescu a fost însă cel mai bun dintre reprezentanții României: „Sincer, mă așteptam la mai puțin. Eu nu am rezolvat decât vreo 250 de probleme de acest tip, cu tot cu cele 60 din concurs. Oricum, în câțiva ani vom putea emite mai multe pretenții".

Sponsorii:

S.C. Poiana Brașov, Jaro International, Editura Maxim din București, BETACO SRL București, B.T.T. București, Frucade Brașov, Avicola Brașov, S.C. Apullum Alba Iulia, S.C. Aurora (bere) S.A. Brașov, Stațiunea de cercetări viticole Murfatlar, Rulmentul S.A. Brașov, S.C. Favorit (Bodoc Sf. Gheorghe), Teleferic S.A Brașov, Conimpex Company LTD - București, S.C. Silva S.A. Reghin, Editura Nemira.

Pagină realizată de ALEXANDRU ARION ■

Ultima oră:

Vor ieși din nou albi ca PUMA laptelui!

Biblioteca municipală
ODOBESTI

Din 1985, **Adrian Păunescu NU** mai are nici o legătură cu **FLACĂRA**.

Un hoț în Parlament:

Păunescu îl dă în gât pe Vadim Tudor

Nr. 46 ● 15 - 21 noiembrie 1995 ● 16 pagini - 500 lei

Flacăra

Fondată în 1911 de C.BANU

Editată de
S.C. Publicațiile FLACĂRA S.A.

Președinte - director general
GEORGE ARION

Redactor șef
Răzvan Dumitrescu

Premiul MAȘINA DE SCRIS a fost acordat. Începe un nou concurs. Valoarea premiului se menține la 1.000.000 de lei

pag. 12 - 13

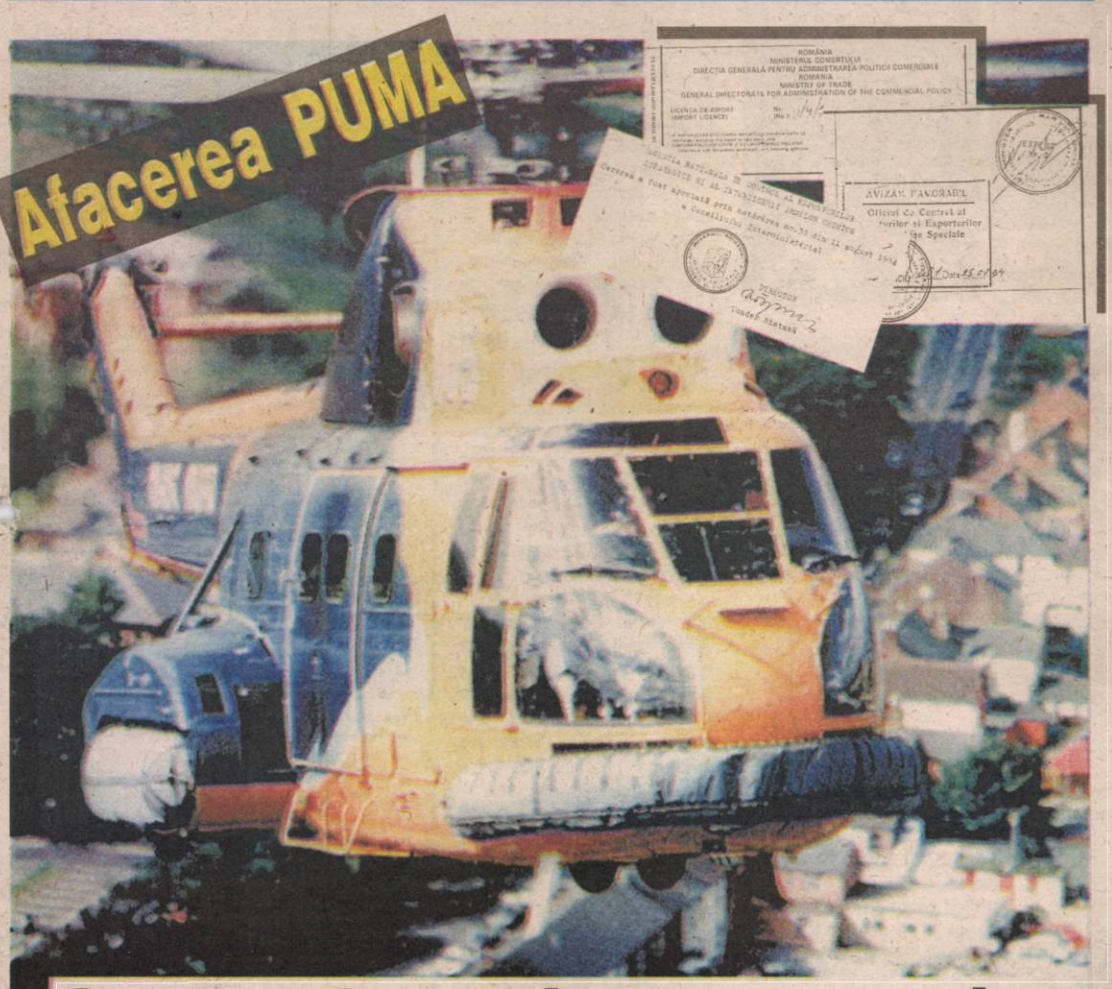

Guvernul a avizat tranzacția Documentele dovedesc fără echivoc acest lucru!

(pag. 6)

Se împlinesc zece ani de la asasinarea de către Securitate a inginerului, poetului şi memorialistului GHEORGHE URSU

Unde sunt vinovații?

(pag. 4)

Dialog cu senatorul Radu Vasile: **„În PNȚCD se anunță lupte...“**

(pag. 5)

Anchetă
O invenție mare cât o escrocherie ● Tatăl Durref-ului, Hododi, prins la înghesuială

(pag. 8-9)

Inedit
Bordelurile clandestine din București

(pag. 7)

Angst
Șos. București-Târgoviște nr. 298 BUFTEA
Telefax: 40-1-311.03.12

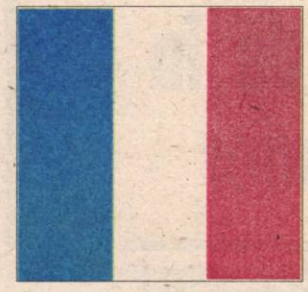

Fără un cadru legislativ ferm, România nu va putea atrage investitorii străini

■ ne declară ambasadorul Italiei dl Giuseppe de Michelis di Slonghello

- O dată cu formarea celei de-a doua Republici, în Italia s-a produs o adevărată revoluție a instituțiilor democratice, dar se menține o anumită instabilitate. Cum vedeți, Excelență, această evoluție?

- Întrebarea dv. este complexă pentru că se referă atât la marea transformare din societatea italiană, cât și la aceste dificultăți de parcurs, că să le spunem așa. Sintetizând, se poate spune că o dată cu a doua Republică ia sfârșit perioada partidelor istorice de după al doilea război mondial. Acum se formează noi alianțe și chiar alte partide, unele cu oameni proveniți din vechile formațiuni. În această fază nu am avut majorități clare, dinainte constituite, în afară de un singur caz, cel al guvernului lui Berlusconi care s-a arătat a nu fi suficient de pregătit, în sensul că nu se inventează un partid politic în trei luni, indiferent de bunăvoința celor care alcătuiesc acel partid. Pentru a crea un partid este nevoie de ani, de o anumită filosofie politică, de un program etc. Așa încât, în jurul lui Berlusconi s-a creat o alianță care a lansat promisiuni ce nu au putut fi respectate. Aceasta este realitatea în legătură cu căderea guvernului Berlusconi. Or, în Italia de exemplu, situația somajului este, am putea spune, dramatică. Prin urmare, aceste noi partide nu au știut să fie la înălțimea situației în care s-au aflat. În aceste condiții Italia a trebuit să recurgă la un guvern tehnic, cum este cel condus de actualul premier Lamberto Dini. Acest guvern care va avea o durată scurtă și care se va limita la soluții tehnice s-a confruntat, indubitabil, și cu probleme politice pentru care nu a fost creat. De exemplu, în legătură cu legea cu privire la pensii au trebuit găsite mijloacele financiare pentru rezolvarea acesteia. Pozitiv este faptul că, în aceste condiții, forțele politice din opoziție au hotărât să dea un anumit sprijin guvernului Dini, oferindu-i posibilitatea să opereze unele modificări financiare etc. Dacă lucrurile vor evolua în parametrii actuali și nu vor fi „lovituri de scenă" vom avea în curând un guvern de demisionari. În acest caz, ipotezele de viitor sunt, fie să organizăm alegeri generale, probabil în luna martie, fie să se producă o reconfirmare a guvernului Dini, cu un cabinet de tehnicieni, dar și cu reprezentanți ai forțelor politice pentru a putea să ducă la bun sfârșit președinția Uniunii Europene. Partenerii noștri din UE ne-au cerut să nu organizăm alegeri. Deci, o altă caracteristică a celei de-a doua Republici este că aproape toate instituțiile se găsesc în situații noi.

- Ce ne puteți spune despre procesul de integrare a noilor democrații europene în UE în condițiile în care chiar Tratatul de la Maastricht urmează să fie reanalizat?

- E bine că ați adus în discuție această problemă pentru că, iată, la anul va avea loc conferința interguvernamentală a UE. Maastricht este una dintre probleme. O altă problemă este aceea că se dovedește că există țări care au anumite dificultăți interne, așa cum este cazul Italiei, care ar putea să determine existența unei Europe cu două viteze. Acesta este punctul de vedere al Franței, dar mai ales al Germaniei.

- Care este poziția Italiei în legătură cu extinderea UE și NATO?

- În legătură cu extinderea UE și a NATO spre Est aș vrea să precizez că politica externă este dovada unei continuități. Într-o țară democratică - în afară de cazurile extreme ale unor lovituri de stat - linia politicii externe nu se schimbă de la un moment la altul. Noi, bunăoară, până acum câțiva ani am avut - și mai avem încă - o politică dinamică în Orientul Mijlociu. Dar de câțiva ani am devenit mai activi în Europa de Est, cum ar fi de exemplu în legătură cu Inițiativa Central Europeană sau implicarea noastră în conflictul din ex-lugoslavia. În legătură cu extinderea spre Est a UE și NATO pot spune că Italia este absolut și total favorabilă. Ne-am pronunțat pentru integrarea cu drepturi depline a României, și această poziție o vom menține. Suntem conștienți că România ar dori să intre printre primele și nu într-un al doilea moment, pentru că ne dăm seama de dificultățile de politică internă care ar putea interveni și ar putea să producă o întârziere a acestei admiteri, comparativ cu cea a altor țări. Nu vreau să spun cuvinte de circumstanță, ci vreau să vă asigur că noi suntem cu adevărat în favoarea dorinței legitime a României de a intra în NATO și în UE pe baza unui adevărat proces democratic care știm, desigur, că presupune un anumit efort. De asemenea, trebuie să aveți o colaborare tot mai intensă cu alte țări și în primul rând cu Italia care se aseamănă cu voi dincolo de identitatea culturală sau lingvistică și printr-o experiență istorică în multe aspecte similară.

- În cadrul raporturilor comerciale economice dintre țările noastre care credeți că sunt obstacolele, din punctul de vedere al părții române?

- Din partea română, obstacolul esențial este cel al nesiguranței cadrului legislativ. Nu se poate cere unui industriaș italian să investească în România, dacă nu i se oferă un cadru precis, cu norme care desigur se mai pot schimba, dar care să ofere puncte sigure și substanțiale pentru a putea fi luate în considerație. Nu se știe încă sigur de ce este nevoie pentru a se face o societate mixtă, sau pentru a investi, pentru că nu există anumiți parametri de referință.

- Ultima întrebare este din altă sferă. Știu că sunteți foarte familiarizat în legătură cu situația din Orientul Mijlociu. În acest context, credeți că asasinarea premierului israelian Rabin va influența procesul de pace din regiune?

- Aș spune că Rabin a plătit cam în același mod în care a plătit la vremea sa președintele egiptean Sadat, când soarta lor a depins de un foc de armă. Cunoscând situația din zonă, sunt convins că acest proces de pace nu se poate reduce sau opri. Și aceasta nu numai pentru că alternativa este războiul sau haosul, dar nu se poate concepe, din punctul de vedere al unei filosofii politice, ca un singur om să determine singur o întreagă linie politică. Este de așteptat, desigur, o anumită răcire sau încetinire a acestui proces de pace. Dar el va continua, chiar și în lipsa lui Rabin, față de care am, desigur, o amintire foarte prețioasă pentru că a fost unul dintre cei mai mari oameni de stat ai lumii.

ȘTEFAN NICOLAE ■

Dinamismul diplomației

Dl Giuseppe de Michelis di Slonghello a inaugurat, o dată cu sosirea sa la București, în ianuarie 1995, un nou stil diplomatic, mult mai deschis la dialog, invitând încă de la început reprezentanții mass-media, care nu au ezitat să-i transmită impresiile sincere despre activitatea Reprezentanței. Dinamic și cordial, domnia sa și-a mărturisit bucuria că a venit în România de care îl leagă vechi și plăcute amintiri. Poate nu întâmplător, de la venirea domniei sale la București s-a înmulțit numărul vizitelor unor oficialități italiene în România și au crescut rangul și calitatea acestor delegații. Diplomat de carieră, dl Giuseppe de Michelis di Slonghello a parcurs din 1964 și până acum toate treptele diplomatice, fapt care i-a permis o cunoaștere adâncă a unor realități politice diverse, ultima dintre ele fiind cea a Orientului Mijlociu, zonă în care s-a aflat ca ambasador, în Liban, din 1990 până în 1994.

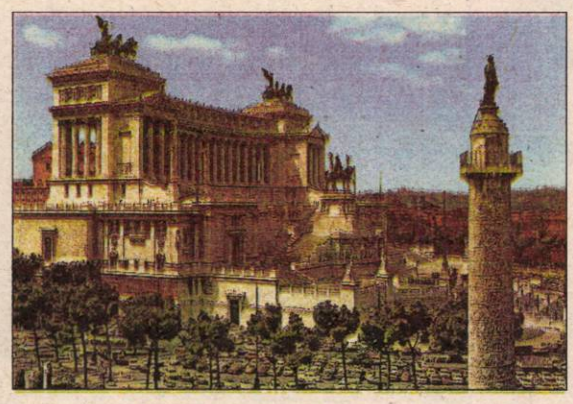

PUBLICAȚIILE Flacăra

Societate comercială înmatriculată la Oficiul Registrului Comerțului București sub nr. J. 40/5888/1991 din 04.07.1991

Consiliul de Administrație:
Președinte - director general:
GEORGE ARION
Membri: Manuela Vasiliu Arion, Ion D. Goia, Alexandru Păsărin
Director juridic - personal: CORNELIU OLTEANU
Director difuzare: MANUELA VASILIU ARION
Secretariat: Mihaela Caroline Mușat 222.33.31; 222.33.44; (2002)
Adresa: București, sectorul 1, Piața Presei Libere nr. 1, cod 71341.
Telefoane: 223.15.10; 223.15.20; 223.15.30; 223.15.40, 223.15.12, 223.15.37, 223.15.44, cu interioarele din paranteze
Fax: 222.82.89
Cont lei - 40.72.30.110.496 BCR, sector 1, București
Cont valută - 47.21.6.16.0431.0 BCR, sector 1, București.

Flacăra

Redactor șef: RĂZVAN DUMITRESCU
Secretar general de redacție:
ADRIAN PETRESCU
■ POLITICĂ - Răzvan Butaru, Tudor Călin Zarojanu
■ EXTERNE - Ion D.-Goia, Ștefan Nicolae
■ CULTURĂ - Remus Andrei Ion
■ SOCIAL - Alexandru Arion, Lucia Ștefanovici
■ SPORT - Pompiliu L. Dumitrescu
■ REPORTERI SPECIALI - Liliana Petruș, Toma Roman jr., Horia Țurcanu
■ INVESTIGAȚII - Matei Dumitru
■ FOTOREPORTERI - Petre Cojocariu, Florin Ioniță
■ CORESPONDENȚI ÎN ȚARĂ: Pașcu Balaci, Ion Ceacâru
■ CORESPONDENȚI ÎN STRĂINĂTATE: Alexandru Graur (Italia), Mihai Rusu (Germania), Emanuel Tânjală (SUA)
■ SECRETARIAT DE REDACȚIE - Crina Gorgoi
■ CORECTURĂ - Maria Antonescu, Angela Ștefănescu

Flacăra BIS magazin

Redactor șef: LIVIU TIMBUS

REBUS
REBUSACHE
maxi SKANDY

Director publicații de divertisment:
ALEXANDRU PĂSĂRIN
Redactori șefi:
MIHAI ZGUBEA ("Rebus")
CONSTANTIN GRIGORE ("Rebusache")
Aurel Ștefan Alexandrescu, Dan Popa, Simona Păsărin, Simona Simzianu; telefon: 2036.

REVISTA PENSIONARILOR

Redactor șef: BRÎNDUȘA NICOLAE
Dan Gheorghe, Elena Ghera

ȘEF COMPARTIMENT COMPUTERE: Cristina Chițulescu
TEHNOREDACTARE COMPUTERIZATĂ 222.67.38: Mihaela Anghel, Maria Călin, Nicoleta Burtea, Eugen Mațotă, Cezar Munteanu, Doru Vintilă
DIFUZARE 222.66.28: Marian Anton, Gabriel Bumb, Cora Cioceanu, Marian Frunzeanu, Doru Iancu, Valerică Leon, Neculai Luchian, Marius Procopie, Nicolae Șerban,
PERSONAL (2128): Adrian Boicescu
FINANCIAR-CONTABIL: Viorica Tudor, Gabriela Ionescu, Florența Tudor, Anghel Elena
ADMINISTRATIV (2128): Dan Mircea Popa, Marian Băicoianu; Liliana Crețu, Mariana Sănduleasa

Cititorii din străinătate se pot abona prin Societatea Comercială "Publicațiile Flacăra" S.A.

TIPARUL: OMEGA PRESS INVESTMENT S.A.

Revista FLACĂRA utilizează informații furnizate de agenția MEDIAFAX

Viața sub un președinte de regat

George Arion

Un hoț în Parlament

M-a sunat la telefon Adrian Păunescu. Mi-a urat o zi bună și a izbucnit în stilul său caracteristic: „Până când o să mai suporți să te înjure impostorul de Vadim? El, care, așa cum îmi spuneai încă din anii '80, e o caricatură a mea? Care a încercat și încearcă să mă imite și în poezie și în viața socială? Individul a scris mii de versuri; nimeni n-a reușit să țină minte nici măcar unul. Îmi știi doar părerea despre el: o lichea, un hoț, un demagog pe care l-am demascat în **Flacăra**, fiindcă, în maniera maestrului său Eugen Barbu, a plagiat. De ce nu reproduci pagina din revista în care Octavian Paler îi arată ipochimenului cât de josnic și fără rușine este? M-aș simți mai bine dacă lumea ar afla care îmi este adevărata părere despre actualul meu aliat." M-a sunat la telefon Adrian Păunescu.

M-a sunat la telefon Adrian Păunescu? Sau mi s-a părut?

Paler contra Vadim

ajoritatea oamenilor de știință sînt astăzi de părere că universul a luat ființă odată cu explozia uriașă a unui atom primordial de o extremă densitate, și că miliardele de galaxii formate din stele, din care face parte și Calea Lactee, continuă să se precipite, avînd tendința de a se îndepărta de locul producerii cataclismului primar. Astronomii au stabilit că velocitatea acestei expansiuni este în descreștere datorită forței de atracție pe care o exercită între ele galaxiile. Ceea ce nu poate fi explicat însă este faptul că masa galaxiilor universului, stabilită pe baza unor calcule, nu reprezintă decît o zecime din cantitatea necesară producerii unui asemenea coeficient de decelerație. Unde se găsește restul masei?

Unii oameni de știință cred că această masă ar putea fi ascunsă, sub o formă complet invizibilă, înăuntrul așa-numitelor „abisuri întunecate" ale spațiului cosmic.

într-altul s-ar putea să se desfășoare în ambele sensuri. Părăsind celălalt univers prin „abisuri întunecate", materia apare în universul nostru sub formă de „abisuri luminoase". Astfel, fluxul materiei între cele două universuri atinge o stare de echilibru.

Hjellming este de părere că există deja dovezi susținînd validitatea teoriei „abisurilor luminoase" Una din marile probleme care îi frămîntă pe astrofizicienii contemporani o reprezintă cantitatea enormă de energie — razele cosmice, razele X, radiațiile infraroșii — care este emanată, pare-se, de cvasari îndepărtați și de centrele galaxiilor. Dacă s-ar putea dovedi că materia și energia provin dintr-un alt univers, spune Hjellming, problema ar fi rezolvată într-un mod cît se poate de satisfăcător.

În imaginile de sus, fragmente din articolul publicat de o revistă străină în traducere românească.
În imaginile de jos, fragmente din articolul semnat de Corneliu Vadim Tudor în revista „Magazin" din 14 septembrie 1974

flacăra — Săptămînal editat de Frontul Democrației și Unității Socialiste — 44 — Anul XXXI [1429] — Vineri, 5 noiembrie 1982

Oamenii de știință sînt astăzi de părere că universul a luat ființă odată cu explozia uriașă a materiei de o mare densitate și că miliardele de galaxii continuă să se precipite îndepărtîndu-se de locul producerii cataclismului primar. Astronomii au stabilit totodată că viteza acestei expansiuni este în descreștere datorită forței de atracție pe care o exercită între ele galaxiile. Ceea ce nu poate fi explicat însă este faptul că masa galaxiilor universului, stabilită pe baza unor calcule, nu reprezintă decît a zecea parte din cantitatea necesară producerii unui asemenea element de încetinire a vitezei (decelerație). Unde se găsește restul masei? Unii savanți consideră că această masă ar putea fi ascunsă sub o formă complet invizibilă înăuntrul așa-numitelor „abisuri întunecate" ale spațiului cosmic, universul într-altul — ar putea să se desfășoare în ambele sensuri. Părăsind celălalt univers prin „abisuri întunecate" materia apare în universul nostru sub formă de „abisuri luminoase". Astfel, fluxul materiei între cele două universuri atinge o stare de echilibru. Hjellming este de părere că există deja dovezi susținînd validitatea teoriei „abisurilor luminoase" și a celui de-al doilea univers. Una din marile probleme care-i frămîntă pe astrofizicienii contemporani o reprezintă cantitatea enormă de energie, — sub formă de raze cosmice, raze X, radiații infraroșii — care este emanată, pare-se, de cvasari îndepărtați din centrele galaxiilor. Hjellming afirmă că dacă s-ar putea dovedi că materia și energia provin dintr-un alt univers problema ar fi rezolvată într-un mod cît se poate de satisfăcător.

CORNELIU VADIM TUDOR

Geniala contribuție a lui Vadim

Să fim drepți, Corneliu Vadim Tudor a făcut, pe lîngă unele omisiuni, și cîteva intervenții specioase în textul pe care l-a copiat. De ex:

- rîndul 1, în loc de „majoritatea oamenilor de știință", a scris „oamenilor de știință";
- rîndul 3, în loc de „o extremă densitate", a scris „o mai mare densitate";
- rîndul 8, în loc de „velocitatea", a scris „viteza";
- rîndul 13, în loc de „o zecime" a scris „a zecea parte";
- rîndul 17, în loc de „unii oameni de știință cred" a scris „unii savanți consideră";
- rîndul 77, în loc de „din" a scris „de" schimbînd sensul.

Puls

Jos pălăria, Corneliu Coposu!

Îmi amintesc fără plăcere o serie de fapte petrecute în zilele de 28 și 29 februarie 1990. Nu pot uita nicidecum acele clipe stupide în care un om mult mai tânăr pe atunci, lipsit de experiență dar foarte plin de el, rostea celebrele cuvinte „s-au demascat" și-l poftea pe dl Corneliu Coposu într-un transportor blindat care să-l ia din sediul asediat al PNȚCD.

O mai mare bătaie de joc nici că se putea. Acum, când liderul PNȚCD se află pe patul de suferință, acest eveniment relatat mai sus mă duce cu gândul la modul în care tratăm noi, românii, o serie de personalități.

O viață întreagă Corneliu Coposu a fost asuprit de semeni de-ai noștri. L-au condamnat la 17 ani de pușcărie politică cetățeni ai acestei țări, oameni cu două mâini, două picioare, care mănâncă, cel mai probabil de trei ori pe zi, care-și cresc copiii și nepoții. L-au condamnat și la domiciliu forțat și l-au ținut sub supraveghere strictă până în decembrie 1989. După Revoluție, liderul PNȚCD a fost supus unui val inimaginabil de calomnii și neadevăruri menite a șifona prestigiul unui om și al unui partid de care cei înscăunați în fotoliile de conducători ai României aveau serioase motive să se teamă. Doar rostit numele lui Corneliu Coposu și insomniile mai marilor zilei erau declanșate. De ce? Pentru că liderul PNȚCD era o personalitate ieșită din comun. Din 1990 și până acum s-au petrecut evenimente care dovedesc cu prisosință acest lucru.

Acum pot spune, fără să mă tem că greșesc, că dl Coposu este cel care a asigurat ani buni liniștea în Convenția Democratică. Când domnia sa s-a îmbolnăvit, și a plecat la tratament în Germania, au izbucnit în această alianță bine cunoscutele certuri soldate cu sciziuni.

Dintre toate partidele politice din opoziție, PNȚCD a fost singurul care n-a traversat perioade critice, care n-a înregistrat disidențe semnificative și rupturi spectaculoase. La polul opus se situează PNL, campion al certurilor interne și despărțirilor scandaloase. De ce s-a întâmplat așa și nu altfel? La această întrebare putem răspunde fiecare dintre noi privind cu atenție la Corneliu Coposu și la Radu Câmpeanu. Despre gafele repetate ale celui din urmă, Flacăra a relatat pe larg și era clar că greșelile lui nu puteau să nu afecteze partidul.

Dacă doriți, vă mai ofer, stimați cititori, încă o probă a faptului că dl Coposu a avut un rol decisiv în păstrarea unității PNȚCD. În aceste zile când liderul țărănist este indisponibil pentru politică, reporterii noștri semnalează lupte acerbe între grupuri de interese, pentru preluarea puterii. Acest lucru nu mai reprezintă un secret din moment ce, în chiar numărul de față al revistei noastre, senatorul Radu Vasile, purtător de cuvânt al PNȚCD, recunoaște că în partid se duce o intensă luptă pentru putere.

Iată deci câte lucruri deosebite a reușit Corneliu Coposu în ultimii cinci ani. Din păcate, nu este pentru prima oară când unii români de-ai noștri constată meritele cuiva exact în momente în care acea persoană nu mai poate lucra spre binele celorlalți. Așa se întâmplă acum și cu liderul PNȚCD. A fost un om asuprit de semenii săi, care l-au batjocorit până în 1989. A trecut cu demnitate prin universul concentrațional comunist și a traversat cu demnitate valul de calomnii pe care continuatorii vechiului regim le lansau la adresa sa. Cu ironie inteligentă și cu superioritate a trecut și peste orgoliile unor prieteni politici din partid care-i râvneau scaunul.

Vor rămâne celebre cuvintele pe care Corneliu Coposu i le-a adresat dlui Rațiu la întoarcerea din Germania: „Iancule, iartă-mă că n-am murit".

Mă întreb, însă, ce simte acest om când vede că o parte din colegii de partid care i-au fost alături sapă cât pot la scaunul care nici măcar nu-i vacant încă? Căci una este să fii torturat și înjurat de dușmani, și cu totul altceva este să-ți distrugă munca de o viață oameni pe care-i credeai prieteni politici. Măcar acum, în al 12-lea ceas, orgolioșii din PNȚCD s-ar putea opri, fie și măcar din respect pentru Corneliu Coposu. Voi încheia, nu înainte de a oferi cititorilor încă o probă a faptului că, numai datorită liderului țărănist, Opoziția n-a fost sediul unor gafe impardonabile, unor dezastre ireversibile.

Cu două săptămâni înainte de îmbolnăvirea sa, Corneliu Coposu discutase serios cu Petre Roman despre necesitatea unei colaborări tehnice în campania electorală, despre coordonarea eforturilor CDR și PD în vederea contracarării posibilelor fraude. Acum liderul PNȚCD se află în spital, iar prima acțiune întreprinsă de cei care au rămas să se ocupe de destinele CDR a fost de a bloca orice înțelegere pe această temă cu PD!

Privind la toate acestea, îmi vine să spun: Vedeți deci cât de puternic a fost acest om? A reușit aproape singur să facă totul. Te și întrebi unde sunt ceilalți? Ce anvergură au ceilalți lideri politici în comparație cu Corneliu Coposu?

RĂZVAN DUMITRESCU ■

REZUMAT

● Benone Ghinea, atașat comercial la Johannesburg, este arestat în **afacerea elicopterelor Puma.** Este prima și probabil ultima informație oficială în acest caz.

● **Soția premierului Papandreu** a apărut goală în două ziare ateniene. Grecii n-au auzit de Art. 238 CP.

● Peste 300 morți în urma unui **incendiu în metroul din Baku,** Azerbaidjan.

● **Corneliu Coposu** este internat la Spitalul Universitar, în stare critică.

● Sunt eliberați și se întorc acasă trei **deținuți români** din Irak.

● **Țigările românești** se scumpesc cu 30%.

● 50,6% dintre canadieni votează **împotriva secesiunii.**

● Senatul României votează neapartenența parlamentarilor la **AGA și CA.** Ne apropiem de alegeri și cine a vrut să-și facă plinul și l-a făcut demult.

● Camera Deputaților stipulează minimum **2500 membri pentru un partid.** Nici o problemă: dai o semnătură, e recunoscut partidul, te retragi, semnezi în altă parte...

● **Mircea Hamza** demisionează din PRM. Rămân destui.

● **Virgil Măgureanu** îl vizitează la spital pe Corneliu Coposu.

● Gh. Funar cere președintelui să propună ridicarea imunității pentru parlamentarii implicați în **scandalul "Apartamentul".** Vezi să nu!

● Impas în negocierea **Tratatului cu Ucraina.**

● Conform "României libere", C.V. Tudor ar fi implicat în **contrabanda cu benzină.**

● **CDR refuză alianța cu PD.**

● **Este asasinat premierul israelian Yitzhak Rabin.** Funeraliile sale (transmise în toată lumea, mai puțin de către TVR) aduc pentru prima dată la Ierusalim șefi de state arabi, africani și din Europa de Est. Impresionant cuvântul Regelui Hussein al Iordaniei, puternic marcat de emoție.

● **Sabina Funar** intră în politică. Pe când ieșirea lui Gh. Funar?

● Directorul general al vămilor, **Mihai Pânzariu,** e înlocuit cu **Eugeniu Goga,** fost secretar de stat în Ministerul Finanțelor.

● Prin HG 864 se scumpesc **țigările și alcoolul de import.**

● Lui **Dumitru Popescu** i se prelungește întreruperea pedepsei. La fel ca majoritatea membrilor CPEx, a avut ghinionul să se îmbolnăvească după Decembrie '89, că înainte erau în plină activitate - activitate ale cărei roade le culegem și-acum.

● **Eduard Șevardnaze** este reales președinte al Georgiei.

● Conform BERD, România e pe **ultimul loc din Europa centrală** în privința privatizării, inclusiv după Albania.

● Noile **Notariate publice** vor percepe taxe între 1-4%.

● Letea anunță **scumpirea hârtiei.** Nu se mai scumpise demult.

● La Sofia se reînființează **Cominternul.** Urmează CAER-ul, se pregătește Tratatul de la Varșovia.

T.C.Z. ■

Evenimente mari, evenimente mici

De ce a fost ucis Gheorghe Ursu?

La 17 noiembrie se împlinesc zece ani de la asasinarea de către Securitate a unui personaj luminos, iubit de foarte mulți oameni, inginerul constructor, poetul și memorialistul Gheorghe Ursu. Vina lui? A ținut din 1944, de la vârsta de 18 ani, și până în 1985, când a fost denunțat de două colege de serviciu, un jurnal intim (în total - peste 6000 de pagini de caiet) cuprinzând observații critice la adresa regimului comunist. Întrucât autoritățile ceaușiste simulau pe atunci respectarea drepturilor omului, Gheorghe Ursu n-a putut fi condamnat oficial pentru convingerile sale politice. În schimb, securiștii au aranjat să i se deschidă un dosar penal pentru „deținere ilegală de valută" (17 dolari). În cursul anchetei a fost bătut cumplit și torturat, iar în cele din urmă i s-a provocat, cu lovituri de bocanc date în abdomen, o hemoragie internă. Deși vomita sânge, n-a fost dus la medic decât peste câteva zile, când a murit pe masa de operație.

De atunci și până azi, rudele și prietenii, cărora li s-au asociat numeroase organizații umanitare românești și străine, au tot încercat să-i facă dreptate, fie și postumă, și să obțină pedepsirea asasinilor. N-a fost posibil. A căzut Ceaușescu de la putere, s-a prăbușit sistemul comunist însuși, dar securiștii răspunzători de această crimă odioasă rămân în continuare imuni față de ideea de justiție. Nici măcar nu acceptă să restituie jurnalul confiscat.

Întrebarea cine l-a ucis pe Gheorghe Ursu ar trebui să ne urmărească pe toți, zi și noapte, dacă am avea un minim simț moral. Există însă o întrebare și mai obsedantă: **de ce** a fost ucis un asemenea om, despre care se știe că era demn și generos?

Probabil tocmai de aceea, pentru că era demn și generos. El nu semăna deloc cu ființele depersonalizate și stupide în care încerca să ne transforme regimul, străduindu-se totodată să ne facă să uităm că s-a trăit cândva și altfel. Prezența în mijlocul nostru a lui Gheorghe Ursu și a altora ca el constituia un periculos **memento.**

ALEX ȘTEFĂNESCU ■

Mai puneți mâna pe un dicționar!

Vrând să-și demonstreze echidistanța, după ce a popularizat săptămâni de-a rândul delirurile "României Mari" (mai nou și pe ale generalului Cheler), "Evenimentul zilei" - care tinde să fie alcătuit exclusiv din citarea altor publicații - a propus ridicarea imunității parlamentare și pentru Dinu Patriciu. Motivul: acesta l-a calificat drept criminal pe președintele Iliescu. Mă tem că ziariștii respectivi nu cunosc proprietatea termenilor. CRIMĂ înseamnă **"Infracțiune care prezintă un grad ridicat de pericol social"** (DEX), **"Orice violare foarte gravă a legilor morale, religioase sau civile"** (Larousse).

Așadar, criminal NU este sinonim cu ucigaș. Rămâne ca "Evenimentul zilei" să ne convingă că apelul televizat din 13 iunie 1990 (ca să ne referim doar la acest moment) nu a avut un grad ridicat de pericol social și nu a violat foarte grav legile morale sau civile. (T.C.Z.)

Radu Vasile:

„Trebuie să abandonăm sloganurile foarte vagi”

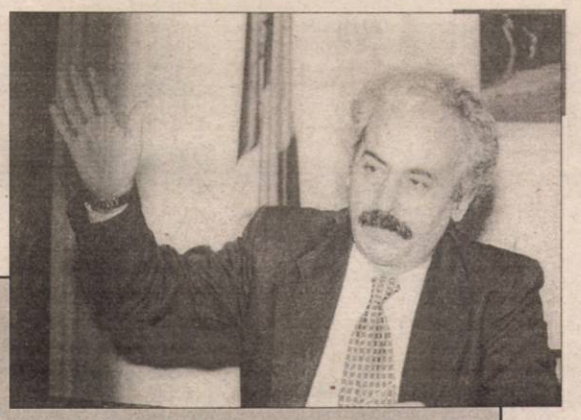

Radu Vasile s-a născut pe 10 octombrie 1942, la Sibiu. Licenţiat în Istorie şi Economie. Doctor în ştiinţe economice, profesor la ASE, catedra de Istorie Economică. Este căsătorit şi are doi băieţi. Purtător de cuvânt al PNŢCD, vicepreşedinte al Senatului.

Danton şi Bălcescu n-au avut certificate de revoluţionari

- De ce aţi intrat în politică?

- Pentru că înainte n-am făcut politică. Nu-mi fac un titlu de glorie, ca alţii, că n-am fost membru PCR, dar n-am dorit să ocup funcţii pe acest criteriu, drept care am stat 18 ani lector.

- Aţi participat la revoluţie?

- Da, am fost în stradă şi în fostul CC, am participat la diverse acţiuni - dar n-am pretins certificat de revoluţionar. Am pornit de la ideea că, în istorie, adevăraţii revoluţionari n-au avut certificate: Danton, Robespierre, Bălcescu...

- Mulţi dintre cei aflaţi în Decembrie pe baricade nu se află azi în viaţa politică - de ce?

- Fie că s-au retras, deziluzionaţi, fie că au fost îndepărtaţi. Dacă privim la rece, e aproape normal: cu puţine excepţii, de revoluţii n-au beneficiat cei care au fost în prima linie. Profitorii au fost alţii - de pildă, Napoleon, „emanaţie” a revoluţiei franceze. Chiar şi în revoluţia bolşevică - unii au murit şi alţii au profitat.

- Nu e trist, totuşi, că lumea ştie de revoluţionarii Dincă, Iosif, Dide, dar nu şi de oamenii de o anumită calitate?

- Cei pe care i-aţi numit au avut rolul lor, dar într-adevăr se uită că au fost acolo oameni de foarte bună calitate, care nu s-au băgat în faţă şi n-au cerut atestate oficiale. După părerea mea, revoluţionarii sunt cei care au luptat efectiv, răniţii şi cei care au murit.

La alegerile locale din ‘92 s-au impus băgăreţii

- În 1992, Opoziţia a câştigat alegerile locale şi le-a pierdut pe cele generale. Ce concluzii aţi tras de aici?

- În atmosfera de atunci s-au impus oamenii mai băgăreţi, deci selecţia a fost extrem de slabă, practic aleatorie. Sigur că au fost aleşi şi oameni cu profesionalism şi moralitate, dar marea majoritate nu au confirmat. S-a adăugat faptul că primarii n-aveau condiţiile materiale ca să realizeze schimbarea pe care o promisesem.

- Între cele două alegeri au trecut doar câteva luni, credeţi că oamenii aveau pretenţia unor îmbunătăţiri peste noapte?

- Eu cred că da! Din păcate, nu s-au văzut nici măcar câteva semne de schimbare, măcar ca o tactică pentru alegerile generale. La aceasta s-au adăugat manevrele adversarilor, care au zis: „Iată că n-au făcut nimic!”

- Nu credeţi că eşecul a rezultat şi dintr-o inadecvare a mesajului electoral?

- Într-adevăr, cred că mesajul n-a fost adecvat şi campania n-a fost deloc bine organizată - prost orientată, şi ca obiective, şi ca prestaţie. Ar fi trebuit să ţină seama că ideea de schimbare e greu de acceptat după ce ai trăit într-un sistem în care statul era un fel de tată al tuturor. Ar fi trebuit să se aibă în vedere mentalitatea reală, nu cea virtuală, ideală. Viitoarea campanie trebuie să fie mult mai pragmatică, să lăsăm sloganurile foarte vagi. Puterea a folosit lozinci foarte precise: Dacă votaţi Opoziţia, vin patronii, vin străinii, vin moşierii! Cine a mai ţinut seama că dacă ar reveni toţi moşierii n-ar putea ocupa mai mult de 18% din suprafaţa agricolă. Opoziţia a luat cu asalt o mentalitate care nu putea fi luată cu asalt. Omul poate nu vrea libertate, poate vrea pâine! Între timp, s-a văzut cum e cu pâinea, şi lumea s-a mai lămurit, dar propaganda trebuie oricum ancorată în realitate.

- În particular, mesajul PNŢCD va mai face referire la monarhie?

- Da, iată alt exemplu... Pe fondul a 50 de ani de propagandă comunistă, e normal că oamenii nici nu mai ştiu despre ce e vorba. De aceea, utilizarea ideii monarhice în ‘92 n-a fost prea inspirată. Astăzi există însă, cred, o evoluţie a receptării, oamenii au înţeles că ar fi o soluţie foarte serioasă. Un parlamentar spaniol mi-a mărturisit că a făcut puşcărie, pe vremea lui Franco, ca antimonarhist, dar ulterior s-a convins că regalitatea a fost soluţia cea mai bună după dictatură. Chestiunea, deci, trebuie pusă în termeni de pragmatism politic, nu de sentimentalism. Şi republica, şi monarhia constituţională au avantaje şi dezavantaje.

Una e că omul e nemulţumit şi alta e cu cine va vota

- Pe scena politică românească s-au produs mutaţii spectaculoase. Credeţi că acestea au clarificat sau au confuzionat şi mai tare electoratul?

- De o clarificare ideologică nu poate fi vorba. Este clar că electoratul nu înţelege prea bine ce sunt social-democraţia, creştin-democraţia, liberalismul...

- Iertaţi-mă, dar nu e şi vina dv., a politicienilor?

- Cred că da, dar ar fi fost necesar un efort de educare. Cum? Ziarul cu cel mai mare tiraj abia dacă e citit de 100.000 - 200.000 de oameni. Cât despre Televiziune...

- Aţi luat vreodată în discuţie munca de apostolat - din localitate în localitate?

- Da, aşa ar fi ideal. O parte din organizaţiile noastre aşa fac, dar se limitează la contactul cu doi-trei oameni sau la recepţionarea unor reclamaţii. Rolul principal e cel pe care l-aţi spus dv., discuţii care să treacă dincolo de nemulţumiri. Una e că ţăranul e nemulţumit, şi alta e cu cine va vota. Dacă se confundă aceste două lucruri, e grav.

- Care sunt astăzi efectele scindării CDR?

- Apele s-au mai liniştit, au dispărut tensiunile - ceea ce nu înseamnă că problemele s-au rezolvat. Partidele care au plecat au greşit fundamental, riscând acum să nu mai intre în parlament. Iar PSDR, aliindu-se cu PD, a fugit de liste unice şi-a ajuns la liste unice! Şi-atunci, de ce a făcut-o? Ca să intre PD, prin intermediul lor, în Internaţionala Socialistă? Se poate, dar atunci câştigat e doar PD-ul.

- Nu v-aţi gândit să întindeţi o mână şi altora, de pildă PDAR-ului, care a avut un scor foarte bun la locale?

- PDAR e un partid destul de ciudat, care a ajuns în Parlament doar cu trei senatori. Poate fi un partener, dar e nevoie de nişte clarificări din partea dânşilor. O soluţie de colaborare ar fi şi cu PD-ul, format din oameni destul de dinamici şi bine pregătiţi, dar trebuie văzut cum şi în ce condiţii. În general, ar trebui toţi să înţelegem că electoratul ştie de Guvern şi Opoziţie, deci singura cale este de a acţiona împreună.

TUDOR CĂLIN ZAROJANU ■

Se anunţă lupte generate de ambiţii personale

- Românii votează mai degrabă persoane decât programe. Discutăm într-un moment delicat şi nu pot să nu vă întreb: ce implicaţii ar avea indisponibilitatea pentru politică a dlui Coposu?

- Trebuie să o spun foarte deschis: implicaţiile ar fi extrem de serioase. Este o situaţie cu totul deosebită: faptul că PNŢCD s-a păstrat unitar şi rectiliniu se datorează preşedintelui Coposu. O astfel de indisponibilitate nu se poate compara cu, să zicem, indisponibilitatea dlui Funar, a dlui Patriciu sau chiar a dlui Iliescu. Rămâne de văzut dacă vor exista acele minţi lucide care să conserve dimensiunea morală a partidului. Din păcate, semnalele pe care le am dau de înţeles că vor fi multe discuţii, dacă nu chiar lupte - nu determinate de platforme ideologice, ci de ambiţii personale de a ajunge în fruntea partidului. E o tendinţă care se manifestă la toate generaţiile, începând cu dl Raţiu şi terminând cu cei mai tineri.

- Ce regretaţi cel mai mult?

- Nu regret nimic din ceea ce-am făcut. Aş regreta însă profund dacă PNŢCD, care - v-o spun ca istoric, nu ca membru al lui - reprezintă un partid cu totul deosebit în istoria României, ar ajunge ca moştenirea lui de o sută de ani să fie pusă în discuţie sau chiar anulată.

- Depinde şi de dv. să nu se întâmple aşa.

- Da, încerc, dar mi-e foarte greu.

Afacerea PUMA

Avem dovezi că guvernul a aprobat importul elicopterelor

Când afacerea **PUMA** a explodat în paginile ziarelor din România, guvernul Văcăroiu s-a grăbit să-şi afirme sus şi tare neamestecul. Mai mult decât atât, reprezentanţii executivului declarau că n-au avut habar de cumpărarea celor 12 elicoptere. Cu siguranţă că aceste afirmaţii au avut darul să-i convingă pe unii şi să semene scepticism printre persoanele mai bănuitoare din fire. Suntem în măsură să afirmăm că cele spuse atunci de guvern nu scuză, ci acuză. Căci după cum se poate vedea din documentul anexat, există indicii cât se poate de clare care ne duc la concluzia că executivul Văcăroiu n-avea cum să nu fie la curent cu importul elicopterelor sud-africane.

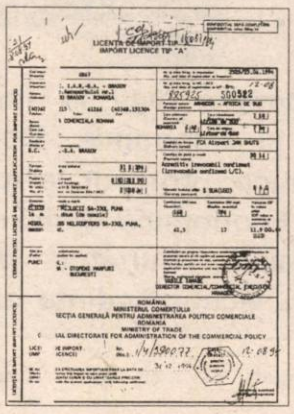

Ceea ce vă prezentăm mai sus nu este altceva decât un formular de Licenţă de import Tip „A", prin care I.A.R. - S.A. Braşov primea autorizarea să efectueze tranzacţia.

Să vedem deci cine a autorizat importul elicopterelor.

Păi, în primul rând „Direcţia eliberare licenţe" din cadrul „Direcţiei generale pentru administrarea politicii comerciale" din Ministerul Comerţului, după cum se poate constata din facsimilul nr. 1. Apoi există şi avizul favorabil

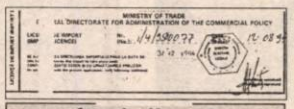

facsimil nr.1

al Oficiului de Control al Importurilor şi Exporturilor de produse Speciale, din Ministerul Apărării Naţionale, obţinut la data de 28.07.1994 (facsimil 2). Nu în ultimul rând, există şi aprobarea Agenţiei Naţionale de Control

facsimil nr.2

al Exporturilor Strategice şi al Interzicerii Armelor Chimice, cu menţiunea că cererea a fost avizată favorabil prin Hotărârea nr. 33 din 11 august 1994 a Consiliului Ministerial. Sub ştampila guvernului semnează directorul Toader Năstasă (facsimil nr. 3).

facsimil nr.3

Să fie clar: noi nu comentăm legalitatea acestei tranzacţii şi nu acuzăm guvernul că a lucrat împotriva legii.

Asupra acestui aspect, precum şi asupra chestiu[illegible] legate de comision, urmează a se pronunţa Parchetul General. Semnalăm doar declaraţiile bizare ale executivului. Dacă presupunem că a avut dreptate atunci când a afirmat că nu a avut nici o legătură cu afacerea, trebuie să tragem concluzia că guvernul nu ştie ce fac departamentele sale. Ceea ce este extrem de grav. Dacă presupunem că executivul ştie bine ce fac departamentele sale şi stăpâneşte situaţia, cum ar fi de altfel normal, rezultă că reprezentanţii săi mint. Ceea ce este la fel de grav.

Din acest paradox numai cu demisia se poate ieşi.

TEO CĂLINESCU ■

Corupţie în judeţul Giurgiu

Un prefect, campion al ilegalităţii

Raportul Comisiei pentru cercetarea abuzurilor, corupţiei şi pentru petiţii, a Camerei Deputaţilor, concluzionează fără echivoc: prefectul judeţului Giurgiu, Dan Niţulescu, patronează corupţia şi hoţia. Dosarul voluminos al afacerilor necurate cercetate de comisia parlamentară reprezintă o parte din totalul ilegalităţilor comise pe raza judeţului Giurgiu. Ceea ce vom prezenta întrece, într-un fel, orice închipuire. Am spus într-un fel, deoarece nimic nu trebuie să ne mai mire: în domeniul corupţiei, România a devenit ţara tuturor posibilităţilor, de multă vreme.

Poliţişti, terenuri, vile, ilegalităţi

Satul Remuş din comuna Frăteşti, judeţul Giurgiu, este amplasat în imediata apropiere a municipiului Giurgiu, de fapt este ca o prelungire a oraşului. În martie 1993, un parlamentar de Giurgiu sesizează că **„deşi proprietarilor de drept li s-au redus suprafeţele de teren, Primăria Frăteşti a acordat pământ cetăţenilor din alte localităţi (în special din Giurgiu) pentru construirea de case"**. La 11 noiembrie 1993 prefectul Dan Niţulescu recunoaşte că acordarea terenurilor în satul Remuş unor persoane din oraşul Giurgiu este o afacere ilegală. Cu toate acestea, prefectul de Giurgiu consideră că el nu poate interveni pentru restabilirea legalităţii, deoarece profitorii din satul Remuş (mai bune spus, profitorii din Giurgiu în satul Remuş) au început construcţia unor vile. Are dreptate „sărmanul", cum poate pretinde cineva să respecte prefectul legea, scoţându-i din tarlalele ţăranilor pe cei care, ilegal, au primit pământul în discuţie? În fruntea „ilegaliştilor" care şi-au tras pământ, furat pe bune, cu ajutorul neprecupeţit al Comisiei comunale de aplicare a Legii fondului funciar, se află însuşi **Silvestru Mincu, comandantul Poliţiei judeţene Giurgiu, împreună cu adjunctul lui, Ciumbrică Aurel, şi alţi 7 ofiţeri de poliţie.** Toţi au primit câte un lot de „doar" 0,10 ha, iar ei, săracii, s-au gândit să-şi trântească o vilă fiecare. Cu ce parale fac construcţiile, nimeni nu i-a întrebat. Alături de poliţia din Giurgiu se află reprezentate în Remuş şi SRI, prin ofiţerul Velicu Decebal (şi el tot un lot de 0,10 ha a primit), şi Consiliul judeţean Giurgiu, prin secretarul Dinu Florian. Partidului

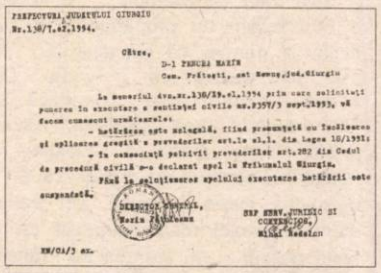

PREFECTURA JUDEŢULUI GIURGIU
Nr.130/T.ex.1994.

Către,
D-l PENCEA MARIN
Com. Frăteşti, sat Remuş,jud.Giurgiu

La memoriul dvs.nr.130/29.ex.1994 prin care solicitaţi punerea în executare a sentinţei civile nr.9359/3 sept.1993, vă facem cunoscut următoarele:
- hotărîrea este nelegală, fiind pronunţată cu încălcarea şi aplicarea greşită a prevederilor art.1o alin.1 din Legea 18/1991;
- în consecinţă pct.vii prevederilor art.282 din Codul de procedură civilă s-a declarat apel la Tribunalul Giurgiu.
Până la soluţionarea apelului executarea hotărîrii este suspendată.

DIRECTOR GENERAL,
Dorin Florescu

ŞEF SERV.JURIDIC ŞI CONTENCIOS,
Mihai Rădulian

MM/OA/3 ex.

Prefectura judeţului Giurgiu se situează deasupra legii afirmând că o „hotărâre judecătorească este nelegală".
Prefectul Ion Niţulescu nu face nimic pentru Pancea Marin, deoarece pe terenul acestuia au răsărit vile. Şi atunci apără vilele ştabilor.

condus de Adrian Năstase îi semnalăm şi pe secretarul PDSR Giurgiu, Sima Constantin, care şi el, modest ca toţi ceilalţi, a obţinut 0,10 ha teren în satul Remuş, de care mărimile judeţului au prins drag.

Guvernul ştie de toată afacerea. Prin Adresa 521/21 noiembrie 1994, **semnată de secretarul de stat Octav Cozmâncă**, barosanul Administraţiei Publice de Stat înştiinţează pe deputatul Victor Babiuc că **„aprobarea de către Comisia judeţeană de aplicare a Legii 18/1991 în Giurgiu, a anexei 12 B la comuna Frăteşti, s-a făcut fără a se demonstra că în comună există excedent de teren"**. Mai mult, primarul George Cristea a înştiinţat Comisia parlamentară că a fost aplicată o reducere în cota procentuală din extravilan de 3%. Adică a fost dat teren ştabilor din oraşul Giurgiu, în detrimentul localnicilor din Frăteşti, cărora le-au fost reduse suprafeţele de pământ la care aveau dreptul.

Primarul municipiului Giurgiu s-a „mutat" la ţară

Legea 18/1991 a mai fost încălcată şi pentru că cele 7 ha de pământ acordate ilegal „ilegaliştilor" erau destinate folosinţei agricole. Este drept că au fost însămânţate hectarele respective cu case.

Interesant este că la 18 februarie 1990 s-a dispus trecerea terenurilor proprietate de stat, aflate în folosinţă la CAP, în administraţia primăriilor comunale, comunei Frăteşti, sat Remuş revenindu-i 4 ha. Prin Proiectul 1285/1991 s-a stabilit extinderea intravilanului la 7,6 ha şi lotizarea terenului pentru construcţia de case. Problema este că Primăria judeţului Giurgiu, în 1990, a aprobat 4 ha pământ, iar repartizarea pentru comuna Frăteşti s-a făcut pe 7,6 ha pământ, existând, în felul acesta o depăşire ilegală de 3,6 ha. Dar şi decizia Primăriei judeţului Giurgiu, din 1990, este ilegală, deoarece pentru suprafeţe mai mari de 1 ha era nevoie de aprobarea Guvernului, aprobare care nu există. La toate acestea să adăugăm că pământul a fost vândut la preţ de categoria a III-a (30 lei/mp), deşi terenul era de calitatea I.

Printre cei care au cumpărat locuri de casă se află şi primarul municipiului Giurgiu, Tunaru Remus, fiul său, Tunaru Mugurel, care este şef birou Prefectură, Rus Gheorghe, consilier Prefectură judeţ Giurgiu.

Raportul Comisiei parlamentare spune clar că: **„eminenţa cenuşie a cavalcadelor de ilegalităţi comise în satul Remuş este subprefectul judeţului Giurgiu, Ion Moldoveanu"**, el însuşi posesor de vilă în localitatea respectivă.

Domiciliul în municipiul Giurgiu:

1. Silvestru Mincu	- Comandant Poliţia Jud. Giurgiu	- poz.25	- 0,10 ha
2. Ciumberica Aurel	- Adjunct al Comandantului Poliţia Judeţeană Giurgiu-	poz.13	- 0,10 ha
3. Buriacu Florian	- Ofiţer Poliţia Judeţului Giurgiu	- poz. 1	- 0,10 ha
4. Popescu George	- Ofiţer	-poz. 4	- 0,15 ha
5. Lepădat Gheorghe	- Ofiţer - " -	-poz.8	- 0,10 ha
6. Pârvulu Marin	- Ofiţer - " -	poz. 15	- 0,10 ha :
7. Gheorghe-Neculai	- Ofiţer - " -	- poz.17	-0,10 ha :
8. Bilin Gheorghe	- Ofiţer - " -	- poz.23	- 0,10 ha
9. Jantea Dumitru	- Ofiţer - " -	- poz.35	- 0,10 ha
10. Velicu Decebal	- Ofiţer S.R.I. Giurgiu	- poz.7	-0,10
11. Dinu Florian	- Secretar Consiliul Judeţean Giurgiu	- poz.2	-0,1
12. Sima Constantin	- Secretar P.D.S.R.	- poz.23	-0,1

etc.

Lista câtorva dintre ştabuleţii recompensaţi cu terenul sătenilor din comuna Remuş.

Finalul este suprarealist. Pentru rezolvarea ilegalităţilor, cei care au primit teren în satul Remuş erau obligaţi prin lege să se mute acolo. Pentru rezolvarea domiciliului oficialilor din municipiul Giurgiu, în februarie 1995, Consiliul Local Municipal a aprobat alipirea satului Remuş. Propunerea a fost înaintată Guvernului, care de mult trebuia să îi destituie pe prefect şi întreaga bandă de mafioţi. Dacă nu a făcut acest lucru, nu ne-ar mira să aprobe alipirea satului Remuş la municipiul Giurgiu. Noi propunem să-l declare şi cartier rezidenţial.

RĂZVAN BUTARU ■

Să nu-ţi vină să crezi

Corupţia se învaţă la grădiniţă!

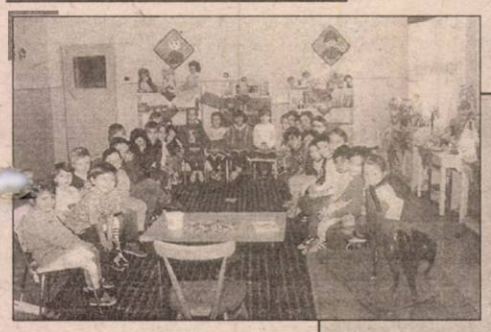

Grădiniţa 195, din Cartierul Militari, funcţionează după nişte reguli cel puţin ciudate, impuse de educatoare, în momente de proastă inspiraţie şi suportate de părinţi în virtutea unei filosofii a resemnării de tipul "N-avem ce face, orice scandal s-ar întoarce împotriva copiilor noştri!" Ciudăţeniile au pornit chiar de la înscriere. Mama unei fetiţe de cinci ani şi jumătate povesteşte că dosarul copilei a fost privit doar de la distanţă, pe motiv că nu mai sunt locuri, deşi înscrierea de-abia începuse. Educatoarea spunea ba că s-au ocupat locurile, ba că s-ar putea să mai fie ceva, numai cât nu întindea mâna. Aflând, din una-n alta, că mama cu pricina este, totuşi, o intelectuală cu o profesie foarte căutată în vremuri de tranziţie, educatoarea a hotărât să-i înscrie fetiţa, pe loc, ba, mai mult, să-i arate şi toată grădiniţa, cu o mie de lucruri care de-abia aşteptau să fie făcute. La înscriere s-au plătit şi 5.000 lei, cică pentru curăţenie, fără vreo chitanţă sau vreo justificare ulterioară. De curăţenie s-au ocupat tot părinţii, de la raşchetat parchet până la cusut perdele. Apoi a venit plata fondului clasei, 50.000 lei de copil, tot fără chitanţă sau ceva asemănător. În mod normal, după colectarea acestor bani părinţii susţin că s-ar fi putut cumpăra şi un televizor, un video sau chiar un calculator. Dar educatoarele Grădiniţei 195 spun că de-abia s-au descurcat cu rechizitele, adică două-trei creioane şi câteva caiete. Drept urmare, din când în când, copiilor li se mai cer câte 6.000 lei pentru două caiete tip, câte 5.000 lei pentru engleză, câte 8.000 lei pentru două fotografii color... Ideea cu fotografiile se pare că aparţine onor directoarei grădiniţei, din motive pe care părinţii le numesc "afacere cu cine ştie ce fotograf amator".

Nu credem că la acest tablou, cu 40 de copii străduindu-se să-i dea de mâncare educatoarei (în condiţiile în care părinţii lor fac eforturi speciale ca să le cumpere ceva bun de pachet), se mai poate adăuga ceva. Poate doar faptul că unii dintre sociologi susţin că educatorii ne sunt primele modele în viaţă.

Educatoarea Măriuca Isăcescu, de la grupa mare B, de pildă, a instituit un obicei de-a dreptul sinistru. Pe catedra ei se află un fel de "coş zilnic" în care copiii pun diverse bunătăţi, când vine vremea pauzei de masă: un pic de salam, o bucăţică de caşcaval, biscuiţi, ciocolată, napolitane etc. Ce-i drept, cheta se face prin rotaţie, educatoarea nu poate mânca, totuşi, de la 40 de copii deodată. Părinţii au încercat degeaba să-şi convingă puştii că hrana educatoarei nu este obligaţia lor: "Nu pot să nu-i pun şi doamnei, spune o fetiţă, că mă fac de râs, toţi copiii pun acolo ce-i mai bun, mi-e ruşine dacă nu am şi eu pachetel pentru ea..."

În vremurile mai mult sau mai puţin revoluţionare, de la sfârşitul anului 1989, mulţi dintre noi am crezut că este suficient să scăpăm de Ceauşescu pentru a fi liberi, liniştiţi, corecţi şi câte şi mai câte. După aceea a vorbit dl Brucan şi optimismul nostru s-a mai tocit, aşa, pe la colţuri. Ne-am zis că, desigur, vor mai trece ani, mentalităţile se schimbă greu... Şi mai după aceea a scris dl Octavian Paler, într-un editorial, că poate doar copiii de grădiniţă să nu fie tributari mentalităţilor fostului regim. În rest, toţi am fi contaminaţi, chiar dacă nu recunoaştem, chiar dacă nu ne place. Şi nu ne-a prea plăcut nouă, ce-i drept, să se spună aşa despre noi. Şi când colo, dl Paler avea dreptate, cu carul. Numai că, din păcate, nici copiii de grădiniţă nu sunt scutiţi de blestemul unor mentalităţi pe care noi le speram schimbătoare.

Surprizele de acest gen nu sunt tocmai pe buzunarul părinţilor, în general oameni de o condiţie modestă, posesori ai unui salariu mediu, întins, cu greu, de la o lună la alta. Dar cum să nu plăteşti aceste fotografii - identice şi prea scumpe, totuşi - când copiii s-au învăţat că tot ce vine din partea educatoarelor este obligatoriu? Tatăl unei fetiţe, deşi supărat până la Dumnezeu, mai la urmă a scos banul şi gata. N-a rezistat explicaţiilor odraslei lui: "Tată, îmi crapă obrazul de ruşine că tu nu vrei să plăteşti, ce-o să zică doamna, îmi vine nici să nu mai merg la grădiniţă!" Aflaţi la vârsta când vor să fie plăcuţi şi iubiţi, copiii de grădiniţă nu ştiu să refuze oferta educatoarelor. Ei cred că tot ce spune doamna este sfânt şi-şi terorizează părinţii, pur şi simplu, în cazul unui comentariu nefavorabil, în familie.

LILIANA PETRUŞ ■

Strada Ştefan Furtună se află între Calea Victoriei şi Piaţa Matache. Este o adevărată zonă a senzaţiilor tari, o Place Pigalle pentru amărâţi. Aici poţi să te îmbeţi în cârciumi fără nume cu băuturi care se cheamă năucitor şi pe care nu le găseşti în alte părţi: secărica Tomy, ţuica Stânca, votca Alaska, romul Boris, berea Aiudeana etc. Tot în acest loc e un paradis mizer pentru curve. Găseşti fete de toate soiurile şi mărimile la preţuri între 10.000 - 15.000 de lei "scurtu" sau 25.000 de lei ora. Pe Ştefan Furtună poţi găsi partenere de amor, poţi să te îmbeţi ieftin, poţi câştiga la barbut ori poţi să iei bătaie, să fii ţepuit, dezbrăcat, şmenuit. Strada în sine e mizeră, plină de gunoaie. Acum câteva luni, s-au săpat nişte şanţuri, fără să se ştie bine de ce. Două nopţi ne-am documentat prin mizerie.

Reporter pe Furtună

Despre peşti şi bordelurile clandestine din Bucureşti

Curvele

Începem să scriem despre ele fiindcă sunt mai multe pe metru pătrat decât oriunde în Bucureşti. Parcă au un consemn: se recomandă invariabil Mariana. Găseşti de la fete de 14 ani până la femei fanate. Multe ţigănci şi romance, câteva basarabence. Cea mai tânără Mariană solicitată a spus că are 14 ani, cea mai bătrână 32, cu toate că arăta de 42.

Fetele s-au stabilizat pe Ştefan Furtună acum aproape un an, când generalul Niţu a ordonat nişte razii severe în zona Gării de Nord. Peştii şi marfa lor au fost împinşi spre alte zone. Ei şi-au găsit adăpost pe strada aceasta mai puţin la vedere, dar totuşi circulată intens de maşinile care pleacă înspre gară. Locul era tocmai bun şi, cu toate că raziile de pe la gară au încetat, negustorii şi marfa lor au rămas aici, ba chiar au fost aduse şi "prospături".

Există trei grupuri de prostituate: unul masiv e plantat lângă benzinăria dinspre Victoriei, altul stă prin centrul străzii, iar al treilea lângă Piaţa Matache. Grupul de lângă benzinărie e condus de o ţigancă la vreo 40 de ani, Mama Floarea, care şi-a făcut ucenicia de peştoaică, după '90, în faţa Gării de Nord.

La colţ de stradă, două "Mariane" aşteptând clienţii.

Fetele de la mijlocul străzii lucrează în aparenţă independent, iar cele de lângă Piaţa Matache sunt conduse de o babă, căreia i se spune simplu Mamaia. Clienţilor le e servită marfa în maşina lor sau, la solicitare, la cameră.

Fiecare grup are cuibuşorul lui aproape de zona în care acţionează. Poliţia ştie de existenţa celor trei bordeluri. Unii locuitori din zonă, care de frică nu au spus cum îi cheamă, zic că au văzut chiar oameni în uniformă intrând şi ieşind dintr-una din case. Clienţii sunt, în general, studenţi, soldaţi şi pensionari. Amatorii de senzaţii tari care au ceva bani nu vor să se expună la riscuri şi îşi iau ceva de prin Centru.

Am fost într-un bordel

Într-una din seri, am vrut să văd cum arată un bordel. M-am apropiat de Mama Floarea şi am întrebat-o suav: "Cât?". Răspunsul a fost tot o întrebare: "Cumperi sau doar întrebi?". A spus treizeci, până la urmă a lăsat la unsprezece mii. Mi-a adus o fată (bineînţeles, Mariana) năucitoare. Avea vreo 14 ani şi arăta ca un semafor: mini roz, colanţi verzi, pantofi argintii şi o geacă roşie. Floarea i-a spus fetei să mă ducă "la o cameră".

Mariana m-a vârât într-o curte. În fundul curţii era un imobil cu două etaje. Cu toate că era ora 11 noaptea, pe scările bloculeţului se jucau nişte puradei. Am ajuns într-un fel de mansardă-pod, mare cât o hală. Era un frig teribil. Singurele mobile erau vreo cinci dormeze desfundate. Pe una din ele, într-un colţ, pe semiîntuneric, un cuplu "lucra".

Ţepe pentru papagali

Într-una din cârciumile de pe stradă am intrat în vorbă cu nea Ilie, un fel de cerşetor care trăieşte din servicii gen încărcat, descărcat, măturat pe care le face în Piaţa Matache. Fin cunoscător al zonei, când am început să bem, a început să ne spună tot felul de poveşti care de care mai picante. Cel mai mult îi plăcea să spună cum iau ţepe fraierii. Din vocea mulţumită a lui nea Ilie ne-am dat seama că e foarte satisfăcut atunci când sunt fraieriţi şi prostiţi pe faţă oameni mai bogaţi ca el, care probabil se mai consideră şi deştepţi. Semicerşetorul tot zicea şi râdea în hohote. Peste câtva timp am întâlnit o cunoştinţă. Tipul, dornic de plăceri plătite ieftin, a rămas păgubit.

Din toate poveştile cu ţepe şi ţepari ne-am dat seama că pe Ştefan Furtună "clienţii" nu sunt deposedaţi prin violenţă, ci se mizează pe frica lor de scandal.

Cea mai cunoscută metodă se numeşte "ai fost cu fata". Clientul ia fata, îi plăteşte peştelui şi se duce "la cameră". Aici fata spune că e "pe stop" sau refuză clientul din alte motive. Clientul se întoarce la peşte, îi cere banii înapoi şi acesta începe să ţipe: "adică ai fost cu fata şi vrei să mă prosteşti?!". Este chemată şi fata care susţine că şi-a făcut meseria şi începe să ţipe şi ea. De frică să nu se compromită într-un asemenea scandal, clientul nu ştie cum să plece mai repede.

În alte cazuri, un peşte se deghizează în poliţist şi intră în cameră la două, trei minute după client. Am aflat din surse sigure că peştii de pe Ştefan Furtună au în dotare un parpalac de sergent major şi o carcasă de staţie Motorola. Cu carcasa într-o mână şi cu parpalacul pe umeri, "poliţistul" intră peste fraier, îi cere actele, se face că vrea să-l ia la Secţie. Fraierul, necunoscând legislaţia, vrea să evite ruşinea şi mai scoate bani ca să închidă gura "poliţistului".

Acestea sunt doar două exemple de ţepe. Există şi altele mai sofisticate, dar nu avem spaţiul tipografic necesar pentru a le povesti.

TOMA ROMAN jr. ■

Din ciclul cinci săptămâni în balon

Am publicat, în nr. 42/18 octombrie 1995 al revistei *Flacăra*, o anchetă despre materialul Durref inventat de către Andrei Hododi, care s-a considerat calomniat şi a trimis redacţiei noastre, redactorului şef Răzvan Dumitrescu, şi mie personal, un drept la replică consistent, ce se dorea, în plus, ameninţător şi foarte ironic.

***Flacăra* publică respectivul drept la replică, dar în nici un caz integral, pe spaţiul paginilor 8-9 din revistă. În primul rând, că hemoragia literară hododiană n-ar fi încăput în doar două pagini de revistă, iar în al doilea rând, că publicaţia al cărei angajat sunt nu-şi propune să facă reclamă gratuită nici măcar unui geniu, dacă acesta face afaceri şi este proprietar de SRL. Cum Hododi este departe de a fi un geniu, iar materialul Durref este, până în acest moment, departe de a fi agrementat tehnic, nu mi-a mai rămas decât să aleg esenţialul din epistola inventatorului de la marginea Bucureştiului şi să răspund acuzaţiilor ce mi le aduce.**

Drept la replică

Către redacţia revistei „Flacăra", în atenţia dlui redactor şef Răzvan Dumitrescu
Pentru dl „ziarist" Răzvan Butaru

Domnule redactor-şef,

Sincer să fiu nu credeam că veţi lăsa să apară, în paginile ziarului dv., un articol, indiferent că tratează obiectul de activitate al Societăţii mele, propria persoană sau apartenenţa mea ca persoană la unul sau altul dintre partidele politice, cu o încărcătură atât de mare de informaţii şi insinuări pe marginea acestora, fără să cereţi dovezi categorice în acest sens. Îmi fac datoria, ca cititor dar şi ca incriminat în articolul „O invenţie mare cât o escrocherie", să vă aduc la cunoştinţă că, după ce voi prezenta toate dovezile necesare, prin care Răzvan Butaru, prin insinuări scrise, se face vinovat de calomnie, voi acţiona în judecată pe ziaristul mai sus-menţionat (...)

De ce mai cred că dl ziarist este rău voitor şi bine uns să facă afirmaţii gratuite, este şi faptul că dânsul nu a încercat să studieze HG 392/1994 prin care MLPAT cere, discriminatoriu, omologarea pentru români a materialelor de construcţie, faţă de străini..." (...)

Este adevărat că am un număr de case contractate, cu avans plătit. Este adevărat că unele dintre ele le-am construit. Este adevărat că în construcţie sunt atelie... Să aibă articolul măgăriei sale vreo legătură cu opţiunea mea într-un partid politic? Şi dacă da, ce legătură are... cu prefectura. Sau cei care îl plătesc au intrat în panică? (...)

Şi acum câteva explicaţii, adresate direct domnului ziarist...

(...) Nici măcar nu ai avut curiozitatea să vrei să vezi fabricile mele, aşa cum sunt, nu cum ai lăsat să se înţeleagă că sunt, punând mâna pe o fotografie dintr-o hală neterminată, unde, cu câteva luni în urmă, au avut acces şi ziarişti. Ai avea vreo scuză dacă ai fi fost plătit, dacă interesul te-a îndemnat să faci ce ai făcut (...).

Eu cred că ţie ţi se potriveşte anarhia africană, acea politică de extremă dreaptă, în numele căreia, Don Quijote negativ ce eşti (!), te baţi cu morile de vânt. Indiferent ce vei mai scrie de acum încolo, eu nu voi mai citi. Iar dacă mi se va spune că otrava ta genetică s-a revărsat din nou asupra mea nu-ţi voi mai răspunde. Ţi-am explicat o dată şi nu cred că am timp să repet şi să discut la infinit cu repetenţii.

Domnule redactor-şef,

Aştept dreptul la replică, tot pe două pagini de ziar (aşa cum a fost şi articolul), sub forma scrisă mai sus. În cazul în care, în 3 zile de la primirea sub iscălitură, a dosarului, nu apare dreptul la replică, voi considera atitudinea dv. complice la denigrare (calomnie voită), procedând în consecinţă.

Cu deosebită consideraţie,
Andrei Hododi,
preşedinte

Hododi prins la înghesuială

O documentaţie incompletă

După apariţia articolului "O invenţie mare cât o escrocherie", Hododi m-a sunat la telefon şi mi-a promis că-mi va pune la dispoziţie toate datele prin care poate demonstra că ceea ce am scris eu este o minciună. Într-adevăr, împreună cu dreptul său la replică, tatăl Durref-ului mi-a trimis şi un dosar conţinând o sumedenie de acte, printre care şi analizele şi concluziile institutelor de cercetare care au testat materialul inventat de Hododi. Numai că maestrul mi-a pus la dispoziţie, selectiv, doar analizele care i s-au părut lui că îl avantajează şi numai acele concluzii care i-au plăcut în mod deosebit.

LISTA SEMNATURILOR

Concluzii

La 30.10.1995, patrimoniul era trecut cu doar 2,5 miliarde lei.

Din concluziile Laboratorului Central, Andrei Hododi a subliniat ceea ce a vrut el să citesc: "În această fază a cercetării se poate aprecia că materialul Durref 1 prezintă calităţi pe care se poate conta în realizarea unor produse performante şi relativ ieftine destinate activităţii de construcţii şi/sau destinate altor activităţi". Din păcate n-a mai existat o a doua fază a cercetării pentru stabilirea repetabilităţii produsului şi pentru stabilirea rezistenţei Durref la acţiunea ciupercilor xilofage!

Un alt pasaj din concluziile Laboratorului Central se referea la aptitudinile materialului pentru utilizarea lui "la realizarea unor produse pentru construcţii **(finisaje interioare şi decoraţiuni)"**. După cum se observă, nu se punea problema folosirii Durref la construcţia unor case! O altă frază nesubliniată de inventatorul de Măgurele, dar care face parte şi ea, săraca, din concluziile buclucase, ne dezvăluie că **"influenţa negativă asupra comportării materialului (Durref) pe care o are acţiunea apei poate fi evitată atât prin măsuri tehnice de protecţie cât şi prin utilizarea materialului selectiv!"**

Concluziile INCERC sunt mult mai clare şi mai aspre, dar le vom publica cu altă ocazie. Vreau să mai adaug că **invenţia lui Hododi se cheamă: "înlocuitor de lemn, procedeu de obţinere şi utilizare", iar inventatorul precizează în brevet că "înlocuitorul de lemn, conform revendicărilor, la fabricarea mobilei clasice şi sculptate, a subansamblelor şi a pieselor de lemn de esenţe tari şi/sau a pardoselilor, prin turnare în forme sau aşchiere, precum şi a tuturor obiectelor industriale, de uz decorativ, carcaselor audio-video, ambalajelor şi a tuturor produselor ce, în mod normal, astăzi se execută din lemn sau înlocuitorii acestuia".** Deci nici urmă de case şi cred că este clar pentru toată lumea!

Guvernul pregăteşte un "cadou" sub formă de HG

Câteva amănunte despre raportul Curţii de Conturi. În dreptul său la replică, Andrei Hododi afirmă următoarele: "Oare nu ştie dnul ziarist că interese mai presus de interesul naţional au dirijat hotărârea inspectorului Curţii de Conturi, falsă de altfel..." Uite că dl ziarist nu ştie. Ştie în schimb că hotărârea în cauză nu a fost anulată, aşa cum s-a lansat zvonul (de către cine oare?) şi mai ştie că Guvernul României caută să-l sprijine pe Hododi printr-o Hotărâre de Guvern (HG) prin care să i se acorde cele 550 milioane de lei (adică exact suma blocată), dar nu pentru Contractul de cercetare-dezvoltare încheiat în aprilie '95 cu Ministerul Cercetării (celebrul 478 B). În cazul nou procreatei HG, banii vor fi acordaţi, se pare, pentru un anume alt program de cercetare pentru care statul, legal, nu poate da decât 20% din valoarea totală. Deci, 550 de milioane lei, pe care guvernul Văcăroiu ţine morţiş să-i arunce în poala lui Hododi, vor reprezenta doar 20% dintr-o altă investiţie decât cea privitoare la "tunelul de uscare".

Hododi şi sprijinitorul său extraterestru, ministrul Mironov

Lucrul acesta demonstrează că blocarea contractului 478 B, de către Curtea de Conturi, a fost făcută în spiritul legii şi nu datorită "unor interese mai presus de interesele naţionale". Ceea ce nu înţeleg este cum de a devenit Hododi un interes naţional? Mă întreb ce interese are guvernul actual al României să sprijine neapărat invenţia şi SRL-ul lui Hododi? Mă întreb care sunt interesele pentru care băncile de stat [illegible] la executarea celui ce astăzi datorează miliarde lei, în condiţiile în care patronul Durref SRL recunoştea o scadenţa a fost în martie '95?

O dezmintre lungă şi goală

Andrei Hododi în mult prea lunga dezmintire pe care a trimis-o revistei **Flacăra,** spune printre altele: "În conformitate cu dreptul meu la replică, voi demonta pe puncte pasajele şi insinuările acestui ziarist, care (sracu'!), în goana lui după afirmare a uitat că, dacă nu îşi acoperă bine spatele cu informaţii concrete şi corecte, măgăria lui va fi demascată, iar măgarul, ascuns după gratii" (am respectat punctuaţia aşa cum a fost făcută de autor). În continuarea scrisorii trimisă de inventatorul din margine de București lui, cam de pe acolo unde își pișe porumbul în bătătura oamenilor onești de la mahala, urmează opt puncte în care tăticul Durreului încearcă să demonstreze că l-am calomniat, făcând afirmaţii gratuite.

● Primul punct în litigiu îl reprezintă chiar titlul articolului meu apărut în **Flacăra** din 18 octombrie: "O invenţie mare cât o escrocherie". Pe Durref se chinuie în dreptul său la replică să-mi arate că invenţia lui nu este o escrocherie şi că este înregistrată pentru brevetare în 31 sau chiar mai multe ţări ale lumii, dintre care trei i-au acordat brevetul de invenţie (este vorba de România, Emiratele Arabe şi Africa de Sud). Ba chiar SUA, printr-o adresă, l-au informat că aşteaptă 995 dolari, taxă de publicare, pentru a-i putea elibera [illegible] de invenţie şi protecţie pe 20 de ani maestrului Hododi, domiciliat în Bucureşti şi cu fabrica la marginea acestuia, dar pe plaiurile comunei Măgurele. Numai că titlul articolului incriminat de către Andrei Hododi nu reprezintă o afirmaţie, ci doar o comparaţie (figură de stil despre care învăţi în şcoala generală, dar e drept că nu-i obligatoriu). Deci nu pot fi acuzat că afirm că Durref este o escrocherie. Din contră, în titlul meu chiar am publicat-o în ghilimele.

Flacăra, cuvântul înlocuitor propriu-zis acel atribut dacă "adevărat" dacă nu cu escrocherie?" ş Hododi "este sing lume care nu- aminte în ce t invenţia". Iată, de Hododi în iulie a logul purtat şi ir semnatul: "Am invenţie din Afr Emiratele Arabe unde dracu... că o [illegible] spună s al rost" această parte subliniată este, repet, Andrei Hododi, adică acela care susţine în scris şi cu semnătura că „brevetul Durref nu este o escrocherie, aşa cum se afirmă...". Numai că nu există nici o afirmaţie de acest gen în articolul semnat de mine!

● La punctul 2 al scrisorii lui Hododi, mi se cere să fac dovada că Mihai Tatulici a mediatizat Durref-ul, contra unei sume de bani sau altor avantaje. Nu înţeleg de ce trebuie să fac o astfel de demonstraţie pentru că nu sunt nici poliţist însărcinat cu o asemenea treabă, nici Mafalda. Se pare că domnu' Hododi are mari probleme şi cu înţelegerea unor fraze clar exprimate (de subtilităţi ce să mai vorbim). Reamintesc "marelui om de ştiinţă" ceea ce am scris: prin '92 sau '93, Andrei Hododi este puternic mediatizat, într-o emisiune TV, de către Mihai Tatulici, **adică de cel care a făcut publicitate, nu se ştie cât de gratuită, unui trist personaj, Adrian Păunescu, sau, şi mai trist, unui escroc de talia lui Ioan Stoica".** Să se fi simţit magnatul deşeurilor cu musca pe căciulă de mi-a cerut să demonstrez ce n-am afirmat?

● Punctul 3 se referă la blocarea de către Curtea de Conturi a finanţării programului de cercetare-dezvoltare pentru materialele Durref. L-am tratat distinct mai sus, aşa că trec la punctul 4.

Inventatorul nu mai ştie ce scrie în contract şi adrese

● La punctul 4 din scrisoarea lui Hododi, acesta se face pur şi simplu de râs. Iată ce zice geniul comunei Măgurele: "Eu (adică Hododi) nu am afirmat niciodată în presă, că folosesc pentru asta (adică pentru invenţie) deşeurile vegetale, ci deşeurile naturale. Confuzia strecurată în presă între deşeu vegetal şi natural aparţine atotştiutorilor care au scris respectivele articole". În scrisoarea deschisă adresată Guvernului României, la 17 ianuarie 1995, prin intermediul cotidianului **România liberă,** Andrei Hododi scria cu mânuţa lui următoarele: "În procesul de producţie intervin în calitate de materii prime numai resturi de provenienţă naturală, cum ar fi **RESTURILE VEGETALE...**" Aceeaşi frază apare şi într-un articol pus la dispoziţie chiar de către inventator, despre care Hododi afirmă că "a reprodus mot-à-mot declaraţiile mele".

Contractul de cercetare-dezvoltare nr. 478 B/2.05.1995, încheiat de firma Durref SRL cu Ministerul Cercetării şi Tehnologiei (MCT), dar blocat de Curtea de Conturi, are 3 capitole. Capitolul I se numeşte generalităţi şi conţine fraza: **"În acest context SC Durref SRL propune o alternativă: materialele Durref, OBŢINUTE DIN DEŞEURI DE NATURĂ VEGETALĂ printr-un proces tehnologic şi nepoluant".**

● **La punctul 5, Hododi afirmă: "Adresa de însoţire a probelor către INCERC nu menţionează pentru ce gamă de produse cer eu probe fizico-mecanice.**

Este aşa cum spuneam: La INCERC Hododi a cerut teste pentru pardoseli şi pereţi interiori.

Rezultatele, în schimb, s-au înapoiat limitate. Dnii cercetători au spus că din Durref-ul pe care l-au supus ei testelor se pot executa numai pardoseli".

Sigur că dacă vorbeşte de adresa 231/04.07.'94 (care ne-a fost trimisă în dosarul justificativ şi probatoriu al preşedintelui Durref SRL), Andrei Hododi are dreptate. Dar eu mă refeream la adresa 274/23.08.'94 de care inventatorul înlocuitorului de lemn uită să mai pomenească ceva. Pe acea hârtie apare clar următoarea "Notă de Comandă" având ca obiect "teste, probe, încercări pentru materiale tip Durref 1 pentru pardoseli şi cărămizi pentru pereţi interiori". Facsimilul pe care îl prezint este convingător.

Legea 10/'95 luată la mişto

● La punctul 6, Andrei Hododi mă consideră un ziarist de rea credinţă pentru că aş fi afirmat în articolul "O invenţie mare cât o escrocherie" că Durref ia apă. Eu am scris că Durref muiat în apă se desface în fâşii, citându-l pe directorul ştiinţific al INCERC, Petre Lazăr Şerban. Tot rău intenţionat sunt considerat de către Hododi şi pentru că n-am auzit de Legea 10/'95, "în care casele parter şi parter plus etaj, materialele cu care acestea se construiesc, nu au nevoie de omologare". Probabil că maestrul Hododi mă crede idiot, pentru că în legea cu pricina care se mai numeşte şi "Legea privind calitatea în construcţii" se precizează clar la art.10 că **"prin reglementările tehnice se stabilesc, în principal, condiţiile minime de calitate cerute construcţiilor, produselor şi procedeelor utilizate în construcţii precum şi modul de verificare şi determinare a acestora".** Art.11 alineat 1 din aceeaşi Lege 10, invocată de Hododi, spune că certificarea calităţii produselor folosite în construcţii se efectuează prin grija producătorului, în conformitate cu procedurile stabilite pe baza legii, iar la alineatul 2 se spune că **în construcţii se interzice folosirea produselor fără certificarea calităţii lor. Pentru certificarea calităţii unui produs nou, în construcţii, este nevoie de un agrement tehnic,** pe care Durref nu-l are nici până în ziua de azi (nici măcar pentru pardoseli).

● La punctul 7 sunt acuzat că am confundat flagrant termenul de capital social cu cel de patrimoniu. Recunosc că am greşit, dar greşeala are la bază aceeaşi discuţie înregistrată în care Andrei Hododi afirmă mai întâi că are un patrimoniu de 15 miliarde lei, iar apoi că are un capital social, în aşa fel încât m-am luat, şi eu, de primul termen folosit de inventator. În ce priveşte valoarea patrimoniului lui Hododi, zău că nu ştii ce să mai crezi: pe de o parte, este afirmaţia lui papa Durref care susţine că are un patrimoniu de 18 miliarde, iar, pe de altă parte, prima pagină a scrisorii trimise ca drept la replică, unde se observă că hârtia, cu antetul firmei lui Hododi, spune că patrimoniul este de doar 2,5 miliarde lei, facsimil nr.1, iar data ştampilei aplicate este **30.10.'95.** Oricum, nu poate fi calomniat un patrimoniu!

Se vede clar că inventatorul Durref-ului încercuieşte ce vrea el şi noi subliniem ce vrem noi!

● La punctul 8 mi se aduce aminte că ar fi, de fapt, „al doilea cap de acuzare de calomnie" împotriva mea?! Eu credeam că este al optulea. În fine, sunt acuzat cum că aş susţine că investiţiile făcute de Durref SRL sunt doar pe hârtie şi că Hododi îşi desfăşoară activitatea în hale moştenite prin licitaţie. În tot articolul meu nu apare nicăieri scris că investiţiile lui Hododi sunt făcute doar pe hârtie. În ce priveşte halele care reprezintă construcţii agro-zootehnice ale unor CAP-uri pe care Hododi-le-a cumpărat prin licitaţie, am observat din bilanţul contabil, dar şi din dosarul firmei Durref SRL, depus la Oficiul Comerţului, că ele au fost reevaluate şi nu demolate, pentru că demolarea este interzisă prin art. 28 al Legii 18/1991 (este vorba de Legea fondului funciar). Poate să spună tatăl Durref că nu se foloseşte de fostele construcţii agrozootehnice?

Ne întâlnim la tribunal

În încheiere îl rog pe Andrei Hododi să-mi pună la dispoziţie copia după diploma de inginer (dacă este cu adevărat inginer), copia după cartea de muncă şi îl mai rog să demonstreze că am fost repetent sau că am primit bani pentru a-l denigra. Chestia cu repetenţia şi primirea banilor va trebui să o demonstreze la tribunal ca inculpat pentru calomnie. Domnule Hododi, hai să ne batem în diplome de ingineri!

Pagini realizate de
RĂZVAN BUTARU ■

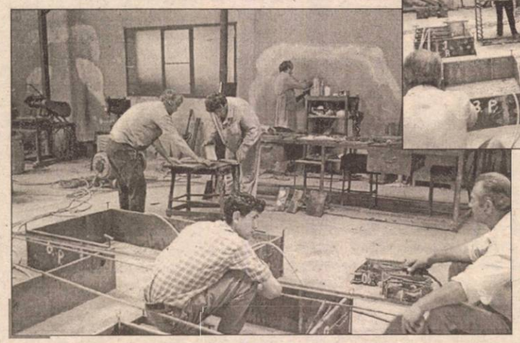
Aşa arăta la sfârşitul lui iulie fabrica lui Hododi, în care afirmă că nu am vrut să intru. Dar ştie bine că minte, deoarece am vizitat-o de două ori. Hododi spunea că fabrica este terminată în proporţie de 85%!

Fotografii de IONEL PUICĂ ■

Uciderea lui Yitzhak Rabin

Trei gloanțe împotriva păcii

Probabil că prima reacție a multora dintre cei care au aflat prima dată despre atentatul împotriva premierului israelian Yitzhak Rabin, soldat cu moartea acestuia, a fost să identifice criminalul în rândul extremiștilor arabi. După uciderea unuia dintre liderii mișcării Jihadului Islamic în Malta, fanaticii partizani ai acestei organizații declarașeră că premierul Rabin va plăti pentru aceasta, ei fiind siguri că agenți ai Mossad ar fi baza acelui atentat. Așa că nu ar fi fost deloc exclus ca premierul israelian să fie ținta unui atentat. Șocul a fost așadar și mai puternic atunci când s-a aflat că cel care l-a ucis pe premierul israelian, în timp ce el participa la o adunare în favoarea păcii, a fost un tânăr student israelian la teologie, cu vederi de dreapta. Acum, după consumarea acestui tragic eveniment și după primele momente de șoc care pur și simplu au paralizat societatea israeliană, analiștii încearcă primele evaluări ale efectelor pe plan intern și internațional ale dispariției lui Rabin.

Pe planul vieții politice din Israel, primele urmări vor fi de ordin practic. Conducerea guvernului a fost preluată de ministrul de externe Shimon Peres, cel care a împărțit de altfel cu premierul dispărut și cu liderul palestinian Yasser Arafat onorurile primirii Premiului Nobel pentru Pace în urma realizării acordului de pace israeliano-palestinian și după o stare de beligerantă de câteva decenii între cele două părți.

Noul guvern care va fi format ar putea fi tot unul de stânga, sau unul de o mai largă reprezentativitate națională, care să dea mai multă încredere și stabilitate acțiunilor sale într-un moment delicat. Este de asemenea posibil ca în curând noul premier să convoace alegeri generale. Dar faptul cel mai important și prima întrebare pe care și-au pus-o liderii politici de pretutindeni este dacă procesul de pace va fi continuat și după această gravă provocare. Or, din acest punct de vedere, atât clasa politică israeliană, cât și cea internațională (în primul rând SUA) sunt încrezătoare că procesul de pace va continua. Se consideră că s-au acumulat elemente ale unui proces care este ireversibil și se dă ca exemplu dispariția la fel de neașteptată și de tragică a fostului președinte John Kennedy, care nu a putut împiedica anumite direcții ale politicii începute de el.

Pe de altă parte, dispariția tragică a lui Rabin a pus în lumină și două evoluții pozitive. Este vorba despre o delegitimare internă a grupărilor extremiste, radicale din Israel (unele dintre ele chiar s-au grăbit să revendice atentatul, care se pare totuși că este opera asasinului). Aceste grupări erau foarte active în Israel mai ales după acordarea autonomiei palestiniene în Cisiordania și Gaza și trecuseră la un adevărat război verbal împotriva lui Rabin și a guvernului său. Amenințări, care, din păcate, s-au adeverit, ele întreținând o anumită psihoză în rândul unei părți a societății israeliene. (În paranteză fie spus atentatul este privit și ca un moment al unui posibil clivaj, al unei sfâșieri interne a societății israeliene sau, din contră, ca un moment de trezire către o reconciliere internă dorită). A doua evoluție pozitivă este faptul excepțional că funeraliile lui Rabin au oferit posibilitatea președintelui egiptean Hosni Mubarak și regelui Hussein al Iordaniei să treacă peste un tabu psihologic și să pună piciorul în Ierusalim, moment istoric cu consecințe poate greu de imaginat.

Cât privește efectele internaționale, ele vor depinde în mare măsură de atitudinea noii conduceri din Israel. În orice caz, în afară de organizațiile sau guvernele arabe radicale din regiune, aproape toată lumea este de acord că procesul de pace va fi continuat, că Israelul, ca și statele arabe nu au altă alternativă decât haosul sau războiul, în pofida radicalismului unor state sau organizații extremiste din zonă.

Dar dincolo de aceste consecințe, atentatul a fost un revelator crud pentru societatea israeliană. Presa din această țară nu s-a sfiit să considere că după teribilul atentat (care a distrus mitul infailibilității serviciilor secrete Mossad) Israelul va fi cu totul altă societate care, fără să renunțe la valorile democratice, va trebui să-și facă un examen profund al propriei imagini. După cum acest șoc - asemănător în unele privințe cu cel produs de asasinarea președintelui egiptean Sadat - va fi resimțit în toate statele lumii. Pentru că prin Rabin nu s-a dorit să fie ucis un om, ci mai cu seamă o idee.

RABIN - O CARIERĂ EXTRAORDINARĂ

Personalitatea premierului Yitzhak Rabin a fost una exemplară în sensul în care a servit o idee: cea a consolidării statului evreu, inclusiv prin forța armelor, iar apoi de înfăptuire a păcii cu fiecare dintre statele arabe din zonă. Iată câteva dintre datele acestei ascensiuni. S-a născut în 1922 la Ierusalim, în perioada în care Palestina era sub dominația britanică, fiind primul premier născut pe pământul actualului stat. De la 18 ani a participat în forțele clandestine evreiești care militau pentru ideea sionistă. Carieră militară strălucită: în 1967 va conduce războiul de șase zile împotriva Egiptului, Siriei și Iordaniei. Victorie strălucită. Părăsește în 1968 cariera militară. Ambasador la Washington, apoi va deveni cel mai tânăr premier al țării în anii 1974-1977. Rezistă unui scandal și în momentul în care Partidul Muncii revine la putere îi este încredințat portofoliul apărării. Dă lovituri dure revoltelor palestiniene din 1987. Controversată a fost și expulzarea în 1993 a 415 militanți palestinieni. Totuși el inițiază cu curaj convorbiri de pace cu Arafat, în calitate de premier (din 1992) și realizează un acord de pace cu OEP. Primește Premiul Nobel pentru Pace alături de ministrul său de externe Shimon Peres și de Yasser Arafat. Realizează un acord de pace cu Iordania și susține un acord asemănător cu Siria. Este totuși considerat autorul moral al asasinării liderului Jihadului Islamic. Crezul său a rămas totuși pacea. Cu acest cuvânt pe buze avea să moară în urma celor trei gloanțe trase de un fanatic student evreu.

Lumea cu geometrie variabilă

„Sechestrați" în laboratorul păcii

Convorbirile care se desfășoară la Dayton, Ohio, între liderii forțelor beligerante din conflictul bosniac, au trecut oarecum în planul secund al atenției publice mondiale ca urmare a asasinării premierului israelian Rabin. Totuși, după primele zile de discuții la masa verde, într-o atmosferă aseptică de laborator al păcii, s-au înregistrat deja primele succese, dar și primele semne ale unor pretenții greu conciliabile.

Să le punctăm pe scurt. ● Iugoslavia și Croația au ajuns la un acord în legătură cu „returnarea" Slavoniei Orientale către Croația. Rămâne de văzut în cât timp și cum se va face această recuperare care va fi însă, în mod sigur, asistată de forțele ONU. În orice caz, în această regiune vestea a produs agitație și o anumită tensiune. ● Iugoslavia insistă în continuare să i se ridice sancțiunile economice, condiție pe care SUA o consideră prematură, dar care dă asigurări că va fi aplicată de îndată ce balanța va înclina ferm în favoarea păcii. ● Sunt poziții divergente în legătură cu împărțirea Bosniei, Serbia și Croația dorind s-o împartă, în timp ce liderii de la Saraievo se opun categoric. Și aici SUA s-ar putea să facă necesarele clarificări și anume crearea unui stat bosniac independent, dar nu unul exclusiv musulman. ● Negocierile se desfășoară sub spectrul eșecului, care ar duce la reluarea luptelor și la îndepărtarea șanselor unei concilieri. ● Rezultatele discuțiilor depind și de poziția Congresului SUA dominat de republicani care nu dorește un succes „eclatant" pentru Clinton, ce i-ar spori șansele la alegeri, dar în același timp nu se poate opune realizării păcii. ● Sunt evaluate și proiecte de reconstrucție, dar mai întâi se discută despre demilitarizare, separarea forțelor etc. ● Hotelul și centrul de conferințe pentru negociatori se numește „Hope" (Speranța) și americanii vor să-i transforme numele în renume. ● Discuțiile sunt în general considerate ca dure, dificultățile nu sunt ocolite, dar încă se păstrează un optimism ponderat. Fiecare știe că a pleca din Ohio cu buzunarele goale ar fi un dezastru.

Cele patru condiții-cheie ale SUA

Prin glasul secretarului Departamentului de Stat, Warren Christopher, SUA au anunțat patru condiții-cheie pentru acceptarea rezultatului negocierilor: 1. Bosnia să existe ca stat independent, cu frontiere recunoscute internațional și cu personalitate internațională. 2. Orice acord trebuie să țină seama de istoria și semnificația particulară a orașului Saraievo și a împrejurimilor sale. 3. Orice acord trebuie să prevadă recunoașterea drepturilor omului pentru toate persoanele din regiune. 4. Să se declanșeze un proces de normalizare a situației Slavoniei Orientale ca parte a Croației.

SUA au dat asigurări că vor sprijini militar și economic întregul proces de pace.

Walesa din nou împotriva comuniștilor

Primul tur al alegerilor prezidențiale din Polonia a fost repetiția turnirului final care îi va aduce față în față pe actualul șef al statului și cunoscut militant împotriva comunismului, Lech Walesa, și pe liderul comuniștilor reformați, tânărul și charismaticul Aleksander Kwasniewski. Ei au realizat scoruri relativ apropiate, iar analiștii sunt de părere că și confruntarea finală va fi la fel de strânsă. Sondajele efectuate înaintea primului tur de scrutin indicaseră constant un avans al candidatului neocomunist, dar Walesa a remontat spectaculos, fiind acum citat ca favorit al celui de-al doilea tur. El a spus că a preferat o asemenea tactică menținând motoarele cu jumătate de turație, dar comentatorii afirmă că pierderea de popularitate a fostului lider al Solidarității și laureat al Premiului Nobel pentru Pace se datorează acceselor sale de autoritarism. Obligat să coabiteze cu guverne de stânga, în ultimul timp, Walesa le-a făcut viața grea, iar în campania electorală a militat pentru instituționalizarea unui sistem prezidențial puternic prin care, susține el, ar putea accelera procesul de reformă. În lupta cu adversarul său, Walesa și-a adus în sprijin întregul arsenal al prestigiului câștigat, dar în parte știrbit, afirmând că va lupta în continuare împotriva comuniștilor. „Comunismul de tip sovietic, declara el recent, a avut două caracteristici fundamentale: gestiunea totalitară a puterii și economia planificată. Acum, dacă foștii comuniști au îmbrățișat economia de piață și chiar s-au îmbogățit pe seama ei, în schimb nu renunță la gândirea centralistă". Dar electoratul nu va fi câștigat numai cu aceste idei, ci se speră că acei candidați de centru-dreapta ieșiți după primul tur își vor sfătui susținătorii să voteze cu Walesa. Miza este uriașă, pentru că experiența poloneză este urmărită cu atenție și de fostele state comuniste.

În schimb, Kwasniewski este exemplarul tipic al unui comunist reformat. Deschis la minte și adaptabil, dar totodată ferm pe anumite idei, el și-a câștigat încet popularitatea exploatând dezamăgirea populară față de mersul reformei. Așadar, la 19 noiembrie, cei doi candidați rămași în cursă vor conta unul - Walesa - pe avantajul psihologic al acestei remontări spectaculoase, pe sprijinul bisericii și pe imaginea sa exterioară mai bună, iar celălalt pe noutatea discursului și a ofertei sale. Rămâne de văzut cine va fi preferatul polonezilor.

Pagină realizată de
ȘTEFAN NICOLAE ■

Marşul actorilor

Un fost ministru adjunct demonstrează pentru mărirea salariului

Nimeni nu a crezut că actorii vor ieşi în stradă pentru revendicări de tip sindical. Dar ei se gândesc de mai mult timp la greva generală, cam de pe vremea când se spunea „şi dacă actorii fac grevă, ce? minerii au putut să schimbe un guvern, dar pe actori nu-i ia nimeni în seamă". Într-un fel sau altul actorii au protestat permanent, au preferat să o facă pe scenă. Mă refer la cei care n-au recitat poezii patriotice. Nu şi la cei care au tot vizitat Cotroceniul.

Doamna Sanda Manu, vicepreşedinta UNITER, a amintit o vorbă de tinerete a regizorului David Esrig: „Dacă ăştia ne plătesc prost, noi hai să facem teatru bun". Acest lucru nu mai este valabil azi pentru că şi spectacolele foarte bune apar din ce în ce mai rar din cauza problemelor financiare.

Actorii au ieşit în stradă, au făcut anticameră la Guvern, după ce au aşteptat două săptămâni să fie primiţi de ministrul culturii. În mod cert, acest marş a fost un spectacol pe care nu şi l-a dorit nici un actor sau regizor. Panoramând coloana demonstranţilor, descoperim lucruri interesante. În primul rând, mai multe trupe din provincie au venit special la Bucureşti pe cheltuiala lor. Ei au fost aşezaţi mai în coada coloanei.

Deşi au primit un spor de 5%, actorii de la Naţionalul din Bucureşti au deschis coloana - în frunte cu Ovidiu Iuliu Moldovan, Gheorghe Dinică, Valentin Uritescu ş.a. Au fost în coloană directori de teatre: Dan Micu, Vladimir Găitan, Adrian Lupu, Nicolae Scarlat, directori numiţi cu acordul ministerului, ca şi cei care au lipsit. Teatrul Odeon a venit doar cu sindicatul, directorul Tudor Mărăscu are un post de păstrat la TVR, iar adjunctul său Ivănescu nici nu mai contează.

Este interesant că nimeni nu a contestat acţiunea actorilor, nimeni nu are curaj să spună că nu au dreptate, dar nimeni nu face nimic pentru rezolvarea crizei. În privinţa legislaţiei teatrale, lucrurile pozitive s-au consumat în 1990 pe vremea când Ion Caramitru era vicepreşedinte CPUN. Atunci actorii au mai primit o grupă de salarizare, nu au mai fost consideraţi prestatori de servicii, iar teatrele au primit subvenţie integral de la buget. De atunci s-au întâmplat mai multe rele decât bune. Pesemne că Puterea nu este de acord cu sutele de turnee internaţionale, toate de mare succes, pe care le-au făcut teatrele în ultimii ani. Teatrul a fost cel mai fidel dintre ambasadorii României după 1989.

Mai trebuie amintit ceva. În primul rând al mărşăluitorilor se afla Mircea Albulescu, fost secretar de stat la Ministerul Culturii, adică ministru adjunct, chiar sub Văcăroiu. Cât timp a fost în minister a făcut mai multe vizite la Cotroceni şi în străinătate, a forţat demisia lui Andrei Şerban de la Naţional, şi, mai ales, nu a mişcat un deget pentru salariile din cultură sau măcar din teatre. Acum mărşăluieşte pentru propriul salariu. Sau îşi reface imaginea pentru a candida la postul de rector al Academiei de Teatru şi Film?

REMUS ANDREI ION ■

Dorel Vişan a schimbat partidul

O ştire Mediafax precizează: actorul Dorel Vişan, directorul Teatrului Naţional din Cluj, a declarat într-o pauză a lucrărilor Conferinţei judeţene Cluj a PUNR că acţiunile instituţiei pe care o conduce sunt aceleaşi cu ale PUNR. El s-a pronunţat pentru sprijinirea PUNR care „este un partid pentru dreptate şi adevăr". Dorel Vişan a adus mulţumiri PUNR-ului, pentru sprijinul pe care îl acordă Teatrului Naţional din Cluj. Ei bine, Dorel Vişan este director al Naţionalului din Cluj de câţiva ani, dar până în 1990 a fost secretarul PCR în acelaşi teatru. Se apropie campania electorală şi este de aşteptat ca directorii instituţiilor de cultură numiţi de actualul guvern să transforme funcţia într-un post de propagandă politică. În timp ce datoria ministrului este să spună de cât mai multe ori că Ministerul Culturii nu face politică.

Noutăţi despre literatura din SUA

Numărul 38 al revistei **România literară** cuprinde un supliment de opt pagini, intitulat **Transoceanic** şi consacrat literaturii actuale americane. În modul acesta, fără să se deplaseze în SUA şi plătind numai 500 de lei (adică 20 de cenţi!), cât costă **România literară,** cititorul român se poate informa în legătură cu fenomenul literar de peste Atlantic. Un interviu cu Thomas C. Carlson despre **Poezie, societate, cultură americană azi,** prezentări ale activităţii lui William Saroyan şi Charles Bukowski, însoţite de traduceri din cele mai recente scrieri ale lor, un amplu reportaj despre **Colorado Shakespeare's Festival** - iată numai câteva dintre punctele de atracţie ale sumarului.

Suplimentul cuprinde şi un eşantion de umor american, intitulat **De-aia e America aşa cum e.** Iată o mărturisire a scriitorului şi cineastului Woody Allen:

„După un curs de lectură rapidă, am învăţat cum să citesc totul de pe mijlocul paginii, după care am fost în stare să parcurg **Război şi pace** în douăzeci de minute. E vorba despre Rusia".

Datorită suplimentului, numărul 38 al revistei **România literară** s-a epuizat rapid (şi s-a vândut şi la negru, sub formă de copii xerox). Având în vedere acest succes, sperăm că **România literară** va realiza şi alte suplimente, dedicate tot literaturii americane, dar şi altor literaturi.

Toate artele

Canticum Canticorum

Nu există poet care să nu vrea să lase **urmă**. Pentru cei mai mulţi, în primejdioasa lor lucrare, cariera poetică se însoţeşte cu patetice spectacole existenţiale: cunosc poeţi ce-şi asumă roluri justiţiare (justiţia însemnând anularea „adversarilor"), autori de zgomote colorate, politicieni (la nevoie), călători frenetici - mai mari peste gubernii de hârtie tipărită.

Dar mai există, nu prea mulţi poeţi ai poeziei, amanţi ai muzicii poetice, mai degrabă îndrăgostiţi de scrisa înaintaşilor decât demolatori, truditori ai inspirării. Ei nu uzurpă primele locuri în cinul poeticesc, se lasă despuiaţi de bucuriile **exterioare** ale meşteşugului lor, parcă poftindu-i pe alţii, mereu alţii, să le calce umbra.

Un asemenea poet nezgomotos (de taină, de încercănată noblete) e Radu Cârneci a cărui ultimă carte o ţin în mâini aproape smerit: „Cântarea cântărilor", regeasca poemă trasă din bucoavnele Bibliei şi adusă în vers românesc. În românească melopee. În **duh** românesc.

Fiindcă un asemenea duh nu încetează să îmbrace în catifele şi brocarte vocabulele bătrânei limbi în care s-au rostit Văcăreştii, Eminescu, Arghezi.

Poetul nu s-a supus modei, deci nu a executat o **zicere** în limbaj diurn a textelor aromate ci doar cu, singur vicleşug, rafinata tehnică a parafrazei a izbutit să re-povestească litaniile solomoniene.

A simţit **aerul** unor sfinte tărâmuri. Strigându-şi ofurile eroticeşti şi-a văzut paginile ninse blând de nisipul iscat de trecerea caravanelor. A coborât în dimineaţa lirismului.

Şi-a început rostirea parcă înainte de naşterea întâiului Vers.

S-a umplut de negura dulce a întâiului - şi el - romanţ de amor.

Cum?

În euritmii ostentativ impecabile. Turnând cerneală proaspătă peste graiul Vechilor.

Aproape neluat în seamă de cronicarii literari, poetul, deplinul poet Radu Cârneci s-a trezit vorbind vorbire de regi, el, îndeobşte „modestul", ucenicind ani şi ani în umbra lui Bacovia Neştiutul.

Să primim fericitul Canticum Canticorum ca pe un dar. Sunt semne că dincolo de literatura turbulentă a celor ce-şi construiesc firidele pe care le vor ocupa în lexicon cu aiuritoare zarvă (mari călifari în dregătorii şi finanţe, căftăniţi în soţietăţi secrete, deputaţi şi decoraţi) mai există şi o altă literatură pe care o scriu cei învăţaţi cu sârguinţele nerăsplătite, cu dorul de perfecţiune, cu Poezia, cu tijele de crin...

GHEORGHE TOMOZEI ■

MAȘINA DE SCRIS

Texte sub lupă

(Steaua actorului).

Oricum, aveți personalitate și mi-ar face plăcere să-mi mai scrieți.

● **BOGDAN HORIA POPESCU, Oradea.** Aveți o imaginație îndrăzneață, dar și cam flușturatică. Ceva din atitudinea dv. aduce aminte de Ion Minulescu și anume o superficialitate simpatică, datorită căreia găsiți repede - sau inventați - cuvântul de care aveți nevoie:

„seara, la lumina brichetei scriu.../ pentru copii lichiorelnice versuri..." **(Portret al artistului la bătrânețe).**

Cred că merită să faceți și alte încercări.

● **MEERY BARBU, Slatina.** „În cazul că n-ați observat, vă spun eu: părerile dv. au o foarte mare influență; n-aș vrea să fiu în pielea aceluia căruia i-ați spus că are multă sensibilitate și puțin talent."

Cu dv. e altceva: aveți talent, dar vă lipsește spiritul critic. Așa se explică de ce, în versurile pe care le scrieți, metaforele inspirate alternează cu formulări dintre cele mai forțate, uneori de-a dreptul ridicole.

Iată o metaforă inspirată:

„Semințe de melancolie cad." **(În culori)**

Și iată și o formulare ridicolă:

„N-am tupeu să mă-ntorc / dar văd în umbră / inocent și indolent un rotund, / cu două ace ce înjură violent" **(Mi-am pierdut busola).**

● **ELENA ANECHIFOREI, Oradea.** Ultimele poeme pe care mi le-ați trimis - deși inundate, și ele, de trăiri romanțioase - dovedesc că ați progresat sau, oricum, că ați început să priviți scrisul cu mai multă luciditate. Am să public în curând poemul **Hieroglife.**

● **RADU CIUCĂ, București.** Sunteți un redutabil stilist. În **Scrisoare de recomandare** (care va apărea în momentul în care îmi veți trimite și o fotografie a dv.) îl caracterizați pregnant pe un personaj prin limbajul rudimentar-agresiv pe care îl folosește. În **Zilele lui Flanzih** desfășurați o adevărată paradă de stiluri, de mare efect. Acest text este însă prea întins față de spațiul tipografic de care dispun. De aceea am să reproduc în continuare două fragmente, pentru delectarea celor mai rafinați cititori.

Primul fragment este o mostră de stil șmecheresc și **je-m'en-fiche**-ist:

„Era un tânăr nătărău de mare viitor, care preda tot felul de elucubrații bieților copii de școală, iar sâmbăta și duminica trăncănea la radio și lumea credea că-i un mare scrrriitor. Secretarele, vânzătoarele, croitoresele, cofetăresele cădeau pe spate citindu-i mâzgălelile. În timpul liber era rechin și se lega de oameni. Era plin de mare succes șmecheru' ăsta."

Al doilea fragment ilustrează incoerența (datorată alcoolului, infantilismului sau, pur și simplu, lenei de-a gândi):

„Eu care un vaporaș mititel vaporașul prin ochean în mare-mare 'ncurcătură de banii ăștia în treabă adâncă fiindcă o senzație asta în mine-ncurcătură mare și cu femeile astea cu țâțe tare arțăgoase zău cea mai complicație dificilă cum a zis și Iverson chiar așa: să înapoieze banii de telefon pentru lețcaie dacă nu vrea altfel Iverson prietenul meu vrea să-ndrepte lucrurile strâmbe cu ranga dar nu cu ranga trebuie explozii să mă uit pe geam: în oraș în care Ifighenia se aruncă pe niște case că mă doare știe că mă doare strică acoperișul mașini colorate."

● **TIBERIU FRIM, Pitești.** În versurile dv. se remarcă paradoxurile, de genul:

„Minune este / că Dumnezeu încă mai crede în numeasca înger" **(Miracol).**

Se poate spune că oferiți cititorului un spectacol de inteligență, dar foarte rar reușiți să-l emoționați. De ce nu vă faceți datoria de poet? Emoționați-l!

● **MIRCEA BOSTAN, Suceava.** Aveți o anumită iscusință ca utilizator al cuvintelor. Dar proza dv. este prea prozaică. De fiecare dată intenția satirică se dizolvă în caricatură ieftină și umor popular:

„Subprefectul Magearu, fost secretar de partid la Întreprinderea de Fibre Poliamidice din oraș, păsise printre primii în fața unei delegații de partid cu plecăciuni și pupături de mână, ajungând în scurt timp ce neam din neamul lui nu visase. De, tranziția bat-o vina".

Înțelegerea prozaică a vieții este și mai greu de acceptat în poezie:

„Pentru că unul scria într-un ziar / În termeni reduși despre cele ce ne-au dat viață, / Dori să devină scriitor./ Ulterior să studieze reacțiile celor mulți, / Despre personalitățile spoite. / Citirea morții în Cișmigiu, Nu-i lansase volumul de versuri la Paris. / Ar fi plecat altundeva, / Însă la capitolul bani era «pas» peste tot." **(Urbană)**

Un singur poem, de atmosferă, mi s-a părut mai realizat:

„Camera ta e obscură, / Căci lampadarul din colț / De mult a murit. / Durere se naște din zgomotul ce-l fac peștii-n acvariu. / Și mirosul florilor e parcă de mort. / În camera ta e tăcere / Și moartea domnește deplin. / În camera ta e numai paloare, / E numai venin." **(Camera ta).**

● **SEPTIMIU DAN, Cluj-Napoca, DANA B., Târgu-Jiu, CRISTINEL NEDEA, Cluj-Napoca, NIKITA AXINTE, București, DAN SIMAI, Oradea, LIVIU ZAMFIRIU, Constanța, IULIA ATOS, Suceava, CATRINEL BRĂTESCU, București.** Textele dv. nu sunt publicabile, dar dovedesc că aveți anumite aptitudini pentru scris. Așteptăm și alte încercări.

● **IULIANA IONESI, Rădăuți, MARIO S., Târgu-Mureș, MIHAELA NAE, București, ALEXANDRU MILOȘ, Hângulești, Vrancea, MARIN F. DIȚOIU, Frăsinet, Călărași.** Ceea ce scrieți dv. n-are nici o legătură cu literatura.

Înainte de a-mi scrie, citiți următoarele PRECIZĂRI

■ Textele dv. trebuie să fie dactilografiate sau, cel puțin, scrise lizibil. Dacă sunteți optimiști, trimiteți-mi și o fotografie și un curriculum vitae. Dactilogramele, manuscrisele și fotografiile nepublicate NU se restituie.

■ Nu are rost să-mi puneți la dispoziție zeci sau sute de pagini, așa cum fac unii dintre dv. Sunt suficiente cinci-șase pagini (bine alese). În caz că am nevoie de mai multe, vi le solicit eu.

■ Vă rog să nu mă căutați la redacție și să nu-mi telefonați. Așteptați răbdători răspunsurile din revistă. Vă asigur că nici o scrisoare nu va rămâne fără răspuns.

■ Cele mai bune texte literare (poeme, schițe, fragmente de roman sau de piese de teatru, articole de critică literară, eseuri etc.) se publică în spațiul rubricii **Mașina de scris.** Toate textele literare publicate în perimetrul acestei rubrici candidează automat la premiul de 1.000.000 de lei care se acordă, anual, la 1 noiembrie.

■ Tot dintre corespondenții rubricii sunt selectați autorii cărora li se asigură dreptul de a publica - pe bază de contract - o carte. Numele lor este anunțat la fiecare 1 martie.

■ Adresa pe care puteți să-mi scrieți este: Alex Ștefănescu, la revista **Flacăra,** Piața Presei Libere nr. 1, sector 1, [illegible] București.

Cel ce gândește singur

● Adevărurile despart; adevărul unește.

● Toamna este poemul indispensabil tristeții noastre.

● Când adoarme rațiunea se trezește vanitatea.

● Adevărata cauză a morții este nepăsarea față de viață.

● Că „nu ești cu picioarele pe pământ", asta e pentru că sunt destui și cu mâinile.

● Cade mereu în picioare numai cine nu are nimic în cap.

● Oricât de mare ar fi întunericul, el nu întârzie cu nimic ziua care se apropie.

● Focul nimicește ce este vremelnic și purifică ce este veșnic.

● Primăvară - cocorii îmi ară privirea.

● În inima noastră poate încăpea toată lumea, dar ea, inima, poate să nu încapă în lume.

● Din foșnet de frunze se face o poezie, ori un șarpe.

● Cerul este dreptatea făcută pământului.

● Minciuna se grăbește, adevărul nu întârzie.

● Totul trebuie simplificat în noi până la nuanța de asfințire a lunii.

● Toate adâncimile sunt întunecoase, numai aceea a gândirii este luminoasă.

COSTICĂ OANCĂ
Corod, Galați

Un poet (foarte talentat) din Cernăuți

Ilie Tudor Zegrea

Poemele lui Ilie Tudor Zegrea mi le-a trimis prin poștă un bun prieten al meu din Suceava, poetul și publicistul Constantin Severin. Iată ce îmi scrie Constantin Severin:

„Dragă Alex, știi, probabil, că poetul Ilie Tudor Zegrea din Cernăuți a fost victima unui accident cu mașina postului de televiziune TELE 7 abc. L-am vizitat recent la spitalul din Suceava și m-a impresionat faptul că, deocamdată, nu mai poate scrie, deoarece a suferit o dublă fractură la mâna dreaptă și a fost operat. Tocmai citea revista *Flacăra* când am intrat pe ușă. Mi-a spus că îi place foarte mult rubrica ta și eu i-am propus să-mi dea niște poezii pentru *Mașina de scris*. Cu drag, Constantin."

Îi mulțumesc lui Constantin Severin pentru darul trimis și îi doresc lui Ilie Tudor Zegrea să se însănătoșească rapid măcar el (fiindcă ne doare destul o altă fractură, geografică).

Poeziile sunt grațioase și tulburătoare. Ele aparțin cuiva care a înțeles mai mult decât poate suporta o ființă omenească și care, ca să uite, face din viață un spectacol.

În așteptarea anului două mii

De la un timp toată lumea - bătrâni și copii
stau la geam și așteaptă sosirea lui două mii...

În piața cea mare a Marelui oraș scufundat
în lumină galbenă, trece de la soldat la soldat
ultimul general ce a cunoscut războiul total
dintre roata dințată și dușmanul ei vegetal,
dându-le ultimele instrucțiuni prețioase la zi:
„Principalul e să nu vă lăsați încântați de greier, și
să mai țineți minte că succesul depinde de ordinele mele!"...

Spunând acestea își mai netezi o dată umărul plin de stele.

Între timp soarele asfinți de tot. Cei de la geamuri
se sfătuiau în șoaptă cine dintre rude și neamuri
să stea de pază în continuare, căci, mai știi,
dacă vine chiar în noaptea aceasta așteptatul două mii!

Obosit de tot, sfâșiat de această existență umilitoare,
mi se făcu silă de propriul trup pe picioare
și i-am spus tatei că vreau să mă odihnesc, cât sunt viu,
lângă el, dacă se poate...
Lângă oasele lui, în sicriu...

Deznădejdea scribului

Totul părea foarte real și foarte convingător:
masa de scris, mașina de tocat litere,
degetul arătător pistolând tâmpla,
trei crizanteme abia trăgându-și respirația
prin fumul de țigară și aburul de alcool...

Dar ce să mai scrii despre masă,
despre crizanteme, despre fumul de țigară
ce provoacă incurabilul cancer pulmonar
(să mulțumim bunului Dumnezeu că nu-l avem!),
despre dragoste, plopi, lună ș.a.m.d., ș.a.m.d. ?...

Rămânea un singur lucru neverosimil
dar care s-a întâmplat:
degetul pus la tâmplă a împușcat...

Rentabilitatea adevărului

Noaptea în cartierul săracilor a plouat cu metafore
Chiar în primele ore ale dimineții
negustorii, din invidie, au majorat prețul la pâine.

Din grâul cel nou,
măcinat la morile celebrului cavaler,
făina urma să coste mai ieftin
dar șeful de post a tăiat aerul cu sabia
și vântul căzu mort la pământ.

Astfel că iubita își despleti părul
și luna îngălbeni la față
când îi văzu frumusețea.
Deci nu mai avea rost să ascundem adevărul
și, strângându-l încet de pe suprafața apei,
pentru a-l face cât de cât rentabil în utilitate,
vom prăji în el ouă de păsări exotice.

Elegia poetului

Seară de seară
lampa de gaz mă spionează
îndrăgostită în felul cum port mâna pe hârtie,
cum aprind țigara și cum sângerează
vârful peniței când scriu cuvântul „viață".

Din interiorul celorlalte cuvinte
cineva mă înjură,
cineva îmi face cu ochiul
și din când în când
vine liniștea cu coapsele dezgolite
ca cerul dez(o)norat pe litoralul gării de sud.

„Nu deschide pleoapele, te rog, nu le deschide
că vin apele mării și ne vor arunca pe mal
și pescărușii ne vor ciuguli visele
iar ele, sărmanele păsări, nu sunt vinovate..."

Flacăra lămpii de gaz pâlpâi
speriată de vocea crainicului
ce ne injecta primele știri la zi:
„În noaptea aceasta iubita poetului
s-a înecat în propriile-i vise
în timp ce el scria un poem
care începea cu aceste cuvinte:
«Seară de seară...»".

Nebunul cu îngeru-n spate

Zilnic între orele cinci și orele șapte
Vine-n tăcere nebunul cu îngeru-n spate

Mă salută c-un zâmbet politicos, de departe,
(Are o față albă ca o filă de carte

Pe care-a rămas numai pagina, în colțul de jos)
Și dispare la fel de repede și misterios.

Și n-ar trebui, desigur, să dau importanță
Acestui fapt lipsit de nuanță

Deoarece la plecarea lui nu se întâmplă nimic:
Rămân tot așa de singur, încercând să despic

Noaptea pleșuvă și tristă în cinci și în șapte
Ca și până la sosirea lui cu îngeru-n spate.

Și moartea la fel, dimineața, mă salută din mers
Chiar de-alături, la numai două picioare de vers.

Elegie la întârzierea sfârșitului lumii

...Țin minte că în acel an
iarna venise la orele șase
o dată cu acceleratul pe linia a treia,
imediat după buletinul de știri.

Lăsând la o parte eseurile lui Cioran
admiram pe sub perdelele groase
nevinovata moarte a primilor fulgi grăbiți
(spun nevinovata fiindcă vedeam cine-i murea).

Și mă gândeam la drepturile omului,
la stratul de usturoi sădit de mama,
la crucile putrezite în cimitirul satului...

Poetul tânăr electriza geamul iubitei
și fuma, fuma țigară după țigară
confundând cele 365 de zile cu o gară.

Iar în rest... ce să vă mai spun?
Iarna venise atunci la orele șase,
acceleratul a staționat numai trei minute
iar sfârșitul lumii
întârzia din motive necunoscute.

MAȘINA DE SCRIS

Pagini realizate de Alex Ștefănescu

Din München, pentru revista FLACĂRA, Mihai Rusu, redactorul sportiv al postului de radio „Europa liberă":

Kaiserul despre Steaua

Cred că este interesant de aflat cum a comentat Franz Beckenbauer evoluția campioanei române în dubla partidă cu Borussia Dortmund. Co-reporterul canalului luxemburghez de TV RTL nu s-a speriat de militarii din Ghencea spunând că, fără să-i jignească, nu pot emite pretenții în fața fotbaliștilor lui Ottmar Hitzfeld. Șeful clubului bavarez - și cu aceasta observați câte preocupări are „Înălțimea Sa" - a argumentat impresia prin lipsa de eficacitate a elevilor lui Țiți Dumitriu, buni tehnicieni, e adevărat, dar jucători care „nu au inventat trasul la poartă". Și sigur că părerea marelui expert nu numai că a fost confirmată de Lăcătuș și aghiotanții săi, ba mai mult, în retur, Steaua lăsând **acasă** o impresie și mai slabă pe fondul unui joc haotic, poate influențat și de frica nemților de a nu pierde. Aceasta l-a determinat pe reporterul RTL-ului din Ghencea să ofere microfonul lui Hitzfeld pentru a cere scuze spectatorilor din țară, care au pierdut 90 de minute în fața micului ecran. De la îngrozitor și până sub orice critică a calificat Marcel Reif, căci

despre el este vorba, prestația celor două combatante ce au încercat orice, dar nu de a juca un fotbal pe goluri, astfel că, în final, antrenorul din Dortmund a menționat doar luarea unui punct și... uitarea meciului.

Din păcate, Steaua a pierdut un examen internațional și și-a pătat cartea de vizită, căci meciul a fost considerat drept întâlnirea serii, fiind transmis în direct și de austrieci, ceea ce a însemnat că toată Europa, pe linia RTL, a văzut o cometă mai mult, ce apare și dispare de pe firmamentul fotbalistic. „Franzi" a pronosticat de altfel golul de la Dortmund și egalul sau scorul alb de la București, nu atât prin capacitățile rivalei clubului său, ci culmea, prin **imposibilitățile tactice ale militarilor**. La început, nu am vrut să-i dau dreptate, dar pe parcurs m-am convins că acest **Kaiser** al fotbalului actual are o idee bine conturată, simțind poate mai bine decât Țiți deficiențele campionilor noștri. Așadar, din punct de vedere sportiv, trebuie să ne împăcăm cu rolul de outsideri, deoarece Borussia nu poate pierde calificarea în sferturi, băieților din Ghencea rămânându-le doar plăcerea de a fi jucat într-o grupă extrem de valoroasă.

Au fost și elemente pozitive, determinate de cei de la RTL, care și-au construit un studio sub tribună, de unde am primit știri și interviuri după meci, precedent ce mă face să cred că și în Divizia Națională se va începe un alt gen de comentare a meciurilor. Așa ca aici, unde antrenorii, jucătorii sau președinții de cluburi apar în studioul respectiv pentru a răspunde concret la întrebările reporterului. Decepția oferită de militarii din Ghencea trebuie interpretată și alt fel, în sensul că, dacă la tragerea la sorți pentru Euro '96, tricolorii vor „cădea" în grupă cu nemții, atunci va dispărea acel respect cucerit la World Cup '94 în SUA. Să așteptăm.

Presopunctura: principii generale

1. Shiatsu și stretching (presopunctură și întindere)

În mod inconștient, ori de câte ori simte o greutate, o rigiditate, o amorțeală sau o durere în vreo parte a corpului, omul freacă sau apasă locul afectat cu mâna. Acțiunile de felul acesta reprezintă încercări instinctive de a vindeca vătămarea respectivă și datează dinaintea existenței medicinei sau chiar a istoriei. Cuvintele japoneze care înseamnă tratament (teate) și stări ce ne-au scăpat complet din mână (teoxure) includ, ambele, cuvântul "mână" (te), sugerând importanța terapeuticii antice a manipulării manuale. Deși diferă între ele ca metodă, atât masajul occidental, cât și masajul oriental amma, derivă din folosirea instinctivă a mâinilor pentru a vindeca.

Amma, care își are originile în China, dar a trecut și în Japonia, a fost mult folosită în popor, datorită comodității sale. Cea mai mare popularitate a atins-o în perioada Edo (1600-1670). O dată cu influxul de cultură occidentală, ce a urmat deschiderii Japoniei în cea de-a doua jumătate a secolului al XIX-lea, amma a fost în mare măsură înlocuită de masajul de tip occidental.

Deși cu origini, principii terapeutice, metode și efecte diferite atât amma, cât și masajul au unele trăsături comune. Amândouă folosesc tehnica frecării, tapotării, frământării și efleurajului, executate ritmic și rapid. Ambele sunt rapide.

Spre deosebire de ele, metoda terapeutică japoneză distinctă, numită shiatsu, așa cum a fost creată de Tokojiro Namikoshi, este, prin natura sa, liniștită, calmă. Ea folosește buricele degetelor și podul palmei, adică părți ale corpului cărnoase și moi. Iar principiul său de bază este aplicarea unei presiuni asupra suprafeței corpului în mod treptat, în așa fel încât să penetreze și să redea suplețea mușchilor. Acest fel de tratament nu stimulează în mod exagerat mușchii, nici nu-i obosește. El îmbunătățește efectele terapeutice, trezind propriile forțe naturale de refacere ale corpului.

Sistemul modern de shiatsu, întemeiat pe aceste principii, determină acele puncte de pe suprafața corpului care sunt cele mai eficiente în acest tip de tratament din punctul de vedere al anatomiei și fiziologiei contemporane, și elaborează tehnicile manuale cele mai potrivite pentru diversele părți ale corpului.

Terapia shiatsu, al cărei scop este prevenirea și tratarea bolilor, reprezintă un sistem de ameliorare a sănătății prin îndepărtarea elementelor ce provoacă oboseala și de stimulare a forțelor naturale de refacere a corpului, prin presarea cu degetele și cu mâinile a unor anumite puncte de pe suprafața corpului.

CRISTIAN BUTARU ■

Material realizat cu sprijinul Centrului de Cercetări pentru Educație Fizică și Sport

Dumitru Graur este repudiat de olteni

Într-o seară din prima decadă a lunii octombrie a.c., Studioul de Radio Craiova a inițiat o emisiune în direct cu ascultătorii din toată Oltenia pe teme sportive.

Pentru ca acest dialog să fie mai redutabil, în studio au fost invitați și câțiva dintre diriguitorii sportului doljean. Ascultătorii au fost la înălțime, deoarece fără pic de trac ei au abordat subiectele cele mai stringente ce caracterizează sportul românesc.

În toiul discuțiilor s-a pus un accent deosebit pe calitatea transmisiilor sportive, dar mai ales pe artizanii acestora: reporterii sportivi.

Pe lângă unii domni de la radio, care metamorfozează transmiterea meciurilor de fotbal într-o adevărată gamă onomatopeică, cei mai criticați au fost reporterii de televiziune. În acest top original, locul de frunte îl ocupă Dumitru Graur de la Televiziunea Română. Ascultătorii olteni l-au criticat pentru transmisiile sale greoaie și incoerente, datorită folosirii unui limbaj extrem de căznit. Unii au mers până acolo încât l-au considerat o adevărată plagă-rea atunci când transmite meciurile de fotbal ale naționalei.

Așa o fi, așa n-o fi!...

ION CEACÎRU ■

Arbitraj Impex

Nu, nu e vorba de faptul că bravii noștri fluierași și stegari, care fac și desfac în fotbalul nostru, și-ar fi tras fel de fel de firme, cu clasicul Impex (import-export, pentru lefegii, spre lămurire) în coadă. Deși iată un subiect gras, că nu-i amărât de arbitru să nu aibă mai multe astfel de îndeletniciri, dar va trebui să cercetăm o sumedenie de registre de comerț. Acum, vom pleca de la o afirmație a însuși președintelui FRF, Mircea Sandu (care, că tot veni vorba, e și el citat în multe din respectivele registre). Anume, răspunzând acuzelor clubului Dinamo că delegările au adus la cârma roș-albilor în majoritate tineri judecători, cvasi-debutanți în multe cazuri, și nu purtători ai ecusonului FIFA, zicea Nașu': "Cât timp dinamoviștii au fost în cupele europene, au avut arbitri FIFA, pentru că am vrut să-i obișnuim - și pe ei, și pe ceilalți - cu maniera de arbitraj din străinătate. Dar dacă au ieșit din turul preliminar...". **Aiciș**a avem de-a face cu o declarație istorică. Stimați compatrioți, prezidentul nostru federal recunoaște că una se fumează afară și alta în pricăjitul nostru campionat, de vreme ce li se dau băieților veseli ca alde Crăciunescu indicații să se alinieze comandamentelor europene, pentru a-i obișnui pe fotbaliatorii băștinași. Între altele, cu faptul că în meciurile internaționale se dau de patru-cinci ori mai puține cartonașe. Normal, amenzile intră la UEFA în acest caz, pe când în competițiile interne în buzunarul mereu gol (golit) al federației.

HERCULE LE CHAT

Perfidul Occident

E clar, vor să ne cumpere țara, bine zic mai junii colegi de la un cotidian de mare tiraj. Ce zic ei? Ei zic că UEFA, în marea perfidie a sa, ne lucrează în meciurile de miercuri din preliminariile Campionatului European. Cum, prin definiție, românașul nu se lucrează pe sine, e clar că totul vine, cum zic confrații, de la perfidul Occident. Adicătelea, de ce ne-au datără nouă arbitru olandez la meciul cu Slovacia, când - bine se știe - Olanda ar putea să ne fie adversară în baraj, în caz că o luăm pe coajă la Kosice? Am stat și noi pe gânduri mai ceva decât ăla de la Hamangia, mai nou angajat la Grafitti, și ne-am zis: dacă ar fi să ne lucreze arbitrul olandez, singurul lucru pe care l-ar putea face ar fi să evite să ajungem la dispută directă cu compatrioții săi. Adică, să ne facă să câștigăm, ca să ne clasăm pe primul loc și să scăpăm de baraj! La această constatare ne-a revenit optimismul la loc!

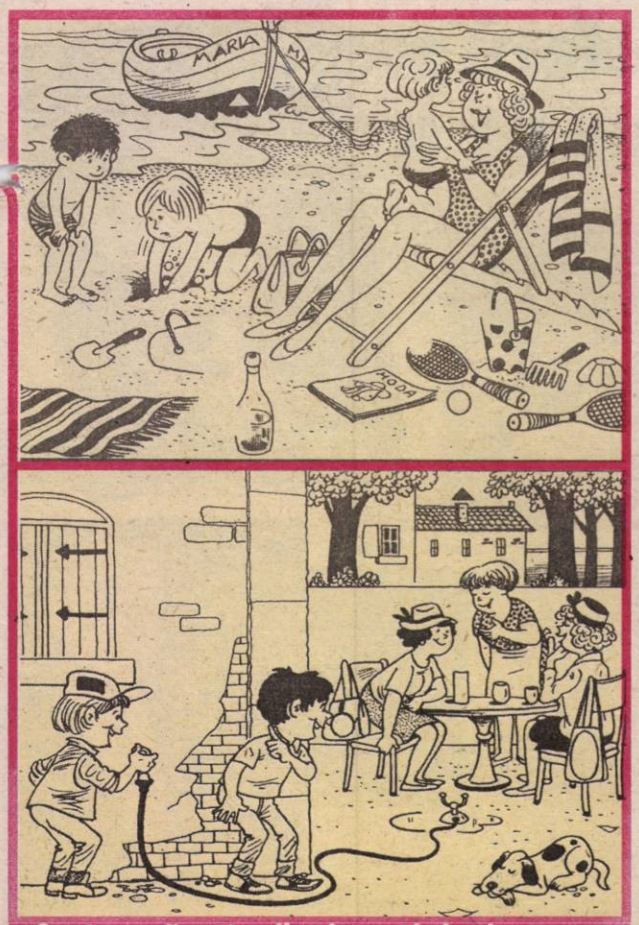

Șapte amănunte din desenul de deasupra au trecut în cel de dedesubt. Care?

FALSET

ORIZONTAL: **1)** Obișnuită la credincioși. **2)** Întâlnită în pustiu. **3)** Rezultat la lungime obținut de americani - Tip de vas. **4)** Spor de dificultate - Acum! **5)** Închide ochii - Prind cu cleștii. **6)** Pătură de iarnă - Dă dovadă de subtilitate. **7)** Unul care împunge - A-și scoate capul. **8)** Bătut bine - Somnifer vegetal - Acute! **9)** Cerere de suplimentare - Lucrează cu picioarele. **10)** Aflate în test! - Strînge tot ce-i pică în mână - Aripi de erete!

VERTICAL: **1)** Mod de prefacere. **2)** Înțepătură din care nu curge sânge - Făcut să lunece. **3)** Aflat la răscruce. **4)** Debut editorial! - Cuve! - Asia! **5)** Stă întins pe dușumea. **6)** Trecute prin sită! - Deschidere în adâncime. **7)** Lipsită de cuvinte - Baza unui acord! **8)** Trasă de urechi - Măsurați la suprafață. **9)** Dovadă de persistență. **10)** Agentă de legătură.

Dan POPA ■

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10
2									■
3			■		■				
4							■		
5					■				
6			■					■	
7									
8									
9				■			■		
10		■					■		

ANECDOTE

✿ Un oltean intră într-o farmacie din Moscova și cere o periuță de dinți. Vânzătorul îi dădu una de un metru lungime.

- Nu vă supărați, zise olteanul, nu aveți una obișnuită, asta mi se pare un pic cam mare...'

- Nu! La noi totul e mare, totul e grandios!

- Bine, atunci aș vrea și o pastă de dinți.

Vânzătorul îi dădu un tub la fel de mare ca și periuța, repetând:

- La noi totul e mare... Mai doriți ceva?

- Nu, mulțumesc! Cred că va trebui să merg la mine-n țară ca să-mi cumpăr. Aș mai fi dorit un supozitor...

❄ - Profesorul scrie la tablă: „În această vacanță nu mam distrat deloc", apoi întreabă clasa:

- Unde am greșit?

- Cred că nu ați ales cei mai potriviți prieteni, răspunse Bulă.

❄ La hotel:

- Aceasta este camera dv. Noi o numim „Camera regală".

- Adevărat? Și pentru ce, mă rog?

- Deoarece ferestrele ei dau în curte...

❄ - Bulă, astăzi nu ai fost prea cuminte! - spune profesoara supărată. Ce crezi că va zice tatăl tău, când am să-i zic cum te-ai comportat?

- O să spună din nou că femeile nu știu niciodată să țină un secret...

❄ Dintr-un cazinou ies doi tipi. Unul este gol pușcă, iar celălalt numai în slip.

- Ce îmi place la dv., zice cel dezbrăcat, este că știți totdeauna când să vă opriți...

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10
2					■			■	
3								■	
4			■						
5				■					■
6		■			■			■	
7									
8	■				■		■		
9			■						
10									

COLȚARE

ORIZONTAL **1)** A mare de tipar. **2)** Vas umplut cu apă - Ieșit... în dublu exemplar! **3)** Spărgătorul de nuci (fem.; pl.). **4)** Tiraj mediu! - Gospodărie anexă. **5)** Alergători nordici - Veste de la țară (sg.). **6)** Aflate în spital! - Merg pe extreme! - Prins de nas. **7)** Perioada copților. **8)** Schimbați după revoluție - Vas din caolin! **9)** Prinzător de fiare - Trase la poligon. **10)** Urmate spre ieșirea din spital.

VERTICAL: **1)** Se așteaptă la rău. **2)** Piesă muzicală - Peșteri... în Pamir! **3)** Podeaua vecinului de dedesubt - Papa celor mici. **4)** Cuvânt la apariția unui roman - Insensibil la suferințele altora. **5)** Moștenire cu bucluc - Careul magic. **6)** Indicație de interes local - Acum! **7)** Motor cu ardere internă. **8)** A veni cu trenul - Pe la mijlocul lunii! **9)** Inimă rece! - Mai marele cofetarilor. **10)** Oprite la vamă (sg.) - Unitate de desfacere a pâinii.

Mihai ZGUBEA ■

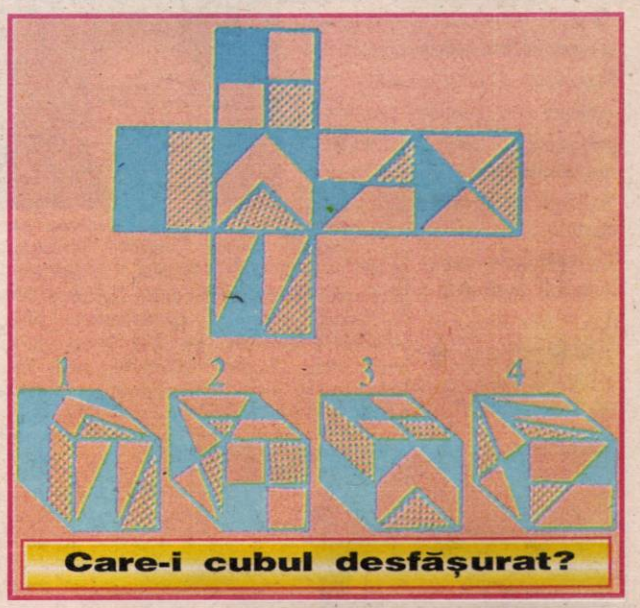

Care-i cubul desfășurat?

LABIRINT

Pagină realizată de MIHAI ZGUBEA ■

Premii pentru hrană spirituală și hrană de toate zilele

Flacăra oferă premiul „Mașina de scris"

Vineri 3 noiembrie 1995, revista **Flacăra** a decernat premiul anual al rubricii **Mașina de scris.** Criticul **Alex. Ștefănescu,** cel care și-a făcut o datorie din a descoperi potențialele "resurse de talent literar" și de a-i lansa pe aceia care i-au confirmat așteptările, l-a ales, dintre miile de corespondenți ai rubricii, pe tânărul prozator Cătălin Mihuleac drept câștigător al premiului de 1 milion de lei. Dar, poate, nu neapărat valoarea materială cât faptul că reprezintă o recunoaștere a talentului artistic pentru un debutant în literatură face premiul să fie atât de râvnit. Pentru Cătălin Mihuleac, 3 noiembrie 1995 este prima dată de referință în cariera lui de scriitor. Pentru ceilalți corespondenți, pentru aceia care se află în fața colilor albe de hârtie visând la o viitoare operă, paginile **Mașinii de scris** se află în continuare deschise, premiul se va oferi și anul viitor, Alex. Ștefănescu va citi cu aceeași atenție, răspunzând cu aceeași migală scrisorilor dumneavoastră. Acesta e lucrul cel mai important.

Fotografii de FLORIN IONIȚĂ ■

Criticul Alex. Ștefănescu și premiatul său, de-acum scriitorul Cătălin Mihuleac

Cătălin Mihuleac, un scriitor de milioane

„Mulțumesc revistei Flacăra care găzduiește cele două pagini ale rubricii **Mașina de scris** ajutând, astfel, mișcarea literară din țara noastră, ajutându-i pe tinerii autori talentați să se lanseze (...) De-a lungul timpului am primit zeci de mii de scrisori. Le-am citit pe toate cu atenție și cu plăcere. Deși nu am găsit întotdeauna niște capodopere, textele erau, toate, scrise cu un temperament de artist. Astăzi **Mașina de scris** oferă premiul anual lui Cătălin Mihuleac, un tânăr prozator despre care nu știam aproape nimic până acum dar care, sunt convins, va fi un nume în literatura noastră a viitorilor ani".

Maria Marian, editorul care și-a ținut promisiunea de a publica romanul „Biserica", al Danielei Vlasie, o altă premiantă a MAȘINII DE SCRIS

Președintele - director general al S.C. Publicațiile Flacăra S.A., George Arion, lansând în cadrul aceleiași ceremonii, noua formulă a revistei „Flacăra"

„Unul dintre motivele de mândrie pe care le avem noi, cei de la Publicațiile Flacăra, este și acela de a avea puterea de a recunoaște și de a recompensa valoarea, indiferent în ce domeniu s-ar manifesta. Așa au apărut Premiile revistei "Flacăra", Premiile celei mai iubite reviste de divertisment, „Rebus", Premiul „Fierul de cristal", decernat anual unei firme cu activitate deosebită.

Iată că, acum, la panoplia acestor premii se mai adaugă unul - „Mașina de scris" - ca o consacrare a intrării în literatură a unui tânăr talent".

Concursul național de Artă Culinară

În ciuda proverbului latinesc, vineri și sâmbătă (3-4 noiembrie) la Brașov, în cadrul Concursului național de artă culinară, s-au discutat tocmai... gusturile. Fiind organizat de Ministerul Turismului, Asociația națională a Bucătarilor și Cofetarilor din Turism și de S.C. Postăvarul S.A Brașov, concursul a reunit 16 echipe de bucătari și cofetari din toată țara.

"În rețetarul Casei ARO avem - spunea domnul Gheorghe Popică, directorul complexului ARO Palace din Brașov, organizatorul Concursului - **«preparatul casei», «specialitatea bucătarului șef», «specialitatea zilei», «preparate dietetice»**, dar pentru mine cea mai importantă rămâne bucătăria tradițională românească! Chiar dacă în familie eu dau doar sfaturi în acest domeniu".

"Acest concurs național de artă gastronomică - spunea domnul Dan Matei Agaton, ministrul turismului - pregătește reintrarea României în circuitul internațional, prin participarea la Olimpiada Bucătarilor din 1996 de la Berlin, deoarece nu se poate vorbi de un turism al anilor 2000 fără o gamă de servicii corespunzătoare. Tocmai de aceea, am invitat un juriu internațional, compus din specialiști din Franța și Anglia, care au punctat pe criterii specifice".

"Arta culinară nu este departe de cele 7 arte. Ea este implicare, profesionalism, educație, curiozitate, muncă, etalon, experiență", ne-a declarat domnul Dumitru Burtea, președintele Asociației Naționale a Bucătarilor și Cofetarilor de Turism din România.

Nicolae Albu, managerul general al S.C. Postăvarul S.A. Brașov, consideră că: "Deși în Dicționarul enciclopedic găsim mai multe definiții pentru arta culinară, aceasta este **ceea ce am văzut astăzi!** Culoare, formă și gust! - de la o ediție la alta, acest «recital culinar» a devenit mai impozant, astfel încât acum avem o adevărată **ținută!**"

"Atunci când mergem la o competiție - ne-au declarat Ionel Cojocaru și Egizio Negescu, câștigătorii locului I - ne axăm pe: preparate de pește, de carne de pasăre, de legume. Am câștigat concursul cu «piesă festivă din carne de pasăre», deci ruladă à la Poiana Brașov umplută cu legume și gustare montană. Am câștigat medalia de aur la Praga, așa că suntem obișnuiți cu concursurile".

Viorel Ciociu a lucrat o săptămână întreagă la turnul care i-a adus premiul întâi la proba de cofetărie.

Pagină realizată de AL. ARION și P. COJOCARIU ■

Ultima oră:

Dle Văcăroiu, sunați-ne! Restul îl facem noi!

Biblioteca municipală
2032

vadim și păunescu înjură FLACĂRA

Flacăra e dragostea mea veche, pe care o apreciez pentru ținuta independentă și atitudinea ei civică și morală.
12.11.1993
Corneliu Coposu

Unde scuipă cei doi senatori cu stea roșie în frunte, sărută CORNELIU COPOSU

Nr. 47 • 22 – 28 noiembrie 1995 • 16 pagini - 500 lei

Flacăra

Fondată în 1911 de C.BANU

Editată de S.C. Publicațiile FLACĂRA S.A.

Președinte - director general GEORGE ARION

Redactor șef Răzvan Dumitrescu

Premiul MAȘINA DE SCRIS a fost acordat. Începe un nou concurs. Valoarea premiului se menține la 1.000.000 de lei
(pag. 12 - 13)

Corneliu Coposu și familia sa regală

Rugă

Cerne Doamne liniștea uitării
Peste nesfârșita suferință
Seamănă întinderi de credință
Și sporește roua îndurării

Răsădește dragostea și crinul
În ogorul năpădit de ură
Și așterne peste munți de zgură
Liniștea, iertarea și seninul

Corneliu Coposu

Comparați și cugetați:
Vă prezentăm biografia de export a președintelui Ion Iliescu
(pag. 5)

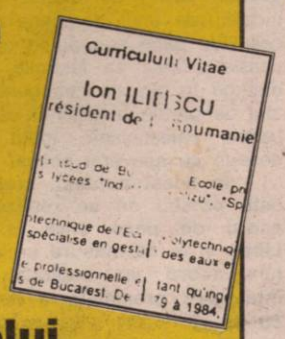
Curriculum Vitae
Ion ILIESCU
président de [illegible] Roumanie

Locul unde timpul se oprește
(pag. 6)

Poate redeveni Libanul „Elveția Orientului“?
(pag. 2)

Libanul poate redeveni "Elveția Orientului"

■ declară ambasadorul acestei țări, dl Emile Bedran

- Domnule ambasador, în ultimii câțiva ani, procesul de pace din Orientul Mijlociu, zonă în care se află și Libanul, a înregistrat anumite progrese încurajatoare. Totuși, există și numeroase obstacole. Cum vedeți dumneavoastră această evoluție?

- După părerea mea, procesul de pace avansează bine. Am impresia că israelienii vor să respecte acordurile pe care le-au realizat deja. Chiar zilele acestea am aflat că forțele israeliene s-au retras din orașul Jemin și că vor continua această retragere (din teritoriile reintrate sub administrația palestiniană - n.r.). După asasinarea premierului israelian Yitzhak Rabin au existat anumite îndoieli ale unor persoane că procesul de pace s-ar putea opri. S-a constatat însă că lucrurile pot să meargă în direcția cea bună și că atât de partea israeliană, cât și de partea palestiniană, toată lumea dorește cu adevărat pacea.

- În acest context, credeți că este posibil să se realizeze un acord de pace între Israel și Liban și în ce măsură un asemenea acord va depinde de o înțelegere prealabilă a Israelului cu Siria?

- După cum știți, Libanul a participat la conferința de la Madrid privind pacea în Orientul Mijlociu exprimându-și așadar, fără nici un dubiu, dorința sa de pace. Dar israelienii continuă să ocupe o parte din teritoriul libanez. În plus, există o rezoluție a ONU, cu numărul 425, pe care Israelul nu a respectat-o încă până în prezent. Această rezoluție cere retragerea forțelor israeliene din teritoriile libaneze. Dacă această rezoluție va fi aplicată, de partea noastră nu vor fi probleme în ce privește realizarea unui acord de pace. Totodată, știți că Israelul continuă să ocupe Înălțimile Golan, care aparțin Siriei.

Aceasta este o altă problemă, dar noi, libanezii, cerem Israelului să se retragă din toate teritoriile arabe ocupate, incluzând aici, de bună seamă, zona Golan și sudul Libanului.

- De câțiva ani a început procesul de reconstrucție a Libanului. Credeți că sunt șanse ca în câțiva ani țara dumneavoastră să-și recapete faima de "Elveție a Orientului"?

- Acum situația din Liban este satisfăcătoare pe toate planurile. În ce privește problemele de securitate, nu avem deocamdată dificultăți. De asemenea, efortul de reconstrucție a demarat bine. Sunt foarte avansate, de exemplu, lucrările în domeniul telecomunicațiilor, al construcțiilor de drumuri și al refacerii rețelei de electricitate. Și în alte domenii s-au făcut studiile necesare și sunt căutate sursele de finanțare. Se poate spune că, de câtăva vreme, Libanul s-a transformat într-un adevărat șantier de construcții. În aceste condiții suntem încrezători că țara noastră își va relua rolul pe care l-a avut în Orientul Mijlociu, precum și poziția sa în concertul națiunilor. În legătură cu finanțările pot să vă spun că sectorul particular este foarte activ și dinamic și că noi contăm pe această contribuție. Am avut și anumite ajutoare financiare din străinătate, dar în principal trebuie să ne bazăm pe noi înșine. Totul este o chestiune de timp, așadar.

- Se știe că societatea libaneză este una toleranță din punct de vedere religios. Dar în lumea arabă se manifestă puternic anumite tendințe ale fundamentalismului islamic. Cum apreciați dv. aceste evoluții.

- Într-adevăr, Libanul este o societate tolerantă, unde coexistă 17 comunități religioase diferite care trăiesc în relații cu adevărat prietenești. În Liban nu s-au consemnat manifestări fundamentaliste. Există câteva partide sau grupări religioase, cum ar fi Hezbollahul, dar nu se poate spune că este fundamentalistă, ci luptă împotriva ocupației israeliene din Sud. N-a comis însă acte de terorism nici în Liban, nici în altă parte. Pe de altă parte, eu nu cred că fundamentalismul ar putea fi un pericol pentru pacea în această regiune. Și asta pentru că majoritatea popoarelor din regiune nu are o asemenea atitudine, ci este pentru toleranță.

Diplomația încrederii

Ambasadorul Libanului la București, dl Emile Bedran, este o personalitate extrem de amabilă și curtenitoare, la care se simte acea eleganță a gestului și cuvântului, bine cumpănite, specifice diplomatului de vocație. Născut în 1934, domnia sa a făcut studii strălucite la Beirut și Alexandria, nutrindu-se deopotrivă cu civilizația veche arabă și cu cea occidentală. Cariera diplomatică, începută în 1957, îl va purta pe rând la Viena, Londra, Bruxelles, Alexandria (Egipt) sau va participa ca membru al unor echipe de experți ai țării sale la diverse conferințe internaționale. Ambasador în Cehoslovacia între 1985 și 1987, dl Emile Bedran ocupă același post la București din 1987, perioadă în care a ajuns să cunoască și să prețuiască poporul român.

- Sunteți în România de circa opt ani, devenind vicedecan al corpului diplomatic. Din această perspectivă, cum credeți că s-au dezvoltat relațiile dintre țările noastre?

- Relațiile dintre țările noastre evoluează pe o cale bună după schimbările din țara dv. După 1990, mai mulți libanezi s-au instalat în România pentru relații economice sau comerciale, ajungând acum la circa 10 000. Dar în afară de această prezență activă, raporturile dintre cele două state s-au dezvoltat bine. Au fost vizite la Beirut ale ministrului de externe, ale președintelui Ion Iliescu și ale premierului Văcăroiu și a avut loc vizita aici a premierului Hariri. Acestea au fost evenimente politice importante care au contribuit la întărirea încrederii reciproce și la identificarea de noi posibilități ale dezvoltării legăturilor bilaterale. Suntem încurajați de aceste evoluții pe baza celor 10 acorduri deja semnate. Cred că România poate să participe, de exemplu, la opera de reconstrucție a Libanului.

ȘTEFAN NICOLAE ■

PUBLICAȚIILE
Flacăra

Societate comercială înmatriculată la Oficiul Registrului Comerțului București sub nr. J. 40/5888/1991 din 04.07.1991

Consiliul de Administrație:
Președinte - director general: **GEORGE ARION**
Membri: **Manuela Vasiliu Arion, Ion D. Goia, Alexandru Păsărin**
Director juridic - personal: **CORNELIU OLTEANU**
Director difuzare: **MANUELA VASILIU ARION**
Secretariat: **Mihaela Caroline Mușat** 222.33.31; 222.33.44; (2002)
Adresa: București, sectorul 1, Piața Presei Libere nr. 1, cod 71341.
Telefoane: 223.15.10; 223.15.20; 223.15.30; 223.15.40, 223.15.12, 223.15.37, 223.15.44, cu interioarele din paranteze
Fax: 222.82.89
Cont lei - 40.72.30.110.496 BCR, sector 1, București
Cont valută - 47.21.6.16.0431.0 BCR, sector 1, București.

Flacăra

Redactor șef: **RĂZVAN DUMITRESCU**
Secretar general de redacție: **ADRIAN PETRESCU**
- **POLITICĂ** - Răzvan Butaru, Tudor Călin Zarojanu
- **EXTERNE** - Ion D. Goia, Ștefan Nicolae
- **CULTURĂ** - Remus Andrei Ion
- **SOCIAL** - Alexandru Arion, Lucia Ștefanovici
- **SPORT** - Pompiliu L. Dumitrescu
- **REPORTERI SPECIALI** - Liliana Petruș, Toma Roman jr., Horia Țurcanu
- **INVESTIGAȚII** - Matei Dumitru
- **FOTOREPORTERI** - Petre Cojocariu, Florin Ioniță
- **CORESPONDENȚI ÎN ȚARĂ:** Pașcu Balaci, Ion Ceacîru
- **CORESPONDENȚI ÎN STRĂINĂTATE:** Alexandru Graur (Italia), Mihai Rusu (Germania), Emanuel Tănjală (SUA)
- **SECRETARIAT DE REDACȚIE** - Crina Gorgoi
- **CORECTURĂ** - Angela Ștefănescu

Flacăra BIS magazin
Redactor șef: **LIVIU TIMBUS**

REBUS
REBUSACHE
maxi SKANDY
Director publicații de divertisment: **ALEXANDRU PĂSĂRIN**
Redactori șefi: **MIHAI ZGUBEA** ("Rebus") **CONSTANTIN GRIGORE** ("Rebusache")
Aurel Ștefan Alexandrescu, Dan Popa, Simona Păsărin, Simona Simzianu; telefon: 2036.

REVISTA PENSIONARILOR
Redactor șef: **BRÎNDUȘA NICOLAE**
Maria Antonescu, Dan Gheorghe, Elena Ghera

ȘEF COMPARTIMENT COMPUTERE: Cristina Chițulescu
TEHNOREDACTARE COMPUTERIZATĂ 222.67.38: Mihaela Anghel, Maria Călin, Nicoleta Burtea, Eugen Mațotă, Cezar Munteanu, Doru Vintilă
DIFUZARE 222.66.28: Marian Anton, Gabriel Bumb, Cora Cioceanu, Marian Frunzeanu, Doru Iancu, Valerică Leon, Neculai Luchian, Marius Procopie, Nicolae Șerban
PERSONAL (2128): Adrian Boicescu
FINANCIAR-CONTABIL: Viorica Tudor, Elena Anghel, Gabriela Ionescu, Florența Tudor
ADMINISTRATIV (2128): Dan Mircea Popa, Marian Băicoianu; Liliana Crețu, Mariana Sănduleasa

Cititorii din străinătate se pot abona prin Societatea Comercială "Publicațiile Flacăra" S.A.

TIPARUL: OMEGA PRESS INVESTMENT S.A.

Revista FLACĂRA utilizează informații furnizate de agenția MEDIAFAX

Viața sub un președinte de regat

George Arion

Reproduc cu plăcere din ziarul „Opinia", care apare la Buzău, editorialul din 15 noiembrie 1995

După dispariţia lui Corneliu Coposu, România nu va mai arăta la fel

Regele MIHAI rămâne acum singurul reper de verticalitate morală al românilor Spaima de rege este barometrul legitimităţii puterii din România

Nu ne făceam iluzii că la înmormântarea de ieri a ilustrului om politic va participa şi Regele MIHAI. Într-o emisiune consacrată diasporei româneşti din Franţa, emisiune realizată de reportera TVR în faţa bisericii noastre din Paris, un cetăţean cu prestanţă intelectuală declara fără echivoc: „barometrul stabilităţii şi legitimităţii în România o dă de fiecare dată panica în care puterea intră când aude că Regele MIHAI intenţionează să-şi viziteze ţara". Era de aşteptat ca, plecând într-o vizită de lucru în Egipt, simultan cu funeraliile uriaşului său adversar, preşedintele Iliescu să dea indicaţii ferme privind neacordarea vizei de intrare Regelui. Acum, mai mult ca niciodată, Ion Iliescu este convins că vizita regală poate coagula uriaşa nemulţumire populară datorată sărăciei, corupţiei şi autoritarismului de tip comunist într-o mişcare socială cu urmări imprevizibile.

România a avut după revoluţie două repere morale incontestabile: liderul ţărănist CORNELIU COPOSU şi Regele MIHAI. Prin poziţia şi simbolurile lor, unul era privit ca un martor contemporan, celălalt ca un protector divin. Paradoxal, dar lui Ion Iliescu i-a convenit de minune existenţa celor două repere de speranţă ale românilor, fiindcă unul, Corneliu Coposu, era de fapt proiecţia şi înlocuitorul celui de-al doilea, Regele. Pe primul l-a bombănit şi chiar înjurat, dacă este să-i credem pe martori, fiindcă nu-i era frică de el. E drept că, la început, Corneliu Coposu l-a cam speriat pe Iliescu, dar cu timpul, pe măsură ce liderul ţărănist s-a dovedit dezinteresat de putere, preşedintele i-a infiltrat şi subminat prin serviciile sale secrete partidul. Nu l-a deranjat faptul că opoziţia îl considera pe Corneliu Coposu preşedintele moral al ţării, tocmai fiindcă prin aceasta se crease o adevărată blocadă politică. Unii guvernau la infinit, ceilalţi sperau la infinit. Corneliu Coposu se limitase la principiile sale democratice, de iubitor al unei Românii, monarhie constituţională, pe care le expunea de fiecare dată imuabil şi ferm. Nici acum, eu unul nu ştiu dacă oamenii din anturajul său, un Ion Diaconescu, un Valentin Gabrielescu sau un Radu Vasile, sunt monarhişti sau republicani...

Moartea lui Corneliu Coposu nu-i convine în primul rând preşedintelui Ion Iliescu. În ciuda uriaşei sale personalităţi, marele martir nu era periculos pentru Ion Iliescu. Prin moartea sa, românul, fatalist cum îl ştim, va căuta imediat un alt reper moral în viaţa publică. Or, în România, acesta nu mai poate fi găsit, fiindcă actualii lideri politici sunt nişte pigmei comparativ cu cel dispărut. Astfel că, obiectiv, fluxul subconştient al speranţei populare se va muta şi concentra asupra Regelui. De aceea, este de înţeles spaima şi mai mare pe care o va trăi de acum încolo puterea la auzul veştii că MIHAI I ar intenţiona să vină în ţară. Pretinsa declaraţie de recunoaştere a actualei stări constituţionale din România, pe care guvernul român o tot cere mereu drept condiţie de acordare a vizei, este puerilă, de vreme ce Regele a şi dat-o! Nu se poate uita figura jenată pe care a afişat-o ministrul de externe Teodor Meleşcanu repetând povestea cu „condiţia" la emisiunea de Actualităţi. Am avut în faţă mimica tipică a omului care spunea o altă realitate: „Ce vreţi, ştiu că e o minciună, dar n-am încotro"...

CORNELIU ŞTEFAN

REZUMAT

● Se pregătesc **noi tarife radio-TV.** Am prefera să se pregătească altă televiziune.

● Derută la Banca **"Dacia Felix".** Zvonurile, justificate sau nu, provoacă panică între depunători.

● Pe zi ce trece, asasinarea premierului Rabin pare tot mai mult urmarea unui **complot.**

● Partidul Socialist cere **demiterea ministrului Doru Dumitru Palade,** care s-a plâns că MCT... are prea multe fonduri!

● **Ucraina** şi **Macedonia** semnează instrumentele de aderare la Consiliul Europei.

● **Boris Elţîn** respinge ridicarea de către Rusia a embargoului impus Iugoslaviei. Câteva zile mai târziu, el primeşte zâmbitor presa în spital şi declară că deţine toate pârghiile puterii.

● Senatul României votează amendarea **Legii caselor naţionalizate,** în conformitate cu obiecţiile Curţii Constituţionale.

● **Yasser Arafat** o vizitează, pentru condoleanţe, pe văduva lui Rabin.

● **Corneliu Coposu** pleacă într-o lume mai dreaptă.

● **Ion Iliescu** pleacă în Egipt şi Franţa.

● **Dolarul** sare pragul catastrofal de 3.000 lei. O nouă explozie a preţurilor.

● Trei **veterani francezi** din primul război mondial decedează de emoţie aflând că urmau să primească **Legiunea de Onoare.**

Evenimente mari, evenimente mici

● 21 morţi în **atentatul din Colombo** (Sri Lanka),

revendicat de "Tigrii Tamili".

● Generalul **Dumitru Iliescu,** şeful SPP, declară că în spatele lui C.V. Tudor se află forţe externe.

● **Gheorghe Funar** îl dojeneşte pe preşedintele Iliescu că nu a dispus confiscarea armelor de la UDMR.

● Două **explozii criminale** în misiunea militară americană din **Riad** (Arabia Saudită) - 6 morţi, 60 răniţi.

● Deputatul **Sorin Diaconescu** demisionează din PDSR aducând grave acuzaţii partidului.

● **Blocaj financiar** în administraţia SUA, ca urmare a respingerii, de către preşedintele Clinton, a majorării bugetului.

● **Faruk Leghari,** preşedintele Pakistanului, supravieţuieşte unui accident aviatic.

TCZ

Puls

Ce rămâne ?

MOTO: „Iar deasupra tuturora va vorbi vreun mititel,
Nu slăvindu-te pe tine, lustruindu-se pe el
Sub a numelui tău umbră..."

Multe cuvinte mari s-au rostit după trecerea în eternitate a lui Corneliu Coposu. Atât de multe şi atât de mari încât un observator neavizat ar fi convins că omul care ne-a părăsit s-a bucurat, în timpul vieţii, de o recunoaştere şi de onoruri excepţionale din partea concetăţenilor săi, proporţional cu actualele declaraţii solemne. Din nefericire, cu câteva excepţii, nu numai că aceste cuvinte mari vin prea târziu dar, în mare parte, ele sunt lipsite de un „ce" omenesc, simplu şi sincer.

Primele declaraţii TV ale unor lideri politici au fost aproape şocante din acest punct de vedere. Cu excepţia lui Emil Constantinescu, politicienii au vorbit sobru şi politicos - atât. Nici unul dintre ei n-a găsit de cuviinţă să spună un creştinesc „Dumnezeu să-l odihnească"! (Dacă nu cumva e opera montajului TV). Dar, dacă toţi ceilalţi măcar au vorbit liber, jenantă a fost prestaţia preşedintelui Iliescu, care s-a mulţumit să citească un text prefabricat şi rece. Până în ultima clipă am sperat, am fost chiar convins că, la urmă, preşedintele va adăuga două-trei cuvinte din inimă, spontan. N-a fost cazul.

Zile de-a rândul, apoi, am aşteptat şi am sperat că aceia care au păcătuit grav faţă de Corneliu Coposu vor găsi puterea ca, fie şi într-o mică paranteză, să-şi exprime regretul faţă de gesturile şi cuvintele lor trecute. N-a fost cazul.

M-am aflat în Piaţa Victoriei pe 29 ianuarie 1990, când mulţimea dezlănţuită răcnea la adresa lui Corneliu Coposu cuvinte care nu pot fi reproduse acum, într-un moment de doliu, inclusiv invitaţia de-a se întoarce la Paris, unde se presupunea că-şi petrecuse anii comunismului... Nu, ignoranţa nu e o circumstanţă atenuantă, ci una agravantă! Aş vrea să stau de vorbă azi cu unul din acei români...

Prin contrast cu solemnitatea seacă şi prea puţin sinceră a majorităţii discursurilor, ce simple şi emoţionante au fost cuvintele ambasadorului francez: „Domnul Coposu a murit azi-dimineaţă şi deja mi-e dor de el". Ce simple şi emoţionante au fost lacrimile lui Oliviu Gherman...

Am spus toate acestea nu pentru a tulbura atmosfera acestor zile de tristeţe (sinceră pentru unii, jucată de alţii), ci pentru că, la dispariţia seniorului politicii româneşti, e cazul să ne punem o întrebare pe care - vai! - nu ne-am pus-o atunci când se afla încă printre noi: Ce-am învăţat, fiecare dintre noi, din exemplara lui viaţă? Am învăţat, oare, aşa cum spunea Ana Blandiana, că politica nu e incompatibilă cu morala? Că idealul în care crezi nu trebuie abandonat, indiferent cât de vitrege sunt împrejurările? Că nici o represiune, oricât de violentă, nu scuză laşitatea, oportunismul, cedarea? Ar fi minunat...

Corneliu Coposu şi-a plătit idealurile cu ani lungi de suferinţe cumplite, în timp ce noi - majoritatea - acceptam şi acceptăm compromisurile cele mai umilitoare invocând riscul de-a pierde o funcţie, un loc de muncă sau chiar dreptul de-a merge vara în concediu... Dacă înainte de Decembrie '89 nici nu ştiam (sau nu voiam!) să facem asemenea comparaţii, după revoluţie prezenţa lui Corneliu Coposu, imaginea lui magică, aproape incredibilă, au fost un reper, un model, un esenţial punct de referinţă. Privindu-l, gândindu-ne la el, puteam spera să fim puţin mai buni, mai morali, mai curajoşi, puteam spune: Iată că e posibil să fii om întreg. Dispare acest reper o dată cu dispariţia fizică a lui Corneliu Coposu? Ar fi îngrozitor...

E cazul, deci, să ne întrebăm ce rămâne pe urma lui - nu pe scena politică (unde, mă tem, se vor produce prăbuşiri, lupte şi reaşezări întristătoare), ci pe scena morală. Toţi cei care îşi declară regretul faţă de moartea lui Corneliu Coposu au la dispoziţie, pentru a proba acest regret, un mijloc mult mai convingător decât discursurile funebre: acela de-a încerca să fie cu măcar o fărâmă mai morali decât au fost până acum. De-a încerca să semene, măcar un pic, cu Corneliu Coposu. Iar oamenii politicii au datoria copleşitoare de-a încerca, cu disperare, cu oricâte eforturi, cu oricât de puţină speranţă în izbândă, să-i ţină locul...

Altfel, totul riscă să se prăbuşească, precum o clădire căreia i-a fost înlăturat pilonul principal de rezistenţă.

Numai dacă nu vom risipi moştenirea sa, Corneliu Coposu, sunt sigur, va fi împăcat, acolo, în ceruri.

Dumnezeu să-l odihnească!

TUDOR CĂLIN ZAROJANU ■

Cineva acolo sus trage sforile

Vadim e încă imun

Şi va mai fi

Ministrul justiţiei, Gavril Iosif Chiuzbaian, declară că va da un răspuns solicitării Procurorului General, Vasile Manea Drăgulin, privind declanşarea procedurii de ridicare a imunităţii parlamentare a senatorului PRM Vadim Tudor, după ce Parchetul General va audia colectivele redacţionale ale revistelor POLITICA şi ROMÂNIA MARE şi după ce Curtea Constituţională se va pronunţa asupra neconstituţionalităţii articolului 238 al Codului Penal care incriminează infracţiunea de ofensă adusă autorităţii. Dacă audierea fiecărui redactor al revistelor POLITICA şi ROMÂNIA MARE, în care s-au scris articolele care-l jigneau pe preşedintele Ion Iliescu, se va încheia până la sfârşitul anului, în ceea ce priveşte hotărârea Curţii Constituţionale, aceasta va dura cu siguranţă.

Conform procedurii, hotărârile Curţii Constituţionale pot fi atacate cu recurs, care va fi judecat de un complet format din cinci judecători. În primă instanţă, completul curţii va fi format din trei judecători. Cum, până la ora actuală, nu s-a fixat primul termen de judecată privind excepţia de neconstituţionalitate ridicată în procesul „Iliescu - Ziua", este posibil ca tocmai la anul viitor Curtea Constituţională să dea o hotărâre definitivă în acest sens. Să sperăm că, totuşi, ministrul justiţiei va reflecta şi va hotărî să se pronunţe asupra cererii de ridicare a imunităţii parlamentare a senatorului PRM, înainte de decizia Curţii Constituţionale.

Surse judecătoreşti susţin că cererea de ridicare a imunităţii lui Vadim Tudor este un circ, iar că, în spatele acestui circ, nu se află decât un odios şantaj politic.

TEO CĂLINESCU ■

Văcaru zâmbeşte

■ Dar nu e râsul lui

Declaraţiile liderilor PDSR lasă să se înţeleagă cât se poate de clar că problema ridicării imunităţii senatorului C.V.T. nu este încă o chestiune hotărâtă. Întrebat despre mecanismul pe baza căruia a funcţionat până acum colaborarea cu PRM, senatorul Vasile Văcaru a accentuat că „poziţia PDSR poate fi catalogată ca poziţia fratelui mai mare care se uită cumva cu îngăduinţă la năzbâtiile pe care le face ăla mic". Până aici nimic spectaculos.

Interesant este însă comentariul pe care acelaşi reprezentant al majoritarilor din Senat îl face în legătură cu mecanismul ridicării imunităţii parlamentare, mecanism în care ministrul justiţiei, Gavril Iosif Chiuzbaian, nu joacă deloc un rol secundar.

„Ministrul justiţiei provine dintr-un partid care şi el este un soi de frate vitreg, după mamă sau după tată sau după amândoi..." - atenţionează Vasile Văcaru. Cu siguranţă că de această dată ne aflăm în faţa unui avertisment public dat unui reprezentant PUNR în executivul Văcăroiu. Că ceea ce se întâmplă prin culisele eşaloanelor superioare ale puterii, în sensul că cineva negociază cu altcineva sau că, nu-i aşa, nici şantajul nu-i exclus, rezultă şi din remarcă a aceluiaşi senator PDSR: anume că „nici dl Văcăroiu nu e membru al partidului de guvernământ"...

RĂZVAN DUMITRESCU ■

Suntem în măsură să prezentăm, pentru cititorii revistei Flacăra, biografia de export a președintelui Ion Iliescu, biografie depusă de staff-ul prezidențial la Strasbourg, parlamentarilor Europei spre luare la cunoștință. Imaginea sa în fața Uniunii Europene îl interesează în cel mai înalt grad pe Ion Iliescu. Și pentru că ani de zile a acționat conform unui principiu de căpătâi, potrivit căruia "scopul scuză mijloacele" și ferm convins că ambalajul vinde marfa, Ion Iliescu și-a transformat activitatea sa de UTC-ist, PCR-ist, activist etc., într-una de disident, de luptător pentru democrație, încă de la 18 ani. Parcă și împușcatul procedase asemănător transformându-se din cizmar în revoluționar, din fragedă tinerețe.

O biografie de export pentru liniștea noastră

Acest "curriculum vitae al președintelui României" începe prin prezentarea datelor de naștere - 3 martie 1930 la Oltenița, și pentru ca posibilii curioși europeni să nu caute prea mult pe hartă orașul cu pricina urmează și o trimitere topografică - "la sud de București". Sunt apoi enumerate școlile frecventate de cel ce va deveni președintele României. Școala primară în orașul natal (pe atunci un biet sat de pescari - n.r.), liceele Industrial Polizu, Spiru Haret și Sfântu Sava din București. Cine ar putea oare susține, după atâtea licee, existența unor lacune de cultură generală în educația alesului României?

Urmează apoi cel mai scurt aliniat al acestei romanțate autobiografii. "Diplomat al facultății de electrotehnică al școlii de politehnică din București și al Institutului Energetic din Moscova, el se specializează în gestiunea apelor și în ecologie". Atât despre Moscova, nici un cuvânt mai mult... Trecând puțin peste o activitate profesională "prodigioasă", citind cu atenție autobiografia, ajungem la anul 1984 când Ion Iliescu "din postul său de președinte al Consiliului Superior al Apelor este demis de Ceaușescu", ca replică la "curajoasa sa împotrivire la proiectele megalomane ale dictatorului".

Fost student sovietic, Ion Iliescu devine în biografia cu pricina, antisovietic. "În anii '60, el susține noile tendințe politice, tinzând să afirme suveranitatea și independența țării în raport cu Uniunea Sovietică și să desovietizeze structurile economice, politice și culturale românești. Din 1967 până în 1971 este ministru responsabil cu activitatea tineretului. În 1968 el condamnă în sesiunea extraordinară a Parlamentului român și cere ieșirea României din pactul de la Varșovia". Cu ce guri căscate or fi rămas oare parlamentarii europeni citind aceste rânduri și aducându-și probabil aminte de o imagine îndelung mediatizată, când în decembrie '89, emanatul solicita "sprijin tovărășesc" ambasadei ruse.

Nici Timișoara nu este uitată din portretul prezidențial. Conform citatei biografii, timișorenii mureau pe străzi "strigând numele celui care lucrase 4 ani în acest oraș" și care, vezi Doamne, devenise speranța acestora, fostul băiat din Oltenița. Nimic despre punctul 8 de la Timișoara, nimic despre faptul că cel căruia i s-ar fi strigat numele aici, nu a călcat în orașul martir decât după doi ani, pentru câteva ore, în huiduielile mulțimii.

"Din primele momente ale revoluției române, în seara de 22 decembrie, el este numit președintele Frontului Salvării Naționale". Gata cu Timișoara, revoluția a început în momentul în care Ion Iliescu a fost numit.

Gura păcătosului adevăr grăiește, Ion Iliescu a fost numit și nu ales în decembrie '89, alegerea a venit ceva mai târziu, după urcarea sa pe tanc, după lupte de stradă și după alte câteva evenimente lipsite de o importanță, ce ar fi îndreptățit prezentarea lor într-o autobiografie de export. Rămâne însă o întrebare care nu-și găsește răspuns pentru parlamentarii europeni. Cine l-o fi numit?

Ne oprim aici. Cusută cu ață albă, cum spune românul, biografia ar putea continua. Parafrazându-l însă pe președinte, care declara recent că "în politică faci ceea ce poți, nu ceea ce vrei", ne întrebăm ce-ar fi ieșit din această biografie dacă el ar fi făcut ceea ce ar fi vrut, nu ceea ce a putut, fiindcă a putut.

Beneficiarul biografiei de export a plecat până în Egipt. S-a întors și conduce în continuare România. Prin natura funcției sale reprezintă țara în relațiile internaționale. Biografia morală aparține celui supranumit Președintele Moral al României. Trist dar adevărat, Corneliu Coposu a plecat de tot dintre noi. A reprezentat și reprezintă încă idealul de libertate și democrație la acest sfârșit de mileniu. N-a condus această țară. Să fie oare adevărată zicala: „Fiecare popor își are conducătorii pe care îi merită?"

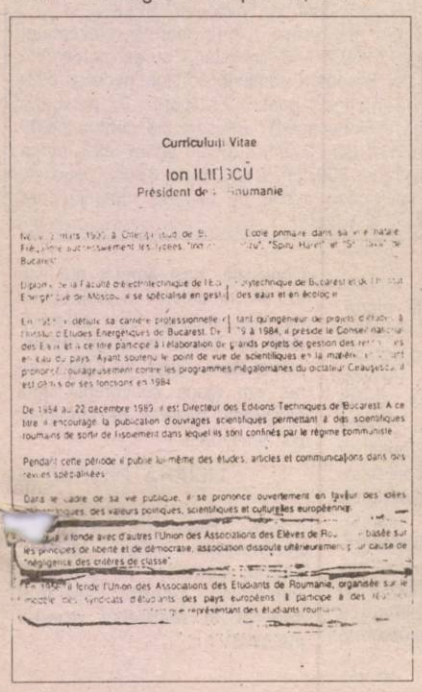

Curriculum Vitae

Ion ILIESCU

Président de la Roumanie

„Tot curaj a demonstrat Ion Iliescu și ca director la Editura Tehnică", când...

Dar abia acum cade bomba. La numai 18 ani, în 1948, conform acestei autobiografii, Ion Iliescu (pe atunci oare elev?) "fondează Uniunea Asociațiilor Elevilor din România, bazată pe principiile de libertate și democrație, asociație dizolvată apoi pentru neglijență pentru criteriile de clasă". Cum s-a implicat tânărul UTC-ist în marea naționalizare nu vor afla, de aici, parlamentarii europeni. Ceea ce li se propune e altceva.

"În 1956, el fondează Uniunea Asociațiilor Studenților din România, organizată pe modelul sindicatelor de studenți din țările europene". Eroare gravă. Nu știm să fi existat decât o uniune a studenților comuniști, cuvântul "comunist" neapărând deloc, în mod misterios, în acest text. Ce epurări s-au făcut în acei ani în rândul studențimii române, câți studenți au înfundat pușcăriile, găsindu-și sfârșitul aici, cum a fost decapitată societatea românească, cum au apărut facultățile muncitorești, dosarele, criteriile de clasă, originile nesănătoase, condamnările publice, sub conducerea noului val de tineri muncitori, membri ai acestei asociații "organizată pe modelul [illegible] studențești din vest", nici vorbă!

MATEI DUMITRU

O biografie morală: Corneliu Coposu

• Născut la 20 mai 1916 în comuna Bobota, județul Sălaj, urmează cursurile liceului din Blaj și ale Facultății de Științe Juridice din Cluj-Napoca.

• Licențiat al Facultății de Drept, Doctor în Drept și Științe de Stat.

Jurist, asistent universitar. A deținut funcția de președinte al studenților democrați de la Universitatea din Cluj.

• Membru al Asociației Oamenilor de Știință din România, membru al Asociației de Istorie Comparativă și Drept.

• Secretar al lui Iuliu Maniu în perioada 1937-1947.

• Președinte al Tineretului Național Țărănesc și al Tineretului Democrat (1938).

• Secretar general adjunct al PNȚ în perioada 1946-1947, secretar al Delegației Permanente.

• Condamnat în 1947 la muncă silnică pe viață.

• Deținut politic, timp de 17 ani și jumătate, 8 ani regim de izolare totală.

• Trece pe rând prin aresturile Securității, penitenciarele Văcărești, Jilava, Pitești, Craiova, Aiud, Râmnicu-Sărat, Capul Midia.

• Supus unui regim de permanentă urmărire după eliberarea din închisoare.

• Reușește să publice în 1978 în Statele Unite lucrarea intitulată: „Armistițiul din 1944 și implicațiile lui". În 1987 înscrie PNȚ în Internaționala Creștin Democrată.

• Din decembrie 1989, președinte al PNȚCD.

• Președinte al Convenției Democratice în perioada 1991-1993.

Platformele marine

Locul unde timpul se oprește

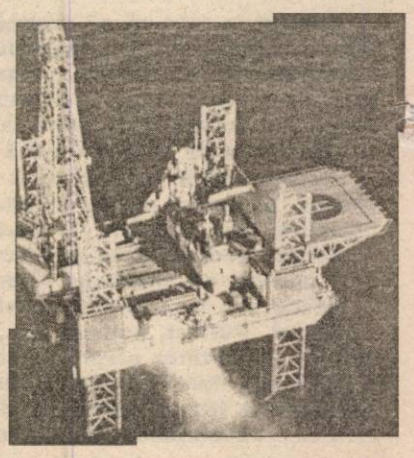

Înainte de-a merge pe platformele marine, îmi imaginam că o fi cel puțin romantic să muncești, să mănânci și să dormi în largul mării. După ce-am fost acolo, pot depune mărturie împotriva romantismului. Viața pe platformele marine este fascinantă pentru un ziarist, pentru un vizitator oarecare, pentru toți cei care vin din afară. Din punctul de vedere al petroliștilor mării, însă, viața în larg și-a tocit orice urmă de poezie. Pentru că se repetă la nesfârșit, valurile mării au devenit stresante, albastrul cerului este cea mai sinistră culoare, la țipătul pescărușilor nu-ți vine decât să dai cu piatra. Pe platformele marine nu există pietre!

Jucării la discreția mării

În România, forajul marin a debutat în 1976, cu platforma Gloria, ajunsă acum un fel de vedetă, un fel de școală într-ale petrolului marin. Printre angajații Petromar-Constanța - sucursală a Regiei Petrom-București - a spune că ai lucrat pe Gloria echivalează, deja, cu un titlu de noblețe. Acum Petromarul are șapte platforme de foraj și exploatare, făcute după același proiect, cu îmbunătățiri de la o etapă la alta: Gloria, Orizont, Prometeu, Fortuna, Atlas, Jupiter, Saturn. Platforma Orizont, aflată la al doilea contract în străinătate, lucrează, de puțin timp, în apele teritoriale ale Israelului. În ultimii ani, producția de țiței marin a fost relativ constantă, reprezentând cam 10% din producția de țiței a țării. Specialiștii susțin că țițeiul marin, spre deosebire de cel de pe uscat, are ceva calități în plus. Este foarte bun în fabricarea uleiurilor speciale, nu conține sulf, orice rafinărie își dorește așa ceva, pentru că nu i se corodează instalațiile. Numai că forajul marin este și de trei ori mai scump decât cel de uscat! Cred că vă imaginați că instalațiile de forare ale Petromarului nu pot concura cu ceea ce se poartă acum în forajul marin mondial. Fără să intrăm în detalii tehnice, vom spune doar că, și de această dată, inventivitatea românului a făcut minuni. Mai cu sărăcie, mai cu cârpeală, da' avem și noi sondele noastre în Marea Neagră. Platformele marine sunt proiectate să reziste la vânt de maximum 160 km/h și la o înălțime a valurilor de 12 m. Angajații Petromarului au avut de-a face cu valuri de 11 m și cu vânt de 155 km/h. Cei care au trăit acest coșmar spun că platformele se îndoiau ca niște trestii, erau doar niște jucării aflate la discreția mării. S-a mai rupt câte ceva, ce-i drept, dar siguranța echipajului nu a fost grav afectată.

Așa arăta platforma marină Gloria în 1975. Pe atunci se afla în construcție. O dată cu ea s-au „construit" și problemele celor care lucrează acolo.

Viața pe-un butoi cu pulbere

Ca loc de muncă, platformele marine sunt o excepție de la regulile cunoscute. Viața petroliștilor mării este împărțită, clar, pe din două: o jumătate de lună stau pe mare și muncesc în schimburi de 12 ore - o săptămână de zi, una de noapte - iar cealaltă jumătate de lună stau pe uscat, pe la casele lor, cu familia și problemele aferente. Drept urmare, mai în glumă, mai în serios, soțiile și copiii în cauză spun că au jumătate de soț, jumătate de tată ș.a.m.d. De aici apar și tot soiul de probleme, uneori rezolvabile doar la tribunal.

Dumitru Urs, inginer de extracție, spune că el a venit pe mare tocmai pentru că se cam plictisise de sondele de uscat din Prahova. Și când colo a dat peste o situație cu mult mai complicată. Pe mare, oricât de curajos ai fi, nu te simți niciodată în siguranță. În Prahova, dacă ia foc o sondă, Doamne ferește, dar să zicem, fugi cât te țin picioarele. Pe mare, dacă se întâmplă ceva, n-ai unde să fugi. Așa că stai ca pe-un butoi cu pulbere și duci obsesia asta cu tine și-n vis. Ca să nu mai vorbim că omul, totuși, este un animal terestru. Mai zboară el, mai stă prin ape, da' asta așa, pentru un timp. Când marea tinde să-ți devină ACASĂ, condiția umană își cere drepturile sale. Și culmea este că nu te mai simți bine nici pe uscat, săptămânile de izolare își spun cuvântul. Cei mai slabi de înger rezolvă problema foarte simplu, în prima cârciumă din Constanța.

Liderul sindical Iulian Chiran consideră, de câțiva ani buni, că transportul până la platforme și înapoi este aproape inuman. Nava Phoenix, cu o capacitate de 200 persoane, face cam 5-6 ore pe o distanță de nici 100 km. După două săptămâni de mare, în asemenea condiții, drumul spre casă este mai mult decât un chin. Fiecare platformă este prevăzută, din construcție, cu un heliport. Și nu degeaba! În situații disperate, oamenii de pe platforme nu au cu ce să ajungă la țărm. Sunt petroliști care nu au ajuns la înmormântarea părinților, nu au fost la maternitate când li s-au născut copiii sau chiar au murit cu zile pentru că nu s-a putut ajunge, la timp, pe uscat.

Dosarul „Elicopterul"

În 2 noiembrie, între orele 9-11, lucrătorii de pe platformele marine, membri ai Federației Sindicatelor Petromar-Constanța, au fost în grevă de avertisment. Momentul declanșării grevei, din întâmplare și nu tocmai, s-a suprapus peste scandalul „Puma". Protestul, adresat Ministerului Industriilor, dezaproba blocarea licitației internaționale, organizate de RA Petrom, pentru achiziționarea unui elicopter de intervenție. Se pare că în Dosarul „Elicopterul" și-au făcut loc și interese străine de cele ale salariaților de pe platformele marine. Nicolae Banea, director la IAR Ghimbav, a oferit spre contractare un elicopter IAR 330L Puma, fabricat sub licență franceză, la un preț de 4.700.000 $. Ministerul Industriilor susține această ofertă, cu o încrâncenare cam ciudată și cam târzie, datată după 1 august, când RA Petrom a organizat o licitație internațională. Nicolae Banea revine cu o altă ofertă, un elicopter IAR 316 Alouette, deși nu participase la licitație. La solicitarea Regiei Petrom, Autoritatea Aeronautică Civilă Română, prin directorul general Lucian Sandu, certifica faptul că elicopterul amintit nu corespunde necesităților de intervenție de pe platformele marine. Ghimbavul insistă, în continuare, cu ideea de-a intra în calcul nici mai mult nici mai puțin decât un elicopter la mâna a doua, cu „numai" 4 milioane $. Înfuriați de toate aceste jocuri, petroliștii mării au amenințat cu o grevă generală. Și cum întreruperea activității sondelor marine este un lucru extrem de grav, Ministerul Industriilor și-a revenit „în apele sale". În 6 noiembrie, Comisia de selectare și analiză a ofertelor de licitație, depuse la 1 august, s-a întâlnit la sediul Regiei Petrom, din București. Din comisie a făcut parte și dl Iulian Chiran, președintele Federației Sindicale Petromar.

Cam așa s-a încheiat un conflict colectiv de muncă declanșat în urmă cu aproape cinci ani.

Licitația internațională organizată de RA Petrom a fost câștigată de firma canadiană BELL HELICOPTER, cu tipul de elicopter BELL 206 LT. Prețul, cel mai scăzut dintre ofertele prezentate, este de 2.309.274 $, incluzând și echipamentele opționale. Elicopterul amintit, atât de necesar platformelor marine, poate transporta 7 persoane (2 piloți și 5 pasageri), are garanție pentru 2 000 ore de zbor (sau 2 ani) și poate zbura într-o cursă de maximum 500 km. Deci, peste 6 luni, petroliștii mării vor scăpa măcar de psihoza rupturii dintre platforme și uscat.

Concluzia, deși amară, nu lasă loc de întoarcere. În vremuri de tranziție, indivizii sau colectivitățile pot obține un drept legitim, numai dacă strigă. Ne place sau nu, am ajuns concurenții unui campionat național de strigături, pe teme date.

LILIANA PETRUȘ

Rata divorțurilor printre salariații Petromar trece de 30%. În primele luni de muncă, fiecare nou angajat este convins că se va obișnui, că n-are ce să fie insuportabil, că nu-i de ici de colo să lucrezi în largul mării... Și, la început, este chiar fascinant. Totul diferă de orice loc de muncă de pe uscat, peisajul pare a fi prietenos, bucătarii gătesc foarte bine, acasă nu te-ai putea odihni niciodată 12 ore, ehei, ce mai viață! După un timp, însă, toate acestea ajung simple obișnuințe. Mai apoi devin stresante, te obosesc, te fac să-ți pierzi orice brumă de liniște și să nu-ți mai găsești locul.

Mihai Cârlan, șeful Gloriei, ne-a spus că există un studiu psihologic conform căruia un om nu poate rezista în condiții de platformă mai mult de 5 ani. Or, la Petromar există, deja, oameni cu o vechime de 15-18 ani. Și asta se vede, ei reacționează greu, sunt veșnic obosiți, se înfurie din te miri ce. Pe platforme este un zgomot continuu, de la motoare, vibrațiile le simți și-n somn. Și-apoi cine poate dormi 12 ore, cât are liber? Unii mai joacă șah, alții se uită la televizor, alții răsfoiesc un ziar vechi de când lumea. Dar după aceea? După aceea nu mai există decât marea. Până și discuțiile între platformiști sunt cam aiurea, toți știu totul despre familiile tuturor, la un moment dat nici nu mai știu despre ce să vorbească.

P.S. Redacția „Flac[illegible] mulțumește dlui Mircea Lungu, consilier de presă la Petromar, pentru sprijinul acordat în realizarea acestui material.

FLACĂRA propune un om pentru eternitatea României

Corneliu Coposu

Radiografia un

Ziua cea mai tristă

Marți, 14 noiembrie 1995, în România a fost doliu. Ar fi prea frumos să credem că a fost un doliu al întregului popor. După cum e foarte, foarte greu de presupus că toată clasa politică s-a aflat în doliu. Mult mai aproape de adevăr ar fi să spunem că funeraliile lui Corneliu Coposu au însemnat un doliu moral, o tristă zi pentru toți românii care sunt, sau măcar încearcă să fie, la fel de străini de compromis și oportunism cum a fost marele dispărut. Ceea ce am văzut în acele ore pe străzile Bucureștiului dovedește apriga nevoie de repere morale pe care o resimt oamenii și tristețea - uneori vecină cu disperarea - pe care o trăiesc acum, când Corneliu Coposu, cel mai important dintre aceste repere, ne-a părăsit pentru o lume mai bună.

Orașul

În afara traseului pe care l-a avut cortegiul funerar, aproape nimic nu lăsa să se vadă că în oraș se întâmplă ceva tulburător. Viața merge înainte, cum s-ar spune. La câteva zeci de metri de Piața Palatului, unde se oficia slujba, claxoanele sunau nervos, oamenii treceau grăbiți spre treburi, intrau în magazine, sporovăiau. Faptul că Primăria declarase zi de doliu în capitală n-a prea avut urmări. Singure, sediile partidelor (inclusiv, spre cinstea lui, cel al PDSR) și al câtorva instituții (Ministerul Agriculturii) arboraseră drapele în bernă. În schimb, pe fațada Sălii Palatului străluceau vesele steagurile de sărbătoare ale nu știu cărei expoziții.

Cerul

Dimineața de 14 noiembrie a fost întunecată dar nu foarte rece. Printr-o

întâmplare magică, soarele a reușit să străpungă norii exact în momentul în care cortegiul intra în sacra Piață a Universității. Micul miracol n-a trecut, firește, neobservat. O doamnă a șoptit: „Mai ține puțin Dumnezeu și cu noi"...

Oamenii

Chiar acei dintre bucureșteni care n-au participat la ceremonie au manifestat bun-simț și înțelegere, inclusiv față de devierile circulației. Am auzit, e drept, și previzibila replică „Dacă muream io, nu opreau ăștia troleibuzele!", dar a fost una izolată. Cât despre cei care au ținut să-l petreacă pe Corneliu Coposu pe ultimul drum, aceștia erau de toate vârstele și categoriile sociale. Mai mult de jumătate dintre ei au venit cu flori și lumânări. Când trupul neînsuflețit a fost purtat afară din sediul PNȚCD, o ploaie de flori s-a stârnit asupra sicriului și nu puțini au fost cei care, femei și bărbați, au izbucnit în plâns. Văzându-i inundând aceleași străzi cu atâta încărcătură emoțională, m-am gândit că pentru majoritatea - aceeași, probabil, din Decembrie '89 și aprilie-iunie '90 - prezența lor acolo trebuie să le fi provocat multe nostalgii... Altfel, lumea nu a participat doar în stradă, ci și din balcoane, de pe clădiri sau chiar din copacii de pe margine.

Discuțiile

Dacă în clipele cele mai emoționante și în preajma nucleului ceremoniei era o liniște impresionantă (tulburător să „auzi" o sută de mii de oameni tăcând!), sigur că pe margini, mai ales în momentele de așteptare, se discuta destul, formându-se chiar specificele cluburi politice. Au fost pomeniți, de bine sau de rău, americanii, Caius Traian Dragomir, evreii, NATO, Miron Mitrea, sindicatele, Virgil Măgureanu și câți alții. Despre președintele Iliescu cineva avansa convingerea că dacă n-ar mai candida „îi aranjează ai lui un accident de avion, că l-a abandonat". „Fiecare pasăre pe limba ei piere", a spus împăciuitor un bărbat, la care o femeie a replicat energic: „Da, domnule, dar când, când?!" ● Se pare că nimeni nu se îndoiește că, în noua conjunctură, Emil Constantinescu nu va mai fi președintele CDR, un cetățean precizând chiar că i se va oferi postul de ambasador în Kuweit! ● „Principalul nostru criminal și KGB-ist e televiziunea!", susținea un bătrân, în vreme ce altul zicea: „Intelectualii nu sunt cu PDSR, cu excepția lui Oliviu Gherman" (semn că emoția acestuia la catafalcul lui Corneliu Coposu i-a îmbunătățit imaginea; de altfel, președintele Senatului avea să țină unul dintre discursuri) ● Și Teodor Meleșcanu e bine văzut de simpatizanții Opoziției: „Săracu' de el, dăduse în bălbâială când l-au pus ăia să zică că nu-i dă viză Regelui. Mi-era milă de el, că e un om fin", mărturisea o femeie.

Frânturi de imagini

În Piața Rosetti, semafoarele - uitate în funcțiune - își etalau conștiincios culorile. Mă tem că de-acum vom vedea mai mult roșu... ● Destui oameni aveau cu ei diverse bagaje. Un tânăr se chinuia cu două chitare frumos ambalate ● Pe crucea lui Corneliu Coposu, data nașterii (20 mai!) părea a fi semnul unui destin... ● La plecare, cortegiul călca pe un covor de flori și ceară topită ● De pe strada Calderon, alarma unei mașini tulbură liniștea procesiunii ● Un câine năucit se încurcă între picioarele oamenilor ● Unor cetățeni veniți din provincie, o doamnă le prezintă locurile: „Uite, aici e Teatrul Național"... ● În Piața Palatului, Max Bănuș împarte gratuit „Tinerama" ● O imagine de neuitat: crucea mare, din pânză albă, întinsă de studenți peste mulțime ● La slujbă au participat doi înalți prelați și alți patruzeci și șapte de preoți.

Epilog?

Modestia l-a urmărit pe Corneliu Coposu și după moarte: programul anunțat de PNȚCD a subestimat cu mult numărul celor care vor dori să fie de față. Din cauza valurilor de oameni, cortegiul intra în Piața Palatului la ora când ar fi trebuit să plece spre cimitir.

Dar nu asta contează. Dacă dispariția fizică a lui Corneliu Coposu va provoca dezmembrarea (și mai mult) a Opoziției, startul într-o luptă de orgolii și diminuarea (și mai mult) a moralității în viața politică românească, aceasta ar însemna un singur lucru: că nu l-am meritat. Să dea Dumnezeu să nu fie așa.

Profil internațional

După ce a trecut cu greu și cu sacrificii uriașe deșertul comunist, Corneliu Coposu s-a impus treptat ca principala figură a opoziției democrate din România. Însă numele lui trecuse și circula de mult în străinătate: în cercurile diasporei românești, printre liderii partidelor creștin-democrate. Încă din 1987, deci în toiul teroarei ceaușisto-comuniste, prin legăturile sale secrete, Corneliu Coposu reușește să înscrie PNȚ - care și-a adăugat ulterior determinativele Creștin și Democrat - în Uniunea Creștin Democrată, un fel de Internațională a partidelor care împărtășesc o asemenea ideologie. După 1989 lideri ai unor asemenea partide - unele dintre ele aflate la putere, ca în Germania sau Belgia - și-au trimis reprezentanți la congresele PNȚCD și schimburile de delegații reciproce au fost permanente. Aceasta în timp ce partidele social-democrate de la noi se dau de ceasul morții ca să intre în Internaționala Socialistă.

Trebuie spus că statele occidentale așteptau cu interes evoluția politică din România și priveau cu simpatie spre Opoziție, iar Corneliu Coposu era considerat purtătorul ei de cuvânt cel mai autorizat. Cu toate acestea, prin verticalitatea morală a poziției sale Corneliu Coposu îi stânjenea și pe occidentali din cauză că nu ezita să le spună că România a ajuns sub talpa rușilor și a comuniștilor și din cauza comodității sau a lașității Vestului.

Prețuirea față de el s-a exprimat în diverse moduri. Este simptomatic că singura distincție importantă pe care dl Coposu a primit-o - în viață fiind - a fost Crucea de cavaler al Legiunii de Onoare din partea Franței, în timp ce oficialitățile de la București abia dacă au catadicsit să-i acorde un omagiu post-mortem.

Presa internațională, adesea reticentă față de România, a scris pe larg despre personalitatea liderului țărănist. **Le Monde** a publicat corespondențe speciale de la București, prestigiosul **The Times** i-a prezentat portretul destinului său exemplar, **The Independent** sau **Corriere della Sera** (pentru a cita doar ecourile care au ajuns la noi) au ținut să sublinieze autoritatea morală remarcabilă a liderului țărănist. Toți s-au întrebat ce se va întâmpla cu PNȚCD, cu CDR și cu Opoziția după dispariția lui Corneliu Coposu. Este limpede că în pofida unor obstrucții oficiale profilul omului politic Corneliu Coposu a devenit emblematic pentru Europa de Est. **The Independent** nu a ezitat să afirme că el ar fi meritat cu prisosință soarta unui Havel al românilor.

ui doliu moral

De Corneliu Coposu s-au temut - se vor mai teme de PNȚCD?

Din informațiile noastre, moartea președintelui Coposu a acutizat conflictele dintre diversele grupări politice din PNȚCD.

● Gruparea condusă de prof. Radu Vasile pare a fi susținută și de președintele interimar, Ion Diaconescu. Cei doi lideri au ajuns la o înțelegere în așa fel încât, după congresul din ianuarie, Ion Diaconescu să devină președinte (funcție mai mult onorifică), iar Radu Vasile, prim-vicepreședinte și vedetă a partidului.

● O altă grupare cu mari șanse să preia conducerea PNȚCD este cea al[illegible]tă în jurul deputaților Mircea Ciumara, Răsvan Dobrescu și Remus Opriș. Despre Mircea Ciumara a circulat și circulă zvonul că ia serios în calcul o eventuală guvernare alături de PDSR.

● Domnul Ion Rațiu va dori, probabil, să candideze din nou la președinția României. Surse apropiate anturajului domniei sale afirmă că pentru a-și asigura succesul în desemnarea sa drept candidat al CDR la președinție, ar dori să preia postul de președinte al PNȚCD. Șansele domnului Rațiu de a prelua prima funcție în partid sunt totuși minime, dacă ținem cont de faptul că grupările amintite anterior sunt bine structurate și au relații puternice în teritoriu. Domnul Ion Rațiu ar putea să-și depună candidatura la președinția țării chiar fără să fie susținut de CDR.

În cazul câștigării unei mari influențe de către oricare dintre grupările din PNȚCD, este foarte posibil să aibă loc schimbări importante și în suprastructura CDR. Într-un interviu acordat recent, senatorul Radu Vasile lăsa să se înțeleagă că există chiar posibilitatea schimbării domnului Emil Constantinescu de la președinția CDR. Până acum, la nivelul CDR s-a făcut o greșeală prin suspendarea tratativelor cu Partidul Democrat pentru o eventuală coaliție sau pentru un pact de neagresiune la alegerile locale. Inițiativa lui Petre Roman se bucurase de sprijinul lui Corneliu Coposu, cu puțin timp înainte ca președintele PNȚCD să aibă criza care i-a provocat sfârșitul.

● Congresul PNȚCD din ianuarie va limpezi cât de cât situația acestui partid. Pentru ca el să supraviețuiască, cei care vor fi aleși în funcții - cheie trebuie să mențină linia lui Corneliu Coposu, tolerantă, dar inflexibilă pe câteva probleme de principiu. Dacă participanții vor calcula situația la rece, își vor da seama că au șansa să mențină curentul creștin-democrat unit și să-l transforme în principala orientare politică din România.

Dacă va fi așa, atunci lichelele politice se vor teme în continuare de construcția lui Corneliu Coposu.

Biroul de Presă al M.S. Regelui
Bureau de Presse de S.M. le Roi
H.M. the King's Press Office

Profund îndurerat de trecerea în veșnicie a lui Corneliu Coposu mă alătur în doliu familiei sale, partidului căruia i-a închinat viața și tuturor românilor loviți de pierderea marelui om de stat.

Dimensiunea sa etică l'a impus ca un necontestat reper și simbol al valorilor esențiale ale neamului nostru. Autoritatea sa morală a constituit coloana vertebrală a structurilor care, din decembrie 1989, au reunit toți românii dornici să scoată țara din impas.

Prin caracterul său ferm a impus respect până și adversarilor săi cei mai încrâncenați. Viața exemplară a acestui mare român a fost o pildă pentru toți cei care l'au cunoscut.

Împreună cu întreaga Familie Regală am fost impresionat de seninătatea cu care a trecut prin încercările care i-au zdruncinat sănătatea, dar nu i-au clintit crezul. Dârz și demn a luptat până la sfârșit. Om al datoriei, suflet generos, fidel Țării și Coroanei, Corneliu Coposu a trăit prin dăruirea de sine.

Salutul cel mai demn de memoria lui Corneliu Coposu, pe care i-l pot aduce cei ce-l însoțesc pe ultimul său drum, este promisiunea de a duce la îndeplinire cele începute de el. Tuturor, și mai ales tinerilor, să le fie pildă de patriotism, devotament și tărie de caracter.

Românii știu cât de mult dorea Corneliu Coposu să ne putem întoarce acasă spre binele Țării. Tot atât de mult aș fi dorit și eu să mă aflu alături de cei care îi aduc un ultim omagiu. De aici, de departe și de pe pământ străin îi închin un gând pios și mă rog pentru odihna sufletului său.

Dumnezeu să-l ierte și să-l primească în împărăția Sa!

14 Noiembrie 1995

Mihai

Villa Serena C.P. 627 CH-1290 VERSOIX-GENÈVE

„Puiul Popii"

Bobota e un sat „țâpat" la vreo 33 de km de Zalău. Aici am fost ca într-un pelerinaj chiar în ziua înmormântării lui Corneliu Coposu. Din Bobota au plecat 30-40 de oameni la București să-și ia rămas bun și să îl plângă pe ultimul drum pe „puiul Popii".
Satul își trăia durerea cu discreție. Biserica și primăria și-au afișat doliul. Nu s-au ținut discursuri, nu au fost adunări, dar lumea se strângea în grupuri mici și vorbea despre Corneliu Coposu.
Doar cu câțiva ani în urmă, oamenii aveau mari necazuri dacă-i rosteau numele.

Casa în care s-a născut Corneliu Coposu

Domnul Ioan Săranu a fost prin anii '30 vizitiul familiei Coposu. l-a purtat cu trăsura pe Valentin, pe Aurica și pe copii. Ne spune că l-a însoțit de multe ori pe Valentin Coposu acasă la Iuliu Maniu, iar mai târziu și pe Corneliu. În casa lui Săranu, lângă icoană, stau fotografiile familiei Coposu.

Valentin Coposu a fost arhidiacon, asesor consistorial, protopop greco-catolic, membru în P.N.R., deputat al cercului de la Șimleu și delegat la Marea Adunare Națională de la Alba Iulia, din 1 Decembrie 1918. A fost vicepreședinte al Ligii Revizioniste a județului Sălaj, înainte de primul război mondial. A fost decorat cu „Coroana României", „Stema României" și „Medalia Ordinului Ferdinand" - cu spadă.

Aurica Coposu, mama lui Corneliu, a fost fiica protopopului Iulian din Surduc, nepoată directă a protopopului memorandist de la 1892 din Bobota, Gavril Vaida. Din aceeași ramură s-a tras și fostul prim-ministru Alexandru Vaida Voievod.

Tot după mamă, Corneliu Coposu se înrudea și cu Simion Bărnuțiu și Iuliu Maniu. Imediat după Dictatul de la Viena, tatăl lui Corneliu Coposu a fost dus pentru condamnare în Ungaria, iar Maniu a făcut tot ce i-a stat în putere pentru a-l readuce în țară. Un an mai târziu, în 1941, Valentin Coposu murea în refugiu, lângă Blaj.

Corneliu Coposu a făcut primii patru ani de școală la Bobota, însă foaia lui matricolă nu e de găsit. A urmat liceul la Blaj, și apoi Facultatea de Drept și Facultatea de Științe de Stat din Cluj. Își ia doctoratul „magna cum laude" în drept internațional. A colaborat ca redactor la mai multe publicații din Cluj. La București, susține, alături de Maniu, „Ardealul", principalul ziar al emigrației românești din Transilvania.

Pentru cei din Bobota, copiii familiei Coposu sunt Puiu, Tuți, Bibi, Uchi și Rodica. Când Puiu juca fotbal cu prietenii în grădina lui, Hoarcaș Ghidra era luat într-o mână de Puiu și azvârlit peste gard să aducă mingea înapoi.

În bobota, fotografiile lui Corneliu Coposu sunt ținute lângă icoană

În urmă cu trei ani, Corneliu Coposu a fost prin Bobota. „Numa' ce m-o văzut, că m-o și cunoscut. Și mi-a spus: măi, Ghidra, Floarea Vălenii mi-a fost ca o mamă". Floarea Vălenii, mama lui Ghidra, nu mai trăiește, dar când Corneliu Coposu a stat cu domiciliu forțat în Bărăgan, s-a dus la el cu mâncare, în mai multe rânduri. Atunci nu a spus nimic nimănui, nici măcar copiilor. Pe Ghidra Nicolae l-a tras deoparte contabilul Ardeleanu de la mina din Sărmășag și i-a spus cât de tare s-a ținut Coposu în pușcărie, când veneau pe la el Gheorghiu Dej și alții din C.C. sau când era amenințat și bătut. Spunea: „Eu cu o moarte sunt dator, ori mor azi, ori mâine".

Prin 1987, Corneliu Coposu a venit pentru prima dată după mult timp în sat. Atunci s-a așezat în fața bisericii și a stat multă vreme în drum să vadă câți îi mai dau binețe. Din tot satul, au fost doar doi care l-au întrebat de sănătate. În '90, când a venit la dezvelirea unui bust în Bobota, au fost câțiva mai tineri care l-au huiduit și i-au strigat că n-are ce să caute în sat. Dar „bătrânii l-au stimat cu toții". Tot atunci, oamenii s-au mirat că după atâta amar de vreme i-a cunoscut pe toți și le-a spus pe nume.

Văsălică a lui Todiraș a făcut în 1945 o organizație de tineret a P.N.Ț în Bobota. A fost și el urmărit din cauza asta. Soția lui își amintește că au fost îngeri într-un an, de Crăciun, într-o piesă de teatru montată de Puiu și Rodica. Își amintesc cu câtă bucurie trecea Corneliu Coposu pe la ei și, ca și familia Săranu vorbesc și de Simina Mezincescu și Ticu Dumitrescu, care au trecut și ei prin Bobota.

Amintirile se amestecă, nu se mai ține cont de cronologie. Se vorbește de Azor și Hector, câinii cu care Puiu se juca, de prigoana lui, de gardianul care îi reproșa zilnic că nu a murit și pe care Corneliu Coposu l-a întâlnit în anii din urmă și i-a spus: „Te rog să mă ierți că nici acum n-am murit", de mâncarea pusă pe masă în cinstea reîntoarcerii lui, de bucata de plăcintă pe care a pus-o în buzunar ca să o aibă pe drum, din nou despre cei care au plecat acum la București „că și ei când o fost aici ne-o făcut mare bine", despre fularul pe care Puiu i l-a dat lui Todiraș, și cu el la gât Todiraș dorește „să trăim până la anul, să câștigăm alegerile."

Acum și cei care i-au vorbit urât lui Corneliu Coposu în 1990 aveau păreri de rău, iar sătenii se gândeau deja că într-o bună zi îi vor face statuie.

Pagini realizate de
LUCIA ȘTEFANOVICI
TOMA ROMAN jr.
ȘTEFAN NICOLAE
TUDOR CĂLIN ZAROJANU

Corneliu Coposu și Flacăra

Domnul CORNELIU COPOSU felicită redacția revistei Flacăra

☐ Printr-o scrisoare cu antetul PNŢCD, cabinetul președintelui, ne sunt adresate următoarele cuvinte:

Țin să vă adresez felicitările mele cele mai calde pentru numărul 18-19 din mai 1995, care, după opinia mea, reprezintă un etalon încă neatins în presa românească.

Cu cele mai calde sentimente, Corneliu Coposu

Răsfoind colecția revistei "Flacăra" din ultimii cinci ani am putut retrăi momente intrate deja în istorie. Au fost clipe minunate când m-am bucurat, m-am întristat, m-am revoltat chiar pentru niște fapte demult trecute. Am avut atunci sentimentul istoriei la care suntem martori. Și participanți. Iar tot timpul, în momentele-cheie pe care le-a avut neamul românesc anii aceștia, l-am văzut pe Corneliu Coposu, discret dar cu vigoare, cu atu-ul pe care ți-l dau integritatea morală și inteligența, "făcând" istoria... Și l-am văzut, de asemenea, primind premiul revistei "Flacăra" pentru moralitate politică, tocmai în ambianța inconfundabilă a Casei Poporului.

Nimeni în presa românească n-a primit o astfel de felicitare.

Acasă la domnul Corneliu Coposu

Două dintre copertele pe care revista "Flacăra" le-a dedicat domnului Corneliu Coposu

"Am făcut gazetărie în tinerețe și am un respect deosebit pentru această profesie! De aceea, spre mirarea prietenilor, uneori chiar revolta lor, stau de vorbă cu orice ziarist care mă solicită! Consider că fiecare lider politic, sau personalitate, sau autoritate, are obligația morală de a răspunde la apelurile presei! N-am refuzat niciodată un gazetar care m-a întrebat ceva!"

L-am întrebat pe domnul Coposu când are de gând să înceapă scrierea memoriilor, părerea noastră fiind că ele sunt așteptate de mulți și că ar avea mare succes. Ne-a răspuns, resemnat, că "n-o să am timp!" Noi îi dorim foarte mult să aibă timp! În două geamantane așteaptă să fie dat publicității un jurnal zilnic, ținut pe perioada 1937-1947, scris pe coli mai mari decât colile de scris de astăzi. Scrisul este foarte citeț, dar impedimentul principal pentru un eventual redactor îl constituie prescurtările numeroase făcute pentru a economisi timp. Acest jurnal a scăpat celor peste 27 de percheziții ale Securității, percheziții domiciliare în urma cărora au fost ridicate peste un sfert de vagon de documente diverse, inclusiv cartea de telefon! Jurnalul conține foarte multe "culise politice" cu totul necunoscute opiniei publice, astfel că, o dată ce va fi publicat, va duce la stabilirea adevărului istoric în multe momente extrem de importante pentru evoluția politică a României! Rămâne ca domnului Coposu să-i fie lăsat timpul necesar, măcar o lună de zile, ca să citească acest jurnal în fața unui dictafon. După aceea n-ar mai constitui o problemă.

(Extrase din articolul lui Marian Ghițeanu, "Acasă la domnul Corneliu Coposu", apărut în **Flacăra** nr. 30/1993, pag. 16-17)

Moment de referință

Flacăra premiază moralitatea politică

Pe 12 iunie 1993, într-o atmosferă cum nu mai cunoscuse niciodată până atunci Casa Poporului, s-au decernat Premiile "Flacăra". Primul pe listă, pentru **Moralitate Politică**, domnul Corneliu Coposu.

"Apreciez acțiunea dumneavoastră de a «scormoni» în toate sectoarele vieții publice, pentru a desemna pe cei care vi s-a părut că s-au evidențiat în anumite laturi ale activității publice. Eu pot să mărturisesc aprecierea deosebită pe care o am pentru **FLACĂRA**, pentru ținuta ei rectilinie, fermă în sprijinul democrației și al culturii române. Vă sunt recunoscător, nu știu dacă am meritat premiul, cred că n-am făcut nimic deosebit decât mi-am respectat principiile! Sunt încântat de societatea celor premiați, de ceilalți colegi care au obținut aprecierea dumneavoastră și le urez tuturor la mulți ani, viață lungă revistei **FLACĂRA** și, dacă-mi este permis, cu Dumnezeu înainte pentru binele poporului român!"

(**FLACĂRA**, nr. 24/1993)

Dl Corneliu Coposu:

„La Flacăra am avut o întâlnire destinsă și distinsă"

Sâmbătă, 17 iulie, dl Corneliu Coposu a fost invitatul redacției noastre pentru a viziona filmul video realizat cu ocazia decernării Premiilor Flacăra.

Președintele P.N.Ț.C.D. ne-a demonstrat că avem printre noi unul din oamenii de la care poate începe scrierea adevăratei cronici a multor momente din istoria României. Domnul președinte a avut amabilitatea să ne povestească multe întâmplări — majoritatea nestiute — legate de actul de la 23 august 1944, eveniment pe care domnia sa îl consideră foarte important dar, evident, nu în sensul mincinoasei istoriografii comuniste.

Domnul Coposu ne-a mai spus că diploma oferită de redacția noastră cu prilejul decernării Premiilor Flacăra, și care, în mod misterios, a dispărut de pe masa prezidiului, i-a parvenit într-un plic, la sediul P.N.Ț.C.D. Comisionarul, un bărbat brun[illegible] mustață, s-a volatilizat[illegible] matic. Probabil, cei ce au pus la cale sinistra glumă, au cedat nervos.

(**FLACĂRA**, nr. 29/1993)

A răsfoit colecția **Flacăra**,
ALEXANDRU ARION ■

Noi apariţii editoriale

Biblioteca autorilor

Când în urmă cu un an prozatorul Mircea Nedelciu iniţia un alt mare târg de carte în Bucureşti, fără a avea pretenţia să concureze „Boockharest" organizat de ARTEXPO, nimeni nu credea în rentabilitatea târgului „Gaudeamus". Pe 15 noiembrie s-a încheiat a doua ediţie a târgului de carte universitară, fără Sandra Brown sau Pavel Coruţ. Foaierul Sălii Radio a fost un adevărat bazar de cărţi, zeci de editori, multe sute de titluri, scriitori care au acordat autografe - de la Octavian Paler la Radu George Serafim, acum şi poet. Inspiraţi de acest târg am decis ca, în fiecare lună, o pagină a revistei „Flacăra" să fie rezervată cărţilor şi autorilor.

Feţele modernităţii

Editura Univers a tradus cartea lui Matei Călinescu „Cinci feţe ale modernităţii" apărută deja în mai multe ediţii în SUA. Studiul are şi o celebritate bucureşteană, în mediile studenţeşti. Iniţial cartea a avut doar patru „feţe", la care autorul, profesor la Indiana University, a mai adăugat şi studiul despre postmodernism. Deci: modernitatea, kitschul, avangarda, decadenţa şi postmodernismul sunt analizate complex, cu erudiţie, în stil american, adică pornind cu o prezentare istorică a termenului şi a autorilor care l-au impus.

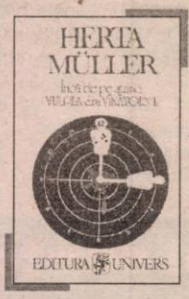

Herta Müller este o scriitoare bine cunoscută acum în Germania, unde s-a stabilit după 1987. S-a născut în apropierea Timişoarei, în 1953, şi s-a impus rapid ca autoare de limbă germană, dar nu a fost niciodată tradusă în româneşte. Nora Iuga îi traduce un prim roman la Editura Univers, „Încă de pe atunci VULPEA era VÎNĂTORUL", despre care se ştie deja că a fost iniţial scenariu pentru filmul lui Stere Gulea, „Vulpe vânător". Romanul pare scris dintr-o răsuflare, limbajul fiind foarte simplu şi direct. Autoarea are plăcerea de a construi o epică din imagini şi vrea să acorde fiecărei pagini o intensitate maximă. Gerhardt Csejka, care prefaţează ediţia română, scrie: „Succesul Hertei Müller este succesul paradoxal al poeziei într-o lume a prozei, care creşte dintr-un fond solid de substanţă umană şi artistică".

Al patrulea volum din seria operelor lui Cehov, „Criză de nervi, Stepa. O poveste banală şi alte po[illegible] cuprinde 42 de nuvele şi povestiri din perioada 1887-1890. După câţiva ani de pauză, impuşi de situaţia financiară, Editura Univers reuşeşte să reia seriile de opere Cehov, Shakespeare - volumul integral de sonete -, şi Proust - „Sodoma şi Gomora", în traducerea Irinei Mavrodin. Seria John Fowles a ajuns la al şaptelea roman, „Omida", şi urmează ultimul, „Aristos".

Puţin proletcultism

Probabil că în ultima lună una din cele mai citite cărţi este „Sub zodia proletcultismului", lucrare postumă a lui M. Niţescu, editată de Humanitas. Cartea a apărut în paralel cu volumul din „Cartea Albă a Securităţii" dedicat dosarelor scriitorilor. Volumul a fost disecat de Dan C. Mihăilescu în trei numere consecutive din „22". Însă cel mai interesant pentru receptarea corectă a acestei cărţi - un început pentru reconsiderarea servilismului proletcultist - ar fi mărturiile autorilor în viaţă despre momentele în care au scris textele citate de M. Niţescu.

Sau ce ar fi dacă Uniunea Scriitorilor ar edita un volum cu textele „dedicate", apărute în volume colective gen „Omagiu", reluate acum cu acordul şi autoprezentarea autorilor? Nu textele sunt importante, ci cauza scrierii lor. Nu s-ar mai grăbi unii patrioţi să le folosească în scopuri meschine. Pe aceeaşi idee se înscrie şi demersul profesorului Eugen Negrici, care a alcătuit un volum numai cu poezie proletcultistă, „Poezia unei religii", lansat într-un spaţiu tapetat cu tablourile ceauşiste. Momentul i-a prilejuit lui Ion Caramitru să recite pentru prima dată în public poezii închinate lui Ceauşescu.

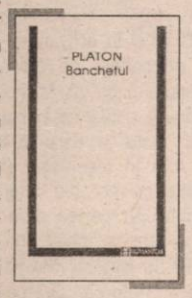

Cel mai citit dialog al lui Platon, „Banchetul", a apărut într-o nouă ediţie, independent, în Colecţia ø, a Editurii Humanitas, traducerea fiind semnată de Petru Creţia. Cunoscutul eseist şi profesor, îngrijitor alături de Constantin Noica al ediţiei Platon-opere, îşi însoţeşte traducerea de un substanţial studiu introductiv. Este cea mai recentă traducere în româneşte a dialogului.

Într-o serie scumpă, tipărită în condiţii deosebite şi cu un preţ piperat, a apărut un incitant volum de eseuri semnate de istoricul de artă Victor Ieronim Stoichiţă, „Efectul Don Quijote". Titlul ar putea deruta, dar o dată începută lectura devii părtaş la plăcerea autorului de a ne face sensibil participanţi la viaţa artistică. Cartea de vizită a lui Victor Ieronim Stoichiţă este impresionantă: o solidă instruire la Bucureşti, Roma şi Paris, fost profesor la Bucureşti, München, Sorbona, Frankfurt, iar acum este profesor-şef de catedră la Freiburg, Elveţia.

Teatrul japonez din Europa

Renumitul teatrolog Georges Banu, profesor de estetica teatrului la Sorbona, preşedinte al Asociaţiei Internaţionale a Criticilor de Teatru, a revenit pentru câteva zile la Bucureşti ca participant la Festivalul Uniunii Teatrelor din Europa. Dar şi-a lansat şi traducerea românească (prin Editura Fundaţiei Culturale Române, care împlineşte cinci ani) a ultimei sale cărţi apărute la Gallimard, „Actorul pe calea fără de urmă", eseuri ale unui spectator cultivat despre teatrul japonez. Într-o vreme în care jocul nipon este tot mai căutat de mediile teatrale europene şi americane, pentru farmecul expresiei şi pentru arta actorului - de curând am văzut spectacolul „Mishima", în tradiţie No, semnat de Andrzej Wajda, iar spectacolul „Richard III" regizat de Mihai Măniuţiu este încă un reper în spectacologia ultimilor ani - cartea lui Georges Banu aduce un plus de finete în receptarea unor spectacole cu japonezării.

Viaţa în roz

Brusc pe piaţa românească a fost lansat un roman contemporan semnat de un autor considerat ca inovator al romanului baroc francez, Dominic Fernandez. Romanul „Îngerul destinului" („Dans la main de l'ange"), apărut la RAO, este o biografie romanţată a cunoscutului cineast Pier Paolo Pasolini. Italianist, distins cu premiile Medicis '74 şi Goncourt '82, Fernandez ar fi meritat o intrare mai comentată pe piaţa românească. El este un împătimit al barocului, dar şi „îşi consacră mai cu seamă activitatea unei pledoarii pro domo, adică a celor născuţi sub steaua roz a homosexualităţii". Viaţa foarte în roz a lui Pasolini îi prilejuieşte lui Fernandez reconstituiri de tipul: „Mulţi tineri din Transtevere şi de la Porta Portese forfoteau în îmbulzeală, fie să dea o mână de ajutor plătită, fie să şterpelească de prin lădiţe. Şi apoi fără nici o pregătire, fericita clipă oferită când n-o mai aşteptam. „Haide!" „Acolo?" „Ar fi mai bine în spatele conopidelor!" Scurta urmărire printre grămezile de legume până la ascunzătoarea aproximativă unde fiecare, în ciuda inconfortului, îl ajuta pe celălalt să găsească plăcerea. În clipa despărţirii: „trei sute de lire, e bine?" Sau o secvenţă legată de sfinţii Petru şi Pavel: „Petru întindea pe patul meu o cămaşă albă, un costum închis, îmi făcea nod la cravată şi mă trimetea la Veneţia sau la Cannes să-mi prezint filmele juriului festivalului. Pavel mă dezbrăca repede, mă lăsa într-un maiou şi un şort, poruncindu-mi să-i întâlnesc pe ragazzi din jurul blocurilor de locuinţe ieftine".

Rozul nu este neapărat caracteristică a barocului.

REMUS ANDREI ION ■

Toate artele

Contele Drakula

Pe cînd la Bucureşti s-au deschis lucrările colocviului (!) Internaţional (!!) Drakula, eu deschideam „Mitologia românească" a lui Olinescu de unde culeg cîteva din numele cu care românii îl numesc pe Diavol (de cele mai multe ori în gînd) şi-l las pe cititor să se uimească alături de mine.

Deci: Belzebut, Aghiuţă, Ăl-din-scorbură, Bălţatul, Ăl-din-baltă, Bazaconia, Bată-l Crucea, Bată-l Sfîntu, Cornea, Cornilă, Cel cu. coarne, Codilă, Colţatu, Horilcă, Henchea-Penchea, Iuda, Împieliţatul, Michiduţă, Mititelu, Nefîrtatul, Necuratul, Năgoda, Neobrăzatul, Nelegiuitul, Nichipercea, Naiba, Neogoitul, Năpustul, Osînditul, Osîndă, Piedicaşul, Plesnea, Pistruietul, Scaraoschi, Sarsailă, Slutul, Slomnea, Stopu, Şchiopu, Ştima Banilor, Tărtăsău, Trăsnitul, Talpa Iadului, Ucigă-l Crucea, Ucigă-l toaca, Ucigă-l mînia lui Dumnezeu, Vrăşmaşul, Iacacui, Ucigaşul, Negrul, Întunecatul, Codaciul, Dimonul, Hicleanul, Lucifer, Încornoratul, Întunecilă, Mohorîtul, Neprielnicul, Sfîntăniţă, Ducă-se pe pustii, Satana, El, Bată-l toaca, Benghea, Zdrenghea, Urgisitul!

Vedeţi ce belşug onomastic? Şi încă mai am, din alte cărţi, alte cîteva zeci de nume cu care e poleit Dracul şi ofiţerii lui.

Numai Apusul îşi trimite toate neamurile-ncoace spre a umbla pe urma tălpilor lui Drakula (de care mitologia populară n-are ştire) spre a se dumiri cum devine cu bizarul (devenit peste noapte) simbol heraldic al noilor daci.

Care ce fac ei?

Se apără zicînd că Drakula e o himeră livrescă stîrnită de broşuri medievale ce-i considerau pe deţinătorii unui Ordin al Dragonului, draci; că Vlad Ţepeş a fost doar Ţepeş, că Vlad Dracul e o blîndă poreclă.

Dar nu-i crede nimeni.

Atunci ei pun la cale o industrie turistică Drakula. Se merge în castelele lui Drakula unde se bea vodcă Drakula şi se mănîncă sarmale Drakula. Se promit şi se oferă senzaţii tari: din pereţi apar paloşe însîngerate, în podele se cască trape, se aud voci de dinozauri în călduri. Domnii poftesc la cuţite Drakula şi amuletele Drakula. Un serviciu de violuri tip Drakula (pentru doamne dar nu numai) urmează a fi curînd experimentat.

Există firme „Drakula", dar ce nu există!

Nu există un Partid Drakula, un templu drăkulesc, un lexicon româno-drakulez, un post de radio-TV „Drakula" şi bineînţeles un Minister Drakula care să contabilizeze dolarii oferiţi nouă de norocul Drakula care e de fapt Drakuliţă şi n-are amestecare cu dacii fiind grofoaică unguroaică! Drakula îmi pare de altfel singurul motiv serios ce ar putea primejdui feeria relaţiilor româno-maghiare.

Îl vom naturaliza pe contele Drakulei? Îi vom da înapoi castelele naţionalizate? Îi vom servi raţia de muieri vii, absolut necesară?

Fii slăvit, Drakula tată, că strașnică rimă ai pe rumânie!

GHEORGHE TOMOZEI ■

MAGAZINA DE SCRIS

Scrisori

Reproduc, stimați cititori, pentru amuzamentul dv., una dintre sutele de scrisori prin care s-au făcut presiuni asupra mea pentru a mi se... smulge premiul de 1.000.000 de lei. Expeditorul, care semnează "Provincia", este comic prin strădania de a da impresia că suma i se pare prea mică și nu-l interesează și de a mă convinge, în același timp, că suma respectivă i se cuvine doar lui.

P.S. După cum știți, n-am cedat unor presiuni de acest fel. Câștigătorul din acest an al premiului - Cătălin Mihuleac, din Iași - m-a convins nu cu pledoarii, rugăminți, amenințări, promisiuni etc., ci cu texte literare valoroase.

14 octombrie 1995
Dragă Alex,

Sper că îți dai seama că numai și numai nevoia de bani - sau să-i zic "cash" - mă face să-ți clămpăn la hodoroaga asta a mea cîteva rînduri. Pentru mine a murit de mult și scînteia, ca să nu mai zic nimic de flacăra ce mi-a fost sădită cu atîta sîrg în sufletul candid. Dar, iată că într-o strălucitoare zi de octombre, în loc să iau autobuzul, îmi rămîn bănuții și-i dau pe un "zeitung" care s-a cam subțiat de cînd nu l-am mai văzut. Și... o, Doamne, cum zicea poetul, nu e mizerie mai mare (morală, desigur!) decît să-ți amintești de timpurile fericite, în traducere liberă. Și, în loc de a șterge cu ziarul ferestrele murdare, citesc printre rînduri și văd oferta dumitale miloasă: un milion! Mă gîndesc, bietul om, nu-i ajung banii să-și cumpere un P.C., că reu (sic!) trebe s-o mai ducă! Dar de ce numai un milion, la fel ca anul trecut? Ce, criticii ăștia n-au auzit de inflație? Nici un fel de indexare conformă cu rata inflației? Au ținut milionul la ciorap în loc să-l investească într-o afacere? Păi de aia-s pîrliți toți, mă rog, aproape toți scriitorii ăștia!

Dau să arunc ziarul, adică revista, și totuși parcă un glas îmi șoptește: "Vineri, 13!" Da, ieri a fost vineri și 13, zi în care ți-e garantată realizarea tuturor dorințelor. Și nu e greu de ghicit ce mi-am dorit cu ardoare ieri, ceva ce-și dorește tot natul cu ardoare crescîndă. Ce pălălaie! Ard nu numai fînețele, dar arde și țara și baba se piaptănă, cum zice înțelepciunea populară. Și, deși o viață întreagă am lucrat sub acoperire, sînt - sau după uniii "sunt" - gata să mă deconspir, (ori poate desconspir?), că din cauza lipidelor din sînge am grave probleme de memorie și abia îmi amintesc ce-am făcut acum cinci minute și cine poate pretinde să știu ce-am făcut alaltăieri sau anul trecut la Marienbad sau Felix ori chiar Balta Albă? Cineva în tramvai îmi spunea că chiar și în ochi avem o pată albă și pericol permanent de albeață. Așa că, dragă domnule Alex, zis și făcut! Mă decid să ies în arenă, alb/ă ca o balenă! Ies din anonimatul ăsta în care m-am complăcut pînă am ieșit în rezervație. (R) Îți dai dumneata seama ce act de curaj nebun? Cine s-ar aștepta din partea mea să scot tot ce am în sertare și chiar în dosare, așa, liber, nesilit de nimeni? Mă uit în oglindă și nu-mi vine a crede că ceea ce văd sînt/ sunt chiar EU! Și, deodată, sufletul meu se ridică deasupra trupului meu ca un norișor de fum, rotindu-se, rotindu-se, din ce în ce mai repede și privește ametit spre mine înapoi! Și-l chem înapoi: "Come back, psihi mu, come back my bonny Amês!" Sau ceva cam așa... Și, ce crezi, domnule Alex, el vine, vine și se reașază, ca prețurile! Nu e minunat? Domnule Alex, amore mio, mi-am făcut deja planul cum să investesc - desigur într-o instituție caritabilă - milionul dumitale! Că doar nu-i păcat să-l dai unui simplu condeier fără studii economice înalte, care nu-i în stare să deosebească un talant de un dolar, care habar n-are ce se întâmplă la bursa cafelei sau a grîului și nici la bursa-bursă? Sper să ai atîta discernămînt și spirit critic. Dom'le, trebuie să posezi și spirit civic, să vezi încotro bate vîntul, că tot într-acolo trebuie să bată și cuvîntul! Să deosebești moneda calpă de cea veritabilă. Și, cum vremurile-s nesigure, poate ar fi mai bine să convertești, încă înainte de perioada de înjumătățire, sumișoara dumitale în ECU, că doar, ce naiba, nu sîntem/suntem, cum zicea poetul, în omphalosul lumii?

Dacă n-ai bani, fie și pe gratis, epistola asta!

A/al dumitale,
Provincia

Stimate domnule Alex Ștefănescu,

Poate că opiniile de mai jos, referitoare la scrisoarea-eseu a dlui Giorgioni, vin puțin cam târziu. Singurul motiv e acela că n-am dorit să mă grăbesc în aprecierile mele.

Mai întâi claritate

Articolul "sub formă epistolară", așa cum îl definește însuși autorul Remus Valeriu Giorgioni, a stârnit mai puține reacții decât mă așteptam, deși în acest articol și în comentariile ulterioare (nu știu dacă ați mai primit și altele în afara celor publicate) sunt idei interesante, la care merită să meditezi.

"Arta - între drog și balsam", scrisoarea-articol de la care a pornit discuția, naște o primă întrebare: poate fi arta drog și balsam? Din păcate, nici dl Giorgioni, nici cei care au intervenit până în prezent nu încearcă să lămurească această chestiune. Nu voi încerca nici eu să răspund, întrucât cred că mai întâi este necesar să se clarifice câteva noțiuni folosite de toți cei care participă la această mică dezbatere.

În primul rând, ce este **arta?** Cercetând mai multe dicționare, afli că ea se referă fie la valori **estetice,** fie la aplicarea cunoștințelor pentru realizarea unei concepții, fie că este creația sau expresia a ceea ce este **frumos,** fie că acoperă domeniile în care facultățile creatoare ale omului pot exprima un ideal estetic - și multe altele care cer, la rândul lor, clarificări.

Din aceleași dicționare afli că **estetic** se referă la frumos (sentiment, știință, teorie, apreciere a frumosului), ramură a filozofiei care încearcă să limpezească legile și principiile frumosului.

Bine-bine, dar atunci ce este **frumosul?** Acesta e definit fie ca fiind ceva care place ochiului sau spiritului, fie ca o combinație de calități care produce plăcere simțurilor (sau simțului moral, sau intelectului), fie ca suscitând o plăcere estetică (!), un sentiment de admirație, sau care trezește admirația din punct de vedere moral.

Mi se pare că de la definirea, de la înțelegerea noțiunii de frumos trebuie să pornim, chiar dacă domnul Remus Valeriu Giorgioni afirmă că în artă frumosul nu este obligatoriu, ci este ceva perimat (n-am înțeles dacă punctele de suspensie care urmează acestei afirmații înseamnă că autorul e de acord cu ea sau e ironic).

Pornind de la definițiile date esteticului și de la observația că în numeroase cazuri capodopere ale artei au trebuit să aștepte zeci de ani pentru a fi recunoscute, nu pot să nu-mi amintesc zicala românească "Nu-i frumos ce-i frumos, e frumos ce-mi place mie". Aprecierea frumosului, implicit a artei, are la bază educația fiecărui individ. Dar atunci, țăranii, oamenii din vechime cum de au creat artă și au știut să o aprecieze? Aici ar fi multe de spus: spirit de observație, experiență, spirit de sintetizare și stilizare și, nu în ultimul rând, dorința de frumos.

Dacă în mica dezbatere începută s-ar încerca lămurirea noțiunilor la care m-am referit (dar și a altora), părerile ar putea fi mai așezate, mai puțin virulente și mai sistematice. Referindu-se la kitsch, unul dintre participanții la dezbatere spunea: "Nu știu cine este în stare să definească, pe înțelesul celor care vor să învețe, ce este și ce nu este de bun gust". Într-adevăr, puține dicționare definesc termenul de kitsch și definițiile sună astfel: "se spune despre obiecte (mobilier, bijuterii, elemente decorative) și opere picturale demodate, în general produse în mod industrial și utilizate "à contre courant" de un mediu presupus cult sau elegant"! Ce să mai înțelegi din asta?

În concluzie, cred că:

- Remus Valeriu Giorgioni a făcut bine că și-a spus părerea, chiar dacă în mod pesimist;
- Tudor Călin Zarojanu a enumerat corect "câteva imperfecțiuni ale analizei respective", chiar dacă nu sunt de acord cu aserțiunea (subliniată) "Arta nu trebuie să nimic" (e de discutat dacă sau nu);
- E corectă afirmația "suntem liberi să ignorăm ceea ce nu ne place" a domnului Alexandru Sfârlea (mărturisind însă că am trecut cu vederea unele mici... kitsch-uri din intervenția sa).

În sfârșit, mă bucur pentru inițierea unei asemenea dezbateri; aș dori să cunosc și alte păreri.

Jan O. Razu - senior
București

Poemul săptămânii

Elegia unui sărut

amestecată cu un fel de dor
m-am lăsat prinsă între
buzele tale - neliniștit și nesupus
este acum sufletul -
apăru o pasăre singură în ceață
țipătul mă făcu să tresar.

alături de mine tu
nu știu dar parcă soarele
s-ar fi ascuns de noi
îmi priveai fiecare gând
și te jucai încet cu degetele
în părul meu.

să-ți mai crească părul
să-mi împodobesc mâna
cu el
și părul creștea
pe drum ni se lua urma
avusesem timp să ne mai
sărutăm
în această gară
pentru ultima oară.

Angela Baciu
Galați

Singur şi pieziş

Girel Barbu

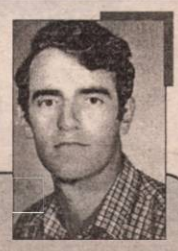

Girel Barbu locuieşte în comuna Brăeşti din judeţul Buzău şi se ocupă cu agricultura. A urmat cândva o şcoală de construcţii, la Buzău, a lucrat apoi în cadrul cooperativei de consum din comuna natală, dar din 1993 a rămas şomer şi s-a întors la condiţia de ţăran. Este însă un ţăran mai puţin obişnuit. Când nu ară, când nu dă de mâncare la păsări, când nu culege fructe, când nu repară gardul, scrie versuri. Iar aceste versuri n-au nimic naiv sau stângaci, nu aparţin unui amator. Publicate în reviste din Bucureşti sau chiar în cele din Paris n-ar constitui doar o curiozitate.

În afară de o influenţă, vagă, a poeziei lui Mircea Dinescu (din a cărui generaţie face, de altfel, parte, fiind născut la 2 martie 1952), în versurile lui Girel Barbu nu găsim împrumuturi compromiţătoare. Poetul îşi asumă riscul de a fi el însuşi. În raport cu contemporanii se dovedeşte a fi chiar... nesociabil. Privind cu spirit critic în jur, scuturându-se de orice idee la modă ca de-un jug, plângând fără reţinere când simte nevoia să plângă şi râzând de oricine are chef, el ni se impune şi ne cucereşte.

Ce am fost şi ce-am ajuns

democraţia ne pune la fiert
tocaţi mărunt în maţul fricii
surâsul din import se trage
de şiret
cu-autohtonul bocet al bunicii
inocenţa-n pas alergător
urcă pân' la nivelul nostru de
răbdare
în oraş e la modă pantalonul
sonor
la ţară capra haleşte semne
de întrebare
Doamne, cât suntem de
probabili
şi cum mai moare-n noi
cuvântul de uşor
auzi-ne şi fă-ne iar potabili
şi adu-ne din nou la starea
de folclor

Poem

ceasul din turnul primăriei
ronţăie timpul tic-tac
secundă cu secundă
şoarecii au mâncat lumina
din cuşti
ca pe-o sfeclă furajeră
din cai a rămas doar
nechezatul
spaima atârnă pe balcoane
ca un cearceaf incolor
pe chipul generalului se pot
citi
cinci capitole de istorie
universală

Mică elegie

bunicul meu
a fost atât de sărac
încât toamna
îşi încheia haina
cu greieri...

Poem rupt din cotidian

iubita mea cu pantofi cu
tocul cui
ascultă cum mai plânge
râsu-n Saraievo
uzină vie a nimănui
aş vrea să fii a mea după
metoda Mebo

hai vino iarăşi pe terasa
Anda
îţi jur pe documentul de la
Maastricht
că voi plăti pe coana Manda
să ne servească sucul
gastric

e timpul să ne cadă-n ochii
negri praf
unul în altul să cădem pe
rând
să ţinem cu chirie-n noi un
hezbollah
din creierul lui Broca mai
decoleze-un gând

îi venerăm pe Iţic şi pe Ştrul
băgăm în mă-sa universul
de la Brăeşti la Istanbul
e tot mai în carouri interesul

trăim iubito un anotimp
hibrid
că s-au corcit şi puii milei
o stea a mai căzut dintr-un
partid
şi fumegă-n "Evenimentul
zilei"

Răspuns la o scrisoare

mi-aţi spus că iarna-a
câştigat procesul
că vântul iar şi-ar fi ieşit din
minţi
cum staţi cu brânza? vă e
de-ajuns orezul?
ce alte probleme vă dau
dureri de dinţi?
cu bârfa aţi mai ales vreo
secretară
frunză la câini tot manual
se taie?
am auzit că-i frig şi pe la
moară
şi grija-ncepe să se-nmoaie

La cină e prea fierbinte taina

nu mai adorm de mult sub
ventuze
sunt posesorul legitim al altui
păcat
îmi port capul sub o pălărie
de zăpadă
când trec duminicile prin sat

nici uşa nu mai scârţâie aşa
de albastru
poemele mi le scriu
la lumina unui mac
ieri am recoltat o nouă
ştampilă
pe certificatul meu de "om
sărac"

alcool nu mai beau de-un
minut
furtuna amână mereu
întâlnirea cu mine
mi-am scos şi ceasul de la
reparat
dar în loc de limbi i-au pus
două albine

prietenii au cam trecut dealul
şi liniştea-i atât de subţire
că o silabă spusă apăsat
îţi anulează dreptul la iubire

în rest e bine şi e frig
deşi se mai bălbâie pe mine
haina
mă lupt să mai rămân
o vreme tânăr
la cină însă e prea fierbinte
taina

Un autor în căutarea unui editor

Radu Lucca

Autorul se numeşte de fapt Radu Georgescu, dar pentru că numai în cartea de telefoane a Bucureştiului sunt 97 de persoane cu acest nume, şi-a ales pseudonimul Radu Lucca. Are pregătire de geofizician (a urmat facultatea cu acest profil între 1982-1987, la Cluj-Napoca şi Bucureşti) şi de gazetar (a studiat jurnalistica la Göteborg, în Suedia, în 1993-1994).

În romanul intitulat **Se respinge**, încă nepublicat, povesteşte aventura adaptării unui român la stilul de viaţă suedez. Personajul principal îl cunoaşte la un moment dat pe un ţigan, originar şi el din România, care îi mărturiseşte că a reuşit să-şi prelungească viza de şedere în Suedia prefăcându-se că vrea să se sinucidă. Mărturisirea ţiganului, plină de pitoresc, o reproduc mai jos, ca eşantion. Romanul, în general, excelează prin oralitate şi culoare (deşi cuprinde şi multe neglijenţe stilistice, care ar trebui înlăturate în vederea tipăririi). Editorii interesaţi îl pot căuta pe Radu Georgescu la tel. 622.76.03 (la Bucureşti) sau la tel. 45.72.13 (la Göteborg).

Sinuciderea

- ... Moşule, era un restaurant. La ultimul etaj. Un fel de bar, ceva. Cred că era închis, dă- ăia cără ăia scaune şi am trecut pe lângă ei şi m-am cărat pe acoperiş. Ştii cum era? Balustrada era cît un scaun de lată, în spatele ei era un şanţ de scurgere şi mai în spate era ca un gard de sîrmă de un metru. M-am aşezat cu picioarele pe margine şi am început să mi le bălăngăn în gol. M-a văzut cîţiva, i-am auzit făcînd Oj-oj-oj, ştii cum fac ei. Şi în zece minute erau doi poliţişti în spatele meu. Acolo pe bloc, lîngă gard. Mi-am desfăcut prima sticlă de vin cu ei acolo. Ei vorbeau în suedeză. Io le-am zis "lägenhet" şi am închinat cu ei şi am băut. Le era frică moşule, să întindă mîna după mine. Le-am arătat că sar! Ştii cît de mici se vedeau oamenii de acolo? Au chemat vreo trei maşini de pompieri şi au întins plase din alea. Cînd am terminat prima sticlă am pus-o pe margine şi poliţiştii îmi făceau semn s-o iau de acolo. Am vrut să mă ridic în picioare, da' nu prea eraaa... Moşule, mie mi-e frică de înălţime. Şi m-am aşezat şi stăteam aşa. Ăia opriseră jos circulaţia şi apăruse unu cu un megafon şi striga la mine. Păi ce, io înţelegeam? Io în afară de "lägenhet", "bil" şi din astea... M-a întrebat ăia de la gard din ce ţară sînt şi le-am zis şi ăia a chemat un tolk imediat. Şi acuma strigă ăla de jos cu pîlnia la gură. A zis stai că vin la tine, da' pe mine mă apucase plînsu' rău, mă gîndeam la ăla micu, moşule... Auzi, moşule, tu nu ştii cum e la şcoală... adică la orfelinat. Păi el e de orfelinat? Io am stat acolo moşule, da' el n-are decît doi ani. Plîngeam şi mă gîndeam c-o omor. Şi ăla a venit sus pe acoperiş şi atunci am deschis a doua sticlă şi am cinstit şi cu el. Hai noroc şi lasă-mă dracu' în pace, că cum mă cheamă, ce probleme am, textele suedezilor le zicea el, le traducea, că toţi vor să mă ajute, o aburea şi el. Moşule, io am venit aici ca să muncesc. Şi ei m-a ţinut un an, nimic de muncă nu mi-a dat, io am văzut mulţi care îşi făcea casă acolo lîngă camp, da' toţi mi-aţi zis să nu mă duc să cer de muncă, că n-am voie, că aşa e legea. Şi io am crezut şi nu m-am dus. Şi acuma, să mă car acasă! Să mă pună pă avion... Atunci a adus-o şi pe avocată. Cînd i-am zis lu' ăla să se care poliţiştii, că altfel, sar. He-he-he ştii ce frică le era, moşule? Se dădea imediat cuminţi înapoi cînd io mă aplecam înainte şi de jos se auzea ăia: oooaaaaauuuu! Şi io mă trăgeam înapoi. Da' cel mai mişto a fost cînd le-am făcut semn că sar, să se care cu plasele, stătea cu două plase acolo. Şi ei a rămas pe loc. M-am mişcat aşa cu curu într-o parte un metru şi ei s-a mutat cu plasele acolo jos un metru. Şi după aia m-am mutat invers, tot aşa, din cur, fără să mă ridic. Se cam terminase vinul din cap şi nu mai aveam curaj să mă ridic. Şi ei iar au fugit după mine. Erau ca nişte pitici, moşule, suedezii. Mici, mici de tot...

Pagini realizate de Alex Ştefănescu

Generalul Iordănescu a câștigat bătălia pentru Anglia

■ După o lună de incertitudini şi de calcule sofisticate, ce simplu a devenit totul:

SLOVACIA - ROMÂNIA 0-2

● Prin această superbă victorie, reprezentativa României a obținut o meritată calificare la EURO '96 ● La Kosice, ca acum doi ani la Cardiff, tricolorii au încins hora bucuriei ● O generație de fotbaliști care se mândresc cu alte două performanțe: prezențele consecutive la turneele finale ale Campionatelor Mondiale din 1990 și 1994 ● Câteva mii de suporteri i-au întâmpinat pe învingători la Aeroportul Otopeni.

Înconjurați de oficialități

Tricolorii la un binemeritat pahar de șampanie

După cum se vede, a devenit un fel de „specialitatea casei" ca jucătorii noștri să obțină victoria și calificarea în ultima partidă susținută în deplasare sau atunci când le ajunge cuțitul la os. Unde mai punem, pregătirile pentru această confruntare decisivă au demarat nu tocmai favorabil: la absențele atacanților Răducioiu, Vlădoiu și Adrian Ilie s-au adăugat indisponibilitățile de ultim moment ale lui Gâlcă și Sabău. Numai că selecționerul s-a dovedit mai puțin conservator, apelând la Toni Doboș (prin care a refăcut cuplul de fundași centrali cu Prodan) și la golgeterul din Țara Cantoanelor, Viorel Moldovan, oferindu-i astfel lui Gică Popescu un rol la mijlocul terenului. Soluțiile tactice s-au dovedit inspirate, iar pe teren dracul nu a fost chiar atât de negru, băieții noștri dovedind o concentrare și mobilizare exemplare, impunându-se prin tehnică și valoarea

Privind de la înălțime

lor superioară adversarilor. Menționând că golurile au fost înscrise de Hagi (min. 68) și Dorinel Munteanu (min. 82), să notăm întreaga ECHIPĂ: **Bogdan Stelea - Dan Petrescu, Anton Doboș, Daniel Prodan, Tibor Selymes - Gheorghe Popescu, Ionuț Lupescu, Dorinel Munteanu, Gheorghe Hagi** (min. 84 **Basarab Panduru**) **- Marius Lăcătuș** (min. 74 **Ilie Dumitrescu**), **Viorel Moldovan** (min. 87 **Ion Timofte**). De asemenea, colectivul tehnic: **Anghel Iordănescu, Costică Ștefănescu, Gabi Balint, Dumitru Moraru.** Tuturor, sincere felicitări!

*

În urma rezultatelor din ultima rundă, s-au calificat pentru turneul final al Euro '96 câștigătoarele grupelor, respectiv: România, Spania, Elveția, Croația, Cehia, Portugalia, Germania, Rusia și, de asemenea, echipele clasate pe locul secund: Italia, Bulgaria, Danemarca, Turcia, Scoția, Franța, la care trebuie adăugată Anglia, ca țară gazdă.

Echipele Irlandei și Olandei vor susține un meci de baraj, pe 13 decembrie, la Liverpool.

Tragerea la sorți a grupelor turneului final va avea loc la 17 decembrie.

POMPILIU L. DUMITRESCU ■

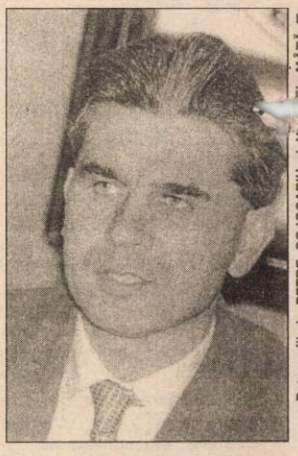
Fotografii de PETRE COJOCARIU și MA[illegible]EL MĂȚĂ ■

Clasamentul grupei 1:

1.	**ROMÂNIA**	10	6	3	1	18	- 9	21
2.	Franța	10	5	5	0	22	- 2	20
3.	Slovacia	10	4	2	4	14	- 18	14
4.	Polonia	10	3	4	3	14	- 12	13
5.	Israel	10	3	3	4	13	- 13	12
6.	Azerbaidjan	10	0	1	9	2	- 29	1

Franța - Israel 2-0
Azerbaidjan - Polonia 0-0

În celelalte grupe: Spania - Macedonia 3-0, Danemarca - Armenia 3-1, Cipru - Belgia 1-1 (2), Suedia - Turcia 2-2 (3), Italia - Lituania 4-0, Slovenia - Croația 1-2 (4), Olanda - Norvegia 3-0, Cehia - Luxemburg 3-0 (5), Portugalia - Irlanda 3-0, Irlanda de Nord - Austria 5-3 (6), Germania - Bulgaria 3-1, Moldova - Georgia 3-2, Albania - Țara Galilor 1-1 (7), Rusia - Finlanda 3-1, Scoția - San Marino 5-0, Grecia - Ins. Feroe 5-0 (8).

PRESOPUNCTURA: PRINCIPII GENERALE

2. Semnificația stretchingului (întinderii)

Stretchingul, care trebuie efectuat lent și fără încordare, întinde mușchii cât de mult posibil, pentru a maximaliza suplețea lor. Deși unii oameni consideră terapia prin stretching ca un tratament nou, el se trage, ca și shiatsu, din acele comportamente umane instinctive, precum întinderea membrelor, căscatul, frecarea sau holbarea ochilor etc., dimineața, la trezire. Tocmai aceste acțiuni sunt de fapt niște exerciții de încălzire a mușchilor și a întregului corp, efectuate în mod inconștient.

Sistemul modern prin stretching implică mai ales mișcări care întind forțele mobile ale mușchilor și articulațiilor. Spre deosebire de antrenamentul sportiv de încălzire, care utilizează ritmul rapid și destinderea, antrenamentul de stretching întinde părțile corpului încet, sincronizat cu respirația calmă. O dată atinsă o maximă întindere musculară, poziția obținută trebuie menținută o anumită durată de timp.

Executată corect, întinderea este extrem de eficientă și nu încarcă inutil musculatura. Nefiind obositoare, întinderea poate fi efectuată cu succes de oamenii plăpânzi, precum și de cei vârstnici.

E bine să se evite un stretching excesiv. Desigur, mulți cititori vor înțelege de ce, atunci când își vor aminti că o întindere violentă le-a provocat crâcei în gambe, iar un căscat neașteptat și puternic - dureri la rădăcina limbii sau la falca inferioară.

Exercițiile de stretching întind încet mușchii, care sunt apoi reținuți în poziția respectivă un anumit timp. Ele constituie un sistem de antrenament care părăsește limitele de întindere ale mușchilor și articulațiilor, dezvoltă forța și rezistența mușchilor, și le menține elasticitatea.

Efectele cumulative ale shiatsu (presopuncturii) și ale stretchingului (întinderii): **shiatsu** lichidează rigiditatea musculară, mărește elasticitatea, elimină oboseala, **stretchingul** întinde mușchii, îmbunătățește circulația, mărește elasticitatea și fortifică organismul.

Cele două metode, utilizate împreună, însumează efectele lor pozitive. De regulă, stretchingul urmează imediat după shiatsu. În acest sens, shiatsu poate fi comparat cu încălzirea, iar stretchingul cu activitățile sportive.

Angajarea într-un sport dur și extenuant, fără suficientă încălzire, duce la riscuri de accidentare. Tot așa, efectuarea unor exerciții de stretching fără a se ține seama de oboseala și rigiditatea musculară poate duce la riscul unei oboseli mărite și poate provoca vătămări fizice. Precedând stretchingul cu un shiatsu complet, care dă elasticitate și elimină oboseala, se extind limitele întinderii și se fortifică mușchii. Când mușchii sunt elastici, se vor îmbunătăți concomitent limitele întinderii și mobilitatea articulațiilor. Astfel, combinându-le, se mărește eficiența ambelor metode. Mai mult decât atât, deoarece nici una nu necesită mult spațiu, timp sau forță fizică, ele pot fi efectuate oricând.

Utilizând câteva minute în plus în baie sau în pat, sau oricând permite timpul liber, un program de shiatsu și stretching înlătură oboseala, întărește corpul și duce la prelungirea sănătății și a tinereții.

CRISTIAN BUTARU ■

(Material realizat cu sprijinul Centrului de Cercetări pentru Educație Fizică și Sport)

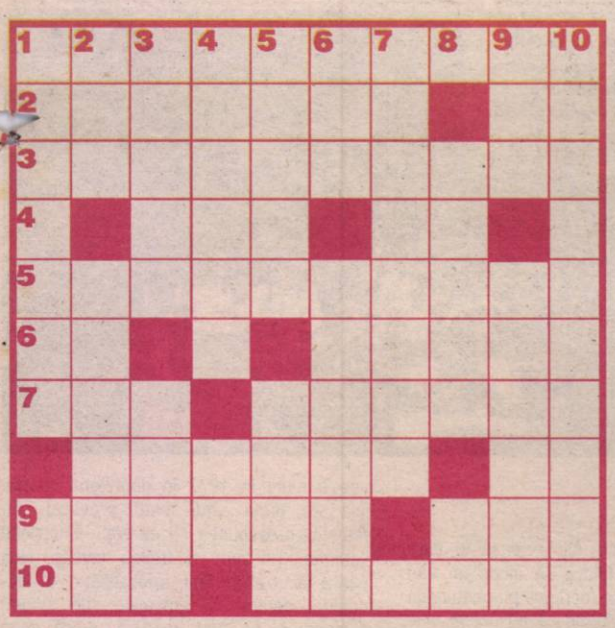

CALEIDOSCOP

ORIZONTAL: 1) Ieşire de sub control. 2) Femeie de lume - În centrul bilei! 3) N-are nici un căpătâi. 4) Instrumentul lui Pan - Curb pe mijloc! 5) Produc o proastă impresie (fem.). 6) Început de toast! - Rest de material. 7) Realizatoare ale unui ghem - Aflat în trecere. 8) Întind tare coarda - Cută la fustă! 9) Indică o execuţie rapidă - N-are nici un amestec. 10) Rămas fără suflare - Ieşită bine din tipare.

VERTICAL: 1) Titlu de merit (fem.) - Cuple! 2) O poveste de demult - Acordare de calificative. 3) Locuri de joacă pentru oameni mari - Păcat cu adevărat. 4) Nu duc lipsă de peri - Coş gol! 5) Vopsitul în negru (pop.) - Surorile de la ţară. 6) Stau în linie! - Prins pentru identificare. 7) Bune pentru somnul copiilor. 8) Jucători care stau pe marginea terenului - Pere! 9) Intrat în obişnuinţă - Tip de port. 10) Prima la şcoală.

Dicţionar: INI.

Dan POPA ■

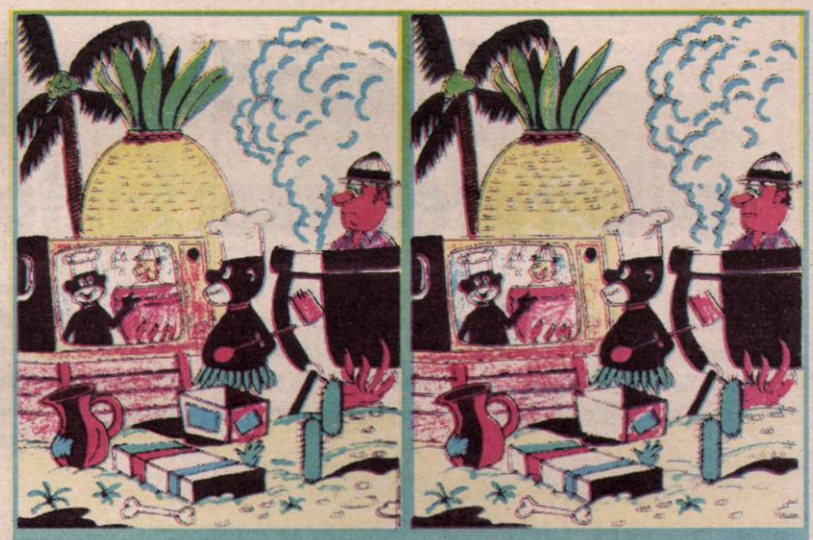

Zece diferenţe

Stimate cititor!

Un cadou pentru tine şi pentru cei dragi ai tăi, volumul de povestiri poliţiste

CRIMELE DIN BARINTOWN

de George Arion

Trimite 3000 lei prin mandat poştal la Editura Flacăra, pe numele Gabriel Bumb, Piaţa Presei Libere nr. 1, Bucureşti, sector 1, Oficiul Poştal 33, specificând cu exactitate numele, prenumele şi adresa şi vei primi această carte prin poştă. O vei obţine şi cu un autograf din partea autorului, semnatar al romanelor de succes **ATAC ÎN BIBLIOTECĂ, PROFESIONISTUL, TRUCAJ, PE CE PICIOR DANSAŢI ?** - socotit de critica literară un "Raymond Chandler al României".

Taxele de expediere sunt suportate de către editură.

PARALELE

Integramă de Mihai ZGUBEA

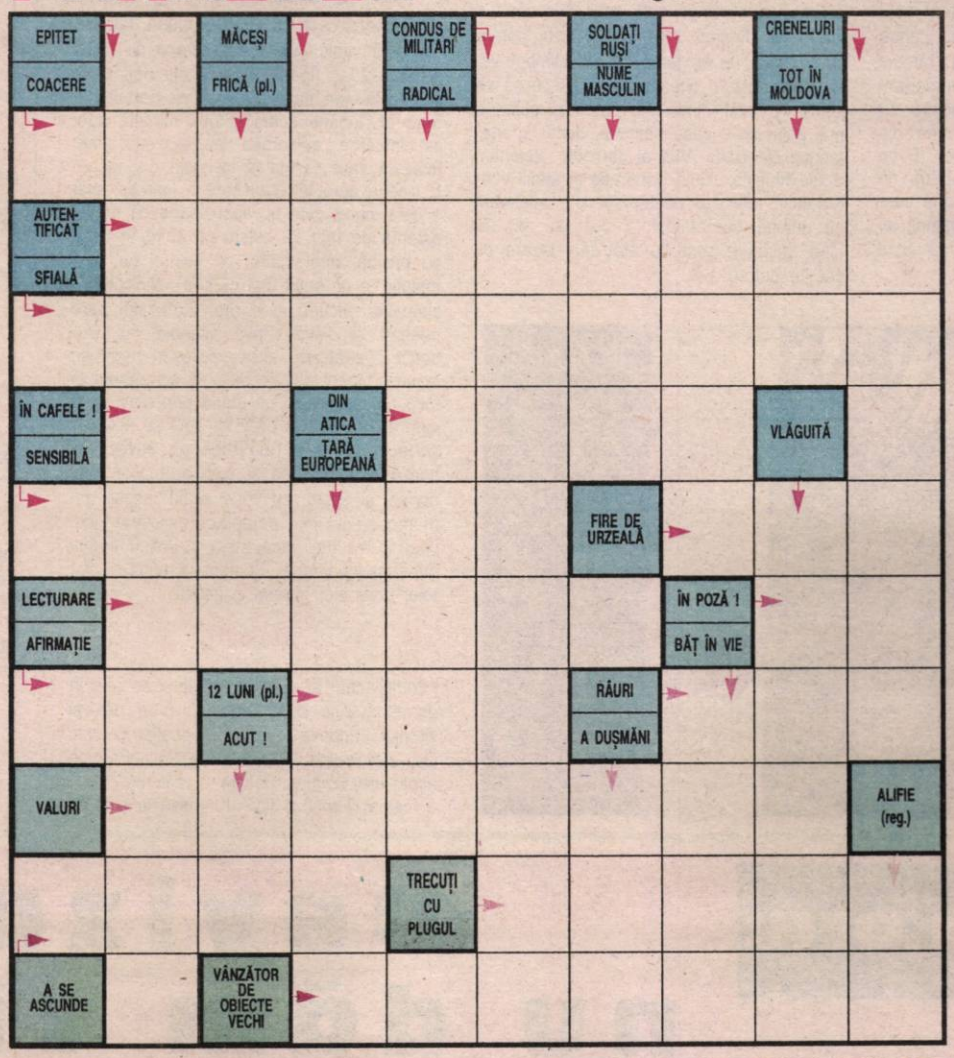

Pagină realizată de MIHAI ZGUBEA ■

- De ce stai şi nu lucrezi?
- Îl întreabă zidarul pe ucenicul său.
- Am băut prea mult azinoapte şi îmi tremură mâinile.
- Foarte bine, atunci poţi să cerni nişte nisip...

●

La dentist:
- Pentru o extracţie de câteva secunde îmi cereţi 15.000 de lei?
- Dacă doriţi, poate dura şi o oră...

ANECDOTE

Bulă moare şi, din greşeală, este repartizat în Iad. Dracul se uită în Cartea Vieţii şi, sesizând eroarea, îl îndrumă spre Rai.
- Mulţumesc mult, domnule! Vă rog să transmiteţi complimentele mele soţiei dv.
- Dar eu nu am soţie, eu sunt Dracul!
- Atunci logodnicei dv.
- Nu am nici logodnică.
- Bine, bine, atunci măcar [illegible]tei...
- [illegible]le! - doar ţi-am spus că eu sunt Dracul. Nu am avut niciodată vreo femeie!
- Şi atunci, de unde au apărut coarnele?

- Ştii care-i unitatea de măsură pentru inteligenţă?
- Nu, nu ştiu!
- Este „ţianul", iar cel mai mic submultiplu este „miliţianul"...

●

Un miliţian se aşază pe o bancă. Aceasta se rupe. Concluzia: Cel mai deştept cedează.

●

- Pentru mine viaţa devine din ce în ce mai uşoară.
- Cum aşa?
- Păi, uite cum! Anul trecut pentru 20.000 de lei trebuia să car acasă 20 de Kg de cartofi. Anul acesta car numai 10...

ANECDOTE

- Mi-aş dori un soţ care să aibă de două ori vârsta mea, spune o doamnă.
- Dar, dragă, răspunde o prietenă, bărbaţii nu trăiesc atât de mult...

●

La ieşirea din cinematograf, o tânără îi spune revoltată partenerului ei, abia cunoscut:
- Cum ai putut să mă săruţi pe întuneric!?
- Acum că te văd... mă întreb şi eu!

Reportaj despre eliberarea unei fantome

Lui i se spune "exorcistul". E un personaj bizar, așa cum trebuie să fie cineva care poartă această poreclă. Deocamdată nu-i vom da numele complet. Îi vom spune doar Mihai. Ei bine, exorcistul e un expert în probleme de Poltergeist, de spirite rebele, de diavoli, e un expert în materie de energii subtile. E un luptător împotriva celor rele, cum spune el. Ca orice meseriaș, are sculele sale, poveștile sale, o seamă de istorii fascinante și un mod anume de a vorbi. L-am văzut pe exorcist la lucru.

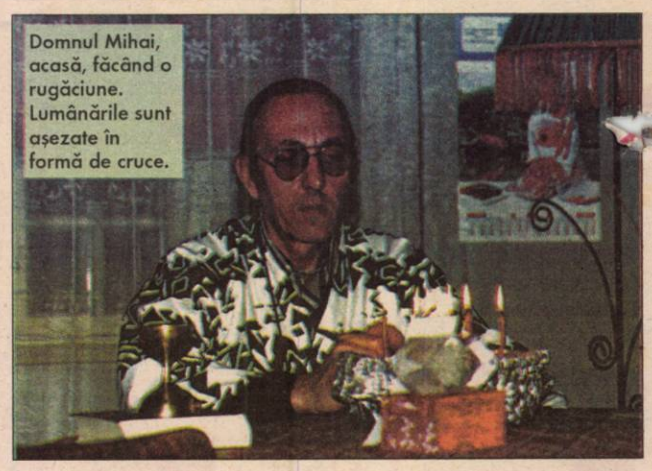

Domnul Mihai, acasă, făcând o rugăciune. Lumânările sunt așezate în formă de cruce.

Fotografiile autorului ■

Ritualul

Ne aflăm în casa exorcistului. Astăzi vom merge să... neutralizăm o fantomă. Un spirit care bântuie o casă. Și înainte de a face acest lucru, exorcistul trebuie să se pregătească într-un fel anume. Lupta cu un spirit, pentru că e vorba de o luptă, nu o poate purta oricine, iar cel care o face trebuie să întrunească anumite condiții.

El se află așezat pe un scaun, în fața unei mese, iar pe masă se află un vas cu nisip în care sunt înfipte, în formă de cruce, nouă lumânări. Așa se face o rugăciune extrem de puternică, de eficientă, omul se concentrează cu capul între mâini, în numele Tatălui, al Fiului, al Sfântului Duh, atmosfera este stranie, pentru că nici o lumină nu se mai află aprinsă, iar obiectele de pe masa de lucru ale exorcistului sunt înecate și ele de lumina lumânărilor. Un cristal uriaș, un cuarț, o piramidă din sticlă, pe care aveam să aflu că el o folosește pentru a induce anumite energii în obiectele care-i slujesc la alungarea spiritelor, un crucifix, o Biblie, o bilă de cristal și două bile de oțel care se folosesc la concentrare, cam acestea sunt obiectele care se află pe masă. Lângă lumânări ard niște bețișoare de tămâie aduse din Tibet. Obiectul cel mai important însă se află pe pieptul omului nostru. O cruce „absolută", adică o cruce care din orice poziție ai privi-o, rămâne cruce. E un obiect special, protector, care apără de energiile malefice pe care o persoană care practică exorcismul le are de întâmpinat, un obiect făcut dintr-un fel de alamă care lucește palid.

Casa cu fantome

E un apartament de bloc, obișnuit. La etajul trei. Locuitorii apartamentului sunt trei. Valentin, ziarist și om de televiziune, soția sa, Felicia, și Kim, care este un setter irlandez. Cu fantoma sunt patru. Pare o glumă, dar nu e. Dacă domnul Valentin s-a obișnuit cu zâmbetele prietenilor, ei bine, soția sa și setterul sunt într-adevăr din cale-afară de afectați de anumite manifestări ale fantomei din apartament. Sunt obiecte care dispar din casă în mod inexplicabil, sunt zgomote, uneori sunt chiar fenomene luminoase, alteori câinele latră înnebunit în câte un colț al camerei. Felicia se teme de această prezență pe care nu o înțelege, dar o simte, pe care nu o vede, dar ale cărei manifestări sunt uneori evidente, uneori câte un val de frig inexplicabil se lasă în camera în care se află cineva, alteori anumite mirosuri străine se fac simțite, la fel de inexplicabil. Uneori paharele se sparg aiurea în vitrină și lăzile cu cartofi se prăbușesc pe balcon, alteori apare câte o crenguță de brad pe covor, fără ca nimeni să o fi adus. Fantoma pare uneori jucăușă și pusă pe șotii, mai ales când e vorba de domnul Valentin. Și asta pentru că Valentin nu se teme de ea. Dimpotrivă, el o așteaptă, o cheamă, lui îi place să se joace... În rest, nimic n-ar putea să semene mai puțin cu o casă bântuită, decât apartamentul din Balta Albă al domnului Valentin. Scule hi-fi de ultimă generație și fotolii confortabile, televizor deștept și alte telefoane cu antenă fac atmosfera destinsă și... Ei bine, lucrurile sunt cu atât mai bizare cu cât se petrec aici.

Așa se determină prezența unui spirit. În mâna dreaptă este o ansă metalică, instrumentul cu care se face determinarea.

Dialog

Domnule Mihai, zic, știu o casă în care bântuie un spirit. Haideți să încercăm să-l dăm afară, în ciuda dorinței proprietarului. Dom'le, zice el, mulți zic că au acasă cine știe ce, dar fenomenul cu adevărat se petrece destul de rar, nu cred căăă... Dacă e, e, zic, doar încercăm, bine, zice el, mai mult ca să nu mă supere.

Procedura

Exorcistul intră în casă, pe hol, cu cojocul pe el și cu căciula în cap, domnul Valentin e afabil și glumeț. Știe de ce am venit și probabil că liniștea sa se datorează faptului că nu crede că „exorcistul" poate să facă mare lucru, nu crede că fantoma sa va putea fi alungată așa, oricând, oricum. Exorcistul nu se dezbracă, ci scoate repede o ansă metalică din buzunar, pe care o ține între degetele mâinii drepte, se plimbă pe hol grăbit, noi îl privim curioși. În fața debaralei de pe hol ansa se mișcă violent, domnul Valentin face ochii mari, interesant, exorcistul zice mai mult pentru el că acolo e ceva. Apoi pleacă mai departe și inspectează casa cu ansa în mână, fără să mai zică nimic. Apoi se dezbracă de cojoc și fumează o țigară. Apoi ia din nou ansa și circulă prin casă. Descoperă dormitorul. Intră și rămâne acolo câteva minute, apoi se întoarce măsurând mereu cu ansa, aceasta pare că indică insistent dormitorul. E cineva apropiat, sau care a fost apropiat acestei case, zice el, apoi spune că nu se aștepta de fapt să existe un spirit în casa cu pricina, apoi spune că spiritul nu este malefic, e un spirit mai curând neliniștit și... simpatic, oricum nu e rău. Exorcistul pare neatent și distrat, însă aceasta nu este decât o strategie, ansa oscilează rapid și, la un moment dat, în mijlocul sufrageriei el face un gest rapid cu mâna prin aer, ca și cum ar da ceva la o parte, apoi se apleacă și face un semn al crucii pe covor. Se așază în fotoliu, ca și cum ar fi fost totul normal și spune cu voce egală: acest spirit n-o să vă mai deranjeze niciodată, sau dacă o va mai face, asta se va întâmpla după multă vreme. Suntem nedumeriți și... totul pare mai curând o glumă.

Doinița

Sediul, cum ar veni, al spiritului se afla în dormitor, zice domnul Mihai, între ușă și șifonier, undeva deasupra, poate în colț. Da, zice domnul Valentin, acolo... Ei bine acolo era Doinița. Doinița e fantoma. Casa a fost a Doinei, o tipă frumoasă și singură care a murit în 1977 în dormitorul cu pricina, în urma unui avort provocat. El, Valentin, presupunea că ea era... Exorcistul confirmă. I-a rupt al treilea înveliș, căci asta a făcut el de fapt, a localizat-o, a ademenit-o, pentru că fantomele sunt uneori curioase, și i-a rupt învelișul. Adică acea formă de energie care o ține printre noi, pe care ea o creează folosindu-se de energia noastră. Mi-ați omorât fantoma, zice domnul Valentin neîncrezător, dar puțin (pentru întâia dată) alarmat. Nu, doar am eliberat-o, am ajutat-o să ajungă acolo unde îi este locul, zice exorcistul.

Toate acestea s-au petrecut într-o jumătate de oră. Pe masă a ars un bețișor de tămâie.

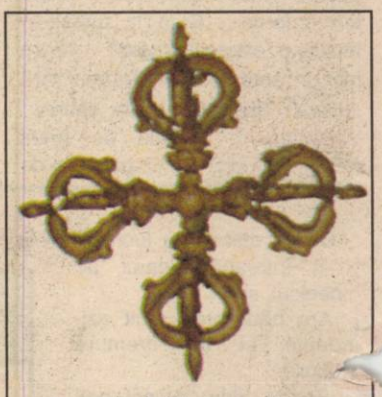

„Crucea absolută" este un obiect care protejează de energiile malefice. Este un fel de „aparat" energetic care condensează forțe pozitive și acționează ca un scut în dreptul plexului solar.

Epilog

A apărut Felicia, soția domnului Boeru. A povestit o întâmplare absolut stranie despre un prieten al familiei căruia i s-a făcut rău din pricina Doinței, care s-a speriat îngrozitor de ceva, deși nu știa că apartamentul are vreo problemă. Deși tipul era căzut în inconștiență, el și-a rupt unghiile în încercarea de a se opune atunci când Valentin și cu soția lui au încercat să îl așeze pe patul din dormitor. A mai povestit câteva întâmplări absolut bizare și s-a bucurat la auzul știrii că s-ar putea să nu mai apară niciodată entitatea numită Doinița. La ora la care scriu aceste rânduri, Doinița într-adevăr n-a mai apărut.

HORIA ȚURCANU ■

Ultima oră: **Deviza: nu dăm viza !**

Biblioteca municipală
ODOBESTI-SECUIESC

Din 1985, **Adrian Păunescu** NU mai are nici o legătură cu **FLACĂRA**.

7

Stare critică:
Cine îi handicapează pe handicapați

2

Flash:
Un ambasador încrezător, dl Fran Çukaj

Nr. 48 ● 29 noiembrie - 5 decembrie 1995 ● 16 pagini - 500 lei

Flacăra

Fondată în 1911 de C.BANU

Editată de
S.C. Publicațiile FLACĂRA S.A.

Președinte - director general
GEORGE ARION

Redactor șef
Răzvan Dumitrescu

Premiul
MAȘINA DE SCRIS
a fost acordat. Începe un nou concurs. Valoarea premiului se menține la
1.000.000
de lei
(pag. 12 - 13)

La închiderea ediției

Mare veselie, mare !

Cei doi actori îndrăgiți, Stela Popescu și Alexandru Arșinel, vor fi totuși prezenți, de Revelion, în casele noastre, prin intermediul Televiziunii Române

Alt motiv de veselie

În curând pe tarabe

Nr. 0 al revistei TROMPA

Din cuprins: Nicu Ceaușescu intră la o mănăstire de maici ● Sosesc primele ajutoare din Albania ● Chenzinele încep să se dea lunar

Reportaj:
Centrul Bucureștiului invadat de forțe malefice?
(pag. 8-9)

Stop-cadru:
Necrologul leului
■ Miting de doliu la Senat
(pag. 5)

Externe:
În Iugoslavia a izbucnit... pacea
(pag. 10)

Pe mutește...

Cine nu a cunoscut realităţile din Albania, e greu să înţeleagă schimbările de acum

■ ne-a declarat ambasadorul acestei ţări la Bucureşti, dl FRAN ÇUKAJ

- Dle ambasador, se ştie că ţara dumneavoastră - ca una dintre fostele state comuniste din Europa - s-a angajat pe drumul tranziţiei spre democraţie şi o economie de piaţă, deşi a avut o moştenire foarte grea. Care credeţi că au fost izbânzile principale şi neajunsurile esenţiale înregistrate în acest scurt interval?

- Nu cu mult timp în urmă s-a publicat un buletin oficial care prezintă datele cu privire la ce a promis şi ce a realizat guvernul în cei trei ani şi jumătate. Una dintre principalele împliniri o constituie faptul că în Albania, unde abuzurile din timpul regimului comunist au fost foarte grave, s-a construit un stat al legii. Au fost votate peste 400 de legi, realizându-se şi o adevărată reformă legislativă. Sistemul existent acum permite garantarea şi funcţionarea regimului parlamentar, este asigurată separaţia puterilor în stat, deci inclusiv o independenţă a justiţiei. Totodată, s-a realizat o transformare radicală a administraţiei de stat. La noi, în Albania, aproape totul este de construit sau reconstruit. Aşa încât ne bucură să constatăm că avem peste 300 de publicaţii, că televiziunea funcţionează acum 16 ore în loc de două, că s-au creat peste 100 de asociaţii ne-guvernamentale etc. În sfârşit, sunt multe cifre care pot fi foarte elocvente. Ele consemnează modificări foarte mari în viaţa poporului, pe care le poate înţelege numai cel care a cunoscut şi realitatea dinainte de 1991. Să vă dau un exemplu. Dacă în 1992 erau peste 730.000 de şomeri iar ajutorul extern umanitar constituia circa 60 la sută din cheltuielile bugetare, treptat lucrurile s-au schimbat. Mulţi albanezi se află în străinătate şi ei trimit sume importante în valută rudelor lor. Aşa că este în curs de constituire o clasă a proprietarilor privaţi. De asemenea ţăranii, care reprezintă cam 70 la sută din populaţie, şi-au sporit foarte mult producţia. Dar, desigur, mai sunt şi alte elemente care vorbesc grăitor despre aceste schimbări. Evident că nu este totul perfect, sunt foarte multe greutăţi în refacerea infrastructurii economice. Bunăoară, sunt multe greutăţi în asigurarea nevoilor de energie electrică şi de apă, întrucât reţelele vechi sunt de foarte slabă calitate. Dar şi în aceste cazuri primim multe ajutoare din partea unor ţări dezvoltate din Europa. Ştim că nu se poate face totul dintr-o dată şi că vor mai fi greutăţi.

- Am citit în presa occidentală că în Albania are loc un proces de polarizare economică: un grup restrâns de persoane se îmbogăţeşte, iar masa mare a populaţiei este săracă. Credeţi că acest proces ar putea fi cauza unei instabilităţi politice?

- Nu este adevărată aprecierea că numărul săracilor ar fi în creştere. De exemplu, masa ţăranilor trăieşte cu mult mai bine decât în urmă cu patru ani, fără ca să numim aceasta prosperitate. Dar faţă de nivelul de la care s-a pornit, progresul este foarte mare. Să mai amintesc că diaspora albaneză trimite în ţară anual peste 500 milioane dolari? Este o sumă importantă, nu? Salariile şi pensiile sunt încă mici, dar ponderea acestora este redusă. E adevărat că cei mai bogaţi sunt foştii nomenclaturişti. Oricum, vreau să vă asigur că se trăieşte mai bine acum în Albania. Un român care a fost la noi în ţară mi-a spus că a văzut mulţi albanezi îmbrăcaţi ca în Italia şi să ştiţi că nu exagera. Repet, trebuie să avem în minte nivelul de la care s-a pornit. În 1991, sărăcia era atât de gravă încât putea produce oricând destabilizări profunde. Acum Albania nu se mai poate întoarce înapoi.

- Soluţionarea crizei din exlugoslavia credeţi că ar putea fi un factor de lărgire a încrederii şi colaborării dintre statele din Balcani?

- Avem tot dreptul să sperăm în aşa ceva. Înţelegerea dintre şefii de stat din Croaţia, Bosnia şi Serbia este un semnal clar în acest sens. Sunt sigur că pacea va fi însoţită de colaborare şi întărirea încrederii în această regiune.

- Dle ambasador, relaţiile dintre ţările noastre sunt tradiţional bune, prietenesti. Se pare însă că la ora actuală nu au fost epuizate toate posibilităţile pentru dezvoltarea acestei cooperări. Împărtăşiţi această părere?

- De ambele părţi, la nivelul cel mai înalt, s-a apreciat că relaţiile dintre România şi Albania sunt cele mai bune din toate timpurile. Vizitele efectuate - la cele mai diverse niveluri - documentele semnate demonstrează acest lucru. Impresia mea este că se poate face mai mult pentru intensificarea relaţiilor economice. Sunt însă şi lucruri bune, cum ar fi bunăoară faptul că în România la ora actuală se află peste 400 de studenţi albanezi sau că în aceste zile a început transportul unei cantităţi de 30.000 tone grâu către Albania. Dar, aşa cum se spune, este întotdeauna loc pentru mai bine.

În încheiere aş vrea să vă rog să-mi permiteţi să transmit cele mai bune urări poporului român cu prilejul apropiatei sărbători naţionale.

ŞTEFAN NICOLAE ■

Un ambasador încrezător

Dl Fran Çukaj ambasadorul Albaniei la Bucureşti, cunoaşte de multă vreme realităţile din România, întrucât şi-a făcut studiile de biologie în ţara noastră. Ostracizat la revenirea în ţară şi pus la index de conducerea comunistă de la Tirana, după revoluţia care s-a produs în ţara sa, a fost numit ambasador la Bucureşti. Vorbeşte cu un anumit dramatism în glas despre realităţile pe care le-a trăit şi este încrezător în destinul ţării sale în viitor. Ştie şi domnia sa că "Roma nu s-a construit într-o singură zi" şi că, prin urmare, transformările dintr-o ţară nu se fac bătând din palme.

PUBLICAŢIILE
Flacăra
Societate comercială înmatriculată la Oficiul Registrului Comerţului Bucureşti sub nr. J. 40/5888/1991 din 04.07.1991

Consiliul de Administraţie:
Preşedinte - director general:
GEORGE ARION
Membri: Manuela Vasiliu Arion, Ion D. Goia, Alexandru Păsărin
Director juridic - personal: CORNELIU OLTEANU
Director difuzare: MANUELA VASILIU ARION
Secretariat: Mihaela Caroline Muşat 222.33.31; 222.33.44; (2002)
Adresa: Bucureşti, sectorul 1, Piaţa Presei Libere nr. 1, cod 71341.
Telefoane: 223.15.10; 223.15.20; 223.15.30; 223.15.40, 223.15.12, 223.15.37, 223.15.44, cu interioarele din paranteze
Fax: 222.82.89
Cont lei - 40.72.30.110.496 BCR, sector 1, Bucureşti
Cont valută - 47.21.6.16.0431.0 BCR, sector 1, Bucureşti.

Flacăra
Redactor şef: RĂZVAN DUMITRESCU
Secretar general de redacţie:
ADRIAN PETRESCU
■ POLITICĂ - Răzvan Butaru, Tudor Călin Zarojanu
■ EXTERNE - Ion D. Goia, Ştefan Nicolae
■ CULTURĂ - Remus Andrei Ion
■ SOCIAL - Alexandru Arion, Lucia Ştefanovici
■ SPORT - Pompiliu L. Dumitrescu
■ REPORTERI SPECIALI - Liliana Petruş, Toma Roman jr., Horia Ţurcanu
■ INVESTIGAŢII - Matei Dumitru
■ FOTOREPORTERI - Petre Cojocariu, Florin Ioniţă
■ CORESPONDENŢI ÎN ŢARĂ: Paşcu Balaci, Ion Ceacîru
■ CORESPONDENŢI ÎN STRĂINĂTATE: Alexandru Graur (Italia), Mihai Rusu (Germania), Emanuel Tănjală (SUA)
■ SECRETARIAT DE REDACŢIE - Crina Gorgoi
■ CORECTURĂ - Angela Ştefănescu

Flacăra BIS magazin
Redactor şef: LIVIU TIMBUS

REBUS
REBUSACHE
maxi SKANDY
Director publicaţii de divertisment:
ALEXANDRU PĂSĂRIN
Redactori şefi:
MIHAI ZGUBEA ("Rebus")
CONSTANTIN GRIGORE ("Rebusache")
Aurel Ştefan Alexandrescu, Dan Popa, Simona Păsărin, Simona Simzianu; telefon: 2036.

REVISTA PENSIONARILOR
Redactor şef: BRÎNDUŞA NICOLAE
Maria Antonescu, Dan Gheorghe, Elena Ghera

ŞEF COMPARTIMENT COMPUTERE: Cristina Chiţulescu
TEHNOREDACTARE COMPUTERIZATĂ 222.67.38: Mihaela Anghel, Maria Călin, Nicoleta Burtea, Eugen Maţotă, Cezar Munteanu, Doru Vintilă
DIFUZARE 222.66.28: Marian Anton, Gabriel Bumb, Cora Cioceanu, Marian Frunzeanu, Doru Iancu, Valerică Leon, Neculai Luchian, Marius Procopie, Nicolae Şerban
PERSONAL (2128): Adrian Boicescu
FINANCIAR-CONTABIL: Viorica Tudor, Elena Anghel, Gabriela Ionescu, Florenţa Tudor
ADMINISTRATIV (2128): Dan Mircea Popa, Marian Băicoianu; Liliana Creţu, Mariana Sănduleasa

Cititorii din străinătate se pot abona prin Societatea Comercială "Publicaţiile Flacăra" S.A.

TIPARUL: OMEGA PRESS INVESTMENT S.A.

Revista FLACĂRA utilizează informaţii furnizate de agenţia MEDIAFAX

Viața sub un președinte de regat

George Arion

Cecenia și petrolul

Eu, ca și mulți alții, mă dau de ceasul morții în legătură cu ce se petrece în Cecenia, îi țin pumnii lui Dudaev ca nu cumva să fie prins de ruși sau să fie victima unui atentat, a unui act de trădare, scriu în favoarea lui, îi admir curajul, răsfoiesc ziarele ca să aflu știri despre acest mare erou de azi al omenirii, urmăresc cu febrilitate la televizor orice veste despre țara pe care o visează, împreună cu tovarășii săi de luptă, fără nici o cizmă cotropitoare, constat eforturile slabe pe care le întreprind democrațiile occidentale în legătură cu situația din acea parte a lumii, mă întreb, sfâșiat lăuntric, ce oare se petrece în cancelariile unde se proclamă sus și tare că știrbirea drepturilor omului este inacceptabilă pentru ele, în acest asfințit de mileniu, și iată că descopăr în revista "Cuvîntul" nr.10, un articol semnat de Ioan Buduca, *Zonele de influență ale petrolului*, care spune răspicat:

Unde este punctul din care lucrurile se văd clar? Puțină lume din presa mondială știe povestea petrolului din Baku, ori, dacă există cunoscători ai acestui subiect, trebuie să tragem concluzia că ei sunt înțeleși să tacă. În SUA, pe la începutul anilor '70, a fost publicată o carte intitulată ***Petrolul.*** *Acolo este expusă povestea rezervelor petroliere din zona Baku. Acest punct strategic face parte din Azerbaidjan. Într-o seară, chiar și TVR a prezentat o hartă strategică a petrolului din Baku. O hartă care arăta conducta petrolieră ce pleacă din Baku și trece prin Groznîi, capitala republicii secesioniste Cecenia.*

Rezervele petroliere din zona Baku sunt atât de mari - în comparație cu restul rezervelor exploatabile ale lumii -, încât ele sunt strategice pentru întreg viitorul imediat al omenirii.

Devine clar pentru oricine, iată, de ce republica secesionistă Cecenia trebuia înfrântă cu orice preț: conducta ce trece prin Groznîi are o valoare supra-strategică pentru toți investitorii angajați în dezvoltarea exploatărilor petroliere din zona Baku. Cine sunt acești investitori? Sunt 12 mari consorții internaționale, cu capital mixt, majoritarmente american. Rușii au 10% din capitalul ce se derulează în această afacere, considerată de agențiile de presă drept "Afacerea secolului". Le-ar fi convenit americanilor o republică cecenă independentă?

Citesc articolul, îl recitesc, și dacă așa stau lucrurile, tot ce mi se întâmplă, tot ce ni se întâmplă, mi se pare o imensă batjocură la adresa idealurilor pe care le avem.

REZUMAT

● George Danielescu demisionează din funcția de vicepreședinte PNL, urmând să preia conducerea unei noi bănci.

● România se califică la Euro '96.

● RENEL anunță intenția de a se transforma în companie publică. Ceva ne face să credem că asta nu va însemna ieftinirea kilowattului.

● Conform proiectului Legii regimului actelor de stare civilă, părinții nu vor mai putea să dea orice nume copiilor.

● Doi tineri evrei profanează mormântul lui Yitzhak Rabin.

● Eugenia Moldoveanu e numită secretar de stat în Ministerul Culturii. Nimic despre scandalul financiar de la Operă.

● Mircea Chioștec trece de la PDSR la PSM. Marele fluviu își adună apele înainte de campania electorală.

● Gheorghe Funar îi sugerează lui Ion Iliescu să-și implice soția în politică.

● Roh Tae-Woo, ex-președinte al Coreei de Sud, este arestat sub învinuirea de corupție.

● Toate instanțele judecătorești din Brașov sunt recuzate din cauza neasigurării inamovibilității.

● Tot mai mare aglomerație în gruparea „Un viitor pentru România". Mai greu e cu prezentul.

● Congresmenii americani nu mai au voie să primească daruri. Cine are urechi de auzit?

● Un revelion în Grecia este mai ieftin decât unul la Predeal. Normal, ei n-au sarmale.

● Gh. Funar declară neconstituțională eventuala candidatură a lui Ion Iliescu.

● Explozie la Ambasada Egiptului din Islamabad (Pakistan): 15 morți, crater de 2,5 m adâncime și 4 m diametru. Atentatul e revendicat de o organizație islamistă.

● La Convenția Națională, în PUNR se conturează „aripa Suian". Ulterior realegerii ca președinte a lui Gh. Funar, Viorel Sălăgean cere organizarea unei Convenții Extraordinare, care să aleagă alt președinte, și îi acuză în termeni duri pe Gavra și Funar. Ulterior, anunță înființarea altui partid.

● Ex-comunistul Aleksander Kwasniewski câștigă alegerile prezidențiale din Polonia.

● Noi scumpiri: ouă, cafea, șampanie, televizoare.

● PNL - Câmpeanu lansează o ofertă de alianță către PUNR, PAC și PL '93.

● Conform „Evenimentului zilei", Petru Crișan e implicat în conducerea a 21 de firme comerciale. Normal, doar e ministrul comerțului.

● Acordul de pace de la Dayton pune capăt războiului din fosta Iugoslavie. Era și timpul.

● Dezbaterea din senat a prăbușirii leului se termină în coadă de pește, fără explicații credibile și fără a se întrezări vremuri mai bune.

(T.C.Z.)

Evenimente mari, evenimente mici

Premieră în Senat

Se strâng semnături pentru modificarea Constituției!

O inițiativă interesantă este pe cale de a se derula în Senatul României. Nu cu mult timp în urmă, parlamentarul PDAR Ioan Coja a încercat deschiderea unei căi pentru promovarea unui proiect de lege privind controlul asupra averilor. Intenția, de altfel bine argumentată, s-a izbit însă de o prevedere constituțională care stipulează că acestea se presupun a fi licite. Prin urmare, proiectul senatorului PDAR pornește de la premisa că unele averi au fost acumulate pe căi nelegale, principiu în contradicție flagrantă cu legea fundamentală a țării. Acest conflict între demersul unui parlamentar și Constituție este însă pe cale de a genera o premieră în politica românească. Ioan Coja nu s-a mulțumit cu această simplă și dezarmantă constatare și a deschis o listă de semnături pentru modificarea Constituției României. Până acum și-au dat acordul un număr de 40 de senatori, atât din opoziție, cât și din partidele ce asigură majoritatea parlamentară. Unul dintre susținătorii acestui demers este parlamentarul PNL Emil Tocaci: „Noi dezavuăm extremismul, dar suntem extremiști pentru că ne silim să asigurăm, ca antipod al totalitarismului, haosul. De această reacție profită escrocii. Noi acceptăm noțiunea de bani negri, ceea ce presupune obligativitatea controlului asupra unor averi. Selecția socială corectă este cea care face prosperă economia de piață. Dacă lăsăm escrocii, care au profitat de conjunctură, să-și facă jocurile, minimalizăm efectul benefic al economiei de piață". Nu știm în ce măsură argumentele senatorului liberal au convins plenul Senatului. Este de asemenea interesant de văzut dacă inițiativa de modificare a Constituției are vreo șansă să se materializeze, căci n-ar fi pentru prima oară când unii senatori semnează întru susținerea unui demers pentru ca la vot să se răzgândească. Poate că apropierea campaniei electorale va fi elementul care va transforma de această dată demersul cu pricina în succes.

RADU IOANID ■

Puls

Ne rămân singurătatea și sărăcia

Dispariția lui Corneliu Coposu reprezintă, cred eu, dispariția ultimului susținător din PNȚCD (convins și nu de circumstanță) al monarhiei, în general, și al Regelui Mihai, în special. Ba, aș îndrăzni să spun că o dată cu moartea lui Corneliu Coposu a murit și ideea alternativei monarhiei constituționale în rândul Opoziției (mă refer bineînțeles la liderii politici din opoziție și nu la electorat).

Delimitarea discretă a liderilor țărăniști de familia regală a fost sesizată, poate, doar de postul de televiziune Pro TV, care, la obișnuitul buletin de știri, a anunțat că, la plecarea din România, Regina Ana și Prințesa Margareta nu au fost conduse la aeroport decât de studenți! De altfel, nici nu ar fi singurul gest căruia, în condiții speciale, îi poți găsi scuze jenate sau mai bine spus jenante. Să nu uităm că, la 7 octombrie 1994, când Regele Mihai a fost întors din drum pe Aeroportul Otopeni, nu liderii țărăniști au fost prezenți acolo pentru a lupta împotriva purtării mitocănești a actualei Puteri față de rege (cu excepția senatorilor Ticu Dumitrescu și Șerban Săndulescu, veniți „ca simpli cetățeni") ci Dinu Patriciu, liderul PL '93, care nu este atât de regalist în convingeri, încât să susțină o monarhie constituțională. Semnificativ este că la acea vreme Corneliu Coposu se afla în Germania la tratament, ceea ce se pare că a diminuat atunci curentul monarhic în PNȚCD. Acum Coposu nu mai este și monarhismul diminuat va fi probabil eliminat discret, cu „politețe". Nici nu putem spune că nu este de înțeles, dacă ne gândim că 1996 este an electoral și că trebuie câștigate alegerile (deși nu așa vor veni la putere, dacă vor veni, cei din Opoziție). Dar diminuarea susținerii monarhiei și a Regelui Mihai, de către PNȚCD, ar însemna devierea de la politica lui Corneliu Coposu, în condițiile în care, iată, liderii țărăniști au afirmat că partidul nu-și va schimba linia politică impusă de marele dispărut.

Cert este că până la Congresul PNȚCD din ianuarie '96, în partidul lui Maniu, Mihalache și Coposu se vor desfășura lupte grele pentru preluarea puterii, iar linia partidului va fi păstrată sau va fi schimbată și în funcție de cine va accede la conducere. Sunt destui în PNȚCD care s-au săturat de intransigența morală imprimată de Corneliu Coposu și care doresc să găsească un compromis pentru a ajunge la guvernare. Desigur că nu este de condamnat o astfel de poziție, dar cred că trebuie să știi când să faci compromisul, cu cine să-l faci, în ce condiții și mai ales de ce să-l faci.

Moartea liderului țărănist a determinat abjecta înghesuială a celor care l-au înjurat și jignit timp de șase ani, ca să-și manifeste, *acum*, „admirația" pe care n-au avut-o pentru Coposu atâta vreme cât acesta era în viață. Corul oportuniștilor fără cel mai mic pic de rușine este format de către Bârlădeanu, Brucan, Verdeț, Surdu, Păunescu, Vadim Tudor și... cu voia dumneavoastră, ultimul pe listă, Zâmbitor Iliescu. Dar de ce să ne mai mirăm când, într-un editorial închinat memoriei lui Corneliu Coposu, Ion Cristoiu își exprimă neînțelegerea pentru cei care nu au fost de acord cu falsa tristețe a președintelui, ba, mai mult, își exprimă și admirația pentru articolul lui Adrian Păunescu în Vremea, dedicat, culmea insolenței, seniorului politicii românești?! Și asta, după ce cu o zi mai înainte același Ion Cristoiu îl condamna pe același poet și senator a cărui limbă este mult prea încărcată!

S-a spus despre liderul țărănist că a reprezentat normalitatea în politica românească postdecembristă. De fapt, pentru vremurile noastre, Corneliu Coposu a reprezentat anormalitatea politicii românești. Adevărul și cinstea nu sunt atributele politicienilor noștri.

De aceea, murind, Corneliu Coposu ne-a lăsat săraci și singuri.

RĂZVAN BUTARU ■

Rușine să vă fie!

Când a fost sincer Ion Iliescu?

calomnie: a vorbi pe cineva de rău; a spune lucruri neadevărate despre cineva, a discredita pe cineva în onoarea sau reputația sa.

dezinformare: a informa greșit; a informa intenționat greșit.

a jigni: a atinge pe cineva în onoarea sa, în demnitatea sa; a aduce un prejudiciu.

(Dicționar Explicativ al Limbii Române).

13 noiembrie 1995

Sub titlul „Președintele Ion Iliescu îl omagiază pe omul politic Corneliu Coposu", cotidianul guvernamental **Vocea României** publica pe prima pagină condoleanțele pe care șeful de la Cotroceni le transmitea familiei îndoliate. Spicuim din textul prezidențial: „Am primit cu mare durere vestea dispariției dintre noi a lui Corneliu Coposu, președintele PNȚCD, personalitate de primă importanță a vieții noastre politice, care a contribuit în mod esențial la reorganizarea unui partid cu îndelungate tradiții în România (...). Deși, după 1989, ne-am aflat deseori pe poziții diferite, am apreciat și respectat opiniile sale, eforturile comune pentru depășirea unor momente tensionate, pentru promovarea dialogului, atât de necesar astăzi, când viața politică este îndeobște sfâșiată de dispute și adversități (...)"

Septembrie 1992 - campanie electorală

Cuvintele de mai jos aparțin aceluiași Ion Iliescu:

„Ați văzut ce a scris (sic!) dl Coposu în interviul dat într-o publicație poloneză, preluat de ziarul **Libertatea?**

Că are liste negre deja făcute. Acum doi ani de zile, dl Braia vorbea de trei milioane de comuniști pe care urma să-i lichideze. Dl Rațiu a fost mai modest, se referă la două până la trei sute de mii...

Acum dl Coposu se referă la 2000-3000".

Tot atunci Ion Iliescu spunea în fața locuitorilor dezinformați ai satelor că „Liga pentru Apărarea Drepturilor Omului (LADO) a fost înființată de - Corneliu Coposu"!

Abjecta fățărnicie

Spicuim din „Comunicatul PRM la trecerea în veșnicie a senatorului Corneliu Coposu, președintele PNȚCD":

„PRM deplânge dispariția, după o lungă și grea suferință, a celui ce a fost senatorul Corneliu Coposu (...). Ne-a unit un incontestabil numitor comun: dragostea adâncă pe care am nutrit-o atât noi cât și Corneliu Coposu, de vreme îndelungată, față de acel gigant al Istoriei Naționale, care a fost unul dintre artizanii României Mari, Iuliu Maniu (...).

Fie ca și din această moarte clasa noastră politică să înțeleagă adevărul că o adversitate de idei și de doctrine nu trebuie împinsă până la patimi absurde, fiindcă iată cât de trecători suntem (...)".

Reproducem acum câteva pasaje, epitete și expresii pe care revista **România Mare**, condusă de C.V.T., le adresa aceluiași Corneliu Coposu: „fantom boy"; „Nu se mai dădea plecat pungașul"; „Îi plăcea la nebunie cum ciripea Securității între 1947 și 1990"; „Bietul moșneag, după ce a driblat-o puțin pe doamna cu coasa, a nimerit între ziariști cu cleștele"; „întoarcerea ayatolahului țărănist". (**România Mare,** nr. 229, pag. 2).

P.S. Insulta și calomnia sunt pedepsite de Codul Penal. Ion Iliescu este șeful statului, iar Vadim Tudor - senator. Se putea oare mai rău decât atât?

RĂZVAN DUMITRESCU ■

Necrologul leului

Miting de doliu la Senat

■ Groparul Văcăroiu a aburit asistența

Deprecierea cursului leului a generat discuții pe această temă în Senatul României. Cu alte prilejuri, asemenea dezbateri ce presupun confruntarea dintre majoritatea care guvernează și Opoziție s-ar fi desfășurat într-o atmosferă tensionată. Acum însă ambele tabere au dat dovadă de un calm deosebit. De aceea și concluziile pe care noi le-am tras sunt mult mai consistente. Ce-i drept, nu putem ști cu ce impresie s-au ales parlamentarii. Nicolae Văcăroiu a șters-o englezește imediat după „magistrala" sa cuvântare. Au rămas să dea socoteală guvernatorul BNR, Mugur Isărescu, și ministrul finanțelor, Florin Georgescu.

Se cuvine deci să prezentăm și să analizăm câteva dintre argumentele primului-ministru.

● „Deficitul net de 380 milioane dolari nu înseamnă nimic pentru o economie ca a României, chiar la nivelul actual" - spunea Nicolae Văcăroiu. Dar tot domnia sa recunoaște că acest deficit nu este în întregime acoperit de finanțarea externă.

● În opinia primului-ministru, căderea leului a fost generată de creşterea spectaculoasă a importurilor de bunuri de consum, uz casnic şi folosinţă îndelungată. „Sunt importate o gamă de produse în care România avea tradiție" - spunea Nicolae Văcăroiu. Din exprimarea domniei sale se deduce clar că acum nu mai are tradiție. Pentru a impresiona asistența, premierul ne oferă și cifre: s-a importat în valoare de 80 milioane dolari încălțăminte, în valoare de 70 milioane dolari confecții și în valoare de 60 milioane dolari... banane. Și chiar dacă la banane n-am avut tradiție, tradiționalul comportament al dlui Văcăroiu, atunci când este pus să dea socoteală, s-a manifestat plenar, și cu această ocazie. Domnia sa vorbește acuzator de importuri, dar nu s-a referit deloc la cauzele care le-au generat. Este de presupus că cei care realizează aceste importuri au un profit. Adică marfa lor se vinde, ceea ce înseamnă că are căutare, că piața o cere. De ce nu este în stare producția internă să acopere acest necesar, locatarul de la Palatul Victoria ezită să ne spună, pentru că ar trebui să se refere la responsabilitățile ce-i revin în legătură cu bunul mers al economiei naționale.

● În opinia primului-ministru, vinovate de dezastrul leului se fac și casele de schimb valutar. „Piața neagră a caselor de schimb" a fost o sintagma des folosită de Nicolae Văcăroiu cu acest prilej. Ceea ce uită să spună dl Văcăroiu este că aceste case de schimb au o pondere de 10% pe piața valutară. „A spune că sub 10% din piața valutară poate conduce la deteriorarea leului este un nonsens economic sau o glumă. Sau leul e atât de slab încât dacă câteva case de schimb fac speculații, moneda cade!" - remarca senatorul PNȚCD Radu Vasile.

● Tot Nicolae Văcăroiu se laudă că datoria externă efectiv trasă de guvern este de doar 3,6 miliarde dolari. Nu suflă însă un cuvințel despre creditele garantate de stat care în orice economie se adaugă la aceeași datorie. Rezultă deci 5,3 miliarde dolari. Una peste alta, dezbaterea cu pricina ne-a arătat încă o dată în plus cât preț se poate pune pe afirmațiile celor ce ne conduc.

Să auzi și să nu crezi

Un gropar fericit

● "Creşterea economică a României e prea ridicată comparativ cu ceea ce s-a înregistrat în jur" - așa justifică Văcăroiu deprecierea leului!

● Toate aceste boutique-uri care există în România nu prea mor (din ciclul: regretele unui prim-ministru)

● Îmi cer scuze că n-am la mine câteva date statistice ca să vă arăt care e evoluția importului de mărfuri (tot Văcăroiu)

● Tot primul-ministru deplângea faptul că nu avem încă o lege a contractelor între părți. Întrebat fiind: "De ce nu o avem", răspunsul a fost pe măsura capacităților celui care ocupă înalta funcție de la Palatul Victoria: "Pentru că trebuie s-o facem!"

Florin Georgescu, ministrul finanțelor, supranumit de un cotidian de mare tiraj „Fantele", este autorul fițelor cu Bugetul de Stat.

În decursul anilor, Bugetul de Stat a trecut prin fel de fel de peripeții. Ba nu era depus la Parlament în termenul prevăzut de lege, ba se modificau anexele acestuia într-o asemenea manieră încât curioșii să nu-și dea seama de paguba imensă subvenționată de executiv.

Și în acest an cu Bugetul de Stat se întâmplă lucruri ciudate. Acesta a venit în Senat fără... anexe, deși guvernul era obligat să asigure accesul fiecărui parlamentar la aceste informații! Așadar, absurdul continuă într-un ritm debordant. **(R.I.)**

După aproape două ore de dezbateri, dorind să mai spele câte ceva din păcatele guvernării, senatorul PDSR Vasile Văcaru se întreba retoric: "Ce înțeleg alegătorii din ceea ce aud?" Să fim oare chiar atât de tâmpiți, stimabile?

"Din surse sigure aflăm că acum se modifică datele statistice privind evoluția economico-socială din anii 1991 și 1992 astfel încât baza de comparație pentru istorice realizări ale guvernului Văcăroiu să fie cât mai redusă" - atrăgea atenția senatorul PD Cristian Dumitrescu. Domnia sa făcea trimitere la povestea unui președinte de CAP care "se lăuda că a pornit de la zero și a ajuns la dublu".

În ajutorul onor Guvernului României a sărit și senatorul (evident PDSR) Nicolae Senciuc. Ne-a "vorbit" de "împlenirili" cabinetului și a făcut trimiteri la proverbe: "Înțelepciunea poporului nostru spune că la pomul lăudat... Nu, pardon! La pomul cu roade se aruncă cu pietre." Deşi a vorbit mult, mare lucru nu am înțeles pentru că omul este, așa..., ceva mai special. Până și stenografa Senatului s-a oprit din lucru când vorbea cel din fotografie.

Pagină realizată de RĂZVAN DUMITRESCU ■

Reportaj cu o capră legată de "Coloana infinitului"

■ sau despre ce se întâmplă când legile se bat cap în cap

Un badea Gheorghe, de prin Ardeal, îmi spunea, mai în vară, că "ăştia cu Parlamentul ar cam trebui s-o lase mai moale cu legile şi să pună osul la treabă. Că atâtea legi ce le tot fac, de musai c-o să se încalece unele peste altele şi nu ne-or folosi la nimic". Atunci mi-a cam venit a zâmbi, azi îmi cam vine a zice că badea Gheorghe avea dreptate. Legile au început să se cam încalece. La Târgu Jiu, lângă "Coloana infinitului", există o bucată de pământ cu doi proprietari: fraţii Antonescu (după Legea fondului funciar, cel puţin) şi primăria oraşului (după Legea 127/1992, conform căreia terenul amintit face parte din mediul ambiant şi de protecţie al unui bun de utilitate publică şi de interes naţional).

I-au scos şi dinţii, că erau din aur!

Tatăl fraţilor Antonescu, Ilie Dumitriu Antonescu, a fost negustor. În 1946, autorităţile vremii i-au închis vadul comercial, fără prea multe explicaţii. În 1950 a fost omorât de comunişti, la drumul mare, pe motiv că era chiabur şi suspect de "activităţi subversive". Ilie Antonescu "şi-a trădat" ţara cu căruţa. Era în noiembrie şi omul îşi strângea fânul de pe câmp. Gospodăria lui, din comuna Berbeşti, judeţul Vâlcea, încă nu fusese călcată în picioare. Cei de la sfatul popular i-au ţinut calea şi l-au înghesuit, cu căruţa, în curte. Cică auziseră ei că în fân e ascunsă băutură. L-au ţinut acolo, până să se întunece, fără ca cineva să caute în carul cu fân. Apoi i-au zis să plece, că s-au săturat de el! Pe întuneric şi pe drumurile desfundate, cu noroi şi gropi, caii de-abia mai trăgeau. Primarul comunei, Petre Drăghici, însoţit de un alt "activist al groazei", s-a pus pe urmele lui Ilie Antonescu. Spre ieşirea din Berbeşti, cei doi l-au omorât pe "duşmanul de clasă". I-au zdrobit capul, cu un mai de lemn, ca la şarpe. Apoi i-au scos dantura, că doar era din aur. După înmormântare, familia Antonescu a deschis proces de crimă. Cazul s-a judecat la Horezu-Vâlcea şi la Craiova (deşi s-a făcut recurs la Bucureşti). Primarul Petre Drăghici a fost condamnat la trei ani de închisoare şi amendat cu 5.000 lei, doar pentru că a urmărit victima. Deşi a avut zeci de martori, familia Antonescu nu a putut dovedi omorul.

În 18 ianuarie 1955, notarul George Oscar Popescu a legalizat un proces-verbal cu toată moştenirea familiei Antonescu. Poziţia 5 se referă la terenul aflat acum în zona de protecţie a „Coloanei infinitului": "Una bucată de pământ în suprafaţă totală de aproximativ 3800 mp, situată în oraşul Târgu Jiu, strada Tudor Vladimirescu, peste drum de casele defunctului..." Acest teren a fost luat de primăria oraşului Târgu Jiu, în 1965, pe motiv că este numai bun de un parc pentru copii. După vreo zece ani, în locul cu pricina au apărut o parcare şi un WC, făcute la mare mântuială.

Soţii Antonescu şi casa construită de ei

Fraţilor Antonescu li s-a zis şi că ar fi frumos să doneze acest teren în cinstea lui Brâncuşi. Or să fie daţi în ziare, cu poze, toată ţara o să ştie ce gest frumos au făcut ei. La o astfel de idee proprietarii s-au chiar înfuriat. "Adică noi să facem un cadou Statului, după ce am fost persecutaţi, ani în şir, pe motiv că tata era chiabur. Ne trezea Securitatea, în miez de noapte, la armată n-am avut loc decât în mină, ne-au pus cote şi de lapte, deşi n-aveam nici o capră măcar. Adică ăştia chiar ne cred proşti? Ce, memoria lui Brâncuşi îi doare pe ei de vreme ce în jurul «Coloanei infinitului» e o ţigănie şi o groapă de gunoi?"

E al tău, da' nu ai voie!

Fraţii Vasile şi Mitu Antonescu locuiesc în casa părintească ridicată în 1898, în Târgu Jiu, strada Tudor Vladimirescu nr. 25. Amândoi sunt pensionari şi trăiesc cel puţin modest. Primul a fost şofer pe maşini mari, la ISAIA, iar al doilea s-a pensionat ca tehnician ITA. Ei spun că s-au bucurat de legile postrevoluţionare şi au crezut că, uite, dom'le, a venit şi vremea să avem dreptatea în buzunar. Drept urmare, în baza documentelor de la Arhivele Statului, au deschis proces de moştenire. Prin sentinţa civilă nr. 6802/6.09.1994, Primăria Târgu Jiu era obligată să restituie terenul amintit proprietarilor de drept: "... obligă pârâta să lase în deplină proprietate şi liniştită posesie reclamanţilor o suprafaţă de teren de 3485 mp, cu dimensiunile..." Primăria Târgu Jiu nu s-a prezentat la proces şi nu şi-a exercitat dreptul la apel. Astfel că, din 16 noiembrie 1994, sentinţa a rămas definitivă. Deci fraţii Antonescu au de-acum act de proprietate pentru pământul de lângă "Coloana infinitului". Au plătit impozit, s-au uitat ce batjocorit este terenul, da' mai mult nu au voie să se bage.

Hăulitul şi miliardul

Prin adresa nr.324/18.05.1995, Complexul Naţional Constantin Brâncuşi din Târgu Jiu îi înştiinţează pe fraţii Antonescu că terenul deţinut de ei, cu acte în regulă, nu-i vorbă, face parte din mediul ambiant şi de protecţie al "Coloanei infinitului", declarată bun de utilitate publică şi de interes naţional. Terenul va fi expropriat pentru utilitate publică, tot cu acte în regulă, şi plătit proprietarilor, pe bază de negocieri. Aşa că fraţii Antonescu s-au îmbrăcat frumos şi au mers la "negocieri" cu directorul general al complexului Brâncuşi, doctor Ion Mocioi - şi senator PRM, cu voia dumneavoastră. Dom' senator i-a luat frumos, că aşa a fost să fie, că terenul ăsta are doi proprietari, "adică Statul şi dumneavoastră", dar trebuie să înţelegem... Mă rog, una peste alta fraţii Antonescu au priceput că terenul este al lor după lege, da' nu au voie să facă nimic pe acolo. N-au decât să-şi vândă moştenirea, de voie, de nevoie, Complexului Brâncuşi. Şi dacă ar fi aşa tot s-ar chema că-i bine. Numai că fraţii Antonescu au altă părere: "Pe ăştia îi doare direct în cot de Brâncuşi, ei vor doar să pună mâna pe teren, că e bun. Dacă i-ar fi interesat Complexul Brâncuşi, n-ar fi trântit acolo un WC mai mare decât «Coloana infinitului», plin de mizerii şi n-ar fi dat autorizaţie de funcţionare pentru o bodegă în care se adună ţiganii, la băut şi hăulit".

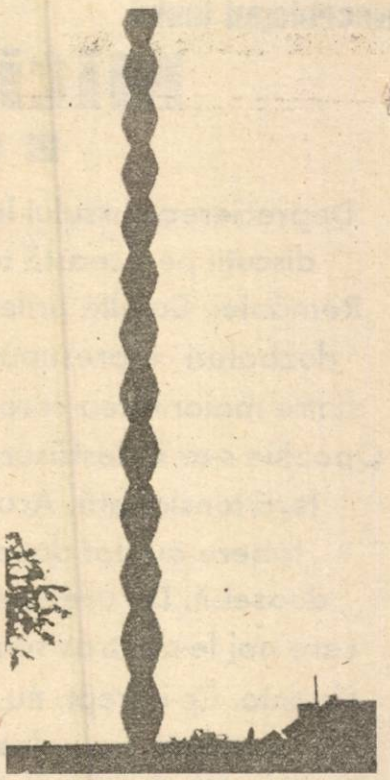

Negocierea preţului pentru terenul de lângă "Coloana infinitului" nu a fost prea lungă. Fraţii Antonescu au cerut nici mai mult, nici mai puţin decât 1.045.500.000 lei. "Cumpărătorii", de la senator până la primar şi mai departe, au rămas cu gurile căscate. N-au mai putut decât să spună că trebuie să-şi consulte forurile superioare, că ăsta e preţ, nu glumă. Şi din luna mai se tot consultă, fraţii Antonescu nu au primit nici un răspuns. Aşa că stau şi se uită la terenul lor, cu legea în buzunar, fără să se poată atinge de vreun fir de iarbă. Culmea este că, în urmă cu vreo lună, proprietarii au fost ameninţaţi cu o amendă drastică, pe motiv că terenul arată jalnic, plin de gunoaie. Inginerul Feroiu, trimis al Primăriei, le-a spus fraţilor Antonescu să facă şi curăţenie de vreme ce sunt proprietari. Că nu i frumos ca lângă "Coloana infinitului să duhnească WC-ul şi să scurme porcii prin grămezile de gunoi.

Terenul de lângă "Coloana infinitului", cu doi stăpâni, arată cam aşa: un rest de parcare, cu gropi şi buruieni, un WC public, dărăpănat, pe post de groapă de gunoi şi cu pereţii mâzgăliţi cu obscenităţi, o bombă numită "Bufetul Coloana infinitului", cu băuturi proaste şi scandal cât cuprinde. Din peisaj mai fac parte porci, curci, câini şi alte găşte. Localnicii spun că astă-vară cineva şi-a legat capra chiar de "Coloana infinitului", ca să pască în voie. Joia, de la orele 11.30, pe terenul amintit este târg de ţigani şi de cai. Rozalia Malageac, proprietara bufetului, o ţigancă spurcată la vorbă, i-a ameninţat pe fraţii Antonescu, de mai multe ori, când cu moarte subită, când cu un foc pe casă, de le piere tot neamul. Că asta-i bună, după ce şi-a făcut ea bufet s-o bată unii la cap, cu proprietatea!

LILIANA PETRUŞ ■

Cine îi handicapează pe handicapați

Revine epoca de aur

În România, handicapații nu au existat oficial sub regimul lui Gheorghe Gheorghiu-Dej sau Ceaușescu. În Dicționarul Enciclopedic Român din 1964 nu apar cuvintele handicap, handicapat. Abia în 1975, Dicționarul Explicativ al Limbii Române recunoaște de o manieră „sportivă" pe unul dintre ele: „handicap, handicapuri, s.n. 1. Avantaj acordat unui concurent mai slab. Totalitatea punctelor prin care o echipă a fost pusă în inferioritate de echipa adversă. 2. Fig. Greutate, piedică intervenită în munca cuiva". Lăsând vorba la o parte, persoanele handicapate au trecut prin școli speciale, și-au purtat crucea de pe o zi pe alta și imediat după decembrie '89 au fost protagoniștii unui boom mediatic. Protagoniști e un fel de a spune, pentru că au fost alături de copiii bolnavi de SIDA mai mult figuranții care au adus României munți de ajutoare și bani din străinătate.

Cu ce s-au ales ei în aproape șase ani de „tânără și firavă democrație", ca să folosim o sintagmă diplomatică la modă, ce i-a apucat în ultimul timp de protestează și de ce ajung să-și caute dreptatea prin tribunale rămâne de văzut în cele ce urmează.

Puțină istorie

Primii doi, trei ani ai noului regim de la București au adus pentru persoanele handicapate recunoașterea oficială a statutului lor, înființarea Secretariatului de Stat pentru Handicapați și două legi organice: Legea 53/1992 privind protecția specială a persoanelor handicapate și Legea 57/92 privind încadrarea lor în muncă. Prima lege i-a transformat brusc în persoane invidiate, datorită scutirii de impozit, astfel că medici, funcționari din administrația de stat sau chiar demnitari, care nu aveau certificat de revoluționar, s-au grăbit să își scoată certificat de handicapat. Cea de-a doua, fiind ignorată, face ca handicapații să îngroașe rândurile șomerilor.

În următorii ani, s-a auzit tot mai des că handicapații strică „imaginea României în lume" și că vinovată de această stricăciune este presa: cea străină și „o anumită parte" a celei din țară. La fel de des am auzit vorbind că „perioada de tranziție e dublată de o puternică componentă de protecție socială".

Despre handicapați a început să se vorbească din ce în ce mai puțin, până când uitarea i-a acoperit. În atenția fiecăruia, locul lor a fost luat de cerșetorii și copiii care cântă prin metrou, de afaceri sau de grija zilelor dintre salarii și indexări.

Cuvântul handicapat dispare iar din limbajul oficial

În 1993 Guvernul României, prin Ordinul 217, înlocuiește termenul de handicapat prin misterioasa sintagmă „persoane cu nevoi speciale". Câteva asociații neguvernamentale protestează la adresa acestei schimbări, pentru că folosirea noii titulaturi duce la nerespectarea articolului 46 din Constituția României, a Rezoluției ONU 37/47 din 1975 privind drepturile persoanelor handicapate, a programului mondial de acțiune în favoarea persoanelor handicapate inițiat de ONU și OMS și, practic, la anularea celor două legi postdecembriste în domeniu.

În 1995, Secretariatul de Stat pentru Handicapați devine peste noapte Secretariatul de Stat pentru Protecția Specială a Persoanelor cu Handicap. Șeful nou-botezatului departament, domnul secretar de stat Dumitru Magherescu, ne lămurește spunând că „schimbarea aceasta a survenit ca urmare a faptului că vechea titulatură nu reflecta în întregime obiectul de activitate al secretariatului, care este acela de a acorda protecție specială persoanelor cu handicap".

Dacă eliminarea termenului de persoană handicapată din limbajul de zi cu zi cere probabil destul timp ca să nu bată la ochi, iată că a apărut o scurtătură birocratică.

Circulara

Purtând antetul Ministerului Muncii și Protecției Sociale, al Direcției generale de asigurări sociale și pensii și al Institutului național de expertiză medicală și recuperare a capacității de muncă, Circulara este înregistrată cu numerele (?)206 și 207 pe 31 martie 1993. Este trimisă către Oficiile de expertiză medicală și recuperare a capacității de muncă din țară și spune în primele rânduri că s-a născut „ca urmare a analizei ce a avut loc în ziua de 4.02.1993 la sediul Guvernului, referitoare la problematica Legilor nr. 32/1992 și 57/1992, precum și ca urmare a discuțiilor pe aceeași temă avute cu șefii oficiilor". Cu fila a doua încep să apară niște chestii destul de ciudate: „S-a dispus ca într-o perioadă de 2-3 luni toți beneficiarii de certificate să fie reexaminați de către organele emitente", iar pentru aceasta „s-a avut în vedere faptul că certificatele emise în baza celor două legi sunt revocabile". Conform circularei, „revocarea se face de către organul emitent, din oficiu sau la cererea unei terțe persoane", urmând ca ea să se comunice „după emitere persoanei în cauză". Mai mult, se spune că Institutul național de expertiză medicală „poate cere organului emitent revocarea certificatului", eventual la solicitarea „organelor teritoriale de expertiză".

Aceeași Circulară pusă pe „revocare" stabilește că deciziile pot fi contestate numai în temeiul Legii contenciosului administrativ, „doar de persoanele în cauză". Urmează mai multe paragrafe aberante, potrivit cărora comisiile pot solicita Institutul pentru revocare înainte de a emite certificatul, metodă „prin

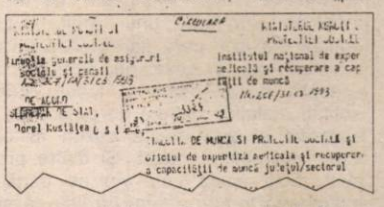

care se soluționează contestațiile în termen", iar „retragerea calității de persoană handicapată (...) se materializează (...) printr-un nou certificat împotriva respingerii".

Dacă ar fi să ne luăm după paragraful C, solicitanții sunt „trimiși", nu se spune de cine, „pentru a obține drepturile prevăzute în legi", iar comisiile de expertiză trebuie să scoată „concluziile medicale care vor cuprinde datele subiective, obiective". Apare și un alineat special pentru „certificate prin care se atestă calitatea de persoană handicapată pentru scutirea de impozit" și în acest caz Circulara devine grijulie: „Trebuie să se țină seama de natura handicapului, intensitatea tulburărilor funcționale pe care le generează, solicitările profesionale, respectiv integrarea și adaptarea la locul de muncă". Se specifică faptul că certificatele pot fi de atestare și neatestare (?) a calității de persoană handicapată și se precizează că certificatele capătă „termene de valabilitate de 6-12 luni și niciodată permanent" și că „nu pot fi examinați pentru obținerea de astfel de certificate persoanele cu statut de șomer sau care se află în incapacitate temporară de muncă de durată".

Această Circulară nu a fost semnată de secretarul de stat abilitat, Dorel Mustățea, nu a fost publicată în Monitorul Oficial, deci juridic nu există, se pare că este opera directorului general, economist Paula Apătean, și a profesorului doctor Nicolae Sirjita și este transpusă în practică în toată țara. Din cauza ei cele două legi privind protecția handicapaților sunt ca și cum n-ar fi.

Noul statut: handicapat cu jalba în protap

Pentru că Circulara prevede că eventualele contestații trebuie să parcurgă un traseu atât de complicat încât există riscul ca certificatele de handicapat să expire între două vizite medicale, din ce în ce mai multe persoane recurg la o altă variantă. Ele atacă în instanță deciziile comisiilor în baza Legii contenciosului administrativ.

Plângerile, sesizările și cererile de ajutor au început să curgă în toate direcțiile. Doar în Intrarea Cpt. Preoțescu nr. 3, ap. 3, la sediul Asociației Umanitare Bernadette, au ajuns vreo trei sute: peste 150 de persoane cărora li s-a refuzat certificatul pentru că au depășit limita de vârstă potrivit Circularei, alte 50 sunt frustrate de drepturi pentru că au fost încadrate într-un grad de handicap inferior, peste 30 de persoane angajate ca însoțitor care nu au primit nici un drept. Alte motive pentru care handicapații sunt purtați pe drumuri sunt câte un petic de pământ aflat în posesia lor, recalculări de pensii, alocații pentru copii, ajutor social, medicamente care nu se găsesc și gratuități care nu se acordă, refuzuri ale Romtelecom de a instala posturi telefonice. Lista poate continua aproape la nesfârșit, mai adăugăm doar că persoanele care se pensionează la limită de vârstă își pierd automat certificatele de handicapat.

Toate acestea se întâmplă datorită unor funcționari publici care gândesc, poate, că așa va scăpa „imaginea României" de handicapați și de bolnavii de SIDA care, mai nou, sunt și ei considerați persoane handicapate.

LUCI ȘTEFANOVICI ■

Câteva cazuri-limită

Ficău Cristina din Luizi-Călugăra. I s-a refuzat cererea de expertiză medicală și nu mai beneficiază de protecție specială. În 1994, cabinetul de expertiză medicală a constatat pierderea capacității de muncă total sau în cea mai mare parte.

Olălău Anica din Feneș, cu capacitate de muncă pierdută total. Deși are certificat cu valabilitate permanentă, de doi ani așteaptă să fie ajutată pentru a-și procura un cărucior.

Ciolacu Stela din București. Comisia îi revocă certificatul pe motiv că este pensionată medical.

Buleandră Elena din Mitreni. Are o pensie de 14.000 de lei, iar dosarul i-a fost refuzat pentru că a depășit vârsta de 60 de ani.

Vesa Ecaterina, comuna Macea. Nu are pensie, dar are un petic de pământ și capacitatea de muncă pierdută în cea mai mare parte. Deși are dreptul, nu beneficiază de protecție specială.

Stredie Nicolae din Brăila. Din același motiv, are bronșită cronică, ulcer gastric, operat cu rezecție gastrică, hepatită cronică persistentă, crize comițiale, hipertiroidie și altele pe lângă ele, a dat în judecată comisia ce l-a expertizat pentru a-și obține drepturile. Cazul se judecă la Galați, număr de dosar 2095/1995.

Rugăciune î unei cruci

● Exorcistul acasă la el. ● Spiritele morților cutreieră Bucureștiu ● Ofensiva diavolului. ● Cine deschide poarta către lumea de di orașului inundat de energii malefice. ● O cruce de fier p ● Crede și vei fi ajutat. ● Atenție la

Alungătorul de spirite

Pe Bulevardul **1 Mai** din **București,** dincolo de Piața Domenii, pe partea stângă, e casa lui. Are un câine alb și simpatic, care latră mult și care nu mușcă niciodată. Traversezi curtea și, în spate, descoperi o scară abruptă, urci, și o iei la dreapta. El e un personaj misterios, așa cum stă bine unui expert în probleme oculte. Ziceam că i se spune **Exorcistul.** Poate ar fi timpul, de data aceasta, să-i dezvăluim adevărata identitate. Îl cheamă **Mihai Georgescu** și e un tehnician care a terminat psihologia, care vorbește răspicat, care poartă ochelari, care gesticulează puțin, măsurat, care emană un fel de echilibru, o stabilitate dificil de explicat în vorbe. El este cunoscut în anumite medii pentru performanțele sale, el poartă un soi de aură de... luptător împotriva entităților malefice de orice fel și... mă rog, toate acestea sunt poate o impresie.

E o cameră oarecum obișnuită, cu mobilier greu, vechi, întunecat, în mijloc se află o masă rotundă și mare pe care

sunt așezate cărți și mai ales obiecte ciudate pentru un ochi de neinițiat. E un cristal uriaș mai ales, un crucifix, o candelă alături de „Călătoriile în lumea de dincolo" a lui **Culianu**, o Biblie, o cutie cu două bile de oțel, și în timp ce observi toate acestea el se așază pe un scaun invitându-te și pe tine. Poartă un chimono colorat în alb și negru, iar pe piept crucea perfectă adusă din **Tibet,** protectoare, își aprinde o țigară și așteaptă o întrebare în timp ce tu observi afișele de pe pereți reprezentând punctele energetice ale corpului omenesc, icoanele, piramida de sticlă așezată undeva în spatele lui sub care este pus un obiect.

Discuția curge singură, de la sine, cu voce joasă, sunt anumite lucruri despre care nu poți, nu trebuie să vorbești cu voce ridicată. E o meserie dură, aceasta pe care el o face pentru că așa s-a întâmplat, și dacă poate fi numită meserie... El nu ia bani niciodată pentru ceea ce face, e ca un fel de... călugăr, poftim, un călugăr în civil, e un luptător pe cont propriu împotriva acestor... entități, șiii... lucrurile acestea nu se fac așa, oricum, trebuie mai întâi să știi ceea ce trebuie să faci și apoi să ai și puterea de a face. El se antrenează pentru asta, se pregătește aproape ca un sportiv, ca un... Preoții nu fac asta, el nu se limitează la rugăciune, el îmbină cumva percepția extrasenzorială cu credința. A face exorcizări e un lucru riscant în care credința e o condiție absolut necesară. Credința absolută în Dumnezeu și credința în propriile puteri. Exorcizare nu înseamnă neapărat izgonirea unui diavol, pentru că asemenea cazuri sunt extrem de rare, exorcizare poate să însemne alungarea unui spirit, a unei entități malefice care parazitează un om sau un loc, o casă de exemplu, iar aceasta nu e deloc o joacă. Există entități malefice extrem de puternice, de agresive și sunt multe cazuri în care exorcistul este... atacat. Și dintre preoți sunt mulți aceia care nu se bagă la asemenea treburi pentru că știu că sunt slabi și fără experiență.

Atacul forțelor răului asupra lumii

Puțini înțeleg ceea ce se întâmplă, spune domnul **Mihai** aprinzându-și o nouă țigară. A descoperi răul nu e numai o chestiune de tehnică, ci și una de inteligență, și, de ce nu, de cultură. A recunoaște o formă malefică presupune să deții informația întâi și aici el face o paranteză în care explică rolul instrumentelor sale: **bagheta radiestezică, ansa, pendulul de cuarț. Instrumentele nu valorează nimic fără capacitatea omului de a le mânui, fără puterea lui de concentrare.** Pentru a lupta împotriva unei entități malefice, care este o formă energetică, trebuie să folosești tot mijloace energetice. **Crucea,** de exemplu, este mult mai mult decât un simplu obiect cu valoare de simbol, ea este un aparat care focalizează anumite energii pozitive și ea era cunoscută cu mult înaintea apariției creștinismului. Același lucru se petrece cu **cristalele** și mai ales cu **corpul omenesc.** Acesta este de fapt cel mai fabulos instrument energetic și mijlocul cel mai puternic de care se folosește un exorcist. Și dacă există semne încărcate cu energii pozitive, în același fel anumite forțe lucrează cu simboluri și cu aparate încărcate negativ. Aceste energii malefice pot fi măsurate și chiar fotografiate. Atât numai că lumea nu cunoaște aceste simboluri și nu știe să se protejeze de ele.

Exorcistul vorbește altfel acum, peste cameră plutește un fel de abur, el gesticulează într-un fel anume vorbind despre subiectul care îl interesează cel mai mult. Iată, spune el, numărul și însemnele diavolului, care este entitatea malefică supremă, sunt aproape peste tot, în ziare și pe firmele unor instituții, în reclame și pe tricouri, și oamenii nu știu să le recunoască, nu știu că se lasă însemnați. El îmi arată sigla Băncii de Comerț Exterior și pentru întâia dată mă prind stupefiat că sigla este un 666 stilizat rudimentar, îmi arată reclama unui ceas pe care, ca să-l cumperi, trebuie să plătești 15.999 de lei și pe care este scris un vechi nume al lui **Scaraoțchi, Mamon,** și îmi mai arată însemne uluitoare pe prospecte de medicamente, pe vizele de Germania, pe ambalajele de nu știu ce, așa scrie în **Biblie,** zice, că oamenii vor fi însemnați cu numărul **fiarei** și puțini se prind că lucrul acesta a început să se întâmple. Simbolurile lui sunt peste tot și aceste simboluri sunt radiante de energie malefică. Sunt oameni care se îmbolnăvesc de boli necunoscute și care se vindecă dacă se duc la biserică, zice el, în timp ce mie mi se pare că scenariul halucinant al cuceririi lumii de către diavol pare real, vom face niște probe, uite, o să îți arăt cum stau lucrurile și o să te convingi. De ce crezi, zice el, că celor care au murit în mod violent, li se pune o cruce de fier? Habar n-am, zic, ei, oamenii, pun cruce de fier pentru că așa se obișnuiește, dar, în realitate, o cruce de fier reprezintă un dispozitiv energetic care împiedică spiritul neliniștit să bântuie. Fierul intervine cumva în câmpurile energetice, el are un rol. Crucile satanice cele mai puternice au o margine de fier, au muchii de fier pentru a avea o putere crescută. Uite, la mormântul lui Ceaușescu mai întâi a fost pusă o cruce de fier care mai există și acum. O cruce cu capătul de sus liber, deschis. Apoi, cineva s-a obosit să sudeze pe capătul liber un capac de metal pentru a închide crucea. Curios, nu? Există oameni care sunt inițiați în astfel de lucruri și care folosesc simboluri malefice în anumite scopuri. Biroul lui Stalin era așezat pe o structură metalică în formă de octogon care avea menirea de a-l proteja de anumite atacuri de această natură, iar vrăjitoarele aveau un semn de protecție împotriva forțelor întunecate pe care le invocau, tot în formă de octogon. Bisericile au interiorul turlei în asemenea forme.

Lucrul cel mai important pe care l-am aflat în toiul acestei discuții a fost următorul: că în București, și nu oriunde, ci în plină inimă a sa, se află plantate anumite dispozitive malefice puse de către nu se știe cine cu anumite scopuri. Am fost sceptic, iar domnul **Mihai** a încercat să facă o demonstrație. Parțial a reușit. Restul de scepticism care a rămas se datorează greutății cu care oamenii obișnuiți acceptă asemenea lucruri halucinante, desprinse din scenariile unor filme de clasa a treia.

O cruce satanică în Piața Romană

E noapte și e frig. În mijlocul pieței se află obiectul incriminat, luminat bizar de becurile portocalii ale străzii. Dacă o cruce satanică este o cruce incompletă, ruptă, sau căreia îi lipsește un element, atunci, fără nici o îndoială că lucrul

în fața de foc

l. ● Crucile sunt aparate energetice. ncolo. ● O idee tulburătoare: centrul entru spiritul lui Ceaușescu. Mamon.

esta este exact contrariul a ceea ce re. E o placă făcută dintr-un fel de armură neagră, mare, ca un T răsturt și cu brațele egale. E de fapt o uce fără picior pe care scrie „glorie artirilor noștri" sau cam așa ceva. rucea gravată pe obiect nu mai are ci o importanță, zice exorcistul privind biectul. În spatele acestuia se află o biță creștină, din lemn, pe care cine- a scris „to live is to die". Exorcistul e asupra sa instrumentele pe care le loșește în asemenea împrejurări pen- u determinări energetice. În mod uri el se ferește permanent să stea fața sau în spatele feliei de marmură eagră orientată cu fața către coloane. om'le, spune el, acesta este un obiect solut calculat, nu e nici o coincidență, iveste, are muchiile de metal, ceea ce sporește în mod considerabil puterea. e ce nu au făcut o cruce completă, rmală, dacă voiau ca obiectul să aibă conotație religioasă? Și dacă nu voiau sta, și dacă tot aveau de gând să aveze semnul crucii creștine pe el, unci de ce n-au pus pur și simplu o acă? De ce a fost nevoie neapărat ca aca aceasta să aibă și elementul cesta ... tical, nefiresc, te întreb. Ei ne, o să vezi de ce. Domnul **Mihai** coate din buzunar bagheta și, ca și m s-ar fi aruncat într-o apă prea rece, o ezitare, intră în fața obiectului, în eptul radiației pe care el susține că o mană. Desenează jos, în praf, o eantă, cu vârful baghetei, pe care o ra ... ă în mod aproximativ cu niște ii transversale, pentru a avea niște pere. Apoi se concentrează câteva pe și rostește cu voce joasă că prin nvenție mișcarea spre dreapta a ghetei este negativă, și invers. adiază mai mult de o sută de metri, treabă el, și, miraculos, bagheta se ișcă încet spre dreapta. Incredibil. Mai ult de două sute? Bagheta se mișcă n nou, mai repede de data aceasta. ai mult de trei sute, de patru sute, de nci sute? Bagheta se mișcă mereu re dreapta, apoi, la „cinci sute", o ia apoi. Așadar radiația în față a obiecului este între patru și cinci sute de etri. Cândva am mai făcut o determinare, cu instrumente mult mai preise, zice domnul **Mihai** dându-se apoi din fața obiectului, și știu că unci am obținut cifra de 480 de metri aintea și înapoia obiectului. Și acum, cuză-mă, zice, dacă mai stau în fața i e de rău, deja simt în genunchi și plex radiația.

Despre antipiramida din P... e Revoluției

Am fost apoi în alte două locuri pentu a face probe. Dincolo de ăsurătorile energetice ale personajului ostru am descoperit câteva coincidențe absolut bizare. La **Universitate,** printre crucile creștine din piatră aduse și ele de cine știe unde, culcat, există un monument, un fel de... construcție înaltă de vreo treizeci de centimetri și lungă de vreo nouă metri, simbolizând o cruce stilizată. Arată ca un gigantic satâr culcat cu tăișul către clădirea **Universității** și ca o jumătate de cruce care are numai piciorul și brațul drept. Constructorul sau artistul sau proiectantul trebuie să fi muncit mult pentru a o concepe, căci ea are o formă absolut stranie. De altfel, trebuie să recunosc, în ciuda scepticismului datorat meseriei, că obiectul acesta nu are nici o explicație, nici un motiv plauzibil pentru a se afla acolo. El nu este nici frumos, nici vizibil. El pare mai curând foarte discret în ciuda dimensiunilor monstruoase. Inscripția este mică, și trebuie să te apropii ca să citești. Iar de aproape nu-ți poți da seama ce reprezintă. Desigur, monumentul a fost mărginit de muchii metalice. El este gol pe dinăuntru și placat cu aceeași marmură neagră. Minerii au sn... muchiile metalice cândva pentru a lovi cu ele. Am avut o curiozitate. Cu desenul acestui obiect în mână, am cerut părerea unui

Fotografiile autorului

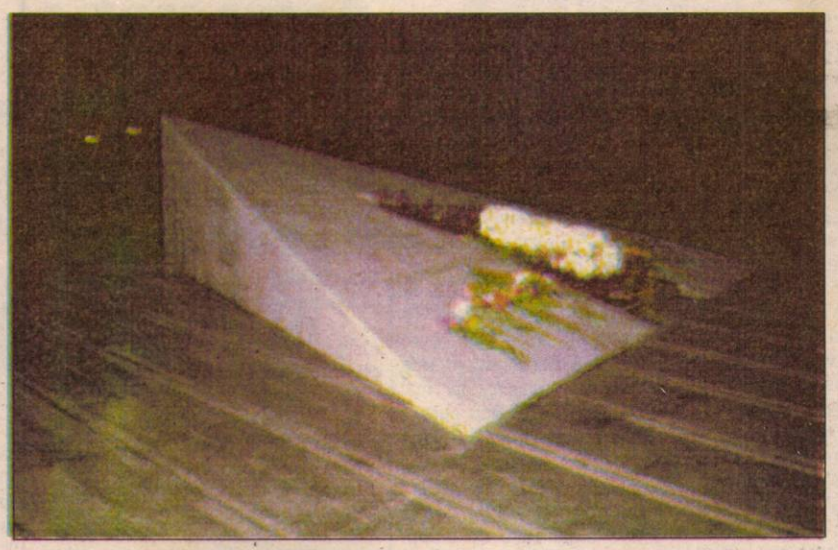

preot cunoscut ca o autoritate în domeniul unui anumit tip de slujbe. El a recunoscut imediat că forma de pe hârtie este o cruce ciuntită și că semnificația lui ar putea fi una satanică. Este vorba despre părintele **Sofian** de la **Mânăstirea Antim.** Am găsit apoi că semnul cu pricina este un vechi simbol cabalistic. Inutil să mai precizez faptul că măsurătorile făcute de exorcistul în civil au indicat puternice radiații malefice, pe o rază de un kilometru împrejur. El susține faptul că lipsa muchiilor metalice scade puterea acestui obiect, dar că forța sa este suficient de mare pentru a explica într-un fel anumite violențe oribile care s-au petrecut în **Piața Universității.**

Tot în piață se mai află încă un obiect în formă de cruce satanică, de data aceasta în întregime din metal, lângă fântână. Din ce în ce mai straniu. Un tip care se pricepea a spart obiectul în partea superioară și a înfipt acolo o cruce creștină. Să adăugăm faptul că pământ și este orientată spre piață. Există acolo o fantă practicată în fața dinspre piață, care pare că simbolizează o flacără, dar despre care omul nostru crede că e făcută pentru a elibera energiile piramidei într-o anumită direcție. Cert este însă un lucru. Oricine poate observa că poziția piramidei este nefirească, pentru că, deși este pusă în fața clădirii, ea este așezată în mod evident strâmb, direcția ei fiind orientată către interiorul pieței, în ciuda oricăror reguli ale logicii și esteticii. Ciudățenia care vine să pună capac la toate acestea este aceea că, la 50 metri de piramidă, se află încă o troiță, ridicată de **Asociația 21 Decembrie.** După ce a fost ridicată troița cineva s-a grăbit să-i facă un soclu din beton, care are desigur forma unei cruci satanice. Surpriza finală este că soclul este orientat ca direcție exact în paralel cu direcția piramidei. O nouă coincidență care aduce o notă de... incredibil tuturor acestora.

și acest mic monument este dedicat eroilor din decembrie.

Șirul coincidențelor bizare o să-l încheiem cu **Piața Revoluției** unde se află alte două însemne. Unul dintre ele este piramida din fața Senatului, despre care domnul **Mihai** susține că este atacul cel mai fățiș, cel mai vizibil al anumitor forțe obscure. Despre efectul de piramidă s-au scris cărți și s-au făcut filme. Concluzia este că piramida are anumite proprietăți energetice pozitive, ea este un focalizator, un concentrator al anumitor energii. Exorcistul își încarcă, acasă, sub o piramidă de sticlă, anumite obiecte, cu energii pozitive, încarcă cristale și crucifixul destinat anumitor operații. Numai că piramida de la Senat nu este o piramidă normală, ci una strâmbă, deformată și el susține că nu întâmplător. Ea pare scufundată în

Domnule **Mihai,** l-am întrebat la un moment dat, cine credeți că a pus la cale toate acestea, dacă presupunem că ele nu sunt rodul unui teribil și straniu complex de împrejurări. El a zâmbit fin, jucându-se cu o bilă de cristal în fața candelei de pe masa lui de lucru. Nu există coincidențe de felul acesta, să nu fim naivi, sunt prea multe și-apoi, lucrurile de felul acesta sunt cunoscute de mult. Știai că pușcăria de la **Aiud** e construită în formă de cruce satanică? Și încă ceva, zice, încearcă să afli, că doar ești ziarist, cine a desenat, cine a proiectat toate aceste monumente. Cine a avut ideea. O să descoperi că nimeni nu-și mai aduce aminte exact, că nimeni nu știe cu precizie. Și ce se poate face, cum putem să ne protejăm împotriva lor, zic, în nici un fel, zâmbește el mereu. E important să fii lucid, să știi, și energiile tale se opun automat influențelor negative, dar singura soluție adevărată este ca obiectele să fie înlăturate.

Epilog

L-am vizitat pe exorcist într-o seară, foarte târziu, ca să-i povestesc o întâmplare interesantă și să aflu părerea lui. O cunoștință, student la regie, avea un ceas exact ca acela despre care am pomenit mai sus. Un ceas de plastic, ieftin, pe care l-am recunoscut imediat. Ceasul pe care scria **Mamuna** și despre care dl **Mihai** susținea că ar fi un... însemn. I-am povestit tipului și el a căutat în niște dicționare și a găsit confirmarea că **Mamuna** este un nume al diavolului. Ei, și atunci s-a gândit că poate nu e sănătos să porți la mână un asemenea însemn, că aduce ghinion. Fiindcă stă la etajul zece a aruncat ceasul pe fereastra de la bucătărie și atunci, sub privirile uluite ale lui și ale nevesti-si, faianța s-a crăpat cu zgomot pe o lungime de un metru. O chestie tare, nu-i așa? Exorcistul a clipit din ochi pe sub lentilele sale fumurii și mi-a arătat un vas cu nisip în care erau înfipte nouă lumânări în formă de cruce. O să facem o rugăciune, mi-a spus, fiindcă asta e calea. E o rugăciune foarte puternică, foarte eficientă. A aprins lumânările cu bricheta în ordinea în care îți faci semnul crucii, în numele Tatălui, al Fiului, al Sfântului Duh, Amin. Apoi, în fața crucii de flăcări, a spus: „Fă, Doamne, ca acele obiecte malefice să fie înlăturate". Se referea fără îndoială la crucile satanice, din oraș, apoi, sărind la istoria pe care tocmai i-o spusesem, cu ceasul, a adăugat că fiecare găsește soluția la timpul său. Ei, ai reușit să afli cine a făcut monumentele? I-am răspuns că nu, fără să mai povestesc încercările de a afla.

HORIA ȚURCANU ■

Lumea cu geometrie variabilă

În fosta Iugoslavie a izbucnit... pacea

Trei săptămâni a durat "sechestrul" benevol al negociatorilor unei posibile păci în fosta Iugoslavie pe care l-au asigurat oficialitățile americane în orașul Dayton din Ohio. În urma unui adevărat maraton al negocierilor, pe 21 noiembrie, președintele SUA, Bill Clinton, anunța lumii întregi că a fost acceptat un plan de pace cuprinzător între beligeranți. Acordul a fost salutat cu entuziasm pe aproape toate fronturile și de către toate cancelariile mari ale lumii.

"Un acord istoric și eroic", "O zi importantă pentru pacea în Balcani și în Europa", "Cel mai grav conflict european după cel de-al doilea război mondial a luat sfârșit". Aceștia au fost termenii cu care președinții Serbiei, Slobodan Miloșevici, Croației, Franjo Tudjman, și Bosniei, Alia Izetbegovici, au salutat înțelegerea realizată la Dayton. A fost nevoie de un efort diplomatic extraordinar, de concesii importante din partea tuturor părților, de depășirea unei mentalități revanșarde și acceptarea unei concepții pașnice. A fost nevoie ca SUA să pună în balanță întreaga sa pondere diplomatică, politică și militară. A fost necesar impulsul direct al secretarului de stat Warren Christopher - care i-a "cravașat" pe negociatorii de la masa verde - pentru ca, după patru ani de lupte, mii de morți, zeci de mii de răniți și populații întregi aflate în refugiu, despre acest conflict să înceapă să se vorbească la timpul trecut.

La ora apariției revistei noastre se cunosc deja detaliile acordului. El prevede în linii mari recunoașterea Bosniei-Herțegovina ca stat unitar, divizat în două entități: Federația croato-musulmană și sârbii bosniaci; Sarajevo a fost recunoscut drept capitală unificată a Bosniei; se vor ridica progresiv sancțiunile împotriva Serbiei (punctul cel mai nevralgic și mai delicat pentru Belgrad); vor fi deplasate importante forțe de interpunere, NATO preluând în cea mai mare parte aspectele militare ale acordului; se va trece progresiv la aplicarea celorlalte înțelegeri și la etapa reconstrucției; persoanele învinuite de crime nu vor fi acceptate în demnități publice etc.

Se va scrie mult despre această înțelegere. Certe sunt câteva elemente pe care ținem să le reamintim. Abordarea cu șanse de reușită a păcii nu a fost posibilă până când SUA nu s-au angajat plenar și hotărât în acest proces. Succesul negocierilor devenise o miză importantă pentru președintele Bill Clinton, care se va prezenta aureolat în fața alegătorilor la viitorul scrutin prezidențial. Europa occidentală s-a arătat neputincioasă să asigure o pace în Balcani, iar Rusia a trebuit să se mulțumească totuși cu un rol secundar, dar încă semnificativ.

Și pentru liderii părților beligerante aceste negocieri ale ultimei șanse erau vitale nu numai pentru viitorul lor politic, ci și pentru stabilitatea în propriile țări. De altfel, toți au salutat acest acord așteptat cu sufletul la gură, în afară de liderii de la Pale (sârbii bosniaci).

Pacea este foarte importantă pentru reconstrucția arhitecturii europene, iar pentru România înseamnă un atu excepțional în vederea stabilizării interne și asigurarea securității sale externe și chiar interne.

Experiența acestui război este plină de învățăminte nu numai pentru cei care s-au "fript cu supa", ci și pentru alte popoare din Europa, dar și de pe alte continente (ne gândim în primul rând la țările islamice).

Cavalerii apocalipsei își retrag bidiviii de pe meleagurile ex-iugoslave. Dar pacea deplină nu a fost încă obținută...

Moartea lui Yitzhak Rabin

Complot sau lovitură de stat?

A trecut aproape o lună de la uciderea spectaculoasă și incredibilă a premierului israelian Yitzhak Rabin, la sfârșitul unui miting pentru pace. Moartea lui a tăiat brusc firul vieții unei mari personalități, în același timp exponentul unei noi gândiri politice din Israel, care propunea masa negocierilor în locul războiului și concesiile în locul intransigenței dăunătoare.

Să rezumăm pe scurt faptele. De câteva luni se vorbea în Israel pe față despre posibilitatea uciderii lui Rabin și/sau a ministrului său de externe Peres, ambii laureați ai Premiului Nobel pentru Pace alături de liderul palestinian Arafat. O furie oarbă, amenințătoare, bântuia în rândul extremiștilor de dreapta și al colonilor. Numărul amenințărilor creștea cu fiecare zi. "Mulți afirmă - spunea acum câteva luni fiul rabinului ultranaționalist Meir Kahane, Benjamin, - că soluția ar fi uciderea lui Rabin și Peres. Comportamentul brutal al guvernului (față de manifestanții coloniști) incită și ne provoacă să trecem la acțiuni care nu ne plac". Ce avea în cap Kahane când spunea aceste lucruri? Și extinzând întrebarea asupra întregului climat de ostilitate întreținut împotriva guvernului - se poate spune că moartea lui Rabin a fost una anunțată? Da, afirmă cei mai mulți comentatori. De altfel, chiar în ziua asasinatului, premierul fusese sfătuit să-și pună o vestă antiglonț.

Dacă aceste motive de suspiciune privesc premisele crimei, ele nu sunt mai puțin numeroase în legătură cu felul în care a avut loc asasinatul. Și nu lipsesc nedumeririle sau coincidențele care par acum stranii. Ca și în cazul uciderii lui John Kennedy, se pare că Ygal Amir, asasinul prezumtiv, a fost fie doar vârful de lance, fie omul împins în față pentru a acoperi pe adevărații asasini. Se afirmă chiar că el nici nu ar fi fost cel care a tras asupra premierului, ba chiar că arma lui ar fi avut gloanțe oarbe, el având rolul doar să creeze o diversiune psihologică. Se aduc în sprijinul acestei supoziții argumente care se referă la balistică, la timpul dintre prima împușcătură și prăbușirea victimei. Dar chiar dacă Amir este ucigașul, se pare că Amir a fost în legătură cu membri ai serviciilor secrete interne, Shin Beth. O serie de "neglijențe" sau "greșeli involuntare" ale acestora sunt posibile capete de acuzare: faptul că în momentul atentatului gărzile de corp îl lăsaseră liber pe premier, că asasinul declarat nu a lăsat impresia că ar vrea să fugă, ba chiar a înscenat o mică vânătoare pentru a înlesni îndepărtarea adevăraților asasini, dar mai ales valul de arestări care a urmat și care arată că Amir era exponentul doar al unui complot. Pare neîndoios acum că el făcea parte dintr-o organizație de dreapta, dar unii dintre presupușii complici ai asasinului aveau în mod indubitabil legături cu Shin Beth.

A fost așadar ucis Rabin de propriile gărzi la fel ca premierul indian Indira Gandhi? Era el capul care trebuia să cadă pentru a se întrerupe procesul de pace din Orientul Mijlociu? Și apoi se va face lumină sau, ca și în cazul lui Kennedy, nu se va afla niciodată asasinul sau mai precis organizația care a „apăsat" de fapt pe trăgaci? Și, în sfârșit, nu cumva acest asasinat a fost un avertisment, pentru SUA și președintele Clinton, că în procesul de pace din Orientul Mijlociu s-a mers prea departe? Prea multe întrebări își așteaptă răspunsul...

Walesa pierde pe propria barbă

Kwasniewski sau pariul democrației în Polonia

Pentru Lech Walesa și sprijinitorii săi, data de 19 noiembrie va rămâne probabil un coșmar. În această zi, în urma alegerilor prezidențiale, legendarul electrician din Gdansk, omul care a înfruntat un întreg sistem comunist alături de mișcarea sindicală "Solidaritatea", când nimeni nu bănuia care va fi soarta comunismului în Europa, cel care avea să câștige Premiul Nobel pentru Pace, cel socotit arma secretă a Papei în lupta împotriva comunismului, această legendă a vieții politice poloneze a fost înfrânt în alegeri. Și, culmea ironiei, cel care i-a dat lovitura de grație a fost tânărul și șarmantul lider al comuniștilor reformați, Aleksander Kwasniewski. Cum de a câștigat liderul ex-comunist, sau poate că întrebarea mai potrivită este cum de a fost spulberată legenda Lech Walesa?

Cauzele sunt multiple și analiștii politici le-au întors pe toate fețele în aceste zile. Walesa a pierdut pentru că s-a încăpățânat să mențină un discurs politic unilateral bazat în principal pe necesitatea alungării demonilor trecutului și pe încercarea de a vopsi în culori stridente imaginea foștilor și actualilor săi adversari. Apoi imaginea sa ca lider s-a erodat nu atât datorită timpului, cât mai ales din cauza acceselor lui autoritariste, a inflexibilității aproape despotice cu care voia să-și înfrângă adversarii. Walesa, spun chiar prieteni de-ai lui, devenise un personaj politic conservator. El era deja contestat de foștii săi tovarăși de luptă din "Solidaritatea", iar unele atitudini ale sale aminteau de tendințele autoritare ale foștilor inamici. În sfârșit, Biserica nu l-a mai sprijinit cu aceeași forță.

În ce-l privește, Kwasniewski a cucerit prin atuurile sale: dezamăgirea oamenilor față de reformă și față de felul în care Occidentul a înțeles să sprijine aceste transformări, solidaritatea vechilor structuri comuniste, discursul politic în mod poate paradoxal mai curat și chiar mai elevat față de cel al lui Walesa, care a coborât adesea ștacheta până la invectivă sau grosolănii, farmecul personal al candidatului ex-comunist, care seamănă mai mult cu un actor decât cu un om politic (electoratul feminin a fost unul dintre susținătorii săi). De asemenea, în afara acestor seducții de tip american cu care și-a împânat campania, Kwasniewski a cucerit electoratul de la sate și pe micii proprietari, clasa mijlocie în formare.

Cum văd Europa și Occidentul această victorie? Deocamdată cu circumspecție, dar încă nu cu neîncredere. Învingătorul a declarat că democrația va câștiga prin venirea sa, și sunt mulți care îi dau dreptate. Deocamdată, lecția lui Kwasniewski dovedește și altor țări ex-com[illegible] că nimic nu este imposibil și că statuile pot muri și ele pe socluri.

Pagină realizată de
ȘTEFAN NICOLAE ■

25% pentru maşinişti

Guvernul se luptă în procente cu artiştii

Prima consecinţă reală a marşului actorilor este suspendarea Stelei Popescu şi a lui Alexandru Arşinel din programul de Revelion '96. Decizia se pare că aparţine directorului TVR şi a apărut imediat ce cunoscuţii actori au fost văzuţi în coloana actorilor care au demonstrat pentru mărirea salariilor şi reformarea instituţiilor de spectacole. O primă justificare este că textele lor sunt prea acide. În planul negocierilor nu s-au întâmplat prea multe, actorii, instrumentiştii şi tehnicienii fiind cu un picior în grevă generală.

Au ieşit însă la iveală o grămadă de aberaţii administrative şi mai ales abuzuri prin neimplicare ale Ministerului Culturii. Astfel, Nicolae Văcăroiu s-a trezit brusc întrebând ce teatru vrea să se privatizeze - cuponomania funcţionează deci. Nici un teatru nu vrea să se privatizeze pentru că spectatorii nu pot suporta costul real al unui bilet, iar spectacole mari şi importante nu se pot realiza decât cu bani mulţi care nu se pot recupera.

Dan Mircea Popescu, viceprim-ministru şi ministru cu protecţia socială, s-a mirat că nu există nici un pic de reformă în cultură. La fel s-au mirat şi finanţiştii. Consultând listele cu propuneri de bugete s-a constatat că Ministerul Culturii nu poate asigura decât cu 40% mai puţin decât consiliile locale. Un exemplu extrem este cazul Muzeului Municipiului Bucureşti care nu are buget pentru achiziţii în cadrul ministerului, şi are aproximativ 2 miliarde alocate de Primăria Capitalei numai pentru acest capitol. Evident că angajaţii muzeului vor să depindă de primărie şi nu de minister prin Inspectoratul pentru cultură.

Ministerul Culturii şi-a recunoscut aberaţiile: nici un director de teatru înscăunat după 1993 nu funcţionează legal în post pentru că a fost numit şi nu a ocupat postul prin concurs aşa cum precizează legea. Iar ministrul Mărginean are şi el probleme (!) cu salariile mici: „Eu am un paznic care îmi păzeşte un Rembrandt pentru un salariu de mizerie şi ar putea contra unei sume de dolari nu numai să accepte un hoţ ci să îl şi ajute să fugă cu tabloul".

Artiştii din instituţiile de spectacole nu cedează. Vor un salariu mărit cu cel puţin 75%, aceasta fiind o garanţie că se va începe reforma în sistemul cultural. Oamenii de teatru şi instrumentiştii vor reforma imediată şi eficientă, dar nu brusc şi în pripă. Regizorul Nicolae Scarlat şi violistul Ştefan Gheorghiu au precizat clar că reforma trebuie începută şi continuată până când se va ajunge din urmă legislaţia internaţională. La început vor fi create câteva instituţii pilot, cu angajaţi prin contract şi salarii negociate individual, iar după un an sau doi vor fi studiate reacţiile şi eficienţa. Oricum, nimeni nu vrea să renunţe la subvenţii. Dar Guvernul nu are bani acum şi s-ar putea ca din săptămână în săptămână să se tot amâne rezolvarea revendicărilor artiştilor, care în primul rând vor să fie liberi, să aibă din ce trăi şi să poată lucra.

P.S. Stela şi Arşinel nu sunt singurii refuzaţi de directorul TVR pentru că vorbesc prea multe. Cu câteva luni în urmă o emisiune pregătită şi realizată de Radu Gabriel a fost scoasă din emisie pentru că nu textele erau prea tari, deşi emisiunea a fost realizată cu sponsori.

Scandal editorial pentru Constantin Noica

Va fi încă un proces Noica. De această dată, tocmai pentru teza de doctorat a filozofului, „Schiţă pentru istoria lui Cum e cu putinţă ceva nou". De la moartea lui Constantin Noica - 4 decembrie 1987, se împlinesc 8 ani - a rămas, prin testament, ca Gabriel Liiceanu să se ocupe de publicarea operei sale. O notă testamentară a lui Constantin Noica a fost publicată, de altfel, imediat într-un număr al revistei „Viaţa Românească". Toată lumea ştie că aceste drepturi au revenit exclusiv Editurii Humanitas, imediat după înfiinţarea acesteia. Pe toate cărţile lui Noica, publicate de Humanitas, apare clar „©Humanitas".

În această lună s-a întâmplat un lucru uimitor, Editura Moldova din Iaşi a tipărit lucrarea de doctorat a lui Constantin Noica, „Schiţă pentru istoria lui Cum e cu putinţă ceva nou", care a apărut în volum în 19[illegible]nul în care a fost susţinută la Universitatea din Bucureşti. Cartea a apărut şi la Humanitas în urmă cu o săptămână, fiind tipărită în Germania. Humanitas acuză Moldova că nu a plătit şi nu a obţinut dreptul de publicare. Va fi un proces care va dura ani.

Acum, evident, Humanitas este dezavantajată, cartea de la Moldova a ieşit mai repede pe piaţă, este difuzată în toată ţara şi în plus are un preţ mai mic. Cititorul grăbit a cumpărat deja „Schiţă pentru istoria lui Cum e cu putinţă ceva nou". Comparând cele două ediţii, se observă câteva disproporţii. Volumul apărut la Humanitas este tipărit în Germania (primul din seria Noica apărut în condiţii foarte bune), cel de la Iaşi are un tipar comun, pe hârtie de ziar. Humanitas are o copertă originală, pe când Moldova imită urât coperta colecţiei de critică şi eseuri a Editurii Univers. Diferenţele de conţinut nu sunt semnificative, dar editorii bucureşteni au actualizat ortografia şi formele lingvistice, fapt ce uşurează lectura. Un punct de controverse îl constituie dedicaţia apărută pe volumul ieşean: „Amintirii profesorului Nae Ionescu închină tipăritura de faţă autorul". Humanitas a precizat într-un comunicat că dedicaţia este nereală. Greşit, dedicaţia apare identic pe volumele publicate în 1940 la „Bucovina" I. E. Torouţiu, Bucureşti. Este posibil însă ca pagina cu dedicaţie să nu existe pe tot tirajul cărţii.

Constantin Noica şi Ion Nicolae, la Păltiniş, în ianuarie 1986

Cert este că Editura Moldova ar fi trebuit să obţină dreptul de a publica „Schiţă pentru istoria lui Cum e cu putinţă ceva nou" fie de la moştenitorii autorului, fie de la Humanitas, fie de la Gabriel Liiceanu, cel care trebuie, conform notei testamentare de care am amintit, să autorizeze orice reeditare Noica.

Până acum acesta este cel mai răsunător caz de încălcare a drepturilor editoriale petrecut în România. Până la apariţia unei legi, se vor mai întâmpla multe.

Pagină realizată de REMUS ANDREI ION ■

Toate artele

Bisericuţe şi bazilici

... Când se arată semnele primăverii ne bucurăm ochii cu înverzirea şi înflorirea pământului şi, chiar în necăjiţii Bucureşti, cu frumuseţi scăzute, minuni vegetale potopesc palate de ipsos şi paiantă, preajma bisericilor vechi (şi totuşi, vai, nu prea vechi), în aşteptarea presimţită a nopţii de Înviere.

Bisericile, câte ne-au mai rămas.

Mai sigur spus, bisericuţele specifice ortodoxiei româneşti şi ridicate cu modeste tipare nu din lipsa vocaţiei pentru monumental, nu din vechea, şi ea (de nu perpetuă) sărăcie, ci ca expresie a spiritului românesc, armonios şi echilibrat şi a meşteşugurilor de construcţie lipsite de ifose nestrivitoare.

Citesc în cartea (ultima?) a părintelui Dumitru Stăniloae („Reflexe despre spiritualitatea poporului român") pagini ivite din fericita logodnă a rostirii româneşti cu psalmul ebreu şi în suflet îmi adie un înţelept duh de bucurie şi împăcare.

Ne-aŭ stăpânit rigorile cumînteniei şi blândei cumpăniri. Cel mai artist dintre voievozii noştri, Constantin Brâncoveanu, îşi gândea cu gust pentru amplitudini numai palate (scări monumentale, somptuoase pridvoare, clopotniţe, fântâni). În coasta lor el ridica bisericuţe făurite din materiale arhaice tradiţionale (lemnul, cărămida, lutul ceramizat), lipsite de lux ostentativ, de aurării şi de marmuri parcă pentru a nu tulbura sfinţenia rodită din solitudine şi simplicitate. Bisericuţe ce nu rivalizau cu Sfânta Sofie a Bizanţului, ci refăceau pentru norodul de ţărani şi boieri intimitatea caselor de acasă cu curţi neîmprejmuite, case deschise vieţii şi poeziei; „răspândind o atmosferă de pace şi de odihnă", calde şi primitoare, cu ziduri ce „se subtilizează în afară, sub frunzişul pomilor, prin natură, şi se spiritualizează înăuntru, prin ulcioare înflorite, prin unelte de lemn imprimate de horbota subtilă a motivelor sculptate în ele, prin icoane".

Bisericuţe - case deschise „orizontului de taină al existenţei", vieţuire în univers calm, în poezie. A vieţui în poezie precum în Domnul, pare a spune părintele, profesorul şi - adaug - sfântul Dumitru Stăniloae.

În aceste încăperi oamenii se simţeau împreună, înfrăţiţi în rugăciune şi nu ca în bazilicile Apusului, **umiliţi** de copleşitoarele nave de piatră, de vitraliile însângerând lumina spre a marca o autoritate religioasă ce se vedea nu doar cumplit pedepsitoare şi războinică, nu doar fatal înstrăinată intimităţii, ci şi distantă, telurică, arogantă.

Bisericile românilor sunt, în accepţia aceluiaşi inspirat scriitor, expresii ale delicateţei şi transparenţei umane, sugerând prin fragilitatea alcătuirilor lor însăşi friabila operă a omului în faţa divinităţii.

Biserici ce sunt, fără clopote şi sobor de preoţi, **cuvântătoare**.

Şi, asemeni lumânărilor grase din sfeşnicele cu miros de miere şi mere, **fluide**.

Şi **călătoare**, unind şindrila ninsă de florile de cireş cu catapetesmele cerului...

GHEORGHE TOMOZEI ■

MAȘINA DE SCRIS

Texte sub lupă

● **DAN MIHAI, Bârlad.** Schița **O întâmplare mai puțin obișnuită,** deși scrisă cu (deja) bine cunoscuta dv. vervă, mizează prea mult pe repetarea unor cuvinte și în cele din urmă plictisește.

● **NIKITA AXINTE, București.** Prietena dv., Monica Banu, are, într-adevăr, o atitudine estetică emancipată, surprinzătoare pentru o adolescentă. Stilul ei nervos, eliptic creează momente de tensiune lirică: *"florile vor fi mereu uscate/ iar mieii/ un gram de sânge"; „ți-am cioplit chip/ din oasele mele"; "acestea sunt zilele unei simfonii uitate,/ băiete, străine, rupe corzile!/ cântă!/ sparge corzile - hai să păcătuim!"*

Aștept și alte texte de la ea (și, bineînțeles, și de la dv.).

● **LUCIAN-MIHAI SOFRONIE, Teaca, Bistrița-Năsăud.** Poemele dv., romanțioase și retorice, sună fals pentru cititorul de azi:

"Prin liniștea grădinii, în amiază,/ Erai o așteptată presimțire./ Ceva ce se țesea din mii de fire./ Spre-a se-ntrupa într-o sublimă rază."

● **V. IMBIR, Niculițel, Tulcea.** Scrieți versuri cursive, chiar melodioase, dar nerelevante:

"izvorul sunt mereu curgând spre tine/ purtând curat chemarea mai deplină/ cer să înalț ce seamăn n-are-n lume/ așa mi-ești tu fântână de lumină."

● **MUGUR POSAȘTIUC, București.** Povestirea **Monumentul** dovedește (și ea) că aveți talent - iscusință de narator, simț al pitorescului -, dar și că vă lipsește o cultură serioasă. Nu puteți trăi la nesfârșit din ce vi s-a dat de la naștere. Trebuie să mai dobândiți și dv. ceva.

● **STEJĂREL IONESCU, Deva.** Proza dv. este excesiv poetizată:

"Cândva ascultam cântecele Jiului împletind raze solare pe liniștea apei. Oaze de lumină în baladele păstorilor. Am găsit o altă toamnă lovită de săgețile brumei. În mintea mea a încolțit o casă încărcată cu lemn de cedru. Lângă Jiu s-a înălțat un triptic de lumină".

Și la Fănuș Neagu frazele sunt năclăite de mierea metaforelor. Numai că la el este miere adevărată și nu sirop de zahăr, ca la dv.

● **MIHAELA BALOȘ, Borlești, Neamț.** Rămân, în continuare, încredințat că aveți ceva de spus, dar vă lipsește pregătirea intelectuală. De ce nu vă completați cultura?

● **NICOLAE LUCIAN, Ploiești.** Îl imitați - până la caricatură și parodiere involuntară - pe Nichita Stănescu:

"L-am negăsit căutându-l"; "sortindu-mă nestării pe loc/ adăugându-mă mie,/ trecându-mă prin mine la nesfârșit/ de oriunde spre oriunde/ până la neobosire de viață și moarte"; "Dacă n-aș fi avut mâini/ m-aș fi mirat că vorbesc" etc.

Nu aveți, ca poet, nici grația, nici tandrețea care îi permiteau lui Nichita Stănescu să se răsfețe astfel. Unei fete frumoase și vesele îi stă bine să scoată limba sau să sară într-un picior. Gândiți-vă, însă, cum ar arăta o gospodină butucănoasă și ursuză care ar încerca să o imite.

● **MARIANA ȘTEFAN, Butimanu, Dâmbovița, GEORGE GH. POPESCU, Glodeni, Dâmbovița, IZABELA POPA, Glodeni, Dâmbovița.** Textele dv. nu sunt (încă) publicabile, dar demonstrează că aveți o anumită înzestrare pentru scris.

● **MARIN CONSTANTINESCU, București, ALBERT GYURIS, Bocșa II, Caraș-Severin, ALEXANDRU MAIER, Gherla, Cluj, MARIN F. DIȚOIU, Frăsinet, Călărași, GH. BOZU, Reșița, MARY B., Roșiori-de-Vede.** Sunteți prizonierii unei concepții estetice rudimentare. Trebuie să vă cultivați înainte de a face noi încercări.

Ieșirea din anonimat

Radu Ciucă

Radu Ciucă (născut la 10 aprilie 1970 la București) lucrează ca inginer la Institutul Național de Meteorologie și Hidrologie (compartimentul hidrologie), dar se pasionează și de literatură, teatru, film, muzică. Piesa de teatru pe care mi-a trimis-o - **Alfred și Violeta** - îl prezintă pe autor ca pe un avangardist întârziat, care preia unele procedee ale teatrului absurdului cu un entuziasm naiv. Totuși, având temperament de artist, el reușește să compună câteva secvențe antrenante. Reproduc, mai jos, o asemenea secvență și anume aceea în care personajele principale, Alfred și Violeta, comentează un articol dintr-un ziar. (Vă sfătuiesc, stimați corespondenți, să comparați această scenă cu celebra lectură în doi a ziarului **Vocea patriotului naționale** din **O noapte furtunoasă.**)

Opinii

Scriitorii noștri, cu angoasele, onirismul, textualismul și alegoriile abordate în exces, împing publicul cititor excedat spre taraba romanelor scrise de Sandra Brown și de alții ca ea, și-i păcat.

De aceea e foarte bine să vă orientați și spre povestirea "melodramatică". Mi-au plăcut **Casa de piatră** de I.Țicalo, și **Tu t'en rapelle encore?** de Liana Sabău, și **Dragoste și ură** de M. Barna și, și... În toate aceste povestiri regăsim ceva din noi, ceva obișnuit, omenesc, familiar, drag sau urât de noi.

Zorița Burza, Deva

Fragmentul din romanul lui Daniel Bănulescu mi s-a părut extraordinar. Cred că este cel mai valoros text publicat la **Mașina de scris** de la origini până în prezent.

Felicia Moșneang, Someș Odorhei, Sălaj

Am fost împreună cu prietena mea, Mona, la premierea lui Mihuleac de la **Flacăra.** Impresionant, mai ales ultima parte (cu mâncăruri și băuturi alese). A făcut Mihuleac cinste? Am văzut-o și pe domnișoara (sau doamna?) Danieia Vlasie, cea cu **Biserica** (în caz că i-am reținut corect numele). Din păcate n-am avut bani la mine, că aș fi cumpărat cartea.

Dumneavoastră, ce mai faceți? Venisem la **Flacăra** să vă "asasinez". Voiam să câștige Boris Marian. Dar când l-am văzut pe Mihuleac... E simpatic.

Nikita Axinte, București

Urmăresc de mult timp, domnule Ștefănescu, frumoasa dv. înverșunare de critic literar și om de cultură cu care ne aduceți în pagină creația valoroasă a unor necunoscuți. Mă bucur și eu de copilul-minune V. Lavric și, din partea mea, îl asigur că-l citesc cu același interes ca pe orice mare autor. Începe calm, banal - apoi (parcă te ghicește că vrei să renunți) povestirile sale capătă un halo magic, ceva demn de **Hanul lui Mânjoală** sau alte capodopere. Sper să-i spuneți și atunci când greșește...

Iolanda Pagu, București

Vă felicit pentru alegerea făcută în acordarea premiului. Și eu aș fi optat tot pentru domnul Cătălin Mihuleac (deși nu-i cunosc decât bucățile apărute în **Flacăra).** Îi doresc numai bine, iar pe plan literar - ca speranțele să-i devină certitudini.

Elena Albu, Brăila

Alfred și Violeta despre Marx

A.: E un articol aici despre un tip, Karl Marx. De Galina Serebreakova, o femeie.

V.: Cine mai e și Karl Marx ăsta?

A.: Un tip. A dus cu zăhărelu' o groază de barosani, printre care și pe băcan.

V.: Mare brânză.

A.: Stai să vezi. Omul scria o carte. Uite (citește din ziar): "Aproape toată luna, Karl Marx nu s-a putut duce la biblioteca de la Muzeul Britanic și, în general, nu a putut ieși din casă, deoarece își amanetase hainele și încălțămintea".

V.: Fratele lui Grenvil. Doi bărbați în faptu' vieții.

A.: Și-n afară de astea cinci din cele șase bărbi de rezervă pe care le ținea sub un dulap.

V.: Și ce-a făcut Karl Marx ăsta după ce-a văzut c-a rămas fără ghete?

A.: (citind): "Fiind legat de casă, fiindcă n-avea ce să îmbrace și cu ce să se încalțe, Marx lucra fără întrerupere la lucrarea lui despre lovitura de stat din Franța".

V.: Și din când în când trăgea apa.

A. (buimac): Nu-nțeleg ce naiba urmărea.

V.: Urmărea să se pună bine cu proprietăreasa. Zi mai departe.

A.: Imediat... "Marx, rămas fără haine și fără ghete din pricina sărăciei, silit să stea tot timpul în casă, termină de scris lucrarea «Optsprezece Brumar al lui Ludovic Bonaparte»."

V.: Răscolitor. Mă răscolește.

A.: Am citit cartea asta.

V.: Nu mă-ndoiesc. Cum se termină comedia? Citește sfârșitul.

A.: Stai un pic să-l găsesc... "După îndelungata sa sihăstrie forțată, Marx, care-și scosese de la amanet redingota și ghetele, ieși pentru prima oară în stradă, dar niște canalii de câini îl atacară".

V.: Bine că l-au înhățat. Dumnezeu nu doarme.

A.: Aceleași bestii reacționare care-l atacaseră și-n 1848, [illegible]re-l urmăreau permanent prin Germania, peste tot unde se ducea.

V.L Săracu' băiat.

A.: Continuarea în număru' viitor etc., etc.

V.: Bărbile și le-a recuperat?

A.: Nu scrie.

MAŞINA DE SCRIS

Poezia dezgustului

Marin Ifrim

Constelația porcilor

să ne spună stewardesa
cu buturii ei epid(h)ermafroditi
dacă porcul nu zboară

câți nori a văzut ea
rămași într-o parte sau alta
de contingente paracopitate

să ne spună stewardesa
cum bagă Sf. Ilie ploaia
în pușculița în formă de porc

tu'i ionosfera mă-sii de boltă
nici pe ea nu mai ai loc de porci

Ascuțitoare cu rât

mica jucărie din mâna chinezului
purceaua de plastic
ascuțitoarea cu rât lucios
roade creioanele colorate
care vor desena cotețul
primarului
o hardughie cu 20 de camere

ascuțitoarea cu rât lucios
silențioasă totuși ca rapănul de
după urechi scărpinat la sângele
zecilor de creioane colorate

Porcul de mare

fără șorici fără copite
ca Afrodită din sperma mării
iese porcul din ape

Porcopoem

noi avem sarmale și mămăligi
noi avem specific nespecificat
la noi mistrețul se ascunde
în varza braconierului

noi avem un poet (nu eu sunt
acela) care a reabilitat porcul

Vremea cuțitelor lungi

e vremea cuțitelor lungi
la cimitirul porcilor
vine o mașină cu prelată
și pleacă una frigorifică

pentru măcelar e tot o petrecere
bea vodka amestecată cu sânge
nu-l interesează grupa sangvină
a rămătorilor
ei o duce tot într-un Crăciun!

Etern motiv electoral

sub țâțele scroafei e coadă ca la
alimentara godinacii dau cu botul
în sfârcurile de cenușă direct în
vulcanul de lapte în manualul de
slănină ultracongelată direct în
vulcanul de lapte acest etern
motiv electoral sub țâțele scroafei

Vremea porcilor

vânzătorii de neam cârciumăresc
sunt la prășitul porumbului
chiar și primarul care se crede
văr primar cu Dumnezeu și amant
al Legii fondului funciar sapă
și-n cimitir zilnic se sapă
aici vara cerul este mai erect

ca un cuțit în plus și puls
lângă o ultimă și lungă bătaie de
inimă
lângă o ultimă și lungă bătaie de
joc

Din punct de vedere termic

vremea mea rămâne predominant
frumoasă
în continuare și caldă maximele
de mâine între și între
în republica moldamină
amfetamină
de n-o da bruma vremea mea
rămâne
de la un capăt la altul al ei
vom fi ruși în coaste, neamul lui
escu

Porcoplanul

stimați cititori, eu n-am Pegas
poemul meu are viermi
precum merele de Cândești
asta se caută acum
mere și poeme fără chimicale
stimați cititori, în sfârșit
porcul zboară
e Pegasul meu: porcoplanul
fără polimeri, fără violență

Știu că știți, dar țin să vă amintesc

■ La rubrica **Mașina de scris** se primesc texte literare de la autori din orice categorie: tineri sau bătrâni, anonimi sau consacrați, bărbați sau femei, români sau neromâni, cu studii sau fără studii.

■ Textele trebuie să fie dactilografiate sau, cel puțin, scrise citeț. Dacă aveți încredere în valoarea lor, trimiteți-mi și o fotografie a dv. și un curriculum vitae. Dactilogramele, manuscrisele și fotografiile nepublicate NU se restituie.

■ Cele mai valoroase texte se publică. Toate textele publicate candidează automat la premiul de 1.000.000 de lei care se acordă la fiecare 1 noiembrie.

■ Tot dintre corespondenții rubricii **Mașina de scris** se aleg autorii cărora li se asigură publicarea unei cărți (pe bază de contract). Numele lor este anunțat la fiecare 1 martie.

■ Plicurile trebuie trimise la următoarea adresă: Alex Ștefănescu, la redacția revistei **Flacăra**, Piața Presei Libere nr. 1, sector 1, 71341 București.

■ Vă rog să faceți un efort financiar și să vă abonați la revista **Flacăra.** Să nu credeți că îndemnul meu este publicitate mascată. Gândiți-vă că revista reprezintă singura formă de comunicare între noi și că, dacă n-o găsiți, într-o săptămână, la chioșcuri sau pe tarabe, comunicarea se întrerupe.

Un nou reportaj de

Matei Bâtea

Grajd pentru români

Biserica Albă e un sat din Iugoslavia, la un kilometru de fâșia cu care se termină România. Piața, undeva la marginea lui. La intrare plătești o marcă, doi dinari sau o mie de lei. Cum îți convine. Pe un maidan plin de gropi și tufe sunt rulote cu băuturi, camioane și mașini mici.

La capătul terenului se află un fost grajd. Primăria locală l-a amenajat drept bazar. Aici vin bișnițari cu marfă de tot felul. În fostul grajd se intră pe o ușă șleampătă, trebuie închisă tot timpul, altfel se face curent. Poarta cealaltă e la mijloc, lângă WC, nesimțiții pot să vadă câte o femeie urinând. Înăuntru e răcoare, întunecos, becurile sunt chioare.

Mesele, din beton, seamănă cu niște capre de tăiat lemne și dispar după mijlocul grajdului. Acolo se termină și pavajul cu piatră plată. Dincolo de jumătatea grajdului, marfa e așezată direct pe jos. Români chirciți sau stând pe scaune de pescar. Servicii de masă, pahare, scule, pături, țigări, vodcă și rom, sucuri în cutii, farfurii la bucată, haine, aparate, cafea, gumă de mestecat, reviste sexy.

Milan e în uniformă militară sârbească. Câțiva comercianți l-au văzut și se grăbesc să-și ascundă țigările și băutura. Sunt neinițiați aici. Milan e cel mai de treabă. Zâmbește și strigă: „N-ascundeți nimic, eu nu confisc".

Pe Dușița o cunosc. E de trei zile aici, își așteaptă angrosistul. Sunt unii care vin și cumpără aproape toată marfa. În general paharele sunt luate fără prea multă tocmeală. Pentru că atunci când se îmbată, lor le place să spargă.

Vasile e vânzător ambulant. Nu-i convine să lucreze cu acte. Aduce marfă din Turcia, cu autocarul. Are experiență în Ungaria, ca foarte mulți de aici. Dar de când ungurii nu-i mai lasă să vândă prin pietele lor, au venit aici.

Apare Nicola să-ncaseze taxa de piață, se plătește de trei ori pe zi. Clienții s-au rărit și vânzătorii au timp de flecărit cu sârbul. El a avut bar în mijlocul grajdului, dar Primăria l-a închis, „că nu sunt condiții sanitare". Și vinde un pont, la noapte e de serviciu Popov. Unii știu că acesta-i cel mai rău. Intră un țigan care are birt într-o baracă. Nu-l rabdă pe Nicola, au fost concurenți și dușmănia a rămas. Birtașul aduce fleici de carne grasă și bere, Miron spune că nici acasă nu mănâncă porcării. Țiganul e murdar pe mâini.

A venit noaptea și s-a făcut rece. Cei ce n-au vândut benzină dimineață, ca fraierii, o fac acum. Prețul e mai bun. Parcă dintr-o dată au apărut clienții. Olteanul din capăt a prins un angrosist și-i duce marfa la mașină. Ceilalți îl înjură că dă prea lesne. Ei cred că-i furată, lui nu-i pasă, aduce de la Suceava, cumpără de la ruși mai ieftin. Jița sârbul are două canistre mari de tot, cu pereți dubli. Își înghesuie în ascunzători țigările. Până la Belgrad are de uns 16 filtre și e mai bine ca „porcii să nu vadă chiar tot ce are".

Dacă ești atent observi că între client și vânzător e stabilită o anume camaraderie. Oamenii își povestesc necazurile și-și aduc aminte de vremurile bune. Afli că sârbii nu-l mai înghit pe Miloșevici, „asta-i, ne-a băgat în rahatul ăsta cu războiul". Fiecare drăcuie și își face imediat cruce.

Unii au adormit ghemuiți în ieslele din beton. O femeie face cafele și le vinde. E profesoară de matematică la Oravița. Se deschid câteva sticle cu rom, „ne mai și-ncălzim, atâta meritățm". Se povestesc istorii cu vameși hrăpăreți și amintiri din piața de la Balaton.

Se fac socoteli, nu s-a câștigat după cât au tras. Măcar de s-ar scoate taxa de 15.000 de lei. Sau să găsească de lucru, strungari, de mâine n-ar mai veni. Miroase a reumatism. O dată cu dimineața vin și câțiva tineri care încep să se dezbrace. Țigări pe corp, în ciorapi de damă, petrecuți ca niște brâuri până la subsuoară. Din cutii de Ariel scot pachete. de Marlboro. Mândri că au plătit doar 10 mărci vamă.

La graniță, soldatul îmi vede aparatul de fotografiat și-și cheamă superiorul. Acesta clipește strengărește și-mi scoate filmul. Sârbul spune că „asta nu bine să știe lumea".

Pagini realizate de Alex Ștefănescu

Am pierdut calificarea

■ Glasgow Rangers - Steaua București 1-1 (1-0)

Înainte de meciul de la Glasgow doar foarte puțini împătimiți mai sperau într-o calificare a echipei noastre campioane în primăvara europeană. Ne trebuiau două victorii din două partide, lucru destul de greu de obținut având în vedere atât valoarea incontestabilă a adversarilor, cât și (sau, poate, mai ales) slaba formă arătată până atunci de **Steaua**. Ei bine, miercurea trecută, Lăcătuș & company, fără să strălucească din cale-afară, au reușit cel mai bun joc al lor din această ediție a Ligii Campionilor obținând un egal care, în alte condiții, ne-ar fi fost extrem de folositor. Am jucat bine, dar nu ne-am calificat și o să trebuiască, probabil, să ne consolăm cu vorbele lui **Țiți Dumitriu** care a declarat în interviul luat imediat după meci de TVR că, dacă jucam și până acum tot așa, am fi avut șase rezultate foarte bune. Slabă consolare să știi că ai o echipă capabilă și să nu știi ce să faci cu ea!

Meciul în sine a fost spectaculos, alert, atât **Steaua** cât și **Rangers** încercând, pe cât s-a putut, să câștige, aceasta fiind singura variantă care mai putea să le mențină în cursa pentru calificare. Ar fi păcat să scriem iarăși despre deficiențele în atac ale campionilor României (unde **Jean Vlădoiu** a făcut iarăși unul dintre meciurile lui „mari"), despre gafele în apărare (pe unde ar cam bate vântul dacă nu ar fi **Doboș** și **Prodan**), despre tactica unui meci pe care puteam la un moment dat chiar să-l câștigăm, dacă nu ne era frică... Putem analiza fiecare rotiță a acestui angrenaj și se poate vedea unde s-a greșit și unde s-au făcut lucruri bune. Să sperăm că vom mai apuca timpul când echipele noastre nu se vor mai speria de numele sonore ale adversarilor lor. Și să sperăm că va veni o dată și timpul în care aceste competiții de fotbal se vor desfășura cinstit, deoarece e greu de crezut că după ce bate în serie pe cine nimerește, **Juventus Torino e înfrântă pe teren propriu** de o echipă ce nu a arătat în nici un meci că ar juca fotbal cu adevărat: **Borussia Dortmund**, care scapă în acest fel de orice grijă privind calificarea.

Să-i felicităm pe toți componenții lotului stelist, dar în special pe **Stelea**, **Doboș**, **Ad. Ilie**, **Lăcătuș** și **Militaru** care au făcut într-adevăr un meci mare. Și să sperăm că această echipă, care de doi ani se bate în Champions League, va avea, cât de curând, și bucuria unei calificări.

ALEXANDRU ARION ■

Punte peste ani

De la Regele Ferdinand I la... două regine ale atletismului

Cele „două regine" - Iolanda și Lia - tăind panglica inaugurală

Fotografie de PETRE LOJOCARIU ■

Într-o superbă zi de toamnă (17 noiembrie), Stadionul Tineretului a cunoscut din nou momente de mare animație. Ca o fericită coincidență, cu 80 de ani în urmă (2 noiembrie 1915), președintele de onoare al Federațiilor Sportive din acea vreme, Regele Ferdinand I, a tăiat panglica de inaugurare a acestui leagăn al atletismului românesc și bucureștean, situat într-o oază de verdeață. Grație eforturilor depuse de Fundația Atletismului Românesc, al cărei suflet și președinte executiv este Iolanda Balaș, în răstimpul a numai 18 luni zestrea atletismului nostru s-a îmbogățit cu 5 piste sintetice de nivel internațional situate la Cluj, Poiana Brașov, Stadionul Național și Sala circulară de la Complexul Național (ambele din Capitală), iar ultima, acum, la Șosea. Astfel, în frunte cu Iolanda Balaș, Lia Manoliu, Doina Melinte, Fița Lovin, Alexandru Mironov, Nicolae Mărășescu și Carol Corbu, reprezentanți ai celor peste 400 de sponsori, numeroși alți invitați, gazetari și operatori TV sau fotoreporteri au parcurs cu emoție primul tur pe noua pistă de polytan. După cum sublinia președinta F.R.A., „nu este un obiectiv pentru anul 1996, ci pentru 2010, ultimul an de garanție al stadionului. Poate acesta va înlocui minunatul Stadion Republicii care a fost distrus". Desigur, așternerea pistei sintetice nu reprezintă decât o primă etapă, în continuare fiind necesare dotarea cu materiale sportive (prăjini și garduri), montarea unei tabele electronice și reamenajarea tribunei cu scaune din plastic. Festivitatea a constituit totodată un prilej de bilanț al anului în curs, care situează F.R.A. pe locul secund, după F.R. de Gimnastică, în privința medaliilor cucerite, și, de asemenea, o trecere în revistă a principalelor competiții internaționale ale anului 1996, dintre care se detașează Jocurile Olimpice de la Atlanta.

POMPILIU L. DUMITRESCU ■

Ca un bilet de tramvai

HERCULE LE CHAT

Pe sărăcia asta a sportului, mult ne-am mai bucurat noi, ăștia, care, la urma-urmei, trăim tot din domeniu, ziariștii sportivi, tare ne-am mai bucurat, zic, când am aflat că una din bazele sportului, Hotelul „Sport" (iertați repetiția, dar așa e) a revenit prin Hotărâre de Guvern (nu de asociație de locatari) celor care de drept îl aveau, cu acte în regulă. Mai ales că, prin eforturi proprii, s-a făcut acolo o mândrețe de stadion, bașca alte acareturi, care să ajute (practic fără bani, că bugetul e vai de mama lui, vai de tata lui și alte moașe pe care le știți prea bine, pardon, prea rău) pregătirea sportivilor.

Așadar, ditamai guvernul, toată floarea cea vestită adunată în păr a decis că hotelul respectiv e bun adjudecat de sport. D-aia ne-am bucurat, că, ne gândeam, hotărăsc ceva domnii miniștri, e lucru sfânt, se trece la executare întocmai și la timp. Aș, ți-ai găsit. Băieții care vor să pună mâna pe tot, ajutați de băieții care se mai hrănesc dintr-o șpagă, o participațiune, o atenție, o licență de import-export și altele asemenea au ascuns, stimați compatrioți, amintita hârtiuță numită Hotărâre de Guvern, înghețând, că tot a venit iarna, toată procedura. Mai simplu, textul n-a ajuns la Monitorul Oficial, unde trebuia să fie publicat, pentru că abia după publicare devenea lege în toată puterea cuvântului.

Nu știu dacă v-ați prins, dar în astă țară veselă e de ajuns să-l interceptezi pe curierul din Piața Victoriei când se îndreaptă el conștiincios spre Monitorul Oficial, să-l rogi prietenește să-ți dea ție foaia aia și gata, tot ce discută de zor mai marii administrativi ai țărișoarei devine hârtie igienică, pardon de expresie. Între timp (citiți și dumneavoastră ziarele, ce Dumnezeu) se purcede cu elan la privatizarea stabilimentelor care, neavând lege, sunt libere. După ce totul s-a adjudecat, femeia de serviciu va găsi, nu ne îndoim, H.G., măcar o copie, acolo, căzută după o comodă. „Târziu, Maricico, s-a votatără, hotelul e al lui...". Chiar, vă vom spune la timpul „T" cine s-a lipit. Și, poate, cine s-a lipit la lipeală. Că noi ne lipim de pământ, sireacii...

Din München, pentru revista FLACĂRA, Mihai Rusu, redactorul sportiv al postului de radio „Europa liberă":

Fenomenul Becker

Steaua lui Becker a strălucit în ultimii zece ani, dar azi, și mai ales după Turneul Campionilor, am impresia că avem de-a face cu o planetă ce dispune de o forță de atracție uluitoare indiferent dacă celebra vedetă va mai juca sau nu în viitor. Din punct de vedere economic, și aici veți vedea rolul beckerian, firmele cu care a cooperat el, prin mijlocirea lui Țiriac, au înregistrat mari profituri, ajungându-se până la bursă. **Puma,** de exemplu, a vândut primele acțiuni acum 10 ani cu 300 DM, ajungând în scurt timp la 1.500 DM. Apoi, să nu omitem faptul că echipamentul sau alte accesorii folosite de Boris au intrat rapid în folosința amatorilor de tenis din Germania, peste 5 milioane, operațiune, fără discuție, ce a dublat sau triplat cifra de afaceri a celor de la **Lotto** sau alte companii producătoare de material sportiv. Dar cea mai directă forță a comercializării au trăit-o managerii reclamei, săptămâna trecută, când **SAT 1,** canalul de TV care a transmis în exclusivitate Mastersul, au primit comenzi prin telefoanele indicate pe micile ecrane în pauzele respective, ce anunțau "spoturile" publicitare pentru telefoane celulare, aparate și spumă de ras, automatele sau alte produse necesare uzului zilnic sau de lux.

Așadar, Becker a devenit portdrapelul industriei, și sigur că cei ce lucrează în sponsoring pun de la început întrebarea și condiția unei transmisii sau semnări de contract, în felul următor: joacă Becker? Dacă da, contractul se încheie imediat, dacă nu, există rețineri, căci lumea are nevoie numai de oameni-top atunci când se prezintă un eveniment din tenis. Aceeași problemă o ridică și **Cupa Davis** în Germania, iar dacă vă voi aminti scandalul de anul trecut când federația nu a dorit nominalizarea vedetei foarte capricioase de altfel, a intervenit agenția care vinde drepturile de TV, impunând forului de specialitate introducerea lui Boris în formație, chiar dacă întâlnirea nu era prea atractivă în compania Croației. Dincolo de victorie, 5-0 pentru Becker și Stich în fața lui Ivanisevici, managerii au înregistrat o cifră ridicată de aparate conectate la evenimentul din Karlsruhe, peste 5 milioane, sigur un obiectiv propus și realizat sub aspectul publicității.

Dar impactul trebuie analizat și din punct de vedere al imaginii tenisului, și mai ales azi după ce și Steffi Graf a devenit pentru a patra oară campioana campioanelor la New York, performanță cu care copiii și tinerii par mai motivați ca oricând pentru a se îndrepta către arenele și magazinele cu articole de tenis. Deci, există o simbioză între performanță - sponsorizare și sport de masă, fără de care nu am fi ajuns la un număr atât de ridicat de practicanți sau, ceea ce mi se pare mai important și interesant, la sumele formidabile alocate pentru jocul ca atare. Nu întâmplător, echipele din Bundesliga la tenis și-au transferat vedete din primele 50 de locuri ale clasamentului ATP, prețurile de cumpărare ajungând, ca și salariile de altfel, apropiate celor din fotbal. Orașe ca München, Stuttgart, Mannheim, Hanovra ș.a. acordă între 100.000 și 400.000 DM primilor jucători din echipă, bugetul fiind calculat la circa un milion de mărci. Fabulos.

Celebrul campion german și-a adjudecat pentru a treia oară Mastersul sportului alb în frumoasa arenă din Frankfurt pe Main, și cu aceasta a scris o nouă pagină în istoria tenisului mondial. Ca sportiv, a câștigat 44 de turnee în proba de simplu, din care 4 sunt marcate de Wimbledon și Openul australian de la Melbourne, o carte de vizită de invidiat, mai ales pe fondul impactului succeselor sale în societatea germană. Boris este jucătorul cu cea mai mare priză la public și la sponsori, motiv pentru care nimeni și nimic nu se mai poate organiza fără prezența fostului elev al lui Ion Țiriac.

Așa că nu trebuie să ne mirăm de creșterea calitativă sau cantitativă a tenisului german, considerat azi nr. 1 în lume, deci peste americani, ce au pierdut hegemonia mai ales că nu întâmplător seria celor 9 mari turnee dispune de „stații" la Essen, Stuttgart sau în viitor Hanovra, unde compatriotul nostru Ion Țiriac va organiza Mastersul 1996 al bărbaților.

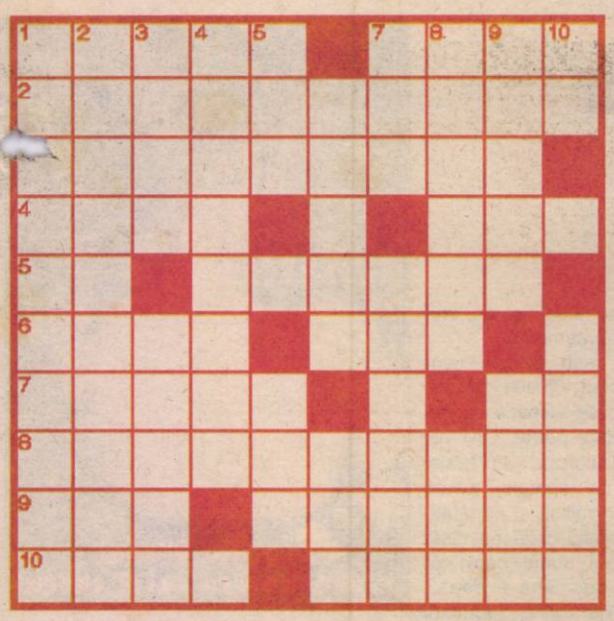

APARENTE

ORIZONTAL: 1) Poftă mare - Indicator de oprire. **2)** Aflați pe primul loc. **3)** Stare de sfârșeală. **4)** Floarea ochilor - Rămasă fără replică. **5)** Margini de crom! - Determină o stare. **6)** Gol prin zid - Pătrate agricole. **7)** Luați peste picior la țară - 2,3 pahare! **8)** Trecere la index. **9)** A scoate capul - Nu-i întru totul deschis. **10)** Trecutul apropiat - A intra în apărare.

VERTICAL: 1) Aflate în deșert. **2)** Mare prostie... **3)** A-și da toată osteneala - Zis unui cinic. **4)** Firicel de bumbăcel. **5)** Împreună cu tacul - Cil încurcat! **6)** A zice fără rost - Timp de studiu. **7)** Valoros la joc - Alimentat cu sânge. **8)** Forme de culoare - Bază maritimă. **9)** Câmpuri de luptă - Stă drept în vie. **10)** Cutie! - Strânge bani după voie.

Dicționar: ILC.

Dan POPA

Stimate cititor!

Un cadou pentru tine și pentru cei dragi ai tăi, volumul de povestiri polițiste

CRIMELE DIN BARINTOWN

de George Arion

Trimite 3000 lei prin mandat poștal la Editura Flacăra, pe numele Gabriel Bumb, Piața Presei Libere nr. 1, București, sector 1, Oficiul Poștal 33, specificând cu exactitate numele, prenumele și adresa și vei primi această carte prin poștă. O vei obține și cu un autograf din partea autorului, semnatar al romanelor de succes **ATAC ÎN BIBLIOTECĂ, PROFESIONISTUL, TRUCAJ, PE CE PICIOR DANSAȚI ?** - socotit de critica literară un "Raymond Chandler al României".

Taxele de expediere sunt suportate de către editură.

CALCULE ARITMETICE

	:		+		=9
×	■	×	■	+	■
	×	4	−		=7
−	■	:	■	−	■
	+		:		=2
=2	■	=1	■	=7	■

	−		+		=4
−	■	+	■	+	■
	×	5	−		=7
+	■	:	■	:	■
	:		+		=7
=1	■	=8	■	=2	■

Numai una dintre fotografii corespunde cu originalul.

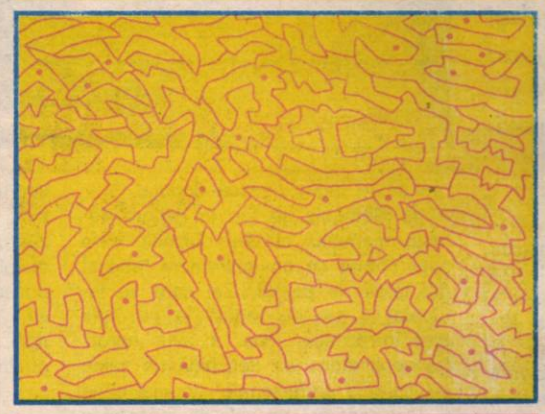

Colorați numai spațiile punctate.

Smith nu se simte bine. Medicul îl consultă și îi spune soției că bărbatul ei este foarte grav bolnav.

- Oh, sărmanul meu soț! Ce-am să mă fac eu fără el?

- Dar, draga mea, încă n-am murit, zice soțul, abia șoptit.

- Tu să nu te bagi în vorbă! Medicul știe mai bine decât tine...

- Am auzit că ți-ai învățat soția să joace cărți.

- Da, și mă bucur mult pentru acest lucru. Aseară am reușit să-mi recâștig jumătate din salariu...

Un boxer vine la judecător să-și reclame nevasta că i-ar fi dat cu fierul de călcat în cap. Judecătorul se uită cu atenție, pune mâna pe capul reclamantului, dar nu găsește nici un semn.

- Nu, nu acolo trebuie să vă uitați, îl lămurește boxerul, ci la fierul de călcat...

Reușiți să descoperiți, între cele opt bucățele numerotate, două identice cu decupajul din mâna amicului nostru?

CALIGRAFIE

Integramă de Mihai ZGUBEA

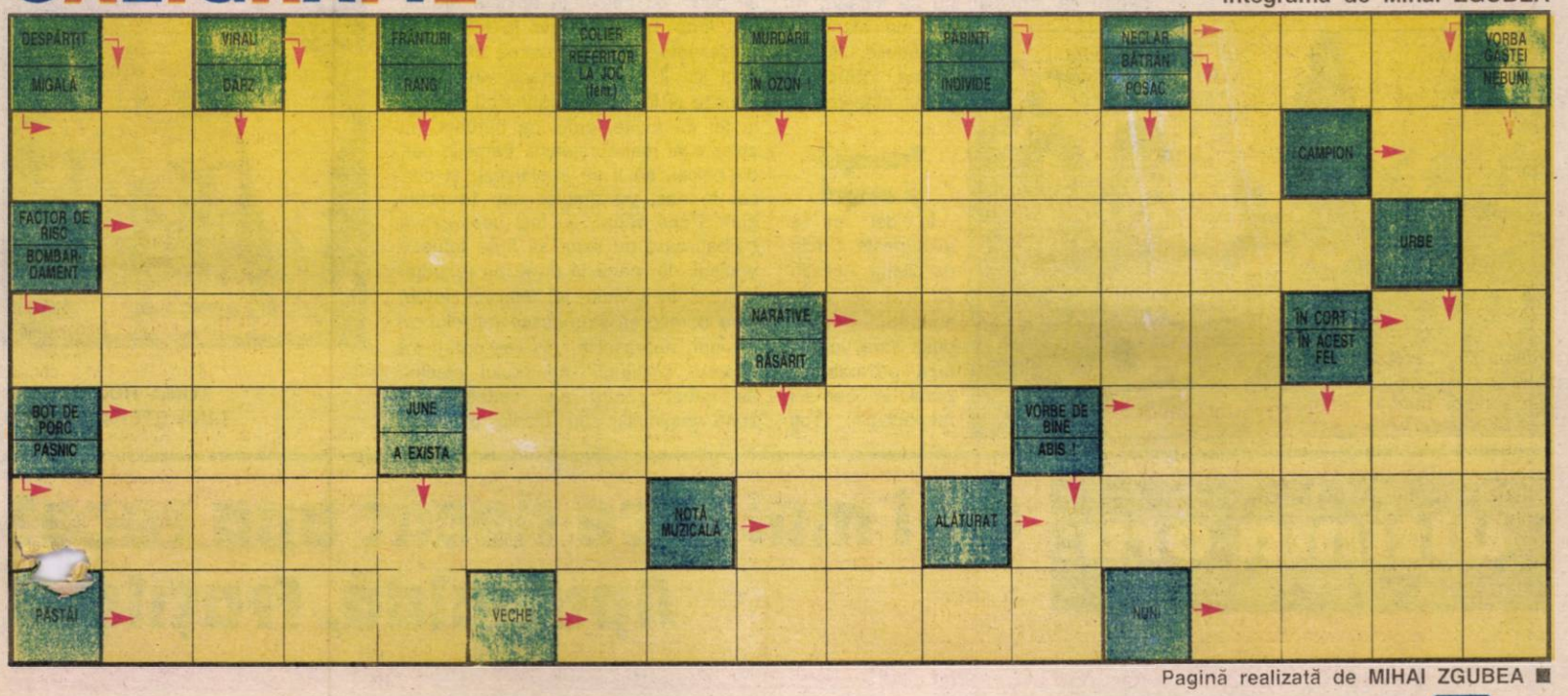

Pagină realizată de MIHAI ZGUBEA

Tatuajul, o modă pe pielea ta

Redactorii revistei noastre au obiceiul să mai treacă din când în când pe la Lăptăria lui Enache. De curând, au întâlnit acolo o pereche de prieteni pe care nu o mai văzuseră de mult. Laura și Alex, așa îi cheamă pe cei doi, tocmai beau o votcă de fericire că se tatuaseră. Așa, ca între intimi, ne-au arătat ce tribale celtice frumoase și care țin toată viața le-au răsărit pe umeri și pe spate. Voioși, ne-au tapat de bani pentru încă o votcă, fiindcă tribalele - niște cercuri cu dungi înăuntru - îi costaseră 120.000 de lei. În schimbul paharelor cu votcă ne-au dat adresa la care ne putem împodobi corpul.

Spatele Elenei și urechea cu cei 7 cercei

Fotografii de PETRE COJOCARIU ■

Americanul din Metalurgiei

Mergem la o adresă complicată: Bulevardul Metalurgiei, bloc OD2, scara 3, apartamentul 89. Sunăm și zicem că suntem de la **Flacăra**. Mai întâi, o tanti bătrână și dură ne măsoară din cap până-n picioare. Apoi, apare un ins înalt și blond, cu un pager atârnat la brâu. Blondul se recomandă Anthony Kaporalis, proprietar al salonului de tatuaje. Ne roagă să-i spunem, simplu, Toni și ne poftește în sufragerie, unde doi inși tocmai erau tatuați cu niște instrumente care făceau zgomotul unor freze de dentist.

Toni este român de origine greacă, a stat 23 de ani în SUA și în 1992 s-a repatriat. Vreme de doi ani s-a tot gândit ce afacere rentabilă ar putea începe cu banii pe care îi strânsese. În SUA avusese un prieten cu un salon de tatuaje, care îi pictase gambele. Când se plimba prin București în pantaloni scurți, lumea se uita ciudat la el, iar babele își făceau cruci. S-a gândit că mulți tineri ar vrea să atragă atenția asupra lor și că n-ar fi rău să le îndeplinească dorința.

Șarpele din zona sensibilă a Elenei

În România se fac în general tatuaje manuale, cu tuș obișnuit, care sunt bătute cu un instrument fabricat din talpă de pantof. Cei care se tatuează o fac de regulă la pușcărie sau în armată. Toni a avut noroc. I-a venit ideea să deschidă un salon de "tatuaje profesionale", tocmai când în Occident era pe cale să înceapă o adevărată modă a tatuajelor și a cerceilor implantați în cele mai ciudate părți ale corpului. Șapte luni a ținut până când a făcut rost de aprobări, pentru că firma lui nu se încadra în nici un standard românesc. În ianuarie 1994 a pornit afacerea.

Angajații lui Toni la lucru

Tatuajul și etajul

În doi ani a avut peste o mie de clienți. Aceștia au fost de toate soiurile, de la puști care vor să facă pe nebunii, până la oameni respectabili. Toți văzuseră filme cu tatuați și au vrut și ei tot felul de ornamente.

Un tatuaj mic, sub 20 de centimetri pătrați, costă 60.000 de lei. Tot ce este peste se taxează cu trei mii de lei centimetrul pătrat. Unii vor să-și tatueze tot corpul. Un tatuaj mai mare, pe tot spatele, poate ajunge până la un milion și jumătate de lei. Câțiva maniaci chiar au lăsat la salonul lui Toni sume cam cât pentru o mașină de mâna a doua.

Cât timp stăm de vorbă, zgomotul aparatului electric de tatuat ne zgârie creierul. Toni vorbește cu accent american, ne e greu să-l înțelegem. Din când în când o dă chiar pe englezește. La un moment dat și el și un prieten al său acceptă să-și pozeze tatuajele pentru **Flacăra**. Sunt foarte fericiți când le spunem că revista apare în policromie, pentru că tatuajele lor sunt colorate. Ne uităm mai bine la Toni și ne dăm seama că toate nivelurile corpului lui sunt tatuate. La el este cam ca la ziarul interbelic **Curentul**: tatuajul și etajul. Atât el, cât și amicul său, pozează în diverse poziții artistice, ca să-și pună în valoare mai bine leii, tigrii, caracatițele și scorpionii desenați pe tot corpul lor.

Femeia cu șerpi între picioare

Claudiu Cioboată lucrează din vara lui '94 la salonul lui Toni. E un ins simpatic, cu cercei în ambele urechi. Cât timp Toni vorbește la telefon în englezește, intrăm în vorbă cu angajatul lui. Îl întrebăm dacă vin să se tatueze și femei. Ne spune că aici vin la fel de multe femei ca bărbații, ba chiar sunt mai curajoase. Femeile cer, de obicei, să li se implanteze și cercei în nas, pe ombilic sau în colțul gurii. Până acum, au fost doar câțiva bărbați care au cerut să li se tatueze penisul, dar până la urmă au renunțat la idee. În schimb, tot felul de dame, care doresc să stârnească tot felul de pasiuni năprasnice, au acceptat să suporte ciupiturile aparatului electric de tatuat pentru a-și vedea sânii, zona vaginului sau fesele pline cu șerpi, steluțe de mare sau simboluri erotice. Îi cerem lui Claudiu să ne arate o astfel de femeie. Ne-o aduce dintr-o altă cameră pe Elena, care își arată mai întâi spatele și apoi desface docilă picioarele pentru a ne arăta un șarpe mic. Elena e o fată blondă, cu o mutră cuminte și, așa tatuată, pare dintr-un tablou suprarealist. Fotoreporterul nostru, Petre Cojocariu, se înroșește și cască ochii cât cepele. Elena ne mai arată și urechea stângă, în al cărei lob are șapte găuri.

De regulă, poartă șapte cercei din argint. Fata se îmbracă, spune că nu are importanță dacă-i acoperim sau nu fața în fotografia ce apare în revistă. Cât a vorbit cu noi, Claudiu a lucrat tatuajul colorat al unui client. Își termină treaba și îi spune clientului să nu se spele opt zile și garantează că tatuajul nu se va decolora 15 ani. Proaspătul tatuat se ridică, o ia înspre ușă, spunem și noi că vrem să plecăm.

Ieșim printre blocurile banale de pe Bulevardul Metalurgiei.

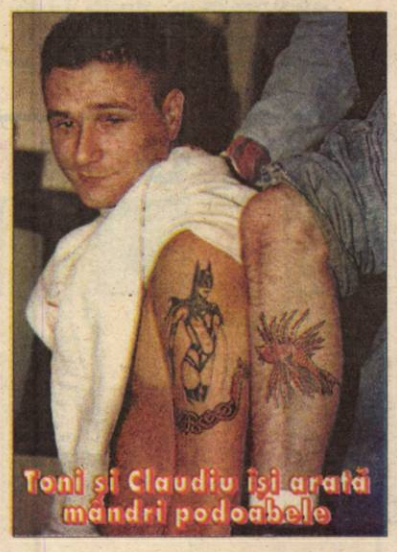

Toni și Claudiu își arată mândri podoabele

TOMA ROMAN jr. ■
LUCI ȘTEFANOVICI ■

Ultima oră: **Ce-i mai rece decât apa rece? Apa caldă, fraților !**

Biblioteca municipală GEORGE ARSENESCU

Din 1985, Adrian Păunescu NU mai are nici o legătură cu FLACĂRA

Constantin Avramescu (prim-vicepreşedinte PSDR)

În '92 Opoziţia n-a oferit nimic concret

Nr. 49 ● 6 - 12 decembrie 1995 ● 16 pagini - 500 lei

Flacăra

Fondată în 1911 de C.BANU

Editată de S.C. Publicaţiile FLACĂRA S.A.

Preşedinte - director general GEORGE ARION

Redactor şef Răzvan Dumitrescu

Premiul MAŞINA DE SCRIS a fost acordat. Începe un nou concurs. Valoarea premiului se menţine la **1.000.000** de lei (pag. 12 - 13)

Ion Ţiriac

„Mai devreme sau mai târziu vom deveni o ţară normală"

Declaraţie la conferinţa de presă organizată cu ocazia lansării noului Pro TV

Externe: **Cuba pregăteşte un Cernobâl pentru America** (pag. 5)

Dosar: **Bizareriile politicii româneşti** (pag. 8)

radio CONTACT (pag. 10)

Pe muteşte...

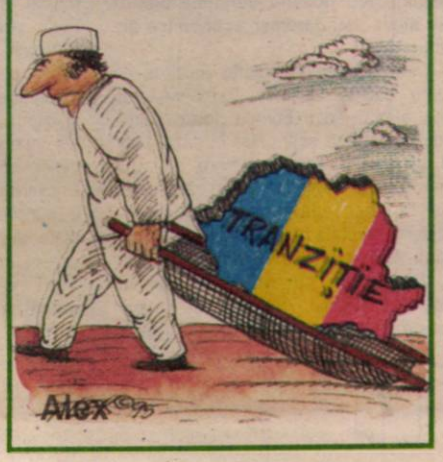

E bine să ştiţi!

Florin Georgescu poate fi adus în instanţă

...orm articolului 43 din Constituţie, **statul este obligat** să ia măsuri de dezvoltare economi... protecţie socială, de natură să asigure cetăţenilor un nivel de trai decent.
...989, majoritatea populaţiei României, care a votat Constituţia, trăieşte sub limita sărăciei. ...acest fapt sunt mulţi, dar ministrul finanţelor este cel care reprezintă statul în instanţă. ... care s-ar găsi cineva să ceară socoteală statului în instanţă.

Alianța PDSR cu partide extremiste trezește scepticism în Vest

■ este de părere dl RAGNAR ÄNGEBY, ambasadorul Suediei la București

- În legătură cu experiența țării dumneavoastră de adaptare la cerințele Uniunii Europene, aș vrea să vă întreb de ce natură au fost dificultățile și cum au fost rezolvate? Pun întrebarea în perspectiva - care probabil va fi mai îndepărtată - a intrării României în UE.

- Într-adevăr, procesul de intrare și de acomodare a Suediei la cerințele Uniunii Europene nu a fost ușor. Numai că Suedia nu a pornit de la o poziție similară cu a României. Se știe că țara noastră a fost vreme îndelungată membră a Asociației Europene a Liberului Schimb (AELS sau EFTA). De asemenea, a făcut parte din piața lărgită europeană. Deci, economia suedeză era într-o măsură destul de mare integrată în sistemul economic și comercial al Europei occidentale. De asemenea, ne-am adaptat la reglementările cu privire la standardele și calitățile produselor, cerute pe această piață.

Noi am început mai întâi negocierile pentru a ne integra în Zona Europeană a Pieței Libere, prin 1989. Toate aceste etape despre care v-am vorbit au făcut ca în momentul în care s-a pus problema ca noi să intrăm cu drepturi depline în Uniunea Europeană să nu fie nevoie decât de foarte puține eforturi de adaptare. Oricum, procesul nu a fost ușor și s-au întâmpinat unele dificultăți, mai ales în legătură cu menținerea unei anumite suveranități în raporturile cu Comisia Executivă de la Bruxelles.

- Ținând seama de nivelul economic pe care România îl are acum față de țările din UE, și pornind de la premisa că va exista voința politică din partea autorităților de la București de a intra în UE, cam în cât timp credeți că va îndeplini țara noastră cerințele pentru a se alinia standardelor economice ale comunității?

- Cred că depinde foarte mult de ce anume decide Uniunea Europeană să ofere statelor din Europa fostă comunistă. După cum știți, chiar în cazul unor țări care sunt acum membre ale UE, inițial s-a convenit să li se acorde o anumită perioadă de tranziție, de adaptare treptată la instituțiile Uniunii. Așa a fost cazul cu Portugalia, Spania sau Grecia care au avut chiar perioade lungi de tranziție. Suedia nu a avut această perioadă de tranziție. Așadar cred că și în cazul României totul depinde foarte mult și de intervalul de timp de tranziție pe care-l oferă UE. Din punct de vedere politic problema admiterii unor țări ca România poate fi analizată destul de repede, urmând ca ele să devină parteneri reali de cooperare ceva mai târziu. În ce o privește, Suedia susține că negocierile pot să înceapă cât de curând posibil pentru toate țările care doresc acest lucru. Dar știm că unele țări vor fi în măsură să negocieze mai curând, iar altele nu vor avea această posibilitate decât ceva mai târziu. Depinde de modul în care fiecare stat va reuși să se apropie de standardele cerute.

- Credeți că acum este previzibilă o și mai mare apropiere a Suediei de NATO, în condițiile în care țara dv. își menține statutul de neutralitate?

- Tradiția suedeză de a-și păstra independența în probleme de apărare este foarte puternică. Deci nu există nici o intenție a guvernului actual de a face demersuri pentru a deveni membră a NATO. Noi vrem să ne păstrăm posibilitățile care decurg din opțiunea noastră de a fi o țară neutră.

Bineînțeles că ne dăm seama că situația securității în Europa s-a schimbat radical după căderea comunismului și după desființarea Tratatului de la Varșovia. Or, această situație ne dă acum posibilitatea să colaborăm într-o măsură mai mare cu NATO, în special în cadrul Parteneriatului pentru Pace. Dar ne interesează și felul în care evoluează dimensiunea militară și de securitate a Uniunii Europene. Este vorba de punerea la punct a unui concept comun de securitate, și nu în mod necesar de un angajament militar.

- Trecând acum la altă sferă de idei, puteți să ne spuneți dacă în intervalul ultimilor ani companiile suedeze care colaborează cu parteneri români sunt mai degrabă dezamăgite sau mulțumite de această colaborare?

- După 1989 multe companii occidentale s-au gândit că s-au creat posibilități pentru deschiderea de noi piețe și de noi forme de cooperare în această regiune. În acest context și companiile suedeze și-au menținut interesul pentru posibilitățile de cooperare, inclusiv în România. Și ele urmăresc eforturile de îmbunătățire a economiei românești. Totuși, companiile noastre știu că piața românească este la ora actuală destul de dificilă. Înregistrarea noilor investitori nu este întotdeauna ușoară. Se risipește mult timp până se ia o decizie, iar de foarte multe ori nu se știe cine este de fapt cel care trebuie să ia decizii. Așa că există un fel de ezitare generală din partea multor companii de a începe afaceri în România.

- În legătură cu viața politică din România, faptul că după Revoluție, practic, nu a existat o alternativă la putere creează o impresie de stabilitate sau reprezintă semnul unei democrații mai puțin consolidate?

- Este greu de dat un răspuns ferm la o astfel de întrebare pentru că există diverse tradiții democratice în fiecare țară. Pe de altă parte, este destul de greu să reîncepi democrația după un trecut de totalitarism, care încă persistă în anumite obișnuințe din societate. Dar unele schimbări desigur s-au produs și ar fi de-ajuns să amintesc faptul că Parlamentul și președintele au fost aleși în urma unor alegeri libere. Deci a fost decizia majorității de a aduce anumite forțe la putere. Desigur că se poate deplânge faptul că PDSR a găsit necesar să coopereze cu unele partide extremiste. Or, acest lucru a produs un anumit scepticism în Europa de Vest, unde se crede că ar fi existat posibilitatea unei colaborări cu partide din centrul spectrului politic, care ar fi putut duce la schimbări reale. Desigur revine electoratului rolul de a alege între o echipă sau alta, între o tendință sau alta. Pe de altă parte în tradiția democratică schimbările de guvern pot fi la rândul lor o cale pentru o schimbare în societate. Dacă o echipă nu găsește soluțiile potrivite, o altă echipă poate veni în loc fără ca aceasta să fie un semn de instabilitate.

ȘTEFAN NICOLAE ■

Diplomația lucrului bine făcut

Numit în 1994 ambasador la București, după o strălucită carieră diplomatică, dl Ragnar Ängeby i-a uimit pe interlocutori prin faptul că vorbea o română cursivă, învățată - cum aveam să aflăm - la Universitatea din Lund și perfecționată la cursurile de vară de la Sinaia, în vremea studenției. Dar dl ambasador al Suediei avea să mai ofere și alte surprize agreabile, prin felul deschis și călduros de a discuta cu reprezentanții presei, prin entuziasmul cu care se implică în adâncirea relațiilor culturale, comerciale, dar și interumane dintre cele două țări. Nuanțat în discursul diplomatic, domnia sa nu ezită să-și spună deschis opinia și o face de pe poziția unui cunoscător avizat.

PUBLICAȚIILE
Flacăra

Societate comercială înmatriculată la Oficiul Registrului Comerțului București sub nr. J. 40/5888/1991 din 04.07.1991

Consiliul de Administrație:
Președinte - director general:
GEORGE ARION
Membri: **Manuela Vasiliu Arion, Ion D. Goia, Alexandru Păsărin**
Director juridic - personal: **CORNELIU OLTEANU**
Director difuzare: **MANUELA VASILIU ARION**
Secretariat: **Mihaela Caroline Mușat** 222.33.31; 222.33.44; (2002)
Adresa: București, sectorul 1, Piața Presei Libere nr. 1, cod 71341.
Telefoane: 223.15.10; 223.15.20; 223.15.30; 223.15.40, 223.15.12, 223.15.37, 223.15.44, cu interioarele din paranteze
Fax: 222.82.89
Cont lei - 40.72.30.110.496 BCR, sector 1, București
Cont valută - 47.21.6.16.0431.0 BCR, sector 1, București.

Flacăra

Redactor șef: **RĂZVAN DUMITRESCU**
Secretar general de redacție:
ADRIAN PETRESCU
■ **POLITICĂ** - Răzvan Butaru, Tudor Călin Zarojanu
■ **EXTERNE** - Ion D. Goia, Ștefan Nicolae
■ **CULTURĂ** - Remus Andrei Ion
■ **SOCIAL** - Alexandru Arion, Lucia Ștefanovici
■ **SPORT** - Pompiliu L. Dumitrescu
■ **REPORTERI SPECIALI** - Liliana Petruș, Toma Roman jr., Horia Țurcanu
■ **INVESTIGAȚII** - Matei Dumitru
■ **FOTOREPORTERI** - Petre Cojocariu, Florin Ioniță
■ **CORESPONDENȚI ÎN ȚARĂ:** Pașcu Balaci, Ion Ceacîru
■ **CORESPONDENȚI ÎN STRĂINĂTATE:** Alexandru Graur (Italia), Mihai Rusu (Germania), Emanuel Tânjală (SUA)
■ **SECRETARIAT DE REDACȚIE** - Crina Gorgoi
■ **CORECTURĂ** - Angela Ștefănescu

Flacăra BIS magazin
Redactor șef: **LIVIU TIMBUS**

REBUS
REBUSACHE
maxi SKANDY
Director publicații de divertisment:
ALEXANDRU PĂSĂRIN
Redactori șefi:
MIHAI ZGUBEA ("Rebus")
CONSTANTIN GRIGORE ("Rebusache")
Aurel Ștefan Alexandrescu, Dăn Popa, Simona Păsărin, Simona Simzianu; telefon: 2036.

REVISTA PENSIONARILOR
Redactor șef: **BRÎNDUȘA NICOLAE**
Maria Antonescu, Dan Gheorghe, Elena Ghera

ȘEF COMPARTIMENT COMPUTERE: Cristina Chițulescu
TEHNOREDACTARE COMPUTERIZATĂ 222.67.38: Mihaela Anghel, Maria Călin, Nicoleta Burtea, Cezar Munteanu, Doru Vintilă
DIFUZARE 222.66.28: Marian Anton, Gabriel Bumb, Cora Cioceanu, Marian Frunzeanu, Doru Iancu, Valerică Leon, Neculai Luchian, Marius Procopie, Nicolae Șerban
PERSONAL (2128): Adriaq Boicescu
FINANCIAR-CONTABIL: **Viorica Tudor**, Elena Anghel, Gabriela Ionescu, Florența Tudor
ADMINISTRATIV (2128): **Dan Mircea Popa**, Marian Băicoianu; Liliana Crețu, Mariana Sănduleasa

Cititorii din străinătate se pot abona prin Societatea Comercială "Publicațiile Flacăra" S.A.

TIPARUL: **OMEGA PRESS INVESTMENT**

Revista FLACĂRA utilizează informații furnizate de agenția MEDIAFAX

Viața sub un președinte de regat

George Arion

Un poster

Am în față revista Privirea **nr. 0, exemplarul de testare a pieței. Orice om împătimit de presă poate fi invidios pe o asemenea realizare. Începând de la înfățișarea grafică aspectuoasă, continuând cu diversitatea și calitatea articolelor și, nu în ultimul rând, cu importanța colaboratorilor, totul anunță o reușită. Viitorul săptămânalelor cu profil social, economic, politic, cultural e, desigur, cel anunțat de această nouă apariție publicistică. Modelul este recunoscut: Newsweek, dar și L'Observateur, Express, Time, Stern, titluri căutate de zeci de ani pe întreg mapamondul. Și, de ce nu,** Flacăra **ilustrată de odinioară, pe care încercăm să o readucem în atenția publicului în formatul care o impusese. Fără îndoială, întreprinderea colegilor de la** Privirea **e deosebit de costisitoare. Însă pentru cine are bani și tragere de inimă să aducă o bucurie cititorilor, lucrurile sunt mai simple decât pentru muritorii de rând.**

N-am să înșir semnăturile de prestigiu pe care le-am întâlnit parcurgând Privirea**, nici analizele - unele pătrunzătoare - din diferite domenii. Țin să atrag atenția doar asupra posterului revistei - o imagine zguduitoare, mai elocventă decât sutele de pagini pe care le-am citit despre aceeași problemă. Nu știu cine a realizat fotografia - merită cu siguranță Premiul Pulitzer. Ea înfățișează un moment din mineriadă. O scenă plină de dinamism. Prim-planul e dominat de două personaje: un miner urlând, buimac el însuși de puterea care i s-a încredințat, și un cetățean care îi sărută mâna cu venerație. Totul ar putea deveni un grup statuar ridicat în cinstea bestialității, violenței, brutalității adorate prostește de ființe decăzute, la rândul lor, din condiția de om. Coșmarul unei realități care continuă, într-o formă mult mai subtilă.**

REZUMAT

● **Președintele Iliescu critică PDSR** pentru slaba activitate și își amână anunțarea candidaturii la al treilea mandat.

● **La Consiliul Național, CDR lansează „Contractul cu România"**, după modelul președintelui Clinton.

● **La Conferința Națională, PDSR** își îmbunătățește imaginea prin atragerea câtorva **personalități** din domeniul artei și al sportului.

● **PUNR** îi retrage sprijinul politic lui **Viorel Sălăgean.**

● Comentând criticile aduse Raportului SRI, **directorul Virgil Măgureanu nu-și poate reține enervarea.** A doua zi, la conferința de presă, va fi destins și pus pe șotii - semn că se simte mai bine între ziariști decât între parlamentari.

● **Mișcare tectonică** de amploare în **Orientul Mijlociu**. Se așteaptă cu îngrijorare eventualele replici.

● **Radu Ciuceanu** înființează **Partidul Liberal Creștin.** Adevărul e că erau cam puține formațiuni liberale.

● **Ministrul justiției** cere ridicarea imunității parlamentare a senatorului **C.V. Tudor.** Urmarea e ușor de bănuit.

● **Petre Roman își declară public averea.** Ion Honcescu îl imită. Probabil se va crea o modă. E de urmărit cine se va abține.

● **Modificările Codului Penal** „cad" a doua oară în Camera Deputaților. Conform art. 75 din Constituție, **această respingere rămâne definitivă,** deci pedepsele pentru infracțiuni rămân cele vechi. Bucurie mare printre criminali.

● **Ridicarea embargoului** impus Iugoslaviei este o nesperată **gură de oxigen pre-electoral** pentru partidele aflate la guvernare.

● Senatul respinge moțiunea referitoare la **cărțile de alegător.** Este mai mult mai eficient (pentru unii) să votăm în continuare la grămadă, cu erori în liste etc.

● **Promulgarea Legii caselor naționalizate** coincide cu înființarea **Partidului Alianței Sociale, al chiriașilor,** cu un potențial teoretic de două milioane de membri.

● După **Gh. Funar,** și **C.V. Tudor** afirmă că o nouă candidatură a președintelui Iliescu ar fi ilegală. A mai rămas să recunoască asta și PDSR-ul.

Evenimente mari, evenimente mici

● O formațiune care tace dar face este **Partidul Noua Românie.** După unele informații, organul său de presă ar fi una din principalele televiziuni private.

● Un neașteptat rechizitoriu al președintelui Iliescu și al actualei puteri este făcut de fostul ambasador **Aurel Dragoș Munteanu.**

● C.V. Tudor susține că **art. 238 CP** (pentru care e incriminat) nu e constituțional. Până acum era.

● Conform **Comisiei Naționale de Statistică** stăm bine: Conform realității - nu.

● Președintele Iliescu profită de comemorarea asasinării lui Nicolae Iorga pentru a înfiera **„nostalgicii" extremei drepte.** Nimic despre nostalgicii extremei stângi. Primii, e drept, tipăresc cărți legionare. Ceilalți însă sunt în plină ofensivă.

● Miting al profesorilor, cercetătorilor și studenților pentru **fonduri suplimentare în învățământ.**

● Senatul respinge desființarea **taxelor de repetență.**

● Prin neanularea **art. 14 din statutul Băncii Dacia Felix** (fondatorii cu 30.000 au aceleași drepturi cu investitorii de miliarde), Sever Mureșan a pierdut meciul cu președintele BDF, Ioan Sima.

(TCZ)

Cazul URBIS

Justiția ne dă dreptate

Campania noastră de presă împotriva ilegalităților comise la S.C. Urbis S.A. a început să aibă rezultate palpabile. Judecătoria sectorului 6 a dat câștig de cauză liderului sindical Miron Iorgu în procesul pe care acesta l-a intentat societății. Asistat de cunoscutul avocat Valeriu Stoica, domnul Miron a convins completul de judecată că are dreptate.

Conducerea S.C. Urbis S.A., care l-a dat afară în mod abuziv, trebuie să-l reîncadreze în funcția pe care a deținut-o, să-i plătească retroactiv salariul și să-l recunoască drept lider sindical.

Legea și-a spus cuvântul și domnul Iorgu Miron a obținut o mare victorie. Această victorie considerăm că aparține și revistei **Flacăra,** articolele noastre fiind considerate de către instanță, așa cum se specifică în sentință, probe.

Avem în sfârșit sentimentul că nu ne-am luptat cu morile de vânt. Această victorie, însă, nu este decât parțială. Domnul Adrian Toșcuță a fost și dânsul demis abuziv și dat în judecată datorită unor acuzații pe care noi le considerăm nefondate.

În timp ce directorii și directorașii S.C. Urbis S.A. își fac de cap, domnul Toșcuță nu are nici o sursă de venit și este târât prin tribunale. Mai avem, de asemenea, și câteva date noi despre ilegalități grave care s-au petrecut și se petrec la S.C. Urbis S.A. Continuăm.

TOMA ROMAN jr. ■
LUCI ȘTEFANOVICI ■

Lectură plăcută, Gicule!

Ce mai face C.V.T.? Merge în Scoția, ca suporter al Stelei. Dar acolo? Acolo vizitează castele medievale: "Aici, sub copacii castelului, i-am trimis marelui fotbalist Nicolae Dobrin (prin intermediul unui iubitor de fotbal din Pitești) un exemplar al Almanahului România Mare pe 1996 cu dedicație."

Mare e grădina ta, Doamne!

◇

Dar printre ceilalți "suporteri" cine mai era? Ne spune tot bardul de Butimanu: "Jean Dulugeac (harnicul crescător de cai de la Mogoșoaia, are chiar un armăsar botezat Vadim, de a apărut și un articol undeva, intitulat «Dulugeac îl biciuiește pe Vadim»)".

Diii, mârțoago!

(pld)

Puls

Mare e grădina lui Dumnezeu...

Am primit la redacție un protest din partea senatorului PDSR Nicolai Senciuc. Nemulțumirea domniei sale este mare și se referă la modul în care a fost prezentată intervenția sa la dezbaterile din plenul Senatului asupra politicii monetare și financiare a Guvernului și a Băncii Naționale. Spuneam în numărul trecut al revistei noastre că "deși a vorbit mult, mare lucru nu am înțeles din discursul domniei sale pentru că omul este așa... ceva mai special. Până și stenografa Senatului s-a oprit din lucru când vorbea dânsul." Nicolai Senciuc mă atenționează că am recurs "la o prezentare ofensatoare" a persoanei sale, care îi aduce prejudicii morale și politice. "Pentru ca cititorii să-și poată face singuri o imagine exactă asupra celor declarate de mine, vă rog ca, în virtutea dreptului la replică și la propria imagine, să publicați textul integral al intervenției conform stenogramei alăturate" - ne somează senatorul PDSR. Prin urmare, mă aflu în posesia stenogramei discursului domnului Senciuc, pe care chiar domnia sa mi-a expediat-o prin fax. Existența stenogramei sugerează deci că am greșit atunci când am afirmat că "până și stenografa s-a oprit din lucru". Vă rog să mă credeți, stimați cititori, că biata femeie era de-a dreptul năucită și la un moment dat nu mai scria nimic. Dar pentru că dl senator ne somează să publicăm documentul, vă rog să vă așezați comod în fotoliu, să luați un distonocalm, să vă relaxați și abia apoi să lecturați. Deci, începem.

"De la bun început aș dori să afirm că sunt întru totul de acord cu părerea exprimată aici în plenul Senatului, potrivit căreia în momentul de față ne confruntăm cu greutăți de o gravitate deosebită și, mai ales, care afectează în mod direct tacâmul de fiecare zi și, în special, asupra categoriilor sociale defavorizate și cu copii mulți". Așa scrie în stenogramă. Noi n-am intervenit cu nimic în text. Dar cum domnul senator insistă să-i dregem imaginea pe care, chipurile, noi i-am fi șifonat-o, continuăm cu alte pasaje din document: "Aș dori, de asemenea, să continui, să exprim că în cei trei ani de guvernare ai Guvernului Văcăroiu, care a fost criticat de către o parte din colegi, bineînțeles, dintre propagandiștii profesioniști din Senatul nostru că în cei trei ani s-au obținut și împliniri, modeste, ce-i drept, dar constatate și palpabile la fața locului și apreciate de cercurile financiare cele mai autorizate, lucru care trebuie să le dea de gândit — celor care neagă aceste realizări, cu atât mai mult cu cât cei care critică nu au monopolul asupra adevărului, ca să nu mai spunem și părerile exprimate de către foarte mulți conducători de state, și - slavă Domnului - în ultimul timp au venit mulți din aceste țări care au apreciat eforturile și rezultatele obținute de către români." Precizez din nou că nu noi am pus virgulele și nu noi ne-am ocupat de acordurile gramaticale. De asemenea nu avem vreun amestec în textul pe care-l reproducem mai jos:

"Din păcate, se aruncă cu pietre și de cei care au contribuit la obținerea acestor roade, cât sunt ele de modeste, la care au contribuit nesiliți de nimeni și de bună voie, dar care, de fapt, consideră perioada de tranziție ca un marș triumfal, cu aplauze la scenă deschisă, de o parte și de alta, bună numai pentru câștigare de capital politic, fără a-și asuma vreo răspundere, deși după zicerea, că: «la plăcinte înainte, la război înapoi!» în timp ce solicită în mod ultimativ noi posturi în executiv și în teritoriu și nu oricare posturi în teritoriu, ci numai posturi de prefecți!"

Și am putea continua, dar nu are nici un rost. Privind înapoi la stenogramă îmi vine să spun: mai bine se oprea din lucru stenografa.

Și rețineți, stimați cititori: una este să poți să asculți pe viu discursul și alta e să citești textul unei stenograme. Căci dacă dl senator a rostit cât se poate de clar: "împlenirili", în documentul care rămâne urmașilor urmașilor noștri, și pe care dl Senciuc ni-l trimite prin fax, scrie negru pe alb: "împlinirile". Oricum, îi anunț pe cei curioși din fire că posed și caseta cu înregistrarea cuvântării senatorului PDSR. Să fie clar: nu am absolut nimic cu persoana domnului Nicolai Senciuc. Constat însă ridicolul supărării sale. Îl constată și cititorii noștri datorită insistenței cu care dl parlamentar solicită să publicăm stenograma. În limbaj fotbalistic acest lucru se numește "a da cu stângul în dreptul."

Desigur că în societatea noastră există loc pentru fiecare. Acolo sus în sferele puterii se pune însă problema reprezentativității.

Un senator, prin natura funcției sale, se etalează în toată splendoarea aptitudinilor lui omologilor din alte țări. Se cheamă deci că reprezintă țara. Vrând nevrând, cititorii au făcut cunoștință cu un ales. Rămâne să stabilească cei care lecturează aceste rânduri dacă dlui parlamentar i se poate aplica zicala "omul potrivit la locul potrivit". În cazul de față, cu tot regretul constat că discursul celui în cauză este cu mult mai puțin coerent decât cel al defunctului de la Târgoviște. Închipuiți-vă acum, stimați cititori, că actuala putere conține și domni precum Nicolai Senciuc. Vă mai miră ceea ce vi se întâmplă zi de zi?

RĂZVAN DUMITRESCU ■

PDSR s-a înnoit

■ Deocamdată nici un actor al Circului de Stat n-a intrat în partidul de guvernământ

Până acum, eram obișnuiți cu monologurile și declarațiile patetice ale actriței și deputatei *Agatha Nicolau*. Pe lângă ea se mai produceau o groază de amatori din "brigada artistică" a PDSR, precum *Gheorghe Dumitrașcu, Ștefan Cazimir, Vasile Văcaru, Ion Solcanu sau Floarea Calotă*. Tuturor le reușea de minune să se transforme într-un fel de *Nae Lăzărescu și Vasile Murariu* la un loc.

Conferința Națională a PDSR de săptămâna trecută a adus o groază de profesioniști ai artei dramatice în partid. **Ion Besoiu** e un fel de **Ilie Verdeț** al actorilor. Cei cu memorie bună își aduc aminte că pe 22 decembrie 1989 distinsul domn trimitea de zor mesaje de solidaritate cu Împușcatul și înfiera cu elan muncitoresc pe huliganii care "făceau jocul agenturilor străine". **Dorel Vișan,** căruia probabil i-a plăcut rolul de **senator al melcilor**, a aterizat în Consiliul Național al PDSR, după ce curtase întâi PNȚCD și PUNR. **Mihai Mălaimare** se milogește de câțiva ani pe la diverse autorități ca să facă rost de un sediu și stipendiu pentru Teatrul Masca. Acum, că a dat adeziune la partid, poate o să reușească. **Virgil Ogășanu** e director de teatru și se cunoaște apetența PDSR în racolarea a tot felul de directori și directorași prin cele mai diverse metode.

Cum trebuiau și ceva sportivi, prin ușa din dos au fost introduși în Consiliul Național: **Ilie Năstase** (care, din câte știm noi, ar fi trebuit să-i fie recunoscător pe veci lui **Petre Roman** pentru sediul Nasty Club), **Iolanda Balaș** și **Zoltan Erdely,** care are dubla calitate de ungur și arbitru de fotbal.

Miron Mitrea, despre care revista noastră a scris, și domnul **Iacob Ștefan Palade,** care a dovedit că este un escroc, a ajuns numărul 2 în partid, funcția-cheie de secretar general dându-i mână liberă spre toate pârghiile PDSR.

În ciuda discursurilor sale patriotard-agramate, domnul **Dan Marțian,** vestitul profesor de socialism științific, a pierdut la mare diferență partida cu **Adrian Năstase,** care și-a consolidat serios poziția de nr.1 în partid.

Și pentru că domnul Adrian Năstase a accentuat "greutatea de a găsi parteneri", a apărut ca "un imperativ politic al momentului" noul strigăt de luptă electorală al PDSR: "cu fața spre cetățean". Nu mai lipsea Ilie Năstase pentru clipul publicitar cu "the choise of the new generation."

TOMA ROMAN jr. ■
LUCI ȘTEFANOVICI ■

Dintre preocupările PDSR, expuse de dl Adrian Năstase, am reținut:

"Grija față de om" (moto: "ești om cu mine, sunt om cu tine").
"Suntem chemați să luăm decizii care ne vor modela viitorul",
"S-a rupt alianța cu PRM pentru că PDSR ajunsese în pericolul de a-și pierde identitatea politică și (...) rolul politic."
"Nu spun că nu există cazuri de corupție în partid", dar trebuie identificată și "incompetența care produce daune și conduce la eșecul unor inițiative și a unor politici."
"Să stăm strâns uniți. Plasa de atacuri în care este prins partidul, pornind de la tema «corupție», reprezintă o operațiune de destabilizare venită din partea unor forțe politice."

Ion Besoiu adunând pentru partid clasa de mijloc

Cuba pregătește un Cernobâl pentru America

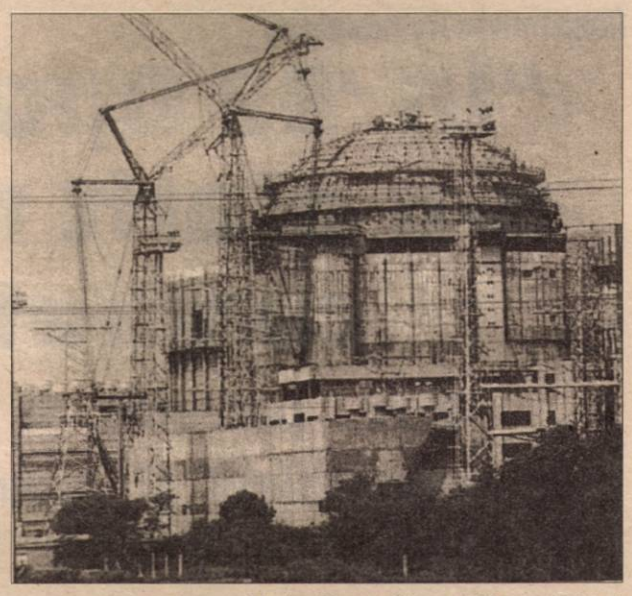

Stoarsă până la epuizare de criza provocată de izolaționismul ei doctrinar, Cuba lui Fidel Castro încearcă să iasă din strânsoare, dar cu mare greutate și cu mari opinteli. „El Lider Maximo" s-a încăpățânat să rămână pe baricadele unei cetăți tot mai bântuite de stafii - numită comunism - fiind, alături de Coreea „dragului conducător" Kim Jong Il, țara cu cel mai dur sistem dintre cele care au mai supraviețuit ca niște franjuri ale atotbiruitorului steag roșu. Cu robinetele petrolului rusesc închise, cu o penurie alimentară și energetică nemaiîntâlnită, Cuba a fost sfătuită de conducătorii săi de la Havana să se întoarcă la biciclete și la tracțiunea animală. Dar pentru că așa ceva nu mai putea să continue, Fidel Castro a început să facă unele concesii: îngăduie deja niște forme ale proprietății private, încercând să preia câte ceva din experiența chineză, vrea să liberalizeze parțial turismul - cândva principala sursă de venituri externe a țării. Dar, mai cu seamă, șeful regimului de la Havana încearcă să găsească un dialog cu Washingtonul. Președintele Bill Clinton se pare că deja nu mai dorește să-l demonizeze pe Castro și că vrea să depășească un prag minim al înțelegerii.

Faptul că Fidel Castro a fost acceptat să intre în SUA cu pașaportul vizat de americani, pentru a participa la festivitățile prilejuite de jubileul ONU, a constituit un semitriumf pentru Fidel. Mai ales că el nu și-a pierdut din charisma mesianică de tip Che Guevarra, numai că argumentele îi cad în nisip ca niște mărgele desprinse dintr-un șirag.

Și tocmai când se încerca o retușare a imaginii Cubei ai cărei locuitori trăiesc de peste șase ani în privațiuni severe, liderii de la Havana sunt pe cale să-și stârnească vecinii mai mari din apropiere, din alt motiv. Este vorba de faptul că împinși cu spatele la zid de rigorile crizei energetice, cubanezii vor să termine proiectul unei centrale nucleare început de mai mulți ani la Cienfuegos. Oficialitățile și activiștii în probleme ecologice din SUA au lansat alarma. Ei susțin că un accident la această centrală - care nu ar fi construită în condiții de maximă securitate - ar provoca contaminarea unor regiuni întinse din sudul SUA și din Mexic. Proiectul început în urmă cu 13 ani ar fi trebuit să fie deja finalizat dacă nu ar fi intervenit evenimentele care au dus la dezmembrarea fostei URSS. Din 1992 practic nu se mai lucrează la acest proiect, deși la acea dată una dintre cele patru cupole ale reactorului era terminată în proporție de 90 la sută. Cubanezii nu s-au dat bătuți și au încercat să formeze un consorțiu internațional alcătuit din Rusia, Franța, Marea Britanie, Italia și Brazilia care să pună „la bătaie" circa 300 milioane dolari pentru finalizarea unei unități de producție. În aceste condiții, în Congresul american s-au auzit voci care au calificat acțiunea Cubei de la Cienfuegos (ca o culme a ironiei, Cienfuegos înseamnă „o sută de focuri") drept act agresiv împotriva SUA, cerându-se să se întreprindă măsuri pentru descurajarea proiectului. Cuba are însă nevoie de această energie ca de aer. Cum se va ieși din această dilemă este greu de știut, dar o soluție ar putea exista și anume asumarea obligației SUA de a furniza o anumită cantitate de materii prime energetice în Cuba. Ceea ce este cam greu de crezut că se va întâmpla.

A fost un triumf din care fiecare a vrut să guste câte puțin, această pace convenită la Dayton, după negocieri tensionate, aflate mult timp pe muchie de cuțit. Reîntorși la casele lor, negociatorii au trebuit să lămurească pe cei care i-au mandatat că au realizat maximum de profit făcând minimum de concesii, dar lucrul acesta nu a fost - și nu este - deloc ușor.

Lumea cu geometrie variabilă

Pacea de pe hârtie și pacea din teren

În Iugoslavia restrânsă (Serbia și Muntenegru) atât opinia publică internă cât și clasa politică au primit favorabil condițiile cerute și în cele din urmă adjudecate de Slobodan Miloșevici. În treacăt fie zis acesta și-a retușat **in extremis** imaginea, detașându-se la timp de o poziție care a făcut de pildă din Radovan Karadjici (liderul sârbilor bosniaci) un personaj mort din punct de vedere politic, după condamnarea sa de către Tribunalul de la Haga pentru crimele de război.

Cum spuneam, nici celorlalți parteneri la convorbirile de pace de la Dayton nu le-a fost ușor să-și convingă conaționalii. Dar cei mai nemulțumiți au fost și sunt sârbii bosniaci. În cele din urmă însă, același Karadjici - poate că și într-o încercare de a-și reface propria imagine - a semnat acordul de pace negociat în numele lor de Miloșevici. Dar atât sârbii bosniaci cât și croații sau musulmanii lui Alia Izetbegovici înțeleg acum altfel, fiecare în parte, modul de aplicare a prevederilor acordului de pace. De acea nu mai mirã pe nimeni faptul că Sarajevo cât și în alte localități din avia au loc mitinguri de protest ale uri de oameni, care se consideră au chiar trădați prin documentele roații din Dubrovnik, bunăoară, fost cedată Serbiei peninsula Prevlaka, în timp ce sârbii bosniaci susțin punctul de vedere al liderilor lor de transformare a orașului Sarajevo într-un fel de nou Berlin, cu zone controlate separat de bosniaci sau sârbi.

Cu toate acestea, pacea câștigă teren. S-a ridicat imediat embargoul împotriva Iugoslaviei, ca urmare a unei rezoluții operative a Consiliului de Securitate. Iar la Belgrad au și început să sosească oameni de afaceri și emisari politici din Europa și America pentru a câștiga un loc privilegiat în planurile de reconstrucție.

Problemele nu sunt mai puțin dramatice de partea SUA. Președintele Bill Clinton a ținut să se adreseze direct poporului american și lumii într-o emisiune reluată de toate posturile mari de televiziune, în care a subliniat necesitatea trimiterii de forțe militare în Bosnia. Este vorba nu numai de menținerea unui angajament asumat, care altfel ar discredita chiar șansele păcii, dar mai cu seamă este vorba de valorificarea în plan politic a izbânzii diplomatice de la Dayton. Opoziția republicană din Congres susține, în principiu, trimiterea soldaților americani, dar după ce vor fi luate toate măsurile de prevedere pentru reducerea riscurilor și cu condiția ca să se liberalizeze comerțul cu arme către bosniaci. Or, aceasta ar însemna, în opinia altor analiști, o reîncepere a spiralei tensiunilor în zonă. Pe de altă parte, se pun la punct detaliile privind asigurarea comenzii și conlucrării trupelor operaționale ce vor fi trimise, inclusiv mult discutata chestiune a acceptării sau nu de către Rusia a unei comande unice a NATO. Până la urmă și în acest domeniu se fac ultimele clarificări, Moscova acceptând să conlucreze cu un comandament american din cadrul forței NATO.

Nu lipsesc desigur evaluările cauzelor și slăbiciunilor occidentale și americane în întârzierea - cu consecințe atât de grave - a deznodământului acestui conflict. În baza unei asemenea analize învățămintele americane ar fi următoarele: nu pot exista soluții ieftine pentru conflicte militare majore sau importante (de aici se înțelege că veghetorii păcii trebuie să dovedească faptul că sunt dispuși să-și riște și propriile vieți); în al doilea rând, s-a dovedit că forța militară poate să ducă spre pace numai dacă este folosită ferm (occidentalii au pierdut vremea în amenințări ridicole și sterile); decisivă a fost abandonarea de către SUA a poziției de expectativă, după ezitări dureroase de trei ani; și, în sfârșit, o altă concluzie posibilă este că pe măsură ce se prelungește provizoratul în așteptarea unei soluții în conflictele regionale ivite, atât SUA cât și beligeranții au tot mai mult de pierdut. Dar o concluzie mai puțin amară este aceea că SUA au dovedit că rămân singura putere credibilă a lumii și unica în stare să stingă conflictele, chiar sfidând anumite poziții contrare ale altor mari puteri.

Oricum și în Bosnia se aplică de astă dată vorba că nu este de ajuns să câștigi războiul, ci este imperios necesar să câștigi și pacea. Iar lupta la fel de dură care se dă acum fără bubuitul tunurilor și fără vărsări de sânge este tot atât de, dacă nu chiar mai, importantă.

Nicolae Văcăroiu vrea să ia caimacul

Cu o promptitudine deosebită de această dată, premierul român Nicolae Văcăroiu a vrut să-și înscrie numele pe primul loc în lista demnitarilor de rang înalt care au vizitat Belgradul după ridicarea sancțiunilor ONU impuse fostei Iugoslavii. Premierul român a dezvăluit că vizita a fost antamată încă în timpul negocierilor de la Dayton. În concepția oficialităților de la București, România ar fi foarte bine plasată pentru a-și valorifica atuurile în raporturile cu Belgradul: embargoul aplicat destul de permeabil în unele privințe; solidaritatea manifestată în diverse chipuri față de Iugoslavia în tot acest conflict; tradiționala prietenie și ne-beligerantă dintre cele două popoare, valorile ortodoxiei, economiile complementare. Vor fi însă toate aceste atuuri - adevărate și exploatabile - ușor de transpus în practică, astfel încât valoarea schimburilor să salte la 1,5 - 2 miliarde dolari? În situația economiei românești și a performanțelor ei pătrunderea pe piața iugoslavă va fi o competiție dură la care participă cei mai tari. Să nu uităm că marile puteri care au înlesnit pacea se simt îndreptățite să valorifice și în plan comercial sau economic acest ascendent. În pofida acestor dificultăți și riscuri mănușa trebuia ridicată și premierul Văcăroiu a vrut să fie înaintea „multor nechemați", după expresia sa. Rămâne de văzut cum va ghida însă economia românească în acest turnir dificil.

Pagină realizată de ȘTEFAN NICOLAE ■

Constantin Avramescu:

"În '92 Opoziția n-a oferit nimic concret"

■ Nu pot vota la un loc monarhiștii și republicanii

Constantin Avramescu s-a născut pe 30 aprilie 1930 în București. A absolvit **Institutul de Mine** ca inginer geolog, specializându-se în domeniul substanțelor minerale nemetalifere, domeniu în care a publicat mai multe lucrări. **"Dacă n-aș fi făcut parte dintr-o generație în care toți doreau să fie ingineri, aș fi urmat Istoria, care mă pasionează".** În 1982 a fost numit director în Ministerul Geologiei, de unde s-a pensionat după revoluție. Este **prim-vicepreședinte al Partidului Social Democrat Român.** Căsătorit, nu are copii.

- De ce ați intrat în politică?

- Întrebarea e interesantă și povestea e lungă. Prin soția mea l-am cunoscut pe Adrian Dimitriu, fost secretar general al PSD, cu care am avut multe discuții încă din '64, când nici nu mă gândeam că o să ajung să și activez în politică. Pe Sergiu Cunescu l-am întâlnit în 24 decembrie '89, când am constatat că Adrian Dimitriu pregătise mulți oameni, dar - cunoscând legile conspirativității - noi nu ne știam între noi. Dacă Securitatea mă lua la întrebări, nu putea scoate nimic de la mine!

- Ce v-a atras spre social-democrație?

- Faptul că nu e numai o doctrină, ci și un mod de a înțelege viața, bazat pe solidaritate. Bogatul trebuie să-l ajute pe sărac, care, la rândul lui, trebuie să înțeleagă că poate bogatul a muncit ca să ajungă astfel și are niște merite. Acest principiu de solidaritate nu-l are nici o altă doctrină.

- În '92 Opoziția a câștigat alegerile locale și le-a pierdut pe cele generale. Ce concluzii ați tras?

- La începutul lui '92 societatea era împărțită în pro și anticomuniști, numele partidelor contau mai puțin, deci alegătorii noștri au votat împotriva comunismului. Dar electoratul evolua rapid și în campania din toamnă - sigur, e ușor să critic acum... - CDR a greșit fundamental păstrând o propagandă negativă. Populația era clarificată că suntem anticomuniști și aștepta acum o ofertă concretă - or, e clar că noi nu am oferit nimic.

- Această lecție credeți că a fost învățată între timp?

- Eu cred că da. Vedeți, de pildă, "Contractul cu România" al Convenției, care e în sensul unui mesaj pozitiv, constructiv. Dar oferta nu poate fi unică, pentru că oamenii au început să aibă opțiuni doctrinare, deci trebuie să existe, separat, un mesaj social-democrat, unul liberal și unul creștin-democrat. Nu pot vota la un loc monarhiștii și republicanii, adepții terapiei de șoc și cei ai protecției sociale!

PDSR practică o politică total dezarticulată

- Când PNL a ieșit din Convenție toată lumea l-a acuzat pe Radu Câmpeanu. Ulterior au mai ieșit alte trei partide - înseamnă că dl Câmpeanu avea dreptate?

- Încă înainte de alegerile din '90 partidele istorice și-au propus să candideze împreună, dar dl Câmpeanu s-a răzgândit în ultima clipă, încât abia am mai apucat să depunem listele. Nu întâmplător, primele necazuri și scindări au apărut tot la liberali - e o tragedie ce se întâmplă cu liberalismul, care ar trebui să fie un curent puternic. Revenind la ieșirea lor din Convenție, aceasta nu se justifica în acel moment de succes, când au avut și ei mult de câștigat.

- Astăzi nu sunteți stingheriți că v-ați aliat cu un partid (PD) pe care îl criticați vehement în '90-'92?

- FSN-ul a fost (și PDSR-ul a rămas) un partid foarte eterogen. Noi îi criticam pentru politica lor confuză, provocată tocmai de acest amalgam. Chiar din '90 am spus că am fi fericiți dacă ar apărea și alte partide social-democrate (în mod real, nu declarativ). Or, cu timpul - nu trebuie să rămânem rigizi! -, am constatat că PD este un astfel de partid, și atunci era firesc să facem această uniune, pentru că nu ne considerăm singurii depozitari ai adevărului social-democrat.

- Nu există și alte partide sau "aripi" care ar putea intra în Uniunea Social Democrată?

- La început au existat o mulțime de formațiuni care își ziceau social-democrate. Rămân la convingerea că era o încercare de compromitere a doctrinei. Unul din partide avea chiar inițialele noastre! Acum, în afară de noi și PD nu mai există decât PDSR, a cărui opțiune social-democrată n-a convins deloc, ei practicând o politică total dezarticulată. Nu e nici social-democrat, nici liberal, nici altceva!

Tranziția s-a făcut prost pentru că nu s-a vrut altfel

- Scena politică pare destul de agitată. Care dintre evenimente le considerați cu adevărat semnificative? Se poate vorbi de o "opoziție de stânga"?

- Trebuie observat că, de-a lungul deceniilor, comunismul a evoluat de la internaționalism la un naționalism acerb care există și azi ca una dintre tendințele stângii. Alta este cea nostalgică, și au apărut și tendințe reformatoare (vezi Ungaria sau Polonia), care au înțeles că istoria nu mai poate fi întoarsă înapoi. Sigur, mi-ar fi greu să spun dacă desprinderea PS din PSM e o problemă de tendințe sau de orgolii - deși dl Mohora este o personalitate politică deosebită. Timpul le va lămuri pe toate.

- Nu cumva, în viitoarele alegeri, atacarea guvernării dinspre stânga va avea mai mult succes decât opoziția "clasică"?

- E drept, populismul a reușit de multe ori, nu numai în România (vedeți mișcarea lui Le Pen în Franța) și mai poate încă prinde - exemplul cel mai elocvent e milionul de locuri de muncă promis de dl Iliescu în campania din '92. A prins! Populismul naționalist - "să-i mâncăm pe maghiari, care vor să ne distrugă!" - are și el șanse, ca și cel de tipul "era mai bine pe vremea lui Ceaușescu" - pentru că se "uită" că se trăia din an în an mai prost, începând din '64-'65. Decăderea era evidentă și sistemul era condamnat.

- Să înțeleg că din '90 nu mai suntem în scădere?

- Din păcate, suntem, pentru că tranziția s-a făcut prost - și din cauze obiective, dar și pentru că nu s-a vrut altfel.

- Care vor fi deci tendințele electorale în 1996?

- Cred că va fi un an electoral foarte dur și am senzația că alegerile vor fi mai incorecte decât cele trecute. Mă bazez pe tendința evidentă a PDSR de a acapara conducătorii de întreprinderi și administrația locală. A început să se instaureze frica! Nu vreau să dau nume, pentru a nu-i pune pe oameni în situații dificile, dar avem cazuri în care ni s-a spus: **"N-aș vrea să intru pe liste, că am o slujbă...".** Din această cauză, vor fi acuzații grave de-o parte și de alta, deci procesul electoral nu va evolua în sensul democrației. Să dea Dumnezeu să n-am dreptate...

Tineretul a devenit foarte pragmatic

- Cum vă gândiți să cuceriți electoratul "celălalt"?

- După toate sondajele, o treime din alegători sunt nehotărâți - aici trebuie lucrat cel mai mult, căci pe cei cărora le e frică de schimbare e greu să-i convingi. E și o problemă de generație: tinerii nu se tem de nou, de necunoscut.

- În schimb, par blazați și dezinteresați de politică.

- E normal să fie așa, pentru că ei au fost vârful de lance al revoluției, deci au resimțit cel mai tare deziluziile ulterioare. Noi trăim un proces care se petrece prima oară în istoria omenirii: trecerea de la un sistem etatizat la unul descentralizat. Sigur că și în Occident se mai petrec naționalizări și privatizări, dar în cadrul aceluiași sistem economic! Dezamăgirea de care vorbim e vizibilă peste tot în Estul Europei - cu toate acestea, în ultima perioadă tineretul a început să judece mult mai matur și mai pragmatic. Am fost printre parlamentarii care au discutat cu liderii studenților și a fost o discuție admirabilă: asta se poate, asta nu se poate. O negociere foarte conștientă, în care s-au acceptat și compromisurile. În tineret, după părerea mea, s-a schimbat ceva în bine și începe să se reangajeze în viața politică.

- Ce regretați cel mai mult?

- Îmi puneți o întrebare... Așa cum sunt eu constituit, recunoscând că am făcut și greșeli, am încercat să învăț din acestea și nu să-mi muște degetele. Pentru că trecutul nu se mai întoarce, mă interesează mai mult viitorul. Deci nu regret nimic.

TUDOR CĂLIN ZARO

Specialistul în miracole

Fotografii de PETRE COJOCARIU ■

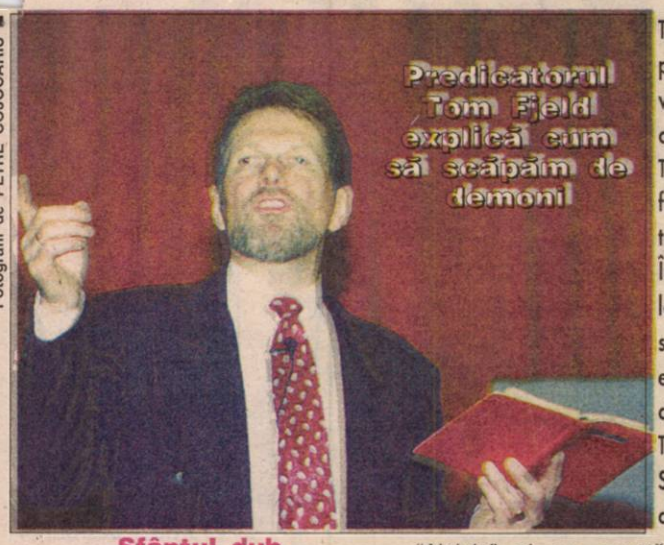

Tom Arield Fjeld e un norvegian tipic, bine făcut și blonziu-cărunt. La prima vedere poți spune că e un pescar de prin fiorduri venit să-și facă de cap în România. De fapt, el nu e nici pescar și nici n-a venit în vacanță. Tom Fjeld e un fel de predicator evanghelic trimis la București să facă miracole și să câștige adepți pentru congregația sa numită Centrul de viață creștină.

Tom e specializat pentru țările din lumea a treia și estul Europei. El face miracole pe o rută fixă din care fac parte Uganda, Pakistan, Rusia, România și alte țări de același calibru. După spusele lui, a trecut prin treizeci și șase de țări.

În România a apărut pentru prima dată în 1990 și s-a remarcat făcând scandal în timpul unei descinderi la Sala Polivalentă a Mamei Sfinte Shri Mataji, cea despre care am scris acum câteva săptămâni. Fjeld s-a urcat pe scenă în timpul unei întruniri a yoghinilor și a început să țipe la bătrâna indiancă. Aceasta era mai, mai să facă un infarct, până când body-guarzii l-au evacuat pe turbulentul norvegian. Noi am dedus că printre predicatorii care vin să găsească clienți în România e o concurență acerbă. De altfel Tom Fjeld e foarte convins că singura credință adevărată e cea pe care o propovăduiește el.

Săptămâna trecută norvegianul a apărut iar la București, a închiriat Sala Polivalentă și a început un șir de conferințe sub titlul Cruciada. Am fost și noi.

Sfântul duh, asociatul meu

La intrare suntem întâmpinați de un grup de inși cu eșarfe multicolore așa cum au ofițerii Stării civile. Pe eșarfe erau scrise diverse lozinci: "Iisus te iubește", "Bine ai venit", "Calea, adevărul, viața" etc. Cei cu eșarfe ne salută voioși, zâmbesc, fac bezele și ne întind niște formulare și invitații. Vor să completăm formularele și să ne facă să venim la Congregație, să ne încadrăm în "Grupuri de casă", "Grupuri de fete", sau să ne înscriem la "Școala de vindecare și eliberare".

Pe niște mese erau scoase la vânzare cărți cu titluri care mai de care mai incitante: **Sfântul duh, asociatul meu, Importanța părtășiei cu Sfântul duh, Ce rost are.** Multe dintre ele sunt scrise de pastorul coreean David Yonggi Cho, probabil un coleg de trust al lui Tom Fjeld.

Din sală se aude un fel de muzică rock care nu sună rău. Aflăm că se produc cu cântece religioase Franck, Gerry, Jason și Don, echipa de muzică a congregației. Cei patru reușesc să antreneze sala cu ajutorul ofițerilor Stării civile care țopăie vioi. La un moment dat se întrerupe muzica și apare pe scenă un ins chel și slab care urlă "Aleluia" și ne anunță că o să apară Tom, că a sosit momentul culminant al serii.

Meșterul vindecă tot

Odată urcat pe scenă, Tom începe să țină o predică ciudată, spune celor aproximativ 900 de oameni adunați în fața sa că sunt "pietrele vii ale României". Se agită, dă din mâini, sare ca mingea, zice din când în când câte un verset din Biblie. Se înfoaie și răcnește împotriva tuturor celorlalte forme de cult. În tot acest timp este secondat de individul chel și slab și de un alt asistent care seamănă grozav cu un broscoi. Cei doi asistenți dau din mâini și bodogănesc ceva din care nu se înțelege nimic.

Inspirat probabil de campania de privatizare în masă, Tom strigă de câteva ori "Credința înseamnă acțiune!" și îi provoacă pe preoții celorlalte culte să se înfrunte cu el: "Să vină ei cu miracolele lor, eu cu ale mele!". Marele Tom vorbește în engleză și are drept traducătoare o tânără care fonfăie, cu intonație.

Tom merge mai departe, spune că a fost ales de Dumnezeu să facă miracole. Ne povestește că un student surd și necredincios doar a trecut pe lângă clădirea unde se desfășura Cruciada și a început să audă și bineînțeles s-a convertit. Mai aflăm că în Pakistan și Uganda a vindecat orbi, muți și paralitici. Când îl auzim ne vine să-i spunem că am avut picioarele amputate și de când stăm în prezența lui ne-au crescut la loc.

Tom le cere tuturor celor prezenți să pună în fața lui pe scenă geci, ciorapi, umbrele, cămăși și alte obiecte care pot fi binecuvântate. Ne explică apoi că acestea trebuie duse bolnavilor care se vor însănătoși imediat. Broscoiul și chelul fac de zor pase deasupra hainelor strânse.

Vine și marele moment al miracolelor făcute pe viu. Venim toți în fața scenei, suntem puși să dăm din mâini și să spunem "pa" demonilor. După asta ne ținem de părțile bolnave ale corpurilor noastre și repetăm după Tom o rugăciune.

Când se termină rugăciunea, o femeie între două vârste se urcă pe scenă, spune că a fost surdă și acum aude. Fericit, Tom ne arată o bătrână care a venit șchiopătând cu un baston și acum pleacă tot șchiopătând, dar fără baston. Nemulțumit probabil de cantitatea miracolelor produse (sau poate aranjate) Fjeld anunță că a obosit și vrea să se retragă. Publicul îl aclamă, vrea bis, Tom se întoarce, exorcizează un voluntar și ne explică ce se întâmplă cu miracolele. Zice că acestea nu vin instantaneu la toți, că pot să apară și după două-trei zile, uneori mai târziu. Se retrage și în locul lui apare trupa creștină de rock. Băieții cântă cam un sfert de oră, se opresc și ne invită, pe cei care vrem, într-o sălită de lângă culise. Aici apare un june blond care zice că e pastorul australian Michael Fackerell și că s-a stabilit la București pentru a-i aduce pe români pe calea cea dreaptă. Ne-o prezintă și pe soția sa, Marilena, cea care traducea pe nas discursurile lui Tom. Michael citește din Biblie, vorbește mult dar nu are nici pe departe charisma lui Fjeld. Ne cheamă pe toți în Grupurile de casă, "să ducem o viață creștină". La un moment dat îl întrerupe Tom care își pierduse cheia de la cabină. Michael continuă să ne spună că nu averea personală contează și că trebuie să-l urmăm în congregația sa. Tom își tot caută cheia, se iscă o bulibășeală. Noi profităm de ocazie și ieșim discret. Ne închipuim cum o să spună Tom Fjeld în Uganda ce mari miracole a făcut în România.

TOMA ROMAN jr. ■
LUCIA ȘTEFANOVICI ■

Ca la noi, la nimenea

Bizareriile politicii românești

Dacă democrația este originală în România, unul dintre motive pare a fi acela că pe scena politică se petrec, de șase ani încoace, lucruri care mai de care mai bizare. Să încercăm o scurtă recapitulare a celor mai interesante dintre acestea, lăsând concluziile și comentariile la dispoziția dv.

● FSN se constituie ca **"uniune a tuturor forțelor democratice"**, după care candidează în alegeri. A fost ca și când o selecționată mondială de fotbal ar participa la un campionat oficial.

● CPUN se constituie pe baza unui straniu **"principiu al paritații"**: jumătate FSN - jumătate restul lumii.

● **Ion Iliescu** nu a fost ales ca președinte nici în CFSN, nici în CPUN. El și-a ocupat poziția în virtutea unui **presupus consens** care n-a fost niciodată exprimat.

● Nemulțumiți de presupusa alunecare spre liberalism a guvernării Roman, câțiva membri FSN fondează scurt-trăitorul FSN-20 Mai, orientat mai spre social-democrație. Ulterior, o parte dintre aceștia (Daniela Crăsnaru, Sorin Botnaru) vor migra... la liberali.

● **Scindarea FSN** este negată vehement de către ambele aripi, până în clipa când se produce.

● Numeroși parlamentari aleși pe listele unui partid sau ale altuia se declară ulterior independenți sau pleacă la alte partide. Nu de puține ori e vorba de formațiuni care au o **cu totul altă ideologie** decât cea pentru care omul respectiv a fost trimis în Parlament.

● Doi președinți de partide parlamentare **(Gh. Funar - PUNR și Victor Surdu - PDAR)** și președintele celei mai puternice alianțe **(Emil Constantinescu - CDR)** nu sunt parlamentari.

● **Radu Theodoru** reușește performanța de a trece dintr-un post de conducere în altul, în diverse partide (PRM, Partidul Republican, PUSD).

● Mai mulți politicieni din zona liberală **pleacă și se întorc** la aceleași partide - de fiecare dată, firește, cu argumente la fel de serioase.

● NPL se constituie ca **disidență la disidență** (desprins din PNL-AT, care era desprins din PNL), întorcându-se la PNL.

● Pentru prima dată în istoria lumii, **un rege e propus drept candidat la președinție** (fără să fie consultat).

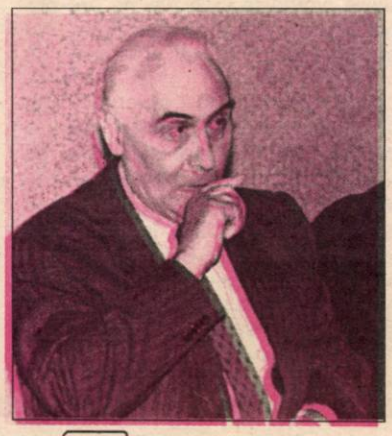

● La părăsirea CDR de către PNL, toate partidele rămase acuză vehement gestul lui **Radu Câmpeanu**. Ulterior, jumătate din acestea vor face aceeași mișcare.

● Imediat după alegerile din '92, PD își abandonează fostul candidat la președinție, **C.T. Dragomir,** care migrează la PNL, după care e numit - de către Putere, evident - ambasador.

● Președintele Iliescu consideră că toate criticile pe care i le aduc presa și Opoziția vizează defăimarea instituției prezidențiale, în schimb, când C.V. Tudor aduce grave acuzații președinției, procuraturii, SPP-ului și altor organisme de stat, anunță că nu va răspunde **atacurilor la persoană.**

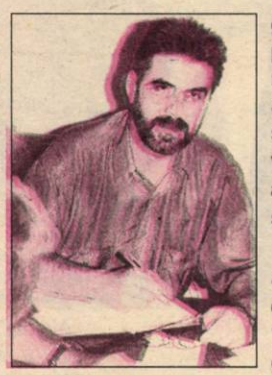

● PD și PDSR acuză deopotrivă **erorile perioadei '90-'92,** când guvernau împreună, susținând fiecare că acestea se datorează exclusiv celorlalți.

● În absența **Legii răspunderii ministeriale** (pe care, deși prevăzută în Constituție, nimeni nu se înghesuie s-o elaboreze), gestiunile ministerelor și guvernelor trec de la o echipă la alta cu mai puține formalități decât presupune schimbarea vânzătoarei la o brutărie.

● PDSR absoarbe partide, sindicate și chiar instituții **(UCECOM** - prin **Dumitru Dângă),** creând, pentru liderii acestora, **17 funcții de vicepreședinți.**

● **Coloratura politică** a majorității partidelor continuă să rămână o enigmă, iar programele lor seamănă în mod izbitor. Mai mult, în Parlament, nu rareori formațiuni declarat liberale luptă pentru protecție socială maximă și măsuri la limita populismului, în vreme ce altele, care se consideră social-democrate, susțin inițiative vecine cu terapia de șoc.

● Constituția României **ocrotește proprietatea, dar nu o garantează.** Cu alte cuvinte - dacă o ai, ești protejat, dar cum ajungi s-o ai (respectiv s-o recuperezi - vezi Legea caselor naționalizate) - asta e altă poveste.

● Există legi și HG-uri vechi de 2-3 ani care nu s-au aplicat (vezi **cărțile de alegători)** și altele, prevăzute în Constituție, care nici n-au fost luate în discuție **(Avocatul poporului, funcționarul public** etc.).

● După 6 (șase) ani, în Parlamentul României încă n-a fost pus la punct **un sistem vot care să funcționeze c**

Pagină rea
TUDOR CĂLIN ZAR

E bine, bine, e foarte bine

La numai o zi diferență, lunara conferință de presă a *Ministerului de Interne* și Raportul de activitate al *Serviciului Român de Informații* (publicat de „România liberă") au realizat o radiografie de-a dreptul șocantă a societății românești actuale. Dacă numai jumătate din ceea ce-am auzit și am citit este adevărat, atunci e greu să nu-ți aduci aminte de „soluția" lui Octavian Goga: Să ne mutăm în altă țară! De altfel, felicitându-i pe fotbaliștii tricolori pentru calificarea la Euro '96, ministrul de Interne, Doru Ioan Tărăcilă, a remarcat că aceasta este „una din puținele bucurii ale tuturor românilor"...

O economie în plin avânt

Poate că secțiunea cea mai îngrijorătoare din **Raportul SRI** este cea referitoare la **economia națională.** Astfel, s-au descoperit cazuri de transmitere în exterior a unor secrete de stat și de favorizare a unor firme străine, inclusiv prin planuri precise, detaliate, pe termen lung. S-au prejudiciat sistematic interesele părții române în derularea contractului de punere în funcțiune a primului grup energetic de la Centrala Nucleară Electrică Cernavodă (ceea ce explică numeroasele amânări). S-au mobilizat importante resurse financiare pentru obiective economice cu perspective incerte, fără a exista studii fundamentale care să justifice investițiile, în schimb s-a distrus și s-a degradat tehnologie încă utilă, care putea fi modernizată. S-au încheiat contracte de comerț exterior dezavantajoase pentru partea română, cu prejudicii de ordinul miliardelor de lei. Din 49 complexe pentru creșterea și îngrășarea porcilor mai există astăzi doar 9, iar din 85 unități avicole mari au fost dezafectate 70! Au fost desființate o mare parte din perdelele forestiere, din plantațiile pomicole și viticole. Infrastructura feroviară și cea a drumurilor se află într-o continuă degradare, în vreme ce sistemul național de telecomunicații e nesigur și vulnerabil (știm cu toții cum merg telefoanele...). **Economia „subterană" (ilegală) reprezintă 35-45% din Produsul Intern Brut!** Pe fondul ambiguității legislative, mai puțin de 5% din cele 500 organizații care manipulează date secrete sau confidențiale s-au conformat normelor specifice de protecție! În fine, s-au înstrăinat hărți topografice cu caracter secret, inclusiv hărți militare...

În **domeniul spionajului,** SRI afirmă că agenții străini și-au constituit deja bănci de date private și lucrează conștiincios la realizarea unei rețele naționale! Au fost identificați 65 noi spioni, dar numai o persoană a fost

judecată și condamnată și trei - declarate indezirabile (înțelegem că restul sunt încă în activitate).

În ce privește **ordinea constituțională,** extrema stângă înregistrează o curbă ascendentă, trecând de la declarații timide la amenințări cu acte teroriste și răzbunări, și precizând că are mijloacele necesare pentru a ne arunca în aer. În "compensație", extrema dreaptă și-a intensificat și ea acțiunile, promițând că **"va veni timpul când vom folosi armele".** În mediile juvenile, se bucură de succes - la nivelul întregii țări! - mișcarea satanistă, cu sacrificii rituale de animale, dar și de oameni.

În **domeniul terorismului,** ne "bucurăm" de prezența, pe teritoriul României, a unor nuclee puternice ale **Partidului Muncitorilor din Kurdistan, Frații Musulmani, Hezbollah, Partidul Eliberării Islamice, Alianța Forțelor Palestiniene, Hamas, Armata Roșie Japoneză, mafia rusească și italiană.** S-au înregistrat cazuri de corupere și șantaj a unor funcționari publici din structurile guvernamentale, ale administrației centrale și locale, răpiri, răfuieli, crimă organizată și narcoterorism. Au fost confiscate 109 arme de foc, 1500 cartușe, grenade, dinamită, mercur, arsenic, canabis. S-au reținut, la tentativa de scoatere din țară, 1677 arme de foc, 29165 cartușe, tablouri, aur, argint și o colecție numismatică în valoare de peste două milioane de mărci.

Are lumea bani

Conform datelor prezentate de **Ministerul de Interne,** în primele nouă luni ale anului au intrat în țară peste patru milioane de cetățeni străini și au ieșit ceva mai puțini. Dintre cei aflați în țară, circa 20.000 ne "vizitează" în mod ilegal. 3.647 din cele peste 200.000 infracțiuni înregistrate au fost comise de străini, contribuția lor fiind maximă (17,3%) în domeniul traficului de stupefiante.

Referitor la sistemul de

detenție al Poliției (pe care, glumeț, dl Tărăcilă a propus ziariștilor să-l cunoască **"astăzi la figurat, mâine - de ce nu? - să-l vizitați..."**), generalul de brigadă Costică Voicu a precizat că există 104 aresturi cu 1.528 camere și 685... locuri de cazare (sic!), care au fost inspectate în mod liber și repetat de către organismele internaționale care verifică drepturile deținuților, condițiile de trai, neutilizarea mijloacelor de tortură etc. Dat fiind că **"starea psihică a arestaților este foarte precară"** s-au înregistrat nu puține cazuri de evadări, decese, automutilări, ingurgitări de obiecte metalice (celebra lingură) etc. Personalul aresturilor a mai "greșit" și el. De pildă, s-a constatat că **Zaher Iskandarani** fusese lăsat în detenție cu telefon celular, radiocasetofon și un fleac, acolo, de un milion de lei...

De-a dreptul senzaționale au fost însă cele câteva date referitoare la mult-mediatizatul caz **"Sabina Product"**: au existat 20.640 depuneri, totalizând 16 milioane de dolari, 4,4 milioane de mărci germane și 17,1 miliarde lei. O singură persoană a depus 497.000 $, iar alta 527 milioane lei-cash, nu prin viramент!

Revenind la Iskandarani, ministrul Tărăcilă a declarat că e un caz extrem de curios: **"Cum se face că toate mandatele de arestare emise de noi la Timișoara, în regim de urgență, au fost stopate?"** "Deci Parchetul e de vină?", a întrebat un ziarist. **"Eu nu acuz pe nimeni, dar am dreptul să pun o întrebare retorică..."**, a venit replica tip "mânăstire-ntr-un picior".

Să mai adăugăm doar că la Brăila un cetățean a fost găsit cu 600 milioane lei în portbagajul mașinii, probabil bani de țigări. Multă lume năcăjită...

O mică observație

Încheiem acest sumbru și extrem de rezumativ tablou, cu o observație: toate cele de mai sus se referă, firește, la cazurile **descoperite** de către SRI, respectiv MI. Or, în condițiile în care atât Raportul SRI cât și capii Internelor deplâng lipsa sau insuficiența mijloacelor tehnice adecvate unei activități performante (ca să nu mai vorbim de fondurile bănești), este evident că amploarea reală a fenomenelor este mult mai mare.

Orice alte comentarii sunt, credem, inutile.

TUDOR CĂLIN ZAROJANU ■

Contact Disc

București 96.1 FM
Baia Mare 88.5 FM
Iași 91.9 FM
Cluj 89.8 FM
Târgu Mureș 90.2 FM
Ploiești 92.8 FM
Sibiu 91.8 FM
Constanța 91.1 FM

Radio Contact, „prietenul public nr. 1", își propune, începând cu acest număr al revistei „Flacăra", să intre în contact direct cu cititorii-ascultători!

Trei dintre vocile pe care le cunoașteți de pe cei 96.1 FM (Raluca Moianu, Maria Zărnescu și Cristian Schnebli) își vor exprima cu maximă subiectivitate preferințele săptămânale, lansându-vă în același timp invitația de a asculta cele mai noi extrase pe single.

Cine sunt cei trei?

Sunt tineri de vârste și profesiuni apropiate ce au gusturi diferite. Maria adoră jazz-ul și pisicile, Raluca e cinefilă și îndrăgostită de Formula I, iar Cristi și-ar dori să împlinească în fiecare zi 17 ani.

Au o pasiune comună: muzica și mai precis... Radio Contact!

Pornind de la ideea că cele mai bune imagini le oferă radioul nu ne rămâne altceva de făcut decât să vă urăm audiție plăcută!

Raluca Moianu

♪♪♪

QUEEN

Heaven for Everyone

Chiar dacă pe 24 noiembrie 1995 s-au împlinit 4 ani de când Freddie Mercury a încetat să mai existe fizic, acesta este primul extras pe single (o compoziție Roger Taylor) din albumul "Made in Heaven" lansat anul acesta și conținând piese înregistrate înainte de 1991.

Single/ EMI Records

♪♪♪

THE BEATLES

Anthology

Un dublu CD antologic - inedit în primul rând prin includerea compoziției lui John Lennon: "Free as a Bird". Piesa a fost înregistrată în forma demo de către Lennon în 1977, iar anul trecut cellalți 3 Beatles s-au reunit pentru a completa înregistrarea

CD/Apple

♪♪♪

HOLOGRAF

Stai în Poala Mea

Un mult amânat, dar, în cele din urmă lansat - marți 28 noiembrie 1995 - album al celor 5: Dan Bittman, Romeo Dediu, Tino Furtună, Edi Petroșel și Iulian Vrabete, ajutați de tizii iepurași din... poala lor. De ascultat la Radio Contact piesa "Radio Radio"

CD/ Electrecord

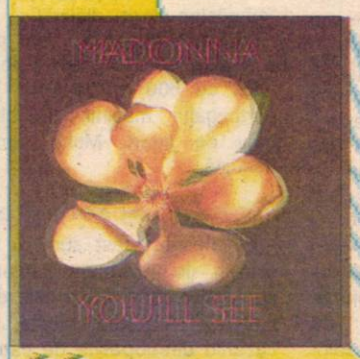

♪♪

MADONNA

You'll see

Un nou single pentru Madonna, din albumul "Something to Remember" - acesta conține încă două piese inedite, dintre care "I Want You" cu Massive Attack

Single/Warner Music

♪♪♪

COOLIO

Gangsta's Paradise

După "Fantastic Voyage" Coolio dă lovitura cu acest "Gangsta's Paradise" - extras din coloana sonoră a filmului "Dangerous Minds", în care o puteți admira pe fermecătoarea Michèlle Pfeiffer

Single/ MCA Records

♪

VAYA CON DIOS

Don't Break My Heart

Extras pe single din cel de-al 4-lea album semnat de Dani Klein & Co, album intitulat "Roots and Wings".

Single/BMG

♪♪♪ *de ascultat urgent* ♪♪ *de ascultat fără întârziere* ♪ *de ascultat*

©℗ 1995 – Radio Contact România S.A.

Ţăndărică are 50 de ani

Ion Caramitru va regiza un spectacol cu păpuşi

Pe Ion Caramitru îl atrag cei cincizeci de ani ai lui Ţăndărică

Ţăndărică a îmbătrânit? Are 50 de ani! Jumătate de secol s-a jucat lumea cu păpuşile lui şi nu s-a plictisit. Copiii râd în hohote. Această aniversare i-a prins pe păpuşarii şi marionetiştii de la Ţăndărică în mare formă. În ultimii trei ani au scos câteva spectacole esenţiale, pe scenă fiind mai ales absolvenţii secţiei Păpuşi ai Academiei de Teatru şi Film.

Cristian Pepino şi-a instruit studenţii până au făcut din "Adunarea păsărilor" cel mai bun spectacol jucat în ultimii 10 ani la Ţăndărică. Dovada sunt premiile şi turneele internaţionale. A mai fost cap de afiş şi "Cenuşăreasa", un spectacol regizat de Silviu Purcărete.

Ultima premieră este cea a absolvenţilor secţiei Păpuşi din acest an: "Play Faust", după Goethe, în regia lui Cristian Pepino. Este interesant că cel mai activ regizor de la Ţăndărică vrea să-i înveţe pe copii istorii grele şi să-i atragă, în acelaşi timp, şi pe cei mari.

Surpriza acestei stagiuni este însă un actor, Ion Caramitru, care va regiza un spectacol de păpuşi. Ion Caramitru nu a mai jucat teatru decât sporadic în ultimii ani, dar a mai filmat în Anglia, a regizat o operă şi mai ales a făcut din UNITER singura uniune de creaţie rentabilă în România. Până la vară va regiza „Pinocchio" şi „Bastien şi Bastienne" de Mozart la Teatrul Ţăndărică.

REMUS ANDREI ION ■

Toate artele

Exil

Stranierii! Straniu cuvânt cu care presa sportivă vorbeşte despre românii ce joacă "afară", deci în Străinezia, spre a dobândi - în ordine - parale şi glorie.

Îi împrumut preţ de câteva rânduri spre a evoca mulţimea scriitorilor pe care destinul i-a făcut să se destăreze.

Unii, atinşi de nimbul celebrităţii, şi-au tăiat tainice firide în lexicoane, alţii trăiesc un firesc sentiment de inadaptare şi neîmplinire.

Tiparniţele româneşti îi editează (niciodată prea târziu) apropiindu-i de **casă.** Cei mai mulţi chiar vin **acasă** reîntâlnindu-se cu locurile unde au copilărit şi s-au şcolit, căutându-şi (care mai are) prietenii, întinerindu-se şi îmbătrânindu-se totodată văzând anevoinţele în care se zbate ţara şi trăind cu noi, fie şi numai pentru câteva zile, sărăcia, spaima, speranţa abrupt ofilită, deznădejdile.

Îndeobşte, întâlnirile acestea încep şi se sfârşesc trist: ne simţim în faţa unei instanţe justiţiare. Ni se pun în seamă toate vinovăţiile, ni se evocă laşităţile (ale noastre, dar mai ales ale altora, adesea chiar ale **lor**); vinovaţi că n-am rupt **noi** lanţurile terorii, respirând, vai! acelaşi aer cu tiranii, vinovaţi că am viejuit. E "suspectă" şi supravieţuirea... La rându-ne, îi scoatem pe ei răspunzători de tot răul căzut asupră-ne de parcă nu ştim că au trăit în mansarde mizere şi nu în palatele marilor diriguitori.

Spunem: noi.

Ei spun: voi.

Sunt (câţiva) excitaţi de voluptatea de a scrie în alte limbi, bucuroşi că aparţin altei literaturi decât cea a protofascistului Eminescu şi a colaboraţionistului Sadoveanu. Câţiva (şi mai puţini) au renunţat pur şi simplu la himere şi nu mai scriu defel: fac negoţ, fac şi desfac mariaje şi, ce mai încoace-ncolo, trăiesc.

O fi...

Dar Eliade a trăit şi a murit în limba română. Cosmicul Cioran a gândit tot în limba română (pe care Brâncuşi o sculpta), Ionesco se apropia tot mai mult de Ionescu, înainte de stingere.

Iau ca mărturie a acestor adevăruri o proprie filă de jurnal.

"... Deschid televizorul şi-mi intră în casă Vintilă Horia. Surpriză! Domnul calm şi elegant e pur şi simplu emoţionat de posibilitatea de a le vorbi românilor despre sufletul românesc şi, cu infinită modestie, despre sine. Românii ar fi, zice Domnia Sa, un adevărat **prototip universal,** un popor neînstare să facă rău altor popoare, marcat de **omenie.** Cum gândeşte? Româneşte, bine-nţeles, şi toate proiectele literare se leagă de România. De ani şi ani intenţionează să-şi scrie memoriile, dar încercările i-au fost fără spor. **Acum,** însă, când ştie că poate reveni în acel acasă până de curând inaccesibil, paginile aşteptate se vor scrie singure.

Întoarcerea e imaginată ca un spectacol crucial. Fiindcă e o întoarcere în **dăinuire.** Omul de cultură e convins că nu cultura ne-a **dăinuit,** ci **credinţa.** Ştie că se poate regăsi pe sine rezemându-se pe vigori nicicând irosite ce există dincolo de metapolitic, dincolo de "zvârcolirile sociale şi culturale".

Rostirea cuvintelor e fără cusur; s-ar zice că omul pe care-l ascult n-a trăit decât printre ai lui, s-ar zice că e plecat de ieri-alaltăieri.

Scurtul interviu cu Vintilă Horia m-a convins că, departe de a fi (tot noi o spunem) doar fum veleitar, chiar **existăm** şi frumuseţea nu ne-a uitat cu totul.

Ne străduim să demolăm tot ce e cu adevărat durabil în cultura noastră, autodenigrarea e impusă cu putere edictuală, ca singura în stare să ne ducă, fie şi la pragul de jos, al unei ipotetice Europe, când ştim că, vorba înspiratului, nu putem face abstracţie de tot ce ne-a **dăinuit.**

Ţară-exil sunt **una** când ne raportăm la rodul acestei dăinuiri şi nu, obsedant, la preţul ei. "Dumnezeu s-a născut în exil" sună numele unei cărţi de Vintilă Horia.

Dar literatura? Oamenii, zeii pot trăi în exil, dar nu se pot naşte în el, Literatura nu se poate naşte în exil. Exilul e un tărâm precar, o noţiune precară şi ea.

Nelocuind în fericita **preajmă** a lui Eliade, poate că scriitorul acestor rânduri am fost, trăind în Valachia, în exil!

În exil, departe de Ionescu.

În exil, fiindcă n-am bătut cu pasul drumul din urmă al lui Eminescu.

Exilat din Doina lui Eminescu.

Exilat.

Dacă ne e greu să dăm mână cu mână, bieţi dulgheri ai Scrisei (dedaţi cu lesniciune verbului clevetitor şi nimicitor), să punem carte lângă carte, trufie lângă trufie şi lacrimă lângă lacrimă spre a lăsa măcar o dâră tremurată de sare pe "obrazele" cuvintelor devălmăşite obşteşte în chiar Literatura românilor..."

GHEORGHE TOMOZEI ■

A apărut:

Catalogul general al mediilor de informare, instituţiilor publice, organizaţiilor neguvernamentale şi organismelor economice din România

Lucrarea conţine, înscrise DIN OFICIU, cele aproximativ 25 000 de instituţii, organisme, organizaţii şi medii de informare existente astăzi în România - denumire, număr telefon, fax, telex, adresă (împreună cu codul poştal actual, sector, judeţ), nume ale persoanelor responsabile etc. - grupate în 5 părţi, 30 capitole, 150 paragrafe tematice. *Temele sunt tratate complet.* Lucrarea numără 1 320 pagini A4, cuprinse în 3 volume.

Lucrarea poate fi procurată de la:

- *Revista CUVÎNTUL:* Tel.: (01) 311.05.16; Fax (01) 615.78.13,

bd. Nicolae Bălcescu nr. 23A - lângă Sala "Omnia" a Senatului;

- *Revista TEHNIUM:* Tel. (01) 222.33.74; (01) 223.15.10,

Piaţa Presei Libere nr. 1, Casa Presei Libere, corp C ("România liberă" - "Vocea României"), etaj 1, cam. 120;

- *Fundaţia Cărţii:* Tel.: (01) 650.34.73; Fax: (01) 330.74.70, bd. Ana Ipătescu nr. 3;

- *BIG PRESS:* Piaţa Presei Libere nr. 1, Casa Presei Libere, corp C, etaj 3, cam. 358.

Mare bal mare

Şcoala Superioară de Jurnalistică, împreună cu **Agenţia Internaţională de Impresariat Artistic** "Musicart Darclée", au organizat în noaptea de vineri 17 noiembrie 1995, între orele 20,00 şi 6,00, "Balul Tinerilor Jurnalişti". Ca orice bal studenţesc s-a bucurat de o mare participare, Sala Radio din str. Berthelot dovedindu-se neîncăpătoare. Seara a fost deschisă de Academia Caţavencu, care a decernat cu acest prilej **Premiile Puliţă,** urmând apoi împământenitul concurs de Miss. Au fost prezente şi momentele artistice prestate de nume cunoscute ale scenei muzicale pop-rock, folk şi jazz: **Sarmalele Reci, Night Losers, Anca Parghel** şi **Marius Popp** precum şi trupa **Trubadurii.**

Pe lângă atmosfera generală specifică acestui gen de eveniment, singura notă proastă au luat-o cei care trebuiau să asigure buna desfăşurare a serii: oamenii de ordine. Aceştia, prin atitudinea adoptată, au creat pe alocuri o stare de tensiune, dar în afară de un mic incident soldat în favoarea acestor bodyguards şi a faptului că o dată ieşit din sală nu se mai putea intra, totul a decurs într-un mod normal, cei prezenţi fiind ocupaţi mai mult de modul cum se puteau distra decât de ceea ce se întâmpla afară. După încheierea programului artistic, **Radio Delta** a asigurat un program de discotecă. Dintre sponsorii implicaţi mai putem menţiona: **Lada Car Romania, Radio 21, Radio Pro FM,** cotidianele **Ziua** şi **Libertatea.**

„Balul Tinerilor Jurnalişti" şi al invitaţilor acestora a fost printre primele din seria de baluri studenţeşti ce se va completa, ca în fiecare iarnă, înainte de sesiune şi cu spectrul celorlalte facultăţi. **Gaudeamus igitur!**

ANDREI DIMULESCU ■

MASINA DE SCRIS

Profesorul de fericire
Boris Marian

Domnule Alex Ştefănescu

Am să încerc să pledez pro domo. Premiul a fost acordat cu totul meritat lui Cătălin Mihuleac, un prozator de forţă şi foarte amuzant. Dacă nu mă înşel, anul trecut şi în martie al acestui an tot prozatorii au câştigat cursa. Se pare că poeţii au acces mai mult la Premiul Nobel. Acum două luni mi-aţi promis că aţi reţinut mai multe poezii pentru publicare. Aştept cu bucurie împlinirea promisiunii. Vă scriu acum numai din dorinţa de a dialoga cu dv. Ceea ce faceţi este extraordinar. Ca vechi corespondent al rubricilor lui Geo Dumitrescu şi Ion Gheorghe, pot spune că dv. faceţi muncă de explorator al Amazoniei. Trebuie să tăiaţi 8.000 de copaci ca să păstraţi câteva zeci de exemplare. Eu abia prididesc să-i citesc pe cei buni, care publică în **Luceafărul, România literară,** cândva **Poesis.** Vă propun ceva care v-ar atrage unele antipatii, dar v-ar ajuta, cred. Încercaţi să fiţi mai "dur" cu neaveniţii şi cu veleitarii. De pildă, eu sunt un veleitar, dacă scriu de circa 26 de ani şi în afară de mine şi de dv. nu mă citeşte aproape nimeni. Daţi tare în mine şi în cei ca mine, care vă ocupă timpul cu tâmpenii.

Cu sinceră simpatie, chiar afecţiune,

Boris Marian

Domnule Boris Marian

Nu este prima dată când mă impresionează noblețea dv. Deşi aţi fi avut motive să vă consideraţi nedreptăţit, fiind apropiat ca valoare de câştigător, dv. găsiţi - cu fair-play - justificată alegerea pe care am făcut-o. Mi-ar plăcea ca toţi corespondenţii mei să fie ca dv.

Am gustat şi ironia subţire cu care remarcaţi preferinţa mea pentru prozatori. Este, de fapt, nu o preferinţă, ci o formă de oportunism: ştiu că publicul preferă proza, că editorii, la rândul lor, ţin seama de preferinţa publicului şi, întrucât vreau ca autorii premiaţi de mine să devină foarte repede şi autori de cărţi, dau şi eu prioritate acestui gen.

De fapt - ca să fiu sincer - nici nu ştiu, în momentul de faţă, ce este mai bine să fac. Responsabilitatea pe care singur mi-am luat-o a ajuns să mă copleşească. Nu numai că urmăresc producţia literară a (aproximativ) 8000 de autori, dar de unii dintre ei mă ocup ca un avocat (şi uneori ca o secretară), tratând în numele lor cu diverse edituri, ajutându-i să-şi găsească locuri de muncă, dându-le recomandări pentru diverse burse sau chiar bătându-le la maşină, de unul singur, textele. **Nu mă ajută nici o instituţie de stat!** În zadar am adresat scrisori deschise actualilor guvernanţi, în zadar am făcut apel la generozitatea lor (nu faţă de mine, ci faţă de literatura română) ori de câte ori mi s-au luat interviuri la posturi de radio şi televiziune. Nici Ministerul Culturii, nici Ministerul Învăţământului, nici Ministerul Tineretului şi Sportului nu mi-au răspuns în vreun fel.

Cât priveşte propunerea dv. ca eu să devin mai dur cu "neaveniţi şi veleitari" ca... dv. - o iau ca o ironie amară. Dv. nu sunteţi nici neavenit, nici veleitar. Sunteţi un scriitor remarcabil şi un om extraordinar, un profesor de fericire în mijlocul unui dezastru general. Dacă aş putea, aş fi dur cu neaveniţii şi veleitarii de la conducerea ţării, răspunzători de acest dezastru, şi în nici un caz cu oameni ca dv., a căror existenţă îmi dă motive să (mai) trăiesc.

Alex Ştefănescu

Poetul M.B.

Liniştit, delicat, sentimental,
afectuos, pasionat, abonat
la gliptoteca din Wuppertal,
era zvelt şi foarte stilat.
Scria cu majuscule numele mici,
cu minuscule numele mari,
era sucit şi avea trei pisici,
o ţestoasă, un cal, un calmar.
Caritate, blândeţe, iubire, ştia
să pună-n valoare orice
calitate umană, alterego era
subsemnatului, ego, M.B.

Halatul

"Pierd vise, cuvinte",
se plângea profesorul,
mai păstra
un aer de solemnitate,
halatul umbla în urma lui
ca o umbră roşcată,
ca o ardere exteriorizată.

Sara

Era frumoasă ca îngerii,
au spus că este o vrăjitoare,
au dus-o în valea plângerii,
înjurând-o în gura mare.
Trupul ei ars de viu pluteşte
cu păsările, cu norii,
coboară cu fulgii, copilăreşte,
speriind inchizitorii.
Eu zăresc ochii ei în ghetouri,
în războaiele mici şi-n cel Mare,
nu ajung crematorii, pogromuri
să ucidă frumuseţea Sarei.

Politica struţului

"Uneori este bună şi politica mea",
se gândea struţul, în nisipul fin
capul visează ce poate, ce vrea,
în timp ce glonţul îl loveşte în plin.
"Ce-aş putea face când nu mai alerg?
Doar să visez o oază, un rai,
acolo nu-s vânători, eu încerc
să trec, moartea strigă, «Struţule, stai»".
Se tem vânătorii numai de vis,
doar struţul trăieşte în paradis.

Nevroză

Când poezia dispare,
sângele curge spre moarte,
Pământul se rupe de Soare
şi casele toate-s deşarte,
nici firului umed al ierbii
nu-i merge prea bine,
privit cu silă de cerbii
nevrotici, sedaţi cu buline.

Gustul nucilor

Gustul nucilor verzi,
plânsul nucilor sparte,
amintirile închise în nuci,
şcoala cu ziduri înalte,
plânsul nucilor verzi,
sunt altul oamenii-s alţii,
cuvintele drepte-s de preţ,
crapă cuvintele-n patru,
mâinile-s negre, apuci
cu mâini nevăzute cuvinte,
Doamne, aceste nuci
cu miezul care nu minte.

Când nu mai am puterea să mă tem

Când nu mai am puterea să mă tem,
încep să scriu o strofă, un poem,
o pasăre-n cătarea puştii crede
că va zbura în sudul cald şi verde,
fără să ştie că e comică, mai bine
ar mai cânta o dată pentru mine,
din veşniciile severe ce m-apasă
mă smulg pierzându-mi trupul, blândă casă.

Texte sub lupă

● **ADRIAN MAJURU, Bucureşti.** În **Pseudocronică la o altă pseudocronică** vorbiţi mai mult despre Samuel Butler decât despre Nicolae Merişanu, al cărui fragment de roman aţi promis de fapt să-l comentaţi. Eu cum pot să aflu opinia dv. despre Nicolae Merişanu? Rugându-vă să-mi scrieţi ce credeţi despre Samuel Butler?

● **MARA BOGDAN, Dragomireşti, Dâmboviţa.** Profesoara dv. de limba română are dreptate: versurile pe care le scrieţi prezintă interes. Cel mai mult mi-a plăcut următoarea imagine:

„Când pleci la bătălie / atârnă-mă la urechea ta / ca pe un trandafir obosit / de bunătate".

Aştept şi alte scrisori.

● **IOAN CHIRAŞ, Petroşani.** V-am mai explicat, a trecut vremea poeziei grandilocvente, de genul celei pe care o cultivaţi dv.:

„Dor ce nestins crescu din sanctuare, / Spre umeri carpatini, ne-ncovoiaţi. / Din sângele străbun legând izvoare, / Spre steagul ce ne ţine adunaţi."

Mai rămâne să vă cumpăraţi o fanfară...

● **LIVIU V. MUNTEANU, Luna de Jos, Cluj, VERONICA RĂUŢU, Plăieşu - Timişeşti, Neamţ.** Textele pe care mi le-aţi trimis nu sunt publicabile, dar dovedesc că aveţi anumite aptitudini pentru scris. Merită să faceţi noi încercări.

Umor involuntar

„Întors cu dinţii înăuntru / Scrâşnesc şi muşc şi caut".
NICOLAE PAHOMI
Arbore, Suceava

„Geto-dacii înălţară / În fireasca lor strigare, / Un popor viteaz, trudit, / Scormonit ca de o gheară".
MARIN CONSTANTINESCU
Bucureşti

„Zâmbetul îl simt cum îmi pipăie buzele căutând un locuşor pe unde să se strecoare".
ADINA-CLAUDIA [illegible]
Bucureşti

„Timpul / se târăşte ca un nebun prin gunoaie".
ALEXANDRU CONSTANTIN
Drobeta Turnu-Severin

Un autor își reneagă identitatea

Cătălin Mihuleac

După ce a fost desemnat câștigătorul din acest an al premiului Mașina de scris, în valoare de 1.000.000 de lei, ziaristul ieșean Cătălin Mihuleac a venit la București, la festivitatea de premiere (care a avut loc în ziua de 3 noiembrie 1995, la sediul revistei „Flacăra") și și-a făcut datoria de sărbătorit: a strâns mâinile celor care îl felicitau, a dat interviuri, a ciocnit o cupă de șampanie (sau de whisky, nu-mi mai aduc aminte...). Apoi, pretextând că trebuie să prindă trenul de Iași, s-a făcut nevăzut.

Iată că acum el declară - într-o scrisoare care-mi este adresată și pe care o reproduc mai jos - că are în realitate o altă identitate. Că nu este ziarist, ci psihiatru, că nici nu-l cheamă Cătălin Mihuleac și că proza cu care a participat la concurs a fost scrisă de un pacient al său, un... nebun.

Bineînțeles că totul este un joc literar, pe care Cătălin Mihuleac, exuberant ca de obicei, l-a inventat ca să ne pună la încercare. Dar chiar dacă n-ar fi un joc, eu unul n-aș avea motive să mă îngrijorez. Cel care i-a înmânat premiul era altcineva decât Alex Ștefănescu și anume un bișnițar adus la București din fața Hotelului „Unirea" din Iași. Iar așa-zisul milion de lei era de fapt hârtie de ziar tăiată la dimensiunile unor bancnote.

Domnule Alex Ștefănescu

În urmă cu nici doi ani am avut fericirea de a sta împreună la niște taclale festive. Era una din recepțiile acelea unde atenția tuturor se scurge, din motive ce țin de natura umană, mai mult spre băutura din pahare decât spre spusa aproapelui. Tocmai de aceea, am apreciat că ați fost interesat (sau doar ați mimat interesul!) de câteva idei ale mele. Numele unor Mesmer, Quimby sau Charcot nu vă păreau necunoscute. Spre deosebire de al meu, prof. univ. dr. Morunovski, medic psihiatru.

Dacă vă scriu astăzi, cu mâna tot mai nestăpână pe un pix rebel, este pentru că am câștigat un pariu. Mult mai mic (ce trist e s-o recunosc!) decât cel din tinerețe, când mă închipuiam lăbărțat pe o cogeamite pagină de „Larousse".

Cu zece luni în urmă am început să fiu preocupat de un pacient. L-aș numi interesant, dar mă tem că e un cuvânt cu prea multe chingi. Aș fi putut să-l las să zacă pe un pat de spital. Mai ales că familia sa nu mă stimulase deloc. N-am procedat așa. Cred că nici nu are familie. Ceva în căutătura tânărului îmi plăcuse. Nu-mi explicam ce și asta m-a înfuriat. La anii mei este total contraindicat să te enervezi. Oricând poate exploda o balama.

Tânărul acela nu discuta cu nimeni. Nu bolborosea, nu scâncea. Nu se opunea hrănirii cu linguriță. Se comporta ca o plastilină îndărătnică ce-ți dă impresia că se lasă modelată, pentru a reveni pe loc la forma inițială. Într-una din ședințe, am încercat să-i descopăr amintirile dureroase ce l-au dezumanizat în asemenea măsură.

Nu mi-a fost greu să-l domin. Dar nici ușor. Întotdeauna, apropierea de zona refulată a subiectului, cea care ascunde vechi dureri nevindecate, creează reacții neprevăzute. L-am așezat în sălița de la etaj, pe scaun, cu fața la fereastră, astfel încât vârful nasului, ceasul Mitropoliei și linia orizontului să formeze un triunghi echilateral. Încet, am început să-l mângâi cu bagheta, cu palmele. De la creștet spre brațe, apoi spre picioare, pentru a-i activa fluidul magnetic. Am așteptat.

Imediat ce orologiul Mitropoliei a vestit ora optsprezece, pacientul a început să vorbească. Doar primele cuvinte au fost șuierate, aruncate răstit, ca și cum ar fi format un dop sonor împins cu furie de cele din urmă.

Nu știu ce s-a întâmplat cu mine. După câteva minute, m-am pomenit notând cu febrilitate cele înșirate de bolnav. Când m-am oprit, înnegrisem deja șase pagini. Era o poveste frumoasă, ușor stranie, fermecător de delicată.

Toată noaptea, n-am putut adormi. Eu însumi păream în transă. Povestea aceea avea ceva familiar, de demult cunoscut și uitat, parcă. Am trecut de vârsta când nopțile nedormite sunt pagini în dosarul virilității. Spre dimineață, cearcănele îmi atârnau spre colțurile gurii ca niște mici spânzurători vinete. M-am privit în oglindă și am realizat că acel „asta nu mai iese la pensie" nu-i o banală cârcotă. Dintr-o pungă de ceai uitat, am presărat niște frunze în ibric. După prima înghițitură, am sărit ca ars. Asta e! Asta e!

Am fugit spre bolnavul meu fără a da importanță pacienților ce formau ciorchinele de dimineață. Găsisem: povestea tânărului acela avea un parfum bolnav de tango și rachiu de trestie de zahăr. Pentru a-mi aminti, fusese îndeajuns o sorbitură din ceaiul de maté, dăruit, în urmă cu circa douăzeci de ani, de un student argentinian pe care-l promovasem fără să știe o boabă.

L-am așezat pe pacient iar pe scăunelul din cea mai înaltă cameră. Înainte de asta, l-am îndopat cu ceai de maté. După care am rugat o asistentă să deseneze câțiva pași de tango cu pacientul meu. Ei dansau, cu o cadență languroasă, în timp ce eu îi acompaniam bătând din palme și pufnind din bătrânii mei plămâni, pervertiți de cultul nicotinei: „param-param, pa-pa! param-param..."

Într-o clinică de psihiatrie, numai lucrurile firești sar în ochi. Am alungat pacienții și personalul medical adunat la ușă. Crezuseră că s-a înfiripat un chefuleț. Socotiseră că nu se făcea să lipsească. Am gonit și asistenta dansatoare. Începuseră să-i ardă călcâiele, suficient de bine îngrijite, ca să spun adevărul. Am activat bolnavul și am început să scriu iar, după ce am ras câteva vodci „Ruskaia".

A doua povestire mi s-a părut mai fermecătoare. Am înțeles și de ce. De data asta, fluidul meu interior se contopise cu al pacientului. Cum eu am suflet de rus... Era fantastic! Amintirile noastre traumatizante se îmbrăcau literar, deliram împreună, suplinindu-ne ca două pistoane.

În acea perioadă am aflat de existența paginilor **Mașina de scris,** în revista „Flacăra". Am hotărât, fără multe ezitări, să vă trimit manuscrisele. Nu știu ce a primat: frumusețea unei fapte bune sau ghidușia unei farse. Așa am apelat la identitatea unui ziarist uitat, pe nume Cătălin Mihuleac. Acesta naufragiase undeva prin Alpi, bucurându-se de moștenirea unei mătuși ce fusese mai bogată decât lăsase să se înțeleagă în timpul vieții. Am făcut asta pentru că aveam nevoie de ceva spectaculos. Pentru un tânăr scriitor sună mai bine ziarist decât sculer-matriță, de exemplu.

În total, am administrat pacientului cinci tratamente medicale diferite combinate cu cinci tipuri de șocuri. Ca să vă impresionez, îmi erau necesare cinci feluri de texte.

Am câștigat! Din mii de concurenți, am câștigat!

Urma festivitatea cu decernarea premiului. Am ales un bolnav care nu semăna deloc cu fotografia ce v-am trimis-o, fotografia câștigătorului. Experiența mea de psihiatru mi-a spus că doar lipsa unei minime asemănări vă va determina să nu-l legitimați pentru a-i stabili identitatea. Cele întâmplate mi-au dovedit că nu m-am înșelat. Deși, la un moment dat, secretara dumneavoastră, distinsa Mihaela Mușat, mi s-a părut că mirosise ceva. De ce să mint, de nasul ei de secretară m-am temut cel mai mult.

Am fost în sală și am observat tot. Îl țineam sub control din priviri pe așa-zisul câștigător, trimițându-i fluxuri hipnotice periodice. L-am silit să nu scoată mâna din buzunar, ca să-i dau o notă de „puțin îmi pasă" indispensabilă unui scriitor. I-am bâlbâit puțin vocea, ca să-l fac să pară emoționat. L-am silit să întrerupă vorba celor din jur, pentru că un literat fără mitocănisme stârnește semne de întrebare.

Am avut mari emoții la masa de după, ca să-i zic așa. Ați participat dumneavoastră, soția, domnii Arion și Păsărin, alți domni și (din păcate) mult mai puține domnișoare.

Prevăzusem, însă, totul. Silindu-l pe falsul câștigător să nu țină socoteala paharelor de Johnnie Walker, i-am creat indispoziția ce l-a scos din sală. Vă amintiți. S-a scuzat pentru câteva minute.

Afară i-am dat instrucțiunile. A revenit, băiguind: „îmi pare rău, trenul... Vax, trenuri! În acest moment aveți explicația amestecului tineresc - bătrânesc din textele premiate? Ați priceput de unde vine influența sud-americană? Dar cea rusească?

Sper să verificați cele scrise. Deși, așa cum vă cunosc, le veți crede de-a fir a păr tocmai pentru că sunt neverosimile.

Iată ce vă propun. Putem da o nouă turnură literaturii române, îmbinându-ne experiențele. Să reflectăm, dle Alex Ștefănescu, la ce-ar ieși dintr-o colaborare a noastră. Cum vor arăta paginile create de întâlnirea și combinarea celor mai diverse fluxuri magnetice personale?

Să ne închipuim catharsisul, delirul literar ivit din cununia păstoasă a fluidului unui rrom din Ciurea-Iași cu al unui german din landul Baden-Würtemberg.

Precizez că pretențiile mele materiale sunt nule.

Urmează o semnătură ce l-ar putea buimăci pe orice grafolog.

Important pentru toți corespondenții

■ La rubrica **Mașina de scris** se primesc texte literare de la autori din orice categorie: tineri sau bătrâni, anonimi sau consacrați, bărbați sau femei, români sau neromâni, cu studii sau fără studii.

■ Textele trebuie să fie dactilografiate sau, cel puțin, scrise citeț. Dacă aveți încredere în valoarea lor, trimiteți-mi și o fotografie a dv. și un curriculum vitae. Dactilogramele, manuscrisele și fotografiile nepublicate NU se restituie.

■ Vă rog să nu mă căutați la telefon și să nu mă vizitați la redacție. TOATE scrisorile dv. vor primi un răspuns în cadrul rubricii **Mașina de scris** în ordinea sosirii lor.

■ Cele mai valoroase texte se publică în perimetrul aceleiași rubrici. Toate textele publicate candidează automat la premiul de 1.000.000 de lei care se acordă la fiecare 1 noiembrie.

■ Tot dintre corespondenții rubricii **Mașina de scris** se aleg autorii cărora li se asigură publicarea unei cărți (pe bază de contract). Numele lor este anunțat la fiecare 1 martie.

■ Plicurile trebuie trimise la următoarea adresă: Alex Ștefănescu, la redacția revistei **Flacăra,** Piața Presei Libere nr. 1, sector 1, 71341 București.

■ Vă rog să faceți un efort financiar și să vă abonați la revista **Flacăra.** Să nu credeți că îndemnul meu este publicitate mascată. Gândiți-vă că revista reprezintă singura formă de comunicare între noi și că dacă n-o găsiți într-o săptămână la chioșcuri sau pe tarabe, mesajul meu nu mai ajunge la dv. Dacă apreciați cât de puțin efortul pe care îl fac pentru afirmarea dv., vă rog să vă abonați.

MAȘINA DE SCRIS

Pagini realizate de Alex Ștefănescu

Divizia Naţională

Un „Nufărul" original

■ Nechezol. Da' pă parai grei!

Şi ultima etapă a turului din campionatul intern s-a scurs, la sfârşitul săptămânii trecute, la fel de cenuşiu, de chiompaliu şi de belaliu precum precedentele. Te şi miri cum de se îndeamnă şi se adună cele câteva sute de rebegiţi prin tribune. Ba, încă, mai scot şi nişte parale din buzunar pentru asta. Stadioanele de fotbal au ajuns, pare-se, singurul loc din scumpa noastră ţărişoară unde omul bagă mâna-n buzunar, de bună (ne)voie şi nesilit de nimeni - cu excepţia damblalei personale - doar pentru a nu primi nimic în schimb şi, drept consecinţă, a înjura temeinic, vârtos şi exhaustiv tot ce mişcă - în teren şi pe dinafara lui.

Se vede cu ochiul liber că prăbuşirea leului, pe piaţa internă, se asociază (precum într-o sotietate fără prinţipuri, dar cu răspundere nelimitată!) cu prăvălirea campionatului care adună, în jurul sportului-rege (sau, pardon: preşedinte) tot felul de interese, care mai de care mai obscure. Şi, în consecinţă, imposibil de înţeles. Când te uiţi pe televizorul legat ombilical la sfântul cablu şi vezi ce se joacă, cum se aleargă şi, în general, în ce mod se pune osul prin campionatele adevărate (Italia, Spania, Anglia etc.), chiar că-ţi vine a te învârti în jurul propriului ax, precum titirezul, doar-doar s-o zări cumva vreo vagă asemănare cu turca (poarca, bătuta, fripta, băza şi alte jocuri naţionale) ce se practică prin spaţiul carpato-danubiano-pontic. „Da'... da' cum sunt plătiţi ăia?..." se miră, fluierând a pagubă văcăroistă, câte un tremuraş autohton, refugiat pe stadion din cauză că e mai cald acolo decât în casa-i proprietate personală, dar termoficată tot de la stat. Păi, ne simţim noi obligaţi a-l lumina pe mirător, sunt plătiţi „după facultăţi", vorba lui Victor a lu' Bălosu. Adică după cât se pricep la joaca cu pricina şi care, după cum se poate observa, e meserie în toată regula. Astfel că, la ei acolo, socoteala e simplă: joci ca în capitalism / primeşti pe măsură. Tragi chiulul? Zbori. A se vedea câţi pureci au făcut pe coclaurile occidentale alde Dănuţ Lupu, Pavel Badea şi alţi repatriaţi cam cu coada-ntre picioarele lor cele valoroase.

Ei... de-abia aici începe absurditatea (pardon, originalitatea). Chestionaţi de către Ovidiu Ioanitoaia, într-o emisiune de la Pro TV, despre cât câştigă dumnealor, drăguţii de actori din campionatul autohton, trei fotbaliatori profesionişti, după ce au făcut fiţele de rigoare într-ale salariului confidenţial, n-au răbdat să nu răsufle - codificat, dar edificator. Unul, de la FC Naţional, a recunoscut că, din ce încasează dumnealui pe contract, în două campionate îşi poate cumpăra un apartament „ca lumea" în centrul Bucureştiului, gata mobilat. Asta înseamnă, care va zică, vreo 100.000 dolari. Are balta p[BNR-ul lei. Al doilea, de la Dinamo, lovit şi el de sinceritate şi păstrând acelaşi reper (apartamentul), a zis că-l ia cu ce câştigă în două luni. Ştiţi care-i diferenţa între F.C. Dinamo şi o fată mare? Că Dinamo tot Dinamo rămâne. Sau, vorba conului Leonida, „dacă a fost chiar poliţia în persoană...". Şi a venit rândul celui de-al treilea mingicar - de la Universitatea Craiova. Ăsta i-a dat gata pe toţi (cei de faţă şi viitori, sănătate!), recunoscând cinstit-lăutăreşte că dumnealui, mai oltean şi mai chisnovatic de felul său, în două etape s-a împroprietărit cu idealul (etalonul) locativ. Două etape!!!

Acum, una din două: ori răs-plătitul făcuse, prin cantonamente, şi ceva antrenament la dezinformare (deşi numai unul dintre cele trei cluburi ar avea în programă chestia cu pricina). Ori sumele recunoscute sunt reale şi, efectiv, atât bagă în buzunare aşa-zişii studenţi olteni. Şi asta la cât şi cum joacă... De unde mormanul ăsta de bănet - din încasări? Haida de! Sponsorul, săracul (dar cinstitul) bagă paralele cu lopata - mai exact cu buldozerul. Sigur, îi bagă că-i are. Dar, şi-n acest (ne)-fericit caz, apare o altă nelămurire. Şi anume: ce-l mână pre dânsu-n atâta generozitate păguboasă? Că, la felul cum joacă şi la rezultatele obţinute, iarăşi - alta din două: ori dl George Păunescu nu pricepe o iotă din ce vede pe teren; ori pricepe, dar nu-l interesează. Dacă-i aşa, există tot două variante: prin totala ineficienţă a uriaşei investiţii personale, domnia sa ar fi trebuit de mult să dea faliment, ceea ce nu-i cazul. Atunci, un microbist din Cişmigiu, care se jură că le ştie (sau numai le miroase) pe toate, a zis-o verde şi plin de curaj, la adăpostul protecţiei sociale şi a anonimatului cişmigian: "Voi nu bunghiţi, bă obleţilor, că ăştia-s bani d-ăia... de trebuie spălaţi?" Curat spălătorie, hai să admitem ca ipoteză de lucru şi doar până la proba contrarie. Dar parcă, şi aşa, tot nu se duce jegul (slinul, murdăria) de pe terenurile mioritice, în care semeni bani şi culegi... ce spuneam mai înainte.

BEBUR ■

Aşa cum s-a anticipat, pentru a oferi mai mult timp de pregătire reprezentativei naţionale în vederea participării la turneul final al C.E. '96, imediat după ce s-a încheiat turul campionatului Diviziei Naţionale au fost programate încă patru etape din retur.

În această foarte scurtă pauză, pe lângă comentariul alăturat al colaboratorului nostru (care nu a ţinut să-şi dezvăluie identitatea), vă prezentăm, în trei ipostaze, o sinteză a locurilor ocupate şi a punctelor acumulate de cele 18 combatante pe prima scenă a fotbalului nostru.

Vă lăsăm pe dv., stimaţi cititori, să faceţi calcule şi să emiteţi pronosticuri privind viitoarea campioană şi cele patru retrogradate.

Turul 1994

1.	Steaua	35 (+8)
2.	FC Naţional	35 (+11)
3.	U. Craiova	33 (+6)
4.	FC Argeş	29 (+2)
5.	Petrolul	28 (+1)
6.	Ceahlăul	28 (+4)
7.	Rapid	27 (+3)
8.	Gloria	26 (-1)
9.	U. Cluj	25 (-2)
10.	Inter	25 (-1)
11.	Dinamo	24 (-3)
12.	Farul	22 (-2)
13.	Oţelul	20 (-4)
14.	FC Braşov	17 (-10)
15.	Electroputere	15 (-9)
16.	FC Maramureş	13 (-14)
17.	UTA	13 (-11)
18.	Sp. Stud.	12 (-12)

Au retrogradat: UTA, FC Maramureş şi Electroputere (care a pierdut barajul cu Poli Iaşi).
Între paranteze, situaţia "la adevăr".

Turul 1995

1.	Steaua	39 (+15)
2.	Rapid	31 (+4)
3.	FC Farul	30 (+3)
4.	Dinamo	29 (+2)
5.	Gloria Bistriţa	28 (+1)
6.	U. Craiova	27 (0)
7.	Petrolul	24 (0)
8.	Ceahlăul	24 (-3)
9.	FC Naţional	24 (0)
10.	U. Cluj	23 (-1)
11.	Oţelul	22 (-5)
12.	FC Inter	21 (-3)
13.	FC Argeş	21 (-6)
14.	FC Braşov	20 (-7)
15.	Poli Tim.	19 (-5)
16.	Poli Iaşi	19 (-5)
17.	Sp. Stud.	18 (-6)
18.	AS Bacău	18 (-6)

"Subsolul" este ocupat de noile promovate: Poli Timişoara, Poli Iaşi, AS Bacău, alături de Sportul Studenţesc (salvată de la retrogradare prin baraj, în ediţia trecută).

Clasament final (ediţia 1994/95): 1. Steaua 77, 2. U. Craiova 68, 3. Dinamo 65, 4. Rapid 54, 5. Ceahlăul 53, 6. Gloria 52, 7. Naţional 52, 8. FC Argeş 52, 9. FC Inter 51, 10. Petrolul 49, 11. Farul 45, 12. U. Cluj 43, 13. Oţelul 42, 14. FC Braşov 39, 15. Electroputere 38, 16. Sportul Stud. 34, 17. FC Maramureş 27, 18. UTA 21.

Grupaj statistic de POMPILIU L. DUMITRESCU ■

Din München, pentru revista FLACĂRA, Mihai Rusu, redactorul sportiv al postului de radio „Europa liberă":

Compaq Grand Slam, un turneu al superlativelor

Atunci când cei mai buni 16 tenismeni din cadrul celor patru concursuri tradiţionale se întâlnesc la München în Sala Olimpică, atunci când concernul american de computere **Compaq** oferă premii de 6 milioane de dolari, sau atunci când organizatorii depăşesc cadrul general a ceea ce s-a desfăşurat până acum în sportul alb, avem de-a face fireşte cu performanţe maxime pe toate planurile. Acesta este cunoscutul turneu de la finele sezonului de tenis, care a apărut ca un concurent al FIT faţă de Mastersul Asociaţiei jucătorilor profesionişti, pe scurt ATP. Dintre cei 16 actori, voi menţiona doar pe cei în roluri principale, şi sigur că voi începe cu liderul clasamentului mondial, **Pete Sampras,** desemnat şi tenismanul anului, în care a stabilit şi recordul de încasări, 4,6 milioane de dolari. Urmează **Andre Agassi,** locul 2 şi din punct de vedere sportiv şi financiar, cu 2,9 milioane, urmat de eroul naţional al Germaniei, **Boris Becker,** şi el cu aproape 3 milioane de dolari, după care îi vom vedea pe **Thomas Muster,** regele zgurei, **M. Chang, G. Ivanisevici, S. Bruguera** şi **Michael Stich,** neamţul care în urma unei rupturi de ligamente s-a refăcut în mai bine de 6 săptămâni.

Aşadar, lume selectă la München unde statisticienii au consemnat faptul că Agassi a disputat 82 de meciuri cu 73 de victorii, iar Muster, învingătorul Openului românesc printre alte 11 turnee, a realizat cel mai bun bilanţ pe zgură, cu 86 de succese faţă de doar 17 insuccese. Dacă vă mai interesează şi tunarul anului, ei bine, atunci trebuie reamintit numele lui Pete Sampras, care a servit 974 de aşi în comparaţie cu 917 ai lui Boris Becker. Scriam de premiile în valoare de 6 milioane de dolari ce vor fi acordate celor 16 jucători, cu toate că cifra adevărată rezervată de **Compaq** este de 10 milioane, diferenţa de 4 fiind atribuită forului internaţional, care la rândul său dirijează banii către ţările cu posibilităţi reduse sau inexistente, printre aceste naţiuni găsindu-se şi România.

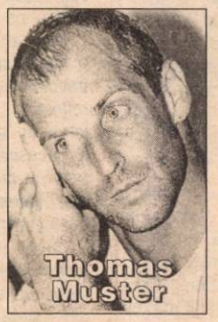

Drepturile de transmisie au fost cumpărate de **SAT 1** şi **DSF,** deci două posturi particulare, care pe durata turneului vor aduce şi în locuinţele dv. imaginile din Sala Olimpică. Semifinalele şi finala vor fi transmise de TVR, prilej de a asculta comentariile interesante ale prietenului meu Cristian Ţopescu.

Teoretic, turneul a început o dată cu tragerea la sorţi programată într-unul din saloanele somptuoase ale hotelului **Hilton,** şi el sponsor principal, în cadrul căreia noua vedetă a boxului german **Henry Maske** a scos din cupă biletele cu numele unor campioni.

Organizatorii au rezervat deja lojile VIP-urilor, aflate în patru sectoare ce poartă numele celor patru turnee tradiţionale - Melbourne, Roland Garros, Wimbledon şi Flushing Meadow. Dincolo de loji, biletele de intrare au fost deja vândute, cu toate că preţurile se ridică până la 300 DM, ceea ce subliniază interesul sportiv dar şi monden al protipendadei şi al celorlalţi, de a se întâlni şi de a fi văzuţi. Sigur că sunt aşteptaţi managerii turneelor, sau foşti campioni precum şi cunoscuţi antrenori, doi dintre ei, aşa cum sunt **Bob Brett** şi **Nick Bollettieri,** lucrând pentru organizatori, în sensul că vor susţine lecţii practice cu norocoşii spectatori traşi la sorţi prin diversele acţiuni de popularizare a evenimentului.

Eu sunt în plăcuta situaţie de a fi pentru a cincea oară acreditat la această sărbătoare a tenisului mondial, prilej de a-i urmări la lucru pe jucători, dar şi de a discuta cu unele VIP-uri, în ideea de a vă informa pe dv. despre tot ceea ce s-a desfăşurat în culise. Aşadar, mă despart de dv. până săptămâna viitoare, când voi reveni cu alte amănunte de la **Compaq Grand Slam Cup.**

Al dumneavoastră, Mihai Rusu.

HERCULE LE CHAT

Marinică Caşcaval bâjbâie

Dacă nu v-am spus-o, v-o repetăm, vorba căprarului: în Bacău a apărut un partid politic, al 256-lea (la mai multe şi la mai mărunte), numit Partidul Miracolelor, al cărui iniţiator (şi unic membru, deocamdată) este distinsul pensionar Marinică (pardon) Caşcaval. Ce legătură are asta cu sportul? Are, cu fotbalul în special, pentru că, abia anunţat, respectivul partid a reuşit să facă un prim miracol, AS Bacău învingând pe Dinamo! Domnule, ne-am zis, să vezi acum buluc de populaţie să se înscrie în organizaţie, după această dovadă de eficacitate. Nemernicii de la putere, însă, au programat încă o etapă după numai trei zile, iar băcăuanii au luat bătaie, aşa că miracolul s-a mai îndepărtat, iar nea Marinică Caşcaval va mai trebui să facă oarece pase magnetice pentru a-i lămuri pe compatrioţi, că e eficient. Ia gândiţi-vă, dacă AS Bacău intră într-o [illegible] europeană, Partidul Miracolelor are mari şanse să intre în Parlament, iar în cazul luării campionatului, al lui e guvernul viitor!

Din 1985, **Adrian Păunescu** NU mai are nici o legătură cu **FLACĂRA**.

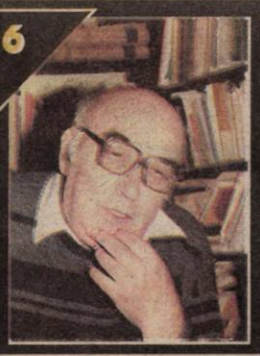

Iosif Sava:

„Așa cum alții spală bani, eu spăl valori !”

Nr. 50 ● 13 - 19 decembrie 1995 ● 16 pagini - 500 lei

Flacăra

Fondată în 1911 de C.BANU

Editată de
S.C. Publicațiile FLACĂRA S.A.

Președinte - director general
GEORGE ARION

Redactor șef
Răzvan Dumitrescu

Premiul MAȘINA DE SCRIS

a fost acordat. Începe un nou concurs. Valoarea premiului se menține la

1.000.000

de lei

(pag. 12 - 13)

Operațiunea "omul și cuponul" se îndreaptă cu succes spre un magistral eșec

FLACĂRA adresează câteva întrebări ministrului Mircea Coșea

(pag. 4)

Mare bal mare la Facultatea de Istorie

Locul faptei: Discoteca Music Factory.
Data: 8 decembrie, ora 19.
Se produc: Shue Paparude, Poesis și Ducu Bertzi.
Intrarea nu costă decât 3000 lei și *petrecerea* ține toată noaptea.
Sponsori: Radical Romtex SRL, Romtrans SA, Optinova Rayban.

Dați năvală, studenți!

Investigații:
ASIROM face hoteluri, investiții proaste și fraude fiscale
(pag. 8-9)

Stop-cadru:
Cea mai bogată femeie din România moare de foame
(pag. 7)

“Investitorii ar putea să devină ezitanți cu România” - declară ambasadorul Finlandei
(pag. 2)

MARA INVESTMENTS S.A.
MARA

radio CONTACT
(pag. 10)

Pe mutește...

Vocația diplomației

Discutând cu dl ambasador al Finlandei, Timo Heikki Koponen, despre realitățile acestui continent și ale raporturilor bilaterale, am înțeles că prin poziția sa geopolitică „țara celor 1.000 de lacuri" are ea însăși vocația diplomației. Așa că nu a fost greu să descopăr acele calități specifice unui fin diplomat la domnul ambasador. Născut în 1942, și-a început cariera diplomatică imediat după terminarea studiilor în științe politice (1967). Iar periplul său a avut ca puncte de reper Stockholm, Berna, Tokio, Copenhaga. Primul post ca ambasador l-a deținut în Indonezia și Singapore, din 1989, pentru ca din 1992 să se afle la București, unde se manifestă ca un activ susținător al promovării relațiilor dintre țările noastre.

Investitorii ar putea să devină ezitanți cu România

■ ne-a declarat ambasadorul Finlandei la București, Timo Heikki Koponen

- Prima întrebare se referă la caracteristicile specifice ale aderării Finlandei la UE. Care au fost premisele favorabile și care au fost dificultățile acestui proces?

- Intrarea Finlandei în UE s-a concretizat de la 1 ianuarie 1995, dar ea a constituit finalizarea unui lung proces. Ar trebui de fapt să începem cu anii '60, când am negociat primii pași ai integrării europene. Finlanda a devenit membră a Asociației Europene a Liberului Schimb (AELS), iar țările membre ale acestui organism au semnat ulterior un acord de cooperare comercială cu țările din Comunitatea Europeană de atunci. Din 1974 Finlanda avea deja un acord de cooperare comercială cu CEE (UE), iar la scurtă vreme țările din AELS au negociat termenii unei cooperări și mai largi pe plan european prin crearea Zonei Economice Europene. Au fost prin urmare tot atâția pași prin care noi ne-am apropiat tot mai mult de UE. Trebuie așadar să nu se uite și în cazul lărgirii UE către Europa de Est, că decizia politică a fost luată din dorința de a se crea un spațiu european mai stabil din punct de vedere politic, economic, social, comercial. Dar, repet, de acum încolo depinde de fiecare stat candidat cum va reuși să transforme structura internă din punct de vedere politic, al legislației etc.

- Cum credeți că se explică faptul că Finlanda, deși a avut același vecin puternic ca și România, nu a devenit unul dintre statele comuniste ale Europei?

- Și în răspunsul la această întrebare trebuie să privim mai adânc în istorie. Trebuie să vă reamintesc că Finlanda a fost membră a Regatului Suediei vreme de 800 de ani. Apoi Suedia a pierdut Finlanda în favoarea Rusiei imperiale în timpul războaielor napoleoniene. Din 1809 Finlanda a devenit un mare ducat al Imperiului rusesc, până în 1917, când a devenit independentă. Așa încât în timpul celor opt veacuri de parteneriat în regatul suedez s-au stabilit o legislație scandinavă proprie, obiceiuri comune și alte valori culturale sau materiale. Iată de ce și astăzi în Finlanda sunt două limbi oficiale - finlandeza și suedeza - deși numărul vorbitorilor de suedeză este de circa 5 la sută. Noi credem că orice floare este frumoasă, indiferent de culoare. Deci oferim șanse de exprimare pentru orice opinie politică. Așa trebuie înțeles și modul cum s-au dezvoltat relațiile noastre cu vecinii. Pe de altă parte, în al doilea război mondial, Finlanda a luptat viguros și chiar dacă am pierdut părți ale țării, am știut să ne menținem independența. În al doilea război mondial doar două au fost țările europene care au participat la operațiuni militare și care nu au fost invadate și învinse de inamicii lor: Marea Britanie și Finlanda. După război ne-am aflat în situații foarte grele, a trebuit să plătim mult fostei Uniuni Sovietice și am făcut-o.

- Dar dumneavoastră nu sunteți de acord cu conceptul de „finlandizare"...

- Cred că această noțiune a fost folosită în Germania și a avut multe conotații negative. Nu suntem de acord cu aceste semnificații negative pentru că realitatea relațiilor

dintre Finlanda și ex-URSS a fost alta. De exemplu, granița de peste 1.200 km dintre noi a fost una dintre cele mai liniștite dintre URSS și oricare alt vecin. Lucru care cred că este valabil și astăzi. Este evident că între noi nu există dispute politice sau disfuncționalități ale relațiilor.

- Ce ne puteți spune despre relațiile dintre țara dv. și România. În perioada de când vă aflați în post la București s-a realizat o schimbare calitativă a acestora?

- Mă aflu în această frumoasă țară de trei ani și sunt bucuros să constat că în această perioadă relațiile bilaterale s-au dezvoltat nu numai în sfera politică, ci și în domeniul economic, comercial, cultural. Și în acest caz avem o perspectivă istorică pentru că anul acesta s-au împlinit 75 de ani de la stabilirea relațiilor diplomatice dintre țările noastre. Deci nu sunt niște parteneri tineri, ci destul de maturi. În România au fost desigur mari dificultăți, dar sunt convins că ceea ce s-a făcut în ultimii ani este începutul unui proces important care necesită multă, multă muncă. Sigur că mulți pot considera acest proces prea încet, iar unii s-ar aștepta ca progresele să se producă peste noapte.

Revenind la felul cum au evoluat relațiile în ultimii trei ani, cred că am stabilit un dialog corespunzător la nivel politic. Au fost schimburi de vizite la nivelul miniștrilor de externe și la nivel parlamentar. În domeniul economic au rămas încă multe de făcut. Sunt bune perspective de dezvoltare, mai ales acum când procesul de pace din ex-lugoslavia a avansat cu bune șanse de reușită. Acum când România își armonizează legislația cu UE, când își deschide piața, poate deveni un reper esențial pentru noua arhitectură europeană... Dar trebuie să reamintesc că nimic nu vine dintr-o dată. Este nevoie de muncă asiduă pe care numai românii trebuie s-o facă. Dacă România este interesată să aibă mai multe investiții directe, așa cum spune guvernul, este foarte important ca investitorii să găsească aici un partener atractiv, stabil și care poate să funcționeze din punct de vedere legal. Dacă investitorii nu găsesc aceste elemente ale pieței, devin foarte ezitanți.

ȘTEFAN NICOLAE ■

PUBLICAȚIILE
Flacăra

Societate comercială înmatriculată la Oficiul Registrului Comerțului București sub nr. J. 40/5888/1991 din 04.07.1991

Consiliul de Administrație:
Președinte - director general:
GEORGE ARION
Membri: Manuela Vasiliu Arion, Ion D. Goia, Alexandru Păsărin
Director economic: DUMITRU CIUREA
Director juridic - personal: CORNELIU OLTEANU
Director difuzare: MANUELA VASILIU ARION
Secretariat: Mihaela Caroline Mușat 222.33.34; 222.33.44; (2002)
Adresa: București, sectorul 1, Piața Presei Libere nr. 1, cod 71341.
Telefoane: 223.15.10; 223.15.20; 223.15.30; 223.15.40, 223.15.12, 223.15.37, 223.15.44, cu interioarele din paranteze
Fax: 222.82.89
Cont lei - 40.72.30.110.496 BCR, sector 1, București
Cont valută - 47.21.6.16.0431.0 BCR, sector 1, București.

Flacăra

Redactor șef: RĂZVAN DUMITRESCU
Secretar general de redacție: ADRIAN PETRESCU
■ POLITICĂ - Răzvan Butaru, Tudor Călin Zarojanu
■ EXTERNE - Ion D. Goia, Ștefan Nicolae
■ CULTURĂ - Remus Andrei Ion
■ SOCIAL - Alexandru Arion, Lucia Ștefanovici
■ SPORT - Pompiliu L. Dumitrescu
■ REPORTERI SPECIALI - Liliana Petruș, Toma Roman jr., Horia Țurcanu
■ INVESTIGAȚII - Matei Dumitru
■ FOTOREPORTERI - Petre Cojocariu, Florin Ioniță
■ CORESPONDENȚI ÎN ȚARĂ: Pașcu Balaci, Ion Ceacîru
■ CORESPONDENȚI ÎN STRĂINĂTATE: Alexandru Graur (Italia), Mihai Rusu (Germania), Emanuel Tânjală (SUA)
■ SECRETARIAT DE REDACȚIE - Crina Gorgoi
■ CORECTURĂ - Angela Ștefănescu

Flacăra BIS magazin
Redactor șef: LIVIU TIMBUS

REBUS
REBUSACHE
maxi SKANDY
Director publicații de divertisment: ALEXANDRU PĂSĂRIN
Redactori șefi:
MIHAI ZGUBEA ("Rebus")
CONSTANTIN GRIGORE ("Rebusache")
Aurel Ștefan Alexandrescu, Dan Popa, Simona Păsărin, Simona Simzianu; telefon: 2036.

REVISTA PENSIONARILOR
Redactor șef: BRÎNDUȘA NICOLAE
Maria Antonescu, Dan Gheorghe, Elena Ghera

ȘEF COMPARTIMENT COMPUTERE: Cristina Chițulescu
TEHNOREDACTARE COMPUTERIZATĂ 222.67.38: Mihaela Anghel, Maria Călin, Nicoleta Burtea, Cezar Munteanu, Doru Vintilă
DIFUZARE 222.66.28: Marian Anton, Gabriel Bumb, Cora Cioceanu, Marian Frunzeanu, Doru Iancu, Valerică Leon, Neculai Luchian, Marius Procopie, Nicolae Șerban
PERSONAL (2128): Adrian Boicescu
FINANCIAR-CONTABIL: Viorica Tudor, Elena Anghel, Gabriela Ionescu, Florența Tudor
ADMINISTRATIV (2128): Dan Mircea Popa, Marian Băicoianu, Liliana Crețu, Mariana Sănduleasa

Cititorii din străinătate se pot abona prin Societatea Comercială "Publicațiile Flacăra" S.A.

Tipar realizat la: Tipografia A...

Revista FLACĂRA utilizează informații furnizate de agenția MEDIAFAX

Viața sub un președinte de regat

George Arion

Declarația mea de avere

Eu, George Arion, declar pe propria mea răspundere că posed un apartament de patru camere în care locuiesc de 32 de ani (în care am stat, la un moment dat, șase persoane, iar în prezent suntem doar patru), că am o mașină Dacia (berlină) cumpărată în rate (mai am de achitat doar nouă rate), că am un frigider cu o vechime în muncă de 20 de ani și un congelator de 7 ani, că am o casă la țară (ce romantic - acoperită cu stuf!) achiziționată cu banii rezultați din vânzarea apartamentului soției mele, că am o bibliotecă de aproximativ zece mii de volume (din care eu nu m-am învrednicit să scriu decât 11), că am un televizor cumpărat tot cu plata în rate (acesta e achitat integral) și câteva tablouri dăruite de prieteni pictori. Dar atâta vreme cât mai am tatăl în viață, profesor iubit de sutele de elevi pe care i-a învățat carte, o soră care mi-a insuflat dragostea pentru gazetărie, un nepot care a apucat pe același drum, socri minunați, iar doamna vieții mele mi-a făcut bucuria de a-mi dărui, în urmă cu puține zile, al doilea băiat, nu sunt câtuși de puțin tulburat de palatele pe care și le construiesc unii, cu bani murdari, de mașinile luxoase în care se lăfăie bogătanii slinoși ai tranziției noastre originale, nici de politicienii demagogi omniprezenți pe ecranele televizoarelor, mai cunoscuți ca Eminescu în clipa de față, nici chiar de colegii mei din presă, unii parveniți prin mijloace greu de mărturisit, nici de lăturile pe care le revarsă asupra mea, la comanda unei monstruoase coaliții, cea mai abjectă publicație din câte au existat în România - ce-mi pasă de mârlăniile lor când am avut privilegiul să fiu prețuit de Al. Rosetti, Al. Philippide, Ș. Cioculescu, Ov. S. Crohmălniceanu, N. Manolescu, E. Simion, Ana Blandiana, Ioan Alexandru, Adrian Dohotaru, Sergiu Celibidache, Geo Bogza, Radu Tudoran, Aurel Baranga, Emil Botta, A. Buzura, Șt. Augustin Doinaș, Franyo Zoltan, Al. Ivasiuc, Fănuș Neagu, O. Paler, Edgar Papu, D.R. Popescu, Marin Preda, Dinu Săraru, M.H. Simionescu, Alex Ștefănescu, Nichita Stănescu, Gheorghe Tomozei, Sabin Bălașa, Z. D. Bușulenga, C.C. Giurescu, Horia Lovinescu, C. Lucaci, Solomon Marcus, Mircea Martin, Teodor Mazilu, Florin Mugur, Al. Oprea, Al. Paleologu, Amza Pellea, I. Peltz, Al. Piru, Silvia Popovici, Mircea Sântimbreanu, Andrei Șerban, G. Zane, Dan Băncilă, Radu Beligan, Radu Boureanu, Al. Căprariu, Dinu Cernescu, Radu Cosașu, Laurențiu Fulga, Vasile Grigore, Eugenia Moldoveanu, Mircea Mureșan, Florin Niculiu, Titus Popovici, Valeria Seciu, Virgil Teodorescu, Nicolae Velea și mulți, mulți alții, pe care în graba condeiului i-am uitat, dar care mi-au fost și îmi sunt, prin ani, cel mai durabil scut.

REZUMAT

● **Cehia** devine prima țară din Estul Europei membră a OCDE (Organizația pentru Cooperare și Dezvoltare Economică).

● Parlamentul maghiar aprobă **staționarea trupelor NATO** pe teritoriul Ungariei. Un pas mic pentru Alianța nord-atlantică, un pas mare pentru vecinii noștri.

● Val uriaș de **greve în Franța** pentru îmbunătățirea nivelului de trai. La noi nu e cazul.

● Noul ambasador român în SUA este **Mircea Geoană,** purtătorul de cuvânt al Ministerului Afacerilor Externe.

● **Răfuială mafiotă** în Strada Veseliei (!): „Chinezul" și „Bebe" supraviețuiesc ca prin minune împușcăturilor.

● S-a scumpit și **sifonul**. Urmează apa, se pregătește aerul.

● Dublă inaugurare în domeniul vizualului: **TVR Internațional** și **noul Pro TV.** Să fie într-un ceas bun.

● Transport bulgăresc de **combustibil nuclear** blocat în Portul Cernavodă. Exact ce ne lipsea.

● **O navă siriană** aflată sub sechestru evadează din Portul Constanța.

● Noul secretar general al NATO este **Javier Solana,** 53 de ani, ministrul spaniol de externe.

● Fostul președinte sud-coreean, **Chun Doo-Hwan,** a fost arestat sub acuzația că în 1979 a preluat puterea printr-o lovitură de stat.

● Un avion Boeing **se prăbușește** în Camerun.

● Puternic **cutremur** în insulele Kurile - dar fără urmări.

● Palatul Parlamentului **se închiriază pe bucăți:** sală, hol, casa scărilor. De ce nu și debarale și closete?

● **Niculae Cerveni** anunță că, la nevoie, îl va apăra gratuit pe președintele Iliescu.

● Așa cum se anticipa, **hârtia de ziar** s-a scumpit cu 25%. În curând vom tipări pe ziduri.

● Prin **Teodor Meleșcanu**, România își anunță intenția de a obține **Insula Șerpilor** apelând la Curtea de Justiție de la Haga.

● **Val de frig** în locuințele românilor.

(T.C.Z.)

Evenimente mari, evenimente mici

Mania acreditărilor

■ Poliția nu stă de vorbă decât cu... „ziariști verificați"

A dat frigul, a nins, a viscolit. Cum se întâmplă în fiecare iarnă, când vine viscolul încep tot felul de probleme: degerături, accidente în lanț, fracturi, aurolacii și cerșetorii mor, câteodată, de frig. Am încercat să scriem un reportaj despre ce s-a întâmplat prin București și SAI în ultimele zile.

La Spitalul de urgență era încă liniște și pace. Am mers la camera de gardă, unde nu ajunseseră decât vreo zece indivizi căzuți pe gheață. Când să-i mai întrebăm ceva pe doctori, apare un domn în halat alb care ne întreabă dacă suntem acreditați. I-am spus că n-am auzit de acreditare la spital. Domnul în halat alb ne încredințează unui bodyguard, care ne duce la secretara directorului Bucur. Aici dânsa scrie într-un catastif o formulă năucitoare: „Flacăra - degerături - decese, frig". Ne spune că suntem acreditați și ne putem întoarce la camera de gardă. Ajunși acolo aflăm că aurolacii și cerșetorii înghețați apar peste câteva zile și ar fi bine să revenim.

Plecăm mai departe spre sediul Inspectoratului General al Poliției. De la Biroul de presă apare un cadru îmbrăcat la patru ace care ne întreabă iarăși de acreditări. Îi spunem că n-avem, dar trebuie să scriem totuși un reportaj și-l rugăm să ne ajute. Nu vrea. Ne zice că nu stă de vorbă decât cu **„ziariști verificați"**. (!?)

În acest moment ne-am dat seama c-am ratat reportajul și am plecat spre redacție înjurând de mama focului pe toți cei bolnavi de mania acreditărilor.

TOMA ROMAN jr. ■

PULS

Câteva întrebări pentru dl ministru Mircea Coșea

Revista noastră s-a numărat printre publicațiile care au criticat aspru metoda guvernului Văcăroiu, supranumită bombastic „marea privatizare". Executivul nu mai contenea în a enumera avantajele care vor decurge din operațiunea „omul și cuponul". Noi semnalam de pildă că noua formulă de privatizare va bloca practic acest proces. Nu era o simplă afirmație hazardată. Ceea ce spuneam atunci se baza pe elemente concrete. Argumentul forte al executivului - anume acela că din lipsă de informație un număr uriaș de cetățeni și-au vândut certificatele de proprietate, fiind astfel privați de dreptul lor legal de a participa la procesul de privatizare - era combătut în primul rând de rezultatele sondajelor IRSOP care arătau cât se poate de clar că doar 7% din totalul hârtiuțelor cu pricina au fost tranzacționate. Pe de altă parte, vânzarea carnetelor cu certificate de proprietate nu era nicidecum un act ilegal. Prin urmare, toată construcția legislativă care a stat la baza operațiunii „omul și cuponul", lansată cu surle și trâmbițe de guvern, pornea de la o premisă falsă. S-a elaborat deci o lege care urma să corecteze altă lege care, chipurile, ar fi avut mari neajunsuri, neajunsuri care la rândul lor se dovedeau a fi în cel mai bun caz supraevaluate.

Spuneam că privatizarea se va bloca întrucât nu era deloc greu de anticipat de cât timp are nevoie o astfel de inițiativă pentru a străpunge hățișul birocratic de care nu s-a atins nimeni până acum. Să vedem deci ce șanse avea privatizarea pe vechea formulă (aceea a carnetelor cu certificate) și să comparăm acele șanse cu ceea ce oferă în momentul de față metoda guvernului Văcăroiu.

În 1993 se aflau în posesia unui carnet cu certificate de proprietate cel puțin 93% din cetățenii care, potrivit legii, aveau dreptul să posede acele instrumente de privatizare. Se înțelege că din totalul de 100% am scăzut cele 7% indicate de IRSOP ca reprezentând certificate deja tranzacționate pe piața secundară.

Prin urmare, 93% din cetățeni puteau participa cu șanse egale la procesul de privatizare. Acum oamenii și-au luat cupoanele, operațiunea de subscriere se apropie de sfârșit și cifrele sunt necruțătoare: totalul de subscriere pe țară nu depășește 7%! Este deci cât se poate de clar că întreaga operațiune pusă la cale de guvern se îndreaptă spre un lamentabil eșec. Rămâne de văzut când vor subscrie restul de 93% din cetățeni și când se va încheia procesul de privatizare. Rămâne de calculat cât s-ar fi putut privatiza din 1993 și până acum pe vechea lege. Există păreri conform cărora cineva a stopat deliberat privatizarea și deci reforma. Nu este o variantă de neglijat, dar nu avem încă toate elementele necesare care să ne îndreptățească să tragem această concluzie. Este însă cât se poate de clar că actuala metodă agreată de ministrul de stat Mircea Coșea a pornit de la cel puțin o falsă premisă: anume aceea că un mare număr de cetățeni și-au înstrăinat carnetele cu certificate și nu pot beneficia de principiul egalității șanselor în procesul de privatizare. Dacă o asemenea monumentală eroare a fost posibilă, putem crede că în elaborarea strategiei guvernamentale s-au strecurat și alte neajunsuri, de altă natură. Îndrăznim deci să adresăm câteva întrebări dlui Mircea Coșea și abia după primirea răspunsului domniei sale vom încerca să formulăm o părere proprie în legătură cu eșecul care se prefigurează: reavoință sau incompetență?

- Știe guvernul câte societăți cuprinse în lista de privatizare au pierderi?
- Care sunt criteriile în ceea ce privește negocierea cu FPS între valoarea capitalului social din bilanțul societăților și valoarea stabilită de expertul evaluator?
- La societățile cu pierderi cuprinse în listă, pierderea acumulată se va deduce din valoarea negociată? (Dacă răspunsul este negativ înseamnă că de fapt se privatizează falimentul).
- Dacă societățile cuprinse în listă au datorii și penalități la Bugetul de Stat, care este influența acestora în negocierea cu FPS?

Răspunsul la aceste întrebări este de o mare importanță întrucât ne aflăm în plină etapă de subscriere a cupoanelor și nu se cunoaște capitalul social al unor întreprinderi ce urmează a fi privatizate pentru că negocierea cu FPS n-a avut loc!

- Câte din societățile cuprinse în lista de privatizare îndeplinesc condițiile de cotare la bursă?

Ne oprim aici, nu înainte de a-i aminti dlui Coșea că în august a.c. a fost întrebat dacă nu consideră periculos faptul că noua metodă de privatizare a acționat retroactiv asupra unui proces declarat ca liber. Temerea noastră avea un argument solid. Dacă următorul guvern o să vrea să egalizeze din nou șansele, o luăm de la început?

„Eu sper ca până la venirea altui guvern privatizarea să fie făcută" - răspundea atunci dl ministru.

După cum se vede, însă, nu prea sunt șanse.

RĂZVAN DUMITRESCU ■

Broșura albă a SRI

Sau cum se poate transforma contraspionajul în redacție de ziar

Mult așteptatul și deja discutatul Raport al SRI pe ultimul an a fost citit de la tribuna Parlamentului în bine cunoscuta sa formă prescurtată.

La mai puțin de o lună de la discutarea lui, Raportul reapare într-o nouă prezentare (broșat, în 48 de pagini, la prețul, nu tocmai modic, de 1.000 de lei), de această dată pe tarabele cu ziare.

Broșura este intitulată *Raport referitor la îndeplinirea atribuțiilor ce revin, potrivit legii, Serviciului Român de Informații pentru realizarea siguranței naționale, octombrie 1994 - septembrie 1995.*

Ea apare la Casa de Presă și Editură Tribuna și este tipărită la Sibiu sub auspiciile obscurei Edituri Sibguard.

Pentru că raportul anual al SRI este un document public, nu ne-a mirat faptul că Serviciul Român de Informații s-a hotărât să-l publice altfel decât în paginile unor reviste ca Timpul sau România Mare. Ne-am gândit chiar că, în virtutea principiului transparenței instituțiilor, efortul poate fi lăudabil.

> "Mafia rusă vizează în România monopolizarea principalelor activități ilegale desfășurate atât de grupurile de infractori autohtoni, cât și de cele provenite din țările CSI. Totodată, se constată consolidarea legăturilor de colaborare între reprezentanți ai mafiei ruse și elemente ale lumii interlope autohtone, specializată în acțiuni de eludare a legii fiscale, prin metode specifice crimei organizate, prejudiciind grav domeniul economic.
>
> Din datele deținute mai rezultă că nucleele mafiei ruse ce operează pe teritoriul național și-au creat și se află într-un proces de consolidare a legăturilor cu membri sau grupări ale mafiei italiene, dar și cu organizații criminale turcești și kurde".

În schimb, nu putem să nu ne întrebăm... să întrebăm SRI dacă nu cumva acest Raport este tipărit în urma unui contract preferențial cu sus-numita editură, cu atât mai mult cu cât tipărirea și apariția lucrării pe tarabe s-au făcut într-o deplină discreție.

Astfel, ne miră modestia exagerată de care dă dovadă SRI, care nu a făcut nici cea mai slabă publicitate acestui gest de deschidere, cu toate că instituția se află de ceva vreme într-o campanie de îmbunătățire a propriei imagini.

La ora la care semnalăm cele de mai sus, nu cunoaștem tirajul în care broșura a fost tipărită și nici nu am verificat în amănunt dacă între raportul prezentat în Parlament și conținutul acestei broșuri apar diferențe de conținut. La o primă vedere, acestea nu par a fi majore.

Nu ne amintim dacă de la tribuna Parlamentului s-au făcut referiri la mafia rusă. Iată de ce vă prezentăm, în caseta de mai sus, paragraful din broșură ce face referire la aceasta.

Așteptăm în continuare ca SRI să-și termine jocul pe cartea alba-neagră a Securității pentru a putea cumpăra, fie și la prețuri piperate, producțiile pseudoliterare strânse deja în cinci volume.

LUCI ȘTEFANOVICI ■

Dl Măgureanu conduce o instituție care de o bună bucată de vreme semnalează multe lucruri interesante. Ni s-a confirmat faptul că economia subterană a depășit 35% din Produsul Intern Brut, că pe teritoriul țării acționează mafia rusă și că o serie de afaceri care s-au derulat cu girul unor autorități guvernamentale prejudiciază interesele României. Dar, dincolo de aceste afirmații, nu se întâmplă nimic, Din acest motiv, broșurile pe care SRI le lansează pe piață ajung să joace rolul unor simple romane polițiste. Așa stând lucrurile, semnalăm un mare pericol: acela ca instituția cu pricina să se transforme în editură sau redacție de ziar.

Îți stă mintea-n loc!

România, țara unde totul e posibil

Nu râdeți. Nu este un trucaj. Patrupedele din imagine pasc cu adevărat pe imașul din fața Casei Presei. Evenimentul s-a produs cu două zile înainte ca plaiurile noastre mioritice să fie invadate de viscol și ger. Și nu erau două sau trei, ci o întreagă turmă, păzită cu străşnicie de un... cioban. Așa stând lucrurile, salutăm ineditul situației și întrebăm plini de curiozitate: pe când o cireadă în fața la Intercontinental, sau la Palatul Victoria sau la Senat? Sau, de ce nu, în grădina Cotrocenilor, că și acolo e multă iarbă...

RADU IOANID ■

S-a ales noul secretar general al NATO

Javier Solana - soluția de compromis

Cu puțin timp înainte de termenul. limită pentru anunțarea noului secretar general al NATO și exact în momentul când președintele american Bill Clinton se afla într-un turneu în Europa, instanțele atlantice au făcut cunoscut numele noului secretar general al NATO. El este, după cum se știe, ministrul de externe al Spaniei, Javier Solana. Surpriza constă în faptul că numele lui Solana a fost invocat inițial numai ca una dintre rezervele posibile. Pe de altă parte, el este un socialist, să-i spunem "ortodox", care a apărat în cariera sa o doctrină politică destul de șifonată după evenimentele care au dus la căderea zidului Berlinului. În sfârșit, viitorul secretar general al Alianței vine dintr-o țară care a stat în rezervă față de NATO. Iată de ce, după numirea sa, mai mulți membri din Congresul SUA au declarat că Solana nu este deloc alegerea cea mai bună, făcându-se apel la unele declarații mai vechi ale sale din anii '80, când se arăta destul de sceptic față de țelurile și existența însăși a Alianței.

De ce sorții au căzut totuși pe ministrul de externe spaniol? Mulți comentatori afirmă că această alegere este un insucces major al diplomației europene.

Lăsând însă la o parte jocurile de interese care au stat la baza alegerii lui Solana, comentatorii scot în evidență că preluarea de către acesta a înaltei funcții coincide cu un moment de răscruce din activitatea Alianței. Chiar în aceste zile demarează acțiunea de desfășurare a unei imense forțe de pace în ex-lugoslavia, menită să asigure înfăptuirea întocmai a acordului de la Dayton. Nu mai puțin de 30.000 militari vor participa la această acțiune militară fără precedent în istoria NATO. Or, de succesul acestei operațiuni depinde credibilitatea Alianței și demonstrarea forței și capacității sale de acțiune. Desigur, planurile au fost puse la punct înainte ca Solana să pătrundă în biroul său de la sediul NATO din Bruxelles, dar urmează să se vadă acum dacă reprezentantul unei țări care nu pace parte din structura integrată a Alianței va fi destul de hotărât în aplicarea unei acțiuni spectaculoase și nu lipsite de riscuri.

În același timp Solana va avea de făcut față dosarului - și el foarte complicat - al extinderii NATO spre Est. Deocamdată se pare că dosarele respective au fost "înghețate" până ce se vor fi consumat alegerile prezidențiale din SUA și Rusia. Dar intenția de extindere rămâne, urmând să fie puse la punct doar detaliile și calendarul acestei integrări.

Noul secretar general al NATO, Javier Solana

Până una-alta Solana va trebui să cedeze câteva dintre prerogativele pe care le deține în acest moment, întrucât el asigură (în baza principiului rotației) și președinția Uniunii Europei Occidentale și a Uniunii Europene. Dar asta este deja o altă poveste, care privește guvernul de la Madrid. Pentru el destinul bate în altă parte, chiar în pofida unor convingeri intime ale sale, așa după cum se crede.

Lumea cu geometrie variabilă

A început desantul păcii în Bosnia

Săptămâna trecută un grup de soldați britanici din forța de menținere a păcii în Bosnia a sosit cu un avion la Split, ei fiind primii sosiți din acest uriaș desant pe care l-a pregătit NATO pentru a asigura transpunerea în viață a acordului de la Dayton. În același timp, de la bazele sale militare din Germania vor porni primele grupuri de militari americani.

Cel mai greu a fost ca președintele Bill Clinton să-și convingă conaționalii că participarea SUA la această operațiune este nu numai oportună, dar absolut necesară. După ce Casa Albă a reușit în mai puțin de două luni să realizeze un tur de forță la nivel diplomatic, acum tot SUA trebuie să preia cea mai mare parte a operațiunii. În timp ce Congresul încă nu se pronunțase definitiv, șeful administrației a ținut neapărat să se adreseze militarilor americani dislocați în Germania. Iar cuvântul-cheie folosit cu acest prilej de Clinton a fost că militarii americani pot să răspundă "în forță", dacă vor fi provocați, în zona din Bosnia care le va reveni sub control. Imediat după aceea, președintele american - ovaționat de soldați - a anunțat că a semnat ordinul ce va permite militarilor americani să plece în Bosnia "în următoarele zile". În total va fi vorba de o forță a NATO de peste 60.000 militari ai NATO.

Planurile NATO erau deja pregătite și așteptau doar semnalul verde. Se studiază acum posibilitatea de a oferi certitudini ale acestei păci și după plecarea forțelor NATO. Pentru că protagoniștii crizei din ex-lugoslavia încă nu acceptă datele acordului convenit. Generalul Ratko Mladici, comandantul armatei sârbilor bosniaci, a declarat că el respinge acordul și a sugerat ca acesta să fie renegociat. Punctul său de vedere este împărtășit și de alți conaționali, deși liderul lor, Radovan Karadjici, a acceptat în cele din urmă acest plan. Președintele american - care se afla, la acea dată, încă în Europa - a reacționat ferm cerându-i președintelui Serbiei, Slobodan Miloșevici, să asigure transpunerea în viață a acordului, așa cum s-a convenit. O serie de civili sârbi, mai puțin convinși de pacea de la Dayton, au început să părăsească Sarajevo, iar alții susțin că orașul ar trebui împărțit în mai multe zone autonome. Și președintele viitoarei Federații croato-musulmane, Kresimir Zubak, și-a prezentat demisia pentru faptul că în acordul menționat se prevede menținerea sub controlul sârbilor a provinciei Posavina, populată în majoritate de croați.

Dincolo însă de aceste opțiuni individuale, mecanismul păcii s-a pus în mișcare. Se știe acum cu precizie că la 14 decembrie, la Paris, va avea loc ceremonia semnării acordului. Se mai știe că președintele american și-a manifestat dorința de a lua parte la această ceremonie cu adevărat istorică, mai cu seamă că ea înseamnă aureolarea unei inițiative impulsionate de Casa Albă. Iar alegerile prezidențiale se apropie și acest succes diplomatic poate fi un atu serios pentru obținerea unui nou mandat.

La baza militară de la Brueggen, Germania, 56 de soldați s-au îmbarcat cu destinația Split, Croația.

România din nou lipsește din cărți

Procesul de pace din Bosnia, care este unul dintre cele mai importante evenimente internaționale din ultimii ani, ar trebui să ofere reintrarea în matcă a milioane de persoane dislocate, să asigure cadrul vindecării rănilor și reparării stricăciunilor războiului. În acest context, România ar putea să fie unul dintre favoriții acestei curse: a respectat (în măsura posibilului) embargoul, care a costat-o câteva miliarde de dolari, a susținut orice inițiativă de pace, a adoptat o poziție relativ imparțială față de beligeranți...

Ținând seamă de faptul că în competiția pentru admiterea în NATO, România trebuie să ofere anumite garanții de credibilitate, sprijinirea operațiunii din Bosnia ar fi fost un bun prilej pentru obținerea „atestatului". Numai că din cele șase țări ex-comuniste candidate, rolul și contribuția României par din nou să fi trecut pe un plan secund. În timp ce Cehia va trimite un contingent (care s-ar putea să aibă ultima bază de plecare în România), iar Ungaria a obținut deja acordul NATO de a organiza o bază militară pe teritoriul ei, oferta României se pare că a venit prea târziu. Președintele Camerei Deputaților și președinte al partidului de guvernământ, Adrian Năstase, a avansat abia în timpul vizitei la Washington candidatura orașului Timișoara pentru constituirea unei baze.

Să fi scăzut interesul NATO pentru România după încheierea conflictului ex-iugoslav? Sau poate că experții Alianței socotesc că în România nu ar exista aeroporturi și drumuri capabile să asigure o logistică mobilă și rapidă pentru operațiunile preconizate?

Deși s-ar putea ca explicația acestui dezinteres să fie în altă parte: încetineala reformei economice, absența unui cadru legislativ pentru o economie de piață, privatizarea care abia dacă se târăște nehotărât, corupția la toate nivelurile, slabele exprimări ale democrației etc.

În orice caz, indiferent care este explicația, se pare că România a ajuns din nou pe lista a doua a preferințelor NATO.

Pagină realizată de ȘTEFAN NICOLAE ■

Iosif Sava:

„Așa cum alții spală bani, eu spăl valori”

Iosif Sava s-a născut în 15 februarie 1933 la Iași, într-o familie de muzicieni. A absolvit Conservatorul din Iași și Facultatea de Filozofie din București. Din 1949 colaborează la diverse publicații, în 1969 intră în Radio, lucrează în Televiziune între ‘80 și ‘85, când este îndepărtat pentru că avea rude în străinătate și declarase că nu poate vorbi în același timp despre Bach și Ceaușescu. Revine în Radio, iar după revoluție în TV, redactor-șef al Redacției Muzicale, apoi - din 1993 - al Redacției Culturale. Realizator al mai multor emisiuni radio-TV (dintre care „Invitațiile Euterpei” a împlinit 23 ani, fapt fără precedent), autor a numeroase cărți despre muzică și nu numai.

Vremea dinozaurilor a trecut

- Faceți un lucru rar în zilele noastre: țineți și publicați un jurnal.

- L-am început cu o lună înainte de revoluție. Am simțit că se întâmplă lucruri care trebuie consemnate. Nu e zi pe care să n-o închei scriind ce-am văzut și ce-am citit. Recent, am predat Uniunii Compozitorilor cel de-al unsprezecelea volum al meu.

- În dialogurile și confesiunile dv. revine obsedant ideea rememorării. Ce uităm și n-ar trebui să uităm?

- Uităm efervescența și idealurile din Decembrie 1989, așa cum existau când unii dintre noi au ieșit în stradă și alții și-au început pateticele lor acțiuni. Așa e mersul tuturor revoluțiilor, dar se pare că la noi e mai grav decât în alte părți. Misterul istoriei noastre e că întotdeauna, până la urmă, a învins binele. N-avem dreptul să nu credem că va veni momentul când se va înțelege că vremea dinozaurilor a trecut și că în 1989 s-a încheiat cel de-al treilea Război Mondial, care a însemnat distrugerea utopiei comunismului și a barbariilor antiintelectuale.

- Cu asemenea idei v-ați atras multe atacuri. Nu numai că nu le-ați răspuns, dar le publicați - fără comentarii - în cărțile dv.

- Mi se par la fel de semnificative ca și miile de scrisori pe care le primesc. România actuală este și România acestor atacuri - uneori nedrepte, alteori ignorante, întotdeauna manipulante.

- Faceți rareori referiri la viața dv. personală, de zi cu zi. Cu atât mai greu cade o însemnare ca „Nu știu cum se mai poate trăi în această stare de mizerie”.

- Eram singur, într-o noapte de An Nou, în garsoniera băiatului meu, care era plecat, ca și Doamna mea - și n-am crezut că trebuie să stau în frig, în mijlocul capitalei, din cauza stupidei administrații a unui liberal. E de neimaginat să n-ai acces la lucrurile elementare ale vieții, pe care trebuia să le rezolvăm cu prioritate.

La „Serată” aduc oameni care știu să vorbească

- Cum vă alegeți invitații „Seratei TV”? Vi se reproșează că aduceți aproape exclusiv simpatizanți ai Opoziției...

- În afara a doi oameni, pe care îi detest, din 23 milioane aș discuta cu oricine. Dar aduc oameni care știu să vorbească. Eu trebuie să țin publicul cu mine vreme de trei ore. Asta n-o pot face în nici un chip cu oameni care gândesc greu. Televiziunea, în mod inexplicabil, dă „halou” unor oameni și pe alții îi înnegrește. Am ce discuta cu orice om inteligent și datoria mea, într-un sistem mass-media care cultivă mediocritatea, este să demonstrez că avem foarte mulți oameni excepționali.

- Țelul „Seratei” este deci acela de a pune în lumină oamenii de valoare?

- „Serata” este un mijloc de apărare a muzicii prin personalități. Toți cei pe care i-am adus au, într-un fel sau altul, legătură cu muzica. Un om de știință sau un om politic care vine și spune un cuvânt de apreciere pentru muzică înseamnă pentru apărarea ei mai mult decât tot ce fac eu. Dușmanii mei spun că am renunțat la muzică și fac politică - e o stupizenie. Eu apăr muzica, apăr interdisciplinaritatea, apăr televiziunea. Așa cum alții „spală” bani, eu „spăl” oameni - este cea mai mare bucurie a mea. Atâtea personalități uriașe au fost distruse din interese politice! Când l-am chemat pe Patapievici, care mi se pare un reprezentant tipic al viitorului, gazetele au spus că a fost un eșec, dar am primit 4.000-5.000 scrisori de la oameni de diferite categorii sociale care sunt fericiți că avem asemenea minți luminate. Despre Gabriel Liiceanu, care mi se pare o mândrie a țării, unul din cei care vor ajunge să aibă dimensiunile lui Iorga sau Călinescu, o gazetă a scris că ar trebui ucis!

- Asemenea aberații sunt inevitabile? Există oriunde în lume?

- Nu cred că găsim asemenea lucruri nici în Namibia. Nici în triburile din Oceania. Dar cei care mânuiesc asemenea „idei” vor pierde mai repede decât ne așteptăm.

- Dialogurile dv. se adresează celor care au deja un anumit nivel de cultură - dar ceilalți?

- Radioul e făcut pentru educație muzicală și am emisiuni care se ocupă cu aceasta. Grav nu e în plan muzical, ci faptul că în general emisiunile culturale ale TVR nu au cota necesară de audiență. Lumea care are nevoie de educație culturală nu are puterea să se uite la TV după miezul nopții...

- Ce regretați cel mai mult?

- Că am crezut că tranziția va fi scurtă și voi apuca o viață așa cum am visat-o... Acum nu știu dacă o veți apuca măcar voi... Să putem călători, să nu fim umiliți...

- Ce-ați învățat în drumurile făcute în străinătate?

- Că drumul spre sufletul tău trece prin jurul lumii. E trist când un intelectual nu ajunge să vadă lumea până la 40 de ani. Altfel ar fi fost totul dacă la 20 de ani am fi fost „aruncați” în umbra unei catedrale din Germania și am fi stat 3-4 ani în bibliotecile lumii...

- Copiii noștri...

- Poate...

Pentru jazz îți trebuie geniu

- Credeți că receptivitatea unui om e limitată cantitativ, încât atracția față de Michael Jackson o exclude pe cea față de Bach?

- Accelerația vieții e atât de mare încât nu știu dacă e permis unui om matur să-și piardă vremea cu Michael Jackson.

- Dar marea muzică nu poate fi ascultată în orice condiții, când șofezi sau când gătești.

- În mașină, dacă asculți o simfonie de Mozart, așa cum fac germanii sau englezii, nu e mai liniștitor decât o zbenguială? Sigur că la o nuntă nu trebuie să ascultăm Brahms, și nici „Missa Solemnis” în mașină, dar când ai nevoie de meditație citești o carte mare, asculți muzică adevărată.

- Intransigența dv. față de muzica tinerilor...

- Acum, luați-o și dv. cu relativitatea necesară... Trebuie să existe și un fundamentalist, lăsați-mă să fiu eu acela!

- Vroiam doar să vă amintesc că Sergiu Celibidache v-a spus „Nu poți interpreta marea muzică fără să prețuiești jazzul”.

- Jazzul e muzică mare, domnule! Nu confundați jazzul cu strigătele de dragoste ale acordeoniștilor. Jazzul e un gen uriaș, câteodată mai mare decât muzica simfonică. Trebuie să ai geniu ca să poți face jazz care înseamnă improvizație, meditația blues-ului...

Nu-ți iartă nimeni 14 premii internaționale

- Vă tot luptați pentru două proiecte. Primul e un post de radio cu muzică simfonică.

- E de neimaginat cum de cinci ani am lansat această idee, am reușit să găsesc sponsori, dar sunt alungat cu motive din cele mai stupide. Am promis că n-o să vorbesc decât o jumătate de oră, am prevăzut trei ore de reclamă - degeaba. Am avut promisiuni de la profesorul Raveica, de la d-na Oproiu, dar m-am convins că iadul e pavat cu bune intenții. Un asemenea post există oriunde în lumea civilizată.

- Cât despre o casă de odihnă a muzicienilor vârstnici...

- Am văzut artiști uriași, aplaudați o viață întreagă, duși la mormânt pe baza vinderii unui aragaz... Oameni care au îngenuncheat „Scala” și „Metropolitanul”! Am găsit sponsori și pentru asta, există un teren la Mogoșoaia, dar cineva trebuie să pornească acțiunea. Nu se poate ca Secăreanu să moară singur într-un spital, la 90 de ani, așa cum s-a întâmplat!

- Măcar valorile aflate în plină activitate am învățat să le cultivăm?

- Cum să învățăm?! O actriță ca Leopoldina Bălănuță merge pe stradă ca să ceară leafa unui liftier... America ar da orice să aibă o tragediană de valoarea ei!

- Iar un solist al Filarmonicii - Dan Atanasiu - a părăsit țara în cvasi-anonimat.

- Credeți că-ți iartă cineva când câștigi 14 premii internaționale? Îmi pare foarte rău pentru el, noi l-am alungat într-un fel. De ce o generație întreagă de dirijori, care a ctitorit cele 16 filarmonici ale țării, nu vin în București? Pentru că există o lipsă de prețuire a valorii, o nevoie de putere și de dominare mai mari ca oricând. Grav e că se manifestă și la unii din cei înzestrați...

TUDOR CĂLIN ZAROJANU ■

● Concernul coreean DAEWOO, un adevărat imperiu, deține pe lângă multele firme din diverse domenii și un șantier naval în Extremul Orient. ● Coreenii s-au arătat extrem de interesați și de Șantierul naval „2 Mai Mangalia", pe care o echipă de 15 specialiști l-au analizat timp de două luni. ● Firma „Blue Flag" a fost interesată și ea de privatizarea Șantierului „2 Mai", dar a pierdut competiția. ● La licitație nu a participat nici o altă companie, deoarece FPS nu a anunțat-o public.

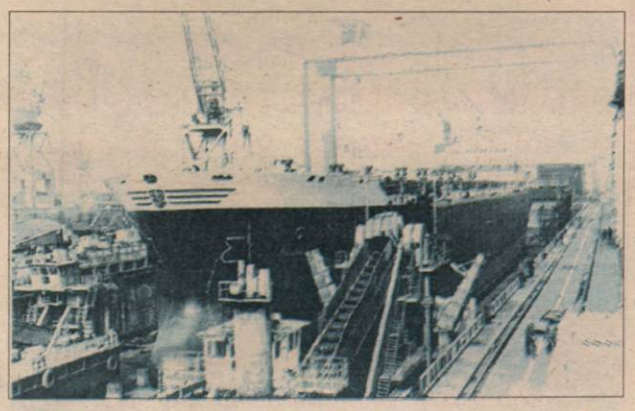

Fotografii de PETRE COJOCARIU ■

Afacere cu „cântec" pe Litoral

■ O nouă investiție DAEWOO în România

Ca urmare, au fost declanșate primele tratative care aveau ca scop formarea unei societăți mixte, în care societatea DAEWOO să fie majoritară cu 51% din acțiuni, iar partea română să dețină 49%. În prima fază, coreenii au oferit 30 de milioane dolari (cash), ofertă pe care au ridicat-o la 53 de milioane dolari. Deși evaluarea întregului șantier făcută de Institutul de Construcții și Proiectări București (institut acceptat de ambele părți) a arătat că pentru 51 de procente ar trebui oferiți mai mult de 67 de milioane dolari, totuși FPS a impus începerea tratativelor în condițiile cerute de DAEWOO.

Ultima ofertă: 53 de milioane dolari! Cele 53 de milioane vor fi împărțite astfel: 25 de milioane pentru tehnică nouă (know-how), care nu este, însă, evaluată de nimeni, și 28 de milioane pentru investiții (reparații, diverse proiecte, pregătire de personal în Coreea).

Conform legii, o societate mixtă este scutită de impozit pe o perioadă de 7 ani, dacă valoarea investiției pe care o face la noi în țară depășește 50 de milioane dolari. Astfel, coreenii nu vor ieși în pierdere. De asemenea, toate comenzile pe care noua societate le va onora vor trebui obligatoriu să treacă prin mâna firmei-mamă DAEWOO, care va percepe un comision de 3% (comisionul de brokeraj). Contractul dintre coreeni și români stabilește blocarea comenzilor aflate acum în derulare. Va fi acceptată finalizarea ultimelor două nave, care sunt contractate cu firma „Blue Flag". În cazul în care cele două comenzi vor fi considerate că nu aduc profit, statul român se obligă să garanteze că va achita pierderile.

În urma ședinței A.G.A., de săptămâna trecută, directorul general al Șantierului „2 Mai", Traian Duca, a fost eliberat din funcție, iar comenzile și contractele aflate în derulare au fost blocate. De fapt, din momentul în care au început tratativele, prin intermediul FPS, firma DAEWOO a controlat și impus toată activitatea S.N. „2 Mai". Deși, după cum afirmă reprezentantul FPS, contractul este încă „evaziv", neexistând nici un document semnat în acest sens, acesta consideră că este normală imixtiunea coreenilor în afacerile șantierului. Demiterea directorului general Traian Duca, cel care s-a opus cu disperare acestei afaceri, din care statul român poate ieși cu pierderi majore, demonstrează că există interese ascunse.

Achiziționarea șantierului pe o nimica toată, neplata impozitelor către stat în decurs de 7 ani, precum și neîncasarea dividendelor de către partea română sunt câteva din gravele consecințe pe care le va avea acest contract. Pe de altă parte, tot din dorința DAEWOO, în șantier nu se va lucra primele 8 luni de la înființarea societății mixte, și este greu de crezut că cei 4.000 de muncitori vor fi trimiși la specializare în Coreea.

TEO CĂLINESCU ■

Doamna Tănăsescu, datorită diferențelor din biografia sa, nu a acceptat să fie fotografiată. Iată vila cu 17 camere în care a locuit și blocul ce „ascunde" întunecoasa și recea garsonieră locuită astăzi de această femeie.

Cea mai bogată femeie din România moare de foame

Într-o garsonieră de pe strada Drobeta, nr. 1, colț cu bulevardul Dacia, locuiește o bătrână singură, bolnavă și muritoare de foame. Până aici nimic deosebit, cam așa arată protecția socială a vârstei a treia. Numai că doamna Dorina Tănăsescu este un caz special, dumneaei a ajuns în mizerie tocmai de la extrema cealaltă. Prin anii '40 era una dintre cele mai bogate femei din România. Soțul ei, Aron Septimiu, a fost proprietarul Uzinelor Române de Pâslă.

Întrebată despre viața ei, despre boală sau despre cum supraviețuiește cu o pensie de 53.000 de lei, doamna Tănăsescu nu scoate nici o vorbă. Se uită doar prin cameră, ca și cum ar căuta ceva. Și te roagă să-i aduci o cutie, de pe dulap, că dumneaei nu se poate mișca decât cu un fel de tarc, pentru paralitici. După ce răsfoiește niște hârtii, bătrâna îți întinde o bucată ruptă dintr-un ziar din 23 ianuarie 1959: "Aici este răspunsul!" Și l-am citit: "La Aron Septimiu și numita Tănăsescu Dorina s-au găsit peste 1.800 monezi de aur și 156 carate briliante. Pentru deținerea de monezi ca și pentru alte fapte infracționiste, justiția noastră populară a aplicat acestor strigoi ai trecutului pedepse exemplare, 25 de ani muncă silnică."

"Vila mea a luat-o Țiriac, bijuteriile mele sunt la muzeu"

Doamna Dorina Tănăsescu, fiica unor moșieri din Romanați, a trăit umilința închisorilor comuniste de la Arad, Sighetu Marmației și Văcărești doar pentru vina de a fi fost bogată. Acum de-abia dacă își mai amintește de tablouri, mobilă știl, blănuri, bijuterii și argintărie. Toate acestea au rămas în vila familiei, din strada Mărăști, nr. 33, rechiziționată în 15 ianuarie 1945, pentru Misiunea Sovietică. Doamna Tănăsescu nu regretă nici aurul, nici vila lor cu 17 camere, nici briliantele pentru care altădată o invidiau toate cucoanele din București. Regretă doar faptul că nu a murit în închisoare și că nu l-a cunoscut pe domnul Coposu. I-ar fi sărutat și tălpile, că nu știe cum a rezistat 17 ani, chiar în iad. Ea a fost mai slabă, nervii i-au cedat după doar câteva luni. A căzut în genunchi în fața procurorului anchetator, l-a rugat ca pe Dumnezeu să o împuște, că-i dă în scris, ori să o învețe ce să facă pentru a fi omorâtă. Moartea, însă, devenise un lux nepermis. Doamna Tănăsescu spune că a primit cea mai cumplită pedeapsă, a fost condamnată la viață! După 12 ani a scăpat de pușcărie. Soțul ei, doctor în științe juridice și economice, a murit la Spitalul 9, cu mințile întunecate. După alte umilințe, doamna Tănăsescu și-a găsit o cămăruță, la comun. Ca să-și poată îngriji mama, bolnavă la pat, s-a încadrat la UCCOM, cu muncă la domiciliu. Ziua confecționa pungi, noaptea filma la cinematografie, ca figurantă. În 1975, cu împrumuturi pe care le-a plătit foarte greu, a reușit să-și cumpere garsoniera din strada Drobeta. După ce ani de zile trăise doar la grămadă, cu prostituate, criminali, țigani și hoți, femeia nu putea să creadă că are o cameră doar a ei. A încuiat ușa și câteva zile a plâns nonstop, pentru toate umilințele trecute. Apoi au venit altele. Din cauza unei semiparalizii, doamna Tănăsescu nu a ieșit din casă de câțiva ani. Pensia de-abia dacă îi ajunge pentru întreținere și medicamente. Dacă o întrebi ce mănâncă, femeia se uită în jos și povestește despre altele. I-ar întreba pe cei din Parlament, de pildă, ce-au dat ei pentru țară de stau în fotolii atât de comode? Că familia ei a fost jefuită de o avere de miliarde și ea moare de foame și nu are bani nici de săpun? Doamna Tănăsescu nu ar vrea înapoi nici bijuteriile, nici vilele, nici cristalurile. Nu, n-ar avea ce să facă cu ele. Dar chiar să trăiești într-o asemenea mizerie după ce alții te-au furat la drumul mare?

S-a gândit să deschidă proces pentru vila din strada Mărăști, nr. 33, dar n-are bani și nu poate umbla prin tribunale. Și nici vremurile de acum nu se potrivesc cu dreptatea. Vila cu pricina a fost cumpărată de Ion Țiriac, în 1972, de la stat. Sub guvernul Roman, Țiriac a donat această casă fiului său Alexandru, minor. Contractul de donare a fost autentificat sub numărul 14557/14.08.'91, la Notariatul de stat al sectorului 6. Această „mișcare de spațiu", cel puțin ciudată, i-a fost necesară domnului Țiriac pentru a-și procura o altă vilă, în strada Kalinin nr. 3. Avocata Paula Iacob i-a promis doamnei Tănăsescu că o să intre în acest hățiș de vile, cu un proces pe măsură. Numai că timpul trece, procedurile durează mult, adevărata proprietară a vilei este din ce în ce mai bolnavă. Avocatul Cerveni a vrut să o ajute într-un alt posibil proces, pentru bijuterii. Dosarul însă s-a oprit din motive neclare. La Muzeul de Istorie, în tezaur, lângă bijuteriile familiei regale se află expuse și bijuteriile doamnei Tănăsescu. Cu câțiva ani în urmă s-a dus să le vadă, le-a identificat, cu muzeografi, după fotografiile din tinerețe. A fost foarte dureroasă întâlnirea cu trecutul: "Mi s-a făcut rău, mi-a venit să dau cu pumnul și să sparg tot, să știu măcar pentru ce stau la închisoare. Nu cred că există blestem mai cumplit decât să stai în mizerie și să n-ai de mâncare, în timp ce averea ta este batjocorită de stat, iar bijuteriile tale sunt expuse la muzeu!"

LILIANA PETRUȘ ■

Ceea ce nu se știe despre hotelul aflat în construcție în stațiunea *Sinaia*, aparținând firmei *SC Mara Investments SA*, este că finanțarea s-a făcut și cu banii *ASIROM*-ului, care este acționar în această afacere. Nici nu prea avea de unde să se știe, deoarece conducerea *ASIROM*, în frunte cu directorul general *Paraschiv Gheorghe*, ține secretă orice investiție pe care fosta *ADAS* o efectuează. Cine știe că berea *Bergenbier* o datorăm și *ASIROM*-ului, sau cine știe că ruinele fostului hotel care trebuia construit la *Moinești* îngroapă 141 milioane lei ce aparțin aceleiași firme de asigurări?

Ei bine, *ASIROM* este acționar la *Mara Investments* și nu în orice condiții. Deținând 37,7%, *ASIROM* este al doilea acționar după *Mara Tours SRL*. Din cele ce vă vom dezvălui veți afla că afacerea *Mara* nu a fost prea fericit aleasă, pentru banii asiguraților, care în acest caz au fost investiți cu ușurință într-un proiect al cărui viitor nici cel de sus nu-l poate ști.

Români, asigurați-vă liniștiți:

ASIROM fa investiții proaste

Unii plătesc, alții se îngrașă

La 3 martie 1992, Ioan Cojocărescu, patronul firmei **Mara Tours SRL**, înființează **Mara Investments SA.** Două luni mai târziu, **Mara Tours** subscrie un aport în natură (10.483 mp situați în Sinaia) de 452.350.000 lei și proiectele de execuție a unui hotel de 5 stele, în valoare de 8.420.000 lei. La 18 septembrie '92 ASIROM, cu un capital de 322 milioane lei, vărsat, devine deținătorul a 37,7% dintre acțiuni. Investiția ASIROM-ului a fost făcută în urma aprobării "Notei cu privire la oferta de subscriere acțiuni ale **Mara Investments**" de către Consiliul de Administrație, întrunit la 26.06.1992.

Planul de afaceri a fost conceput în cazul unei situații ideale, în care gradul de ocupare ar fi de 75% și tariful de 176 dolari/camera, la o circulație turistică de 100% străini și numai persoane importante.

Este drept că s-a luat în calcul și situația cea mai pesimistă, în care gradul de ocupare a camerelor ar fi de doar 45% pe an. Concluziile analizei financiare efectuate de către conducerea ASIROM au fost lungi și încâlcite. Spre exemplu: într-un paragraf se sublinia că "pentru o investiție similară în Vest, afacerea este rentabilă, în schimb în România ea nu se ridică nici la nivelul dobânzilor pentru plasamente". Pe de altă parte, în nota cu pricina se consideră că din punct de vedere tehnic "proiectul este foarte bun și în mod sigur în primii 5-6 ani va atrage un număr mare de turiști, având în vedere precaritatea bazei materiale a turismului din Sinaia. Condiții de 4-5 stele nu există practic în România. Abia dacă Intercontinental se poate ridica la nivel de 4 stele cu derogare". În continuare investiția este apreciată ca foarte scumpă și se consideră necesar ca în al cincilea an de folosință și primul an în care se vor încasa dividende, acțiunile să fie vândute cu rapiditate, pentru a exista un profit.

Conducerea ASIROM a sesizat că Ioan Cojocărescu și-a umflat capitalul social cu ajutorul terenului pe care l-a cumpărat cu 100.000 dolari și l-a reevaluat la 1,8 milioane dolari! Cu toate acestea, s-a ajuns l-a concluzia că investiția este benefică pentru ASIROM.

După părerea noastră, ASIROM, care este societate de asigurări și deci lucrează cu banul clientului, nu avea dreptul să investească într-o afacere în care partenerul își supraevalua capitalul social, în condițiile în care firma condusă de Paraschiv scotea bani peșin pentru a intra în joc.

BERD pune șmecherii la punct

Nenorocirea a început să-și arate, efectiv, colții, începând cu luna aprilie 1994, când hotelul trebuia să fie gata. Primele semne au apărut o dată cu raportul trimis de Ioan Cojocărescu la 21.06.1993 directorului general al ASIROM, prin care era prezentat stadiul

Toate aceste masuri propuse sunt necesare din cauza incapacitatii profesionale dovedite a celor ce au administrat pâna acum acest proiect de afacere si care detin majoritatea voturilor in adunarea generala a actionarilor, precum si datorita caracterului evident speculativ ce a fost imprimat acestei actiuni, lucru sesizat in mod corect de catre conducerea B.E.R.D.

DIRECTOR,
Dumitru Păratu

SEF SERVICIU INVESTITII,
Arh.Daniel Foarta

Conducerea ASIROM recunoaște caracterul speculativ al afacerii MARA, dar persistă în aceeași colaborare.

fizic al obiectivului "**Hotel Mara**" din Sinaia. Clădirea de bază era executată în proporție de doar 22% la data de 1.05.1993, rămânându-i doar 11 luni pentru finalizare. Accesul la stradă era executat în proporție de doar 40%, iar zidurile de sprijin, piscina cu saună, parcarea auto și racordul telefonic nici nu erau începute.

Problema hotelului Mara era lipsa banilor pentru investiție. Au fost purtate negocieri cu Banca Europeană pentru Reconstrucție și Dezvoltare (BERD). Specialiștii BERD au recomandat elaborarea unui nou plan de afaceri, care "să corecteze premisele și proiecțiile eronate formulate în vechiul plan, elaborat cu asistența firmei Piritival", care urma să se ocupe cu managementul hotelului pe 20 de ani. Să nu uităm că ASIROM a considerat planul foarte bun. BERD a cerut firmei **Mara Investments** să iasă pe interval cu 3,81 milioane dolari, iar Cojocărescu a cerut suplimentarea creditului de la BRCE cu încă 602 milioane lei.

BERD a evaluat la rândul său, c orice bancă serioasă, capitalul firm **Mara Investments,** care fusese stabil la 7 milioane dolari prin prospectul d emisiune din '92. Ei bine, Banc Europeană a considerat că o acțiune n poate valora 88 dolari, ci doar 58, dolari, ceea ce înseamnă că totalu celor 79.734 acțiuni ar fi avut o valoar de doar 4,69 milioane dolari.

Supraevaluați, tot rămânem cu ceva

Să vedem ce constată și ASIROM î aceste condiții: "rezultă, ca o concluzi la cele de mai sus, că BERD nu est de acord cu evaluarea lucrărilor cor statate pe teren de către reprezentan lor. Acestea sunt constituite din dou terenuri în proprietate în suprafață hectare, un teren cu drept de folos de circa 7.000 mp, precum și lucrări d construcții-montaj, efectuate în vara toamna anului '92, în valoare de 73 milioane lei. (...) aportul în natură **Mara Tours** a fost supraevaluat d către Romcontrol SA". Pe scurt, Ioa Cojocărescu, după ce a cumpăra terenurile respective, le-a reevaluat, sta bilind, cu ajutorul Romcontrol SA, preț celor 2 hectare la momentul în care vo exista construcții finalizate pe ele! Ma mult, pentru a face rost de ban Cojocărescu hotărâse să concesion niște case de vacanță care urma construite!

Cu toate că se vede clar șmecheri patronului **Mara Tours SRL,** ASIRO nu renunță, capitalul social vărsa ridicându-se la 600 milioane lei.

Nici ASIROM, dar nici BERD nu a fost singurele societăți comerciale au observat mărirea artificială a cap talului social. Firma Piritival, car urmează să preia managementul hotelu lui, în momentul în care va fi dat î folosință, sesizează la Oficiul Registrulu Comerțului că are informații din car rezultă că valoarea capitalului socia total subscris și acumulat prin majoră de capital, inclusiv cu aport în natură

hoteluri, i fraude fiscale

către Mara Investments, nu concordă numărul de acțiuni cuvenite și cu ocentele prevăzute pentru fiecare -acționar în parte. Tot firma Piritival **ments.** În felul acesta, în timp ce ASIROM dădea bani cu care se construia hotelul, **Mara Tours SRL** își sporea acțiunile cu ajutorul unor terenuri mai mult sau mai puțin utile.

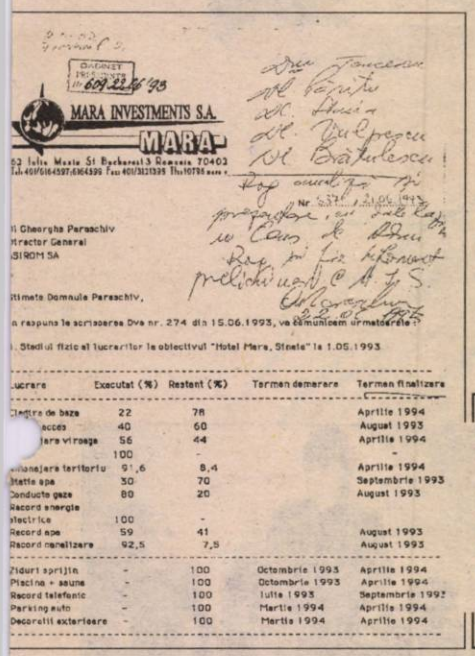

MARA INVESTMENTS S.A.
MARA

...i Gheorghe Paraschiv
...irector General
...SIROM SA

...timate Domnule Paraschiv,

...n raspuns la scrisoarea Dvs nr. 274 din 15.06.1993, va comunicam urmatoarele :

...Stadiul fizic al lucrarilor la obiectivul "Hotel Mara, Steaua" la 1.05.1993

...ucrare	Executat (%)	Restant (%)	Termen demarare	Termen finalizare
...tructura de baza	22	78		Aprilie 1994
...ucrari acces	40	60		August 1993
...menajare viroaga	56	44		Aprilie 1994
...ncalzire	100	-		
...menajare teritoriu	91,6	8,4		Aprilie 1994
...tatie apa	30	70		Septembrie 1993
...onducte gaze	80	20		August 1993
...ecord energie electrica	100	-		
...ecord apa	59	41		August 1993
...ecord canalizare	92,5	7,5		August 1993
...iduri sprijin	-	100	Octombrie 1993	Aprilie 1994
...iscina + sauna	-	100	Octombrie 1993	Aprilie 1994
...ecord telefonic	-	100	Iulie 1993	Septembrie 1993
...arking auto	-	100	Martie 1994	Aprilie 1994
...ecoratii exterioare	-	100	Martie 1994	Aprilie 1994

Hotelul crește, dar mai încet

Conducerea ASIROM a dat dreptate BERD și a acuzat incapacitatea profesională a celor ce au administrat proiectul **Mara Investments,** precum și caracterul speculativ imprimat de Cojocărescu. Numai că, directorul general Paraschiv și cu șeful serviciului investiții, arh. Foarță, au uitat, în iunie '93, ceea ce au hotărât în Consiliul de Administrație în iunie '92 și au uitat mai ales că hotărârea au luat-o pe baza Notei 4898 despre care am pomenit mai sus. Acel document dovedește clar caracterul speculativ al domnilor din conducerea ASIROM și slaba pregătire managerială. Colaborarea cu BERD se pare că nu s-a mai finalizat, iar ASIROM a acceptat speculațiile lui Ioan Cojocărescu, pentru că la 19.07.'94 s-a produs o nouă majorare de capital, de la 1,6 miliarde lei, la 7,6 miliarde lei. Hotelul nu a fost terminat încă, aflându-se în faza de retușuri și alte adăugiri. Doar că mai este puțin și intrăm în 1996, ceea ce înseamnă că au trecut aproape 4 ani de la demararea afacerii. În 1992 conducerea ASIROM și-a făcut calculele că va avea de câștigat în primii 5 ani, dintre care un an era destinat construcției și restul exploatării. Rezulta că, imobilizând 600 milioane lei, ASIROM ar fi avut de câștigat 1,2 miliarde lei. Din păcate, au trecut 4 ani necesari terminării construcției. În cazul acesta, ne întrebăm ce câștiguri urmează să obțină ASIROM și când își va recupera investiția? Dacă ASIROM ar fi o firmă oarecare, poate că nu ar exista nici o problemă, dar în acest caz este vorba de o societate de asigurare, care a investit într-un hotel ce trebuia de mult dat în folosință, hotel care se ține morțiș să fie considerat de 5 stele, în condițiile în care BERD a arătat clar că acest lucru ar reprezenta un dezavantaj și că valoarea investiției nu permite decât 3 stele.

Hotelul trebuia terminat în '94 și cu puțin noroc va fi dat în folosință în '96.

afacerea **Mara Investments,** Ioan Cojocărescu a venit cu un teren de doar 10.000 mp, care părea să fie de-ajuns pentru construirea hotelului. În timp, Cojocărescu a mai cumpărat 10.000 mp pe care i-a introdus în capitalul social al societății **Mara Invest-**

Fotografii de PETRE COJOCARIU ■

Ministerul Finanțelor ia banii înapoi

Dar, **Mara Investments** nu este singura afacere hotelieră a conducerii ASIROM SA. Directorul general, Paraschiv Gheorghe, și directorul Dumitru Pârâțu au gestionat altă investiție nefericită, de această dată în coparticipare cu PETROM. La data de 20.07.'91, ASIROM s-a angajat prin contract să participe la construirea unui hotel de trei stele la Moinești, județul Bacău. Cotele de participare ale ASIROM SA și PETROM RA erau stabilite, prin contract, la 50% pentru fiecare. Contractul prevedea încetarea asocierii dacă se constata imposibilitatea de finalizare a obiectivului în maximum 2 ani de la semnarea lui. La un an de la demararea afacerii, în care ASIROM investise 141 milioane lei, s-a constatat că lucrările de construcție a hotelului de la Moinești erau executate sub 50%. ASIROM a propus încetarea asocierii, iar PETROM RA a hotărât că cei 141 milioane lei vărsați de societatea de asigurări în contul afacerii nu vor fi returnați. ASIROM a vrut să-și recupereze banii încercând să valorifice, la prețuri prohibitive, o construcție nici pe jumătate terminată! Bineînțeles că n-a găsit nici un cumpărător, iar clădirea s-a deteriorat.

Credeți că a suferit conducerea ASIROM pentru asemenea investiții nefericite? Vă înșelați, pentru că Paraschiv and comp. nu dă socoteală, nici măcar pentru frauda fiscală de miliarde, de care este acuzat ASIROM de către Ministerul de Finanțe. Vreo 3 miliarde de lei, ne asigură Liviu Iancu, director DGFTS. În vara trecută cazul se judeca la Curtea de Apel București. Surse din cadrul ASIROM ne-au declarat că procesul a fost pierdut și că societatea de asigurări ar fi avut de plătit nu 3, ci chiar 7 miliarde lei. Deci fostul ministru al lui Ceaușescu, Paraschiv Gheorghe, rămâne director general la ASIROM, deși societatea pe care o conduce și care este de stat a încercat să tragă în piept... statul cu câteva miliarde de lei. Nimeni nu se interesează unde s-ar fi dus acei bani, dacă nu erau recuperați de Ministerul Finanțelor, sau mai bine spus de justiție.

RĂZVAN BUTARU ■

radio CONTACT

București 96.1 FM
Baia Mare 88.5 FM
Iași 91.9 FM
Cluj 89.8 FM
Târgu Mureș 90.2 FM
Ploiești 92.8 FM
Sibiu 91.8 FM
Constanța 91.1 FM

Contact Disc

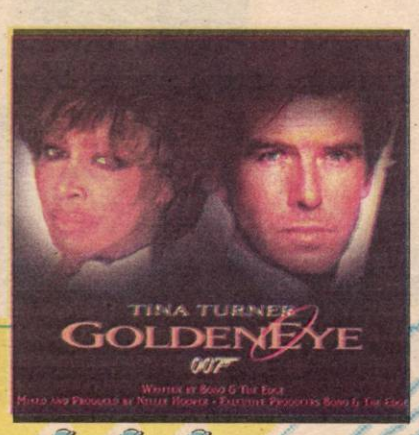

TINA TURNER

GoldenEye

După o pauză de câțiva ani, atât Pierce Brosnan, cât și Tina Turner revin, primul cu noul film din seria James Bond 007, în care joacă rolul principal, iar Tina cu prima piesă din coloana sonoră a acestui film, care a intrat în topul american al filmelor direct pe prima poziție.

Single/EMI

WHITNEY HOUSTON

Exhale (Shoop Shoop)

„Exhale" este primul single semnat *Babyface* și interpretat de cea care este actriță pentru a doua oară, Whitney Houston. Titlul filmului este „Waiting To Exhale", iar coloana sonoră conține și alte piese compuse de Babyface și interpretate de vedete ale muzicii soul ca: Mary J. Blige sau Chaka Khan.

Single/ARISTA Records

THE ROLLING STONES

Stripped

Singurul album Rolling Stones apărut anul acesta, după turneul 1994/1995 și albumul '94 „Voodoo Lounge". Conține piese live înregistrate la spectacolele din Paradisio Club / Amsterdam, Teatrul Olympia / Paris și la repetițiile din Tokyo și Lisabona. Apare pentru prima dată pe un disc Rolling Stones compoziția lui Bob Dylan „Like A Rolling Stone", cântată de aceștia doar în turneul „Voodoo Lounge".

CD/Weshpinster Music

PRINCE

Eye Hate You

După o așteptare de aproape un an, a apărut noul album semnat Symbol: „Gold Experience", album ce conține atât hiturile „The Most Beautiful Girl in the World" și „Dolphin", cât și noul single „Eye Hate You".

Single/ NPG Records

MARIAH CAREY

One Sweet Day

Cel de-al doilea extras pe single semnat Mariah Carey din recentul album „Daydream" se intitulează „One Sweet Day" și (surpriză!) este interpretat împreună cu Boyz II Men. Înregistrarea live a fost făcută la Madison Square Garden în luna octombrie.

Single/ Sony Music

de ascultat urgent *de ascultat fără întârziere* *de ascultat*

©℗ 1995 – Radio Contact România S.A.

Primul regizor rus care a primit un Oscar

„Soare înșelător" a fost vedeta Festivalului DaKINO

Zăpada nu l-a lăsat pe celebrul Nikita Mihalkov să ajungă la deschiderea Festivalului Internațional de Film DaKINO. Încă înainte de începerea festivalului, venirea lui Mihalkov la București a fost considerată evenimentul cinematografic cel mai important din acest an. Săptămâna DaKINO (5-9 decembrie) stătea ușor în umbra primului regizor rus care a cucerit un Oscar.

DaKINO este un dezgheț. Are deja un prestigiu serios pe piața internațională a cinemaului, fiind, încă de anul trecut înscris în catalogul festivalurilor europene de film. A început simplu, printr-un concurs dedicat mai ales producțiilor scurte ale studenților la film. De la un an la altul au apărut mai mulți sponsori, mai mulți bani pentru premii, mai mulți străini înscriși la concurs.

DaKINO nu este important pentru palmares, ci pentru că e singurul festival din România organizat cu seriozitate. Și nu are de-a face cu banii Ministerului Culturii.

În acest an concursul a fost dublat de o "Săptămână a filmului românesc". Stere Gulea și Mircea Veroiu (președintele juriului de anul trecut), și-au prezentat ultimele filme, "Stare de fapt", respectiv "Crăii de Curtea Veche". Restul peliculelor au fost alese cu grijă, toate de antologie, majoritatea cu importante premii internaționale, de la omulețul lui Gopo, sau "Reconstituirea" lui Pintilie la "Senatorul melcilor" - Cannes-ul lui Daneliuc. Această retrospectivă a arătat că dincolo de certurile dintre directorii de studiouri și oficialități, dintre cei de la UCIN și "excluși" de la UARF, filmele românești rezistă dacă intră în competiții. DaKINO oferă cea mai mare șansă pentru acest lucru, ocolește ambițiile și orgoliile oficiale și adună și premiază producții ale tinerilor.

Vedeta festivalului a rămas totuși Nikita Mihalkov și filmul său "Soare înșelător", Palme d'Or

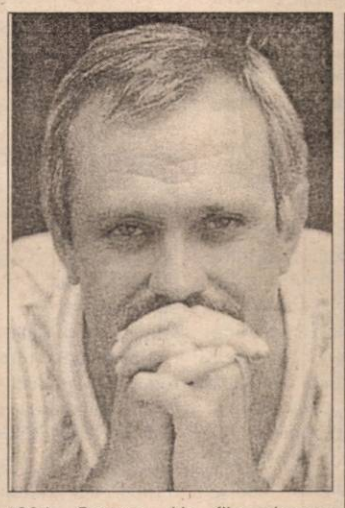

1994, Cannes. Un film despre perioada stalinistă, în care cel mai bun prieten al dictatorului este acuzat de trădarea revoluției. Acest film este dedicat tuturor celor care au fost înșelați de soarele (obosit) al revoluției. Este un film despre victime și despre creatori, creatorii acelui ceva căruia ulterior îi vor cădea victime... Eu nu sunt un fanatic, eu nu vorbesc despre ce înseamnă Rusia. Fără Dumnezeu, omul nu poate trăi decât într-o țară care respectă legea, deoarece legea îl înlocuiește pe Dumnezeu. Numai că rușii nu cred în legile inventate de oameni, iar în Rusia nu poți impune legea fără să folosești teroarea. Asta a făcut Stalin".

Adevărate evenimente teatrale

I-am văzut bine pe artiștii-politicieni stând mândri în ograda PDSR. Ștefan Iordache, Virgil Ogășanu, Ion Besoiu, oameni care au făcut declarații și au protestat pentru mărirea salariilor din instituțiile de cultură, care acum stau și proptesc partidul de guvernământ.

Dar în același timp cu promenada noilor aderenți PDSR, în teatre au fost lansate câteva spectacole importante, adevărate evenimente. Au vizitat Bucureștiul Teatrul Național din Cluj - cu premiera lui Mihai Măniuțiu "Omorul în catedrală" de T.S. Eliot, cu Marcel Iureș și Radu Amzulescu în rolurile principale, Teatrul din Piatra Neamț cu un spectacol japonez de Alexandru Dabija: "Orfanul Zhao" de Ji Jinxiang. Ambele spectacole au fost foarte bine primite, premiera din Piatra Neamț având chiar un succes extraordinar, este cel mai legat spectacol al stagiunii trecute.

La Teatrul Odeon, Alexander Hausvater a încheiat trilogia începută cu "... au pus cătușe florilor..." cu un Shakespeare: "Pericle". Cu Marius Stănescu într-un rol impresionant și foarte bine construit, "Pericle" nu atinge performanțele regizorale și actoricești din precedentele două spectacole ale lui Hausvater de la Odeon. Ar fi fost senzațional dacă Hausvater ar fi găsit bani pentru reprezentarea trilogiei - "... au pus cătușe florilor...", "La țigănci" și "Pericle" - într-o singură zi în spații neconvenționale!

"Poezia muzicii - muzica poeziei"

În organizarea Societății "Dante Alighieri" și a Muzeului Muzicii, în aula Palatului Cantacuzino (Muzeul Enescu) a fost organizată o reușită seară muzeală având ca generic sintagma din titlu. Nimic mai potrivit, într-adevăr, decât o asemenea formulă, întrucât manifestarea (sponsorizată de firma Domina) s-a deschis cu o conferință a prof. Florina Nicolae, președinta "Societății Dante", care a reținut doar câteva dintre referirile muzicale din Divina ...medie a marelui poet florentin, pentru a continua cu un reușit program muzical. A fost vorba de fapt de un recital susținut cu har și competență de pianista Ilinca Dumitrescu și soprana Georgeta Stoleriu. Un repertoriu vast, care a cuprins piese de Pergolesi, D. Scarlatti, Galuppi sau Padre Maotini, dar și lucrări de Enescu, Jora sau Felicia Donceanu. Aceste bijuterii muzicale au fost puse în valoare cu o deosebită știință a nuanțelor de cele două înzestrate interprete.

Am aflat de la organizatori că "Societatea Dante" intenționează să programeze și în viitor asemenea manifestări care au dovedit gust, exigență și deosebită competență. Un dialog al artelor în sprijinul unei idei generoase. **(N.S.)**

Simfonia Cioran

Cum a apărut "Simfonia Cioran"? Prin tipărirea a două cărți și realizarea unui nou film despre cel mai mediat filosof român. Gabriel Liiceanu și Sorin Iliești au lucrat primul documentar artistic despre Cioran, filmând la Rășinari, Sibiu, Brașov, București, Paris, reproducând documente și materiale inedite. Prima parte a filmului a fost prezentată la Institutul Francez cu titlul "Apocalipsa după Cioran".

Filmul integral va fi imprimat pe casete video și se va vinde împreună cu alte două cărți cu și despre Cioran apărute la Humanitas. Dan C. Mihăilescu a alcătuit o antologie din corespondența lui Cioran, "Scrisori către cei de acasă", iar Gabriel Liiceanu publică versiunea românească a cărții "Itinéraires d'une vie: E.M. Cioran". Acestе trei apariții formează "Simfonia Cioran" care se va vinde în preajma Crăciunului.

Legitimație de bursier al Fundației Humboldt

În librării

Domnița Ștefănescu, CINCI ANI DIN ISTORIA ROMÂNIEI, o cronologie a evenimentelor, decembrie 1989 - decembrie 1994, București, Editura Mașina de scris, 1995

Lucrarea, realizată pe baza unei vaste documentații, cuprinde:

● O relatare cronologică a tuturor evenimentelor politice și sociale petrecute în România după îndepărtarea de la putere a lui Nicolae Ceaușescu. Practic, se face filmul fiecărei zile - și, în unele cazuri, al fiecărei ore - din perioada postcomunistă, pe parcursul a peste 500 de pagini.

● O suită de documente strict necesare pentru înțelegerea ultimilor ani din istoria României: Platforma-program a FSN din 22 decembrie 1989, Proclamația de la Timișoara, Rezultatele alegerilor parlamentare și prezidențiale de la 20 mai 1990 și de la 27 septembrie 1992, Componența Senatului și a Camerei deputaților după alegerile din 20 mai 1990 și de la 27 septembrie 1992, Componența guvernelor Roman, Stolojan, Văcăroiu, Rezultatele recensământului de la 7 ianuarie 1992.

● Un indice de nume alfabetic care permite găsirea rapidă, în paginile cărții, a oricăruia dintre cele peste 1500 de personaje reale menționate de autoare.

Pagină realizată de REMUS ANDREI ION ■

MAȘINA DE SCRIS

Opinii

Nu sunt de acord cu dl Gabriel Funica. I-am citit cele două texte: **Incomodyseea** și **Demisie.** Sunt pline de greață. Viziuni ale unui înfrânt.

Dacă simți că nu mai poți respira de proști, dacă nu vezi, pretutindeni, decât mediocritate, dacă nu te mai poți devota nici unei cauze, nu ar trebui, oare, să te gândești că ești bătrân sau blazat?

Orice ar crede dl Funica, proștii și mediocrii rămân mereu undeva în urmă. Societatea e pentru ei? Macrostructura e a lor? Poate, dar microstructura aceea a indivizilor izolați, valoroși, creatori, e invizibil unită și într-adevăr progresistă. N-a existat și nu va exista un sistem compus doar din proști și mediocri și care să stăpânească lumea!

Ei, dle Furnica, mă scuzați că vă deranjez, deșteptați-vă! Viața nu zace în praful din rafturile cu cărți, ea vă așteaptă dincolo de ușa bibliotecii.

ELENA ALBU, Brăila

Este adevărat că eseurile dlui Furnica m-au provocat, dar a intervenit aici și permanentul meu spirit critic, căci ideile exprimate în cele două bucăți nu sunt originale, au mai fost susținute de mulți.

După câte înțeleg, dl Furnica se consideră un individ deștept ce-și poate dovedi superioritatea printr-o filosofică bosumflare. Mi-l imaginez cocoțat pe un vârf de munte, privind încruntat la fericirea stupidă din vale.

Cheia înțelepciunii ar sta, potrivit domniei sale, într-o izolare premeditată de lume, într-o închidere în propria carapace.

E o utopie să crezi că renunțând la idealuri scapi de tristețea înfrângerii. Dorințele apar indiferent de orientarea noastră intelectuală. Un om de o indiferență totală e un nonsens, oamenii din jurul tău te fac să speri și, prin urmare, să te implici.

Gabriel Funica, de fapt, nu a demisionat. Prin eseurile sale el speră să trezească reacții și controverse, nădăjduiește ca numele lui să apară în paginile revistei, chiar și în texte ce i-ar fi defavorabile. Un asemenea autor nu este sincer.

DAN BĂLĂNESCU, București

În vremurile de azi, a scrie versuri - sau, în general, a „face" literatură - este, de cele mai multe ori, dacă nu o ilară și suspectă naivitate, atunci un impudic act de sinucidere lentă. Să devii sclavul de milă, să-ți închipui numai așa, cât ai schița un surâs crispat, că Absolutul, Dumnezeirea și Infinitul sunt simple abstracțiuni care te lasă rece, ca plăcerile netrăite pe un muribund. Și pe urmă să te minți cu nerușinare că tu, cu arșița ta pe care-ai exhalat-o-n cuvinte, ai topit o fărâmă, măcar din dopurile de ceară bine înfipte-n urechile sociale! Că ai putea fi vreodată șoarecul dezinvolt al Artei, care în loc să cadă în cursa propriei credulități ar putea da naștere nu doar unui nevolnic munte, ci chiar unei colosale și fericite atrocități: contra tuturor mutilatorilor și asasinilor acelui Ideal și-a acelei Idealități care nu mai răspund la numele de Spirit și Cultură! Fiindcă mai-marii și supușii le-au pus călușuri și le-au vârât în cătușe! Ferice de noi că încă nu ne-am sufocat, nu ne-am asfixiat în propriile urlete fără glas, înăbușite, ridiculizate și absurde. Și să sciem poeme tulburătoare, furibunde, ca să le deferim jus din flăcări și pedepselor cap... din cenușă! Ori să ne întrebăm ce mor în floarea vârstei poe... de ce se aruncă în gol de la etajul al 9-lea al vreunui bloc?! Și totuși, Arta, în general, în globalitatea și integralitatea ei, nu este în agonie, nu se zbate, cum spunea cineva, între balsam și drog, dar creatorii de artă, în particular, în individualitatea lor uluitor de vulnerabilă, da! Ei nu doar agonizează, dar vai, uneori, precum nu demult poetă Gabriela Negreanu, atât de prematur și tragic, mai și mor! O mie de ticăloși culturnici, și alți cârmaci „pragmatici" ar fi trebuit să nu se mai suporte, să-și vină ei înșiși de hac, ori să nu-i mai rabde pământul! Dar pământul rabdă și tace și oamenii tac și uită, și noi aproape ne victimizăm călăii, cu toate că nu noi pe ei îi întrebăm, ci ei pe noi, indolenți și rânjind ne-ntreabă: Mai existați, amărâților și contraproductivilor? Mai și scrieți?! Hă, hă, hă, hăăăăăăă! Iar noi plecăm tărtăcuțele-n pământ, și, pentru a câta oară, nu pe ei, ci pe noi înșine, cu o patetică nerușinare, ne mințim: Ei, da, m... trăim, mai existăm, și... frivolității și-a zădărniciei, mai și scriem!

ALEXANDRU SFÂRLEA, Oradea

Texte sub lupă

● DAN BĂLĂNESCU, Bucureşti. Îmi place delicateţea cu care faceţi analiză psihologică. În mecanismul fragil al sufletului omenesc umblaţi cu şurubelniţe fine şi nu folosiţi niciodată ciocanul. Nuvela **O discuţie sinceră** surprinde cu subtilitate şi cu un discret umor un moment de neaşteptată comuniune sufletească între doi bărbaţi tineri care păreau să se fi înstrăinat pentru totdeauna. Pregătirea acestui moment durează însă prea mult. Cealaltă nuvelă, **Mama,** comedie a alegerii unui apartament de către un grup format din trei personaje pitoreşti - tânărul timid şi lucid, mama mereu bombănitoare şi o prietenă a familiei, ineficientă în strădania ei de a împăca pe toată lumea - este integral reuşită. Dar cea mai bună - o adevărată capodoperă - mi se pare povestirea fantezistă **O călătorie pe Lună,** pe care intenţionez s-o public sub formă de serial (întrucât are prea multe pagini). Să nu credeţi că m-aţi cucerit făcând din mine unul din personajele acestei povestiri. Faptul ar trebui, dimpotrivă, să mă înfurie, fiindcă personajul respectiv afişează un optimism simplist, astfel încât să poată fi uşor învins când se contrazice cu celălalt personaj, purtătorul dv. de cuvânt. (Dacă ne-am contrazice noi doi direct, nu cred că v-aţi impune punctul de vedere - de un pronunţat scepticism - atât de uşor...). Povestirea are însă farmec, iar personajul „Ştefănescu", cu entuziasmul lui convenţional, subtil ridiculizat, îl pune foarte bine în valoare, prin contrast, pe solitarul şi melancolicul Norocel Buxbaun. Ca să nu mai vorbesc de atmosfera de pe Lună, descrisă cu o precizie care îi măreşte stranietatea. Aştept fotografie şi date biografice (rugându-vă totodată să renunţaţi la jocul - pueril - de-a schimbarea identităţii.)

● MARINA VIIŞOREANU, Bucureşti. Viaţa sufletească a unui om torturat şi muribund este, în general, bine descrisă în **Clopotele**. Există însă şi stângăcii inadmisibile - de exemplu, tonul de discurs a ceea ce „spune" conştiinţa personajului.

● VASILE ROTARIU, Vaslui. „Dragă domnule Alex Ştefănescu, Dumnezeu ştie câţi corespondenţi are **maşina** asta a dumitale, dar greu mai răspunzi!"

Nu-i nevoie să apelăm la Dumnezeu, vă pot spune eu: aproximativ 8.000, din care 2.000 stabili, şi 6.000 fluctuanţi.

Fragmentul din romanul **Elvira** vă prezintă ca pe un prozator cu personalitate, observator sarcastic - şi de la un moment dat cinic - al semenilor. Portretul pe care i-l face Elvira propriului ei soţ - sau, mai exact, pe care îl faceţi dv. bărbatului respectiv din perspectiva Elvirei - este de o mizantropie (androfobie?) greu de suportat: vă linşaţi, pur şi simplu, personajul!

Din nefericire, frazele dv., răsucite scurt şi autoritar, ca un bici, sunt uneori incomplete din punct de vedere semantic, şi, deci, ininteligibile. La cine se referă, de exemplu, aceste interogaţii, la Elvira sau la soţul ei?

„Aşa o fi fost? Sau mereu alcoolul creându-i aceste mici îndrăzneli? Îşi câştigase dreptul la o parte din virilitatea lui?"

(Propoziţia a doua este de-a dreptul incoerentă...). Oricum, sunt convins că aveţi ceva de spus şi că dacă veţi reuşi să vă ţineţi scrisul sub control, veţi ajunge un scriitor imposibil de ignorat.

● OANA GÂNJU-PRAHOVEANU, Băicoi - Ţintea, Prahova. Poemele dv. au o simplitate ingenioasă, un curaj al noutăţii, o lapidaritate care îl cuceresc instantaneu pe cititor. Unele suferă de o anumită inconsistenţă, dar, oricum, din ce mi-aţi trimis pot alege oricând cinci sau şase foarte bune, pentru publicare. Sper că nu comit o indiscreţie cerându-vă o fotografie şi date biografice...

● MEERY BARBU, Slatina. „După ce am citit impresiile dv., nu pot să nu recunosc că am avut un sentiment de frustrare, nu am fost uimită deoarece nu ştiam ce reacţie veţi avea sau mai bine zis mă aşteptam la orice, e normal.

Mi-am zis pentru moment: eu nu-i mai trimit nimic, cum a putut gândii aşa? dar cum nimic nu are veşnicie (decât Arta), aşa mi-a dispărut indignarea şi cu un zâmbet pe care vi-l adresez (nu e sarcastic), vă scriu din nou."

Preferam ca zâmbetul dv. să fie sarcastic, dar infinitivul verbului **a gândi** să fie scris corect, cu un singur **i,** şi nu cu doi de **i,** cum l-aţi scris dv.

Cât priveşte versurile, părerea mea rămâne aceeaşi: aveţi unele intuiţii demne de interes, dar vă lipseşte spiritul critic astfel încât, după ce terminaţi de scris un poem, nu vă daţi seama ce anume ar trebui înlocuit sau tăiat.

● FLORIN IVAN, Botoşani, FLORIN MIRGHEŞIU, Zalău, TUDOR şi VALENTIN NEACŞU, Garvan, Tulcea, FLAVIAN PATRICHI-NEGRI, Suceava, DIANA STOIAN, Bucureşti, ANA-MARIA VĂCARU, Arad, NIKITA AXINTE, Bucureşti, MARIN DAN, Bucureşti, FLORIAN D. ROSE, Suceava. Textele pe care mi le-aţi trimis nu sunt publicabile, dar dovedesc că aveţi anumite aptitudini pentru scris. Ştiu că risc să devin plictisitor, dar vă sfătuiesc ca, înainte de a face noi încercări, să vă completaţi cultura.

Înainte de a-mi scrie citiţi următoarele

PRECIZĂRI

● Textele dv. trebuie dactilografiate sau, cel puţin, scrise lizibil. Dacă sunteţi optimişti, trimiteţi-mi şi o fotografie şi un curriculum vitae. Dactilogramele, manuscrisele şi fotografiile nepublicate NU se restituie.

● Nu are rost să-mi puneţi la dispoziţie zeci sau sute de pagini, aşa cum fac unii dintre dv. Sunt suficiente cinci-şase pagini (bine alese). În caz că am nevoie de mai multe, vi le solicit eu.

● Cele mai bune texte literare (poeme, schiţe, fragmente de roman sau de piese de teatru, articole de critică literară, eseuri etc.) se publică în spaţiul rubricii **Maşina de scris**. Toate textele literare publicate la această rubrică participă automat la concursul prevăzut cu premiul de 1.000.000 de lei care se acordă anual la 1 noiembrie.

● Tot dintre corespondenţii rubricii sunt selectaţi autorii cărora li se asigură dreptul de a publica - pe bază de contract - o carte. Numele lor este anunţat la fiecare 1 martie.

● Adresa la care puteţi să-mi scrieţi este următoarea: Alex Ştefănescu, la revista **Flacăra**, Piaţa Presei Libere nr. 1, sectorul 1, 71341 Bucureşti.

Ieşirea din anonimat

Elia Pavlovici

Proza scrisă de Elia Pavlovici se remarcă prin autenticitate (seamănă uneori cu un jurnal intim). Tânăra autoare povesteşte firesc, fără falsă pudoare şi fără dorinţa de literaturizare, ce i s-a întâmplat şi ce a înţeles din ce i s-a întâmplat. Chiar şi scrisoarea ei de prezentare este redactată cu o cuceritoare sinceritate, inclusiv stilistică:

"Sunt originară din Stupina-Vrancea, un sat uitat de Dumnezeu. Am absolvit Liceul de Filologie-Istorie, secţia... mecanică. De fapt, treapta I a fost «filologie», apoi, influenţată de profesoara de literatură, am optat pentru profilul «mecanică». Eram de la ţară şi mi-a explicat pe un ton părintesc că nu aş avea şanse ca după terminarea liceului să-mi găsesc un loc de muncă; mecanica era un profil cu perspective pe atunci... Într-un fel avea dreptate, deşi acum regret...

Nu ştiu, acum, când încerc să vă scriu despre mine, stiloul se poticneşte, nimic nu se leagă... Mă încurc, de parcă nu aş avea trecut...".

Chiar dacă i se pare că n-are trecut, Elia Pavlovici are viitor. Ar putea fi o Françoise Sagan a literaturii noastre...

Dumnezeul nostru a fost un locotenent

Sunt mai bine de cincisprezece ani diferenţă între noi.

M-a "înfiat" din prima zi de lucru. Am intrat atunci pe uşa biroului privind speriată femeia între două vârste, cu ţigara fumegând în colţul buzelor ca un vulcan în fază incipientă.

La început, i-am spus "doamna Tincuţa", iar ea mie, "fă".

Apoi, cu timpul, a devenit pur şi simplu Tincuţa, iar eu am reuşit să-mi impun prenumele.

Ne-am susţinut (cu riscul de a fi privite ca un tandem caraghios, aparent incompatibil) una pe alta chiar şi când împărţeam raţia zilnică de pâine, când pentru un surogat de cafea alergam la celălalt capăt al ţării şi, îngrămădite în trenuri mizerabile, găseam puterea să facem haz de încăpăţânarea noastră snoabă şi neroadă de a încerca să trăim omeneşte, să gândim omeneşte acolo unde nu era nimic de gândit pentru unii la vremea aceea, chiar dacă de multe ori aveam senzaţia că până şi gândurile şi ghiorăielile din burţile noastre goale erau ascultate, deoarece la numai douăzeci de ani am învăţat că pereţii au urechi, am învăţat cum se poate scrie aceeaşi declaraţie de zeci, sute de ori, şi să tresar la zgomotul pumnilor izbiţi de masă.

Apoi, într-o noapte, a sosit în gară trenul acela special, însoţit de gardă militară, tixit cu tot felul de delicatese pentru export.

Erau atât de frecvente aceste trenuri şi transportau atâtea [illegible] neverosimile, încât, de multe ori, răsfoiam cu o pasiune de-a dreptul bolnavă documentele însoţitoare.

Doamne, un convoi din acela ar fi fost de-ajuns să fericească un întreg oraş de sărbători!

În noaptea de decembrie, trenul strecurat hoţeşte prin satele şi oraşele îngheţate, printre munţii tăcuţi şi gările întunecate, a ajuns la noi "rănit": toate vagoanele erau ciuruite. Mecanicul, speriat, mângâia spărturile din tabla groasă a locomotivei electrice.

"La Bucureşti, se trage!", a şoptit. Se temea de sergentul însoţitor.

Bineînţeles, nu am priceput ce "se trage" în Bucureşti: mâta de coadă, sau se trage pentru planul cincinal, oricum, era totuna, aşa că ne-am mulţumit să clătinăm din cap.

Apoi a zbârnâit telefonul:

- Vă rog, cu Elia!

- Da, eu sunt.

- Ţin să te anunţ că dosarul vostru a fost clasat. Nu vă mai faceţi probleme. Noapte bună şi Crăciun fericit!

Şi fostul anchetator a închis.

Crăciun fericit?!

Dar învăţasem că nu există Crăciun şi nici Dumnezeu în ceruri.

Revoluţie!

Văzusem la televizor revoluţii şi lovituri de stat în diverse ţări bananiere. Îmi spuneam zâmbind că la noi nu se poate întâmpla aşa ceva, că suntem un popor disciplinat - români, maghiari, germani şi alte naţionalităţi - toţi puşi în slujba Revoluţiei Comuniste, pe care mi-o imaginam ca o maşinărie complicată cu o mulţime de roţi dinţate şi curele de transmisie din care ieşea demnă clasa muncitoare în alianţă cu ţărănimea şi intelectualitatea.

"Revoluţia noastră capitalistă" m-a dezamăgit: clasa muncitoare în alianţă cu ţărănimea şi intelectualitatea au intrat înapoi, ca la comandă, pentru reprelucrare în imensa maşinărie, însă... probabil s-o fi defectat vreo roată dinţată sau curea de transmisie odată ce din metabolismul infernal nu a rezultat până acum nimic.

Dar... să revin la Dumnezeu.

Singurul nostru Dumnezeu fusese un locotenent care abia terminase pe atunci şcoala.

S-a înfiinţat în birou zâmbind amical. Prima oară, mi s-a părut chiar că ne face ochi dulci: vorbea calm, avea umor, Tincuţa se pisicea pe lângă el (omul fuma ţigări bune) şi încerca să ne convingă de faptul că nu-i decât un biet executor, şi ar fi preferabil să ne exprimăm deschis eventualele nemulţumiri, deoarece "cei de sus" erau interesaţi pur statistic de condiţiile şi nivelul de trai al populaţiei. Normal, nu am avut nimic de declarat...

- Dar eu ştiu că aici se discută! a izbucnit într-o zi.

- E normal să mai bârfim: suntem doar femei! Femeile în general...

- Nu sunteţi femei, sunteţi o gloată de muieri bolnave de limbariţă!... Vuieşte tot oraşul că prin frontiera noastră trec spre ruşi trenuri prioritare. De unde au ştiut "combiniştii", care şi-au pus gâturile pe linie înaintea convoiului programat să treacă graniţa acum două săptămâni, că vagoanele erau încărcate cu alimente? O să vă mănânce Canalul, Canalul o să vă mănânce, dacă nu recunoaşteţi!

"Nu am ce să recunosc!", am scris pentru a nu ştiu câta oară pe hârtie, zâmbind.

De câte ori declaram aceasta, îmi trecea prin minte bancul stupid cu ofiţerii de securitate care sileau într-o poienită un iepuraş mort de frică să recunoască faptul că este mistreţ.

- Rânjeşti, curvă!

- Am şi de ce!... şi nu sunt...

Am dat să mă ridic de pe scaun.

- Stai jos şi scrie!

M-a apăsat pe umăr silindu-mă să mă aşez înapoi. Niciodată până atunci nu mai simţisem o durere atât de ascuţită. Credeam că are de gând să-mi rupă clavicula în sute de fărâme.

- Luaţi mâna de pe mine, mă doare!...

- Tu crezi că pe mine nu mă doare că-ţi baţi joc de viaţa ta?... Eşti studentă în anul întâi la "Drept", nu?

- La fără frecvenţă, am îngăimat.

- Află că vei fi exmatriculată!

M-am arcuit de parcă primisem pe umeri o povară insuportabilă:

- Nu se poate, minţi!

- Aş vrea să te mint...

- Dar sunt printre cei mai buni! Semestrul trecut...

- Ce contează? Îi doare-n fund pe ăia. Ţi-au revizuit dosarul. Ai omis intenţionat să menţionezi...

- Dar sunt la fără frecvenţă!...

Lacrimile-mi frigeau obrajii. Priveam în gol, spre imaginea îndepărtată, aproape pierdută, a viitorului incert sub care mă îngropasem de vie.

- Totul s-a întâmplat numai din cauza ta.

Slăbise strânsoarea şi, pentru o clipă, mi-a trecut prin minte nebunescul gând că are intenţia să-mi maseze cu remuşcare umărul amorţit, iar intenţia aceasta m-a speriat mai mult decât o palmă.

Când ai de-a face cu bestii, cu indivizi total dezumanizaţi, îţi vine mai uşor să accepţi lumea aşa cum este: "Dom'le, nu judecă: e imbecil şi atâta tot. Ce vină are el că sufletul îi este schilod?" Dar când cel de lângă tine este conştient de răul pe care ţi-l face, de panica pe care o simţi până în vârful unghiilor, nu ştii ce să mai crezi, îţi vine să te ghemuieşti în cel mai îndepărtat ungher şi să urli: "Bine, dar eşti om ca şi mine, ştiu aceasta, şi nu poţi să mă contrazici!..."

Dar omul te contrazice, se contrazice şi pe sine, iar de aici rezultă cele mai rafinate torturi psihice care se pot imagina.

- Mulţumiţi lui Dumnezeu că nu v-a anchetat vreun tablagiu nenorocit; ăştia-s cei mai răi de muscă, ne-a spus câteva săptămâni mai târziu. Oricum, suntem cu ochii pe voi; aveţi grijă de acum înainte ce vorbiţi şi cum vă comportaţi. Ştim tot ce se discută aici... şi pereţii au urechi!...

Îl priveam cum se plimba prin faţa noastră, cu mâinile la spate, urmărindu-ne cu o satisfacţie bolnavă fiecare schimbare a mimicii:

- Hai, spuneţi "mulţumesc frumos"! Ce, aţi uitat că eu sunt Dumnezeul vostru?

Era doar cu patru-cinci ani mai în vârstă decât mine. Iubise oare până atunci cu adevărat o fată?...

Poemul săptămânii

În mâinile tale

Totul se află în mâinile Tale, suflete şi trupuri,
Destinul îţi aşteaptă poruncile finale, pentru a lovi sau a cruţa.
Stelele lucesc în noapte, mesageri ai poruncilor neclintite,
Oamenii mor sau trăiesc, se nasc sau dispar, într-o armonie perfectă.

Viaţa mea îţi aparţine, o poţi binecuvânta sau strivi,
O poţi lăsa să zboare liberă, sau o poţi închide în Colivia Durerii.
Lasă-mă să văd printre ani, printre anii ce vor veni,
Pentru a şti dacă merită să trăiesc sau să mor.

Timpul este o jucărie ce nu se va strica decât o dată
Şi atunci pentru totdeauna, căzând din mâinile Tale.
Viaţa şi iubirea sunt cuvinte ce Te reprezintă,
Dar numai atunci când eşti cu noi, când suflarea Ta ne luminează sufletele.

Sufletul şi viaţa noastră îţi aparţin, le poţi vinde sau păstra,
Le poţi lăsa să danseze libere, sau le poţi închide între zidurile Durerii.
Lasă-ne să vedem printre anii ce vor veni, printre agonie şi extaz,
Pentru a şti dacă merită să trăim sau nu.

Totul se află în mâinile Tale, pentru totdeauna...

IULIAN GABRIEL, elev, Bucureşti

Pagini realizate de Alex Ştefănescu

La zloata Balcanilor în floare

Fotbal de... îngheață apele

Dacă tot s-a dat liber la un fel de economie de piață, samsarii ce-și pasc afacerile pe plaiul mioritic se simt tot mai în largul (lungul, latul, grosul) lor. Cu cât iarba e mai măloasă, mai noroioasă și mai lunecoasă, cu atât învârt dumnealor mai bine caterinca aducătoare de fraieri în tribune și de parale în conturi. Ca la un semnal, mahării iuți de mână și largi de buzunare s-au năpustit asupra sportului în general și a fotbalului în special, spre a-l (ne)ferici cu manierele dumnealor nu tocmai ortodoxe și, cu atât mai puțin, elegante.

Vânzarea de țară (aia pe care nu ne-o vindem la umbra bâtelor minerești) a început cu fotbaliștii - care după cum i-a fost norocul. Cele câteva valori au zburat primele, dar nici caracuda nu-i de lepădat; așa se face că, dacă în campionatul românesc de hochei pe gheață se vorbește, pe alocuri, mai mult ungurește, în cel unguresc de fotbal auzi dulcea vorbă românească pe la toate colțurile (terenurilor). Ce-a rămas acasă, pe poziții, poate fi încadrat în două nefericite categorii: ăi necopți (încă) și ăilalți, răscopți definitiv, care - după ce au făcut deliciul Morenilor, al Scorniceștilor sau al lui Dinamo Victoria - s-au văzut lăsați (la vatră) de căruță și ridicați la rangul de profesioniști. Asta-i marfa, cu asta ne prezentăm pe tarabe, se lamenta cu sinceritatea, componentă a cinismului, un vajnic conducător de club - avansat și el de la gradul antedecembrist la denumirea pretențioasă de "manager".

Cum, necum, banii au început mai întâi să pice, iar apoi să curgă de-a binelea. Nici inflația nu i-a tulburat, că totul se socotește în dolari. Iar din momentul în care victoria se numără la trei puncte, mercurialul a suferit, la rândul lui, o restructurare ce l-ar face gelos și pe microbistul Văcăroiu, cu seminte și ordonanțe cu tot. Cine-i bagă, pe unde se scurg, cum se contabilizează ei? Pasămite nici dracul n-ar ști și, cu atât mai puțin, alte Garda financiară, poliția economică și restul. Așa se face că, sub ochii resemnați ai tot mai puținilor împătimiți (cei care râd, huiduie, înjură, dar tot nu renunță la microbul tribunei), au ajuns să se tăvălească în noroi niște "profesioniști" de factură absolut originală - ca, de altfel, întreaga democrație iliescieană.

Șmenarii și doctorii în alba-neagra nici măcar nu se ostenesc să iasă la aer curat. Încotopeniți în costume la patru ace, plini de ghiuluri și măsele de aur, cu limuzine somptuoase și gorile late-n umeri și gata de orice, "onorabilii" și-au tras cărți de vizită pe care își silabisesc calitatea de sforari într-ale băsicii, denumită eufemistic "manager general", "sponsor" sau, de-a dreptul, "președinte". Bogata lor experiență în tranșeli de meciuri, în racolări de jucători sau intimidări de arbitri au dobândit, vorba marxistului, o nouă calitate. Se joacă din ce în ce mai prost, dar se câștigă din ce în ce mai bine. După ce minerii au năvălit în București de câteva ori, o grămadă de fotbaliști de tip nou s-au gândit să le întoarcă vizita, umplând Valea Jiului de voioșie și noi victorii. Racolările se fac pe față, promisiunile (chiar onorate) vorbesc convingător despre saci cu bani, iar cuplul Liță Dumitru - Miron Cosma le întrece și pe cele reprezentate, la vremea lor, de Ion Iliescu - Petre Roman sau Gheorghe Funar - Ioan Stoica. Dacă-i asculți pe "minerii" din șut-uri, poți fi sigur că nicăieri nu-i traiul mai dulce și mai bănos decât la Petroșani, chiar dacă - deocamdată - se tăvălesc din greu în divizia secundă. Da' și când vor năvăli 'mnealor pe la Cluj, Timișoara sau Bistrița... atunci să vezi mineriade de tip nou.

Până una-alta, "jocurile" se fac și se desfac de parcă le-ar dirija răposatul Iosefini. Jucători care, în trei etape, joacă la trei cluburi (și se pregătesc pentru al patrulea); conducători de grupări (profesioniste în asemenea operații) care întocmesc dosare și răspândesc zvonuri diversioniste la adresa unui arbitru renumit pentru corectitudinea sa de-o viață; puncte pierdute acasă, la Tg.Jiu, și luate înapoi, după doar trei zile, de unde nu te aștepți. Mai nou, la Brașov, antrenorul Gabriel Stan a lăsat echipa de izbeliște, ca și managerul Pașcu, dar nici unul nu ar spune, chiar dacă-l pici cu ceară, ce-i pe acolo, de nu mai vor nici fotbaliatorii să intre în teren. Secrete mari, secrete pe care le știe toată lumea, dar e mai "patriotic" să te faci că nu pricepi nimica.

Noroc că peste tot noroiul s-a așternut zăpada, timpurie dar binefăcătoare în tentativa oficială de a mai albi, cât de cât, lucrurile. Altfel, toate-s bune și la vară - firește - cald. Poate cu excepția Angliei, unde fair-play-ul și alte câteva apucături nobile, neajunse încă până pe la noi, s-ar putea să ne mai răcorească puțin iluziile. Că doar astea ne-au mai rămas... cât vor mai ține și ele.

BEBUR ■

Meci alb, scor alb

■ **Steaua București - Juventus Torino 0-0**

Miercuri, Steaua a scăpat - pentru anul acesta - de grijile Ligii Campionilor rămânând să se "lupte" numai pentru campionatul pe care, oricum, îl va câștiga și pentru Cupa României pe care, oricum, o va pierde. Țiți Dumitriu s-a arătat, ca de obicei, mulțumit de prestația echipei sale în Champions League, prestație care s-a concretizat într-o linie de clasament aidoma celei de anul trecut (1 victorie, 3 egaluri și 2 înfrângeri), 2 goluri marcate și 5 primite și cam 2 milioane de dolari intrați în contul clubului. În plus, se zvonește că de pe urma glorioasei campanii a lui Țiți prin Europa lotul și așa destul de străveziu al Stelei va trebui să suporte plecarea a trei dintre cei mai valoroși jucători: Prodan, Adrian Ilie și Gâlcă. Dacă se va întâmpla așa, ar fi foarte bine ca la anul Steaua să nu mai prindă Liga Campionilor ci, eventual, Cupa UEFA din motive pe care le deduceți și singuri...

Fotografie de PETRE COJOCARIU ■

Cât despre tentativa de meci de la București cu Juventus, multe lucruri nu sunt de spus. Frig, zăpadă, teren înghețat, Juventus cu echipa a doua venită în România cu 5 ore înaintea meciului și un arbitru care nu știa ce caută în colanți negri și cu fluierul în gură, noaptea, pe un stadion de la capătul lumii... E drept că puteam să câștigăm și chiar ar fi fost bine pentru palmaresul nostru dar, după ce le-a dat meciul germanilor de la Borussia acum două săptămâni, Juventus nu era dispusă să-și strice de tot blazonul. Drept care a făcut un egal, stil "Il Calcio".

Una peste alta, pentru noi, Champions League s-a terminat. E bine că am participat, e rău că n-am făcut mai mult, dar e și mai rău că unii se mulțumesc cu mult prea puțin.

ALEXANDRU ARION ■

Reguli pentru a practica shiatsu și stretching

Relaxați corpul. Efectuați stretchingul numai după ce mușchii au devenit elastici, prin aplicarea unui shiatsu complet.

Atât shiatsu cât și stretchingul trebuie utilizate treptat și sincronizat cu respirația. Nu este nevoie de acțiuni violente sau excesiv de alerte.

Măriți eficiența tratamentului prin adoptarea forței presopuncturii (shiatsu) și a duratei de timp a pozițiilor de stretching la starea mușchilor la care sunt aplicate. Pentru aceasta este esențială cunoașterea acestor stări.

Întotdeauna urinați și aveți scaun înainte de începerea tratamentului.

Faceți tratamentul zilnic mai plăcut prin alcătuirea de programe combinate de shiatsu și stretching, în funcție de scopurile și necesitățile personale.

Nu se efectuează shiatsu și stretching în condițiile:

- Pe stomacul gol sau imediat după masă.
- Când aveți febră.
- Când aveți o leziune externă a pielii, o echimoză, o luxație ori o fractură incompletă.
- Când sunteți într-o stare proastă sau de mare slăbiciune.
- Imediat după șoc, într-un accident de circulație.
- Când suferiți de inflamarea unui organ intern sau de ulcer.
- Când consumați alcool sau fumați.

În figurile alăturate, vă prezentăm câteva exemple de folosire a mâinilor și degetelor. De asemenea, diferite feluri de aplicare a presiunii.

Presopunctura cu degetele mari

Presopunctura cu degetul mare

Presopunctura cu degetele mari suprapuse

Presopunctura cu patru degete

Presopunctura cu palma

Presopunctura cu palma suprapusă

Presiune cu degetul mare și celelalte patru degete

Presiunea degetelor intercalate

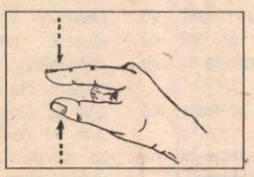

Presiune cu degetul mare opus arătătorului

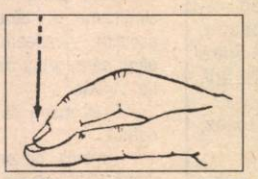

Presiune cu degetul mijlociu suprapus arătătorului

Presiune obișnuită

Presiune tenară

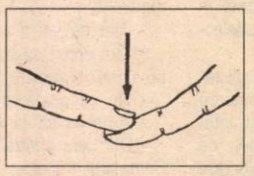

Presiune cu degetele mijlocii suprapuse

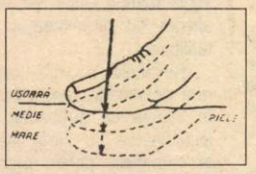

Presiune gradată (treptată)

Presiune susținută

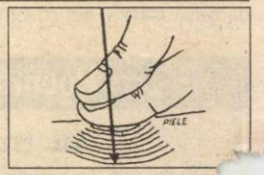

Presiune concentra

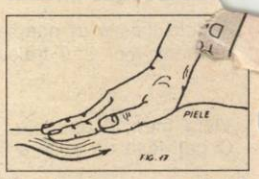

Presiune aspirată

Presiune curgătoare

Presiune cu vibrații

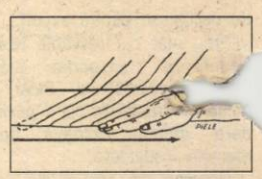

Presiune cu palma, pentru stimulare

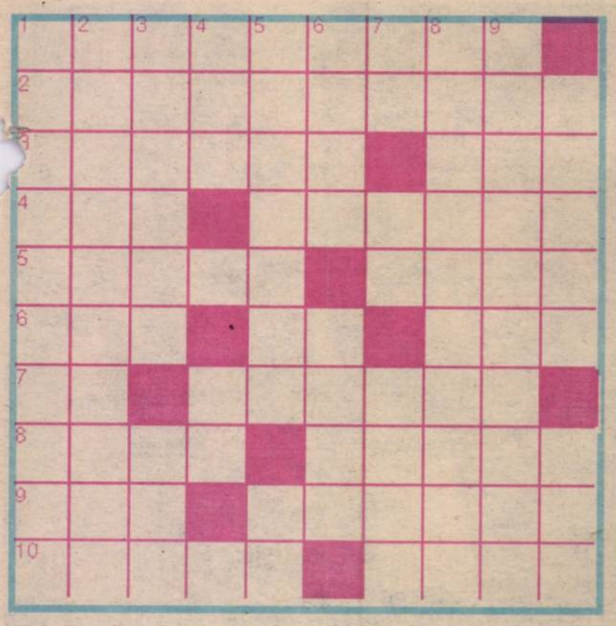

ALTERNATIVE

ORIZONTAL: 1) Moral ridicat (pl.). 2) Aflat în linie dreaptă. 3) Mici care nu sunt buni de mâncat - Îl trec transpirațiile. 4) Culoare tare - Aflată la loc de cinste. 5) Nu are nici un fel de dubii (fem.) - Rămasă la un pas în spate. 6) Ultimele știri! - Curea! - Unii cu aceeași chemare (sg.). 7) Cută! - Negru în felul său. 8) Intră în apărare - Produce unele obiecte pentru alegeri. 9) Început de țiuitură! - Aflată la capăt. 10) A trece cu vederea păcatele - Se spune despre un sărman.

VERTICAL: 1) Cuprinse în volume. 2) Tip de repetiție. 3) Respectate de obicei - Revine locului întâi. 4) Sunt în vârstă - Cec! 5) Floare albastră - Culă! 6) Aflat în porție - Încinși foarte tare. 7) Găsite în temă! - Pui în el - Deasupra celor sfinți. 8) Rezultate la împărțire. 9) Mare prostie... 10) Aflat după somn - Bot de râmă.

Dicționar: IRI,ȚIU.

Dan POPA

LABIRINT

Găsiți în numai 20 de secunde cele trei obiecte care lipsesc din al doilea desen.

PUR ȘI SIMPLU!

Integramă de Mihai ZGUBEA

CARE COLONIZEAZĂ ETOS		COCHET CHELTUITORI		SCRIPTO-LOGICĂ ÎN PLETE!		CARE AU SFECLIT-O STATE		VALORI CANICULAR	
SCRIITOR ACOPERIRI CU COSITOR									
BĂTUT LA TABLE INS				ÎNVĂȚAT RAFINAT					
			SERE ! MIHAI UDREA			ULTIMELE PARTIDE !			
A DINȚA ÎN AVAL! ÎNĂBUȘIT									
			LEI ! TUNS !						
LA CATOD! COLEG SUPĂRATĂ									

La câte oase visează cățelușii?

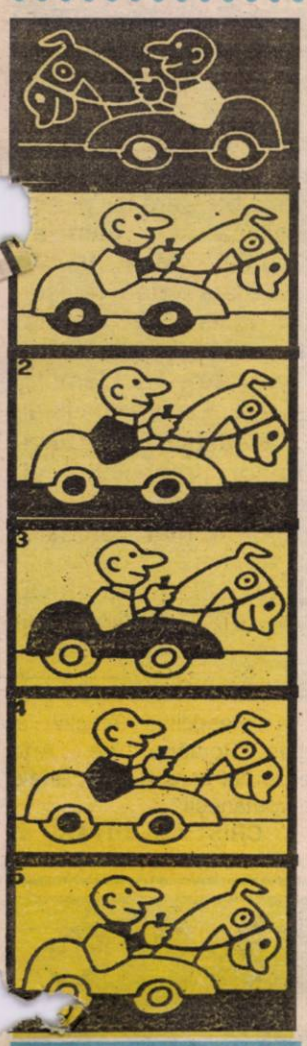

Care este poza corespunzătoare negativului?

A cui este umbra?

Calcule

	+		+		=6
:	■	+	■	+	■
	×	7	−		=4
×	■	:	■	:	■
	−		×		=5
=8	■	=3	■	=1	■

Pagină realizată de MIHAI ZGUBEA

Bun pentru export

România asigură securitatea socială europeană

Conducerea IBSSA la Congresul de la Budapesta - Florentin Marinescu (X)

La Budapesta, în prezența delegaților din 40 de țări, s-a lansat o nouă idee, privind securitatea socială în Europa unită. Al doilea Congres IBSSA (International Bodyguard Service Security Association), organizație înregistrată în Franța, în anul 1994, a confirmat conducerea acestei instituții de utilitate publică: principele Adam Czartoryski, George Popper, Fritz Wendland, Paul Hoglund, Florentin Marinescu și Giacomo Spartaco Bertoletti.

Televiziunile maghiară, rusă, austriacă, elvețiană și franceză au mediatizat evenimentul în direct, iar președintele Ungariei, Arpad Goncz, și ministrul Kuncze Gabor au acordat importanța maximă acestui eveniment.

Primul curs profesionist a avut loc, în perioada 9-22 octombrie, în localitatea Saint Maxime și a fost condus de francezii Jean Claude Douchemin, secretar general IBSSA, și Jean Chenal, director general.

Giacomo Spartaco Bertoletti - președinte coordonator al IBSSA

Cu prilejul celui de-al doilea Congres IBSSA s-a anunțat cursul profesionist de doi ani, la care specialiștii vor fi (după cum însuși G.S. Bertoletti spune, în revista italiană **Samurai**): Jean Chenal, fost instructor al pazei generalului de Gaulle și Florentin Marinescu, fostul instructor șef al trupelor USLA.

Proiectele de viitor ale IBSSA sunt absolut interesante:

Campionatul Mondial al body-guarzilor în 1998, IBSSA Olimpia 1999, Campionatul European al Echipelor Antiterorism. Pentru prima dată după 1989 un specialist român capătă o recunoaștere internațională atât în planul artelor marțiale cât și în greaua meserie de expert body-guard. Acesta este Florentin Marinescu, părintele karate-ului românesc, centură neagră 7 Dan karate, 6 Dan Ju Jutsu și 4 Dan Judo. În mod normal această persoană trebuia să fie președintele Federației Române de Arte Marțiale (FRAM). Paradoxal, dar adevărat, foștii săi elevi, ajunși „mari" conducători ai FRAM, nu îl mai cunosc, deși gradele în arte marțiale le au doar de la Florentin Marinescu. Este evident faptul că România a fost racordată la sistemul internațional datorită lui Shihan Marinescu și relațiilor lui.

Ungaria își cinstește specialiștii, fiind țara gazdă a Campionatelor Mondiale IBSSA în 1998, eveniment la care și România va fi prezentă, măcar prin valoarea specialiștilor.

Florentin Marinescu afirmă că specialiștii IBSSA participă la tot felul de competiții, printre care și Olimpiade, căci în afară de arte marțiale ei practică și alte sporturi olimpice (atletism, gimnastică, înot, lupte).

Marinescu vede body-guard-ul ca pe un specialist care se sacrifică pentru societate, păzind atât persoane private, dar și ajutând forțele de ordine contra infractorilor, sacrificându-se pe sine și înfruntând pericole extreme. Proprietatea privată și mai ales viața clienților este pentru membrii IBSSA punctul de onoare al meseriei lor, spunea și Giacomo Spartaco Bertoletti, președinte coordonator al IBSSA, aflat în vizită în România la prietenul său, "securistul" Marinescu (fostul antrenor cu pregătirea fizică de la Steaua, în perioada când aceasta a câștigat Cupa Campionilor). Bertoletti, un mare prieten al României, este și președintele World Ju Jutsu Federation, și al practicanților români de arte marțiale.

În viitor, programul IBSSA, în afară de manifestări sportive, mai cuprinde: Congresul Mondial din Israel sau SUA, în 1996, Danemarca sau Italia 1997, Anglia sau Franța în 1998.

Ne întrebăm când va găzdui și România o manifestare IBSSA și când se vor recunoaște artele marțiale românești? Se gândește oare ministrul Sportului, extraterestrul Mironov, la organizarea unor manifestări internaționale, asemănătoare cu cele din Ungaria: Campionate europene, mondiale etc.?

Îți mulțumim, Shihan Marinescu, și întrebăm retoric pe practicanții români de arte marțiale, pe când, domnilor, vă veți trezi și veți alege ca președinte efectiv al Federației Române de Arte Marțiale pe cel care a creat artele marțiale românești?

CRISTIAN BUTARU ■

Români, nu mai plângeți!

Noi, românii, ne cramponăm totdeauna de faptul că imaginea țării noastre este prea neagră.

Nu trebuie să fim atât de triști, întrucât publicațiile occidentale fac orice artificiu pentru ca un articol să aibă sare și piper.

Suntem foarte curioși să știm cum ar reacționa cetățenii maghiari dacă ar citi următoarea frază publicată de revista **Samurai Pugilato** din Italia: "de origine euro-asiatică, maghiarii sunt singurul **trib,** care a reușit să se instaleze în Câmpia Panonică... Românii, slavii, turcii și în final austriecii au supus această țară unei vasalități teribile. Popor războinic **și iredentist,** a reușit să reziste și să-și conserve limba, pe care nu o mai vorbește nici un popor vecin".

Români, fiți veseli, și ungurilor li se strică imaginea, așa că vă urăm tradiționalul "egeszsegere".

Ultima oră:

Decembrie, luna cavourilor!

Biblioteca municipală
ODOBESTI-SECUIESC
2032

Din 1985, Adrian Păunescu NU mai are nici o legătură cu FLACĂRA.

Laurențiu Ulici:

„Nu vom afla niciodată ce a fost în Decembrie 1989”

Nr. 51 • 20 - 26 decembrie 1995 • 16 pagini - 500 lei

Flacăra

Fondată în 1911 de C.BANU

Editată de
S.C. Publicațiile FLACĂRA S.A.

Președinte - director general
GEORGE ARION

Redactor șef
Răzvan Dumitrescu

Premiul MAȘINA DE SCRIS a fost acordat. Începe un nou concurs. Valoarea premiului se menține la 1.000.000 de lei
(pag. 12 - 13)

Alternativa 2000

MANIFEST

• “Alternativa 2000” a luat startul în trombă. Împreună cu o listă ce cuprinde 250 personalități de calibru, noua mișcare și-a lansat MANIFESTUL. • “Noi propunem o a treia cale, între putere și opoziție” - precizează grupul de inițiativă care consideră că “Revoluția din decembrie 1989 a fost irosită datorită egoismului, mediocrității și parvenirii”. (pag. 4)

Externe: Doctrina strategică a SUA pentru anul 2000
(pag. 5)

În paginile 8-9 un inedit material despre Petrache Lupu - omul care a vorbit cu Dumnezeu

Acum 60 de ani existau spiriți cu diplomă
(pag. 7)

(pag. 10)

radio CONTACT

Pe mutește...

Alex

Diplomați în sărbătorile de iarnă

Fotografie de MARCEL MĂȚĂ ■

Realitățile de la noi și ale lumii din apropierea noastră ne copleșesc și este firesc să fie așa. Dar lumea traversează experiențe politice interesante și chiar instructive pentru noi și în alte părți ale globului. Iată de ce ne-am gândit să vă oferim câteva gânduri din partea ambasadorului unui stat important din America Latină - Venezuela. Dl ambasador Gustavo Garaicoechea, preocupat de aspectele muncii diplomatice, dar și de pregătirile de sfârșit de an, și-a găsit totuși timp să răspundă curiozității noastre.

Domnia sa și-a început cariera diplomatică în 1967 (prin concurs), ocupând cam toate treptele ierarhiei și cunoscând realitățile din mai multe zone ale lumii. A lucrat în Egipt, la Moscova, în Peru, în Nigeria și Libia, apoi în Olanda și Franța, dar și în unele organisme de negociere. A inițiat proiecte complexe de cooperare economică și culturală ale țării sale cu Franța sau Guyana.

„Democrația nu te învață doar cum să faci un butic"

■ este de părere dl Gustavo Garaicoechea, ambasadorul Venezuelei la București

- Țara dumneavoastră se află într-o zonă dinamică din punctul de vedere al dezvoltării economice. Considerați că planurile de creare a unei piețe pan-americane ar accelera acest proces?

- Crearea unei piețe pan-americane reprezintă o alternativă de dezvoltare economică a Venezuelei, a Americii Latine și chiar pentru Statele Unite ale Americii și Canada. Venezuela este o țară „mijlocie". Are 1 milion de kilometri pătrați și 23 de milioane de locuitori. Statele Unite latino-americane reprezintă o idee interesantă. Panamerica oferă o forță mai mare, o putere de negociere în spațiul global al acestui sfârșit de secol.

- În România s-a vorbit, după 1989, despre diverse modele de dezvoltare pentru țările care încearcă să realizeze tranziția spre economia de piață. Dar mulți analiști consideră că până la urmă modelul adoptat ar fi acela al unor democrații latino-americane caracterizate prin existența unei oligarhii și, la polul opus, al unei mari mase pauperizate. Care este opinia dumneavoastră?

- Democrația s-a afirmat ca fiind cel mai bun sistem economico-social. Perfecționarea acestuia este o aspirație a tuturora. Democrația latino-americană se perfecționează și ea în timp. Poporul este deja conștient de ce anume reprezintă de fapt acest concept. Democrația înseamnă justiție, egalitate în fața oportunităților, libertate; sunt drepturi ale ființei umane, dar există și datorii. Democrația nu înseamnă doar să faci bani, să ai un butic, un cazinou sau o casă de schimb. Ea înseamnă mult mai mult. Pe de altă parte, modelele sunt create pentru a fi urmate sau lăsate de o parte, dar nu pentru a fi uitate.

- Ținând seama că și în Venezuela au fost câteva cazuri de corupție la nivelul clasei politice, considerați că aceasta este o plagă inevitabilă a vieții politice contemporane?

- Corupția nu este un produs al vieții politice contemporane.

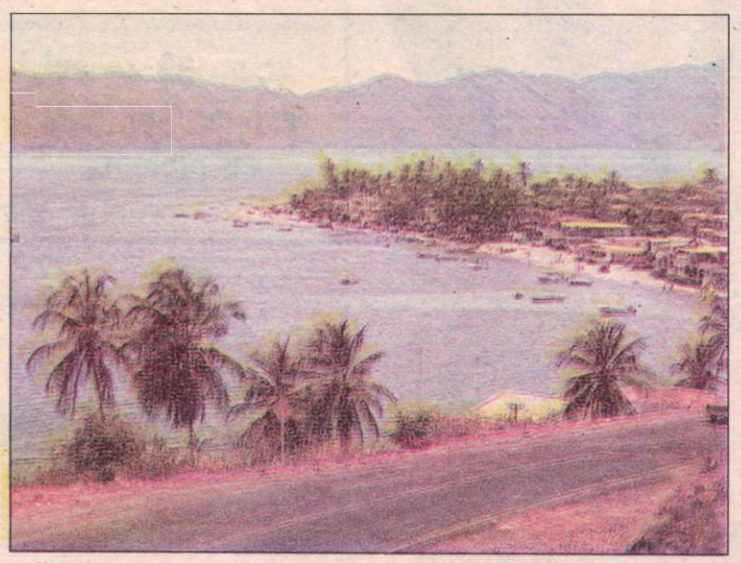

Democrația a făcut să iasă la suprafață ceea ce există și în multe privințe continuă să fie putred. Alte sisteme politice, precum comunismul, au permis și chiar au determinat existența corupției, neavând avantajele pe care le are democrația: informare, drept la critică etc. Și nu pe acelea ale dezinformării și spiritului destructiv.

- V-aș ruga să caracterizați în câteva cuvinte stadiul și perspectivele relațiilor dintre țările noastre.

- Relațiile Venezuelei cu România, stabilite acum 60 de ani (datând din 1935), sunt normale, realizându-se un constant schimb de experiență, de tehnicieni, tehnologie. În legătură cu relațiile comerciale pot să vă spun că există unele schimburi. În prezent se încearcă realizarea lor pe termen scurt, mijlociu sau pe termen lung. Dorim ca ele să nu fie influențate de anumite circumstanțe. Iar accentul să se pună în special pe cooperare.

- Trecând acum pe un plan mai puțin grav, aș dori să vă urez „La mulți ani" și să vă rog să împărtășiți cititorilor noștri câteva dintre obiceiurile specifice de Anul Nou din țara dumneavoastră.

- Sărbătorile de Crăciun sunt un prilej de reflecție asupra a ceea ce ai făcut ca cetățean sau ceea ce s-a făcut în țara proprie. România trece prin perioada de tranziție către economia de piață. A ieși dintr-un sistem politic atât de închistat și dur cum a fost cel comunist nu înseamnă uitarea tradițiilor spirituale, între care și obiceiurile de Crăciun. Venezuelenii își fac în casa lor „o iesle a nașterii lui Christos", își pregătesc mâncărurile tradiționale, din porumb crud și curcan. Noaptea de 24 decembrie se sărbătorește în familie, iar 31 decembrie se petrece între prieteni, sau în oraș.

ȘTEFAN NICOLAE ■

PUBLICAȚIILE Flacăra

Societate comercială înmatriculată la Oficiul Registrului Comerțului București sub nr. J. 40/5888/1991 din 04.07.1991

Consiliul de Administrație:
Președinte - director general: **GEORGE ARION**
Membri: **Manuela Vasiliu Arion, Ion D. Goia, Alexandru Păsărin**
Director economic: **DUMITRU CIUREA**
Director juridic - personal: **CORNELIU OLTEANU**
Director difuzare: **MANUELA VASILIU ARION**
Secretariat: **Mihaela Caroline Mușat** 222.33.31; 222.33.44; (2002)
Adresa: București, sectorul 1, Piața Presei Libere nr. 1, cod 71341.
Telefoane: 223.15.10; 223.15.20; 223.15.30; 223.15.40, 223.15.12, 223.15.37, 223.15.44, cu interioarele din paranteze
Fax: 222.82.89
Cont lei - 40.72.30.110.496 BCR, sector 1, București
Cont valută - 47.21.6.16.0431.0 BCR, sector 1, București.

Flacăra

Redactor șef: **RĂZVAN DUMITRESCU**
Secretar general de redacție: **ADRIAN PETREȘCU**
■ **POLITICĂ** - Răzvan Butaru, Tudor Călin Zarojanu
■ **EXTERNE** - Ion D. Goia, Ștefan Nicolae
■ **CULTURĂ** - Remus Andrei Ion
■ **SOCIAL** - Alexandru Arion, Lucia Ștefanovici
■ **SPORT** - Pompiliu L. Dumitrescu
■ **REPORTERI SPECIALI** - Liliana Petruș, Toma Roman jr., Horia Țurcanu
■ **INVESTIGAȚII** - Matei Dumitru
■ **FOTOREPORTERI** - Petre Cojocariu, Florin Ioniță
■ **CORESPONDENȚI ÎN ȚARĂ:** Pașcu Balaci, Ion Ceaciru
■ **CORESPONDENȚI ÎN STRĂINĂTATE:** Alexandru Graur (Italia), Mihai Rusu (Germania), Emanuel Tânjală (SUA)
■ **SECRETARIAT DE REDACȚIE** - Crina Gorgoi
■ **CORECTURĂ** - Angela Ștefănescu

Flacăra BIS magazin
Redactor șef: **LIVIU TIMBUS**

REBUS
REBUSACHE
maxi SKANDY
Director publicații de divertisment: **ALEXANDRU PĂSĂRIN**
Redactori șefi:
MIHAI ZGUBEA ("Rebus")
CONSTANTIN GRIGORE ("Rebusache")
Aurel Ștefan Alexandrescu, Dan Popa, Simona Păsărin, Simona Simzianu; telefon: 2036.

REVISTA PENSIONARILOR
Redactor șef: **BRÎNDUȘA NICOLAE**
Maria Antonescu, Dan Gheorghe, Elena Ghera

ȘEF COMPARTIMENT COMPUTERE: Cristina Chițulescu
TEHNOREDACTARE COMPUTERIZATĂ 222.67.38: Mihaela Anghel, Maria Călin, Nicoleta Burtea, Cezar Munteanu, Doru Vintilă
DIFUZARE 222.66.28: Marian Anton, Gabriel Bumb, Cora Cioceanu, Marian Frunzeanu, Doru Iancu, Valerică Leon, Neculai Luchian, Marius Procopie, Nicolae Șerban
PERSONAL (2128): Adrian Boicescu
FINANCIAR-CONTABIL: **Viorica Tudor**, Elena Anghel, Gabriela Ionescu, Florența Tudor
ADMINISTRATIV (2128): **Dan Mircea Popa**, Marian Băicoianu; Liliana Crețu, Mariana Sănduleasa

Cititorii din străinătate se pot abona prin Societatea Comercială "Publicațiile Flacăra" S.A.

Tipar realizat la: **Tipografia ANA**

Revista FLACĂRA utilizează informații furnizate de agenția MEDIAFAX

Viața sub un președinte de regat

George Arion

Îngălare

Au trecut câteva zile de când am participat la premiera filmului Stare de fapt **(regia: Stere Gulea; scenariul: Eugen Uricaru; după o idee de Lucian Pintilie) şi încă mă aflu sub impresia acestei realizări cinematografice. Ea face parte din categoria acelor opere pe care nu le poţi judeca la rece, doar din unghi strict estetic. Ar fi prea puţin să dai note actorilor pentru prestaţia lor, să apreciezi calitatea imaginii sau ingeniozitatea de care a dat dovadă scenograful.** Stare de fapt **este o peliculă care emoţionează, care trezeşte conştiinţele amorţite în uitare, aşa că faci abstracţie de performanţele artistice. Fiindcă timp de o oră şi jumătate, cât durează proiecţia, devii martor la tragedia unei eroine, o tragedie pe care, de fapt, a trăit-o şi o mai trăieşte fiecare dintre noi. O tragedie care a început în decembrie 1989 şi continuă până în zilele noastre, izvorâtă din minciuna care ne-a desfigurat destinele. Din pricina ei călăii se confundă cu victimele, delaţiunea cu devoţiunea, profitorii pe scara socială îmbracă haina inocenţei, iar culpa poate fi cu greu separată de nevinovăţie. În viziunea amară a lui Stere Gulea, lipsa adevărului transformă întreaga societate românească într-un organism bolnav, care vieţuieşte în maculare, în promiscuitate, în îngălare.**

REZUMAT

● **Renel şi Radet** îşi aruncă pisica moartă (de frig) în problema „reducerii programului de apă caldă". Care program, care apă?!

● S-au scumpit şi **chibriturile**. Cu ce ne mai dăm foc la valiză?

● **I. G. Chiuzbaian** afirmă că C. V. Tudor încearcă să-l şantajeze. Întrebarea e: are cu ce?

● Armata română îşi organizează **o forţă de reacţie rapidă.** De reacţii rapide ar avea nevoie opoziţia.

● **Nava „Blaj"** se scufundă în Azore. Echipajul e salvat.

● **Fraţii Kurbisa** pierd magazinul „Unic" prin hotărâre judecătorească definitivă. Oare cum s-or descurca, săracii?

● Premierul **Alain Juppé** acceptă să negocieze cu greviştii după 18 zile. Slăbuţ. La noi, guvernul nu cedează de trei ani.

● **Emil Constantinescu** pretinde ca liderii din CDR să nu fie avocaţi ai unor cetăţeni judecaţi pentru corupţie. Se aşteaptă precizări pentru arhitecţi şi doctori.

● Guvernul cere strămutarea **procesului autoturismelor** la altă Curte de Apel. Pe când la Haga?

● Un satelit chinez **urmează să cadă** pe Pământ. În replică, stă să cadă şi unul ex-sovietic.

● Un avion TU-154 cu 97 persoane la bord **dispare în Marea Ohotsk.**

● S-au scumpit **detergenţii** de import. Panică printre cei care spală bani.

● La indicaţia subprefectului, preoţi din Suceava anunţă **termenul de depunere** al cupoanelor. Mare e grădina...

● Ministrul de interne, **D. I. Tărăcilă,** se întoarce din Germania cu acordul nesemnat. Ce-or fi având nemţii cu noi?

● **Asasinat politic la Celiabinsk** (Rusia): este ucis un candidat al partidului de guvernământ „Casa Noastră - Rusia".

● **Marcel Avram** protestează peste tot împotriva noului Pro TV. Oftica e boală grea.

● Socialiştii bulgari îl curtează pe **Regele Simeon al II-lea.** Socialiştii români îl curtează pe Iliescu. Chestie de gust.

● S-a reînfiinţat **Partidul Muncitoresc Român.** O luăm de la început?

● **Adrian Păunescu** precizează că n-a participat la Plenara PSM din cauză că a fost bolnav cinci zile. Noi ştiam că mult mai demult.

● **Radu Câmpeanu** e încântat de C. V. Tudor că nu-l mai înjură. Păi, nici de Tom şi Jerry nu se ia.

● **Greva CFR** n-a mai avut loc. Adevărul e că la ei e greu de bănuit când nu sunt în grevă.

● **Ion Raţiu** insistă să candideze la preşedinţie.

● **Atentat terorist la Madrid:** 6 morţi, 11 răniţi.

● **RASUB majorează tarifele.** Măcar de-ar ridica toate gunoaiele, indiferent pe ce nivel se află.

TUDOR CĂLIN ZAROJANU ■

Evenimente mari, evenimente mici

Pata pe kurzi

În urma Raportului SRI, toată presa a căşunat pe comunitatea kurdă din România. Toţi s-au speriat grozav de spectrul potenţialului terorism practicat de Partidul Muncitorilor din Kurdistan. Posturi TV şi ziare de mare tiraj s-au repezit să dea drumul la tot felul de documentare şi ştiri despre teroriştii kurzi. Au existat şi trei "victime": trei kurzi care împărţeau manifeste pentru boicotarea turismului turcesc au fost arestaţi şi riscă să fie expulzaţi din România. Ne întrebăm de ce Poliţia română nu îi arestează drept teroriştii şi pe cei care împart afişe publicitare pentru diverse magazine sau pe evangheliştii care te cheamă în acelaşi mod să iei parte la diverse slujbe religioase.

Colegii noştri s-au trezit în orice caz destul de târziu. În urmă cu câteva luni bune, revista noastră a semnalat activitatea P.K.K. în România şi redactorii noştri au luat chiar parte la o adunare a comunităţii kurde din Bucureşti. Din informaţiile noastre, pentru P.K.K., România nu este decât o ţară de tranzit şi marxiştii kurzi nu au de gând deocamdată să atace obiective turceşti. Trebuie să mai atragem atenţia că nu toţi kurzii sunt membri sau simpatizanţi ai P.K.K. şi că nu orice individ care împarte afişe este şi un potenţial plasator de bombe cu ceas.

TOMA ROMAN jr. ■

Puls

La revedere, 1995!

E la fel ca înainte

Începând cu 1989, sfârşitul fiecărui an aduce cu sine o aglomerare de evenimente pe scena politică românească. Nici 1995 nu face excepţie. Privind înapoi şi comparând ceea ce se petrece acum cu ceea ce s-a întâmplat în trecut constatăm însă lucruri interesante.

De cinci ani şi mai bine urmăresc modul în care se desfăşoară lupta politică între Putere şi Opoziţie. Între timp au fost de două ori alegeri şi de fiecare dată învingătorul a fost acelaşi. Se înţelege că şi învinşii sunt aceiaşi, chiar dacă scorurile cu care au pierdut diferă întrucâtva. Totuşi, mă aşteptam ca, pe măsură ce timpul se scurge, formaţiunile politice angrenate în această bătălie să tragă nişte concluzii, în urma unor analize serioase şi să-şi schimbe din mers tactica şi mesajul electoral. Ei bine, nu s-a întâmplat deloc aşa nici în tabăra celor aflaţi la putere, nici în rândul formaţiunilor politice de opoziţie. Să exemplificăm deci.

Deşi spune că a scăpat de contestatari şi indezirabili, CDR se confruntă cu aceleaşi probleme de care era bântuită şi înainte ca PAC, PL '93 şi PSDR să părăsească această alianţă.

Să ne amintim de pildă că ori de câte ori, în final de sesiune parlamentară, PL '93 propunea iniţierea unei moţiuni de cenzură care să sancţioneze acest campion al nerealizărilor care este executivul Văcăroiu, venea imediat replica celor de la PNŢCD care declarau sus şi tare că moţiunea nu este oportună. Acum, la final de sesiune, în 1995, istoria se repetă, ce-i drept cu mici diferenţe: PNL propune un astfel de demers, iar PNŢCD refuză, invocând acelaşi motiv.

Pătrunzând în miezul argumentelor şi calculelor politice şi ţinând cont că 1995 este an preelectoral, nu pot să nu încerc o paralelă cu precedenta perioadă preelectorală marcată de evenimentele anului 1992.

Atunci, după căderea guvernului Roman, liberalii dlui Radu Câmpeanu au insistat ca noul executiv să fie unul de „tehnicieni", având ca principal scop asigurarea de alegeri libere, corecte.

De altfel, în cabinetul dlui Stolojan au existat şi miniştri liberali, iar PNL a sprijinit acel guvern. Se ştie totodată că PNŢCD a întâmpinat cu mari rezerve acţiunea lui Radu Câmpeanu. Acum ne aflăm în 1995 iar PNL, fără Radu Câmpeanu la timonă, reia teza guvernului de tehnicieni. La fel ca în 1992, PNŢCD are obiecţii. Printre motivele care au stat la baza părăsirii CDR de către unele formaţiuni politice a fost şi delicata chestiune legată de candidatul unic la preşedinţie. Se ştie doar ce valuri de critici încasa profesorul Emil Constantinescu de la PL' 93. Acum, deşi liberalii domnilor Patriciu şi Rusu au părăsit alianţa, preşedintele CDR are în continuare parte de contestări... Ion Raţiu, membru marcant al PNŢCD, declară răspicat că dl profesor nu are nici o şansă la viitoarele alegeri şi că prezenţa domniei sale ca şi candidat, trage în jos CDR. Nici Nicolae Cerveni, preşedintele PNLCD, nu are altă opinie. În repetate rânduri domnia sa a spus cam acelaşi lucru şi dacă momentan se abţine de la declaraţii pe această temă, nu înseamnă că stă cu mâinile-n sân.

Privind în tabăra opusă, constatăm că şi puterea acţionează după aceleaşi scenarii. De fiecare dată când opoziţia anunţa o moţiune de cenzură, unele partide din arcul guvernamental nu scăpau prilejul să critice executivul, pe care de altfel îl susţineau şi să lase să se înţeleagă că ar putea vota alături de opoziţie. Acum, deşi nu se pune încă problema unei moţiuni, glasuri autorizate din patrulater invită opoziţia să facă acest gest, sugerând un eventual sprijin. Este de remarcat şi un alt fenomen pe care l-am putea numi „tactica spălării pe mâini în anul preelectoral" şi care constă în accentuarea criticilor la adresa executivului, din partea unor formaţiuni care-l susţin. De curând, chiar dl Vasile Văcaru remarca de pildă că dl Nicolae Văcăroiu nu e membru PDSR, ceea ce sugerează cât se poate de clar că partidul de guvernământ s-ar putea desolidariza la un moment dat de primul ministru pentru a nu împărţi cu domnia sa firească răspundere ce-i revine pentru dezastrul creat.

Ca efect al şabloanelor cu care s-a acţionat în ultimii cinci ani se constată un lucru anormal la prima vedere: anume că partidul de guvernământ creşte constant în sondajele de opinie, în timp ce opoziţia înregistrează un recul. Privind acest fenomen în profunzime, ne dăm seama că el este cât se poate de firesc. Şabloanele după care a acţionat opoziţia şi lipsa de geniu a celor ce o conduc a determinat actuala putere să acţioneze la rândul ei stereotip. Doar că modul de a acţiona al celor care ne conduc acum - şi pe care, cu voia dv., stimaţi cititori, îl voi numi „tactica spălării pe mâini" - este o carte câştigătoare atunci când opoziţia dă dovadă de o acută lipsă de imaginaţie. Că liderii săi sunt lipsiţi de sclipire, o dovedeşte şi perpetua imitaţie la care sunt predispuşi. Există în acest sens încă un exemplu concret: recentul „Contract cu România" propus de preşedintele CDR care seamănă mult cu programul preşedintelui american Bill Clinton.

Aşadar, ceea ce s-a petrecut pe scena politică românească în finalul anului 1995 poate fi rezumat pe scurt în cinci cuvinte: e la fel ca înainte.

RĂZVAN DUMITRESCU ■

Câteva alternative

Alternativa 2000 a început să se agite de parcă ar fi alternativa decembrie '95. Personalităţi ca Andrei Pleşu, Dorel Şandor sau Varujan Vosganian împart de zor prin oraş formulare de înscriere, care arată bine şi după ale căror rubrici ne-am putut da seama că evidenţa membrilor va fi făcută pe calculator.

La rubrica "Disponibilităţi" sunt trecute variante de toate felurile, aşa încât am încercat să ni-i imaginăm pe Andrei Pleşu sau George Pruteanu împărţind manifeste din maşinile personale.

În principiu, **Alternativa 2000** conţine acum foarte multe personalităţi care nu mai au nevoie de nici un fel de mediatizare, personalităţi care, prin valoarea lor profesională, pot conta pe voturile sectorului de electorat din care provin sau cu care au contingenţă.

Cu toate că **Alternativa 2000** poate deveni un partid al tehnicienilor de elită şi al personalităţilor lumii intelectuale, există riscul ca acesta să moară la puţin timp după naştere. Alianţa Civică a rămas ceea ce era proiectat să fie, doar o lună sau două după înfiinţare. Apoi, sub lozinca "Nu putem reuşi decât împreună", au apărut fricţiuni, orgolii şi certuri care au dus la ieşirea din A.C. a unei grupări importante din membri şi la spargerea Partidului Alianţei Civice în multe grupuri şi grupuleţe migratoare.

Mulţi dintre membrii fondatori ai **Alternativei 2000** au fost membri fondatori ai A.C. şi PAC. Alţii sunt personalităţi până acum neimplicate direct în politică. Nu ne dorim să o vedem pe Alina Mungiu metamorfozându-se într-un fel de Ana Blandiana şi nici pe domnii Dorel Şandor şi Varujan Vosganian în Nicolae Manolescu şi Stelian Tănase.

Despre eventuala participare în alegerile de anul viitor a grupului **Alternativa 2000** circulă două variante.

Prima ar fi ca **Alternativa 2000** să se înregistreze la Tribunal ca partid. Cea de a doua, ar fi să se înregistreze ca asociaţie şi să susţină în fiecare judeţ liste cu candidaţi foarte cunoscuţi, în aparenţă independenţi. În acest caz, nu ar mai exista riscul coborârii sub pragul de eligibilitate ce va fi stabilit.

TOMA ROMAN jr. ■
LUCI ŞTEFANOVICI ■

Alternativa 2000 promovează un mod de adresare ieşit din tiparele şi lozincile clasice ale formaţiunilor politice deja existente. Rămâne de văzut dacă sociologii şi psihologii acestui curent au găsit cu adevărat drumul cel mai scurt către cetăţean.

- În locul integrităţii şi al eficienţei, mediul politic oferă spectacolul dezolant al incompetenţei şi corupţiei. Structurile puterii conţin prea mulţi oameni vechi, necalificaţi să invoce noutatea şi să o înfăptuiască.
- Opoziţia nu a reuşit să atragă de partea ei încrederea celor dezamăgiţi de putere. În şase ani de eforturi nu s-a creat sentimentul unei coaliţii antiguvernamentale puternice şi competente.
- A te plasa la dreapta sau la stânga nu este decât un lux intelectual câtă vreme străzile sunt desfundate, apartamentele noastre rămân neîncălzite, gunoaiele nu sunt ridicate, iar între preţuri şi punga noastră nu este nici o legătură.
- Ne adresăm celor pe care eşecurile ultimilor ani nu i-au făcut să renunţe; iată câteva din ideile promovate de MANIFESTUL Alternativei 2000.

Chiar dacă iniţiatorii documentului evită plasarea la stânga sau la dreapta spectrului politic, din motive ce ţin mai degrabă de un abil calcul electoral, rămâne totuşi de văzut ce va conţine oferta politică şi economică a noii mişcări, pentru că în plan practic contează mult metodele de acţiune ce vor fi promovate şi viziunea asupra societăţii româneşti în ansamblul ei, ceea ce, în ultimă instanţă, presupune o plasare concretă într-o anumită parte a spectrului politic.

D'ale tranziţiei

Nicu Covaci s-a supărat pe Electrecord

Nicu Covaci, liderul celei mai cunoscute trupe rock din România, s-a întors din Germania la Bucureşti, pentru sărbători şi pentru un potenţial scandal. În urmă cu câteva săptămâni, Casa de Discuri Electrecord a lansat un CD şi o casetă audio care conţineau un fel de best of Phoenix. Nicu Covaci s-a supărat tare că nu a fost nici măcar anunţat de lansare. Prin anii '60, când Phoenix scotea primul disc, Covaci a fost obligat să semneze o fiţuică prin care ceda toate drepturile Casei Electrecord. Covaci protestează acum, spune că atunci nu a avut de ales şi a trebuit să semneze, altfel discurile Phoenix nu ar mai fi apărut.

Noua lege a copy-right-ului nu este încă în vigoare, aşa că Electrecordul pretinde că nu poate fi atacat. Nicu Covaci mai acuză Electrecordul (proprietate de stat) că atunci când Phoenix scoate la case de discuri particulare materiale, editează şi el ceva Phoenix, ca să beneficieze gratuit de campanie publicitară.

LUCI ŞTEFANOVICI ■

Statele Unite cap compas în mileniul III

Doctrina strategică a SUA pentru anul 2000

La mai puțin de doi ani de la dispariția URSS, SUA și-au transformat radical doctrina strategică.

Luând act de stingerea conflictului Est-Vest și de apariția noilor amenințări, conducerea SUA nu s-a mulțumit cu readaptarea sistemului militar, ci a procedat la revizuirea completă a acestuia, în funcție de rolul SUA în viitoarele conflicte armate.

Dispariția fostei URSS a diluat pericolul pe care îl reprezenta Armata Roșie pentru democrațiile occidentale. Totodată însă a dispărut și echilibrul strategic Est-Vest, mai ales în domeniul nuclear, ceea ce reprezenta într-o oarecare măsură un garant al păcii.

Noua turnură pe care au luat-o evenimentele politice a făcut să se elibereze forțe incontrolabile, precum: naționalismul etnic, ambițiile regionale, fanatismul religios, proliferarea nucleară - toate surse de conflicte interminabile.

Cu toate acestea, "aliații" SUA din Europa Vestică consideră că a sosit momentul coborârii "gărzii" și deci al dezarmării și reducerii efectivelor militare. SUA, manifestând realism politic, nu sunt de acord cu viziunea politică occidentală și și-au transformat sistemul, spre întărirea capacităților militare.

Noul sistem american strategico-militar ține cont de principiul "incertitudinii". Până acum adversarul era identificat, cunoscându-i-se metodele, mijloacele, era previzibil în reacții și acestea puteau fi prevenite.

Doctrina strategică americană nu este construită pe iluzia păcii, creată de dispariția Pactului de la Varșovia și a blocului comunist, ci pe concluzia reieșită din analiza la rece a situației și pe posibilitatea multiplicării conflictelor limitate. Vigilența americană va crește în Asia și în Orientul Mijlociu, în timp ce Europa nu mai riscă un pericol major. NATO se reorientează, pentru o putere de replică mărită, peste zona geografică acoperită oficial de Pactul atlantic. Este evidentă și tendința înglobării fostelor țări comuniste în NATO, în măsura în care acestea o doresc.

În termeni operaționali, specialiștii de la Pentagon au direcționat patru priorități: mobilitatea, disponibilitatea, interoperabilitatea și folosirea armelor inteligente.

Armele inteligente reprezintă o coordonată importantă pentru armata americană. Casa Albă și Pentagonul nu se vor atinge de sumele necesare pentru cercetare. Programele de înarmare ultrasofisticate continuă și aceasta asigură avansul SUA în fața oricărui adversar.

Astfel, avionul "Furtif", vedeta războiului din Golf, este deja depășit, urmașul său este capabil să facă de mai multe ori ocolul Pământului cu viteza sunetului. Abandonul Inițiativei de Apărare Strategică (SDI) nu se traduce prin abandonul apărării anti-rachetă.

Pericolul nuclear reprezintă pentru americani un punct de interes maxim.

Principiul mobilității este caracterizat de faptul că un conflict poate izbuti oriunde, iar forțele americane trebuie să fie capabile să reacționeze în orice punct pe glob, în timpul cel mai scurt. Această capacitate de intervenție se bazează pe folosirea avioanelor de transport greu C17, dintre care primele 200 vor fi operaționale la finele anului 1995.

În afară de aceasta, guvernul american negociază cu companiile private acorduri permanente pentru reachiziționarea în orice clipă a aparatelor necesare pentru transferul marilor unități pe teatrele de operații. De asemenea, sunt importante acordurile cu țările prietene, pentru folosirea bazelor existente pe teritoriul lor.

Disponibilitatea reprezintă, în cadrul noii strategii, capacitatea de a răspunde instantaneu, la două sau trei conflicte simultan.

Aceasta presupune 5 mii sau 10 mii de oameni care să fie capabili să acționeze în teren, cu un preaviz de câteva ore. Pentru aceasta este nevoie de trupe profesioniste pregătite pentru misiunea lor. În vederea unor astfel de posibilități, rezerviștii americani sunt pregătiți tot timpul spre deosebire de colegii lor europeni.

Interoperabilitatea este cuvântul-cheie al strategiei americane și respectiv al posibilității de interschimbabilitate a materialelor. Noutatea adusă de strategii americani este că ofițerii diferitelor arme pot să preia funcții de comandă în orice altă unitate aflată fie la marină, fie la infanterie, fie la aviație.

Generalul John Shalikashvili, omul care pune în aplicare noua doctrină strategică a SUA

În ceea ce privește războiul convențional, strategia americană prevede protejarea unui număr cât mai mare de soldați, deci armele inteligente reprezintă pentru americani viitorul.

Concluziile rezumative ale strategiei militare americane pentru anul 2000 sunt:

1) menținerea efortului de apărare la cote ridicate și implicit cheltuielile militare rămân la cote înalte.

2) eforturi compatibile cu responsabilitățile pe care SUA susțin că le au și le sunt asumate.

În ultimii ani forțele militare americane s-au angajat în acțiuni celebre, începând cu războiul din Golf, Angola, Somalia, Haiti, Panama și în final asigurarea păcii în Bosnia, tratate tot în SUA, ceea ce reprezintă o certă asigurare că noua doctrină militară este luată în serios.

CRISTIAN BUTARU ■

C 17 - avionul revoluționar pentru transporturile militare

Rossia spreanet oto sna?

Versul pușkinian din titlu, care în traducere românească ar suna "Din somn Rusia s-o trezi", a fost rechiziționat de bolșevici și considerat ca profeție a venirii lor la putere. Așadar, bolșevicii au echivalat trezirea din somn a Rusiei cu înlăturarea țarului și instalarea stângii la cârmă. Este ceea ce s-a profetizat și pentru alegerile de pe 17 decembrie.

Sunt multe formații, partide și blocuri, care și-au disputat cele 450 de locuri din Duma de Stat. Dar parlamentul rus având, în virtutea actualei constituții, puteri reduse, alegerile ținute duminică (la închiderea ediției revistei noastre nu se știau rezultatele) au fost privite mai ales ca un test preliminar pentru scrutinul prezidențial din iunie 1996. De aceea partidele s-au grupat în jurul a câte unui lider posibil candidat la fotoliul prezidențial: Aleksandr Rutkoi, Ghenadi Ziuganov, Vladimir Jirinovski, Egor Gaidar, Viktor Cernomârdin, Aleksandr Lebed, Ivan Râbkin și alții. În ceea ce-l privește pe Boris Elțân, el este susținător al blocului de centru-dreapta "Casa noastră, Rusia", fondat de Cernomârdin, poate cu intenția ca la prezidențiale să candideze chiar el din partea acestei formații. Până una-alta însă, la alegerile de acum pentru Dumă au fost considerate ca cel mai bine plasate Partidul Comunist al lui Ziuganov și amintitul Bloc al lui Cernomârdin-Elțân. Este cam ceea ce-și dorea Elțân însuși, să se bată pentru putere doar două partide importante. Care dintre ele a

fost creditat cu cele mai mari șanse? Având în vedere că în aproape toate țările fostului lagăr socialist european comuniștii au realizat un spectaculos come-back, ținând cont de imensele dificultăți economice în care se zbat rușii sub regimul "reformei" al lui Elțân, de faptul că la Kremlin se află din nou un țar, țarul Boris, se consideră că sunt coapte condițiile ca amintitul vers al lui Pușkin să intre din nou în acțiune. Prin urmare, la întrebarea: - Rossia spreanet oto sna? cei mai mulți au răspuns - Spreanet! **(I.D.G.)**

Ocrotiți-i pe nemți!

N-am să întreb de ce s-au dus cinci demnitari români, în frunte cu ministrul de interne Doru Ioan Tărăcilă, în Germania. Sunt și ei oameni și au vrut ca acum, în preajma sărbătorilor, să facă în străinătate o mică preumblare și niscaiva cumpărături pe banii statului. Nu sunt singurii, trăim în Balcani, asta-i! Nu înțeleg însă cum au putut nemții să-i cheme pe români pentru ca românii să le rezolve lor problemele criminalității. Unde s-a mai pomenit așa ceva? Au chemat americanii guvernele altor țări să-i scape de delincvenții proveniți din ele? Dar noi, românii, am chemat miniștrii de interne din China, Ucraina, Rusia, Iran, Iordania, Turcia și din alte state să ne scape de mafiile constituite la noi de către cetățenii sosiți din aceste țări? Nici vorbă. Deși suntem cu mult mai săraci, ne-am descurcat cum am putut. Dar nemții cei bogați nu vor să se ostenească ei înșiși. După ce că ne-au trimis înapoi toți țiganii (parcă Declarația Drepturilor Omului prevede libera circulație a persoanelor și dreptul acestora de a se stabili în orice țară vor, nu-i așa?), acum ne cheamă să-i păzim noi de hoți și de bandiți. Dar ei, nemții, n-au poliție, n-au pușcării? (Culmea, ministrul român de interne a constatat la fața locului că din peste 5 000 de delincvenți străini din Germania, doar **131** erau români!). Mare-i grădina lui Dumnezeu!

ION D. GOIA ■

Laurenţiu Ulici:

„Nu vom afla niciodată ce-a fost în Decembrie '89"

Fotografii de MARCEL MĂŢĂ ■

Laurenţiu Ulici s-a născut pe 6 mai 1943 în Buzău. A absolvit Facultatea de Filologie în 1966 şi pe cea de Filozofie în 1970. Din 1966 până în 1989 a lucrat la „Contemporanul", iar din 1990 la „Luceafărul", unde este director. În 1990 a fost ales vicepreşedinte al Uniunii Scriitorilor, al cărei preşedinte a devenit în 1995. Membru fondator al Mişcării Ecologiste din România, ulterior membru al Alianţei Civice. Autor a numeroase cărţi de critică şi istorie literară, printre care „Nobel contra Nobel", o inedită antologie a scriitorilor care meritau premiul, dar nu l-au primit.

- Ce părere aveţi despre Volumul V din „Cartea Albă a Securităţii"?

- Mărturisesc că nu înţeleg nici acum rostul publicării acestor documente. Dacă unele comentarii au fost fanteziste, ele au fost generate de fantezismul cărţii. Lipsesc inexplicabil referiri la evenimente bine cunoscute.

- Autorii afirmă că n-au găsit documentele respective.

- Era greu să nu găseşti interviul lui Dinescu din „Libération", de pildă! Explicaţia e infantilă.

- A fost inevitabil compromisul scriitorilor cu puterea comunistă?

- Bunul-simţ mă face să cred că da, în măsura în care omul e dotat cu instinct de conservare. Nu cunosc absolut nici un caz de scriitor care după 1950 să fi rezistat la orice fel de compromis. A lucra într-un sistem condus de comunişti este deja un compromis. Dar adevăratul compromis începe când se produce divorţul dintre ceea ce gândeşti şi ceea ce spui. De aici începe duplicitatea, care duce la complicitate.

- Unii scriitori din diaspora susţin că mai bine nu se mai scria nimic.

- Asta ar fi însemnat neantul! Şi n-ar fi fost atât împotriva regimului cât împotriva celor care suportau regimul. Acest „mai bine nu s-ar fi scris" este tot o formă de gândire totalitară, ca şi comunismul.

- Cum priviţi acum Decembrie 1989?

- Decembrie '89 s-a dorit a fi o schimbare la vârf, fără a afecta structura piramidei. Sigur că nivelul doi era făcut din oameni care mai dăduseră cu nasul de Occident şi erau bine şcoliţi - dar de aici până la o revoluţie e cale lungă. A intervenit însă lozinca anticomunistă din acele zile, care i-a derutat pe cei care doreau o schimbare gorbaciovistă şi a rezultat o confuzie imensă, încât astăzi cred că nu mai ştiu nici iniţiatorii ce-a fost atunci. Nu vom afla niciodată ce-a fost în Decembrie '89, pentru că nu mai ştie nimeni! Dacă vreţi să dăm un sens onest pentru ceea ce s-a întâmplat în stradă, ar trebui să spunem că a fost o contrarevoluţie. Un spaniol, într-o carte celebră, demonstrează că orice revoluţie e satanică şi doar contrarevoluţiile sunt în ordinea divinităţii şi a firescului.

Proştii sunt răspândiţi proporţional

- Nu vă bate gândul să vă implicaţi mai serios în politică?

- Multă vreme n-am găsit partidul care să-mi convină. Acesta ar trebui să ţină cont de realităţile României actuale şi să combine principii din cele trei mari doctrine. Din pricina sărăciei ne trebuie o viziune social-democrată, precaritatea economiei impune o viziune liberală, iar lipsa de educaţie reclamă o viziune creştin-democrată - fiecare materializată în ministerele respective. De câtva timp mă bate gândul să intru într-un partid, dar nu vă spun acum în care.

- Prezenţa dv. la Frankfurt alături de preşedintele Iliescu a fost privită nu prea bine.

- E un punct de vedere pe care tot încerc să-l înţeleg şi nu reuşesc. Statul de drept presupune nişte reguli, inclusiv respectarea instituţiilor şi dialogul cu ele. Nu înseamnă că în discuţiile mele cu preşedintele Iliescu am cedat vreo clipă punctului meu de vedere. Am încercat doar să-i explic care e situaţia dramatică a culturii române. Dar e absurd să-i ceri să-şi depăşească prerogativele. S-au dus actorii la el să le mărească salariile! Cum? Păi, dacă-i aşa, hai să ne întoarcem, dragilor, la vechiul regim! Ori vrem stat de drept, ori nu vrem. În primul rând trebuie să ne edificăm noi, cei din opoziţie, ce vrem. Din păcate, pe Pământul ăsta, singura calitate bine împărţită e prostia. Să nu căutăm proşti numai într-o parte - sunt răspândiţi proporţional în toate taberele. Nu o ideologie totalitară a dus la pământ România în ultimii cinci ani, ci prostia. Cel mai elocvent exemplu e Ministerul Culturii, care funcţionează pe o concepţie proastă. Degeaba schimbi miniştrii! La aceasta se adaugă inerţia care ne caracterizează, mai ales pe intelectuali, şi pe care se pot construi multe rele de către cei care vor s-o facă.

- Deci există şi un element intenţional?

- Sună a prezumţie, pentru că nu am dovezi palpabile, dar mi-e greu să cred că proasta organizare a domeniului culturii poate fi lipsită de intenţie. Se ştie că întotdeauna acţiunile opoziţioniste au venit din partea intelectualilor, şi atunci...

Critica literară era un exerciţiu de autoadmiraţie

- S-a afirmat că după '89 scriitorii nu s-au putut adapta libertăţii cuvântului - dovadă că scriu puţin sau deloc.

- Asta nu e o speculaţie. În deceniul 9 scriitorul român şi-a descoperit vocaţia esopică. Când s-a trezit într-un aer liber n-a mai ştiut cum să acţioneze. Dar creatorii au luat în serios schimbarea din România şi sunt pe cale de a-şi schimba atât temele cât şi stilul, după o necesară pauză de reflecţie.

- Dar tinerii, care n-au apucat să se lupte cu cenzura, de ce nu apar mai mulţi?

- E o prejudecată bazată pe dezinformare. Între septembrie '93 şi decembrie '94 au debutat 180 de scriitori - asta n-am avut niciodată! Credeţi-mă că ştiu ce spun: 18 ani am ţinut o rubrică de debut în „România Literară".

- Ar mai fi o întrebare: care e impactul acestor debuturi?

- Asta e cu totul altceva. Eu consider că tirajele actuale sunt cele normale. Atât citeşte românul. Înainte citea mai mult, dar numai „faute de mieux". În plus, o literatură esopică îşi crease un cititor esopic - existau cărţi despre care se ştia că trebuiau citite înainte de a apărea. Critica însăşi era esopică. Pentru că altfel devenea delaţiune!

Elita generaţiei tinere nu se mai află în ţară

- Ce regretaţi cel mai mult?

- Regretul cel mare e că ne-am dat cu stângu-n dreptul şi n-am reuşit să valorificăm starea creată în jurul evenimentelor din Decembrie. Puteam fi azi mult mai departe, dar au prevalat interesele de castă de tip mafiot şi reminiscenţele gândirii totalitare.

- Acest start ratat se poate recupera?

- Da, dar e ca şi când ai merge cu trenul şi un acar cinic te bagă pe altă linie. Ai două posibilităţi: fie să te întorci la macaz, fie - printr-un efort uriaş - să creezi o altă legătură cu linia cea bună. Mă tem că o să preferăm s-o luăm înapoi. Avem o foarte slabă memorie a răului - nostalgicii îşi aduc aminte că pe vremea lui Ceauşescu aveau asigurat un loc de muncă, dar au uitat cum trăiau.

- O a doua explozie n-ar fi posibilă?

- A doua?! Care a fost prima? E cea mai mare eroare să considerăm Decembrie '89 o explozie. Niciodată în istorie românii n-au făcut explozie. A fost doar o încercare de exorcism - şi aceea nedusă până la capăt. Unde sunt urmele exploziei? Totul e nivelat şi bătătorit. Deşi, totuşi, s-au schimbat multe. Paradoxal, tocmai puterea încearcă să arate că nu s-a schimbat nimic, că libertatea cuvântului e ineficientă. Cei care conduc simt pericolul schimbărilor care vin din afara lor - dacă ai deschis cutia Pandorei nu mai poţi pune capacul. Oamenii inteligenţi, indiferent de ce parte a baricadei se află, ştiu că lucrurile se schimbă, cu sau fără voie, de la împărăţie. Împărăţia nu vrea, dar n-are ce face.

- Depinde şi cât va dura...

- Noi ne-am obişnuit cu generaţiile de sacrificiu, dar tinerii de azi cred că nu mai acceptă asta, deşi - din păcate - nu au soluţii, pentru că elita generaţiei tinere, în majoritate, nu se mai află în ţară. De ce s-a întâmplat aşa? Din cauza prelungirii fără rost a tranziţiei. Noi n-am definit încă nici spre ce tranzităm, nici ce-i aia tranziţie. E nevoie de o clasă politică nouă, care să aibă conştiinţa dezastrului pe care-l poate produce incertitudinea drumului. În politică n-are ce căuta imprevizibilul. Într-un stat democrat, previzibilul e condiţia alegerii: îl votez pentru că ştiu că va face asta şi asta. Ne trebuie politicieni care au reuşit să elimine din structura lor calităţile Omului Nou - căci visul lui Ceauşescu a devenit realitate: Omul nou a fost creat. Abia acum îl vedem, pretutindeni.

TUDOR CĂLIN ZAROJANU ■

Colegii noştri au devenit colegii lor

- După 1989 putem vorbi de trei categorii de scriitori, în relaţie cu politicul: cei care susţin puterea, cei care afirmă că locul intelectualului e în opoziţie şi cei care stau de-o parte. V-aş ruga să-i comentaţi pe rând.

- Toate cele trei ipostaze sunt şi firesti şi de tradiţie. Nefiresc e altceva: încercarea unora de-a recomanda scriitorilor să nu facă politică. Asta înseamnă să nu ţii seama de toată istoria modernă a României. Totdeauna au existat şi vor exista scriitori de partea puterii, împotriva ei şi de nici o parte - deşi apolitismul e o categorie foarte discutabilă. Poţi fi apartinic, dar nu apolitic.

- Cum îi priviţi pe cei care slujesc actuala putere?

- Unii o slujesc, cum bine spuneţi, alţii fac parte din ea. În prima categorie intră cei care se vor adapta oricând şi pentru care nici nu contează cine conduce. Cu categoria cealaltă lucrurile sunt extrem de încurcate: parlamentul este, teoretic, o putere, şi în acest sens toţi parlamentarii sunt la putere. Noi avem 27 de membri ai US în cele două Camere, şi încă o dată pe atâţia veleitari, care au scris o carte-două, mai ales după '89, probabil ajutaţi de poziţia lor. Ei bine, nu-mi aduc aminte ca numărul acesta mare de scriitori-parlamentari să fi produs ceva convenabil literaturii şi culturii în general. Asta mă face să cred că aceşti colegi ai noştri au devenit colegii lor... E grav pentru ei, pentru că din parlament te mai întorci şi nu ştiu în ce măsură colegii noştri vor accepta întoarcerea fiului risipitor care te-a risipit pe tine...

„Starea de fapt" a Marie-Jeannei Curelescu

Săptămâna trecută, la Cinematograful Scala, a avut loc premiera filmului *Stare de fapt*, regizat de Stere Gulea. În fața unei săli arhipline, realizatorii au subliniat că scenariul acestui film a fost făcut pornind de la un caz real, dar nu au spus care. Câteva mari cotidiane au afirmat că sunt descoperitoarele cazului real de la care a pornit filmul, dar nici acestea nu au spus mai mult.

Marie-Jeanne Curelescu

Fotografii de PETRE COJOCARIU ■

Premiera a fost un succes, probabil câteva neveste de patroni au și plâns. Toți deputații, senatorii și miniștrii prezenți la premieră au fost impresionați de film și au plecat liniștiți acasă. Nici unul dintre ei nu s-a interesat de soarta martorei din realitate. Deși, pe la unii dintre ei, aceasta a bătut la uși, nu mereu deschise, cu tot felul de memorii și plângeri.

Totuși, Marie-Jeanne Curelescu, căci despre ea este vorba, a fost și ea la premieră și ne-a mărturisit că la vizionarea filmului s-a identificat într-atât cu rolul Albertei, jucat extraordinar de Oana Pellea, încât a fost ca și cum s-ar fi văzut pe sine în film. Doamna

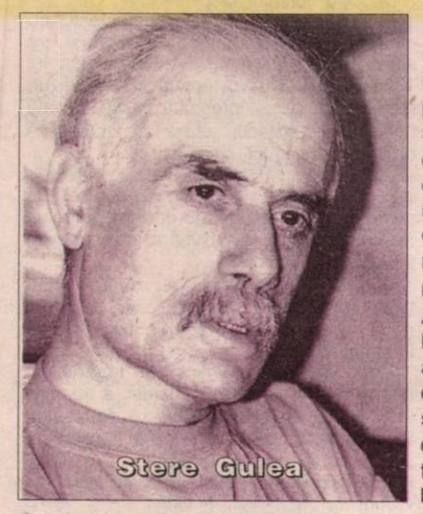
Stere Gulea

Curelescu a fost bucuroasă că filmul a păstrat intact spiritul încercărilor prin care ea a trecut. Dar lucrurile care îi revin cel mai des în minte acum sunt recentele tergiversări prin tribunale, procesele pe care le-a deschis Ministerului de Interne, lupta „cu morile de vânt" din ultimii ani, mulțumirea că a reușit să înființeze Asociația Umanitară Bernadette și să aducă puțină alinare celor aflați în suferință, munca de detectiv pe care a făcut-o pentru ca băiatul care s-a născut în urma violului să aibă un tată în acte. Ce nu spune doamna Curelescu este că a suportat suferințe pe care mulți dintre noi nu ni le putem imagina, că, în câțiva ani, a albit înainte de vreme.

Cert este faptul că doamna Curelescu mai are de luptat, poate multă vreme de aici înainte. După ce a fost arestată pe nedrept, violată în arestul poliției de un subofițer al Ministerului de Interne, după ce a fost ținută câteva luni la Jilava, Ministerul de Interne se face că plouă.

Procesul pentru daune morale nu s-a terminat încă. În cererea de recurs făcută de juriștii M. I. sunt invocate argumente care depășesc limita bunului simț.

Doamna Curelescu este printre puținii cetățeni români care sunt dispuși să meargă până la capăt pentru a-și apăra drepturile. Revista **Flacăra** a relatat cazul domniei-sale începând de anul trecut.

Și pentru că suferințele doamnei Curelescu au început în 1990, ne-am fi așteptat ca măcar o voce timidă de ex-ministru sau vreun șef de birou să prezinte, chiar în nume personal, scuze acestei femei. Nimeni însă nu a făcut-o până acum. De aceea, doamnă Marie-Jeanne Curelescu, permiteți să vă cerem noi iertare pentru că a trebuit să treceți prin câte ați trecut. Avem măcar vina de a fi niște contemporani grăbiți.

TOMA ROMAN jr. ■
LUCI ȘTEFANOVICI ■

Diploma de spiritist

În perioada interbelică apăruseră prin București tot felul de parapsihologi, hipnotizatori și predicatori care de care mai ciudați. Părintele Avramescu (vestitul Marcel Avramescu, cel care a trecut prin patru religii) hipnotiza găini în fața unui public doritor de senzații tari. Cultele orientale fascinau o mulțime de intelectuali mici și mari. Toți făcuseră o pasiune bruscă pentru India. Spiritiștii se adunau și-și construiau asociații cu statute înregistrate în regulă la tribunal.

Cel puțin din punctul ăsta de vedere, România interbelică semăna cu cea de acum. Setea de paranormal a românului căpătase dimensiuni considerabile. Zilele trecute am intrat în posesia unui document, poate unic. O „Diplomă de spiritist", eliberată în 1932 de Asociația „Prietenii Necunoscutului".

Medium, membri activi și membri permanenți

De fapt, diploma nu este altceva decât o broșură pe a cărei pagină de gardă este pusă poza fostei posesoare. Pe spatele pozei citim un nume: Stela Ruptureanu. Paginile broșurii conțin: Statutul Asociației „Prietenii Necunoscutului", Sfaturi Spiritiste, Rugăciuni Spiritiste, Ritualul pentru ședințe precum și diverse instrucțiuni care de care mai hazlii. O colegă de breaslă, aflată întâmplător în vizită la **Flacăra,** cască ochii cât cepele, se holbează la diplomă și-și amintește de mediumul Marioara, care se „producea" în casa domnișoarelor Anghel, situată pe Aleea Mitropoliei la nr. 9, care aparținea, în epocă, unor mătuși de-ale ei. Noi, nefiind prea dușI la ședințe de spiritism, o lăsăm pe Ioana să zică mai departe „bazaconiile" despre paranormal. Vorbește cu atâta convingere încât mai-mai ne face să credem că mediumul Marioara, o bătrână slujnicuță semianalfabetă, vorbea pe franțuzește când intra în transă. Dar să ne întoarcem la cărticica noastră. „Prietenii Necunoscutului" aveau, după cum am mai spus, un statut.

Conform acestuia, ei puteau fi: medium, membri activi sau membri permanenți. Ba chiar trebuiau să verse domnului Elie Astralianul sume de bani considerabile sub formă de taxe și cotizații. Pe vremea aceea, 500 de lei (taxa de înscriere) reprezentau o căciulă de bani.

Medium în transă și „eterna lumină"

Am fost curioși și am citit mai departe. Ajungem la Regulamentul și Ritualul ședințelor de spiritism: **„ora începerei ședinței este fixă: 9 seara. Acel ce se va întârzia o singură secundă dupe această oră, va fi înlăturat".** De la 9 seara, „Prietenii Necunoscutului" se apucau de treabă. Mai întâi se închinau, invocau Spiritul Ghid, și ținându-se de mâini, așteptau să se realizeze legătura fluidică. Dacă Spiritul Ghid se hotăra să „apară", îi cereau să le aducă spiritul celui cu care voiau să vorbească. Mediumul era legat de scaun. Se făceau „fumigații" cu smirnă și tămâie. Cu fața spre Răsărit, oficiantul rostea următoarele formule: **„Tu, eternă Lumină Creatoare, ascultă ruga mea! Rugăm spiritele prietene ale acestui cerc să ne lumineze. Vrem să vedem și să auzim! Adevărata lumină să ni se arate nouă, nevrednici încarnați!"** Spiritul trebuia să vină și membrii Cercului îl interogau. Dacă nu le ieșea figura cu mediumul, treceau la „comunicarea" cu spiritele prin metoda „Masa și paharul". Se lua un pahar, de preferință neîntrebuințat. Apoi, ritualul era următorul: se așeza orice deget pe fundul paharului și se aștepta. Respectivul trebuia să se gândească numai la spiritul invocat, dorit. Trebuia să și-l imagineze așa cum era în corpul fizic. Dacă exista prin apropiere o fotografie a acestuia, era de preferat să fie privită cu insistență. După puțin timp, paharul trebuia să se miște, iar mâna să fie împinsă în direcția dată de acesta, „Prietenii Necunoscutului" aveau convingerea că munca spiritului este mult mai grea decât a subiectului viu. Pur și simplu pentru că el **„lucrează la formarea mediumității (...) sau la dezvoltarea ei".** Legătura cu spiritul chemat era sesizată printr-o ușoară înțepătură pe care trebuia s-o simtă în podul palmei, după ce pusese mâna pe fundul paharului. În continuare, broșura îi instruia pe cei interesați: **„Cu timpul, această legătură se simte din ce în ce mai mult și se poate să amorțească mâna în întregime în timpul comunicării, fiindcă Spiritul vine din ce în ce mai în legătură cu mediumul, mai aproape de el. Sunt mediumi care simt în tot corpul înțepături și frig. Aceasta pentru că Spiritul vine foarte mult în legătură cu ei, reușind să amorțească corpul fizic al mediumului. Iar Spiritul acestuia să se degajeze de el și să călătorească liber în Spațiu - în Lumea Spirituală - legat de corp numai printr-un cordon fluidic".**

TABLA DE MATERII

Pag.

Statutul . . . 3
Regulamentul . . . 8
Legi Spiritiste . . . 12
Instrucțiuni asupra comunicărilor cu Lumea Spiritelor . . . 15
Cum se pot identifica Spiritele . . . 29
Cum să ne rugăm . . . 35
Rugăciuni Spiritiste . . . 43
Ritualul Spiritelor . . . 59
Să scrie, un fiu . . . 91
Cum se formează un mediumu pe cale artificială . . . 99
Ritual pentru Ședințe Mediumice . . . 78
. . . 78

— 80 —

Diploma este pătată cu tămâie și unele pagini au urme de ceară. Bănuim că a fost întrebuințată serios. Vă vom mai ține la curent cu amănunte după ce vom ține o ședință spiritistă de redacție. Poate convocăm mediumul Marioara, dacă respectiva n-a ajuns cumva spirit.

TOMA ROMAN jr. ■
LUCI ȘTEFANOVICI ■

Inedit

Omul care a vorbit cu Dumnezeu: Petrache Lupu

În anul de grație 1973, în plină "epocă de aur", mi-a venit ideea să chem la telefon primăria din comuna Maglavit (județul Dolj). N-am întrebat decât dacă Petrache Lupu, ciobanul, mai trăiește.
- Sfântul? m-a întrebat, la rându-i, primarul așezării.
- Da, el.
- Trăiește.

Ei bine, puteam eu să mă duc la Televiziune, unde colaboram, și să propun, cerând o echipă de filmare, realizarea unei pelicule cu Maglavitul și omul care a stat de vorbă cu Dumnezeu? Nici pomeneală! Atunci, mi-am adus aminte că mai demult, inegalabilul reporter dintre cele două războaie, F. Brunea-Fox, mi-a spus cândva că el ar fi fost jurnalistul care a lansat "cazul Maglavit". M-am instalat, răbdător, în sala de lectură a Bibliotecii Academiei și am cercetat, pagină de pagină, cotidianul în care știam că-și publicase confratele vârstnic, supranumit "Prințul reportajului", suita de materiale din "Dimineața". Evident, am dat peste textele căutate și, după ce le-am copiat cuvânt cu cuvânt, l-am rugat telefonic pe autor să mă primească. Ce om! Păine lui Dumnezeu. Aflu că "subiectul" i-a venit în întâmpinare cu totul și cu totul întâmplător: se găsea în tren, asculta dialogul unor țărani și, astfel, aflase de minunea petrecută la Maglavit. Deși avea o treabă de rezolvat într-altă parte, în prima stație a sărit din tren și și-a schimbat direcția: direct la Maglavit!

Pentru noi, cei cu "epoca de aur" în spinare, era ceva mai greu. Tot chinuindu-mă să născocesc o idee salvatoare cu ajutorul căreia să pot aduce - pe micul ecran - minunea din 1935, de la Maglavit, și pe eroul ei, am inventat ceva plauzibil, posibil: că vreau să-i fac lui F. Brunea-Fox un portret cinematografic, un fel de "Prim plan". Cerberii TV-ului zic "da". Am de gând să folosesc, pentru deturnarea atenției cenzorilor, tehnica "sandviș"-ului: două felii de pâine (două pățanii mai modeste), ascunzând între ele miezul, povestea impresionantă, adevărată și de-a dreptul epocală. Lui Brunea-Fox îi împărtășesc planul meu, tertipul cu care sper să-i păcălesc pe "mai-marii" și "mai-micii" băgători de seamă...

Zis și făcut! Prima poveste: **fantomele din Calea Griviței,** descoperite și demascate de Fox după nopți îndelungate de pândă, emoții, suspens; de fapt, proprietarii își înspăimântau chiriașii în prag de Sf. Gheorghe, când se mutau, după tradiție, oamenii, și se măreau chiriile. A treia poveste: Fox în persoană, după ce a luat lecții de scufundare cu costum special, a bătut în lung și-n lat fundul lacului Snagov, pentru a verifica legenda potrivit căreia o mănăstire s-ar fi scufundat odinioară... Dar povestea cu tâlc trebuia să fie cea de-a doua: **Maglavit, locul în care**

Dumnezeu i s-a înfățișat unui cioban, pe nume Petrache Lupu.

Apă, foc, cenușă, întuneric

Vara lui 1973. Iată-ne la Maglavit. "Cooperatorii" ne privesc cu oarecare curiozitate, minată de o neîncredere mortală. Primarul se oferă să ne ducă până la casa ciobanului. Pe un stâlp al porții se lățăie silueta-siglă a lui Simon Templar, "Sfântul" din serialul de televiziune. E limpede că Petrache Lupu e săcăit, ironizat, batjocorit. De copii? Numai de copii?

Știți dumneavoastră... mormăie primarul. Știm.

Mai ales că, tot pe poartă, descoperim și un avertisment (caligrafie aproximativă): "Feriți! Aici stă Sfântul"... Ca să vezi.

Pășim în ogradă. Abia în fundul curții, într-un țarc cuprinzător, dăm peste eroul nostru: un țăran de talie mică (mult deosebit de flăcăul pe care-l privisem, cu câteva zile înainte, într-un jurnal de actualități, proiectat pe ecran în sala de vizionări a Arhivei de Filme, la Jilava), vârstnic (e greu să-i spui "bătrân", căci n-are pic de zbârcitură pe obraz, pe frunte), cu mișcări iuți, derutante. Tocmai înhamă un măgăruș ("biblic", îmi zic) la o cotigă autohtonă. E îmbrăcat mocănește, deși nu-i defel de peste munți: cămașă de in, pieptar împletit (cu nasturi îmbumbați), ciorecei de dimie (simpli, neîmpodobiți cu găitane), clop negru (calotă semisferică, bor îngust), opinci (nojițele pe glezne). Petrache Lupu ne-a zărit și, după ce a împins portița, ne-a ieșit în întâmpinare. Dă mâna cu întreaga echipă TV. Își băiguie numele de fiecare dată (știam, din cele citite, că a suferit, dintotdeauna, de tulburări ale articulării verbale). Deci: e fonf. Mă rușinez la gândul că-mi voi încrucișa spada verbală cu un fonf... Suntem poftiți de prispă, la o masă, eu și primarul, plus gazda. Am prudența de a nu pune în funcțiune, încă, magnetofonul. Ceilalți, conform planului schițat anterior, își fac de lucru prin ogradă. Sunt înarmat cu fișe de lectură, fotografii vechi, căpiță după reportajele din presa interbelică. Aproape că știu pe de rost un citat transcris din Marin Preda ("Imposibila întoarcere" - apărută cu un an înainte, în 1972): "Mulți, judecând strict rațional, au condamnat «fenomenul Petrache Lupu» pe motiv că a fost organizat de preoți, ca să exploateze credința naivă a maselor. Iar prin faptul că, astăzi, Petrache Lupu e un cooperator obișnuit, unii vor să spună că totul a fost o farsă. O fi fost! Dar ceea ce am văzut eu, acolo, nu era nici o farsă, chiar dacă documentele ne pot demonstra că speculareа întâmplării a fost organizată de sus, fie pentru întărirea autorității bisericii, fie, pur și simplu, ca o diversiune".

De astă dată, Petrache Lupu ne privește mai neutru decât înainte. Semn bun, promițător? Primarul, grăbit să scape de corvoadă și să se întoarcă la cine știe ce treburi ale lui, intră de-a dreptul în subiect:

- Dânșii sunt de la Televiziune. Vor să le vorbești despre "Moșu", cum ți s-a arătat, ce-ai vorbit cu El...

Gazda murmură:

- Nu.

- Dar au bătut atâta amar de drum până aici....

- Nu.

Este limpede că se cuvine a interveni:

- Vedeți, zic, dând la iveală cartea lui Preda, am adus cu mine o carte în care se scrie despre dumneavoastră... **De bine!**

Deschid volumul la pagina 41:

- "Am plecat din Siliștea-Gumești, cu căruța, cu părinții mei, să-l vedem pe sfânt. Era în 1937, cred (eroare! vara lui 1935 - **n.n.**). Nu voi spune ce-am văzut, n-am acum paleta pregătită ca să descriu terifiantul spectacol oferit de bâjbâiala orbilor, bestecăitul ciungilor și al paraliticilor, care singuri prin numărul lor ofereau o imagine infernală; mi-a rămas însă în minte mulțimea de mii de oameni, adunată într-o câmpie lângă Dunăre să-l aștepte pe vestitul cioban".

Îmi ventilez la iuțeală plămânii și continui, având drept fundal sonor, când și când, zbieretul măgărușului rămas înhămat la cotigă:

- "Un fapt este neîndoielnic: tânărul om fusese mut și, în urma vedeniei, a apariției unui «moș» în singurătatea sa de păstor, își recăpătase graiul. Că i s-a sugerat că acest «moș» era Dumnezeu n-are acum nici o importanță. Mulți au avut astfel de viziuni și cu toate acestea n-au ajuns celebri ca acest modest cioban. De ce?

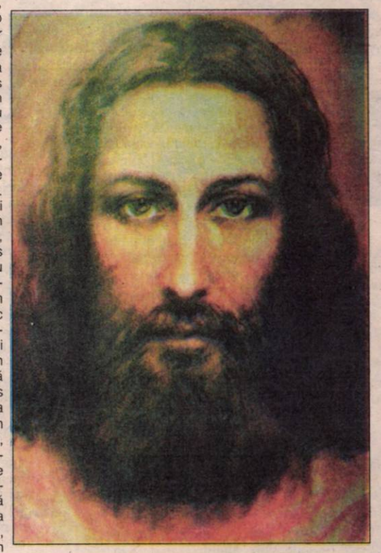

Pentru că mulțimea, pe care am văzut-o așteptându-l, avea nevoie de o soluție. Mulțimea, în acei ani, în 1937 (1935), avea sentimentul apocalipsului care se apropia, al sfârșitului lumii, când războiul, cu crimele lui nemaivăzute și abominabile, avea să se rostogolească și peste pământul nostru. Acest sentiment obscur trebuia într-un fel sau altul să fie canalizat. Și Petrache Lupu, l-am văzut cu ochii mei, s-a urcat într-un fel de prepeleac (exact ca în **Jurnalul de actualități** vizionat la Arhiva de Filme - **n.n.**) și a zis așa: «Fraților, l-am văzut pe moșul! Și mi-a spus că o să trimeată pe pământ o stea cu patru colțuri care să aibă la un colț apă, la altul foc, la altul cenușă și la altul întuneric. Frailor, sunteți păcătoși! Mai faceți?» Mulțimea care stătea în genunchi a răspuns într-un murmur plin de groază: «Nu mai facem.» «Mai faceți?», a repetat profetul. «Nu mai facem. «Mai faceți?», i-a biciuit din nou ciobanul cu glasul lui, a cărui sâsâială devenise șuierătoare. «Nu mai facem, aaal», i s-a răspuns imediat, după care tânărul păstor s-a dat jos din prepeleac, ne-a zis să stăm toți pe două rânduri și a trecut printre noi, punându-ne fiecăruia mâna pe cap".

Mă opresc din citit. Primarul, de colo:

- Ei, **nea** Petrache, parc-aș zice că acum...

- Nu, șusuie gazda.

Primarul își pierde răbdarea. Sare în picioare și explică: suntem în miezul verii, câmpul nu așteaptă, recolta e îndestulătoare, cam lipsesc brațele de muncă, prea mult tineret a plecat la oraș să se căpătuiască... Ne strânge mâinile și se duce la ale lui. Poate că-i a bună!? Crezându-se scăpat de "obligații" Petrache Lupu se înalță din scaun tinerește. Coboară cele trei trepte ale prispei, cu sprinteneală, nu glumă, apoi umblă după fel de fel de treburi prin gospodărie... Am rămas singur pe prispă. Ce pot face? Stau liniștit.

Dumnezeu vorbește românește

Iată-mă din nou răsfoind hârtiile (fișe, note etc.). Regăsesc o fotocopie după un reportaj de-al lui Brunea-Fox (partea a doua), publicat în septembrie 1935. Autorul se întreabă: "Unde am rămas? A! da, în pragul Maglavitului, satul ciobanului Petrache Lupu, sat nimbat de aură înainte de gloria de a poseda printre locuitorii lui pe fericitul oier, în trei vineri repetate vizitat de Dumnezeu... Maglavitul e situat cale de două ceasuri cu trenul de Craiova și la numai 20 de minute de Calafat. E un sat cuprins de 1500 de familii, un târgușor cu case de tot felul, și țărănești, și urbane, biserică frumoasă, primărie bine întreținută și arătoasă la chip - așezat drept pe cele două laturi ale drumului ce-l străbate, într-un decor de verdeață fără să fie abundentă... Acolo, departe, pe malul mlaștinilor, pasc porcii satului umblând cu berzele după chitici și mormoloci. Și mai departe, unde-i iarba grasă, în marginea fagilor, e sălașul oilor, e stâna lui Petrache Lupu, meșter în arta pregătirii laptelui, fabrică urda și cașul, unde nu vine nimeni și e liniște, unde nu de mult, la chindie, s-a abătut un unchiaș cu barbă colilie și sarică albă, poruncind tânărului cioban să transmită oamenilor sfaturi înțelepte. Acolo a poposit în trei amurguri Dumnezeu, așa cum mi l-a descris credincioșul păstor, în chip de moșneag sever, în straie de baci, mistuindu-se năucitor o dată cu ivirea luceafărului... Întâmplarea l-a scos pe Petrache din întuneric, situându-l în centrul atențiilor. El, bietul, nu simte schimbarea, dar își dă seama că s-a petrecut ceva neobișnuit. Lumea care vine să-l vadă, mulțumirea satului că-i cinstit cu atâta cercetare, și mai ales atitudinea celorlalți păstori, nu sunt indicii că misiunea cu care l-a însărcinat Dumnezeu a început să dea roade? Altceva... îi nu răvnește sufletul lui simplu și neîntinat de lumești dorințe, netulburat de elanul cunoașterii pe care ți-o dă cartea și viața asta mare când te pleci asupra ei cu curiozitate și năzuințe...".

Mai în glumă, mai în serios, Brunea-Fox l-a întrebat pe păstor, atunci, în 1935:

- Petrache, vii cu noi la București?

- Da' cu oile cine rămâne? i-a răspuns cadid.

ra un început de toamnă caldă. ulzeală și la cârciumă, după limonadă și, desigur, băutură-băutură. Limonada-i pe sponci, iar insul de după tejghea se plângea, ca să se fălească de fapt, că e greu s-o scoată la capăt cu aprovizionarea, mai ales de când atâta lume poposește la Maglavit. După care schimbă subiectul:

Așa s-a întâmplat, cum spune ciobanul.

Și de unde trageți credința? întreabă cineva.

Petrache Lupu nu minte. Nimeni nu l-a auzit vreodată blestemând sau săr înd ceva necuviincios. E un tânăr nu ai evlavie.

eci, Brunea-Fox deapănă mai departe întâmplarea:

S-o iau de la început? întreabă cuvincios și cu vădită mulțumire de a povesti ciobanul Petrache Lupu.

S cum s-a petrecut în vinerea dinainte - il îmbie Ghizmoc, alt păstor tânăr, voinic, care a jucat un rol - neînsemnat, ce drept - în minunata întâmplare. El e acela care l-a surprins monologând, minându-se că-l găsește tulburat, prădat un neliniști ce n-a mai observat la Lupu. Crdea - explicație proprie - că Petrache ocărăște vreo oaie, ce i-a făcut vreun ponog. De unde să bănuiască Ghizmoc, flăcău rumen, dezghețat, că taman în clipa când se întâmplase la târlă, prietenul lui se întreținea cu luminoasa arătare - invibilă pentru dânsul, intrus veșnic încli-nasprе șagă.

Îl auzeam vorbind și-mi ziceam că e suirat nu știu de ce. M-am mirat, că de obei nu are supărăcios din fire.

Hai, po estește cum a fost, Petrache...

Mă aflam aici, începe Petrache Lupu, la uturugi. Era cam pe la chindie și dam sămă îndrept spre târlă, să bag oile. Cu mergeam așa, aud un glas gros că mă întreabă: "Unde te duci?"

ob nu s-a speriat. A întors capul și zăr în spatele lui - răsărit nu știa de nde - un unchiaș cu barbă limpede, îmăcat într-o sarică nou-nouță.

Era alb ca o oaie, completează Peache descripția, cu o metaforă dintr-o lume lui familiară. Aducea cu un baci bătrân.

Cum a ajuns moșneagul, nici nu s-a gândit să-l întrebe, deși nu-l mai văzuse niciodată.

- Unde te duci? a repetat unchiașul.

- La târlă, să bag oile.

Necunoscutul l-a însoțit o bucată de drum, fără să mai spună ceva. Când au ajuns la târlă, unde câinii adunaseră deja oile, bătrânul a grăit așa:

- Am venit la tine să-ți poruncesc să te duci în sate și să glăsuiești oamenilor cuvintele mele. Să le spui că faptele lor mi-au cășunat mânie, că e vremea să se potolească, să intre pe calea cinstei și a dreptății. Așa să le spui. Auzi? Și dacă nu s-or cumînți să-i vestești că Dumnezeu îi va avea în seamă și prăpăd și foc vor cădea peste dânșii.

Ciobanul tare s-a tulburat de aceste vorbe grele. A întors capul spre moșneag și de-abia atunci a observat că era înalt de statură și pășea deasupra pământului fără să-l atingă.

- Atâta erau ridicate picioarele de la pământ - indică Petrache - arătând cu mâna o distanță de un sfert de metru. Plutea, adaugă dânsul.

Ciobanul, cu inima strânsă de frică, n-a răspuns nimic. Simțea cum i se încleștează gura. O sudoare rece îl broboni. Închise ochii. Peste o clipă, când i-a redeschis, nu mai era nimeni. Parcă în locul unde atunci staționa bătrânul, mijea un abur alb, străveziu. A aruncat o privire speriată în jur. Nimeni. Necunoscutul se mistuise ca prin farmec. La târlă era liniște. Oile așteptau cuminți să defileze prin strungă, câinii nu lătrau, în aer plutea o tăcere ca în vis.

- O frunză nu se clătina, domnule. Ce să fie? mi-am zis.

După îndelungi ezitări și temeri, Petrache Lupu s-a hotărât: "S-a dus direct la părintele Bobin și i-a mărturisit totul. Zvonul s-a răspândit ca fulgerul. Curând, zeci de oameni s-au strâns la casa preotului. Petrache Lupu a ieșit afară, povestind sătenilor întâmplarea. La auzul ei, mulțimea tare s-a tulburat. Nici nu s-au gândit să pună la îndoială spusele ciobanului, pe care-l știau plin de cucernicie, cinstit, un model de conduită și sobrietate. Vestea a răzbit la Calafat, unde a aflat-o corespondenta noastră, domnișoara Ionașcu, care s-a grăbit s-o cerceteze la fața locului, înregistrând-o în chipul cunoscut de cititorii noștri. S-a împrăștiat apoi în întreaga Oltenie, a ajuns la urechea țării. Cum a fost primită de marele public e inutil să mai amintim. Așa se face că, văzând proporțiile luate de eveniment și interesul ce-l acordă poporul, am găsit nimerit să cercetăm efectele lui la fața locului...".

Petrache Lupu, "Sfântul de la Maglavit", fotografiat în anul de grație 1973, pe vremea când era "membru cooperator" în satul natal.

Doi feciori: unul oier, altul boier

Vara anului 1973. După o jumătate de oră, Petrache Lupu revine pe prispă. Se așază. Ia de pe masă "Imposibila întoarcere" și o cântărește în palmă ca pe un calup de telemea. Apoi îi frunzărește paginile, obligându-mă să mă întreb dacă știe ori să nu citească. Ochii i se înalță spre chipul meu. Destul pentru a mă convinge că trebuie să-mi scot ochelarii de soare. Am ochi albaștri.

- Ce vrei? îmi șoptește cu limpezime.

Răspund cuviincios:

- Vreau să stau de vorbă cu dumneavoastră.

- Și ăștialții? înclină capul cu clop înspre lunatecii din echipa de filmare.

- Oameni de meserie, zic, cu aparate, cu de toate, pentru televiziune...

Catastrofă! Sfântul se îmbufnează și o ia de la capăt cu:

- Nu.

Dar are bunătatea să-mi și explice de ce cuvântul "televiziune" îl îngrozește: un confrate de-al meu, cu câteva luni în urmă, folosindu-se de imaginea găsită și de mine în Arhiva de Filme, s-a apucat să-l bestelească pe Petrache Lupu, într-o emisiune, fiindcă, vai! asistase, de la tribuna regală, la o defilare mai veche... Și ce i-au putut auzi urechile, a doua zi, aici în sat, de la oameni și oficialități! Acum suflă și-n iaurt. Pe drept cuvânt. Rămânem, totuși, unul în fața celuilalt, iscodindu-ne. În cele din urmă, omul căruia i s-a înfățișat Dumnezeu schițează un surâs însorit. Surâd și eu. Cum? Oricum, îmi iau inima-n dinți, scot din buzunar buletinul de identitate, îl deschid și-l pun pe masă:

- Uitați-vă, zic, monocord, neutru. Eu sunt născut de Crăciun, la 25 decembrie. Credeți dumneavoastră că un om născut la 25 decembrie ar avea sufletul să vă păcălească? (continui să mă întreb, tainic, dacă știe sau nu să citească).

Petrache Lupu se uită în actul meu de identitate, îl închide, tace. Și tace. Fără să-mi dau perfect de bine seama, schițez prin aer o vagă mișcare a arătătorului, ca și cum aș fi dorit să prind, delicat, un funigel argintiu.

- Și cum a fost?

- Eram cu oile în zăvoi, zice și se închină. Le mulgeam. Mai aveam un cioban cu mine (Petre Ghizmoc - **n.n.**). Când am ridicat ochii de pe ugerul oii, văd un moșneag alb la păr, alb la barbă, alb la straie. M-am închinat (ca acum). Era **Moșu.** Dumnezeu! Celălalt, de lângă mine, s-a speriat de-a răsturnat ciubărul. Laptele a curs pe pământ. Pământul l-a înghițit cât ai clipi.

- Și pe urmă?

- Pe urmă ca pe urmă: am spus pățania după câteva zile, s-a dus vorba, au venit, m-au luat, m-au arătat.

- Da, am văzut și eu pe pânză, la cinematograf, cum stăteați la masă cu nevasta, amândoi mâncați din străchini, erați tineri de tot.

- Am fost și tineri. Pe muierea aia, am pierdut-o. Acum am altă muiere.

- A murit?

- Păi.

- Dar copii?

- Doi. De la răposata. Băieți. Unul oier, altul boier.

- Adică?

- Unu-i aici, altu-i plecat la Craiova. Muncitor la **Electroputere** (rostește firma strivind vocalele între consoane).

- Și dumneavoastră?

- La colectiv.

- Cu oile.

- Cu oile.

- Câte?

- 14.

- Dar pe timpuri?

- Cam 200.

- Altă avere?

- Numai oile.

- Vă e mai greu acum... traiul.

Se uită departe, dincolo de ulită, în gol:

- Cu oile, da, e greu: ține-te după ele, tunde-le, numără-le...

Fotografiile autorului

- Normal ar fi să fie mai ușor: nu aveți de numărat decât până la 14... Altădată, cred că osteneați să numărați până la 200...

- Înhâm.

Microfonul de pe masă înregistrează acest sunet echivoc ca fiind ultimul de pe bandă. Operatorul, lucrând cu un teleobiectiv de 300 mm, și-a făcut datoria ireproșabil. Toți au fost "pe față". Ne ridicăm de la masă și mă rog de gazdă să ne îngăduie a-l mai filma: fie în casă, unde pereții sunt plini de fotografii cu dedicații, aparținând unor ilustri politicieni, cărturari, artiști, oameni de știință, printre care și Nicolae Iorga, fie pe drum, urcând un dâmb povârnit, cu pas tineresc și răsuflare ușoară. Drept încheiere, m-am gândit atunci să montez încă un citat din Marin Preda, care, între noi fie vorba, se potrivea de minune atât perioadei antebelice, cât și dramei postbelice trăite de români: "Mai degrabă oamenii de rând au avut presentimentul viitorului dezastru. Prin ce? Prin neliniștea morală provocată, poate, de sentimentul păcatului, al insuficientei credințe, al culpei: nu trăim bine, viața noastră nu e curată, nu e frumoasă, o să plătim pentru asta".

Am și plătit. Cu vârf și îndesat.

Epilog
Sfântul prezice căderea cuplului diabolic și baia de sânge

La vizionarea emisiunii în forma ei finală (după montaj), personajul împuternicit să dea sentința "Da" sau "Nu", când s-a reaprins lumina în sala de proiecție, a exclamat:

- Excelent! (om de meserie)

După care, conform îndatoririlor sale, a explicat că toată emisiunea plutește într-o baltă mistică, și chestia cu fantomele, și căutarea mănăstirii scufundate în lacul Snagov, dar, mai cu seamă, partea cu Maglavitul și Petrache Lupu. Repet: omul era de meserie și, în ceea ce mă privește, voia chiar să-mi fie binevoitor. Așa am ajuns la soluția să revenim la ideea inițială, a unui **Prim plan** cu Brunea-Fox, eliminând în întregime povestea Sfântului, a omului care a stat de vorbă cu Dumnezeu. Am operat modificările și ce a rămas s-a difuzat pe post. Restul materialului (40 de minute de proiecție) l-am dus în servietă, acasă. Apoi, însă, considerând că nu-i corect ceea ce am făcut, am predat cutia cu Petrache Lupu la Filmoteca TV (ar fi o adevărată minune ca filmul să mai existe acolo, nerătăcit, nesustras).

În 1977 s-a stins din viață F. Brunea-Fox. Multă, multă vreme, n-am mai știut absolut nimic despre Petrache Lupu. Abia în 1989, în octombrie, am aflat că și Sfântul de la Maglavit s-a îndreptat către cele veșnice. După decembrie '89 am citit chiar, prin ziare, că "înainte de a închide ochii, Petrache Lupu a prezis căderea cuplului diabolic". În rest, s-auzim numai de bine!

MIHAI STOIAN ■

radio CONTACT

București 96.1 FM
Baia Mare 88.5 FM
Iași 91.9 FM
Cluj 89.8 FM
Târgu Mureș 90.2 FM
Ploiești 92.8 FM
Sibiu 91.8 FM
Constanța 91.1 FM

Contact Disc

Raluca Moianu, Maria Zărnescu-Popescu și Cristi Schnebli, alături de preferințele lor muzicale săptămânale.

BON JOVI

Lie to Me

Continuând seria succeselor din L.P.-ul „These Days", cel de-al treilea extras pe single a ajuns hit la foarte scurt timp de la apariție, provocând un nou val de vânzări pentru acest album.

Single/POLYGRAM Records

MEAT LOAF

I'd Lie for You

Un prim extras pe single din noul său album „Welcome to the Neighbourhood" este piesa „I'd lie for You". Inițial, albumul trebuia să se intituleze „Escape from Hell".

Single/VIRGIN Records

BEATLES

Free as a Bird

Single extras din albumul „Anthology 1" pe care vi l-am prezentat acum două săptămâni. Interesant că a doua piesă de pe acest disc este: „Christmas Time (Is Here Again)" - o compoziție John Lennon, Paul McCartney, George Harrison și Ringo Star. Din 1963 și până în 1969, The Beatles au avut în fiecare an câte un mic cadou special de Crăciun pentru propriul fan club - o înregistrare inedită. Piesa datează din 1967, iar în final conține urări de sezon înregistrate pe 6 decembrie 1966.

Single/APPLE

E - 17

Thunder

Acesta este primul extras pe single din noul L.P. al formației; „Up All Night" a fost lansat în luna noiembrie și conține piese scrise de toți cei patru membri ai grupului. De menționat că videoclipul single-ului „Thunder" a fost regizat chiar de Tony Mortimer, asistat de regizorul Francis Ridley.

Single/ LONDON Records

MICHAEL JACKSON

Earth Song

Piesa este o compoziție Michael Jackson, al treilea extras pe single din dublul album „History". Atât prin versuri, cât și prin imaginile din videoclip, Michael Jackson luptă pentru vindecarea planetei.

Single/MJJ Productions

de ascultat urgent *de ascultat fără întârziere* *de ascultat*

©℗ 1995 - Radio Contact România S.A.

„La mulți ani", doamnă Stela Popescu!

● Eu sunt deja un gen de actori. În străinătate se scrie despre astfel de actori. Ce știe să facă Stela Popescu? Știe să cânte, știe să plângă, știe să facă pe copilul, știe să facă pe bătrâna, știe să fie grasă, știe să fie slabă...

- Doamnă Stela Popescu, ați fi vrut să fiți altceva decât actriță?

- Mi-ar fi plăcut să fac scenografie. Și să nu te mire, inițial am vrut să fac psihologie, pentru că pe mine mă interesează ce gândesc oamenii, de unde vin anumite păreri, concluzii și atitudini ale oamenilor.

- Poate ați fi aflat ce gândesc și unii politicieni...

- Politicienilor le este frică de genul de revistă, deoarece are un impact extraordinar la public. Eu, Arșinel și Maximilian suntem niște oameni de opoziție. Esența acestui gen este, de fapt, satira. Ce făcea Constantin Tănase înainte? **Ce facem noi acum!** Și pe noi toată lumea ne trage la răspundere de ce facem asta. Noi continuăm tradiția lui Tănase! Dar, acum, politica a ajuns în secolul nostru atât de puternică, încât poate să-și impună punctul de vedere, iar publicul a ajuns mult mai docil din cauza fricii.

- Faptul că ați fost în fruntea greviștilor din teatru sau amiciția cu dl Corneliu Coposu a generat conflictul dv. cu Televiziunea?

- Nu știu dacă acestea au fost motivele principale, dar au influențat opinia pe care o au anumiți creatori de la Televiziune, care sunt simpatizanți ai partidului de guvernământ.

- Ceea ce cred eu însă, în mod special, este că s-a hotărât să facă un Revelion foarte incolor, echidistant. Echidistanța aceasta este foarte ciudată. În cine să dau eu? Nu în cineva care are pâinea și cuțitul și taie hâlcile cui vrea? Satira are tocmai acest scop. Și eu cred că din teama de a nu veni cu materiale foarte îndrăznețe s-a creat acest scandal. Dar ei uită un lucru: noi suntem profesioniști! Noi nu avem nevoie de polițai în această emisiune! De ce trebuie să ne atragă atenția cineva care nu este de profesie? Așa cum era pe vremuri Dumitru Popescu, care dădea semnătură pentru emisiunile de varietăți. Or, această tradiție o continuă cei care se ocupă de destinele țării noastre în prezent...

- Nu vă întreb câți ani împliniți în 21 decembrie.

- Eu nu mi-am ascuns vârsta niciodată, ba chiar am declarat-o public pe scenă, pentru că starea pe care o am nu justifică vârsta.

MARIA ANTONESCU ■

În lumea filmului, săptămâna dinaintea Crăciunului este dominată de Mircea Daneliuc. În urmă cu 20 de ani își prezenta primul film, „Cursa", iar acum se pot vedea mai toate peliculele pe care le-a făcut: 12. Mai există un film de publicitate, „Scufița Roșie", făcut pentru Ministerul Turismului, și scurtmetrajul studențesc „Dus - Întors".

Retrospectiva Mircea Daneliuc însemnă: „Cursa" - 1975, „Ediție specială" - 1977, „Proba de microfon" - 1980, „Vânătoarea de vulpi" - 1980, „Croaziera" - 1981, „Glissando" - 1984, „Iacob" - 1987, „A 11-a poruncă" - 1991, „Tusea și junghiul" - 1991, „Patul conjugal" - 1992, „Această lehamite" - 1994, „Senatorul melcilor" - 1995.

Care va fi noul film al ultimului regizor român ajuns la Cannes?

Prima retrospectivă Daneliuc

Daneliuc a fost un regizor constant, chiar dacă mereu a provocat valuri de discuții, s-a certat cu cenzura ceaușistă, cu noua ordine cinematografică, cu sponsorii. În ultimii ani a adunat atâtea acuzații încât ar putea fi la fel de celebru ca Madonna sau Michael Jackson. Daneliuc are tot felul de recorduri la activ. De exemplu, „Patul conjugal" l-a realizat în 35 de zile. Filmul a avut succes la Berlin, la București au fost cozi la bilete, dar, după șase luni, cu 16 còpii și cinci proiecții pe zi, redevențele au însemnat numai 460 de lei. Filmul este desemnat cel mai bun al anului 1993, dar Daneliuc refuză premiul. Scandalul ia proporții, Mircea Daneliuc este acuzat de deturnare de fonduri, i se întocmește dosar penal, este destituit din funcția de director al Studioului Alfa. Acum Daneliuc este pentru a doua oară destituit și acuzat de Cinerom.

Mircea Daneliuc este mereu un concurent periculos, între altele este propus pentru președinția CNC din partea UARF.

După participarea la Cannes și întreruperea filmărilor la „Ovidiu", toată lumea se aștepta ca posibila implicare a lui Daneliuc în Televiziune să însemne prezența lui la ProTV, dar regizorul pare acum mai supărat ca oricând pe toată lumea.

Cele mai constante opțiuni ale lui Daneliuc au fost actrițele. Două neveste și două protagoniste: Tora Vasilescu și Cecilia Bârbora. A început cu Tora "Cursa", "Proba de microfon", "Croaziera", "Glissando".

Primele filme și primele succese. Tora Vasilescu, care este acum la un pas de o nouă căsătorie, nu mai spune decât că "a fost o excelentă comunicare cu Mircea Danieliuc". Cecilia Bârbora a apărut când era în anul trei. După ce s-a jucat de-a Scufița Roșie, a fost cerută pentru rolul Veturiei din "Iacob".

Retrospectiva Mircea Danieliuc, 14—22 decembrie, aduce în actualitate o întrebare: Care va fi noul film al lui Danieliuc?

REMUS ANDREI ION ■

Toate artele

Târg de carte

Carte și târg. Sunt cuvinte care nu se leagă și totuși, de la tăbliețele sumeriene până la noi, cartea se **vinde.**

Am participat recent la un asemenea târg pus sub semnul juneții ("Gaudeamus igitur") și versul studențesc-medieval m-a îmbiat să mă bucur.

N-am izbutit.

În ciuda bunelor intenții și a unei regii convenabile, Târgul mi-a apărut meschin, provincial, semănând cu unele din serbările "iepocii de aur". Într-un spațiu neadecvat, sufocant, am văzut devălmășite o sumedenie de tarabe reprezentând edituri cu nume sonore ori anodine la care, evident, se vindeau cărți. "Noutăți" pe care le știam de un an sau doi, cu coperți fanate de expunerea lor la colțuri de stradă ori prin gangurile ce înlocuiesc librăriile.

Titlurile cu adevărat noi, puține, erau oferite cu un oarecare tamtam publicitar, editori, autori și critici străduindu-se cu mare irosire de superlative să facă tot mai atracțioasă o "marfă" îndeobște inefabilă.

Tocmai când o actriță recita versuri de Sorescu, într-o boxă alăturată se producea, acoperindu-i vocea, un autor necunoscut ce-și prezenta opul în fața câtorva blânzi ascultători (colegi, rude). O atmosferă de parastas cultural subliniată de strădaniile unui (altfel simpatic) gornist (!) ce-și chinuia scula de tinichea să sugereze o trecere peste redută (Plevna?) și un rece plictis învăluia totul.

Raportul statistic între autorii autohtoni și cei străini era net defavorabil celor dintâi. Dacă am numărat bine 1: 7! Au fost edituri care la capitolul cărți românești s-au prezentat cu calendare ori caiete studențești.

Dornici de rapidă chiverniseală, editorii nu s-au întrecut cu firea în tipărirea "materialurilor" publicitare. Prea puține cataloage, pliante, puține foi volante. Absente fotografiile de scriitori ori măcar semnele de carte, suveniruri obligatorii pentru un asemenea târg.

Mi-am spus că imperfecțiunile de tot felul sunt scuzabile pentru o "instituție" nouă la români, dar, tot atât de repede, am ajuns la concluzia că, de fapt, târgul de carte oglindește fidel trista realitate a întregului nostru climat cultural. Poate chiar așa suntem!

De ce i-ar merge bine meșterului Gutenberg când totul în jur e marasm, precaritate, pustiu?

GHEORGHE TOMOZEI ■

Un poet, o poezie

MAȘINA DE SCRIS

Sonetul mașinii de scris

Apăs pe-o clapă. Încă una. Stai.
Mi-s degetele prinse-ntr-o capcană
Ascunsă diavolește-n ochi de rai
Cu muzici amuțite brusc, în strană.

Trec tropăind pestrițe ploi și ploi
Fluturi de plumb scriu granițe-ntre noi
Nimic adevărat, nimic precis
Doar leș de pian - mașinile de scris.

Silabe cad sub gloanțe rând pe rând
Naiv se regrupează-n-albul șters
Și râde-un înger negru, dintr-o dată

Iar noaptea ne-nfășoară șuierând
De nimeni și niciunde repetată,
Cel mult încrâncenând în câte un vers.

Carmen FOCȘA
București

Martori

pot să vă spun cum se vede
de la fereastra mea
un sfârșit de poveste de dragoste
ea era într-un balcon
undeva pe la etajul doi sau trei
ascunsă după rufe întinse la uscat
goală și ciufulită și plânsă
el ca o hârtie împinsă de vânt
se depărta pe alee
ea îi striga întoarce-te te iubesc
el era nebărbierit și nu se întorcea
dar ea nu mă vedea pe mine
cum nici el nu o vedea pe ea

mai târziu aveam să aflu
că-n timpul acesta deasupra noastră
într-un cer mototolit și umed
(întocmai ca o rufă și el)
stăteau la bârfă doi îngeri:
n-o să prea avem ce povesti
pe aici iubire nu mai e
rufele-s deja spălate
doar unul pleacă
și doar una plânge
iar în blegul de colo
privește și tu
n-a mai rămas decât poezie
a spus un înger către celălalt
arătându-mă pe mine

Tiberiu FRIM
Pitești

Grădinița

Ea îl roagă pe un nene
să o mângâie alene,
el îi spune-un pic boem:
Fac cu tine un poem!
Hai să-l facem dintr-odat'
nu-ntr-o pată, ci-ntr-un pat -
frumos fi-va în mod cert
precum oaza în deșert;
să trăiască cum trăiește
colo-n mare al ei pește,
și să-l facem să priceapă
sângele că nu e apă -
să știe (că noi știm, parcă)
ce-i un arc și ce-i o arcă,
ce-i un dram și ce-i o dramă
cin'i-e tată, cine mamă -
mai apoi, o să te chem
să mai facem un poem,
și pe urmă, nu-i nimică
de-o să mai avem o fiică;
și așa, fii după fiice
înmulți-ne-vom, amice,
și-om înființa prin vreme
"Grădinița de poeme!"...

Alexandru SFÂRLEA
Oradea

Viziune

țările au devenit orașe
satele parcuri
între blocuri înalte
grădini zoologice
în care leii sunt spălați pe dinți
cu mercur

văd laserul cosind iarba
după grilajul de raze forjate
și busuiocul ambalat
în automatele nichelate

văd sub pielea copiilor
tatuajele cifrate

Ion CHICHERE
Reșița

Dansatoare

Se află la Bombay o dansatoare
cu nudul încins, cu nume ciudat,
minunea cea mai de preț, marinare,
pe cinstea mea de matroz mult-umblat.

Prinsă-ntr-un dans străveziu ca nisipul,
amforă-ntre cerul aspru și pământ,

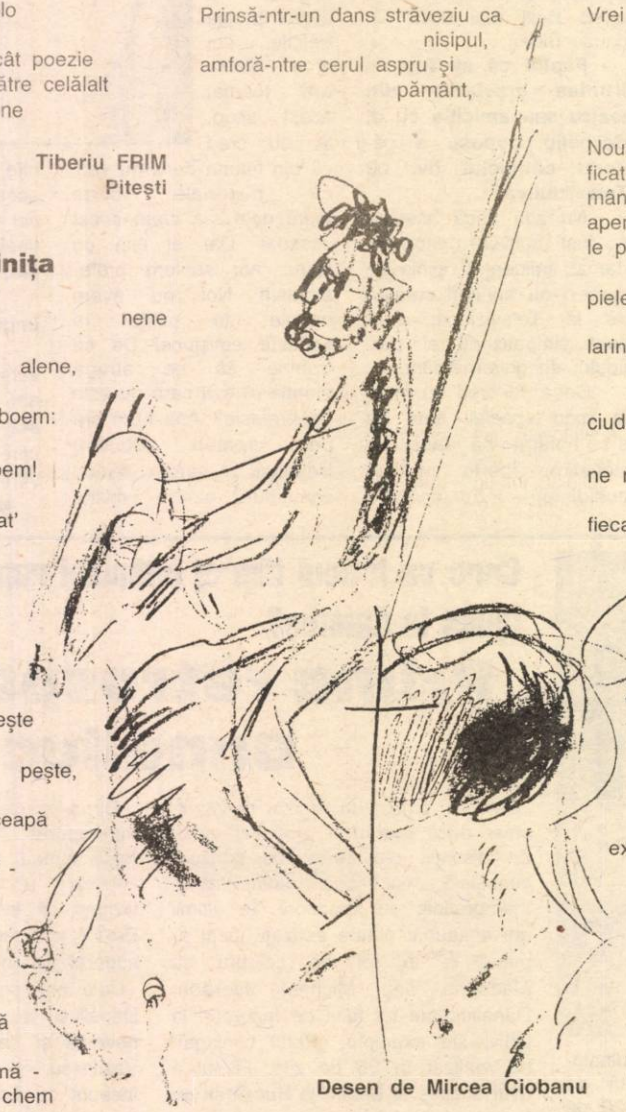

Desen de Mircea Ciobanu

pletele de noapte fără

stele-i ard chipul,
poate-a iubit prea cumplit și-a pierdut prea curând.

Povestea i-o poate afla fiecare,
căci nu e aproape nimic de aflat,
decât că la Bombay, o dansatoare
cu nudul încins, cu nume ciudat,
mai aleargă în zori către țărmul de care
în zori corabia mea s-a-ndepărtat.

Tudor LAVRIC
București

Fabulă

La noi nimeni nu știe ce este fric
Câinele trăiește-n pace cu pisica,
Toată ziua și-o petrec într-un joc
Și limba și-o învață reciproc.

E o plăcere să-i auzi miorlăind,
Fără să privească slănina cu jind
Dar mai frumos e s-auzi pisica lătrâ
Fără ca să-și ascundă cumva vreu gân

Nu-i preocupă slănina și nici osul
Și nici în ochi nu vor să vadă sos
Jocul lor e un gratuit amuzament,
La os nu mai visează azi nici un deme

La modă-i en grosul - vezi mineriada!
Vrei să ai oase? Subtilizezi cireac

Mihai MERTICAR
Piatra Near

Ritual

Noua mitologie:
ficat pancreas rinichi plă-
mâni inimă tiroidă splină
apendice măduvă sex testicu-
le prostată vezică ovare
urină sânge creier oa
piele unghii păr transpirație
stomac intestine corzi voca
laringe esofag limbă dinți
sinusuri nas hormon

ciudatele forme ale lumii noastre
anima
ne retragem în mintea
noast
fiecare neuron desfășurat pe mii
her
sub formă de me
muzica
la nesfârșit

în timp ce-mi spăl
mâin
intonând arpegii
mă întreb dacă nu o f
pentru că organismul
a simțit prin apropiere
moart
explodând ca o pungă
de met

Vasile ROTAR
Vas

Trupul poetei

hrană pentru masa
regeas
pe care doar un rege suferin
îl poate atin
și cum își apropie brațele de
aerul din
simt valuri negre cum alunecă
pe
formele cuvintelor cum le învăluie
prigoni
lumina peste pervazul timpului

până departe se așterne drum
pe care vin copiii cu licurici în pl
desprind din globul de spaime
masca prelung brăzd

atunci vor zvâcni literele deasupr
cande
și cina poate începe.

Anda CA
Orad

O poveste cu final neașteptat de

Ștefan Caraman

Ștefan Caraman, economist la o bancă din Tulcea, autorul care ne-a cucerit cu proza sa despre "sufletul de rocker", câștigătorul concursului de la Arad, și, deci, al dreptului de a publica o carte, ne ia din nou prin surprindere, propunându-ne o povestire de un sentimentalism sfâșietor. Este o povestire cu un final neașteptat, construită cu artă. Un funcționar bancar cu suflet de rocker și cu talent de prozator - iată o combinație care mai poate fi întâlnită, azi, numai în România, iar din toată România, numai la Tulcea!

Maria e fericită...

În vizită la familia P. este prima vizită în acest oraș, după mulți, mulți ani. Hotărâsem să mă înnoiesc, atât cât mai era posibil, legăturile cu vechile cele mai apropiate, legături întrerupte de multă vreme nu atât de distanță - locuiam în altă țară -, cât de izolarea autoimpusă. Doar eu și Maria.

- Ce mai face Maria?

- Este foarte bine, bun, și nu știu de ce fratelui meu aduce un moment de tăcere, pe care nimeni nu se aghesuie să-l spargă. Cina o luăm în fugă, timp în care fraze convenționale, fabricate cu efort, circulă între noi frei; ei, o familie uzată redusă la stadiul de el și ea (așa cum aveam să-mi dau seama imediat după sosire), eu, nefericitul oarecum așteptat, dar destul de curios pentru ca prezența sa - chiar efemeră - în sânul acestui cuplu clasic să dea naștere unui sentiment penibil de convietuire forțată.

Sunt poftit în camera de oaspeți. Constat că este rude - provenind într-o legătură extraconjugală a regretatului meu tată - evoluează la un nivel mulțumitor în perspectiva pur pragmatică a existenței. Fiul meu. Pătrunsă singur. În sfârșit, singur. Oh! Maria, a câta pernă trebuie să ud? Mă întind, îmi culc capul pe pernă și încep să o ud. Temeinic. Mâine voi invoca disfuncții ale glandelor sudoripare.

x x x

Familia D. Niște tipi simpatici, cu copii la fel de simpatici. Par bucuroși să mă vadă. Mi-o dovedesc arătându-mi două fotografii din copilărie, fotografii pe care eu nu le mai am.

- Ce mai face Maria? sunt întrebat. Inevitabil. Nu știu dacă, întrebând, sunt chiar curioși să afle sau pur și simplu vor să-mi facă plăcere. Veșnica dilemă a întrebărilor de complezență.

- Este foarte bine, spun. Și de data aceasta îmi este greu. Și de data aceasta tonul vocii mele naște tăcere. Simt o întrebare încercând să-și facă loc prin substanța inertă a acestei tăceri și adaug:

- E acasă, e bine, e fericită. N-ar fi trebuit să spun "e fericită". Este genul de afirmație care poate crea suspiciuni. Plonjez imediat într-un nor de cuvinte, fraze, gesturi, le cuprind, le ordonez și le servesc sub forma unui excelent monolog având ca subiect principal propria mea persoană.

- Acolo unde sunt, am reușit, le spun în final și zâmbetul pe care reușesc să-l confecționez la timp le confirmă acest lucru.

- Eu și Maria am reușit. Și închei.

Altă pernă udă, alte scuze.

x x x

Fratele meu este fericit. Împărtășesc această fericire a revederii și din primele secunde mă reacomodez cu persoana lui. Este ca și cum aș reveni din oraș, după vizionarea unui film bun; unul care m-a acaparat, dar care mi se șterge complet din memorie la ieșirea din sală.

- Ai venit astăzi? găsește să întrebe, convins că am să-i răspund afirmativ.

- Nu. Sunt în oraș de două zile. Am trecut mai întâi pe la P., apoi pe la D.

- De ce? și o ușoară umbră îi întunecă fruntea. Are tot dreptul să se simtă jignit. Încerc să-l liniștesc.

- Mi-a fost frică să vin direct aici. Au trecut totuși 17 ani...

- Nu este vina mea! mă întrerupe brusc și simt că o furtună ține să se pornească. N-a iubit-o niciodată pe Maria - un resentiment care după atâția ani observ că a rămas la fel de viu în sufletul lui. Totuși evită să o acuze direct. Cât aș vrea să-i spun că nu-i adevărat, că n-are rost. Nu mai are nici un rost. Dar nu, nu lui.

- Mi-a fost frică, repet. Am vrut mai întâi să aflu de la alții că sunteți bine... că mai trăiți.

- Și mama? Tac. Privirile mele scormonesc sub masă în căutarea a ceva ce nu-mi doresc să mi se arate.

- Am să ajung și la ea, fii sigur.

- Bine. Într-un târziu cedează. Aduce o sticlă de țuică. Apoi încă una. Ne îmbătăm criță și izbucnim în plâns. Din motive diferite, dar alcoolul are grijă să le ascundă sub tăcere.

x x x

Bătrâna mă privește iscoditor.

- Tu nu ești fericit! ai vreun necaz?, mie poți să-mi spui. Sunt pe punctul de a ceda, dar un vag sentiment de inutilitate încă mă întărește. Cui îi pasă? Și dacă i-ar păsa, ce-ar putea face? Ce-ar mai putea face?

- Sunt doar obosit, mamă. Atâta tot.

- Altceva, nimic? Insistența ei devine chinuitoare. Pe ea nu pot să o mint, o știu; o știe. Nu pot. Tac.

- De ce taci? Maria?

- Maria e bine! izbucnesc. E foarte bine! e fericită! este mai fericită decât noi toți la un loc! De ce tot întrebați de ea! De ce n-o lăsați în pace? Reușesc cu greu să mă adun. Oricum e prea târziu. Bătrâna a aflat ce a vrut să afle. Chipul ei redevine acum același pe care l-am iubit întotdeauna. Chipul **mamei.** Iar eu, pentru prima oară, nu mai ud nici o pernă. Plâng în brațele propriei mele mame și mi-e mai bine. Este ceea ce căutam.

MAȘINA DE SCRIS

Texte sub lupă

● **CRISTIAN ȘANDRU, Ombăteni-Păuliș, Arad.** Nu pot să vă răspund separat, prin poștă. Versurile sunt naive, dar au câte o undă de isteime care atrage atenția:

"Dacă oamenii/ i-ar vorbi timpului/ câte întrebări/ nu și-ar afla răspunsul!/ Dar dacă timpul/ le-ar vorbi oamenilor/ câte răspunsuri/ nu ar afla... întrebările?"

Vă rog să mă țineți la curent cu ceea ce mai scrieți.

● **CONST. VANG., Galați.** Ca și alte texte ale dv., povestirile **Cartea papucului** și **Cu bidiviii pândă** alunecă în vulgaritate. Nu evocarea unor acte sexuale este reprobabilă, ci "interpretarea" lor. Ele apar ca niște infracțiuni pe care le priviți râzând cinic și oferindu-vă complicitatea.

Am să public scurtul poem **Cântec nud** - reprezentare tot pitorească, dar stilizată, a iubirii.

● **C.E., Craiova.** Texte literare nesemnate sau semnate cu inițiale mai pot să public, dar opinii - în nici un caz. Cine își asumă aceste opinii?

● **REMUS VALERIU GIORGIONI, Lugoj.** Portretul poetului Ion Mustață - intitulat **Șoriceii și pisica -**, portret făcut cu dichis filologic, va apărea la un moment dat. Va apărea, de asemenea, în limita spațiului tipografic disponibil și **Poemul filologhistic sau poema crepusculară,** remarcabil prin valorificarea lirică a unei lungi serii de jocuri de cuvinte.

Povestea lui John Red, **Apartamentele spaimei,** este adolescentină în sensul negativ al cuvântului.

● **ADRIANA VIȘOIU, București.** Ați scris, într-adevăr, o încântătoare carte pentru copii. Nu vreți s-o prezint la rubrica **Un manuscris în așteptarea editorului?** Dacă vreți, vă rog să-mi trimiteți o fotografie a dv., și să precizați adresa la care v-ar putea căuta eventualii editori interesați. (Fotografia este necesară nu pentru a-i... convinge pe ei, ci pentru a face rubrica **Mașina de scris** cât mai interesantă din punct de vedere publicistic.)

● **ANDA ȘALAPA, București.** Dacă ar fi o compunere școlărească, romanul **Destine** ar merita nota 10. Personajele sunt portretizate corect (inclusiv prin limbajul pe care îl folosesc), dialogurile au naturalețe, descrierea modului de viață din diferite medii sociale se bazează pe o bună documentare etc. Lipsește însă un sens mai înalt al relatării, lipsește... literatura.

● **COSTEL STANCU, Reșița.** Stilul vă trădează: sunteți Ion Chichere nu Costel Stancu.

● **DOMINIC DIAMANT, București.** Dorința dv. de performanță formală (rimă perfectă, ritm perfect, acrostih etc.) are legătură mai curând cu rebusul decât cu poezia.

● **PAUL GHERMAN, Arad.** Nimeni nu vă interzice să vă jucați, dar vă lipsește grația:

"Starostele Neghiniță/ Ros de nas de o actriță/ S-a lăsat împins la vale/ Ca să sforăie agale/ Îmbrăcat cu un pantof/ Rătăcit prin buci de grof.! Clovnul megalitic Bilă/ Țuguiat ca o reptilă/ Șucărit de luni de post/ Mi l-a cam luat la rost" etc.

● **ALEXANDRU N.CAZACU, București, ANDRADA FĂTU, Brașov, SEPTIMIU DAN, Cluj, FLORIN SELIMAN, Cernavodă, COSTEL COSMA, Ziduri, Buzău.** Textele dv. nu sunt publicabile, dar dovedesc că aveți anumite aptitudini pentru scris. Merită să faceți noi încercări, nu înainte însă de a vă completa cultura literară.

● **GEORGETA ISTRATE, București, DIANA TINCU, Baia Mare, CEZARINA RĂDULESCU, Bârlad, VERONICA POPA, Lianeș, Alba, BOGDAN NĂSTĂSESCU, București, VIANA IORDAN, București, B.M., Botoșani, IONEL COSTACHE, Timișoara, PAVEL SILIȘTEANU, București.** Ceea ce scrieți dv. nu are nimic comun cu literatura. Ar fi mai înțelept să renunțați la ideea de a deveni scriitori.

Înainte de a-mi scrie, citiți următoarele precizări

- Textele dv., trebuie să fie dactilografiate sau, cel puțin, scrise lizibil. Dacă sunteți optimiști, trimiteți-mi și o fotografie și un curriculum vitae.
- Manuscrisele, manuscrisele și fotografiile nepublicate NU se restituie.
- Nu are rost să-mi puneți la dispoziție zeci sau sute de pagini, așa cum fac unii dintre dv. Sunt suficiente cinci-șase pagini (bine alese). În caz că am nevoie de mai multe, vi le solicit eu.
- Cele mai bune texte literare (poeme, schițe, fragmente de roman sau de piese de teatru, articole de critică literară, eseuri etc.) se publică în cadrul rubricii **Mașina de scris.** Toate textele literare publicate la această rubrică participă automat la concursul pentru premiul de 1.000.000 lei, care se acordă anual, la 1 noiembrie.
- Tot dintre corespondenții rubricii sunt selectați autorii cărora li se asigură dreptul de a publica - pe bază de contract - o carte. Numele lor este anunțat la fiecare 1 martie.
- Adresa pe care puteți să-mi scrieți este următoarea: Alex Ștefănescu, revista **Flacăra,** Piața Presei Libere nr.1, sector 1, 71341, București.

Pagini realizate de Alex Ștefănescu

Norocul și-l mai face omul și singur

Desigur, afirmația din titlu se referă la faptul că pentru tragerea la sorți care a stabilit grupele preliminare ale Campionatului Mondial de fotbal din 1998, România s-a aflat - în premieră - în prima grupă valorică europeană. Să ne explicăm. Potrivit clasamentului la zi întocmit de FIFA - Coca Cola, România ocupa locurile 12-13, la egalitate cu Mexicul. Eliminându-se echipele neeuropene (Brazilia - locul 1, Argentina - locul 7 și Mexicul) și Franța (locul 9), calificată direct, ca țară organizatoare, România s-a aflat între primele 9 echipe, care au format capii de serie. Astfel, din start, a fost exclusă posibilitatea de a ne confrunta cu Germania, Spania, Italia, Olanda, Suedia, Danemarca, Norvegia și Rusia. De altfel, cele 49 de țări din Europa au fost împărțite în 6 urne valorice, extragerea și plasarea lor în cele 9 grupe preliminare făcându-se în ordine inversă, crescătoare.

Un amănunt interesant: dacă s-ar fi adoptat proiectul FIFA, care prevedea formarea a 7 grupe alcătuite din 7 echipe, România nu ar mai fi intrat în prima grupă valorică! Putem spune că UEFA a ținut cu noi!

Trebuie să mai menționăm că, pentru prima oară, C.M. '98 va reuni 32 de echipe, care vor susține 64 de partide. De pe continentul nostru vor participa 14 calificate, la care se adaugă Franța. Cum se va ajunge la aceasta? Prima din fiecare grupă preliminară se califică direct, plus cea mai bună de pe locul doi. Celelalte 8 ocupante ale locului secund vor fi împerecheate prin tragere la sorți și vor juca o „dublă", cele 4 învingătoare obținând de asemenea calificarea pentru turneul final. Iată și cele 10 orașe care vor găzdui meciurile respective: Bordeaux, Lens, Lyon, Marseille, Montpellier, Nantes, Paris, Saint-Denis, Saint-Etienne, Toulouse.

În ceea ce privește valoarea viitoarelor adversare ale echipei noastre reprezentantive, liberianul George Weah a avut mână mai mult decât bună (nici o echipă din primele 20), doar Irlanda constituind o posibilă contracandidată la „șefia" grupei. În plus, echipa lui Jackie Charlton ne trezește amintiri neplăcute de la Coppa del Mondo '90, atunci când „verzii" ne-au stopat în faza optimilor, la loteria penaltyurilor. Pe de altă parte, în barajul de la Liverpool, Olanda - Irlanda 2-0, „portocaliii" obținând calificarea la turneul final al C.E. '96. Vor fi seisme în tabăra insularilor?

POMPILIU L. DUMITRESCU ■

Grupa a 8-a

România	Islanda
Irlanda	Macedonia
Lituania	Liechtenstein

Grupa 1	Grupa a 2-a	Grupa a 3-a	Grupa a 4-a
Danemarca	Italia	Norvegia	Suedia
Grecia	Anglia	Elveția	Scoția
Croația	Polonia	Finlanda	Austria
Slovenia	Georgia	Ungaria	Letonia
Bosnia	Moldova	Azerbaidjan	Belarus
			Estonia

Grupa a 5-a	Grupa a 6-a	Grupa a 7-a	Grupa a 9-a
Rusia	Spania	Olanda	Germania
Bulgaria	Cehia	Belgia	Portugalia
Israel	Slovacia	Turcia	Irlanda de Nord
Cipru	Iugoslavia	Țara Galilor	Ucraina
Luxemburg	Malta	San Marino	Albania
	Ins. Feroe		Armenia

Osul și inima

■ Jeaneee! Ce viață-i pe maidane...

Inimos, dar cu multe năbădăi aducând, mai totdeauna, a istericale de mahala, Vlădoiu a sărit, deja, de pe terenul de fotbal direct în faimoasa Guiness Book (nu-i mai oferim traducerea, căci se arată, oarecum, știutor în limba colegului său, atacantul Shakespeare, chiar dacă n-a avut, încă, ocazia să-l întâlnească în meci direct). Dar pentru care fapte? - ar întreba muscalul ofițer pe sergentul lui Alecsandri (Vasile, poet, fără legătură cu Alexandrescu Ion, ofițer și conducător de club la Steaua). Cică, drept plată pentru prestația de excepție depusă, cu mult avânt, la World Cup '94. În ce constă "excepția cea excepțională" știe toată lumea, atât la propriu, cât și la figurat. Băgat în joc, Jean-ul cel românesc nici n-a apucat să atingă obiectul muncii, că a și văzut roșu în fața ochilor (tot așa, la propriu și la figurat). Recordul său absolut se datorează, ce-i drept, nu doar crampoanelor vlădoi-ene, cât și unui pașnic cetățean elvețian, ce se ocupa și dumnealui tot cu fotbalul, având nefericita inspirație să-i iasă în cale vlădoiului cel inimos și furios: au ieșit scânteile de rigoare din osul urmașului lui Wilhelm Tell; a ieșit bucata de carton roșu din buzunarul arbitrului; a ieșit, la fel de grabnic precum intrase (în teren și în adversar), și Jenică al nostru. Ce contează? Jean boxează, ne învață folclorul de tip nou.

După ce a fost eliminat din teren fără a fi apucat să atingă mingea, omul nostru a fost dat afară și din America, aruncat în primul avion (bine că nu l-au scos și din ăla înaintea termenului de aterizare), poposind voios în Giulești - cartier plin de oameni inimoși ca și el. Și care, în plus, te învață la perfecție bunele maniere. Dacă ar fi adăstat îndeajuns prin Grant, poate că Vlădoiul-de-Aur ar fi prins oarece politeți, dar după ce a băut cucută din ceea ce ar fi trebuit să fie Cupa României (umplută, în loc de, cu gaz), inim-osul s-a întors la Steaua, echipă care "are oi mai multe, mândre și cornute". Aici, alt ghinion pe capul super-jucătorului unicat. Nu tu dans, nu tu bune maniere, ci numai limbi străine. La fel de zelos ca și atunci când dă cu piciorul în minge, Jean s-a pus pe învățat englezește (cu sau fără profesor), după ureche. Ce-a ieșit, s-a văzut. Dar asta numai după ce, în prealabil, s-a auzit.

Recapitulând faptele, ca într-un proces verbal de constatare a infracțiunii, îi vedem și-l re-vedem pe nouarul stelist intrând în portarul italian precum odinioară în adversarul elvețian. Cu singura deosebire că, pe ăsta, pe Rampulla nu l-a mai nimerit. Arbitrul, săracul, s-a simțit dator să-i arate, pentru tentativa lui (chiar eșuată de puțin) oarece gal ben. Atât i-a trebuit celui care pune osu la bătaie, ca nimeni altul. Acum a pus și gura. Tot la bătaie. Băiat finuț și (oarecum) educat, ba și găzdoi, pe deasupra, Jenică a evitat calamburul, ce-i stătea pe limbă până și ultimului suporter din tribună, apropos de numele portarului scăpat ca prin minune. Spre a-i arăta că nu-i ranchiunos și ca să evite măcar concluziile, a apelat la vastele-i cunoștințe de engleză. Recunoscător pentru cr proaspăt primit, a vrut să se dea dru față de arbitru și să-i declare (p cum Romeo, Julietei sale din... Bulgaria): "I LOVE YOU". Nu e vina lu ci doar a grăbirii în rostire și, eventual a aburului de la gură, că andrisantul a auzit cu totul altceva: "I FUCK YOU" Drept pentru care l-a dat iarăși afară trimițându-l (pentru securitatea personală și pentru salvgardarea bunelo moravuri) la nevastă, amantă, gagică... mă rog... orice obiect sexual în care Jean să-și amintească cum a scăpat ca prin urechile acului, bietul Rampulla de bocancul românesc. Și să se poată ține de cuvânt.

Cum bietul erou, ajuns un fel Pățitul, alunecă pe engleză mai rău decât pe gheață, și cum eliminarea cu pricina pare a-i fi afectat și buzunarul personal, îi oferim o altă zicală englezească, bună în toate ocaziile (ratate sau nu): „IF YOU SAY FUCK IS FUNNY / FUCK YOURSE AND SAVE YOUR MONEY !"

BEBUR ■

Din München, pentru revista FLACĂRA, Mihai Rusu, redactorul sportiv al postului de radio „Europa liberă":

Compaq Grand Slam Cup, un turneu artificial

Ultima competiție tenisistică a anului a adunat, fără discuție, tot ce are mai valoros sportul alb masculin, și dacă ne vom aduce aminte de structura organizatorică sau de premiile puse la bătaie, atunci nu am greșit când l-am numit ca fiind evenimentul superlativelor. Dar, în urma desfășurării partidelor și mai ales a derulării unor acțiuni, susțin azi că această întâlnire, ordonată și finanțată cu dolarii concernului american de computere **Compaq,** m-a decepționat tocmai acolo unde eu așteptam marea lovitură. Adică în sport.

Turneul nu va concura niciodată vreo competiție din ATP și mă refer la cele patru concursuri tradiționale, Mastersul sau Cupa Davis, din simplul motiv că lipsesc punctele și interesul jucătorilor de a se autodepăși, sau, la nivelul spectatorilor, identificarea cu unul sau altul dintre gladiatorii moderni. Prea mult lux, strigător la cer, prea multă lume din protipendadă, care nu are nimic de-a face cu tenisul, și prea puține contacte între presă și organizatori, elemente descoperite care mă determină să definesc evenimentul ca fiind un fel de jucărie produsă și oferită de oamenii Compaq-ului în ideea de a se profita, de a se arăta cât de mari și tari sunt ei.

Punctul culminant a fost atins în cadrul semifinalelor, când juca **Becker** contra lui **Martin,** și cum favoritul local întrunise toate sufragiile celor prezenți, i-a fost pregătită surpriza o dată cu plecarea în masă a unor spectatori, care au preferat atmosfera din VIP Lounge cu bere, vin, șampanie, icre negre etc., față de schimburile de minge admirabile dintre rivali. Prea a fost totul perfect, așa încât am încercat să descopăr un punct negativ. Nu a fost posibil și, mărturisesc, este doar o opinie, că tocmai de aici a plecat ideea mea gândindu-mă că nu mai avem de-a face cu oameni ci cu mașini care reușesc executarea unor manevre perfecte. Așa a apărut monotonia concursului, după care trebuie să mai adaug faptul că cei mari și tari nu s-au lăsat văzuți niciodată la centrul de presă, așa cum obișnuiesc managerii turneelor, care țin legătura permanent și zilnic cu reprezentanți mass-media.

Eu am avut șansa de a discuta cu șeful de presă, dar nu și cu ceilalți "Macheri", astfel că unii dintre ziariști au scris doar ce au văzut. Nu și ce au discutat sau aflat (ne)oficial. A lipsit exact factorul uman care îi leagă pe ziariști de jucători sau oficiali după cum la extremitatea cealaltă s-a scris și s-a transmis atât de mult de(spre) Becker, încât ceilalți au fost pur și simplu uitați. După finală spațiul acordat învingătorului Goran Ivanisevici a fost poate de 10 rânduri față de o coloană întreagă cu Boris despre care erau explicate anumite chestiuni oricum secundare în comparație cu surprinzătorul campion. Cred că nemții au o anumită predilecție spre exagerare de fondul perfecțiunii, nu este decât un pas până acolo, așa încât apare cadrul artificial într-un moment când tenisul trebuia să fie prezent peste tot, alătură de cei 16 participanți. Poate la anul să fie altfel!?

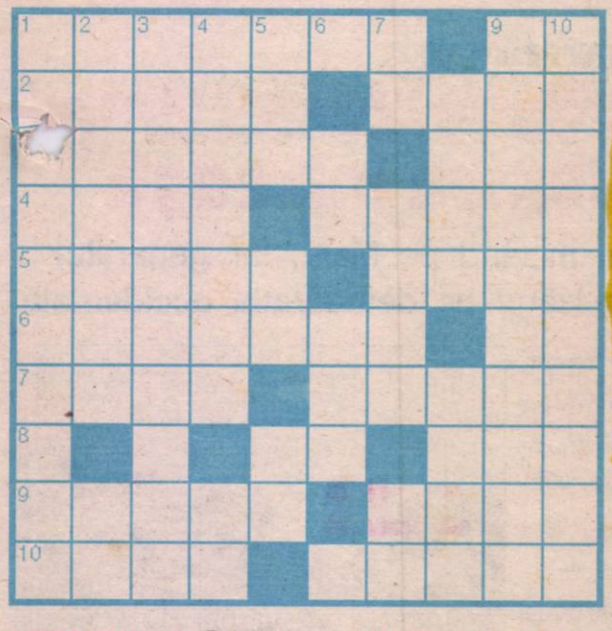

ȘTAMPE

ORIZONTAL: 1) Punct de alimentare cu apă - Termen de comparație. **2)** Preparat pentru pâine - L-a înghițit iadul. **3)** Sistem de comunicație - Schimbă epoca. **4)** O - Nu te lasă să respiri în voie. **5)** Unul care se impune - A nu lăsa nici o picătură. **6)** Cei care vorbesc despre dragoste - Acar! **7)** Luată fără ambalaj - Acesta din popor. **8)** Copt la mijloc! - Groapa cu apă. **9)** Sus inima... - Rombul de la carte. **10)** Trecere în viteză - Cu mulți ani înainte.

VERTICAL: 1) Aflat în ruină. **2)** Aduce în felul ei mângâiere - Cută! **3)** Tip de înregistrare (pl.). **4)** Un gen de pătrățele (sg.) - Cap de idiot! **5)** Trasă de ureche - Tei! - Un inel peste o potcoavă! **6)** Scoarță de jep! - Aflat pe post de conducător. **7)** Puse în cadă! - Soiuri aparte de arbori - Cea! **8)** Nu-i a bună (pl.) - Rămas după strunjire. **9)** Deformație... artistică. **10)** Strânge întruna.

Dan POPA

Spirit de observație

Aceste două desene au în comun 7 mici detalii. Care?

DEDUBLĂRI

Integramă de Mihai ZGUBEA

MECANIC AGRICOL / REDOBÂNDIRE		OȚELIRE / VECINĂ DE BLOC		CASĂ / REVISTĂ PENTRU COPII		RĂNIT / DISCRETE		BUCUROS / RĂSUCIRI	
DISPOZITIV OPTIC / SPECIALIZAȚI									
ADUCE PLOAIA / COLEGII				ZERO / OPRIRE					
					STATE / LUP DE MARE...				
OCHI DE LANȚ / PĂRINȚI (dim.)			ISTOVIT DE MUNCĂ / SPORT PE APĂ						
JUNE / PETALELE FLORILOR									
EȘUAT									

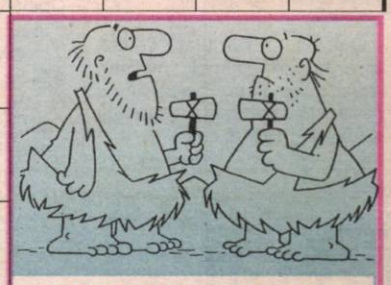

- Am început cu arme de lemn și acum am ajuns deja la cele de piatră. Ar fi cazul să ne oprim cât mai avem încă timp...

Pagină realizată de MIHAI ZGUBEA

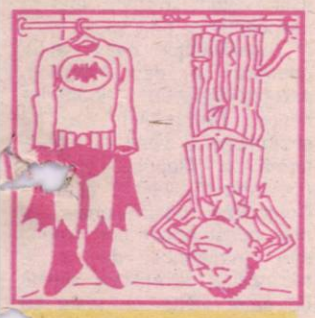

- Am tras o spaimă grozavă aseară. Închipuiește-ți că nu mai vedeam.
- Și n-ai chemat doctorul?
- Nu! Am aprins lumina.

- Un pescar stă pe malul râului și privește o tânără ce se dezbracă pentru a înota. Când fata este gata să sară în apă, el îi strigă:
- Înotul este interzis aici!
- De ce nu mi-ați spus înainte de a mă dezbrăca? - se plânge fata.
- Dezbrăcatul nu este interzis, răspunde el.

- Lenea corsicanilor e tot atât de proverbială ca și avariția scoțienilor.

Un funcționar de la primăria din Ajaccio vine acasă de la serviciu și se prăbușește în fotoliu, istovit:
- Ce zi! Șeful ne-a pus să lucrăm cât patru! - se plânge el.
- Vai, îl compătimește soția.
- Din fericire, la birou suntem opt, completează el.

	×		+	=9
+		+		×
	×	2	−	=9
+		:		×
	×		−	=1
=9		=1		=0

Calcule

Soția se adresează mustrător soțului:
- Pe vremuri, erai fericit dacă mă puteai vedea doar câteva minute pe zi.
- Draga mea, îi spune soțul, în privința asta te asigur că nimic nu s-a schimbat...

Un comic englez povestește:
- Am fost în Irlanda și, la hotel, funcționarul de la recepție m-a întrebat: „Doriți o cameră cu baie sau cu duș?"
- „Care e diferența?" - m-am interesat. Omul se uită lung la mine și zice: „La duș trebuie să stați în picioare."

Un longeviv e întrebat de un ziarist ce ar dori să schimbe în viața lui dacă ar lua totul de la început.
- Cred că nu m-aș mai pieptăna cu cărarea la mijloc, ci într-o parte...

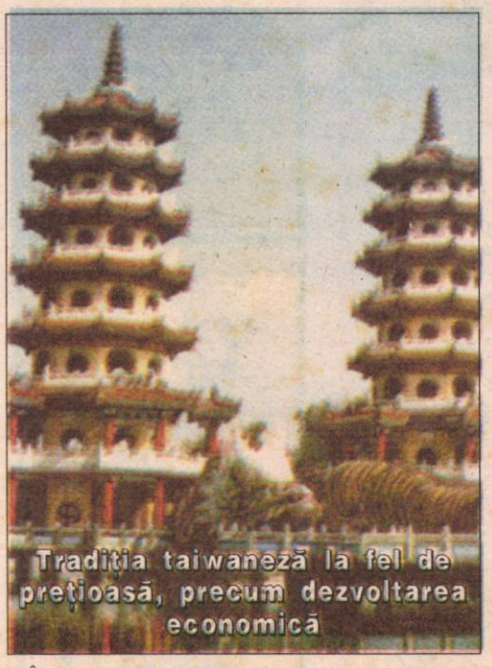

Tradiția taiwaneză la fel de prețioasă, precum dezvoltarea economică

TAIWAN, la ora recunoaşterii internaţionale

Un exemplu de democrație, demn de urmat de lumea întreagă

■ Mao Tze Dong a pierdut mizând pe Marx, iar generalul Tchang Kaï-chek a câştigat mizând pe democraţia occidentală

Republica China sau Taiwan a devenit o putere economică de prim rang, la nivel mondial, fiind un partener esențial pentru Europa și un model pentru țările lumii a treia. Această "țară" caută astăzi suportul necesar pentru recunoașterea internațională, angajând procesul de revenire la ONU. Taiwanul a sărbătorit la 10 octombrie cea de-a 82 aniversare. Insula se află în calea drumurilor comerciale din Marea Galbenă. Economia sa, unul din miracolele de după al doilea război mondial, se automodelează din mers, pentru a putea menține standardele înalte la care a ajuns.

Avionul de luptă construit 100% în Taiwan

În planul politicii externe, Taiwanul curtează susținerea internațională pe care nu a putut să o găsească, timp de 44 de ani, din cauza vecinului "continental" cu care încerca să se afle în cele mai bune relații posibile. Cu toate încercările insularilor, China comunistă face să se abată, spre insula lui Tchang Kaï-chek, când valuri de "căldură" când valuri de "frig" diplomatic.

La Taipei (capitala Taiwanului), tânăra generație de oameni politici, reprezentanți economici sau cadre universitare, încearcă să joace un rol cât mai important pentru a ajuta la dezvoltarea țării.

Această "insulă electronică", numind astfel Taiwan-ul, este o democrație parlamentară, cu un președinte de republică ales pentru 6 ani de Adunarea Națională, care are 966 de membri aleși prin sufragiu universal direct. Sistemul politic: multipartitismul, după 1989, iar la 1 martie 1991 autoritățile au abolit "dispozițiile temporare aplicabile pe durata perioadei de rebeliune comunistă".

Credința locală este că după recunoașterea internațională, va urma, prin fenomenul de "simpatie", liberalizarea Chinei continentale.

Problema cea mai importantă, acum, după obținerea statutului de țară miraculoasă din punct de vedere economic și al statutului politic de țară foarte democrată, este aceea a staturii politice internaționale care îi lipsește.

Venitul mediu anual este de 10.215 US dolari (145 USD, în 1951), permite taiwanezului de rând să poată găsi timp liber pentru vacanțe și week-end-uri în străinătate.

Pentru a menține performanța economică anuală la gradul de excepțional 8,7% progresie anuală, în ultimii 10 ani, pe care "problemele" internaționale au coborât-o la 6,3%, în 1993 - rămânând la o cotă fabuloasă, chiar și pentru Europa), conducătorii țării au decis să instaureze o nouă strategie: cucerirea economică.

La Hsinchu, lângă Taipei, există un imens parc industrial (aici este locul unde s-a inventat, pentru ziariști, micuța gentuta, care le permite să mențină o "legătură" cu baza, oriunde ar fi pe glob).

În acest loc se nasc duzine de calculatoare logice, care sunt la fel de performante ca și cele care sunt fabricate de celebrele antreprize californiene.

Dealtfel, guvernul taiwanez, condus de primul ministru Lien Chan, s-a angajat, după 1990, într-un uriaș plan de dezvoltare, pe 6 ani.

În speță, este vorba de 779 de proiecte, care mobilizează o investiție în valoare de 303 miliarde USD. Pentru a face față efectelor negative, pe plan internațional, Vincent Siew, președintele Consiliului pentru dezvoltare și planificare economică, a anunțat suprimarea unui număr de 141 de proiecte în valoare de 70 miliarde USD, dar ambiția este aceeași: Taipei să devină un mare centru financiar de renume internațional, dotarea Taiwan-ului cu o rețea de comunicații și telecomunicații moderne, asigurarea rezervelor energetice ale țării, organizarea protecției mediului și lupta contra poluării.

Aceste planuri au făcut ca firme interesate din lumea întreagă să „atace" în direcția Taipei, un exemplu fiind Franța, care, după vizita lui Valéry Giscard d'Estaing în 1992, a realizat un contract pentru 60 de avioane Mirage 2000-5, în valoare de 3,8 miliarde USD. De asemenea firmele franceze Matra și GEC-Alsthom au realizat transportul ultrarapid din Taipei, iar Airbus a vândut 12 aparate companiei China Airlines.

Taiwan va fi o țară cu drepturi depline în GATT și este membră în numeroase organizații internaționale, cum ar fi instituțiile de cooperare economică din zona Pacificului. Totodată, insula joacă un rol important în formarea tehnicienilor din lumea a treia și ajută enorm în misiunile umanitare. Dorința finală este una singură: locul pierdut de la ONU, în anul 1971, în favoarea Chinei comuniste.

Legăturile între cele două Chine sunt însă vechi și puternice. Toți locuitorii Taiwan-ului au legături afective și culturale cu „continentalii", chiar dacă familiile lor sunt venite de sute de ani în marea insulă și au prosperat aici ca nicăieri.

Firme taiwaneze au investit oficial (cifra reală fiind de 2 sau chiar 4 ori mai mare) 5 miliarde de USD în China Populară. Peste 21 de milioane de cetățeni taiwanezi au fost cuprinși de „febra continentală", aduși de călduțul sezon al liberalismului de la Pekin, făcând ca rezervele valutare ale insulei să depășească 82 de miliarde de USD.

La 5 mai 1991 președintele Lee Teng-hui a prezentat liniile directoare pentru reunificarea țării după principiul "o țară - două sisteme".

Actualmente, există două organisme, FEDR și ARDT, care girează afacerile și schimburile comune chino-taiwaneze, inclusiv de populație, în special continentală, care vine să muncească în insulă.

Brusc, la 31 august 1992, China comunistă a publicat o „Carte albă" în care explică neacceptarea principiului dual al coexistenței celor două popoare și deci, implicit, nerecunoașterea independenței Taiwan-ului. La 16 septembrie a venit și replica fermă a Republicii Chineze (Taiwan): "Taiwan-ul aparține Comunității Internaționale" și deci acest popor are dreptul său inalienabil de a fi recunoscut ca entitate statală de către ONU, cu toate că mari puteri economice mondiale merg pe mâna Chinei Populare.

Sediul la ONU o dorință continuă

A doua cucerire taiwaneză o reprezintă, în mod clar, câștigarea unui loc sigur în plan internațional. Valoarea economică dă Taiwan-ului dreptul la dimensiunea internațională, pe care i-o refuză China Populară.

Azi, 29 de state recunosc Taiwanul. Între acestea se află și Africa de Sud - și asta spune totul despre cine recunoaște și cooperează cu Formosa (fosta denumire a Taiwan-ului).

Poporul taiwanez cinstește memoria generalului Tchang Kaï - chek, creatorul noului stat democrat.

CRISTIAN BUTARU ■

Formidabila partidă de Go între Taipei și Pekin continuă, dar să nu uităm că nici Hong Kong-ul nu și-a spus ultimul cuvânt. Până în 1997 mai este.

Cu toate acestea, istoria a arătat că Germania s-a reunit, că evreii pot dialoga cu palestinienii, că Vietnamul poate fi o singură țară etc.

Pentru Taiwan, această Chină în miniatură, care a inventat "economia de luptă", devenită un model pentru lumea întreagă, toate bătăliile sunt duse cu totală încredere și cu o rigoare exemplară.

Ultima oră:

Vadim suflă la Trompă!

Biblioteca municipală
...

Documente inedite:

Decembrie '89 - Decembrie '95

■ **Cel care „cu voia dumneavoastră" se trecea ultimul pe listă, se trecuse de fapt primul**

(pag. 2-3)

Nr. 52/1995 - nr. 1/1996 ● 24 pagini - numai 500 lei !

Flacăra

Fondată în 1911 de C.BANU

Editată de
S.C. Publicațiile FLACĂRA S.A.

Președinte - director general
GEORGE ARION

Redactor șef
Răzvan Dumitrescu

Pe cine ne va aduce oare Moș Crăciun?

A apărut „Calendarul Vesel 1996". Flacăra a obținut în premieră o parte din conținutul său

(pag. 8-9)

Atenţiune!

Acest număr conţine suplimentul Flacăra - Caleidoscop:

★ Anul 1995 văzut de Aurel Ștefan Alexandrescu
★ Al șaselea val - Retrospectivă 1995
★ Fraze de ținut minte
★ Reporter special Flacăra
★ Anul sportiv - o semi-catastrofă

Cazul Dragodan și umbrele sale

(pag. 7)

Afacerea DURREF

■ În Brevetul de invenție este trecută o substanță cancerigenă!

(pag. 6)

vă urează
La mulți ani!
radio CONTACT
(pag. 10)

Pe muteşte...

Alex

Urăm un sincer *La Mulți Ani !*
tuturor cititorilor noștri.
Ne reîntâlnim pe data de 17 ianuarie 1996.

Urări pentru ROMÂNIA MARE

Redacţia publicaţiilor Flacăra mulţumeşte din inimă redacţiei revistei **România Mare** pentru sprijinul acordat şi în anul 1995. Sperăm ca publicaţiile noastre să beneficieze şi în anul 1996 de reclamă gratuită, aşa cum ne-am înţeles, aceasta dovedind interesul pe care îl acordă domnul senator Corneliu Vadim Tudor (să-i dea cel pe care-l ştim cu toţii imunitate lungă, ca să avem ce scrie!) presei independente, căreia trebuie să i se facă o cât mai mare publicitate. Încă o dată, mulţumiri şi să vă dea Domnul din belşug tot ceea ce ne doriţi nouă!

PUBLICATIILE Flacăra

Societate comercială înmatriculată la Oficiul Registrului Comerţului Bucureşti sub nr. J. 40/5888/1991 din 04.07.1991

Consiliul de Administraţie:
Preşedinte - director general:
GEORGE ARION
Membri: **Manuela Vasiliu Arion, Ion D. Goia, Alexandru Păsărin**
Director economic: **DUMITRU CIUREA**
Director juridic - personal: **CORNELIU OLTEANU**
Director difuzare: **MANUELA VASILIU ARION**
Secretariat: **Mihaela Caroline Muşat** 222.33.31; 222.33.44; (2002)
Adresa: Bucureşti, sectorul 1, Piaţa Presei Libere nr. 1, cod 71341.
Telefoane: 223.15.10; 223.15.20; 223.15.30; 223.15.40, 223.15.12, 223.15.37, 223.15.44, cu interioarele din paranteze
Fax: 222.82.89
Cont lei - 40.72.30.110.496 BCR, sector 1, Bucureşti
Cont valută - 47.21.6.16.0431.0 BCR, sector 1, Bucureşti.

Flacăra

Redactor şef: **RĂZVAN DUMITRESCU**
Secretar general de redacţie:
ADRIAN PETRESCU
- **POLITICĂ** - Răzvan Butaru, Tudor Călin Zarojanu
- **EXTERNE** - Ion D. Goia, Ştefan Nicolae
- **CULTURĂ** - Remus Andrei Ion
- **SOCIAL** - Alexandru Arion, Lucia Ştefanovici
- **SPORT** - Pompiliu L. Dumitrescu
- **REPORTERI SPECIALI** - Liliana Petruş, Toma Roman jr., Horia Ţurcanu
- **INVESTIGAŢII** - Matei Dumitru
- **FOTOREPORTERI** - Petre Cojocariu, Florin Ioniţă
- **CORESPONDENŢI ÎN ŢARĂ:** Paşcu Balaci, Ion Ceacîru
- **CORESPONDENŢI ÎN STRĂINĂTATE:** Alexandru Graur (Italia), Mihai Rusu (Germania), Emanuel Tânjală (SUA)
- **SECRETARIAT DE REDACŢIE** - Crina Gorgoi
- **CORECTURĂ** - Angela Ştefănescu

Inedit

Decembrie '89

Cel care „cu voia dumneavoastră" se trecea

Cititorilor noştri le oferim, în premieră în presă, lista primului Consiliu al Frontului Salvării Naţionale, listă întocmită în ziua de 22 decembrie 1989, în sediul fostului Comitet Central, înainte de apariţia grupului care urma să preia Puterea. Semnatarul acestei liste, cuprinzând 111 persoane, nu a fost nimeni altul decât generalul Ştefan Guşe, cel care pentru scurt timp a fost Ministru al Apărării.

Nr. 0 din Decembrie 1989 este în prezent nr. 1 în stat. Asta aritmetică...

(0) - ILIESCU ION. Gl.
1. - Gral. GUSE STEFAN
2. - Col. MILITARU NICOLAE
3. - Cpt. LUPOIU MIHAI
4. - Col. PIRCALABESCU EMIL
5. - Prof. MAZILU DUMITRU
6. - CELEA CRISTIAN BN 742222
7. - PETRE ROMAN
8. - ISAC CONSTANTIN
9. - CRETU IOAN.
10. - NICA LEON - DK 041728
11. - STANICA MARIN AH 696480
12. - RADULESCU IORDAN
13. - BESOIU ION
14. - ARDELEANU GHEORGHE
15. - BLIORT IOAN
16. - ALEXANDRU CONSTANTIN
17. - BANDOL VALERIAN
18. - RADULESCU TEODOR
19. - GAMAN MARIAN BZ 413318
20. - MANOLE GHEORGHE
21. - ROMAN CARMEN BJ 018830
22. - BUCUR EROLD
23. - BURCAN SILVIU
24. - ISTRATE RADA
25. - BACIU MARIAN BG 466907
26. - ALEXA VISARION
27. - TUDOR MARASCU
28. - NEACSA VASILE BB 01475
29. - POPOVICI NICOLAE
30. - CIONTU CRISTIANA BE 082791
31. - ANTONESCU ION BX 019916
32. - MIRCEA DIACONU
33. - DIANA LUPESCU
34. - FLOREA CONSTANTIN MIHAI
35. - CONSTANTINESCU ILIE
36. - IONESCU CAZIMIR BR 029408
37. - BOGDAN TEODORIU
38. - IONICA ALEXANDRU
39. - DAN PASCARU
40. - RADULESCU CONSTANTIN BG 572262
41. - VOLINTIRU MIHAI BA 305507
42. - CHIRVASUTA VASILE BT 7
43. - REGE TRAIAN
44. - MATEI IOAN A20G48667
45. - BOLBOCEANU HORIA
46. - FULGER MIHAI
47. - DUMITRU S. NICOLAE BC 11
48. - GRIGORE CONSTANTIN DH 13
49. - STOICA MIHAI
50. - IONESCU STELIAN BK 93/3
51. - GRIGORE CONSTANTIN
52. - STOICA MIHAI.
53. - IONESCU STELIAN
54. - BANASESCU SIMONA
55. - MINCULESCU ION
56. - POPA IONEL DH-877875
57. - SILAGHI RADU BE 610988
58. - BABONEA IOAN BX 610588
59. - RAICU ROMEO
60. - BIRJAC CERASELA 03 00 16 41
61. - MAZILU GHEORGHE BR 057094
62. - LAZARESCU FLOREA
63. - GANEA VALERIAN
64. - AVRAM IOAN
65. - FLEGHE ROMULUS
66. - ILIE VERDET
67. - CIOBANU DAN
68. - DINCA DUMITRU
69. - VLAD IULIAN - Gral
70. - CARAMITRU FLORIAN
71. - CONSTANTINESCU RAZVAN
72. - DIDE CRISTIAN NICOLAE
73. - IONESCU CRISTIAN BZ. 774253
74. - BABONEA IVAN
75. - GRIGORESCU DAVID BG 935341
76. - CARBUNARU CONSTANTIN
77. - NANCUINSCHI ALEXANDRU
78. - SIPERCO TANIA
79. - SOMACESCU IULIAN DB 8/8207
80. - IRIMIA TITI
81. - GHEORGHIU GHEORGHE
82. - GHEORGHE CAZAN
83. - BREUSCAN ALEXANDRU

Flacăra
nr. 1 - 1996

Caleidoscop

Anul 1995 văzut de Aurel Ștefan Alexandrescu

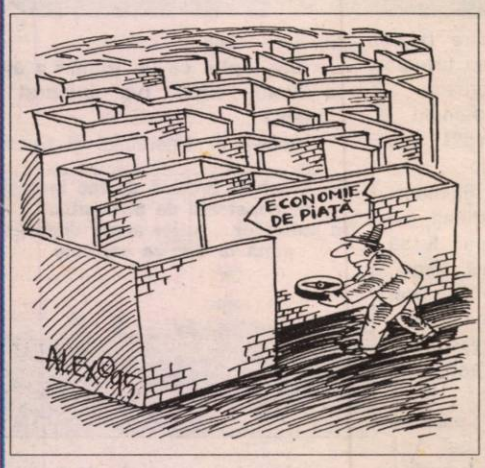

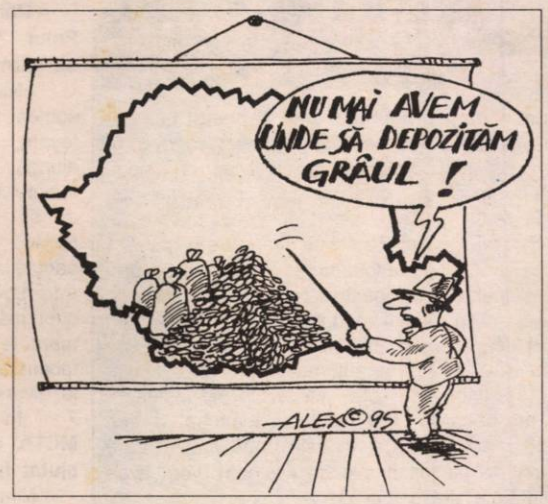

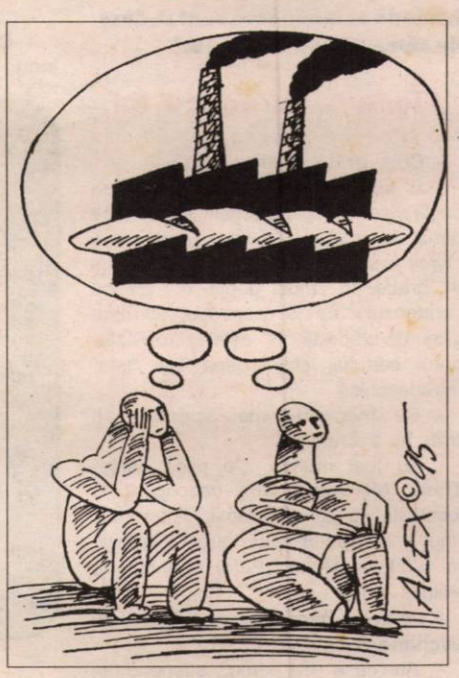

Teodor Negoiţă:

"Polul Nord se cucereşte mai uşor decât Curtea de Conturi"

Este pentru prima dată când simt nevoia să prefaţez un interviu cu câteva comentarii. Vorbim la nesfârşit despre imaginea României în lume, iar atunci când avem cu adevărat posibilitatea s-o îmbunătăţim ne dăm cu stângu-n dreptul. Până acum doar 10 ţări, în doar 18 expediţii, au ajuns la Polul Nord. Majoritatea acestora sunt din "zonă" şi au un impresionant sprijin logistic şi instituţional al cercetării polare. La noi, un om se zbate singur, în disperare de cauză înfiinţează un centru de cercetări - SRL (!), găseşte sprijin în Ministerul Cercetării şi Tehnologiei şi recunoaştere în MTS, dar... atât. La 8(opt) luni după ce a atins prima dată punctul terminus al planetei, Institutul Naţional de Geografie nu şi-a manifestat încă vreo curiozitate în legătură cu acest lucru, iar fondurile asigurate de MCTh pentru ceea ce poate fi o mare izbândă românească sunt reduse de către Curtea de Conturi.

Teodor Gh. Negoiţă s-a născut pe 27 septembrie 1946 la Sascut, lângă Adjud. Pasionat de etnologie, geografie, istorie şi speologie, a urmat cursurile facultăţii de... Chimie Industrială, la Iaşi. În 1984 a demarat un ambiţios program arctic, care a prins viaţă după '89: în vara lui '90 a fost în Insula Spitzbergen, peste un an în Arhipelagul Svalbard (unde a descoperit o peşteră pe care a botezat-o Emil Racoviţă), în '92 a ajuns pe insula Bylot, paradisul păsărilor polare, în '94 a "bătut" nord-vestul Groenlandei (inclusiv zone necălcate până atunci de vreun picior omenesc), unde a revenit - de data aceasta singur - în primăvara lui '95, iar peste câteva săptămâni, la invitaţia lui Vladimir Ciukov, şeful expediţiilor polare ruse, a participat la o expediţie care - **pe 21 aprilie, la 6 dimineaţa (ora Bucureştiului) - a atins Polul Nord**. Ambiţia lui Teodor Negoiţă este însă să ajungă acolo cu o expediţie exclusiv românească.

Fiecare cu copca lui

- Cum arată infernul alb?

- E suficient să vă spun atât: un covor de cort, garantat să reziste până la minus 50 de grade, s-a chircit ca un şorici la "numai" minus 37 grade. În timpul nopţii, din pricina condensului de la respiraţie, un strat gros de zăpadă se aşterne pe interiorul cortului, chiar dacă laşi "uşa" întredeschisă.

- Ce momente mai speciale aţi trăit în Arctica?

- Au fost multe... De pildă, lângă Thule Morussaq am descoperit o localitate cu 23 eschimoşi, dintre care unul era nepotul celui care l-a însoţit, în 1909, pe Robert Perry la cucerirea Polului Nord!

- Lumea-i mică... Cum trăiesc azi eschimoşii?

- Au case de lemn, suspendate, făcute de danezi. Igluurile sunt doar locuinţe provizorii, în timpul vânătorilor. Sunt izolaţi, dar nu rupţi de civilizaţie: în Thule Qaanaaq, localitate cu vreo 150 de suflete, se învaţă engleza şi daneza, iar şcoala are o modernă sală de sport. Am asistat acolo, la 79° 30' latitudine nordică, la o demonstraţie de... judo!

- Nu v-aţi întâlnit cu eschimoşii şi în afara localităţilor?

- Cum să nu, am întâlnit pe banchiză o eschimoasă care "dădea" la copcă. Am intrat în "vorbă" cu ea, i-am dat ţigări şi ciocolată, după care i-am făcut semn că aş vrea şi eu un peşte. Drept care mi-a arătat că n-am decât să-mi fac şi eu o copcă! Gheaţa avea un metru grosime, iar eu doar un cuţit... Până la urmă chiar am prins un guvid arctic, pe care l-am mâncat imediat.

La minus 20 grade, o eventuală cădere în apă devine fatală. "Râurile" apar şi dispar de la o zi la alta.

- Crud?!

- Crud şi aproape congelat. Era foarte bun.

O mie de kilometri, trăgând o sanie de 130 kilograme

- Ce înseamnă pregătirea unei expediţii la Pol?

- O mulţime de elemente! Un contract cu o companie aviatică din Canada, care ne va aduce înapoi; asigurarea staţiei de emisie-recepţie şi legătura cu postul de radio cu care vom fi în contact; contractul cu Centrul Spaţial Toulouse, care ne închiriază aparatul de stabilire automată a coordonatelor prin satelit; echipamentele noastre, procurate din diverse surse, şi - nu în ultimul rând - pregătirea fizică. Am profitat de zăpada din Bucureşti şi am ieşit să trag sania cu 130 de kg pe ea, aşa cum va fi acolo. Nu e prea uşor. Mai ales că acolo ne aşteaptă vânturi de până la 100 km/h şi temperaturi sub minus 30 grade. În plus, în cele două luni în care vom parcurge pe jos o mie de kilometri, vom avea doar două ore de lumină pe zi.

Am întrerupt antrenamentele ca să facem anticameră

Corturile trebuie înconjurate cu sisteme de alarmare, ca să ştii când se apropie ursul!

- N-aţi pomenit nimic de fonduri. Ştiu că vă aflaţi deja în criză de timp din cauza asta.

- Contractul dintre Ministerul Cercetării şi Tehnologiei şi Centrul Român pentru Cercetări Polare, înfiinţat de mine, s-a semnat pentru 600 milioane - o sumă în care fiecare leu e justificat, - dar 200 milioane au "căzut" pentru că una din temele de cercetare nu s-a semnat până la 15 august. Numai că metodologia respectivă a fost aprobată de Guvern abia acum, în decembrie! În plus, Curtea de Conturi ne-a mai "tăiat" 54 milioane, refuzând să ţină cont că proiectul a fost avizat de comisiile de specialitate ale ministerului. Aceste sume drastic reduse abia urmează să vină, în condiţiile în care au rămas multe lucruri de achiziţionat şi de plătit şi avem oricum nevoie de o rezervă pentru a plăti recuperarea noastră în cazul unui accident. Practic, suntem în situaţia de a reduce grupul de la 4 la 2 persoane şi riscăm să ratăm cu totul expediţia. Ultima zi în care putem prinde o "fereastră" de timp favorabil este 20 februarie.

- Doi oameni la Polul Nord?! Cred că glumiţi!

- Nu glumesc, suntem hotărâţi s-o facem, de-ar fi să ajungă unul singur. Înainte de a pleca, o să ne testăm foarte sever. Din păcate a trebuit să întrerupem două săptămâni antrenamentele ca să facem anticameră pe la diverse foruri.

- În afară de MCTh, cine v-a mai ajutat financiar?

- Nimeni, deşi am bătut la multe uşi. Doar dl Crişan Mitru, directorul general de la Combil-Slobozia, un om admirabil, mi-a zis: "De ce n-aţi venit la mine?!" şi ne-a pus la dispoziţie alimentele necesare. În rest - nimeni.

- Dar faptul că un român a ajuns la Polul Nord n-a bucurat pe nimeni?

- Ministerul Tineretului şi Sportului

Pe banchiza arctică se fac inclusiv demonstraţii de parașutism. Un indicator... rutier arată distanţele până la câteva capitale.

mi-a acordat un premiu de excelenţă, echivalând performanţa mea cu un titlu mondial, şi mi-a dat titlul de maestru emerit al sportului. Am fost premiat pe 16 decembrie, în cadrul unei festivităţi, primind cupa din mâinile Nadiei Comăneci! Emoţionat, era să scap trofeul pe jos... Pe scenă e mai greu ca la Pol!

- Dar Institutul Naţional de Geografie, Academia Română - nu v-au invitat măcar să le povestiţi cum a fost?

- Nu m-a căutat nimeni până azi. Probabil că nu-i interesează... Am fost invitat la un simpozion care s-a amânat - culmea ironiei! - din cauza zăpezii.

Astăzi se poate ajunge la Pol şi cu elicopterul, dar care mai e farmecul?

TUDOR CĂLIN ZAROJANU ■

Fraze de ținut minte

De-a lungul anului 1995, redactorii revistei noastre au stat de vorbă cu personalități din toate domeniile și de aproape toate coloraturile. Vă propunem acum o rememorare a celor mai importante declarații făcute de interlocutorii noștri în exclusivitate pentru „Flacăra".

Regele Mihai: ● Poate pentru că suntem latini, e ceva înnăscut în noi, că tot ce vine de la Răsărit nu e de bun augur. ● Cu oamenii împinşi la exasperare nu se ştie niciodată ce iese.

Adrian Năstase (preşedinte PDSR): ● A existat Ialta şi poate şi Malta ● Nu schimbarea formei de proprietate este determinantă.

Adrian Severin (PD): ● Transilvania nu e ringul de box între PUNR şi UDMR.

Paul Grigoriu (director general adjunct al Radioului): ● Mi se pare normal ca un om matur, care ştie unde şi pentru cine lucrează, să nu fie controlat la fiecare pas.

Tudor Mohora (preşedinte PS): ● Vom analiza cu toată seriozitatea oportunitatea dărâmării Guvernului.

Mircea Coşea (preşedinte CCSRE): ● FPS-ul e patronul absolut al României, un fel de stat în stat ● Nu ştiu dacă nu voi fi nevoit să emigrez, unele partide ne ameninţă cu un nou Canal.

Nicolae Ulieru (purtător de cuvânt SRI): ● Cel mai mare pericol e situaţia economică a României ● Sergiu Nicolaescu s-a plâns de mine la Ceauşescu ● Cazul Patapievici cred că este o invenţie.

Claudiu Iordache (preşedinte „A Treia Forţă"): ● Iliescu era incapabil să dea o lovitură de stat ● Petre Roman este un opoziţionist de operetă ● Văcăroiu este submediocritatea patentă, cumplită.

Victor Surdu (preşedinte PDAR): ● România a pierdut startul în cel de-al treilea Război Mondial ● PDSR-ul a intrat pe calea pierzaniei ● 1996 va produce un mare accident electoral.

Nicolae Manolescu (preşedinte PAC): ● Nu ne va bate PDSR, ne vom bate singuri!

Viorel Sălăgean (PUNR): ● PDSR va câştiga prin racolările stil PCR ● Funar nu poate fi schimbat, datorită susţinerii UDMR ● Agricultura e condusă în cel mai pur stil utecist ● O campanie prezidenţială va costa 10-12 miliarde lei.

Horia Rusu (lider PL '93): ● Haosul actual e provocat în beneficiul oligarhiei financiare ● Schimbarea va veni din mediul rural.

Varujan Vosganian (Alternativa 2000): ● Dl Iliescu e blestemat să meargă mai departe. Generaţia lui a trecut prin Istorie fără s-o atingă ● Suntem pregătiţi să declanşăm o revoluţie de catifea.

Eugen Sofan (AGIR): ● Capitalismul sălbatic a pătruns prin intermediul păturii comuniste de conducere.

Ion Coja (PDAR): ● PDSR a iniţiat strategia stupidă a racolării prin ciolan, ceea ce are sens doar dacă se pregătesc să fraudeze alegerile ● L-am urât degeaba pe Ceauşescu ● Cine renunţă la onoare pentru o casă e capabil şi de crimă.

Radu Boroianu (vicepreşedinte PNL): ● Soţia lui Radu Câmpeanu a vrut să mă salte-n grad...

George Ţestea (inventator şi om de afaceri american): ● Românii s-au obişnuit să muncească doar la ordin ● Diaspora românească acţionează tot pe baza principiului cu capra vecinului.

Sebastian Sârcă (redactor-şef adjunct la Canalul de Tineret): ● TVR practică „împrumuturile" de titluri şi subiecte.

Radu Vasile (purtător de cuvânt PNŢCD): ● La alegerile locale din '92 s-au impus băgăreţii ● În PNŢCD se anunţă lupte.

Constantin Avramescu (primvicepreşedinte PSDR): ● În '92 Opoziţia n-a oferit nimic concret ● PDSR nu e nici social-democrat, nici liberal, nici altceva.

Iosif Sava (redactor-şef al Redacţiei Cultură din TVR): ● Aşa cum alţii spală bani, eu spăl valori ● Oameni care au îngenuncheat „Scala" sunt duşi la mormânt pe baza vinderii unui aragaz.

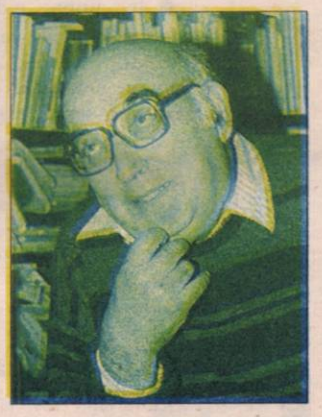

Laurenţiu Ulici (preşedinte US): ● Visul lui Ceauşescu s-a împlinit: Omul Nou a fost creat ● În Decembrie '89 a fost o contrarevoluţie ● Colegii noştri au devenit colegii lor ● Singura calitate bine împărţită e prostia ● Un acar cinic ne-a băgat pe altă linie ● Lucrurile se schimbă, cu sau fără voie de la împărăţie ● Elita generaţiei tinere nu se mai află în ţară.

TUDOR CĂLIN ZAROJANU ■

Al șas (Român

A inventaria evenimentele unui an, parcurgând presa, este o operaţiune pe alocuri amuzantă, în cea mai mare parte întristătoare. Amuzantă acolo unde găseşti titluri de-o şchioapă gen "Este iminentă o remaniere guvernamentală de proporţii, cu participarea CDR" (în aprilie), întristătoare când constaţi puzderia faptelor grave şi a celor anunţate cu surle şi tobe, care n-au avut nici cea mai palidă urmare. Să ne amintim, deci, împreună.

IANUARIE:

● **Valentin Gabrielescu** este sancţionat de PNŢCD pentru atitudinea din Comisia Decembrie.

● **Tragedie maritimă** la Constanţa: două nave străine scufundate de viscol.

● **Preţul tractoarelor** creşte cu 25%.

● **Marcel Ivan**, preşedintele Credit Bank, este arestat.

● Profesorul de filozofie **Ludwig Grunberg** se sinucide.

● Se înfiinţează **Partidul Socialist**.

● **"Senatorul melcilor"** provoacă scandal la premieră.

● Primarul Braşovului, **Adrian Moruzzi**, este demis de Guvern.

● În urma publicării unei discuţii în care a afirmat că se... pe adevăr, **Sergiu Nicolaescu** demisionează din Comisia Decembrie.

FEBRUARIE:

● Este arestat, în scandalul Credit Bank, **Jirair Giulbenghian**.

● Se sinucide **fiul generalului Neagoe** (fost şef al Direcţiei V a Securităţii).

● **Mihai Cârciog** se retrage din funcţia de preşedinte al societăţii de presă Expres.

● Este arestat **Ştefan Kiraly**, fost subsecretar de stat în **Ministerul Industriilor,** acuzat de spionaj.

● **Revista Expres** organizează un bal de adio.

● **UDMR**, **PSDR**, **PL '93** şi **PAC** părăsesc Convenţia Democratică.

● **Mediere româno-maghiară** la Atlanta.

● Poliţia desfăşoară acţiunile-razii **"Nicovala"** şi **"Ştafeta"**.

● Se înfiinţează **Clanul Naţional al Bărboşilor**.

MARTIE:

● Curtea de Apel **suspendă demiterea primarului Moruzzi.**

● Este destituit col. **George Traian Moise**, şeful corpului de control al ministrului de interne - în legătură cu traficul de maşini.

● Continuă **arestările în domeniul bancar**.

● **Doru Viorel Ursu** demisionează din PD fără explicaţii.

● **Jirair Giulbenghian** este pus în libertate.

● O mie de turişti români sunt **agresaţi de vameşi bulgari**.

● Se pun **pile grele pentru plecarea în Angola.**

● Ion Iliescu declară: **"M-am plictisit de Gheorghe Funar."**

● **Eşuează negocierile româno-maghiare** pentru Tratatul de bază.

● Se stinge din viaţă **Magda Ianculescu**, stea a scenei lirice.

● Este arestată **Yokiko Ekita**, membră a "Armatei Roşii Japoneze".

● Dumitru Iuga se află din nou în **greva foamei**.

● **Grevă la metrou**.

● **Catastrofă aviatică la Baloteşti**.

APRILIE:

● **Benzina** sare de la 450 la 600 lei, provocând o nouă explozie a preţurilor.

● **Mihai Tatulici** demisionează de la TELE 7 abc.

● Continuă **falsele alarme cu bombe**.

● **Catastrofă feroviară la Dragoş-Vodă**.

● Se declanşează **"cazul Colladeter"**.

● **Incendii** la Fabrica de nutreţuri combinate Poarta Albă şi la Termocentrala Turceni.

● Curtea Supremă de Justiţie îl repune în drepturi pe **Nicolae Vrăbiescu**, primarul sectorului 6.

● **Nava "Bistriţa" arde** în portul Tulcea.

● **George Pădure** provoacă demisii în bloc la "Tineretul Liber."

● La Consiliul Europei, **Recomandarea 1201 devine obligatorie.**

● Prima **operaţie de schimbare a sexului** în România.

● Epidemie de **diaree** la Medgidia şi Constanţa.

MAI:

● Presiuni americane pentru retrocedarea fostelor proprietăţi ale **comunităţii evreieşti**.

● Sunt înlocuiţi miniştrii Culturii şi Comerţului. Doar 11 din cei 22 miniştri validaţi de Parlament se mai află în funcţie.

● Scandal în lumea fotbalului: **Trifina** şi **Cănănău** devin un fel de acari Păun.

● **Ion Radu,** fost membru CPEx, se sinucide.

● la amploare contrabanda cu benzină în **Clisura Dunării.**

● Lt.-col. **Dragoş Traşcu**, locţiitor al şefului Direcţiei Generale a Paşapoartelor, se sinucide.

● Se stinge din viaţă **Ştefan Covaci**.

● Se înfiinţează **Alianţa Civic-Liberală**.

● Este arestat **Fane Spoitoru.**

● **Inundaţii** catastrofale în sudul ţării.

● **Ştefan Iordache** devine preşedinte de onoare al Ligii primarilor şi consilierilor PDAR.

● Accident mortal al lui **Vasile Maluţan,** pilotul lui Ceauşescu din 22 Decembrie.

● Lt. col. **Gheorghe Ungureanu**, din IJP Iaşi, se sinucide.

● **Incendiu** la schela de foraj Urlaţi.

● **Biletul RATB** devine 200 lei, ulterior 250.

● Eşecul grevei salariaţilor din **RENEL**.

● Conform preşedintelui Comisiei de Psihiatrie din România, **15% dintre români sunt bolnavi mintal**.

IUNIE:

● "Ziua" declanşează scandalul **Iliescu-KGB.**

● **PRM pătrunde în administraţie.**

● **Hârtia de ziar** se scumpeşte cu 23%.

● **Ioan Stoica** - "Caritas" e condamnat la 6 ani de închisoare.

● Se stinge din viaţă, la Paris, **Emil Cioran**.

● **"Mondragon"** dă faliment.

● **Doi chinezi sunt măcelăriţi** într-un imobil de pe Bd. Cantemir.

● Scandalul **"Terasa Anda"**.

● "România Mare" publică **"Scrisoarea celor 300",** în care se sugerează, între altele, eventuala execuţie a preşedintelui Iliescu.

● Strategia României de **integrare în UE** este semnată la Snagov de liderii partidelor parlamentare.

● **Gigacaloria** se scumpeşte de la 12 000 la 23.800 lei.

● **Catastrofă aviatică la Bacău**, în cadrul unui miting aniversar.

● **Constantin Constantin**, patronul de la "Sexy Club", este arestat, apoi eliberat.

● **Primarul Moruzzi** este bătut de membrii UNORD.

IULIE:

● **Adrian Dohotaru** suferă un grav accident de circulaţie.

● Gabriel Bobic câştigă peste **un miliard de lei** la Pronosport.

...selea val ...nia - 1995)

● Se stinge din viaţă ambasadorul **Mihai Botez**.
● Datoria externă a României atinge **4,186 miliarde dolari.**
● **Rezoluţie CE împotriva României**, la propunerea lui Otto von Habsburg.
● Curtea Constituţională **respinge Legea caselor** naţionalizate.
● **Scale Antoniu** introduce în ţară 50 milioane lei falşi.
● Vreme de câteva zile, **România e lipsită de telecomunicaţii internaţionale.**
● Numărul persoanelor cu **certificate de revoluţionari** ajunge la 30.000.
● **Un nou MIG 21 se prăbuşeşte** la Deveselu. Ambii piloţi decedează.

AUGUST:

● 12,7% din elevii bucureşteni sunt **repetenţi,** iar **abandonul şcolar** a crescut cu 67%.

● România se află pe **locul 98** (din 170 state) în clasamentul întocmit de ONU.
● Cupoanele nominative **se vând** prin pseudo-mandatare.
● **Viorel Hrebenciuc** pierde o mapă cu 43 documente.
● Se finalizează **rechizitoriul lui Vasile Gabor**, asasinul tinerilor Andrei Frumuşanu şi Aurica Crăiniceanu în septembrie 1991.
● Cazuri de **holeră** în Deltă, la Sibiu şi în Bucureşti.

SEPTEMBRIE:

● Se stinge din viaţă **Adrian Dohotaru**.
● **Catastrofă aviatică la Mogoşeşti**, de ziua Jandarmeriei. În accidentul de elicopter pier, între alţii, adjunctul ministrului de interne şi comandantul jandarmilor.
● CNA interzice retransmiterea **emisiunilor de ştiri BBC** la televiziune.
● 32 români sunt răniţi într-un **accident de autocar** în Franţa, printre care şi un secretar de stat în MAPPM.
● Prezent în Festivalul "Enescu", **Yehudi Menuhin** comentează ironic gestul preşedintelui Iliescu de a se **urca pe scenă.**
● **"Moţiunea grâului"** ia drumul celorlalte m...ni.
● **Aplicaţie NATO la Sibiu**.
● Volumul V din **Cartea Albă a Securităţii,** referitor la scriitori, provoacă vii reacţii.
● **Preşedintele Iliescu** este primit (ultimul din Europa de Est) la Casa Albă.
● Raportul **Comisiei Apartamentul** nu produce nici un efect.

● PD şi PSDR reînfiinţează **Uniunea Social-Democrată**.
● Prin **HG 639**, 43 vile, 9 hoteluri, fabrici, etc. trec în patrimoniul R.A. Administraţia Protocolului de Stat.

OCTOMBRIE:

● După numirea noului Consiliu de administraţie, **Paul Grigoriu** demisionează din funcţia de director-general adjunct al Radioului. Demisia nu îi va fi acceptată.
● Se înfiinţează **Asociaţia Naţională a Luptătorilor pentru Apa Caldă.**
● Presa germană acuză existenţa unor **bande de spărgători** antrenaţi în România.
● PDSR respinge proiectul guvernamental de **privatizare a băncilor.**

● **Corneliu Coposu** devine **Ofiţer al Legiunii de Onoare.**
● Generalul **Paul Cheler protestează** pentru că a fost trecut în rezervă.

● Se înfiinţează **Partidul Naţional al Automobiliştilor**.
● La Cluj se descoperă **o statuetă de bronz** înfăţişând un berbec.
● **Benzina sare** de la 600 la 750 lei.
● **Ion Caramitru** e decorat cu **Ordinul Imperiului Britanic.**
● **PDSR rupe alianţa cu PRM**.

● Mari mişcări studenţeşti împotriva taxelor de reexaminare şi repetenţie.

NOIEMBRIE:

● Se declanşează **scandalul elicopterelor PUMA.**
● Se stinge din viaţă **Corneliu Coposu.**
● **Mircea Hamza** demisionează din PRM.
● **Ţigările româneşti** se scumpesc cu 30%.
● **Impas în negocierea Tratatului cu Ucraina**.
● **CDR refuză alianţa cu PD**.
● Este înlocuit directorul general al vămilor, **Mihai Pânzariu**.
● Conform BERD, **România se află pe ultimul loc** în Europa în privinţa privatizării, inclusiv în urma Albaniei.
● Apar **Notariatele Publice.**

● Se votează şi se promulgă **Legea Caselor Naţionalizate**.
● **Dolarul sare de 3000 lei**.
● PNL - Câmpeanu lansează o **ofertă de alianţă** către PUNR, PAC şi PL '93.

● În Senat se dezbate degeaba **căderea leului.**
● **Viorel Sălăgean** declanşează un nou scandal în PUNR.
● Se înfiinţează **"Alternativa 2000".**

DECEMBRIE:

● CDR lansează **"Contractul cu România".**
● În Parlament se dezbate **Raportul SRI,** care prezintă o situaţie dramatică a economiei.
● **Radu Ciuceanu** înfiinţează **Partidul Liberal Creştin.**

● Ministrul Justiţiei cere **ridicarea imunităţii parlamentare** a lui C.V. Tudor.
● **Modificările Codului Penal** sunt respinse a doua oară de Camera Deputaţilor.
● **Ridicarea embargoului** asupra lugoslaviei oferă noi şanse economice României.
● Este respinsă **moţiunea cărţilor de alegător**.
● Se înfiinţează **Partidul Alianţei Sociale, al chiriaşilor**.
● **Sever Mureşan** e înfrânt de Ioan Sima în lupta pentru Banca "Dacia Felix".
● Se lansează **TVR-Internaţional** şi **noul ProTV**.
● Un **transport ilegal de combustibil nuclear** bulgăresc este blocat la Cernavodă.

● **Hârtia de ziar** se scumpeşte cu 25%.
● România pretinde **Insula Şerpilor**.
● Partea germană **amână semnarea tratatului** cu MI român.

● Se reînfiinţează **Partidul Muncitoresc Român.**
● **Catastrofă aviatică** românească la Verona - 49 morţi.
● Mihai Pânzariu e acuzat de un **prejudiciu de peste 19 miliarde.**
● **Subscrierea cupoanelor e amânată** până la 31 martie (de ce nu până a doua zi, ar fi fost mai sugestiv...)

● Simpatizanţii legionari susţin că **asasinul lui Nicolae Iorga** era agent NKVD.
● **Valentin Gabrielescu** face dezvăluiri despre Decembrie '89.

Un an banal

Flacăra nr. 1-2, 3-4

Tragedia de la Constanța

La nici 30 de ore de la teribila furtună din noaptea de 4 spre 5 ianuarie, valurile se potoliseră. Nici un semn pe marea calmă, acum, care să-ți arate că la câțiva metri în adâncuri se află mormântul a două nave și a peste 50 de marinari. Doar o parâmă încurcată în stabilopozii sparți plutea ca mărturie a dezastrului... Bucăți uriașe de stâncă, stabilopozi de 25 de tone, adevărate jucării pentru valurile înalte de 10 metri - iată tot ce a mai rămas, risipit, aruncat la întâmplare de o stihie inimaginabilă...

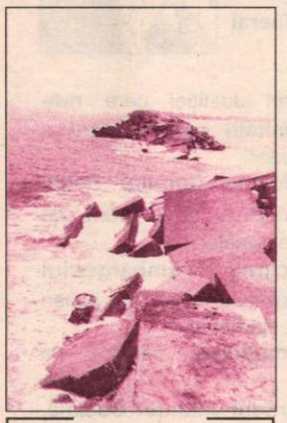

Aici a fost un dig.

A fost cea mai mare catastrofă navală petrecută vreodată în apele teritoriale românești. Cargourile **You Xiu** (sub pavilion Hong Kong, 22.000 tdw, 167,2 metri lungime și 27 de marinari la bord, toți chinezi) și **Paris** (sub pavilion maltez, 25.000 tdw, 174 metri lungime, 27 marinari filipinezi, greci și bulgari) s-au scufundat în zona Digului de Nord din Portul Constanța în condițiile unei furtuni de gradul 8 pe scara Beaufort și ale unui vânt de 31m/s. Nu au existat supraviețuitori...

Vă mai aducem aminte două mărturii cutremurătoare. Prima aparține lui N.E. Vârgolici, reporter la Radio Constanța, primul gazetar aflat la fața locului: "L-am cunoscut pe căpitanul specialist Marian Popescu, omul care a fost în permanentă legătură radio cu căpitanul de pe **Paris**. Mi-a spus că a vorbit cu el până a intrat sub valuri: plângea și cerea ajutor...". A doua mărturie ne-a fost făcută de căpitanul N. Udriște de pe nava salvator **Viteazul**: "După ce s-a ordonat încetarea operațiunilor de salvare, s-a auzit prin radio o voce în românește care striga: Bestiilor... bestiilor... asasinilor...".

Unul din cadavrele marinarilor de pe „Paris", pescuit din mare de către scafandri.

În rest, nimic. Pe 2 decembrie 1989, în același loc, nava românească **Sadu** s-a scufundat. În noaptea de 4-5 ianuarie 1995 marea și-a luat, din nou, tributul sinistru.

Oamenii din echipele de salvare trimise la fața locului pe nave ca niște coji de nucă construite în anii '50 au stat de partea cealaltă a digului, neputincioși, privind cum mor 54 de oameni nevinovați...

(Alexandru Arion)

Flacăra nr. 14

Tragedia Airbus

La mai puțin de trei minute de la decolarea sa în direcția Bruxelles, vineri 31 martie, în jurul orei 9.12, aeronava Airbus 310 LCC Muntenia se prăbușește explodând la contactul cu solul pe raza comunei Baloteşti. La ora când scriu aceste rânduri nu se descoperise cutia neagră. Presupunerea noastră privind modul în care s-a dezagregat avionul se bazează pe declarația unui pilot care, din motive lesne de înțeles, a dorit să rămână anonim: "Dacă avionul ar fi explodat în aer, așa cum presupun unii, resturile ar fi fost răspândite pe o suprafață de kilometri. După cum arată, aria dezastrului nu depășește câteva sute de metri. Deci sunt aproape convins că avionul a explodat la sol."

Craterul format în urma prăbușirii are 4 metri adâncime și circa 13-14 metri diametru.

La mai puțin de două ore de la dezastru vântul împrăștiase orice mirosuri, iar lapovița lipise de pământ cenușa morților. În plin câmp, foarte aproape de gara Baloteşti, scrumul avionului se pierde în brazde. Ici-colo, resturi din corpul aeronavei, înfipte parcă ostentativ în sol, au consistența unor bucăți de carton udat de ploaie. Nimic nu mișcă. Nici măcar câinii vagabonzi nu îndrăznesc să se apropie, amușinând în haite departe-departe de locul sinistrului.

Printre bucăți sinistre de carne și tablă.

A fost un avion.

Au pierit în accident 60 de persoane: 9 pasageri români, 32 belgieni, 3 americani, 2 spanioli, un francez, un olandez și un thailandez. Ceilalți 11 erau tot români, membri ai echipajului. Au fost conduși de Bătănoiu. Nu au avut nici o șansă. Moartea a fost instantanee. Credem că nici n-au avut timp să se teamă...

(Brîndușa Nicolae)

Flacăra nr. 27

Case de carton la doi pași de Palatul Cotroceni

În cartierul Militari din București, în apropierea pasajului auto Lujerul, la aproximativ un kilometru distanță de Palatul Cotroceni, există colonia Ciurel, unde în unsprezece "blocuri" din carton își duc traiul de zi cu zi, lipsite de cele mai elementare condiții igienice și de existență umană, 300 de familii.

Inițial au fost douăsprezece barăci, dar una dintre ele a ars în 1988, din cauza instalațiilor electrice defecte. Având un etaj și câte 40 de garsoniere fiecare, aceste "case" au fost construite în 1973 și erau destinate muncitorilor care au construit metroul.

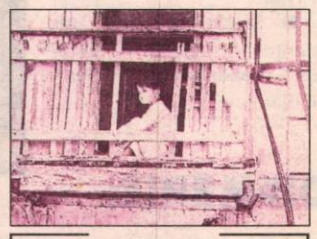

Moment de „recreere" în „balcon".

Oamenii se spală în depoul Ciurel, folosit pentru reparațiile vagoanelor de metrou, își pregătesc, afară, la foc, mâncarea pe care apoi o păstrează încuiată în lăzi cu lacăte, noaptea tremură de frica hoților și a violatorilor...

Și toate acestea se întâmplă în anul de grație 1995 într-una din capitalele Europei, la câțiva pași de Palatul Prezidențial...

(Dan Gheorghe)

Flacăra nr. 30

Copșa Mică - exercițiu de supraviețuire

O imagine a Europei luată dintr-un satelit înainte de 1989 - imagine din păcate imposibil de reprodus la tipar - prezintă în zona Transilvaniei o mare pată neagră. Era zona cea mai poluată de pe continent până acum câțiva ani, Copșa Mică - Mediaș... Alături de copii bolnavi de SIDA și de mineriade, Copșa Mică a fost unul dintre subiectele senzaționale ale presei internaționale despre România. Probabil vă mai amintiți imaginile de coșmar, prezentate și de televiziunea națională, ale unui oraș în care soarele nu mai strălucea, iar fețele oamenilor, casele, străzile, copacii erau acoperite de o pulbere fină de negru de fum. De doi ani, de când fabrica și-a stopat activitatea, natura începe să renască la Copșa Mică. Aparent poluarea a dispărut și viața ar putea să-și reia cursul normal... Dar, vizavi de fabrica de negru de fum, pustie, există sursa principală de noxe, uzina de metale grele, a cărei poluare, mult mai subtilă, e și mult mai periculoasă.

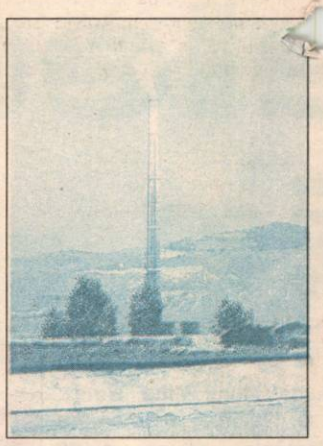

Coșul de dispersie care de la înălțimea de 130 de metri împrăștie noxele în toată regiunea Mediaș - Copșa Mică.

Din tot scandalul de presă făcut între '90-'92, atât în străinătate cât și la noi, la Copșa-Mică au ajuns puține lucruri, și mai puține au căpătat vreo rezolvare oarecare. Pentru a închide gura ziarelor, guvernul Roman a dat o hotărâre de diminuare a poluării ce nu se baza pe nimic. Singurul ei rezultat a fost aducerea în stare de faliment a fabricii de negru de fum, ce deținea jumătate din întreaga producție națională. Dar poluarea pare să fie ultima dintre problemele locuitorilor zonei căci, pentru ei, închiderea în 1993 a CARBOSIN-ului nu a însemnat decât pierderea locurilor de muncă. Desființarea uzinei de metale grele SOMETRA ar însemna adevăratul dezastru economic, mai presus de catastrofa ecologică ce se petrece încă zi de zi la Copșa Mică.

(Alexandru Arion)

Flacăra nr. 31

Printre legionari, la Padina

Una dintre primele acțiuni ale **Mișcării Legionare** a fost organizarea unei tabere, la Padina, sub deviza: "În cuib fă-ți toată școala!" Redactorii revistei noastre au fost la fața locului ca să vadă exact despre ce este vorba.

Tabăra era constituită din câteva corturi în mijlocul cărora tronau o cruce înconjurată de bare și un catarg pe care, alături de drapelul național, era atârnat un steag verde cu barele suprapuse, simbol al legiunii. Într-un cort se vedea un morman de tricouri albe ce aveau imprimată cu verde mutra lui **Corneliu Zelea Codreanu**. Din difuzoarele unui casetofon se auzeau niște voci bărbătești dogite

Alăturarea forțată a drapelului național și a steagului legionar.

Ați citit sau ați recitit, acum, rezumatele câtorva dintre multele povești adevărate pe care revista noastră le-a publicat anul acesta. Fie că sunt triste, sau senzaționale, sau incredibile, sau revoltătoare, sau chiar tragice poate, uneori hazlii, ele au marele avantaj de a fi adevărate. O frântură de realitate din vremurile

Un an banal

care cântau "Gaaarda, Căpitanul" etc.

Intrăm în vorbă cu un "camarad" care ne zice că se numește **Mihai Anton** și că este profesor. Ne-a explicat că în tabără sunt 14 tineri proveniți din cele 3 cuiburi legionare cu firmă ("Horia Sima" din București, "Moța-Marin" din Sibiu și "Căpitanul" din Chișinău).

Am aflat de asemenea că în fiecare seară se țin ședințe de cuib, unde se împart sancțiuni celor care ascultă alte cântece decât cele legionare sau nu respectă programul destul de strict al stabilimentului. La întrebarea noastră dacă sunt antidemocrați, zice "Doamne ferește!". Apoi, luat de val, ne spune cum se va dezvolta legiunea: "*Noi nu ne gândim la politică, la putere. Noi suntem un cuib,* **Horia Sima**. *Mai întâi trebuie să ne construim ca oameni și, eventual, se vor construi alte cuiburi până o să ajungă țara toată plină de cuiburi și atunci cred că va fi o țară efectiv legionară și va participa efectiv la alegeri sub forma unui partid* **Totul Pentru Țară**, *sau știu eu ce denumire, și atunci vor fi toți legionari și va fi România stat legionar, cum a fost România în 1940, 6 septembrie*".

Repetarea obsesivă a cântecelor legionare, credința nelimitată în înțelepciunea **Căpitanului** ne-a făcut să ne gândim la un procedeu pe care îl aflasem realizând o anchetă despre secta Moon. Adepții pastorului sud-coreean erau fanatizați prin repetarea obsesivă a unor cântece și rugăciuni ce-l proslăveau pe conducătorul lor. Toate aceste fapte, cât și altele ne fac să ne gândim că o parte din tinerii de la Padina pot fi ușor pervertiți. Dacă este așa, ceea ce ni s-a părut o operetă poate deveni tragedie, căci, în cazul acesta, vor acționa la ordin fără a se gândi la consecințele faptelor lor.

(Toma Roma jr.)
(Luci Ștefanovici)

Sediul din strada Episcop Radu nr. 31. Tov. Budrigă și-a arătat disponibilitatea de a pune și o seceră în mâna statuii.

Flacăra nr. 36
Delirium tremens comunist

Am ajuns pentru prima oară la sediul Partidului Socialist Român, pe strada Episcop Radu nr. 31, chiar pe 23 August. În ciuda fostei zile naționale comuniste, tovarășii lipseau cu desăvârșire. Ușa roșie a sediului era încuiată cu lanț și lacăt. (...) Îi găsim peste câteva zile. În fața sediului este parcat un Mercedes cu numărul CD 112117, despre care am aflat ulterior că aparține Ambasadei Coreei de Nord. (...) Găsim la sfat de taină un asiatic și doi autohtoni. Ne prezentăm și unul din autohtoni ne conduce într-un birou drapat cu hărți care reprezintă "Insurecția națională antifascistă și anti-imperialistă de la 23 August 1944" și un tablou mare cu Vladimir Ilici Lenin.

Am stat de vorbă cu tovarășul **Budriga**, lector universitar, doctor în istorie contemporană, căpitan de infanterie în rezervă, membru în Biroul Politic și secretar cu probleme ideologico-politice al PSR, redactor la Scânteia Socialismului și director al Editurii Scânteia Socialismului. De la dânsul am aflat că PSR s-a înființat în 1992, are cam 10.000 de membri în teritoriu și relații cu Partidul Comunist din Israel, iar prin intermediul ambasadelor, cu Coreea de Nord și Cuba. Nu a vrut să ne spună numele celor din conducere, pe care le-am aflat din alte surse: **Florian Petrescu** - președinte, **Nicolae Meianu** - vicepreședinte. **Tov. Budriga** consideră că "Vadim Tudor duce o politică corectă" și se îndoiește că pe vremea lui Stalin ar fi pățit ceva un muncitor, țăran sau intelectual care și-a văzut de treaba lui și nu a sabotat regimul.

Când ajungem în acest moment al dialogului, din celălalt birou tocmai iese tovarășul coreean, cu care se salută călduros **Vasile Búdriga...**

(Toma Roman jr.)
(Luci Ștefanovici)

Flacăra nr. 33
Femei goale pentru popor

Peep-show-ul este un gen de strip-tease pe care îl urmărești din spatele unui geam; ai într-un fel senzația că urmărești o scenă erotică pe gaura cheii. Pentru prima oară la București în luna august a acestui an s-a deschis un club care prezintă un astfel de spectacol.

Trecem pragul **Clubului 40** aflat pe strada Compozitorilor. Ne recomandăm și vine să ne dea explicații un tânăr care reprezintă partea română la afacere. Ne spune

O cabină, un minut, o mie de lei.

Lori, în exclusivitate pentru Flacăra.

că totul a fost preluat de la Budapesta, capitala sex-business-ului est-european, că își va amortiza investiția în 2-3 ani, că are angajate 10 fete găsite printr-o agenție de impresariat artistic. În cele 5 zile de când s-a deschis localul i-au venit clienți de tot felul și lumea este mulțumită pentru că, doar cu o mie de lei pe minut, pot fi văzute dansatoare goale în cele mai sexy poziții cu putință.

(Toma Roman jr.)

Flacăra nr. 44
Ciocu, un artist al gunoaielor

Într-o margine de București, pe malul Dâmboviței

Așa arată locuințele de campanie din spatele viitorului palat.

și aproape de cartierul Vitan, s-a înălțat o casă cu turnulețe și creneluri, de tipul "noua țigănie". Pare o casă de țigani bogați. Surpriza este că țiganii cu pricina nu locuiesc în casă, ci în spatele ei, în niște cotețe de carton, printre mormane de carton, făcând focul cu carton. Chiar și caii (sunt vreo trei-patru) se hrănesc cu carton. Stăpânul acestui loc dubios este Daniel, zis CIOCU.

El e șeful, patriarhul, unei șatre întregi de țigani, căutători în gunoaie care sunt, într-un fel, angajații lui. Ciocu, din banii strânși pe cartoanele, sticlele și alte câte mai câte obiecte ciudate găsite în gropile de gunoi, și-a construit o casă, nu doar dintr-o simplă, ordinară, intenție de a avea un acoperiș trainic deasupra capului, ci pentru că el,... Ciocu, e un fel de artist în mijlocul oamenilor săi, e puțin filozof, el se compară cumva cu un conducător luminat care are mândria de a lăsa un edificiu, el își imaginează o zi, peste... treizeci de ani, să zicem, când nepoții lui vor spune prietenilor lor, uite, casa asta cu turnulețe și creneluri a făcut-o bunicul meu, Daniel zis Ciocu, din gunoaie a făcut-o, și Ciocu zâmbește fin în colțul gurii când spune asta...

Înăuntru nu locuiește nimeni. Se vor muta, poate, mai încolo. Toată șatra, inclusiv Ciocu, dorm în niște cotețe de carton din spatele casei încă neterminată. În fața ochilor ți se dezvăluie o imagine de coșmar, de lumea a treisprezecea, de... țigănie absolută.

(Horia Țurcanu)

Flacăra nr. 48
Rugăciune în fața unei cruci de foc

Îl cheamă **Mihai Georgescu**. El este cunoscut în anumite medii pentru performanțele sale, el poartă un soi de aură de... luptător împotriva entităților malefice de orice fel și... mă rog, toate acestea sunt, poate, o impresie.

E exorcist, iar aceasta este o meserie dură, dacă poate fi numită meserie... Nu ia bani niciodată pentru ceea ce face, e ca un fel de... călugăr, poftim, un călugăr în civil, e un luptător pe cont propriu împotriva acestor... entități. Preoții nu fac asta, el nu

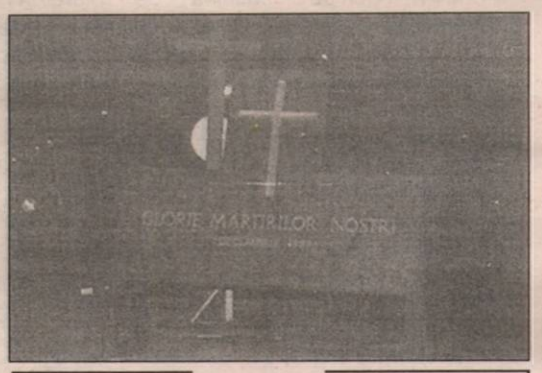

O cruce satanică în Piața Romană.

se limitează la rugăciune, el îmbină cumva percepția extrasenzorială cu credința.

Exorcistul vorbește altfel acum, peste cameră plutește un fel de abur... Iată, spune el, numărul și însemnele diavolului sunt aproape peste tot, în ziare și pe firmele unor instituții, în reclame și pe tricouri... Îmi arată sigla Băncii de Comerț Exterior și pentru întâia dată mă prind stupefiat că sigla e un 666 stilizat rudimentar. Lucrul cel mai important pe care l-am aflat în toiul acestei discuții a fost următorul: că în București, și nu oriunde, ci în plină inimă a sa, se află plantate anumite dispozitive malefice.

Am mers împreună cu domnul Mihai Georgescu în Piața Romană. Monumentul ridicat în cinstea celor căzuți în decembrie '89, un fel de T întors, se dovedește a fi, de fapt, o cruce satanică. În spatele acesteia se află o troiță creștină, din lemn, pe care cineva a scris "to live is to die". Mi-a explicat, mergând prin oraș, că monumentul, înalt de vreo 30 de cm și lung de 4 m, de la Universitate, e o altă cruce ciuntită, satanică, iar piramida din fața Senatului o antipiramidă nefastă...

(Horia Țurcanu)

Pagini realizate de Alexandru Arion ■

pe care le trăim, o frântură din lumi cu care nu avem aproape nimic în comun. Privind înapoi și lăsând la o parte obiceiurile gazetărești, descoperi printre toate aceste reportaje senzaționale, tragice sau hazlii că anul 1995 a fost, dragi cititori, un an obișnuit, ca oricare altul, ca toți ceilalți, un an banal.

Retrospectiva sportului românesc

O semicatastrofă

22.01. Echipa feminină a României - locul II la Cupa Europei la tenis de masă disputată în Germania.

15.02. La Izmir, în meci amical, Turcia - România 1-1 (0-0). Pentru echipa noastră a marcat Sabău.

4.03. Mihaela Melinte - nou record mondial la aruncarea ciocanului, la Complexul Sportiv Național din București, 66,86 m.

În clasamentul final pe medalii, la Campionatul Mondial de Atletism în sală România ocupă locul 15, cu o medalie de aur (Gabriela Szabo la 3000 m).

Francisc Vaștag - din nou campion mondial, cel mai bun boxer român din toate timpurile

26.03. La C.M. de cros echipa României a câștigat medalie de bronz.

29.03. În preliminariile pentru Euro '96, România - Polonia 2-1 (1-1). Au marcat Răducioiu și Wandzik (autogol).

În Cupa Davis, Maroc - România 4-1.

9.04. Echipa feminină de maraton a României a câștigat Cupa Mondială disputată în Grecia, pe traseul Atena - Marathon. Sportivele noastre au câștigat și toate medaliile puse în joc.

26.04. Azerbaidjan - România 1-4 (1-2) în preliminariile C.E. de fotbal. Pentru noi au marcat Răducioiu - 3 și I. Dumitrescu.

13-14.05. Leonard Doroftei și Francisc Vaștag câștigă centurile de campioni mondiali.

16.05. România este învinsă de Egipt, 31-26, la C.M. de handbal și ratează calificarea pentru o Olimpiadă.

România părăsește Cupa Mondială la rugby după trei înfrângeri din trei meciuri posibile.

Puiu Iordănescu, norocosul antrenor al echipei naționale de fotbal calificată în cele din urmă la Euro '96

4.06. La Roland Garros, Adrian Voinea îi înfrânge, surprinzător, pe Boris Becker și Andrei Cesnokov. Va fi eliminat abia în sferturi de Michael Chang.

7.06. România - Israel 2-1 (1-0) în preliminariile C.E. de fotbal. Golurile noastre au fost marcate de Lăcătuș și D. Munteanu.

17.06. Se încheie Campionatul Național de Fotbal cu victoria echipei Steaua București.

Jean Vlădoiu a câștigat premiul revistei noastre: „Și el e al nostru" pentru cel mai abulic fotbalist român al anului.

21.06. Petrolul Ploiești câștigă Cupa României învingând Rapidul cu 6-4, după executarea loviturilor de la 11 m.

4.08. Steaua București - Petrolul Ploiești 2-0 (1-0) în Supercupa României la fotbal.

8.08. Debut penibil în turul preliminar al Cupei UEFA pentru echipele românești: Dinamo București - Levski Sofia 0-1 (0-1), Universitatea Craiova - Dinamo Minsk 0-0.

9.08. Casino Salzburg - Steaua 0-0 în prima manșă a turului preliminar al Ligii Campionilor.

10.08. Wrexham - Petrolul 0-0 în prima manșă a turului preliminar al Cupei Cupelor.

13.08. Se încheie Campionatele Mondiale de Atletism desfășurate la Göteborg. România a rămas numai cu două medalii de argint (Anuța Cătună la maraton și Felicia Țilea la aruncarea suliței).

Bilanțul delegației române participante la Campionatele Mondiale de caiac-canoe de la Duisburg îl reprezintă o medalie de aur, trei de argint și două de bronz.

22.08. Dinamo București și Universitatea Craiova - eliminate din Cupa UEFA.

23.08. Steaua învinge cu 1-0 pe Casino Salzburg și se califică în Liga Campionilor.

24.08. Petrolul - Wrexham 1-0 și echipa ploieșteană se califică în primul tur al Cupei Cupelor.

Eșec al lotului național de canotaj la Campionatele Mondiale de la Tampere: o singură medalie și aceea de argint.

6.09. Polonia - România 0-0 în preliminariile C.E.

13.09. Steaua - Glasgow Rangers 1-0 în primul meci din Champions League.

14.09. Rapid Viena - Petrolul 3-1 (1-0) în prima manșă a primului tur din Cupa Cupelor.

27.09. Juventus - Steaua 3-0 (2-0) în Liga Campionilor.

Sorin Babii - campion european la tir, proba de pistol liber.

28.09. Petrolul Ploiești - eliminată din Cupa Cupelor de Rapid Viena.

Țiți Dumitriu - cel mai mulțumit antrenor al anului

10.10. Se încheie Campionatele Mondiale de Gimnastică de la Sabae. Delegația română obține trei medalii de aur și două de bronz la feminin, o medalie de argint și una de bronz la masculin.

13.10. România - Franța 1-3 în preliminariile C.E.

19.10. Borussia Dortmund - Steaua 1-0 (0-0) în Liga Campionilor.

1.11. Steaua - Borussia Dortmund 0-0 în Liga Campionilor.

15.11. Slovacia - România 0-2 prin golurile lui Hagi și Dorinel Munteanu. Cu această victorie echipa noastră se califică la C.E. de fotbal din Anglia '96.

22.11. Glasgow Rangers - Steaua 1-1 în Liga Campionilor.

25.11. România învinsă de trei ori consecutiv în grupa Supercupei Mondiale de Handbal.

6.12. În ultimul meci din Liga Campionilor, Steaua - Juventus 0-0 și echipa noastră părăsește această competiție.

La Campionatele Mondiale de Handbal feminin din Austria și Ungaria, după o serie de victorii strălucite, echipa noastră reprezentativă are un final dezastruos, obținând abia locul 7.

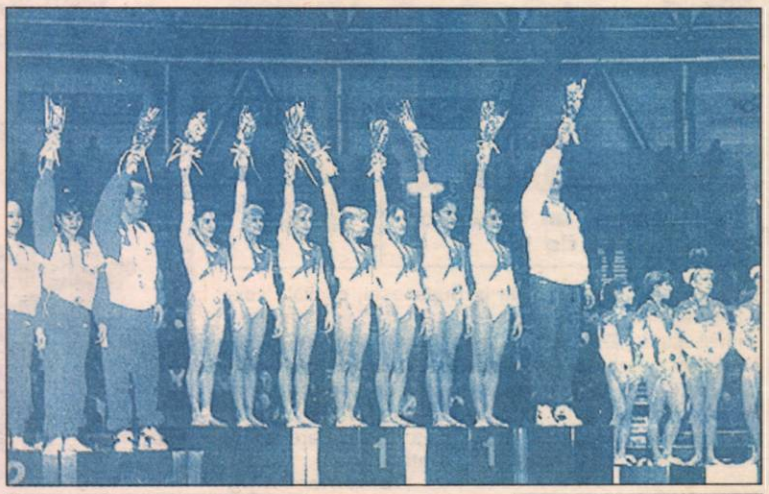

Echipa feminină de gimnastică a repurtat, probabil, cel mai important succes al sportului românesc în 1995

Pagină realizată de ALEXANDRU ARION ■

Viața sub un președinte de regat

George Arion

Câțiva ani din istoria noastră

Răsfoiesc, de mai multe zile, o carte pe care nu o pot citi dintr-o suflare, așa cum ar merita de fapt. E vorba de volumul *Cinci ani din istoria României.*

O trecere în revistă a evenimentelor petrecute din Decembrie 1989 până în Decembrie 1994. Volumul e datorat Domniței Ștefănescu, binecunoscută și ca o eminentă prezență în domeniul editorial. Tomul de peste 500 de pagini, alcătuit cu o migală pe care mulți au uitat-o și cu un respect deosebit pentru adevărul istoric, ne prezintă câțiva ani din istoria noastră la care am participat ca martori, ca judecători, ca procurori, ca victime, ca acuzați. În această carte unică, fabuloasă aș putea spune, alcătuită din documentele vremii, ni se reconstituie destinul. O traiectorie a vieții pe care noi înșine ne-am hotărât-o, unii fiind într-o tabără sau alta, unii fiind bătrâni și alții tineri, unii având o profesie sau alta. Lectura este absolut copleșitoare. Ni se readuc în memorie multe din întâmplările care ne-au marcat pentru toată viața. Redau, de pe coperta a patra, câteva din secvențele înregistrate de autoare cu o pedanterie de savant interesat de starea unui organism bolnav:

"...se fac tot mai puternic auzite huiduieli și fluierături, adică ceea ce conducerea superioară a partidului nu auzise niciodată. Imaginea lui Ceaușescu din acel moment, cu figura schimonosită de mirare și frică, cu buzele încercând fără succes să articuleze câteva cuvinte și cu mâna dreaptă ridicată ca o baghetă magică ce și-a pierdut puterile, a fost transmisă în foarte scurt timp de televiziunile din toată lumea..."

"...pe pancarte se poate citi: «Platforma F.S.N. – platforma Revoluției», «Fără extremiști!», «Pentru toți cu duh și minte – Iliescu președinte», «Competență și valoare, criterii de guvernare», «Frontul Salvării – viitorul țării». Din când în când muzica se întrerupe pentru a lăsa locul unui apel pentru manifestanți: «Domnilor, vă rog faceți trei pași înapoi. Nu ne omoară P.N.Ț.-iștii, ne omorâm între noi. Domnul Iliescu nu va veni până nu se creează un culoar. La comanda mea faceți un pas înapoi. Acum: unu, doi, trei!»..."

"...înarmați cu bâte, rângi și lanțuri, cu fotografiile liderilor opoziției, minerii pornesc în căutarea acestora. Au fost stâlcite în bătaie și persoanele care doar semănau cu personalități aflate pe listele negre..."

Decembrie '95

ultimul pe listă se trecuse de fapt primul

Inedit

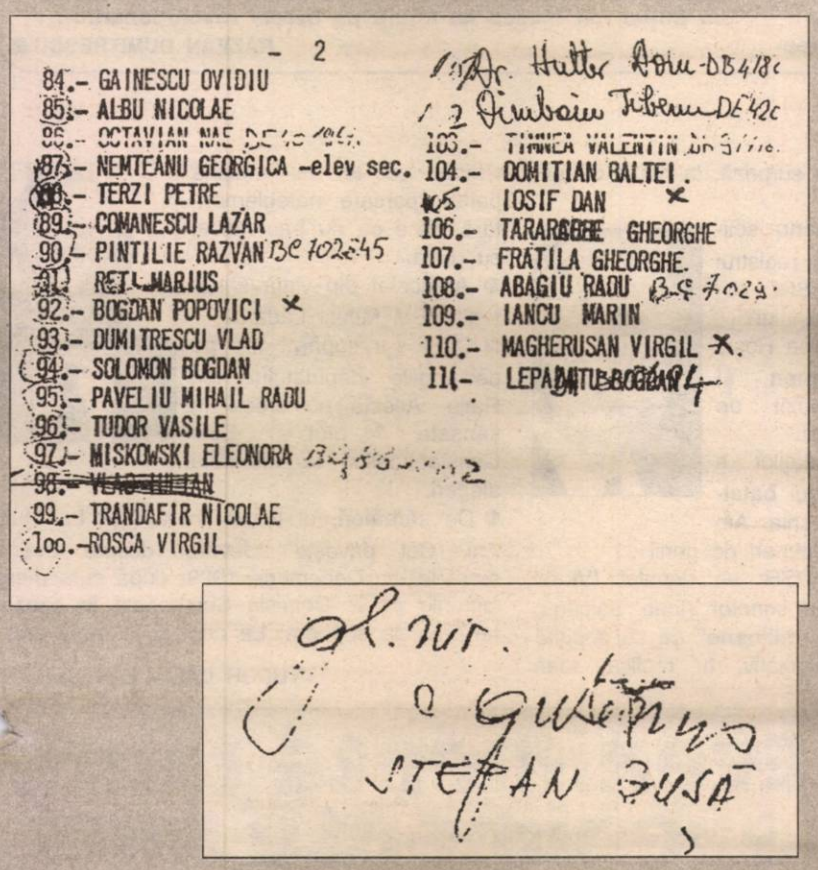

- 2

84.- GAINESCU OVIDIU
85.- ALBU NICOLAE
86.- OCTAVIAN MAE DE 10 10[illegible]
87.- NEMTEANU GEORGICA -elev sec.
88.- TERZI PETRE
89.- COMANESCU LAZĂR
90.- PINTILIE RAZVAN BC 102545
91.- RET MARIUS
92.- BOGDAN POPOVICI ×
93.- DUMITRESCU VLAD
94.- SOLOMON BOGDAN
95.- PAVELIU MIHAIL RADU
96.- TUDOR VASILE
97.- MISKOWSKI ELEONORA BC 55[illegible]2
98.- ~~VLAD IULIAN~~
99.- TRANDAFIR NICOLAE
100.-ROSCA VIRGIL

1/ Dr. Hutter Adam-DB418c
1/2 Dimbaiu Tiberiu DE42c
103.- TIMNEA VALENTIN BC 5[illegible]
104.- DOMITIAN GALTEI.
105 IOSIF DAN ×
106.- TARARACHE GHEORGHE
107.- FRĂTILA GHEORGHE.
108.- ABAGIU RADU BC 7029.
109.- IANCU MARIN
110.- MAGHERUSAN VIRGIL ×.
111.- LEPADATU BOGDAN 4

Ion Iliescu, „cu voia dumneavoastră ultimul pe listă", apare aici nu ultimul ci primul, la numărul 0, numele său fiind aplicat ulterior încheierii listei, în mare grabă, dacă luăm în considerare faptul că binevoitorul nu a mai avut timp să introducă foaia în mașina de scris și a completat-o cu stiloul. Generalul Iulian Vlad a fost trecut de două ori la numărul 69 și 98, greșeală ulterior rectificată, dar care demonstrează încrederea de care se bucura pe atunci comandantul Securității. Numele comandantului trupelor USLA, Gheorghe Ardeleanu, figurează la numărul 14. Ilie Verdeț a fost trecut, ca și Ion Iliescu, ceva mai târziu, la numărul 66, în locul unui alt revoluționar.

Primul civil pe listă, după generalii Gușe, Militaru și ofițerii Mihai Lupoiu și Emil Pârcălăbescu a fost Dumitru Mazilu, urmat de Petre Roman, amândoi intrați la intervale de timp deosebite în dizgrația personajului trecut la numărul 0. În acești 6 ani, care s-au scurs de atunci, alții, mai puțin norocoși, au trecut în mod suspect în lumea drepților. Ștefan Gușe și Gheorghe Ardeleanu sunt numai două exemple. Vlad Iulian - arestat, judecat și eliberat - a fost trecut pe linie moartă. Căpitanul Lupoiu a fugit la scurt timp în Occident, bănuind probabil pericolul ce-l paște. Alții au devenit oameni de afaceri sau revoluționari de profesie ca Dan Iosif. Nu puțini însă au murit în acele zile pe holurile fostului CC când s-a declanșat măcelul. La șase ani de la acele evenimente avem 1.104 victime și nici măcar un vinovat.

MATEI DUMITRU ■

Puls

Adevărul supără

În acest sfârșit de decembrie, un nou scandal a izbucnit pe scena politică românească. Cei de sus au fost vizibil deranjați de o conferință de presă susținută de senatorul PNȚCD Valentin Gabrielescu. Subiectul este deja binecunoscut: evenimentele din decembrie 1989. Despre ceea ce s-a întâmplat atunci se tot vorbește de șase ani. Se vorbește și atât. Datorită acestui fapt am privit cu mari rezerve și mult-anunțatele dezvăluiri pe care urma să le facă parlamentarul țărănist, președinte al Comisiei care se ocupă cu cercetarea întâmplărilor de atunci. Și, într-adevăr, ceea ce a spus domnia sa erau, în marea lor majoritate, lucruri deja cunoscute și deja scrise în presă. Printre acestea s-au strecurat însă și câteva elemente interesante, care merită a fi pomenite.

Bunăoară, senatorul Gabrielescu afirmă clar că într-adevăr s-a vorbit cu Moscova în acele zile. Dânsul îl nominalizează pe generalul Eftimescu care ar fi luat legătura cu șeful statului major al URSS, gen. Moiseev, în ziua de 23 decembrie 1989, între orele 12.00-13.00, în prezența membrilor CFSN.

Despre conținutul acelei convorbiri senatorul PNȚCD nu ne-a oferit detalii. Ne-a atras în schimb atenția că în acele zile Gorbaciov prezenta situația din România în fața Sovietului Suprem și că există o stenogramă a acelor informări în care liderul moscovit spune textual: "CFSN crede că are nevoie de ajutor extern: muniție și specialiști. *Le vom acorda acest ajutor* pe măsura posibilităților, dar generalul Gușe ne comunică faptul că nu are nevoie de sprijin". Tot Gabrielescu afirmă că din mărturiile celor audiați rezultă fără nici un dubiu faptul că gen. Gușe a insistat să se dea ordin de retragere a civililor din punctele fierbinți ale Capitalei.

S-a opus însă Ion Iliescu. Cât privește convorbirile cu reprezentanți ruși, senatorul PNȚCD evocă încă două cazuri: Ion Iliescu și Bujor Sion.

Conferința de presă care avea să declanșeze scandalul politic și contra-conferința susținută de președintele Senatului Oliviu Gherman au mai adus câteva precizări importante.

Ni s-a spus de pildă că dl Iliescu este cel care l-a anunțat inițial pe Ilie Verdeț ca viitor prim-ministru. Ni s-a precizat că ceea ce citea dl Brateș pe postul național de televiziune venea direct de la etajul 11 al clădirii din Calea Dorobanți, unde se aflau instalați Brucan, Marțian, generalul Tudor și colonelul Oană. "De acolo s-au transmis minciunile gogonate" - afirmă Valentin Gabrielescu.

Cele declarate de senatorul PNȚCD n-aveau cum să nu jeneze în cel mai înalt grad anumite persoane. Oliviu Gherman, președintele Senatului, convoacă presa și ne povestește că președintele Comisiei în cauză n-avea dreptul să facă asemenea declarații înainte ca raportul să fie dezbătut în plen. Dl Gherman invocă două articole din regulamentul Comisiei care interzic acest lucru. Dar, pe parcursul alocuțiunii sale, președintele Senatului evocă și acel articol din Constituție care afirmă cât se poate de clar că *un parlamentar nu poate fi tras la răspundere pentru opiniile sale politice.* Deși l-am întrebat - dl Gherman n-a reușit să-mi precizeze dacă prevederile unui regulament de comisie pot restricționa drepturile izvorâte din Constituție, cu atât mai mult cu cât dl Gabrielescu a precizat de nenumărate ori că nu vorbește în numele Comisiei și că exprimă propriile sale concluzii și opinii.

Iritarea puterii este cu atât mai puțin logică cu cât de asemenea dezvăluiri am mai avut parte. Sergiu Nicolaescu, senator PDSR, membru în aceeași comisie, făcea anul trecut fel de fel de comentarii pe marginea evenimentelor din decembrie. Nimeni nu l-a tras de mânecă și nimeni n-a organizat atunci o contra-conferință de presă. De ce? Logica mă îndeamnă să cred că mai marilor zilei le convenea de minune varianta Nicolaescu, trâmbițată atunci chiar de TVR. În linii mari, senatorul PDSR susținea cu tărie teza teroriștilor. Valentin Gabrielescu o infirmă spunând că nu există nici un element concret care să le ateste prezența. Varianta senatorului PNȚCD naște alte întrebări. Dacă nu au fost teroriști, de ce a fost nevoie să se tragă? De ce atâți morți și răniți? Cine este responsabil? Au existat anumite scenarii? Și cum a încerca niște răspunsuri înseamnă a nu ocoli o altă dilemă - revoluție sau lovitură de stat - e limpede de ghicit cui nu convine această variantă. A poza acum în apărător al regulamentelor și a-l face răspunzător pe Valentin Gabrielescu pentru șifonarea prestigiului Parlamentului, așa cum a procedat Oliviu Gherman, mi se pare o dovadă de fățărnicie. Adică, dacă acest om ne-a spus câte ceva, înseamnă că a pătat onoarea Senatului. A făcut-o, chipurile, Valentin Gabrielescu, un om care s-a referit la niște documente concrete și n-au făcut-o sistematic de trei ani încoace indivizi precum Vadim și Păunescu, ale căror ieșiri suspecte din toate punctele de vedere depășeau cu mult cadrul sălii Omnia ba chiar și granițele țării... La cei doi, Oliviu Gherman nu s-a referit niciodată.

Pentru mine este acum cât se poate de clar că motivele pentru marea supărare pe care o traversează actuala putere trebuie căutate în afirmațiile dlui Gabrielescu. O zicală spune că "adevărul supără".

Și oricât ar ascunde unii adevărul, el iese treptat, treptat la iveală. Așa cum dl Gabrielescu a spus lucruri noi, așa cum și noi publicăm un document inedit din care rezultă că inițial Ion Iliescu nu figura pe listele revoluționarilor.

RĂZVAN DUMITRESCU

Rezumat

● **Catastrofă aviatică** românească la Verona - 49 morți.

● **Mihai Pânzariu,** fostul șef al vămilor, e acuzat de un prejudiciu adus statului de peste 19 miliarde. La noi, demnitarii sunt vinovați doar post-factum.

● Subscrierea cupoanelor **a fost amânată** până la 31 martie. De ce nu până a doua zi, ar fi fost mai sugestiv...

● Simpatizanții legionari susțin că **asasinul lui Nicolae Iorga** era agent NKVD. Tot un drac.

● Poliția dezvăluie amănunte de coloratură în **cazul Dragodan.** Unii colecționează timbre, alții arme.

● Șapte deputați solicită scutire de impozit pe motiv că **sunt handicapați.** Numai șapte?

● **Comuniștii câștigă alegerile** din Rusia. Ceea ce la ruși e o surpriză, la noi e demult o banalitate.

● **PNL - Câmpeanu** solicită radierea PNL din registrul partidelor politice. Știți povestea cu capra vecinului?

● Incidente în Marea Roșie între statele **Yemen și Eritreea.** N-ați auzit de Eritreea? Auziți acum.

● Camera Deputaților a aprobat trimiterea unui **batalion de geniu** în Bosnia. Am avea noi câteva propuneri de genii...

● Premieră în PDSR: un deputat (Viorel Munteanu) acuză un senator (Ioan Solcanu) că **„a primit câteva milioane"** ca să impună un amendament legislativ. În replică, Ioan Solcanu declară: „Ori era beat, ori e bolnav mintal". Răspunsul e: da.

● Deputatul PL '93 Constantin Dragomir **a fost ridicat** cu tot cu mașină pentru parcare nereglementară. Bine că nu l-au ridicat cu duba.

● A încetat din viață senatorul PSM Mihail Lădaru.

● CDR s-a supărat foc pe declarațiile deputatului Ion Rațiu. Acesta nu crede în șansele dlui Emil Constantinescu la viitoarele alegeri.

● De sărbători, dl Iliescu ne-a urat La Mulți Ani. Cât privește adevărul despre evenimentele din Decembrie 1989, după cum merg lucrurile pe la Comisia Senatorială în cauză, ne vine să spunem: La anu' și la mulți ani!

TUDOR CĂLIN ZAROJANU

Evenimente mari, evenimente mici

Turnul Babel

Implicațiile scrutinului rus

Deși, după cum am arătat în editorialul alăturat, nimic de importanță capitală nu se va petrece în Rusia până la alegerile prezidențiale din iunie 1996, totuși rezultatele recentului scrutin parlamentar din această țară constituie un element de care trebuie să se țină seamă, în primul rând pe plan intern, dar și în exterior, mai ales în Europa.

Pe plan intern, în Rusia, rezultatele alegerilor de pe 17 decembrie vor duce, fără îndoială, la regrupări de forțe și la modificări de strategii, având ca obiectiv imediat cucerirea Kremlinului (despre șansele candidaților la fotoliul prezidențial, în materialul de mai jos). Vor fi, deci, multă gălăgie și multă agitație, întrucât partidele bine plasate la scrutinul pentru Dumă vor dori să-și speculeze din plin succesul, prezentând opțiunea de acum a electoratului ca pe o arvună pentru marea confruntare din iunie, anul viitor. În acest cadru, nu sunt excluse încrâncenările și violențele. Evident, formațiile ce vizează postul de președinte pentru un reprezentant al lor se vor feri să-și risipească în următoarele luni (inclusiv prin participarea la guvern) capitalul politic obținut la legislative. De aceea, în linii mari, statu-quo-ul se va menține.

Nici pe plan extern nu se vor petrece, referitor la atitudinea și politica față de Rusia, schimbări spectaculoase. Bineînțeles, toate cabinetele și cancelariile vor urmări cu maximă atenție ce se petrece la Moscova. Însă nu vor intra în alertă, întrucât nici Rusia, oricât de gălăgioși ar fi unii lideri de extremă dreaptă sau de extremă stângă, nu mai are vlaga necesară pentru a amenința cu adevărat securitatea și stabilitatea în lume, nici mapamondul nu mai este dispus să asiste pasiv la o involuție periculoasă în patria bolșevismului.

Desigur, pentru noi, românii, ca și pentru polonezi și pentru alți frați din lagărul defunct, declarațiile lui Ziuganov și Jirinovski cu privire la refacerea URSS ori la pericolul pe care-l reprezintă NATO, cu numirea directă a României, pot provoca neliniște. Însă acestor luări de poziție nu e cazul să li se atribuie o importanță mai mare decât aceea pe care o au: obișnuita frazeologie pre și postelectorală. Cât privește acțiunea politică concretă, ea se va face după alte criterii și va arăta cu totul altfel.

Cine va fi noul țar?

Desigur, problema se pune cu acuitate încă de pe acum, întrucât timpul care a mai rămas este foarte scurt. Legat de aceasta, se cuvin subliniate două idei. Prima se referă la greșeala de a considera că alegerile prezidențiale vor fi o nouă ediție a celor pentru Dumă. În realitate, atunci va fi cu totul altfel, situația concretă din Rusia și jocurile specifice scrutinului prezidențial indicând mai curând venirea la Kremlin a unui țar din tabăra reformistă, proocidentală.

A doua problemă o constituie inexistența - dacă facem abstracție de Eltân - a unor candidați în stare să-i facă pe majoritatea rușilor să le dea votul. Ziuganov, oricât de bun activist și organizator bolșevic s-ar fi dovedit, este o figură ștearsă, fără carismă. Cernomârdin, Lebed și Gaidar au ieșit cu totul șifonați din alegerile pentru Dumă. Rutkoi și Jirinovski, cei doi „ultras" din viața politică a Rusiei, pot aspira cel mult la un loc mai în față la primul tur de scrutin. Un outsider, scos acum de undeva și azvârlit în foc, ar avea soarta lui Emil Constantinescu. În aceste condiții, s-ar putea să păsească în arenă bătrânul lup de mare Boris Nicolaevici. Așa bolnav cum este, așa beliv cum este, Eltân pare a fi în momentul de față singura certitudine pentru prezidențialele din 1996.

Ce aude unicornul

Rusia merge înapoi?

Îngrijorarea pe care a stârnit-o în unele medii politice și în rândul unor comentatori rezultatele alegerilor parlamentare (pentru Duma de Stat) este de trei ori nejustificată.

Mai întâi, fiindcă principalul rezultat, victoria comuniștilor, era prognozat de multă vreme, indicându-se cu destulă precizie chiar și procentul de voturi cu care Partidul Comunist al Federației Ruse, condus de Ghenadi Ziuganov, avea să se plaseze pe primul loc. Și celelalte prognoze au fost destul de aproape de punctele de aterizare. Singura mare nepotrivire și deci marea surpriză a scrutinului a constituit-o situarea pe locul al doilea, cu aproape 12 la sută din voturi, a Partidului Liberal Democrat al Rusiei, condus de Vladimir Jirinovski, după ce prognozele îi puneau chiar sub semnul întrebării prezența în parlament. În ceea ce privește partidul „Casa noastră, Rusia", al premierului Viktor Cernomârdin, el s-a situat pe locul al treilea, cu 9,5 la sută din voturi. Pe locul următor s-a situat „Iabloko", condus de Grigori Iavlinski, cu 8,4 la sută. Este limpede că o întâmplare la care te așteptai, oricât ar fi ea de neplăcută, nu mai poate speria, starea necesară pentru a face față situației fiind deja creată.

În al doilea rând, îngrijorarea mare față de rezultatele alegerilor rusești de pe 17 decembrie nu se justifică din cauză că în țara Muscalului rolul parlamentului (al Dumei de Stat) este minor, cel ce face și desface totul, cel ce se află la cârma jocului fiind președintele. Iar președintele este, până una-alta, Boris Eltân, care s-a mai luptat și cu alt parlament și l-a îngenuncheat. Cu atât mai puțin pot comuniștii acum, când au obținut doar circa o cincime din sufragii, să ia guvernarea Rusiei pe cont propriu. De altfel, întrucât Jirinovski a respins ideea de a face coaliție cu comuniștii, s-ar putea ca un nou guvern să nu se formeze imediat, cabinetului Cernomârdin revenindu-i misiunea de a gira treburile executivului până în iunie anul viitor. În realitate, alegerile de acum din Rusia au mai degrabă valoarea unui prim tur de scrutin al unei confruntări electorale globale ce va dura mai bine de o jumătate de an, până după prezidențialele din 1996. Abia atunci se va trage linie și se va încheia bilanțul electoral general. Mulți spun că atunci vom ști dacă Rusia se va alătura celorlalte surate ale ei din fostul lagăr socialist, care au optat pentru Europa și care, cu unele diferențe între ele, cu dificultăți, cu poticneli și cu piedici mai mari sau mai mici, pășesc spre Vest, ori va rămâne și pe mai departe nu numai geografic, dar și structural acolo unde o știm dintotdeauna, în Răsărit.

Ajungem astfel la al treilea element care face aprehensiunea manifestată după recentele alegeri din Rusia să apară exagerată: porunca vremii pe care o trăim. Suntem în pragul mileniului trei și după o traumatizantă experiență comunistă, așa încât revenirea la putere, în lanț, a comuniștilor în țările ce-au făcut parte din lagăr nu mai este ce-a fost când cu bolșevizarea. E adevărat, comuniștii, care pe când dețineau în țările socialiste puterea absolută, fără nici un adversar, concurent sau oponent, tunau și fulgerau împotriva sistemului parlamentar „burghez", au profitat din plin de regulile democrației de tip occidental pentru a reveni la guvern. Da, însă tocmai de aceea ei n-au putut (în Bulgaria, Ungaria, Polonia) să schimbe sistemul, să oprească mersul țărilor lor către Occident, să reinstaureze dictatura roșie. Nu vor putea să facă acest lucru nici în Rusia, oricât de mari ar fi deosebirile dintre această țară și vechii ei camarazi din confreria comunistă. Pentru că nici în Rusia timpul nu s-a oprit în loc, oricât de mulți „nostalgici", printre politicieni ori în rândurile mujicimii, s-ar afla în momentul de față. Chiar și în cazul, puțin probabil, că fotoliul prezidențial va fi ocupat de un reprezentant al stângii, în Rusia nu s-ar mai putea reveni la un regim bolșevic. Acest lucru ar fi în contra naturii, ar infirma logica istoriei. De aceea, la întrebarea dacă Rusia, ca urmare a confruntărilor electorale, a luat-o spre trecut, putem răspunde cu siguranță: Rusia nu poate merge înapoi, fiindcă istoria nu are marche-arrière.

ION D. GOIA ■

Anticipând pacea, doi pensionari joacă șah la Sarajevo

Pace incertă în Bosnia

■ A început operațiunea „Efort concertat"

„Doctoria este amară, dar alta mai bună nu este și nici nu a existat". Aceste cuvinte ale liderului de la Sarajevo, Alia Izetbegovici, sintetizează opinia beligeranților în conflictul bosniac și anume că pacea semnată la Paris și negociată la Dayton a fost un rău necesar pentru fiecare, dar un salt spectaculos spre plajele păcii.

Sintetizând, documentele semnate la Paris reprezintă o „pax americana", pentru că fără efortul concertat al diplomației americane din ultimele luni nu s-ar fi ajuns la fumarea pipei păcii în capitala franceză. Dar podul construit pe hârtie este cât se poate de fragil. Nu este vorba atât de faptul că unele dintre prevederile documentului sunt contestate, să zicem, de sârbii din Sarajevo sau de croații de pe coasta Adriaticii, ci de posibila creare a unui „front al refuzului" chiar între oficialități. Este de-ajuns să amintim că ministrul croat de externe, Mate Granici, a fost pe cale să boicoteze o reuniune a miniștrilor europeni de externe, din Germania, pentru că este în dezacord cu unele prevederi ale planului de aplicare a acordului.

Dar, în fond, care sunt etapele care vor urma? Chiar după momentul Paris al procesului de pace a început desantul spectaculos multinațional al forțelor NATO care vor supraveghea întreaga operațiune. Vor fi diseminați, în diverse puncte ale „pielii de tigru" (cum fusese denumită harta bosniacă din cauza diversității etnice și culturale), peste 60.000 de soldați ai NATO. În multe privințe este vorba literalmente de o operațiune de vopsit gardul pentru că o parte din forțele ONU aflate la fața locului au trecut la vopsirea efectivă a pieselor militare din dotare în culorile NATO. Din întreaga forță desfășurată, aproape o treime va purta culorile americane. Rusia, în schimb, cu toate că i s-a protejat orgoliul de mare putere prin prișnițe aplicate de americani, nu vor avea decât un contingent de circa 4.000 de militari care se vor afla sub comanda americană. Pentru prima dată, după cel de-al doilea război mondial, Germania a primit dezlegare internă și externă să-și trimită forțe în zonă, în timp ce Franța, după ce a înțeles care e forța SUA în NATO și a Aliantei ca umbrelă de protecție a unei Europe în expansiune, a catadicsit să mai cedeze din orgoliul galic și se va integra în structurile militare ale acesteia.

„Efort concertat", cea mai mare operațiune militară care are loc în Europa în ultimii 50 de ani, va implica și alte state din zonă. Ungaria va fi o haltă importantă pentru efective militare americane, Cehia va trimite și ea trupe, iar România - care a percutat cu întârziere, nefiind în stare să exploateze la maximum acest moment - a primit promisiunea că va fi integrată într-o anumită proporție în vasta operațiune. Pentru că acum nu se bandajează doar rănile războiului (iar acestea au fost grave și adânci), ci se schițează o parte din noua arhitectură europeană.

În ce-i privește pe foștii beligeranți, fiecare își calculează încă avantajele și dezavantajele păcii: Karadjici tot mai trage nădejde să fie scos de pe lista neagră în urma condamnării sale de către Tribunalul de la Haga; Miloșevici vrea să-și consolideze poziția de lider în tot spațiul lugoslaviei restrânse; croații vor să li se recunoască noua statură dobândită ca subiect de drept internațional. Preluând o expresie a unui înalt funcționar al NATO s-a ajuns acum la formula lapidară „Let's go" (Să-i dăm drumul).

ȘTEFAN NICOLAE ■

Afacerea Durref

Investigațiile noastre continuă

În numerele 42 și 46 ale revistei Flacăra v-am prezentat rezultatele anchetei noastre cu privire la materialul de construcții Durref și la inventatorul acestuia, Andrei Hododi. Dacă îi era cuiva teamă că nedoveditul inginer constructor va da în judecată pe autorul celor două articole și pe redactorul șef al publicației, atunci trebuie să vă informăm că acest lucru nu s-a întâmplat. De fapt, nici nu ar fi de dorit pentru că scandalul ar lua proporții nebănuite, prin implicațiile la care s-ar ajunge. Cert este că avem un vraf de probe prin care putem să dovedim că până în prezent Durref-ul nu poate fi luat în considerare ca material ce poate fi folosit la construirea unor case (ne referim în primul rând la structurile de rezistență). Am găsit oameni nemulțumiți de produsele Durref (și pe bună dreptate), oameni care au dat o mulțime de bani și au primit în schimb niște... gunoaie, sau nu au primit nimic. Îi promitem inventatorului din bătătura comunei Măgurele că vom publica toate dovezile care demonstrează că ceea ce spune este una, iar ceea ce produce este cu totul altceva.

În Brevetul de invenție este trecută o substanță cancerigenă

Din surse confidențiale aflăm că Andrei Hododi ar fi, se pare, pe drojdie. Magazinul său a fost închis (cu trei rânduri de lacăte și cu tot atâtea puncte de sudură), muncitorii își așteaptă cam de multișor salariile, iar cei care au contracte pentru case Durref dau mărunt din buze. Cu toată Hotărârea de Guvern 840/1 noiembrie 1995 prin care se alocau Societății Comerciale DURREF SRL cele 550 milioane lei blocate de Curtea de Conturi, Hododi nu prea mai are ce să facă. Banii, din câte am aflat, tot nu-i va primi, iar dacă nu sunt cheltuiți până la sfârșitul anului se întorc la bugetul statului.

Să ne întoarcem puțin la invenție. În brevetul eliberat cu multă ușurință de către OSIM, este pomenită și poliformaldehida ca substanță folosită la obținerea Durref-ului. Numai că, la

Papa Durref susținând că este un mare inventator, dar noi nu suntem proștii lui.

13 aprilie 1995, un anume G. von Gross îi trimite lui Hododi o scrisoare prin care îl întreabă dacă nu cumva poliformaldehida nu poate fi înlocuită cu alt compus chimic, deoarece în Australia "este pe lista chimicalelor care se scot din circulație pe parcursul viitorilor 5 ani" pentru că este cancerigenă dovedită!

Toată această afacere numită "material de construcții" a fost susținută nemijlocit de către Guvern. La 4 aprilie 1995, ministrul Cercetării și Tehnologiei, Doru Dumitru Palade, declara că Durref SRL, "pe baza sprijinului dat de Guvern a obținut un credit, care să-i permită realizarea celei de-a doua stații pilot". Probabil că este vorba de cele două miliarde lei pentru care Hododi mulțumea ministrului de Finanțe, Florin Georgescu. Cu o lună înainte, în martie 1995, același ministru al Cercetării declara în Vocea României că "rezultatele experimentării Durref încep să iasă din sfera materialelor de construcții" și că "începe să devină o problemă strategică, cu totul și cu totul deosebită". În continuare, Doru Dumitru Palade spunea despre Durref că "încep să apară posibilități de utilizare în domenii în care nici nu ne gândeam până acum". Cu toate acestea, la ședința în plen a Colegiului Consultativ pentru Cercetare și Dezvoltare (Comisia 12.1 Durref) din data de 17 aprilie 1995, Andrei Hododi informa că "în momentul de față nu există nici o rețetă de material Durref complet calificată, iar linia pilot pentru producerea materialului nu era finalizată".

Interesele ministrului Mironov

Tot din procesul verbal al Comisiei 12.1 Durref aflăm că exista un acord între Ministerul Tineretului și Sportului (MTS) și SC Durref SRL pentru realizarea în comun a unei tabere de vară pentru copii supradotați. Interesant că aceste construcții din Durref erau realizate în regim de locuințe experimentale. Adică se făceau experimente pe seama unor copii care reprezintă viitorul țării! Tabăra urma să fie amplasată în comuna Cernica pe un teren de 5 ha, pentru care ministerul condus de științifico-fantasticul Alexandru Mironov făcea demersuri pentru a fi scos de sub incidența Legii Fondului Funciar și pentru obținerea avizelor de construcții. Faptă perfect "legală", care nu trebuie să ne mire, având în vedere că în România se întâmplă lucruri și mai grave.

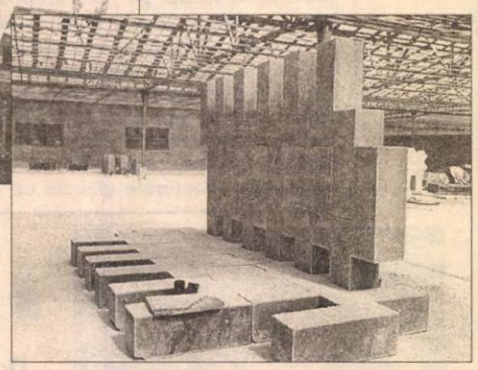

Bani de la Guvern prin HG

Afacerea Durref urma să fie sponsorizată printr-un credit de 25 milioane de dolari, obținut cu garanție guvernamentală bineînțeles. Mai mult, Hododi împreună cu ministrul Cercetării și Tehnologiei concepuseră un proiect de Hotărâre de Guvern, prin care se specifica faptul că toate informațiile legate de activitatea societății Durref să fie declarate Secret de Stat! Toate cheltuielile firmei lui Hododi, potrivit Hotărârii de Guvern gândite de Doru Dumitru Palade, urmau să fie suportate din fonduri publice, iar creditele contractate de SC Durref SRL până la data adoptării HG-ului cu pricina să fie acoperite de bugetul Ministerului Cercetării și Tehnologiei. În final, Durref SRL trecea în custodia Fondului Proprietății de Stat (FPS), până în momentul în care inventatorul de la margine de București își plătea toate datoriile. Nimeni nu lua în considerare posibilitatea ca materialul Durref să reprezinte un eșec. Din fericire, nici cei 25 milioane dolari, ceruți de Hododi Guvernului, nici Hotărârea de Guvern susținută puternic și de către Adrian Păunescu, în ziarul Vremea, nu au primit undă verde.

Pentru cine vrea să se lămurească în legătură cu marea invenție Durref, recomandăm plimbări la Romexpo, în spatele hotelului Sofitel, sau în strada Verzișori nr.52. În primul caz veți constata ce hidoșenie a reușit să construiască Hododi în demonstrația din august '95, iar în cel de-al doilea, veți vedea casa ridicată de «inginerul Constructor „Tata Durref"» pentru părinții săi. Strâmbă și urâtă, neterminată nici până acum, deși Hododi afirmă altceva, împrejmuită cu un gard înalt, seamănă cu un kitsch al kitsch-ului! Sperăm ca marele inventator să nu aibă inima să-și mute părinții într-un fel de hangar "supărat".

Urându-i "La mulți ani!" și "sărbători fericite" lui Hododi, ne facem datoria de a-i promite solemn că și în 1996 ne vom ocupa de "realizările sale". Vom dezvălui multe alte lucruri ascunse de grijuliul Hododi. Fostului angajat al Trustului de Construcții Industriale Agrozootehnice București (TCIAZ) îi promitem că mai avem multe de spus. Și trebuie reglată și afacerea cu repetența unora și mituirea altora.. În justiție, după cum i-am promis maestrului Andrei Hododi.

RĂZVAN BUTARU ■

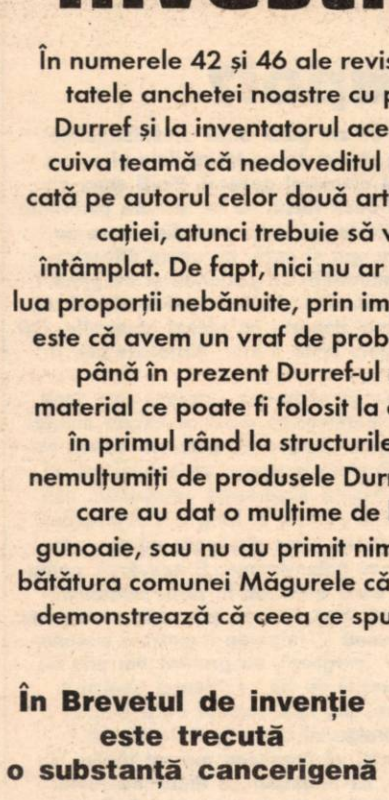

COLEGIUL CONSULTATIV PENTRU
CERCETARE SI DEZVOLTARE
Comisia 12.1. - DURREF

PRESEDINTE,
Doru Dumitru Palade

PROCES VERBAL

al sedintei in plen din 17.04.1995

Participanti :

- toti membrii numiti prin Ordinul MCT nr.2110/11.04.1995 mai putin dna Filofteia Hododi - vicepresedinte S.C.DURREF -SRL
- invitat din partea OSIM : ing. Petrescu Ioan Crutes
- invitat din partea SRI : Lt.Col. Marcel Antipa
- invitat din partea Fabricii de piese de schimb si subansamble (din cadrul Regiei Autonome a Tutunului): dl.director ing. Ion Nicolae.

Desfasurare :

- Domnul Ministru Doru Dumitru Palade, Presedintele Comisiei prezinta documentele care stau la baza constituirii comisiei (H.G. nr.198/1995 si Ordinul MCT nr.2110/11.04.1995) si propune ordinea de zi :

1. Prezentarea studiului la zi al "Programului de cercetare-dezvoltare pentru materiale DURREF" si stabilirea tematicii pe anul 1995;
2. Prezentarea subprogramului de constructii experimentale;
3. Subprograme pentru utilizarea materialelor DURREF in alte domenii.

La pct.1 : Domnul Andrei Hododi face o prezentare generala a stadiului actual si realizarilor accentuand asupra urmatoarelor aspecte :

In concluzie la pct.2 se stabileste ca problema sa fie rediscutata la sedinta urmatoare, la care Domnul Andrei Hododi va informa comisia asupra stadiului obtinerii avizelor.

Pct.3 : din lipsa de timp, se amana discutarea pentru sedinta urmatoare.

In final comisia a vizitat statia pilot a S.A.DURREF - SRL, in curs de realizare, situata in Sos.Magurele, cu care ocazie Domnul Andrei Hododi a prezentat utilajele existente si locurile de amplasare a liniei pilot de fabricatie pentru DURREF I.

SECRETAR,
Alexandru Georgescu

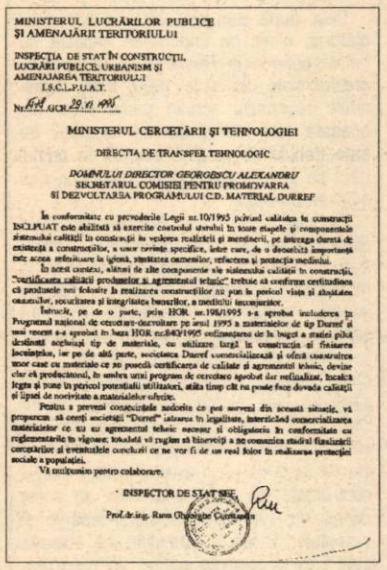

MINISTERUL LUCRĂRILOR PUBLICE
ȘI AMENAJĂRII TERITORIULUI

INSPECȚIA DE STAT ÎN CONSTRUCȚII, LUCRĂRI PUBLICE, URBANISM ȘI AMENAJAREA TERITORIULUI
I.S.C.L.P.U.A.T.
Nr. 618/AGR 29.11.1995

MINISTERUL CERCETĂRII ȘI TEHNOLOGIEI

DIRECȚIA DE TRANSFER TEHNOLOGIC

DOMNULUI DIRECTOR GEORGESCU ALEXANDRU
SECRETARUL COMISIEI PENTRU PROMOVARFA
ȘI DEZVOLTARSA PROGRAMULUI C.D. MATERIAL DURREF

În conformitate cu prevederile Legii nr.10/1995 privind calitatea în construcții INCLPUAT este abilitată să exercite controlul statului în toate etapele și componentele sistemului calității în conformitate cu cerințele realizării și menținerii, pe întreaga durată de existență a construcțiilor, a unor cerințe specifice, între care, de o deosebită importanță este acea referitoare la igiena, sănătatea oamenilor, refacerea și protecția mediului.

În acest context, alături de alte componente ale sistemului calității în construcții, "certificarea calității produselor și agrementul tehnic" trebuie să confirme certitudinea că produsele noi folosite în realizarea construcțiilor nu pun în pericol viața și sănătatea oamenilor, securitatea și integritatea bunurilor, a mediului înconjurător.

Întrucât, pe de o parte, prin HGR nr.198/1995 s-a aprobat includerea în Programul național de cercetare-dezvoltare pe anul 1995 a materialelor de tip Durref și unul recent s-a aprobat în baza HGR nr.840/1995 suplimentarea de la bugetul a statiei pilot destinată acestui tip de materiale, cu utilizare largă în construcții și finisarea locuințelor, iar pe de altă parte, societatea Durref comercializează și oferă constructorilor unor case cu materiale ce nu posedă certificarea de calitate și agrementul tehnic, devine clar că producătorul, în ambele unui program de cercetare aprobat dar nefinalizat, încalcă legea și pune în pericol potențialii utilizatori, atâta timp cât nu poate face dovada calității și lipsei de nocivitate a materialelor oferite.

Pentru a prevenì consecințele nedorite ce pot surveni din aceasta situație, vă propunem să cereți societății "Durref" asigurea în legalitate, interzicerea comercializarea materialelor ce nu au agrementul tehnic necesar și obligarea în conformitate cu reglementările în vigoare, totodată vă rugăm să binevoiți a ne comunica stadiul finalizării cercetărilor și eventualele concluzii ce ne vor fi de un real folos în realizarea protecției sociale a populației.

Vă mulțumim pentru colaborare.

INSPECTOR DE STAT ȘEF,
Prof.dr.ing. Rusu Gheorghe Constantin

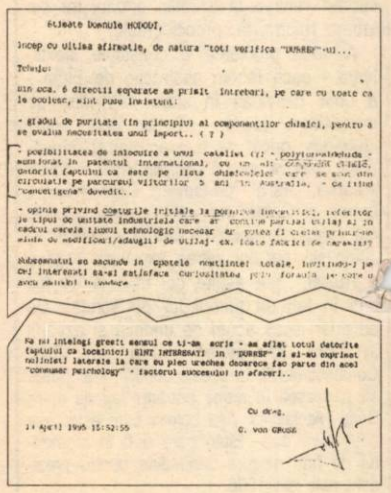

Stimate Domnule HODODI,

Incep cu ultima afirmație, de natura "toti verifica "DURREF"-ul...

Telefon

Din oca. 6 directii separate am primit intrebari, pe care eu toate ca le ocolesc, sint puse inteligent:

- gradul de puritate (in principiu) al componentilor chimici, pentru a se evalua necesitatea unui import.. (?)

- posibilitatea de inlocuire a unui catalizi (?) - polytrioxobenda - mentionat in patentul international, cu un alt compus chimic, deoarece (aflatul ca este pe lista chimicalelor care se scot din circulatie pe parcursul viitorilor 5 ani in Australia, - ca fiind "cancerigena" dovedit)..

- opinia privind costurile initiale la pornirea investitiei, infiintarea de tipul de unitate industriala care ar produce parcan (vilaj si in cadrul careia itinul tehnologic necesar ar putea fi cladit primar-ul sfatul de modificari/adaugiri de utilaj- ex. linie fabrici de caramizi?

Subsemnatul se ascunde in spatele anatitatei totale, inatinsa-i pe cei interesati sa-si satisfaca curiozitatea prin formula pe care o avem stabilita in vedere

Ca sa intelegi greelt sensul ce ti-am scris - am aflat totul datorita faptului ca localitatea SINT INTERESATI in "DURREF" si si-au exprimat neliniati laterale la care eu nu pot raspunde decat ca parte din acel "consumer psichology" - factorul succesului in afaceri..

Cu drag.

24 April 1995 15:52:55 G. von GROSS

ioteca

"Disidență și risc"

■ Pentru cei de-acasă

Monica Lovinescu și **Virgil Ierunca** revin în librării. Două volume care în felul lor se completează. **Monica Lovinescu** a ajuns în "Unde scurte V" la perioada 1988-1989. În acești ani "jurnalul indirect" a fost dublat de un jurnal direct, confidențial, scris pentru acasă. Pentru a menaja, cronicarul de atunci a diminuat tonul polemic al intervențiilor radiofonice și a notat acasă, în jurnalul nedifuzat, restul de adevăr, compromisurile mari făcute de intelectuali în fața obsesiei ceaușiste. "...Cum în timp ce lucram la volum, restaurația nu se vădea a fi doar a nomenclaturiștilor comuniști (ei au anexat revoluția din primele zile), ci și a ceaușiștilor cel mai scandalos compromiși, sfidarea devenind o metodă de guvernământ, e lesne de închipuit în ce stare de amărăciune au fost retranscrise pasajele nestăpânitei iluzii din decembrie '89, ce încheie volumul".

Virgil Ierunca în **"Semnul mirării"** adună texte despre cei verticali, acei scriitori care s-au încăpățânat să rămână scriitori refuzând compromisul și confuzia valorilor.

Corespondența lui Emil Cioran a fost până acum publicată fragmentar. Cele mai incitante pasaje, fragmente cenzurate din scrisori au apărut în Revista de Istorie și Teorie literară cu titlul "Pseudojurnal". Alte câteva scrisori au apărut în "Epistolarul" iscat de "Jurnalul de la Păltiniș" și în volumul de corespondență Mircea Eliade. Dan C. Mihăilescu alcătuiește acum un volum substanțial de corespondență Cioran, folosind mai ales arhiva de la Sibiu păstrată de Aurel Cioran. Volumul apărut la Humanitas se cheamă semnificativ: **"Scrisori către cei de-acasă"** și cuprinde probabil cea mai mare parte a scrisorilor expediate de Cioran către România, din anii '30 până în 21 septembrie 1991. În scrisori, Cioran își depășește cărțile, stilul este mult mai liber, există și pasaje care ar fi avut locul într-un jurnal intim, sau altele cu iz de memorii. Scrisoarea este un "eveniment major al singurătății", este o biografie afectivă scrisă cu prietenie. Și Cioran ar fi vrut să-și recitească epistolele tinerețe, singurele ar putea Apariția cătreasă" va fi de cea a ior din arhiva ziană, adresate intelectualilor francezi.

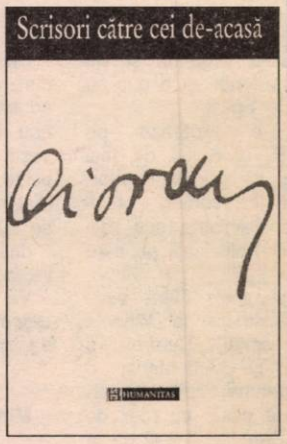

Când viața nu mai este privată

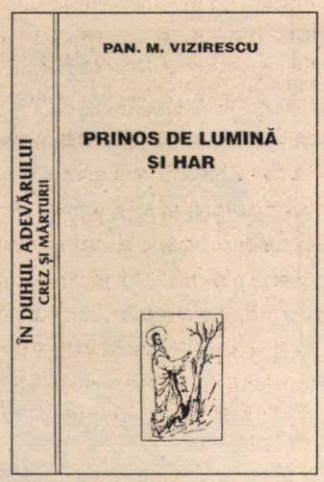

Cel mai vârstnic dintre scriitori, **Pan. M. Vizirescu,** a publicat la Iași, Editura Agora, un volum de poezii religioase: **"Prinos de lumină și har"**. Acest volum are o biografie aparte, ca și autorul de altfel. Poeziile sunt scrise mai ales în perioada 1945-1970, când Pan. Vizirescu a stat izolat în casa părintească din Slatina. Urmărit, acuzat și condamnat de comuniști în al doilea proces al poporului, Pan. Vizirescu este singurul care a reușit să scape de temniță. Izolat, a continuat să scrie. Manuscrisele poeziilor sunt mai ales niște suluri mici de hârtie care au fost ascunse în sticle îngropate sau printre cușacii podului. Toată viața Pan. Vizirescu a vrut să publice aceste poezii religioase, le-a citit prietenilor apropiați, le-a arătat în ultimii ani unor editori; manuscrisul a fost acceptat într-o formă mai laică de Editura Eminescu, apoi s-a rătăcit. Acum apare la Iași un volum mărturisitor în primul rând. În curând va publica și Editura Eminescu un volum din poemele inedite ale lui Pan. Vizirescu.

"Livia" sau "Îngropat de viu" este al doilea roman din **"Cvintetul din Avignon"** al lui **Lawrence Durrell.** Cartea, tradusă de Editura Univers, este o poveste de dragoste ce se scurge pe fundalul misterios și pitoresc al străvechii reședințe papale, în perioada fascistă. Dar nu povestea este cea care fascinează, ci construcția romanului. Temele lansate în primul volum al ciclului, "Monsieur", sunt reluate și prelucrate sclipitor.

Cu apariții rare, Editura Meridiane încearcă să-și mențină exigentul public pe care îl are. Cea mai populară colecție, Biblioteca de artă, s-a îmbogățit cu încă două volume din **"Istoria vieții private"** coordonată de **Philippe Ariès** și **Georges Duby**.

Mistică și democrație

Din seria **Ioan Petru Culianu,** Editura Nemira publică una din cele mai importante lucrări originale ale profesorului asasinat: **"Gnozele dualiste ale Occidentului. Istorie și mituri"**. Mircea Eliade are o nouă carte tradusă în românește, **"Nașteri mistice"**, cursurile despre inițierile secrete ținute în 1956 la Universitatea din Chicago.

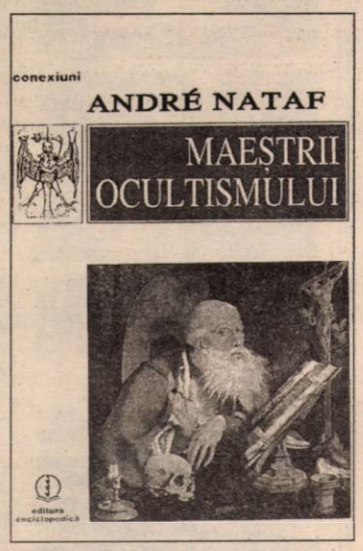

"Maeștrii ocultismului" este o carte-dicționar alcătuită de **André Nataf,** structurată pe trei secțiuni: termeni din ocultism, maeștri cu bibliografii și o secțiune cu exemple de nuanțe oculte din literatura marilor autori, de la Balzac la simboliști.

Ultima lucrare a lui Jean-François Revel este tradusă la Humanitas. **"Revirimentul democrației"** este o analiză a ceea ce s-a întâmplat și se poate întâmpla cu democrațiile postcomuniste. Este vorba despre Rusia, Cehia, Mexic, Polonia, China, Bulgaria sau România, sau Cuba sau... Este interesant cum a prevăzut cel mai cunoscut politolog european al momentului revenirea foștilor comuniști la putere în estul Europei. În Rusia, rezultatul alegerilor se va anunța oficial după săptămâni, dar toată lumea este uimită de revenirea puternică a partidelor roșii. E drept că în România comuniștii au rămas în frunte și după căderea ceaușismului, și-au schimbat numele și atât.

Revel încearcă să răspundă la câteva întrebări esențiale pentru starea socio-politică actuală. Lectura "Revirimentului democrației" poate fi calmantă și lucidă la acest sfârșit de an, când ne întrebăm cu îndoieli despre alegerile de anul viitor.

REMUS ANDREI ION ■

MAŞINA DE SCRIS

● **NICOLAE MANOLESCU.** Intervențiile dv. de la tribuna Senatului dovedesc că aveți anumite aptitudini de critic literar. Vă sfătuiesc să vă încercați norocul în această direcție. Ați putea începe cu cronici literare pentru a ajunge cândva să elaborați o **Istorie critică a literaturii române** (vol. II).

● **AUGUSTIN BUZURA.** Scrieți prea mult despre una și aceeași localitate: Băile Herculane. Trebuie să extindeți aria din care vă luați subiectele.

● **ANA BLANDIANA.** Sunt foarte frumoase unele din discursurile lui Emil Constantinescu.

● **EUGEN SIMION.** Comentariul dv. la adresa ultimei cărți a lui Nicolae Iliescu cuprinde elogii nejustificate. Ce v-a entuziasmat la acest autor? Numele sau prenumele?

● **MARIN SORESCU.** Mă surprinde precizarea că ultimul dv. volum se adresează copiilor. Eu credeam că tot ce ați scris se adresează copiilor.

● **ADRIAN PĂUNESCU.** De ce vă miră iritarea cu care v-au tratat lucrătorii vamali de la granița dintre România și Republica Moldova? Este un fapt îmbucurător, înseamnă că au început și ei să vă citească.

● **DUMITRU RADU POPESCU.** N-am înțeles de ce îl ironizați pe Vaclav Havel în ultimul dv. roman, **Dumnezeu în bucătărie.** Pentru că este șef de stat? Din câte mi-amintesc, a existat un șef de stat pe care nu l-ați ironizat niciodată. Și scria ceva mai prost decât Vaclav Havel...

● **LAURENȚIU ULICI.** Regret, dar la rubrica **Mașina de scris** nu publicăm contracte de închiriere a unor imobile.

● **NICOLAE BREBAN.** Cine plătește camionul cu

Texte sub lupă

- ediție de Anul Nou -

care urmează să transport - de la redacția revistei **Flacăra** la mine acasă - manuscrisul ultimului dv. roman?

● **MIRCEA DINESCU.** În articolele dv. politice apar unele metafore inspirate, care demonstrează că ați putea scrie și versuri. De ce nu încercați?

● **GABRIEL DIMISIANU.** Nu pot să vă public comentariul

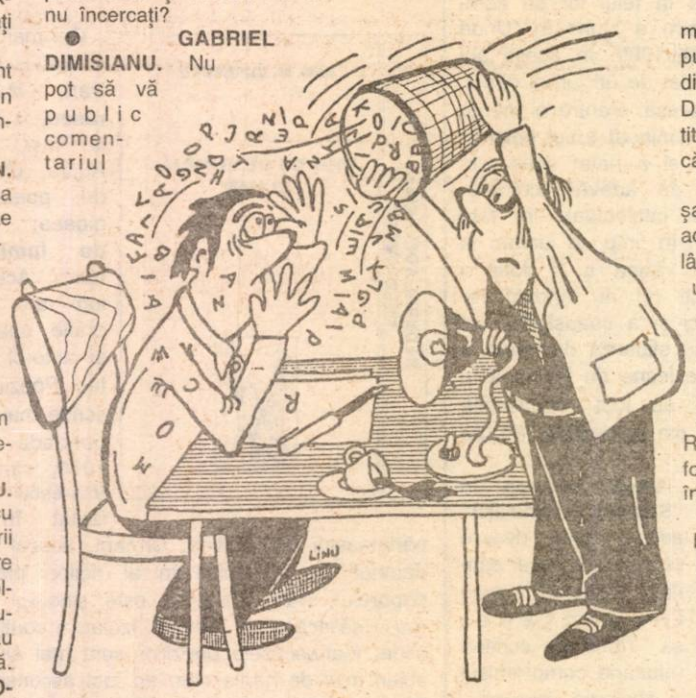

critic despre ultima carte a lui Z. Ornea. Este prea tăios. Vă sfătuiesc să vă adresați **revistei 22.**

● **Z. ORNEA.** V-am mai explicat: textele dv. mă interesează doar însoțite de cele ale Rodicăi Zafiu.

● **GABRIEL LIICEANU.** N-are rost să tipăresc **Apelul către lichele** în **Flacăra.** Ca să ajungă la cei cărora li se adresează, trebuie publicat într-un ziar de mare tiraj.

● **FĂNUȘ NEAGU.** Îl imitați pe un foarte talentat scriitor din tinerețea mea: Fănuș Neagu. De ce nu vă creați un stil propriu?

● **GEORGE PRUTEANU.** Unii corespondenți nu-și dactilografiază textele și mi le trimit scrise de mână. Dv. nu faceți nici atât și mi le trimiteți vorbite. Mi-ar plăcea să mergeți mai departe și să le lăsați doar gândite.

● **GEORGE ARION.** Câtă vreme am amânat lectura romanelor dv. polițiste m-am simțit ca un criminal. După lectura lor, mă simt ca o victimă.

● **NICOLAE DAN FRUNTELATĂ.** Din tot ce ați scris, se remarcă, prin entuziasm, două versuri: "Din adâncul inimii/ Ceaușescu - tinerii!". A venit însă vremea să actualizați aceste versuri. Nu este complicat. Ilies[cu] are același număr de s[ilabe] ca Ceaușescu.

● **PETRE SĂLCUDE[AN].** Ați uitat să în[chideți] iertați-mă, să lipiți plicul pe care mi l-ați trimis.

● **DANIELA CRĂSNARU.** Vă mulțumesc că mi-ați pus la dispoziție și un curriculum vitae. Din păcate, enumerarea partidelor prin care ați trecut ocupă prea multe pagini.

● **MARIA MARIAN.** Aveți mult umor și intenționez să public cel puțin un fragment din **Regina încurcăturilor.** Dar vă propun să găsiți alt titlu, ținând seama de faptul că România este o republică.

● **ION CRISTOIU.** Cei șase body-guarzi care mi-au adus textele dv. au rămas lângă mine în așteptarea unui răspuns. În aceste condiții vă asigur că sunteți genial. Să trăiți!

● **PETRU POPESCU.** Înțeleg pe ce vă bazați când faceți afirmația că în România se trăiește azi foarte bine: pe faptul că trăiți în Statele Unite.

● **FĂNUȘ NEAG[U].** Manuscrisele pe care mi le-ați trimis sunt ilizibile, din cauza petelor de vin.

● **VALERIU CRISTEA.** Am citit cu atenție **Dicționarul personajelor lui Ion Creangă** și am constatat că, pentru a vă economisi forțele, luați în considerare doar personajele din **Amintiri din copilărie.** Dar chiar și așa cred că v-ați asumat o sarcină prea grea pentru posibilități[le] dv. Era mai înțelept să elaborați un **Dicționar al personajelor din "Capra cu trei iezi".**

● **CRISTIAN TEODORESCU.** Nu mai insistați, nu pot să public nimic din [ce] scrie prietenul dv., Cătălin Țârlea. Am desființat rubrica **Umor involuntar.**

Cea mai comică scrisoare a anului

Stimate domnule Alex Ștefănescu

Vă informez cu bucurie că am auzit de existența Dv., prin Radio, la emisiunea "Vorbește-mi despre tine". Acolo se spunea că Dv. doriți să ajutați tinerii doritori să publice literatură iscată de ei.

Acum doresc să vă aduc la cunoștință că am terminat de curând un roman în două volume. Romanul meu se numește "AMOR INTERSECTAT", și acolo este vorba de un tânăr, în vârstă de 23 de ani, pe nume Andrei Toderan, care, după terminarea stagiului militar, se stabilește în orașul S.M. și acolo, imediat, se angajează la firma ROMCONSTRUCT SRL, ca secretar, la triaj construcții, în biroul de administrație al firmei. De fapt, am greșit când am spus că se stabilește în oraș, scuzați-mă, am vrut să spun că, de fapt, el face naveta, de la Breb, localitatea sa natală, la S.M.

După un timp, cunoaște o fată, secretară ca el, pe nume Mihaela P. Au loc pe parcursul romanului mai multe secvențe erotice petrecute, două la S.M., iar unul sau mai multe la Andrei acasă. Mihaela P. rămâne însărcinată, dar se teme să-i transmită lui Andrei problema.

Amândoi se iubesc, dar, într-o zi, Andrei o răpește pe Mihaela P. prin teleportare, cuvânt inventat de mine, cred.

Apoi fac dragoste împreună, care este descrisă în mod mascat, dar seducător, încât pe cititor îl pot "trece sudorile" la citirea episodului erotic.

Îi prinde mama lui Andrei, care fusese hibernată de computerul lui Andrei, dar într-o "nebunie", Andrei renunță la hibernare, și îl bate crunt pe Andrei, iar pe ea o întreabă cum se numește, ea nu-i spune numele, iar mama lui Andrei o alungă din casă.

Prin E.S.P. Andrei cunoaște situația petrecută cu ea, iar când Mihaela P. ajunge la drumul de ieșire din satul Breb, Andrei, prin computer, o imobilizează. Ea cade jos, și acolo rămâne până vine Andrei și discută cu ea, apoi se teleportează amândoi, renunțând la imobilizare, la ea în apartament, în S.M. Andrei, cu ajutorul computerului, îi hibernează pe părinții Mihaelei P., apoi începe din nou dragostea. Când se trezesc, printr-o eventuală defecțiune a computerului, Andrei o lasă pe Mihaela P. și se teleportează acasă.

Când se prezintă părinților, din care numai mamă-sa este prezentă, căci tatăl plecase la serviciu, deși era Duminică, ea o bate pe Mihaela așa de crud, încât o lasă într-o baltă de sânge, fără cunoștință.

Vine tatăl ei, și se consternează, dacă se potrivește cuvântul.

Pe urmă, telefonează la Spital, secția Urgență, și vin medicii, asistenta, și o duc cu Salvarea la Spital.

Andrei o vizitează pe Mihaela P. la Spital de mai multe ori, și primește informația că în curând va fi mutată la Psihiatrie sus, din cauza unor halucinații pe care le-a avut.

În acest timp, după ce-și termină vizita pe la Mihaela P., la spital, Andrei o întâlnește pe Ana-Maria, o fostă prietenă, din Ocna-Șugatag, la piață, cu roșii de vânzare. Cere apoi roșii de la ea, dar ea nu vrea bani pe ele; îi pune un bilețel în sân, pe care-i scrie o strofă de amor, și-i pune în geamantan, fără să o vadă, un ceas de aur, un lănțișor de aur cu o inimioară și o cutie conținând televizor color, telefon, robot și radio-casetofon.

Prin computer, Andrei o teleportează la el acasă, fac dragoste, evident scrisă în mod mascat, dar destul de perceptibil unui scriitor, critic literar, și cred că și cititorului.

Se căsătoresc apoi, în cele din urmă, iar Mihaela P., adusă, prin teleportare, din nou în salonul ei, la aflarea veștii căsătoriei lor, se sinucide, aruncându-se de la fereastra camerei ei. Rom[anul] se termină cu logo[dna] dna, deci căsăto[ria] lie, a lui Andrei cu [Mihaela].

Vă rog să vă [pronunțați] urgent asupra aces[teia], dar numai în scris.

Cu sinceritate, a[dresantul]
Mihai Pop, din com. Bre[b],
jud. Maramureș

Să râdem cu

Cătălin Mihuleac

...mb de generații în învățământul superior

- Dumneata!

Studentul își luă ochelarii de pe masă. Răzmerița sângelui ocupă avanposturi în obraji. Degetele căpătară o albeață tremurătoare, de contopist prins de către revizor cu mâța-n sac. Pârâiașe cutezătoare de transpirație se avântară pe frunte și tâmple. Spre avalul gâtului și bărbiei, se uneau în cursuri mai consistente.

- Dumneata! Unde te trezești?

Bună întrebare. La examen, unde să se trezească.

- În nici un caz la examen. Poate la vreo căsuță de randevu...

Profesorul păru, pentru câteva momente, captivul nostalgiilor din ultimul cuvânt. Sau, poți să știi, o fi având dificultăți cu găsirea cuvintelor potrivite.

- Șterge-o imediat afară și spânzură-ți de gât o cravată. ...vremea mea, cu profesorul Butureanu, unul ca tine...

x

- Te-am luat prea tare?

- E vina mea. Uneori mă pierd prea ușor.

Zgomotul șampaniei lăsa impresia că în sticlă și pahare se adăpostiseră gâscani microscopici. Prin balansuri lascive, câteva perechi de dansatori susțineau teoria că dansul este anticamera actului sexual. O blondă model Marilyn Monroe, un...umăr mai mare, susura (...greu de imaginat ce) în urechea iubitului.

- Luăm și două bromuri?

- Dublă pentru mine, mică pentru dumneavoastră.

- Eh, pe vremea profesorului Butureanu... Ți-a plăcut cum ...am scos pe culoar, să mai citești câte ceva? Remarcasem că nu știi o boabă. Inspirată mișcare cu cravata. Am îmbătrânit. Când îmi vin idei din astea simt bucuria celui ce găsește bani în buzunarul unei haine vechi.

- Vă subestimați, domnule profesor. Fără bărbați de maturitatea dumneavoastră, cine-ar mai împinge landoul învățământului superior românesc?

- La examenul de săptămâna următoare, vino în costum și cravată. Tânărul examinator mi-e prieten. Este rocker, cum poate știi. Vorbesc cu el să te trimită după blugi.

Miel negru în ceață

Un miez cețos și ploios de noiembrie este pentru Agronomul un nimerit prilej să-și blesteme clipa alegerii meseriei. Să-l urmărim, în această dimineață, mânându-și precaut mașina, ocolind bălțile cu apa care, ciupită de picăturile de ploaie, aduce cu pielea de găină.

- Brrr!, se cutremură din tot trupul, din cauza comparației friguroase.

Pe bancheta copilotului, un miel negru prelucrat în formă de căciulă pendulează continuu, ca o plută indecisă de pescar. Maistrul mecanic nu mai prididește cu ștersul parbrizului aburit. Dacă drumul de țară ar fi străjuit cu cetățeni, s-ar putea lesne crede că mielul negru le face semne cordiale.

- Ce naiba, bre, Mielule, te-a apucat fluieratul? Nu-ți dă pace Terpsihora, ai?

- Încerc să vă destind. Doar cunoașteți rolul tămăduitor al muzicii.

- Mai mult reușești să aburești suplimentar parbrizul decât să mă destinzi. E-o ceață ca la Podul Înalt, nu văd la trei metri.

- Mergeți fără grijă. În dreapta sunt eu atent.

Până la drumul asfaltat ce duce la fermă nu a mai rămas nici un kilometru. Motorul dă impresia că s-a resemnat cu neplăcuta datorie de a-și mișca, pe o asemenea vreme, ciolanele reumatice unse cu ulei Shell 20 W 40. Papilele gustative ale Agronomului încep să adulmece urmele ciorbei de burtă și tochiturii cu mămăliguța în dreapta și varza acră în stânga. Mai întâi o să se zborșească la subalternii care, dimineață de dimineață, au tendința de a ieși din propriile dimensiuni. Apoi, urmează partea plăcută a meseriei, cea care-l face să nu regrete clipa alegerii.

Dacia zumzăie pe loc, mulțumită că părăsește partea țărănească a drumului. De la intersecție la fermă, asfaltul fin pare o aluzie grosolană la adresa înapoierii satului românesc.

- Liber dreapta, Mielule?

- Libeeeer!

!?!! Ca atunci când se răstoarnă o ladă cu șuruburi, mii de zgomote metalice întrerup, pentru câteva secunde, căderea ploii. O bicicletă zace cu burta în sus, vrând parcă să-și imite stăpânul. Una din roți se mișcă, scâncind dezorientat. Reclamă o mână forte s-o strunească.

- Măi, tontule, n-ai spus că-i liber dreapta?

- Ba da, dom' șef, am spus. Am...

- Uite ce-am făcut, am lovit omu'! De ce ai mințit? Îți râzi de mine, ai?

- Nu-mi râd, dom' șef, n-am mințit. Dar ăsta-i Haralambie, de la ferma noastră.

Un personaj complex

Ca să-și insufle curajul de a-l chema în biroul său pe temutul Reporter, Conferențiarul a trebuit să se convingă el însuși că așa nu se mai poate:

- Nu se mai poate așa! Unde pui piciorul: corupție, dolari, cadouri scumpe. Îmi este rușine, de multe ori, că sunt medic. La facultate, examene vândute pe valută studenților străini. Ți se face greață.

Temutul Reporter îi adulmecă grijuliu urmele sonore. Din văzduh, culegea cuvintele zburând (dezordonate, unul câte unul) ca fluturii cu plasa. Se și gândea cum le va disciplina mâine în pagină. Ce scandal se coace! De astă dată va rupe gura târgului. Poate (mai știi?) mă lipesc la o primă și-mi voi cumpăra (în sfârșit!) frigiderul mult-visat.

- Ați notat, domnule Reporter? Inadmisibil, ăsta-i cuvântul. Trăim, totuși, în secolul douăzeci. Ca să nu mai...

Conferențiarul forfecă înadins fraza, făcând loc unei binefăcătoare pauze de odihnă. Buza de jos îi tremura, indignată. Costumul său impecabil, de culoare gri-petrol, părea și el că-și ieșise din pepeni, boțindu-se asemeni mării ce se pregătește de furtună.

Bietul costum, gândi cu invidie Reporterul, escortând cu privirea femeia ce-și făcu intrarea, apropiindu-se, cu jumătăți de pas, de biroul Conferențiarului. Pe față purta un surâs vechi, din perioada interbelică. Dintr-o sarsana, scoase la iveală un pachețel, înfofolit în hârtii lucioase:

- Pentru dumneavoastră, dom'doctor!

Cu aceeași rapiditate, pachețelul fu înghițit de gura hulpavă a unui sertar de birou.

- Oprește! Nu e bine! strigă Regizorul.

- Ce nu e bine?

- Conferențiarul. Joacă-l natural!

- Ascultă, ai fi dumneata marele Regizor, dar și eu am adunat mai multe premii și decorații decât un regiment sovietic. Dracu' m-a pus, actor american, de Hollywood, să joc într-un film românesc! Plec cu primul avion. Roagă pe careva să-mi rezerve un loc pentru deseară. Bei ceva?

- Avem contract, nu pleci așa ușor. Plătești de te usuci dacă nu-l respecți.

- Of... Oh... OK. Zi-mi, domnule, clar. Conferențiarul ăsta ia sau nu șpagă? Lămurește-mă, ce-i cu el?

- E un personaj complex.

- Oh, shit! Cum de nu mi-am dat seama!?

Veşti despre corespondenţii noştri

DANIELA VLASIE, până nu de mult profesoară de engleză la Timișoara, s-a mutat la București, angajându-se ca referent la prestigioasa Fundație Culturală Română (președinte: Augustin Buzura). Scriitorii din București, care încă mai credeau că tânăra și foarte talentata prozatoare este o ficțiune, au astfel prilejul să se convingă că ea există cu adevărat și că le va fi o concurentă primejdioasă. ...însă o veste și mai proastă pen...niela Vlasie lucrează la un ..., iar acest roman va fi, din ...un best-seller.

VALERIU GIORGIONI, lugo...oș, care scrie la fel de bine ...ză și eseuri, care i-a provo...enervat pe toți corespondenții ...i de scris denunțând decăderea artei în lumea contemporană (vă amintiți sintagma? - „arta între balsam și drog"), s-a convertit peste noapte într-un inofensiv autor de literatură pentru copii. Volumul său intitulat El-Ariel și subintitulat **basm modern** nu va mai declanșa un val de proteste

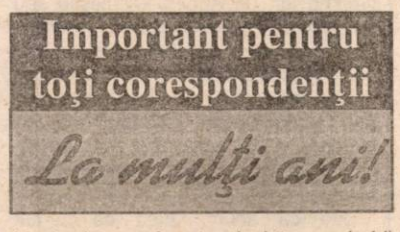

(deși niște scâncete, izolate, probabil tot se vor auzi). Să-l felicităm, deci, pe... graficianul Leonti Cicoș, care a ilustrat inspirat volumul (desenul reprodus alături îi aparține).

CONST. VANG. (un François Villon de Galați) a tipărit recent sub pseudonimul Anton Stanciu (dacă nu cumva Const. Vang. este pseudonimul și Anton Stanciu numele adevărat) volumul de versuri **Autograf pe Golgota** (Ed. Hypatya, Galați). M-am obișnuit să-i reproșez, cu ipocrizie, lui Const. Vang. scrierea unor poeme licențioase. Acum, cu prilejul Anului Nou, devin sincer și mărturisesc că regret absența unor poeme de acest fel din sumarul cărții.

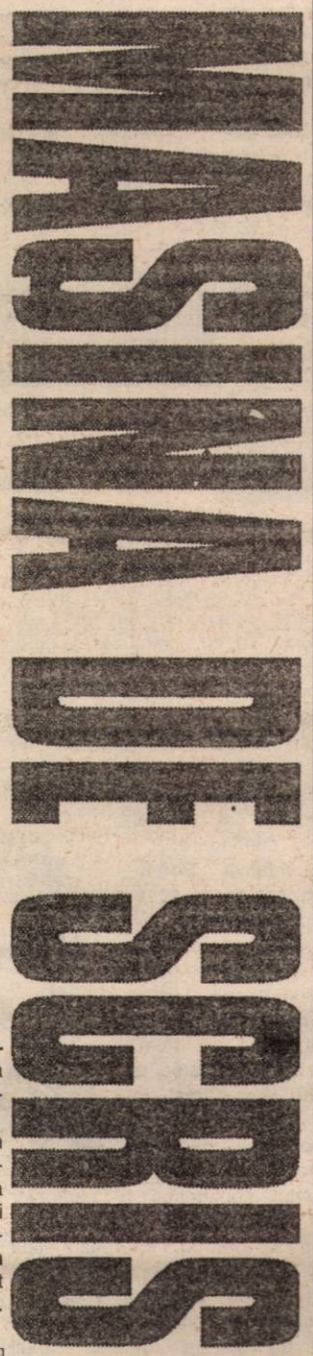

Pagini realizate de Alex Ștefănescu

O gală mai puțin pentru sportiv

Hotărât lucru, exemplele rele au diabolicul dar de a se perpetua. Mai ales când sunt atâția amatori ce abia așteaptă să le urmeze. La fel și Asociația Presei Sportive (A.P.S.) a găsit un model de imitat (în Federația Română de Fotbal) la organizarea **Galei laureaților sportivi pe anul 1995**. Dornică să intre și ea în **lumea bună,** adică în grațiile mai marilor zilei - cum a făcut și FRF prin invitarea la festivitățile sale a principalelor VIP-uri pe republică - A.P.S. și-a asociat la solemnitate și M.T.S., și C.O.R., dându-le astfel prilejul să-și distribuie premiile anuale. Acordând un gir încărcat și de semnificații și de intenții în viitor. Asemănarea cu F.R.F., căreia i-a întins ofranda, de data aceasta, cu ambele mâini - și dacă ar mai fi avut încă... - a mers până la final cu adoptarea unor obstacole selective (după niște criterii dubioase) în ceea ce privește accesul, atât la serbarea propriu-zisă, cât și la frugala agapă ulterioară. Că s-a pus clar într-o situație de subordonare, deși este o Asociație care prin definiție trebuie să fie absolut independentă, diminuându-și o dată cu prestigiul și (im)portanța premiilor proprii, nu a contat - se vede - în ochii comitetului de organizare. Au prevalat, evident, interese nemărturisite și intenții cu bătaie lungă.

Premiul acordat **ex-aequo** ambelor cotidiane sportive, în cel mai pur stil Caragiale, **pupat Piața Endependenți**, a dezvăluit puțin din anvergura argumentelor decisive. Pentru oricine însă, chiar din cei mai puțin avizați, ele nu au putut fi acoperite nici de incidența spectaculară, ce s-a vrut epatantă, a Galei, nici de apariția surprinzătoare și agreabilă a **Nadiei Comăneci,** suprapusă peste tandemul ministerial din Vasile Conta, nici de premiul venit de peste mări pe adresa Radio-ului - o altă creangă de măslin. Așa cum s-a vrut cu orice preț să se aducă osanale clubului Steaua, conjunctură ce a determinat abandonarea proiectatului premiu al lămâii (pentru cele mai proaste relații cu presa). Cu tot respectul pentru clubul militar, repetăm ce s-a mai spus: rezultatele sale se datorează, în mare măsură, „achiziționării" multor sportivi din grădinile altora. Adeseori cu metode contrazicând spiritul de fair-play ce i-a fost clamat pe scenă.

ȘTEFAN IF ■

Fotografie de PETRE COJOCARIU ■

Din München, pentru revista FLACĂRA, Mihai Rusu, redactorul sportiv al postului de radio „Europa liberă":

Noua constelație europeană

Turneul final **Euro '96** se va desfășura cu o echipă tricoloră în grupa B alături de Spania, Bulgaria și Franța, deci în compania unor adversare foarte puternice. Am uitat de **World Cup '94** cu splendida evoluție, cu toate că se putea mai mult având în vedere forma lui Hagi et comp., dar aceste elemente trebuie uitate, iar de acum încolo urmează să ne gândim, pozitiv, la viitor. Negative sunt doar câteva amănunte pe care le-am extras și le voi analiza în continuare.

Reprezentativa României este clasată de computerul FIFA pe locurile 12-13, alături de Mexic, lideră autoritară fiind campioana mondială Brazilia, urmată de Germania, Spania și Italia. Așadar, nu întâmplător, ai noștri au fost "trași la sorți" și nu au întrunit sufragiile unui cap de serie. Dacă vom studia și clasamentul continental al cluburilor dominat de italieni (prin Milan, Juventus și Parma), interpusă fiind Paris St. Germain, cu Ajax Amsterdam doar pe locul 5 sau cu FC Barcelona pe poziția a 10-a, vom observa că Steaua noastră - mult lăudată în Divizia Națională sau de câțiva experți - apare pe locul 92 din cele 100 de formații, pierzând 20 de poziții față de ultima configurație continentală. Sigur că acești factori, orientativi din fericire, ne oferă o oglindă a valorii actuale a fotbalului românesc, la care trebuie să adaug că în 11-le alcătuit de observatorii occidentali după mansa de toamnă a **Ligii Campionilor** nu figurează nici un fotbalist din Ghencea.

Este clar că premisele viitorului turneu final din Anglia nu sunt favorabile nici măcar speculării unor rezultate în meciurile de la Newcastle și Leeds, mai ales că, haideți să fim și mai obiectivi, o generație de jucători se îndreaptă către finalul carierei profesioniste. Poate tocmai acest aspect să le motiveze la maximum pe vedetele lui Puiu Iordănescu și, într-un final sau vulcan de orgolii, pe undeva lezate, să erupă adevăratul temperament fotbalistic al băieților din afară sau de acasă. Căci, este ultima lor șansă de "a mai prinde pe undeva un contract" ce mai poate prelungi activitatea și întârzia revenirea pe scenele din Trivale, Bănie, Șos.Ștefan cel Mare etc.

Comentatorii occidentali sunt de părere că grupa noastră este cea mai puternică și, ca orice pronostic, apare doar ca un element subiectiv, la fel ca și grupa A, cu insularele Anglia și Scoția alături de Olanda și Elveția. "Mai ușoare" sunt grupele nemților, deci C, și D a croaților cu portughezii, care nu pot scăpa calificarea în sferturile de finală. Dacă vă interesează și cota pariurilor de la Salzburg, a **Intertopului** de fapt, ei bine, Germania ocupă locul 1 cu 40-10, apoi putem juca pe Italia cu 50-10, iar Olanda, cu mânjii Ajaxului, beneficiază doar de 60-10. Românii sunt pe locul 10 cu 160-10, situație ce avantajează pe pariori în cazul victoriei finale, căci se va obține "o valiză de bani", față de turci, ultimii, cu o cotă de 660-10. Ținând cont de cărțile de vizită ale celor 16 participante, eu îi "văd" încă de pe acum pe englezi și olandezi, spanioli, nemți și italieni, cu lusitani și croați, în sferturi. Sau Hagi ne va face o surpriză?! Vom vedea.

Așa-i când e să se aleagă praful: găsești un cui până și-n...

Sărutul francez(ilor)

Pesimist din fire, nu văd pe nicăieri ce motiv de încântare ar putea să reprezinte grupa euro-anglo-latină (plus bulgarii) în care ne-au aruncat soarta implacabilă și sorții nemiloși, obligându-i pe bravii noștri Gică, Ionuț, Dorinel & comp să se ia la trântă aspră (și, Doamne ferește, păguboasă) pe maidanele lorzilor din Newcastle și Leeds. Ce-i drept, Dumnezeu drăguțul, ne-a dat, ne-a băgat și-n traistă, milostivindu-se în cele din urmă să ieșim pe locul întâi într-o grupă preliminară unde francezii ne-au tăvălit pe toate părțile și la St.Etienne, și la București-Ghencea, arătându-ne că de la sublim(ul american) la ridicol(ul european) nu-i decât un pas. Ca să nu mai vorbim de restul meciurilor, câștigate în chinuri zdravene acasă, unde iudeii, polacii și slovacii ne-au fiert în suc propriu, cu spectatori cu tot, lăsându-i amărâtului de Azerbaidjan dreptul de a reprezenta bomboana de pe colivă.

Dar, prin toată abureala asta devenită deja istorie - ba, încă, una glorioasă - s-a văzut, pentru cine are ochii (ne)buni că "nu-i a bine vacii noastre"; că scârțâie binișor când și pe unde ți-e lumea mai dragă și că, mai ales (și din păcate), unii dintre marii noștri fotbaliști au ajuns în apusul campionatelor, dar și al carierei lor cu adevărat de excepție. Generalul Iordănescu a mirosit din timp cum stă treaba (dar, mai ales, mentalitatea!) și a dat-o pe tacticăreală din aia dichisită, care strică jocul, taie maioneza, dar adună puncte. Adică, exact ce au făcut, la vremea lor, un Angelo Niculescu sau un Mircea Lucescu, oameni practici, fără ifose, care au priceput din prima că jucătorul român nu se omoară cu efortul, nu-i place să fugă prea mult (iar puținul acela - numai când are mingea) și că agreează doar adversarii care nu le pun asemenea probleme.

Uite că acum, după ce ne-am văzut sacii-n căruță și biletele pentru Euro '96 în buzunar, taman cu dintr-ăștia trebuie să dăm piept și să ținem la tăvăleală din aceea, fără blaturi, fițe ori alte aranjamente. Pe terenul lui Ginola ne așteaptă, după cum se arată lucrurile, lupte mai grele decât la Rovine, Călugăreni ori Podul Înalt, iar izbânda nu este un articol la care să fii și să rămâi abonat. Francezii, iuți și plini de fantezie latină, ne mai proptesc și ascendentul în coastă. Bulgarii, dragii de ei, au uitat de când îi sorbeam din ochi la televizor și se arată g[ata] a ne călări vârtos, chiar dacă m[ai] donul Stoicikov a jucat de i-au sărit crampoanele la nunta co-minoritarului și prietenului său Hagi. Cât despre spanioli, ăștia-s și acum obișnuiți cu ritmurile de **corrida** și cu sentimentul onoarei dus până la paroxismul orgoliului, deci nu ne vor ierta nici de dragul lui Gică Popescu, nici în amintirea Sevillei '86, mai ales când memoria le va fi reactivată de pleata lui Lăcătuș și de mesa albă a lui Puiu Iordănescu. Așa că, ce mai încolo-încoace, mie unuia nu-mi miroase deloc ispititor această grupă B, care se poate dovedi groapa (și, încă, una comună) a unei întregi generații de mari vedete, ajunse însă, din păcate, la un ridicat și ireversibil grad de uzură.

Iată motivul pentru care, de acum încolo, voi sta cu ochii mai mult pe ceea ce ar trebui să însemne noua generație (pe Butoiu, pe Târțău, chiar pe Radu Niculescu, așa domnu' Goe cum e el), ce va deveni obligatoriu "carne de tun" în viitoarea campanie (France '98) unde soarta ni s-a arătat a fi, cu doar câteva zile înaintea Birmingham-ului, mai "de comitet". Sigur, cu adversari precum Liechtenstein, Islanda, Macedonia, Lituania și republicana Irlandă, totul ar putea părea floare la urech[e]. Ajunge să bați acasă/afară to[ți] caracuda și te califici auto[mat] de pe locul doi. Ăsta-i, însă, [ne]cel mare: schimbarea de [men]plus optimismul nostru străn[ecat] care se adaugă damful de [in]zitate greu de evitat când te [pui] în față cu niște neica nimeni.

BEBUR

Revista TOMIS și-a decernat premiile pe anul 1995

În ziua de 15 decembrie a.c., în sala de concerte a Cercului militar, revista "Tomis", filiala Dobrogea a Uniunii Scriitorilor din România, împreună cu Consiliul local municipal Constanța, a organizat prima ediție a "Colocviilor tomitane". Juriul, format din dnii Puiu Enache, Constantin Novac, Nicolae Motoc, Nicolae Rotund, Cristina Tamaș, a hotărât decernarea următoarelor premii:

● **Premiul pentru debut colectiv** cărții "Tablou de familie", antologie (autori: Sorin Gherguț, Svetlana Cârstan, Răzvan Rădulescu, Mihai Ignat, Cezar Paul Bădescu, T.O. Bobe), Editura "Leka - Brâncuși", București, 1995 - în valoare de 400.000 lei; două premii, în valoare de câte 400.000 lei, pentru cărțile de **debut individual** intitulate: "Familia și echilibrul indiferent" de Iustin Panța, Editura "Arhipelag", Târgu Mureș, 1995, și "Cu bucuria în suflet" de Ovidiu Dunăreanu, Editura "Leda", Constanța ● se acordă un premiu în valoare de 400.000 lei cărții de **debut în eseu** intitulată "Istoria vestimentației europene" de Cecilia Caragea, editată de "Almanahul Banatului", Timișoara, 1995 ● două premii în valoare de 700.000 lei fiecare pentru **cărțile de poezie:** "Maratonul" de Christian Simionescu, Editura "Timpul", Iași, 1995 și "Calea jertfei" de Arthur Porumboiu, Editura "Metafora", Constanța, 1995 ● două premii în valoare de 700.000 lei fiecare pentru **cărțile de proză:** "La inima fermecată" de Florin Șlapac, Editura "Niculescu", București, 1995, și "Crimele din Barintown", de George Arion, Editura "Flacăra", 1995 ● trei premii în valoare de 700.000 lei fiecare, pentru **cărțile de eseu:** "Literatura română contemporană - 1, Promoția 70", de Laurențiu Ulici, Editura "Eminescu", București, 1995, "Cărțile crude" de Mircea Mihăieș, Editura "Amarcord", Timișoara, 1995, și "Poezia unei religii politice" de Eugen Negrici, Editura "Pro", București, 1995 ● **premiul de excelență** în valoare de 1.000.000 lei pentru întreaga operă a scriitorului Pavel Chihaia.

Premiile au fost impozitate. Ca urmare cel mai fericit premiant a fost premierul nostru drag.

Printre laureați, colegul nostru, George Arion.

Iată câteva din judecățile de valoare apărute în presă care au contribuit la decernarea acestui premiu:

"Ceea ce la apariția romanului *Atac în bibliotecă* părea gluma unui autor pus pe șotii se dovedește acum a fi fost descoperirea unei vocații: George Arion este, astăzi, cel mai valoros autor de literatură polițistă din literatura română." (Tudorel Urian, revista **Cuvântul**)

"La 49 de ani (n. 5 IV 1946 la Tecuci) George Arion este la ora de față (lucru greu de dăduit) *number one* în literatura noastră polițistă." (Dan C. Mihăilescu, **Cotidianul**)

„«Cu George Arion începem să avem și noi un roman polițist autohton», scrie Ov. S. Crohmălniceanu, iar cărțile polițiste ale acestui Raymond Chandler al României par să confirme opinia exegetului literar. CRIMELE DIN BARINTOWN - prima carte de povestiri polițiste din literatura română - reprezintă exemplul elocvent în acest sens. Îl descoperim pe **George Arion** prin stilul său aparte. Cine spunea: «Stilul este omul însuși»? Alert, uneori ironic, alteori amar sau cinic, prin fraze scurte, percutante, autorul prinde în suita de povestiri realitatea cotidiană, iar personajele sale suntem noi cu visele, spaimele, dorințele, dragostele și limbajul nostru." (Diana Boicescu, **Tineretul Liber**)

"Cândva, Ov. S. Crohmălniceanu l-a numit pe George Arion, pe bună dreptate, un «Raymond Chandler al României». Publicând recent un volum de povestiri polițiste intitulat *Crimele din Barintown*, George Arion se transformă dintr-un Raymond Chandler al României, într-un George Arion al Statelor Unite. Și aceasta nu numai pentru că plasează acțiunea narațiunilor sale în America, ci și pentru că, prin felul cum scrie, satisface, virtual, exigențele oricărei edituri de peste Ocean, ale oricărei edituri occidentale în general. Stilul alert și captivant, umorul «trăznit», ca și modul decent de a trece mereu sub tăcere melancolia celui ce se simte singur în marile aglomerări urbane, dau inteligibilitatea povestirilor în orice din Vest." (Alex Ștefănescu, **România ară**).

ȘI ROMANUL POLIȚIST

FREEDOM STAR GROUP
CONSTANTA - ROMANIA
vă doreşte tuturor
sărbători fericite
şi un an nou bun
sub steaua
dumneavoastră
norocoasă,
FREEDOM STAR